

Giới thiệu Thịnh Thế Y Phi

Truyện xuyên không sạch, sủng, không sắc xoay quanh về hắc chính là con hoang, phụ thân không rõ, mệnh danh Quý Nhân Thế tử.

Nàng thì khắc mẹ, vừa sinh ra mẩu thân liền mất, chính là thiên kim tiểu thư của Quốc Công phủ.

Hắn bị người của toàn kinh thành sợ hãi ghét bỏ.

Nàng lại bị chính phụ thân mình tống đi, phải ẩn cư nơi hương dã.

Nếu chúng ta đều xui xẻo như vậy, không bằng hẹn ước cùng nhau tạo tai họa trên thế gian?

Cùng tiếp tục đọc truyện Thịnh Thế Y Phi để tìm hiểu tiếp câu chuyện đặc sắc này nha.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mới Xuyên Đã Gặp Thổ Phỉ

Editor + Converter: Agehakun

Nam Cung Mặc trước khi chết, ý nghĩ cuối cùng là: Nếu như lại cho nàng một cơ hội, vừa thấy mặt nàng liền bóp chết tên ngu ngốc kia!

Nếu như Nam Cung Mặc thật sự cứ thế chết đi, vậy không còn nghi ngờ gì nữa, cái ý nghĩ kia chính là nguyện vọng cuối cùng trong cuộc đời nàng.

Thế nhưng Nam Cung Mặc bất chợt mở mắt, đồng thời... Không hề cảm thấy đau nhức chút nào! Lẽ nào tên ngu ngốc kia căn bản cũng không có đốt thuốc nổ, nàng chỉ là bị chính mình dọa ngất? Vẫn là... Nàng may mắn không chết, nhưng nàng đã nằm trên giường một năm hay nửa năm? Vết thương trên người đã khỏi rồi?

Nam Cung Mặc, Á Châu sát thủ thế gia, đệ nhất sát thủ, nhân xưng “Thiên diện yêu nữ”. Cả đời đây là lần đầu tiên nhận cái nhiệm vụ cứu người, nhiệm vụ đang đến lúc kết thì lại bị tên con tin ngu ngốc không cẩn thận làm nổ thuốc nổ. Đứng là... Làm sát thủ, thì không nên đi quá giới hạn nhúng tay vào việc của cảnh sát...

"Ồ? Nha đầu này tại sao lại nhỏ như vậy?" Một cái âm thanh có chút thô lỗ truyền vào trong tai nàng.

Nhỏ?... Sẽ không phải là đang nói nàng đi? Bỏn cô nương cơ thể một chút cũng không hề nhỏ!

"Nhỏ một chút mới tốt a, trại chủ người xem, nha đầu này là tiểu thư của một gia đình giàu có đó nha, nhìn tướng mạo này, nhìn làn da nữa, chỉ cần nuôi hai năm đến khi làm cái áp trại phu nhân, mặt mũi lúc đó như hoa a. Đây nếu là đưa đến lầu bên trong, nhưng cũng là Danh Dương thiên hạ hoa khôi." Một thanh âm khác mang theo ý cười nịnh nọt, nhưng lại lạnh lạnh làm cho nàng không nhận được phải cau mày.

Tựa hồ... Ngoại trừ nàng chỉ có cái này thanh âm nói chuyện khó nghe làm người muốn che lại lỗ tai... Giống lợn mẹ?!

"Được rồi, xem ở nha đầu này đáng đáp cũng không tệ, hai trăm lượng cho người, người giữ lại."

"Quá tốt rồi, trại chủ thật là hào phóng, đa tạ trại chủ!" Người phụ nữ kia liền thanh vui vẻ mà nói.

Nam Cung Mặc cũng không nhận được nữa đột nhiên ngồi dậy, nếu không lên nàng sẽ bị người kia bán!

Đập vào mắt là mấy người quần áo thô sơ, cơ thể vạm vỡ, cả cái người vừa nói chuyện ban nãy, là một nữ nhân áo đỏ, khuôn mặt béo ú. Quan trọng nhất là, quần áo của những người này... Nhìn qua như là một cái đoàn kịch nào đó trên truyền hình. Bắt quá... Cũng không có đoàn kịch nào dùng đạo diễn sắc bén như vậy.

"Muốn bán ta? Phải hay không nên hỏi qua một chút ý kiến của bản cô nương?" Nam Cung Mặc rảnh rồi mở miệng nói.

"Người... Người làm sao tỉnh rồi?!" Nữ nhân áo đỏ kia kinh ngạc nhìn Nam Cung Mặc, nàng mới bị hạ thuốc mê thôi mà, sao lại tỉnh nhanh vậy.

Nam Cung Mặc hí nháy nhìn nữ nhân béo trước mặt, nhướn miệng cười đáng yêu. Giờ tay nhìn thấy chính mình rõ ràng so với nguyên bản nhỏ một chút, khẽ thở dài.

"Người tới đây, ta cho người biết a." Không thể không nói, khuôn mặt này cực kỳ tiện lợi. Tiểu mỹ nhân 11 tuổi, nụ cười ngọt ngào ngay thơ khiến người ta sinh không nổi một tia cảnh giác. Cái nữ nhân béo kia do dự một chút nhưng vẫn là đi tới: "Người làm sao tỉnh rồi?"

"Ta chính là bị bắt tỉnh. . . Nên mới bị người bắt vào trại thổ phi!" Nắm lấy tóc nữ nhân béo, từ trên đầu lôi xuống một cái trâm đồng, thật nhanh hướng trên cánh tay ả mà ghim xuống.

"Á!" Nữ nhân béo không nhịn đau được liền kêu lên, Nam Cung Mặc nhân cơ hội đá vào đầu gối ả một cước, đồng thời trâm đồng cũng chĩa vào cổ họng của nàng ta.

"Nữ nhân béo này hẳn là không có quan hệ gì với các người? Ngăn phiếu trả lại người, ta đi." Nam Cung Mặc nhủ mảy, nhìn tên thổ phi đầu xỏ mà nói. Vào lúc này, Nam Cung Mặc không thể không thừa nhận rằng mình quả thật bị tên ngu ngốc kia giết chết rồi. Tuy rằng nàng bây giờ còn sống sót, lại trở thành một tiểu cô nương, lại. . . Suýt chút nữa bị bán vào trại thổ phi để làm áp trại phu nhân.

"Tiểu nha đầu lá gan rất lớn! Nếu đã vào trại này, người còn muốn đi ra ngoài?" Cái tên thổ phi đầu xỏ kia cười nói: "Vừa vặn, bà nương này giờ công phu sư tử ngoạn, dám lấy của lão tử hai trăm lạng, muốn làm thịt nàng, một cái miếng đồng cũng không cần dùng tới. Ha ha!"

"Như vậy a. . . Vậy thì xin lỗi!" Nam Cung Mặc khỏe môi kéo lên một nụ cười lạnh lùng, đẩy cái nữ nhân béo kia ra, một đám thổ phi chỉ thấy trước mắt một bóng người thoáng qua, sau đó chính là một trận kêu rên. Bất quá trong chớp lát, nguyên bản năm, sáu cái thổ phi đã ngã trên mặt đất kêu rên không ngớt.

Nam Cung Mặc vuốt vuốt cái trâm đồng nhuộm máu trong tay, thờ dài. Thân thể này thực sự là kém đến không xong rồi, nếu còn nhiều người giống hai người này nữa thì nàng thật là thấy bất bình. Haiz. . .

"Các người chỉ biết khoa chân múa tay mà dám bắt chước làm thổ phi?" Cúi người nhặt hai trăm lạng ngăn phiếu trên đất, lại vơ vét thêm từ trên người nữ nhân mập kia ra hơn một trăm lạng, Nam Cung Mặc không chút do dự mà nhét vào trong túi của mình. Bất kể là không đúng đạo. . . Nhưng cái gì cũng có thể không có chính là không thể không có tiền.

(*khoa chân múa tay: chỉ múa may tỏ vẻ biết võ, chứ không hề biết võ, làm ra vẻ có năng lực nhưng thật sự bất tài)

Thu thập xong đồ vật, nàng phui tay rồi xoay người xuống núi.

"Giỏi cho một tiểu nha đầu, còn nhỏ tuổi như vậy mà thân thủ lại rất tốt!"

"Ai?!" Nam Cung Mặc đột nhiên xoay người lại, nhìn hai người đang đứng trên sườn núi cách đó không xa. Một người hơn 50 tuổi tóc hoa râm, một người nhìn qua tầm quá bốn mươi, phong thần tuấn lãng. Nhất là, hai người này xuất hiện lúc nào mà nàng lại không hề phát hiện ra.

(* Phong thần: dồi dào sinh lực; Tuấn lãng: Tướng mạo khôi ngô)

"Các người là ai?"

"Chỉ là người hay lo chuyện bao đồng thôi." Trung niên nam tử kia nhủ mảy cười nói.

Nam Cung Mặc nhủ mảy, phát tay một cái nói: "Đã như vậy, những thứ này. . . Liền giao cho các người. Ta đi trước."

"Chờ đã, nha đầu." Người đàn ông trung niên cười nói.

Nam Cung Mặc quay đầu lại, cảnh giác theo dõi hẳn.

"Đừng sốt ruột như vậy, ta chỉ là muốn nói, ta thấy người gân cốt rất tốt, có muốn bán ta làm sư hay không?"

". . ." Thời đại này, người ta đều đến trại thổ phi để thu đồ đệ sao? Lẽ nào là đám. . . Người bị. . . Thần kinh a.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thiên Hàng Thánh Chỉ

Chín năm sau.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Sở quốc công trưởng nữ Nam Cung thị, đức hạnh thực gia, tính tình ôn hậu, tướng mạo xuất chúng. Đặc biệt ban thưởng xứng Tỉnh Giang Quận Vương thế tử, khâm thờ."

Đưa tiền quan thái giám xong, bên trong Sở quốc công phủ náo loạn một hồi.

"Tĩnh giang Quận Vương thế tử?! Không... Ta không muốn gả cho Vệ Quân Mạch!" Dung mạo Nam Cung gia trưởng nữ ôn nhu động lòng người kia xám lại, Nam Cung Thủ hét lớn với vẻ mặt đầy tức giận không giống như trong thánh chỉ nhắc tới một chút nào: "Đức hạnh thực gia, tính tình đôn hậu", ngày thường mềm nhẹ nhưng lúc này thanh âm của nàng sắc bén, có chút chói tai.

"Thù nhi, ngươi kêu gào cái gì? Bệ hạ tứ hôn là ban cho Sở quốc công Phu chúng ta một ân huệ lớn!" Sở quốc công ngày thường ở bên ngoài uy phong凛凛, Đại Hạ hoàng triều khai quốc công thần Nam Cung Hoài lúc này lại là bất đắc dĩ, nhúc nhích khuôn mặt kháng cự của con gái.

Nhìn thấy phụ thân, Nam Cung Thủ ánh mắt sáng lên. Túm lấy cánh tay phụ thân lung lay, luôn mồm nói: "Phụ thân, không nên... Con không muốn gả cho Tĩnh Giang Quận Vương thế tử!"

Nam Cung Hoài cau mày, giận dữ nói: "Hồ đồ! Thánh chỉ đã xuống, há lại là ngươi nói không là có thể không gả?"

Nam Cung Thủ nhất thời đỏ cả mặt, nói "Con tình nguyện chết cũng không bao giờ gả cho Vệ Quân Mạch! Con đây liền đi chết. . ."

"Đừng mà... Thù nhi..."

"Muội muội!"

Trong phòng nhất thời náo loạn, Nam Cung Thủ cầm lấy cây kéo đặt ở bên cạnh, hướng về lồng ngực của mình mà đâm tới, toàn bộ người trong phòng vội vã bắt lấy tay nàng, đoạt lại cái kéo, thật vất vả mới không chế được nàng. Nam Cung Thủ ngã vào lồng ngực mẫu thân khóc rống lên.

Bên cạnh là trưởng tử Nam Cung gia, Nam Cung Tự cau mày nói, "Tiểu muội, ngươi làm cái gì vậy. Vệ Quân Mạch là Tĩnh Giang Quận Vương thế tử, cũng chính là con trai của công chúa Trường Bình, gả cho hắn, ngươi sau này sẽ là Quận Vương phi, lẽ nào ngươi còn có cái gì bất mãn hay sao?"

Nam Cung Thủ dung nhan yêu kiều, nước mắt loang ra, lại càng thêm quyến rũ mê người. Cấn môi dưới, thấp giọng nói: "Ai chẳng biết Vệ Quân Mạch căn bản không phải Tĩnh Giang Quận Vương..."

"Nói bậy!" Nam Cung Hoài lạnh lùng nói: "Ngươi nói linh tinh gì đó! Quận Vương thế tử há lại là người có thể tùy ý bỏ trí?"

Nam Cung Thủ hướng vào trong lồng ngực Nam Cung phu nhân, nhưng vẫn cố chấp nói: "Phụ thân, mấy lời lừa gạt này của ngươi, những tên dân đen kia không biết thì còn tạm được. Nhưng trong hoàng thành người nào lại không biết Tĩnh Giang Quận Vương thế tử vốn là con hoang, phụ thân không rõ? Nghĩ đến đây, con liền buồn nôn... Con chính là có chết cũng không lấy hắn!"

"Thực sự là nghiệp chướng!" Nam Cung Hoài tức giận than thở. Công chúa Trường Bình trước kia là người được hoàng hậu sủng ái nhất, bệ hạ vì nhớ nhung hoàng hậu mất sớm, đối với công chúa cũng là sủng ái rất nhiều. Ai chẳng biết... Công chúa Trường Bình sau khi gả cho Tĩnh Giang Quận Vương lại sinh non một tháng cho ra một cái quý nhi tử mất tính? Dòng họ Tĩnh giang Quận Vương chưa bao giờ từng có người nào có màu mắt như vậy, hơn nữa công chúa lại còn sinh non, đứa nhỏ này thân thể vẫn còn mơ hồ. Tuy rằng công chúa trong Tĩnh Giang Vương Phủ là có địa phận cao quý, người đời không dám đàm tiếu, thế nhưng hoàng đế dù có sủng ái con gái thì cũng không thể cài chày cài cối được, bởi vậy Tĩnh Giang Quận Vương cũng đã trở thành một vị Phò mã duy nhất nạp vô số thiếp thất.

Nam Cung Thủ cẩn thận kéo ống tay áo Nam Cung Hoài, dịu dàng nói: "Phụ thân, người giúp Thù nhi nói với bệ hạ, Thù nhi không muốn gả cho Vệ Quân Mạch. Bệ hạ nhất định sẽ không trách tội phụ thân."

Nam Cung Hoài khó xử, do dự một chút, chung quy vẫn lắc đầu một cái nói: "Hồ đồ, bệ hạ tứ hôn là thiên ban ân, ở đâu cho phép thần tử cự tuyệt? Ngươi đừng suy nghĩ lung tung, chuẩn bị xuất giá đi."

"Không..." Nhận thấy Nam Cung Hoài đang định rời đi, Nam Cung Thủ cắn răng, thấp giọng nói: "Thù nhi... Thù nhi đã cùng Việt Quận Vương... chung thân rồi!"

"Cái gì?!" Nam Cung Hoài kinh hãi đến biến sắc, bỗng nhiên xoay người nhìn Nam Cung Thủ.

Nam Cung Thủ kiều mị, khả ái, kế thừa toàn bộ từ mẫu thân người Giang Nam, thân hình kiều tiểu, dung mạo tinh xảo uyển ước bên trong mạng theo một tia nhân nhật thanh mị, danh xưng kinh thành đệ nhất mỹ nữ. Lúc này đứng ở trước mặt phụ thân, hai con mắt rung rung, má ngọc hơi tái, đáng đáp yếu đuối càng là chọc người sinh lòng triu mến.

Nguyên lai những cái được gọi là lý do lúc trước đều là giả dối, chỉ có cái này mới là thật!

"Ngươi sao lại thế... Sao lại thế..." Nam Cung Hoài kinh giật mình, ngày thường hắn công vụ bề bộn, sự tình trong nhà đều giao hết cho phu nhân quản lý, thế nào cũng không nghĩ đến quy củ xưa nay, con gái lại biết theo người tư định chung thân. Hơn nữa, người kia chính là hoàng trưởng tôn hiện nay!

Nam Cung Thủ khẽ cắn răng, thấp giọng nói: "Điện hạ đã đáp ứng rồi, chẳng mấy chốc sẽ xin bệ hạ cho phép thú con về."

"Việt Quận Vương đã có chánh phi!" Nam Cung Hoài cắn răng nói. Việt Quận Vương chánh phi là con gái Ngạc quốc công, Nguyên thị, cùng là xuất thân tướng môn, gia thế so với Nam Cung gia không phân cao thấp, chẳng lẽ Việt Quận Vương còn có thể ngừng tái giá vợ hay sao? Chính là Nam Cung gia cùng Nguyên gia có giao tình, không thể cho phép xảy ra chuyện như vậy.

Nam Cung Thủ rung rung nói: "Thù nhi... Thù nhi cam nguyện làm trắc phi, cầu phụ thân đáp ứng."

Nam Cung Hoài nghiêng răng nghiêng lợi: "Đây là ta nếu có đồng ý thì giải quyết được vấn đề hay sao? Ngươi là Nam Cung gia trưởng nữ, không muốn làm chánh phi lại tình nguyện đi làm tiểu thiếp cho người ta? Ngươi thực sự là rất chí khí!"

"Nhưng là... Thù nhi thật tâm yêu hoàng trưởng tôn đó a." Nam Cung Thù rung rung nói.

"Lão gia..." Nam Cung phu nhân đau lòng mà nhìn về phía con gái, không nhịn được nói: "Lão gia, Thù nhi cũng không có làm gì sai a. Huống hồ... Việt Quận Vương so với Tĩnh Giang Vương Thế Tử thì tôn quý hơn nhiều."

Tĩnh Giang Quận Vương thế tử như thế nào đi nữa cũng là con của chính thế, sau đó nghĩ hết cỡ cũng chỉ là cái Quận Vương. Thế nhưng nếu gả cho Việt Quận Vương thì lại không như vậy, Việt Quận Vương là Thái Tử, coi như là làm trắc phi, đến khi Thái Tử đăng cơ thì Thù nhi cũng là hoàng tử phi vậy Nam Cung gia cũng sẽ nở mặt, nếu là...

Nam Cung Hoài không vui hừ nhẹ nói: "Phụ nhân không có góc nhìn rồi! Nếu là Thù nhi cự việc kết hôn với Tĩnh Giang Vương Thế Tử, ngươi cho rằng bệ hạ còn cho phép nàng gả cho Việt Quận Vương phủ? Ngươi cho rằng hoàng tử hoàng tôn là rau cải trắng có thể tùy ý ngươi chọn?" Vệ Quân Mạch cho dù không được coi trọng nhưng cũng là hoàng đế thân ngoại tôn, sao lại để thân tử như chúng ta tùy ý sắp xếp?

Nam Cung phu nhân ngăn ra, nàng chỉ cao hứng khi con gái được hoàng trưởng tôn coi trọng, đúng là đã quên chuyện này. Trong lúc nhất thời cũng có chút do dự, "Chuyện này... Nên làm gì bây giờ?"

Nam Cung Thù nhìn thánh chỉ trên bàn, đẩy mắt lướt qua một tia sáng, khẽ cắn khóe môi nói: "Bệ hạ chỉ nói là... Tử hôn cho Nam Cung gia trưởng nữ. Nam Cung gia... Cũng không phải chỉ có con là trưởng nữ. Không phải còn có một cái khác sao?"

Trong phòng nhất thời yên tĩnh.

Nam Cung Tự và con thứ Nam Cung Huy vẻ mặt đều có chút cứng ngắc, cùng nhau nhìn về phía Nam Cung Hoài. Nam Cung Hoài vẻ mặt cũng có chút bình tĩnh, Nam Cung phu nhân thì sưng sỏ, nhất thời tươi cười rạng rỡ vỗ tay nói: "Đúng vậy a, Thù nhi nói không sai. Lão gia không phải đã quên, Nam Cung gia chúng ta còn có một vị trưởng nữ nữa. Nói đến, Khuynh nhi so với Thù nhi còn lớn hơn nửa tuổi đấy, cho dù phải gả thì trước tiên cũng nên gả tỷ tỷ mới đúng."

Nhìn phụ thân do dự, Nam Cung Thù vội vàng nói: "Phụ thân, tỷ tỷ nhiều năm như vậy chưa có trở về phủ rồi, người cũng nên quan tâm đến việc hôn sự của tỷ tỷ. Đã như vậy, sao không... Huống hồ, gả cho Tĩnh Giang Quận Vương thế tử, được làm Thế tử phi cũng không phải là bôi nhọ tỷ tỷ... Cậu cha đồng ý với Thù nhi đi."

Nam Cung Hoài đã trầm mặc rất lâu, trầm giọng hỏi: "Bỏ vị trí Tĩnh Giang Vương Thế Tử phi, ngươi coi thật sự không hối hận?"

Nam Cung Thù vừa nghe là biết có hi vọng, kiên định nói: "Tuyệt không hối hận!"

Nam Cung Hoài thờ dài một cái nói: "Cũng được, Tự nhi, Huy nhi, mau đi đón Khuynh nhi hồi phủ."

"Phụ thân..."

Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy liếc mắt nhìn nhau, có chút chần chờ mà nói.

Nam Cung Hoài khoát tay một cái nói: "Đi thôi, Khuynh nhi cũng không còn nhỏ, đúng là nên cân nhắc việc hôn sự rồi."

"Ân, phụ thân." Nam Cung Tự thấp giọng nói, trong đầu hiện ra một loạt kí ức, nhiều năm trước có một cái bóng lưng nhỏ bé, xinh xắn kiên định rời khỏi Sở quốc công phủ, chính là muội muội của bọn hắn, Nam Cung phủ đại tiểu thư - Nam Cung Khuynh.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Nam Cung Mặc Tên Chữ Vô Hà

Thành Đan Dương.

Đan Dương vốn là một cái huyện thành nhỏ không được chú ý, thế nhưng nơi đây lại chính là quê hương của hoàng đế Đại Hạ hoàng triều khai quốc vậy nên danh tiếng từ đó vang xa trở thành Đại Hạ Long Hưng Chi địa. Tuy rằng sau khi hoàng đế chọn Ứng Thiên làm nơi định đô, nhưng Đan Dương vẫn xây dựng Đế Vương cung. Hàng năm, hoàng tử Long Tôn tự mình đến đây tế tổ.

Thôn Tây Phong ở thành Đan Dương cũng chỉ là một cái làng nhỏ tầm thường, thế nhưng trong thôn này từng ra một nhân vật ghê gớm. Đại Hạ khai quốc danh tướng Sở quốc công - Nam Cung Hoài.

Tuy rằng người trong gia tộc Nam Cung đều dồn dập theo Nam Cung Hoài đời đi Hoàng thành, thế nhưng chỗ ở cũ tại thôn Tây Phong vẫn được giữ như cũ. Dân chúng nơi đây đều tự hào vì thôn của mình lại có một vị đại nhân vật, lại vừa kính nể Nam Cung gia quyền thế. Đại Hạ vừa mới khai quốc được một năm mà đã quyền tiền quyền vật cho Nam Cung gia sửa chữa nơi ở cũ. Huống chi hiện nay hoàng đế lại đem thôn Tây Phong cùng với tất cả đất đai lân cận ban cho sở công quốc, có thể nói, toàn bộ thôn Tây Phong đều là của Nam Cung gia.

Ngoài thôn, sông Thủy Tinh chảy xuôi, cuốn đi phi nhiêu của đất, quanh co, uốn lượn chảy về phương xa. Trên bờ sông, một thiếu nữ lam y xinh đẹp thản nhiên ngồi ở bờ sông, bên cạnh mình còn có một cái giỏ trúc tinh xảo đựng các loại thực liệu lạ lùng.

"Vèo!" Một hòn đá nhỏ từ đâu bắn ra, thiếu nữ ngồi dưới đất vẫn không hề nhúc nhích, hơi thở căn bản cũng không nghe thấy. Đến khi hòn đá kia bay đến ngay trước mặt thì mới nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh. Đồng thời vừa xoay người, vài ngân châm cũng từ đó mà bắn ra.

"Ồi!" Một lão già bố y râu tóc bạc trắng từ phía sau bụi cây đi ra, bàn tay ôm lấy bà vai, các nơi trên huyết đạo đều ghim một cái ngân châm sáng loáng. Thiếu nữ cũng không có ý hại người, vì vậy mà ngân châm kia không hề đâm trúng huyết đạo của lão, nhưng đau nhức lại là điều không thể tránh khỏi.

"Người... Là cái đồ đệ chẳng ra gì!" Lão già thờ phỉ phò kêu lên: "Người như thế nào lại dám đối với sư phụ như vậy? Không biết lớn nhỏ!"

Thiếu nữ hơi nghiêng đầu, nụ cười như gió xuân nhẹ nhàng, nhưng lời nói ra đủ để tức chết người: "Sư phụ, ta đã sớm nói qua cho người, đừng hy vọng nữa, người căn bản không được thiên phú luyện võ."

Lão già khí nhẹn, thu được một cái đồ đệ quá mức thông minh nhưng cũng dễ làm tức chết người. Đặc biệt ở ngay trước mắt bây giờ, chỉ là một cái học võ 3 năm nhưng lại có thể bỏ xa sư phụ tám phần! Lão nhân gia không thể làm gì khác hơn là tự an ủi mình, điều hẳn chuyên tâm chính là về y thuật không phải về võ công. Hẳn là thần y, không phải là cao thủ võ lâm.

"Đồ nhi..." Con người đảo một vòng, nguyên bản ban nãy còn nổi giận đùng đùng nhưng bây giờ lại nhanh chóng kéo ra mấy phần hảo hảo điệu bộ.

Thiếu nữ đôi mi thanh tú khẽ nhếch: "Sư phụ, người lại muốn làm gì?"

"Cái này..." Lão già có chút nhăn nhó nhìn đồ nhi, cười lạnh nói: "Cái này... Đồ nhi hình như là muốn vào thành? Không bằng giúp sư phụ mang một con vịt nướng ở Trạng Nguyên lâu trong thành trở về?"

"Vịt nướng?" Thiếu nữ nháy mắt một cái, đôi tay duỗi ra không hề có chút e thẹn nào, nói: "Đưa tiền đây."

"Tiền..." Lão già mặt nhất thời xụ xuống, đầu ngón tay chỉ vào thiếu nữ run rẩy không ngừng, "Người, cái đồ nhi bất hiếu, phóng ngân châm vào sư phụ ta đã không truy cứu, vậy mà chỉ có một con vịt nướng người còn muốn hỏi ta đòi tiền?"

Thiếu nữ hừ nhẹ một tiếng nói: "Nơi này đến bên trong thành bất quá mất mười mấy dặm đường, sư phụ là đem tiền đi uống rượu uống hết sạch, còn có thể thiếu nợ người ta cũng nên, vì vậy mà bây giờ mới không dám vào thành?"

Lão già trên mặt nhất thời càng nhiều hơn mấy phần xấu hổ, lắp bắp mà nhìn tiểu đồ nhi: "Mặc nhi, hảo đồ nhi. Người hãy giúp sư phụ đi... Sư phụ sai rồi vẫn không được sao?" Lão nhân gia cả đời không còn ước mong gì khác, chỉ muốn được uống một ngụm rượu, "Đây là ai bảo người cất Nhưỡng tửu không cho sư phụ uống?"

Thiếu nữ thờ dãi, không nhịn được xoa trán nói: "Năm nay Đào Hoa tửu đều cho người uống hết, còn lại hai bình là để cho sư thúc. Nếu như sư thúc trở về phát hiện hết sạch. Sư phụ, người muốn giải thích với sư thúc thế nào?!" Nói xong lời cuối cùng thực sự là đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Lão già mặt đại nộ, nói tới bên trong cái môn phái này của bọn họ thì nhân số quả thực ít ỏi. Lão nhân gia là người có tuổi tác xem như là lớn nhất, thế nhưng địa vị lại là thấp nhất. Mặt trên có một cái sư đệ đề đề lên, phía dưới này còn có một cái đồ nhi trông coi. Thời gian này thật quá... Khó a.

Ngẩng đầu liếc đồ nhi một cái, mặt vẻ giận dữ, lão già trong lòng hơi động vội vàng nói: "Nhắc đến ta mới nhớ, hôm qua sư phụ ở trong thành nghe được một tin. Với người là có liên quan nha."

"Tin tức gì?" Thiếu nữ nhún mày nói.

Lão già đắc ý nhìn đồ nhi, trong cặp mắt hiện lên vài cái ý cười to "Xin ta đi, xin ta đi".

"Sư phụ!" Thiếu nữ cắn răng, chỉ theo dõi lặng lẽ, không nói gì.

"Được rồi, được rồi. Ta nghe nói a, hiện nay bộ hạ đang tư hôn cho Tĩnh Giang Quận Vương thế tử." Lão già cười híp mắt nói.

Thiếu nữ mặt không thay đổi theo dõi hần: "Này liên quan gì tới ta?"

"Cái này sao... Đương nhiên là có, nghe người ta nói đối tượng tư hôn chính là Nam Cung Khuynh, phải hay không có liên quan đây?" Lão già nhìn thiếu nữ cười tà mỉa nói.

"Nam Cung Khuynh..." Thiếu nữ sắc mặt hơi thay đổi, nhàn nhạt nhìn lão già trước mắt chằm chằm. Lão già lại chỉ cảm thấy da đầu tê rần, thật nhanh xoay người nhanh chóng bỏ chạy. Tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không giống như lão nhân đã qua tuổi lục tuần. Một bên chạy còn một bên không quên quay đầu lại cười nói: "Mặc nhi ngoan, những năm qua người ở chỗ này, không phải đã quên người còn có phụ thân tên gọi Nam Cung Hoài chứ?"

Nhìn bóng lưng sư phụ chạy trốn, đáy mắt thiếu nữ xẹt qua một tia sắc bén, rất nhanh rồi lại biến mất. Nhìn giỏ trúc đặt ở trước mặt một chút, không khỏi cười khò, "Không phải như vậy sao, nếu không phải sư phụ nhắc đến, ta còn nghĩ đã quên hết rồi. Bất quá... Ta không phải Nam Cung Khuynh a, ta là... Nam Cung Mặc."

Từ năm ấy, lúc sư phụ cùng sư thúc gặp phải nàng, Nam Cung Khuynh thật sự... Cũng đã rời đi thế giới này rồi. Nàng là Nam Cung Mặc, một linh hồn ở thế giới khác nhập vào mà thôi. Sư phụ cùng sư thúc cuu mang nàng, năm ngoái cũng là lúc sư thúc tặng chữ cho nàng, gọi là Vô Hà.

Nàng là Nam Cung Mặc, tên chữ Vô Hà.

Vốn cho là Nam Cung gia hẳn là sẽ không ai nhớ lại cái trưởng nữ này, mà nàng cũng chưa từng cùng Nam Cung gia có bất kỳ liên hệ nào. Nếu như bọn họ không tìm nàng thì cũng thôi đi, nếu là khi dễ nàng thì đừng trách nàng hạ thủ vô tình rồi. Đôi mắt xinh đẹp nhanh chóng loé ra một tia sát khí, Nam Cung Mặc lạnh lùng nghĩ. Cho dù nói là không hề có sai sót, nhưng nàng cũng không phải là thiếu nữ ngu ngốc hồi trước. Nam Cung Khuynh đã chết, thế nhưng... tất cả kí ức Nam Cung Khuynh, nàng đều nhớ hết.

Hào, cũng là nên về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Huynh Trưởng Đến Rồi!

Chỗ ở cũ của Nam Cung gia tại Tây Phong thôn có diện tích không nhỏ, tuy rằng toà nhà này đã được tu sửa lại toàn bộ nhưng Nam Cung Hoài cùng người nhà của hắn vẫn ở lại trong thành, không hề muốn về đây ở. Thậm chí những năm qua, cũng không có trở lại để tế tổ. Thế nhưng những người thuần phác trong thôn lại thay Nam Cung gia đem toà nhà này dọn dẹp sạch sẽ.

Nam Cung Mặc cũng không hề ở lại toà nhà này, mà là ở lại một ngôi nhà không xa cạnh đó. Nàng chỉ sống một mình, toà nhà to lớn như vậy thì không cần thiết, càng lười già bộ giống như những vị tiểu thư nhàn chán kia, suốt ngày diễn xuất chỉ cho người hầu người hạ. Huống chi, những năm qua người Nam Cung gia cũng không có thêm đoái hoài đến nàng, chỉ sợ phụ thân Nam Cung Hoài sớm đã đã quên còn có một đứa con gái này rồi. Hàng năm bọn họ đến thu tô, quản sự, thậm chí cũng làm cho cái chức vị Nam Cung gia Đại tiểu thư của nàng không tồn tại. Dần dần, người trong thôn bắt đầu lưu truyền rằng nàng là cái Nam Cung gia Đại tiểu thư đã bị Nam Cung Hoài đuổi ra khỏi nhà, nhưng nàng căn bản cũng không để ý tới mấy lời đồn đại đó. Nếu không phải nàng học được y thuật của sư phụ, cứu được mạng đứa con duy nhất của trưởng thôn, chỉ sợ cái thôn Tây Phong này cũng đã sớm không tha cho nàng.

Cái đám người trong thời đại này cũng giống như mấy người hiện đại hay tưởng tượng tự do như vậy, cho dù không có Internet, không có thân phận gì chứng nhận. Thế nhưng bất luận đi chỗ nào, rồi đi thôn của chính mình bên ngoài trăm dặm liền cần có bản đồ. Huống hồ, sư phụ cùng sư thúc lại ẩn cư trên núi, dù cách Tây Phong thôn không xa cho lắm, nhưng Nam Cung Mặc cũng không muốn phải xa cách hai người thân duy nhất ở trên đời này quá xa.

Mang theo một sọt thảo dược trở về thôn, Lưu đại tẩu liền chạy ra trước mặt đón, vui vẻ nói: "Mặc cô nương trở về rồi, lại đi hái thuốc?"

Nam Cung Mặc gật đầu, cười nói: "Đúng vậy a, Lưu tẩu. Hái chút thuốc ngày mai đi vào thành đổi chút ngân lượng."

Lưu đại tẩu gật đầu liên tục, khen: "Mặc cô nương thật là có bản lĩnh, trong thôn chúng ta có một nhân vật lợi hại như Mặc cô nương thật có phúc, quả không hổ danh là Sở quốc công thiên kim a."

Nam Cung Mặc nhún mày, "Lưu tẩu, có chuyện gì sao?"

Lưu đại tẩu cười nói: "Àn, ta thiếu chút nữa là quên mất. Người của Sở quốc công phủ đến rồi, nhất định là tới đón Mặc cô nương về nhà. Nói đến, Mặc cô nương cũng mười sáu tuổi rồi, sớm cũng nên về. Chẳng phải... Cô nương cũng cần về nhà để lo chuyện chung thân của mình..."

"Lưu tẩu, ta đi về trước." Không đợi Lưu tẩu nói xong, Nam Cung Mặc nhắc sọt thuốc lên rồi bước đi nhanh trở về nhà.

Quả nhiên, còn chưa tới cửa liền phát hiện người nhà mình đang ở trong đó, trước cửa mấy nha đầu còn đứng canh bên ngoài. Nhìn thấy Nam Cung Mặc, đầu tiên là có chút xoi mói nàng, lúc sau mới phản ứng, cười nói: "Đại tiểu thư trở về rồi?"

Nam Cung Mặc đôi mi thanh tú khẽ hất, không thèm để ý những người này đập cửa đi vào phòng. Cũng không lớn hơn căn phòng của người dân bình thường là bao, bất quá là ở giữa nhà chính, hai bên có hai phòng. Một phòng làm phòng ngủ một phòng làm nhà bếp thôi. Tại nhà chính cũng chỉ bày một cái bàn, mấy cái ghế còn có mấy cái giỏ thảo dược để đó. Toàn bộ trong thính đường tràn ngập mùi hương nhàn nhạt của thảo dược.

Trong thính đường, hai cái thanh niên nam tử đứng đó. Một người lớn hơn, khoảng chừng hai mươi một hai mươi hai, mặc một thân cẩm y xanh nhạt, khí vũ phi phàm. Người kia lại mặc một thân cẩm y tím nhạt, dáng dấp khoáng vào mười bảy mười tám tuổi. Tướng mạo anh tuấn, nhã nhặn, đúng là so với Nam Cung Mặc có ba phần giống nhau.

Hai người nhìn thấy thiếu nữ nhấc sọt được đi vào cũng không khỏi sửng sốt. Lại nhìn đến y phục bình thường màu xanh da trời mà Nam Cung Mặc đang mặc trên người nhất thời đổi sắc mặt.

Nam Cung Tự có chút khó khăn giật giật yết hầu, nhưng cũng không nói được lời nào, "Ngươi..."

Nam Cung Huy đúng là trẻ hơn nhưng cũng không lo lắng nhiều như vậy, tiến lên một bước kéo Nam Cung Mặc nói: "Ngươi là Khuynh nhi? Ngươi làm sao lại mặc như thế này?" Khuynh nhi là Sở quốc công phủ Đại tiểu thư, nhưng từ nhỏ bị đưa đến thôn trang nhỏ bé, chật hẹp này thì dĩ nhiên là phải ăn mặc giống như những người dân bình thường. Nhìn lại bộ cảm y trên người mình một chút, ngẫm lại chính mình trong những năm tháng qua, Nam Cung Huy không khỏi một trận xấu hổ.

"Khuynh nhi, ngươi chịu khổ. Ca ca tới đón ngươi về nhà." Nam Cung Huy khẽ sờ đưa tay muốn ôm Nam Cung Mặc thấp giọng nói.

Nam Cung Mặc cup mắt, không để lại dấu vết liền lui về sau một bước, tránh khỏi lòng hân, nhân nhạ nói: "Các ngươi tới nơi này làm gì?"

"Khuynh nhi, ta cùng đại ca đến đón ngươi trở về." Nam Cung Huy ngẩn ngơ nhìn, vội vã cười nói.

Nam Cung Mặc nhân nhạ nói: "Ta tên Nam Cung Mặc."

Hai người đều là sửng sốt, tuy rằng bọn họ đã đến mấy năm chưa từng gặp muội muội, nhưng là tên của muội muội cũng sẽ không thể nào quên a. Vậy chỉ có thể nói, là Nam Cung Mặc chính mình sửa lại tên.

Trong phòng trầm mặc một hồi, Nam Cung Tự thở dài nói: "Chúng ta tới đường đột... Những năm này Khuynh nhi chịu khổ, đợi đến khi trở về Kim Lăng là sẽ được sống tốt hơn. Phụ thân cũng tới nữa, Khuynh nhi trước đó cũng nên bái kiến phụ thân và mẫu thân đi." Nhìn căn phòng đơn sơ một chút, Nam Cung Tự cau mày nói.

Nam Cung Mặc giương mắt, nhân nhạ nhìn Nam Cung Tự nói: "Ta nói rồi, ta là Nam Cung Mặc. Còn nữa, mẫu thân ta đã chết từ tám năm trước rồi."

Nói xong cũng không muốn để ý tới hai người kia nữa, nàng liền để giỏ xuống xoay người tiến vào gian phòng của mình.

"Khuynh nhi!" Phía sau Nam Cung Tự trầm giọng nói: "Đại ca biết những năm này ngươi bị oan ức, thế nhưng ngươi cáu kỉnh cũng nên dừng lại được rồi."

Con lửa giận từ trong lòng Nam Cung Mặc dựng lên, Nam Cung Mặc nhắm mắt lại cố gắng nén xuống trong mấy lời nói này rõ ràng không hề có sự bi thương cùng oan ức của nàng. Xoay người lại, khẽ cười lạnh một tiếng nói: "Dừng lại được rồi? Ta phải dừng lại cái gì? Ta nói nữa cũng không hề trái với đạo lý, ta nói nữa cũng không có nhận người lạ làm mẹ!"

Nghe vậy, Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy cũng không nhịn được run lên, sắc mặt cũng theo đó mà trắng bệch. Trong đại sảnh nhất thời yên tĩnh.

Nam Cung Mặc lạnh lùng quét qua hai người một chút, cười lạnh một tiếng rồi tiến về gian phòng.

Trong thính đường, hai huynh đệ hai mặt nhìn nhau, nhất thời bầu không khí có chút nghiêm nghị. Nam Cung Huy do dự một chút mới nói: "Đại ca... Tiểu muội không hiểu chuyện, ngươi đừng trách nàng. Nàng những năm qua... Đã chịu không ít cực khổ."

Nam Cung Tự cười khổ một tiếng, nhân nhạ nói: "Khuynh nhi nói rất đúng, không phải là... Chúng ta đang bắt nàng nhận người lạ làm mẹ sao? Chúng ta nên về trước đi."

"Vậy còn... Tiểu muội. . ." Nam Cung Huy nói.

Nam Cung Tự suy nghĩ một chút, "Đi về trước bẩm báo phụ thân, chờ nàng bình tĩnh lại rồi hẵng bàn sau." Quay đầu nhìn lại cái rèm cửa màu rom vàng, Nam Cung Tự cất bước đi ra ngoài.

"Đại công tử, Nhị công tử." Ngoài cửa tới tấp dồn dập tiến lên đón.

Nam Cung Tự trầm giọng nói: "Hãy đem gian phòng cách vách quét tước lại toàn bộ, hai người ở lại chờ xem tiểu thư có dặn dò gì."

"Hầu hạ cho tốt, nếu là chậm trễ, cẩn thận mạng chó của các ngươi!" Nam Cung Huy trầm giọng nói.

"Ân, đại công tử, nhị công tử." Mọi người cùng lên tiếng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bắt Ta Xuất Giá? Chính Ngươi Mới Phải Xuất Giá!

Từ trong phòng đi ra, Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy đã không còn ở đó nữa nhưng lại có thêm hai cái nha đầu áo tơ hồng phần xinh đẹp.

Nhìn thấy Nam Cung Mặc đi ra, hai người lập tức tiến lên quỳ gối hành lễ: "Thỉnh Đại tiểu thư."

Nam Cung Mặc nhàn nhạt nhìn hai người, xem ra Nam Cung gia đối với nha đầu thấp phần hảo a, nếu nàng với hai cái nha đầu này đi ra ngoài, thì chắc chắn người ngoài sẽ cho rằng hai cái này mới là tiểu thư, còn nàng là nha hoàn. Mặc dù nói chuyện hành lễ đều thấp phần khéo léo, nhưng nhìn trong ánh mắt của hai nàng, thì không hề có lấy nửa điểm cung kính. Lúc nàng vừa mới đi ra, hai nha đầu này đang đánh giá nhà nàng, trong mắt càng là không hề che giấu sự ghét bỏ.

Hai người sở dĩ vẫn đứng lại đó, Nam Cung Mặc dám dùng đầu của chính mình đánh cược, tuyệt không phải là bởi vì các nàng không dám ngồi, mà là bọn họ thấy mấy cái ghế gỗ kia quá "kinh tởm", không xứng đáng để họ đặt mông mình xuống. Mà hai ca ca kia chắc cũng... Như thế.

"Các ngươi vào đây làm gì? Đi ra ngoài." Nam Cung Mặc nhàn nhạt nói.

Con bé lớn tuổi kia chính là trong mắt lộ ra một tia bất mãn, nói: "Là đại công tử cùng Nhị công tử muốn tui nô tỳ ở lại hầu hạ tiểu thư." Ánh mắt kia, nhưng lại mang hàm ý rằng, "Ngươi đúng là đồ không biết cân nhắc". (Age: Bọn này nào!!!)

Nam Cung Mặc trong lòng cười lạnh một tiếng, chậm rãi quan sát hai cái nha đầu nói: "Đã như vậy, các ngươi xuống nhà bếp làm cơm."

"Làm... làm cơm?!" Hai cái nha đầu ngẩn ra, phục hồi tinh thần lại liền không khỏi tức đỏ mặt, làm như bị cái gì nhục nhã, liền trừng mắt nhìn Nam Cung Mặc nói: "Đại tiểu thư, chúng ta là hạng nhất nha đầu, làm sao lại phải làm cơm?"

"Cả cơm cũng không làm được vậy các ngươi còn làm nha đầu cái gì? Nam Cung gia nuôi tiểu thư hay là nuôi các ngươi? Cút ra ngoài!" Nói xong, Nam Cung Mặc xoay người tiến vào phòng bếp.

Tới thế giới này đã được năm năm, Nam Cung Mặc đã dần quen với cuộc sống cùng những người trung cổ này. So với việc đấu đá lẫn nhau, gió tanh mưa máu, lại thấy hận không thể đem từng cái dây thần kinh căng ra đến mức thật chặt, hiện tại có cuộc sống như thế này quả thực có thể gọi là thoải mái.

Lúc không có chuyện gì làm thì theo sư phụ học một ít y thuật, theo sư thúc học một ít võ công, hái chút thuốc đi bán, làm một ít mỹ thực cùng sư phụ và sư thúc ăn chung. Cứ nghĩ là Nam Cung Mặc nàng đây, sẽ không thể nào dừng công việc và bắt đầu hưởng thụ cuộc sống yên tĩnh đơn thuần như vậy. Nếu như đại ca cùng tiểu muội của nàng có thể cùng đi thì tốt hơn, đứng ở trong phòng bếp Nam Cung Mặc đẩy mất lướt qua một tia hồi ức cùng tưởng niệm.

Phục hồi lại tinh thần, có chút cay đắng nở nụ cười. Nam Cung Mặc bắt đầu chuẩn bị bữa trưa hôm nay của chính mình.

Vo sạch gạo tẻ làm cơm, sau đó dùng thân cải trắng, nhanh chóng làm một cái muối dưa đơn giản, còn lại lá rau nấu với nước dùng coi như là đã xong một bữa cơm rồi. Kiếp trước nàng ham muốn không nhiều, ham muốn duy nhất đại khái đó là được làm đầu bếp, vừa vận hiện tại sư phụ cùng sư thúc đều yêu thích mỹ vị món ngon, bất quá hai cái đại nam nhân này tay nghề chỉ được loại thường, thế là tài nấu nướng của nàng nhờ hai người này thúc dục nên có thể nói đã cao hơn một thành lâu rồi. Thế nhưng thời điểm này nàng chỉ có một mình nên cũng không có muốn xuống bếp, phần lớn là tùy ý. Giống như kiếp trước, nàng cũng chỉ thích làm cơm cho người thân cận nhất ăn mà thôi.

Bụng cơm nước trở về trong thính đường, hai cái nha đầu còn đứng ở đó không nhúc nhích. Chỉ có khi nhìn thấy nàng bụng cơm trưa quá đói đơn giản, mồm mạp và "keo kiệt" lên là mới có hơi ghét bỏ cau mày nói: "Tiểu thư, người là Nam Cung gia Đại tiểu thư, làm sao có thể ăn những thứ đồ này? Hay là sang tòa nhà bên cạnh ăn đi. Đừng khiến cho người ngoài nói nói lão gia cùng phu nhân khát khe ở trong nhà."

Nam Cung Mặc hít một hơi thật sâu, cảm giác sự nhẫn nại của mình đối với hai nha đầu này đã đến cực điểm.

"Ta nói các ngươi cút ra ngoài, các ngươi nghe không hiểu? Vẫn là không phải chỉ đầu có vấn đề, đến cả lỗ tai đều có vấn đề?!"

"Tiểu thư, người! Chúng ta nhưng là do phu nhân cố ý điều tới!" Chính là cái nha đầu lớn tuổi kia nổi giận dùng dùng nói.

Nam Cung Mặc lạnh lùng nở nụ cười, "Đúng vậy a, điều người tới hầu hạ ta sao? Vậy yêu cầu hiện tại của ta chính là các ngươi biến – ra – ngoài."

"Ngươi! Ngươi thực sự là không biết cân nhắc, chẳng trách lão gia nhiều năm như vậy đều hờ hững. Nếu không phải là bởi vì..."

Nam Cung Mặc ngược mắt, tựa như cười mà không phải cười nhìn nàng, "Nếu không phải là bởi vì cái gì? Tại sao không nói?"

"Nói, được, ta liền nói!" Nha đầu kia hiển nhiên cũng không phải là cái có thể bị chủ khinh bỉ dễ dàng, từ con nóng giận mà thốt ra, "Nếu không phải Nhị tiểu thư không muốn gả cho tên quái vật Vệ Quân Mạch kia, lão gia ca đòi cũng sẽ không nhớ tới ngươi!"

"Câm miệng!" Lời còn chưa dứt, thanh âm nộ khí đằng đằng của Nam Cung Tự từ ngoài cửa truyền đến. Nha đầu kia không khỏi ngẩn ngơ, quay đầu nhìn về phía cửa, trong lúc đó Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy bước nhanh tới, tàn nhẫn vung tay lên đánh một cái bạt tai lên mặt nha đầu này.

Lực mạnh, liền khiến cho nàng ta lao đảo một cái, cái trán đụng phải cửa sau bịch một tiếng nhất thời sưng lên một cái quả to.

"Đại công tử... Nhị công tử..."

Hai cái nha đầu cũng không nhận được biến sắc, cũng không kịp lo việc mình vừa mới bị đánh vội vã quỳ xuống.

Nam Cung Huy từ phía sau đi vào, sắc mặt cũng xám xịt, nhắc chân một cước đá nha đầu kia không khoan nhượng, vừa nói: "Cút ra ngoài!"

Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy khẽ nhìn Nam Cung Mặc, Sở quốc công Nam Cung Hoài tuy rằng cười kè kè, thế nhưng kè kè cũng không có sinh ra con trai, bên dưới chỉ có một người con gái. Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy chính là hai cái con trai trưởng duy nhất của Sở quốc công phủ. Những nha đầu này, đối mặt với huynh đệ Nam Cung Tự nhưng cũng là thập phần kính nể.

Nghe xong lời nói của Nam Cung Huy, hai nàng vội vã chạy ra ngoài.

"Khuyên nhi..." Trong phòng bầu không khí có chút nghiêm nghị, Nam Cung Tự nhìn dung nhan lạnh lùng của Nam Cung Mặc, có chút khó khăn nói: "Khuyên nhi, người đừng nghe hai cái nha đầu kia nói hươu nói vượn."

Nam Cung Mặc cười nhạt, nhũn mày nói: "Nói như vậy... Các người tới không phải là muốn nói cho ta biết, muốn ta gả cho cái tên Vệ Quân Mạch gì đó?"

"Đây là... Ý chỉ của bệ hạ." Nam Cung Tự nói.

Nam Cung Mặc cười lạnh, "Bệ hạ bận rộn sớm tối, làm sao biết ta đây hơn một năm không ở kinh thành chính là trưởng nữ Nam Cung gia? Bệ hạ muốn tứ hôn, cũng chỉ có thể là tứ hôn cho Nam Cung gia Nhị tiểu thư... Không, phải nói là vị tiểu thư duy nhất của Nam Cung gia, Nam Cung Thủ chứ?"

"Khuyên nhi, người tuổi cũng không còn nhỏ. Vệ Quân Mạch là Tĩnh Giang Quận Vương thế tử, cũng là đứa cháu ngoại mà bệ hạ sủng ái nhất. Người gả cho..."

Nam Cung Mặc phát tay, không khách khí chút nào đánh gãy lời của hắn, "Ta không muốn biết hắn là người nào, người trở về nói cho Sở quốc công, hoặc là để nữ nhi bảo bối của hắn xuất giá, hoặc là... Chính hắn ngồi lên kiệu hoa gả tới Tĩnh Giang Quận Vương quý phủ."

"Khuyên nhi!" Nam Cung Tự hai người không khỏi ngẩn ngơ, nghe xong lời nói của Nam Cung Mặc càng là dở khóc dở cười. Nam Cung Huy nhìn dung nhan lạnh lùng của muội muội, trong lòng không khỏi thờ dài, ôn thanh nói: "Khuyên nhi, mặc kệ người có nguyện ý gả hay không gả cho Vệ Quân Mạch, đại ca nói không sai, người tuổi cũng không còn nhỏ. Dù sao cũng nên cùng chúng ta hỏi Kim Lăng rồi nói. Nếu như người thực sự là không muốn... Nhị ca thay người cùng phụ thân nói được không?"

Nam Cung Mặc trầm mặc mà nhìn Nam Cung Huy một chút, nàng có thể có thể thấy Nam Cung Huy nói những câu nói này chính là chân tâm, thật ý. Thế nhưng cái gọi là chân tâm thật ý này ở trước mặt Nam Cung Hoài có thể kiên trì bao lâu thì không rõ. Theo ký ức của Nam Cung Khuyên, Nam Cung Mặc nàng đây chắc chắn sẽ không đem mình đặt cược ở trên người hai vị ca ca này.

"Com trưa của ta sắp nguội rồi, các người ra ngoài đi." Nam Cung Mặc nhàn nhạt nói.

Nam Cung Tự đã trầm mặc rất lâu, vừa mới thờ dài nói: "Thôi, người suy nghĩ thật kỹ đi. Khuyên nhi... Phụ thân ở trong nhà cũ, suy nghĩ sáng suốt xong, nhớ đến thỉnh an người."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tâm Kế Phụ Nữ

Editor + Converter: Agehakun

Bên trong nhà cũ của Nam Cung gia, Nam Cung Hoài có chút buồn bực, đi qua đi lại trong đại sảnh. Nam Cung phu nhân, Trịnh thị cùng Nam Cung Thủ ngồi ở một bên, nhìn dáng vẻ của hắn không khỏi liếc nhau một cái, Trịnh thị đẩy mắt lướt qua một tia âm muội. Đặt chén trà xuống mỉm cười khuyên nhủ: "Lão gia hà tất phải vội vã như thế? Phụ nữ ai lại không lâu la, dù Đại tiểu thư tính khí có chút bướng bỉnh, nhưng Tự nhi cùng Huy nhi đi khuyên nhủ, nàng tự nhiên sẽ đến đây bái kiến lão gia."

Nam Cung Hoài gương mặt lướt qua vẻ lúng túng, hừ nhẹ một tiếng nói: "Chính là một nữ nhi bất hiếu! Để ý đến nàng làm cái gì?"

Trịnh thị che miệng cười nói: "Lão gia, người vẫn còn để ý đến ái nữ, lẽ nào thiếp thân còn không biết sao? Lão gia ngoài miệng nói không nhưng thật ra thì vẫn là nhớ Đại tiểu thư a?" Nam Cung Hoài chậm rãi quay mặt, nhìn Trịnh thị nói: "Chỉ sợ là nàng không nghĩ được chu toàn như người, nha đầu này quả nhiên là cổ chấp giống nương của nàng... Nhưng người bây giờ mới chính là phu nhân, cũng là mẫu thân của huynh muội các nàng, thế nhưng nàng lại chậm trễ thỉnh an, vậy còn xứng đáng làm Đại tiểu thư sao?"

Trịnh thị vội vã cười nói: "Lão gia nói rất đúng, dù sao cũng là người một nhà... Đợi đến khi, Khuyên nhi trở về rồi, chúng ta cũng coi như là được đoàn

tự, lúc đó ta sẽ hảo hảo đối với nàng."

"Khỏi bầm lão gia, phu nhân, đại công tử cùng nhị công tử trở về rồi." Ngoài cửa, hạ nhân cung kính bẩm báo.

Nam Cung Hoài trầm giọng nói: "Gọi công tử vào, Đại tiểu thư cũng trở lại rồi?"

Bọn hạ nhân khó xử nhìn Nam Cung Hoài, nói: "Bầm lão gia, không thấy Đại tiểu thư. Chỉ là... Chỉ là hai tiểu nha đầu được phu nhân đưa đi hầu hạ đại tiểu thư trở về rồi. Tựa hồ là... Đã bị đánh!"

"Cái gì?!" Nam Cung Hoài giận dữ: "Cái nghiệt nữ này! Mẫu thân nàng đã hảo tâm ban thưởng nha đầu hầu hạ nàng, nàng còn dám động thủ?!" Nguyên bản trước đó nàng không có tới bái kiến hẳn đã làm Nam Cung Hoài cảm thấy không hài lòng, đến bây giờ hai đứa con trai của hắn tự mình đi khuyên bảo cũng không được, mà nàng lại còn dám dă thương hai tiểu nha đầu Trịnh thị đưa tới. Nam Cung Hoài chỉ cảm thấy một bồn lửa giận đang trào dâng trong lòng mình, lại nhớ đến năm năm trước, ngày mà Nam Cung Khuynh rời khỏi Nam Cung gia. Nàng một thân một mình cô đơn, quay đầu lại nhìn Quốc Công phủ lần cuối, đôi mắt đỏ giống y như mẫu thân của nàng, hẳn thấy trong con mắt đó tràn đầy hèn mọn cùng xem thường. Tựa hồ nói hẳn, Nam Cung Hoài không phải là Đại Hạ khai quốc danh tướng, mà chỉ là một lão nhân thấp hèn, vô si, tiểu nhân. Bởi vì như vậy mà hắn mới kệt mặc nàng trong năm năm liền mà chẳng thêm quan tâm. Nếu như không phải lần này bệ hạ tứ hôn, chỉ sợ Nam Cung Hoài cũng sẽ không nhớ đến nàng.

Chỉ cần nghĩ tới cái ánh mắt kia, hắn liền cảm thấy trong lòng đau nhói.

"Ta ngược lại muốn xem xem, mấy năm không gặp cái nghiệt nữ này đến cuối cùng có thể coi trời bằng vung đến chừng nào!" Nổi giận đùng đùng, Nam Cung Hoài nhanh chân đi ra ngoài cửa.

"Phụ thân?" Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy còn chưa tiến vào phòng khách liền bị Nam Cung Hoài xông tới trước mặt, Nam Cung Hoài hừ nhẹ một tiếng phẩy tay áo bỏ đi, để lại hai huynh đệ Nam Cung Tự hai mặt nhìn nhau. Nam Cung Huy cau mày nói: "Phụ thân bị làm sao vậy?" Nam Cung Thủ theo sau Trịnh thị đi ra, liền nói: "Ước chừng là phụ thân giận đại tỷ rồi, vừa mới nghe nói đại tỷ không có tới liền mất hứng."

Trịnh thị cười nói: "Không cần lo lắng, lão gia cũng là muốn khuyên nhủ Khuynh nhi thôi, biết Khuynh nhi không chịu đến nên mới có hơi tức giận." Nhìn lướt qua hai người gò má sưng đỏ đang đi đằng sau Nam Cung Huy, con người hai tiểu nha đầu rung rung, Trịnh thị vẫn bình thản coi như không nhìn thấy, liền hướng về phía hai huynh đệ cười từ ái: "Vừa mới ta còn cùng lão gia nói, phụ nữ không có thù dai a, để cho bọn họ cha và con gái gặp mặt, nói chuyện cần thận, khúc mắc dĩ nhiên là sẽ được giải trừ. Nếu là một mực ép buộc nàng, nhờ là nàng phản ngược lại là không tốt."

Nam Cung Tự nhú mày, suy nghĩ một chút, mới gật đầu nói: "Mẫu thân nói đúng lắm."

Nam Cung Huy cau mày, nhưng trong lòng thì không lạc quan giống như Nam Cung Tự. Khuynh nhi cả tên mình đều sửa lại, phụ thân không tức giận mới là lạ. Vẫn là..."Đại ca, chúng ta cùng qua xem một chút đi."

Nam Cung Tự gật đầu, "Được."

"Đại ca, Nhị ca, tiểu muội cũng cùng hai người đi bái kiến tỷ tỷ. Muội đã nhiều năm không được gặp tỷ tỷ a." Nam Cung Thủ cười nói, nàng đúng là nhiều năm chưa từng thấy mặt Nam Cung Khuynh rồi, thậm chí ngay cả cái hình dáng vị tỷ tỷ này đều không nhớ được. Nguyên vốn cũng không phải là cùng nhau lớn lên trong phủ, tám năm trước khi mẫu thân Nam Cung Khuynh qua đời nàng mới có tám tuổi, lúc đó Nam Cung Khuynh lại đóng cửa giữ đạo hiếu ba năm, vừa ra đã rời khỏi Kim Lăng, nếu như không phải lần này tứ hôn, Nam Cung Thủ đều cho rằng Nam Cung gia kỳ thực chỉ có mình nàng là nữ nhi.

Nam Cung Tự do dự một chút, gật đầu nói: "Cũng tốt."

Nam Cung Thủ khéo léo mím môi cười nói: "Đại ca yên tâm, Thủ nhi nhất định sẽ cùng tỷ tỷ hảo hảo chung sống."

"Thủ nhi vẫn là cô nương hiểu chuyện." Nam Cung Tự gật đầu cười nói. Tuy rằng tính tình nàng ương bướng, được nuông chiều, bất quá Nam Cung Thủ xưa nay vẫn là biết rõ nặng nhẹ. Huống hồ, lần này Khuynh nhi là vì thay Thủ nhi xuất giá, Thủ nhi không phải không biết nặng nhẹ mà đắc tội với Khuynh nhi.

"Chúng ta đi thôi. Thủ nhi muốn được nhìn dung nhan của tỷ tỷ một chút a." Nam Cung Thủ ôm lấy cánh tay Nam Cung Tự cười duyên nói.

"Dung mạo Khuynh nhi chính là thập phần mỹ lệ." Nam Cung Huy cười nói.

Nam Cung Thủ ánh mắt lóe lên, cup mắt nói, "Thật sao? Thủ nhi đúng là rất hiếu kỳ đây."

Bên ngoài phòng nhỏ của Nam Cung Mặc, Nam Cung Hoài một thân một mình quay về, trước mắt là một gian nhà trống rỗng, mặt mày đen như mực. Trước mắt chính là căn phòng nhỏ, cao không quá bảy thước, tường đất ngói xanh nho nhỏ ba gian, keo kiệt, đơn sơ không ra hình thù gì. Thế này sao có thể là nơi ở của tiểu thư Quốc Công phủ? Tuy rằng Nam Cung Hoài bởi vì nữ nhi quật cường, bất tuân mà bỏ mặc, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ rằng nơi ăn, mặc, ở, đi lại của nàng lại khắt khe đến vậy.

"Đây chính là nơi ở của Đại tiểu thư?!"

Người đàn ông trung niên canh giữ ở bên cạnh sắc mặt trắng bệch, run rẩy nói: "Khỏi bầm lão gia, chuyện này... Đây là đại ý của tiểu thư. Đại tiểu thư không chịu ở lại nhà cũ, tiểu nhân... Tiểu nhân cũng không dám chống lại ý chỉ của tiểu thư a."

"Vô liêm sĩ! Đại tiểu thư không hiểu chuyện người không biết hỏi báo sao?" Nam Cung Hoài giận dữ nói: "Đại tiểu thư phải ở phòng ốc sơ sài, ăn thức ăn thô thiển, còn các người lại có cơm ngon áo đẹp... Lạ gan các người cũng lớn quá đấy!"

"Lão gia thứ tội! Tiểu nhân thực không dám..." Tuy rằng cười gượng về quê mười mấy năm, nhưng Nam Cung Hoài rốt cuộc vẫn là một đại danh tướng. Quan sự hai chân mềm nhũn liền quỳ xuống.

"Tự mình lần đi lãnh phạt! Đại tiểu thư chỗ nào rồi?" Nam Cung Hoài một cước đá văng hẳn.

"Hồi... Hồi lão gia, Đại tiểu thư... Mang theo cái rổ... Đi ra ngoài rồi." Nha đầu canh giữ ở cửa ra nom nớp lo sợ mà nói.

"Cái nghiệt nữ này!" Nam Cung Hoài sầm mặt lại, trầm giọng nổi giận nói.

"Phụ thân, đây là làm sao vậy?" Theo ở phía sau tới, Nam Cung Thủ tiến lên, ôm lấy cánh tay của Nam Cung Hoài nũng nịu hỏi. Quay về sủng ái tiểu nữ nhi, Nam Cung Hoài về mặt bình ổn lại, thế nhưng nghĩ tới nàng hoàn toàn không đem chính mình để ở trong mắt, trong lòng vẫn là tức giận, "Các người mau đi tìm cái nghiệt nữ kia về cho ta!"

"Phụ thân bớt giận, Khuynh nhi..." Nam Cung Huy có chút khó khăn muốn khuyên bảo, nhưng chung quy là nói không được. Khuynh nhi biết rõ phụ thân ở tại phòng cũ bên cạnh, nhưng vẫn một thân một mình đi ra ngoài, chính là không muốn gặp mặt cùng bất chuyện, thái độ này bất kể là ai cũng sẽ nhìn ra. Trong lòng bất đắc dĩ thở dài, Nam Cung Huy đối với tiểu một thân một mình lớn lên, càng thêm hồ thẹn, "Khuynh nhi một thân một mình lớn lên, chắc là có chút không quen, kính xin phụ thân thứ lỗi."

Nhớ tới trưởng nữ tám tuổi chịu tang mẫu thân, 3 năm trong phòng giữ đạo hiếu, 11 tuổi rời khỏi nhà sống một mình, Nam Cung Hoài lửa giận trong lòng nhất thời dập tắt hơn nửa. Thở dài, trầm giọng nói: "Đi, tìm nàng trở về, đại tiểu thư Quốc Công phủ chạy loạn khắp nơi còn ra thể thống gì?" Nói xong, sắc mặt khó coi xoay người trở về phủ đệ bên cạnh.

"Ân, phụ thân." Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy đồng thanh nói.

"Phụ thân bớt giận, Thủ nhi diu người trở về. Phụ thân yên tâm đi, đại ca cùng Nhị ca nhất định sẽ tìm được đại tỷ." Nam Cung Thủ nhìn ba người một chút, hướng về hai huynh đệ Nam Cung Tự nở nụ cười xinh đẹp, thật nhanh đi theo nhẹ giọng khuyên nhủ.

"Hừ! Nha đầu kia nếu là ngoan ngoãn giống Thủ nhi thì thật tốt..."

Phụ thân đã quên, sự tình khiến Khuynh nhi phải xuất giá vốn là do Thủ nhi gây ra sao? Nhìn phụ thân và nữ nhi sóng vai đi, trên gương mặt trẻ trung của Nam Cung Huy lướt qua một tia quái dị, không nhận được nhủ mày.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nếu Hẳn Dám Phụ Người, Ta Thay Người Giết Hẳn

Trên ánh trăng ngon liễn, Đan Dương thành náo nhiệt không khác gì một lối đi Thành Tây. Vừa mới vào, liền có thể cảm nhận được từng hương vị của những loại rượu hảo hạn xen lẫn là mùi son phấn, còn có tiếng sáo trúc kia không dứt bên tai cùng tiếng nữ tử uyển chuyển nói cười. Nơi này chính là Đan Dương thành, nổi danh đệ nhất hoa phố. Đan Dương từ xưa ra nhiều mỹ nhân, khi màn đêm buông xuống, cả con đường đèn đỏ treo cao, tiếng cười không dứt. Tiếng ca uyển chuyển, Vũ Cơ xinh đẹp, rượu ngon món ngon làm người hồn phách liêu xiêu.

Mấy ngày này cũng chính là tháng náo nhiệt nhất Đan Dương hàng năm. Đương kim Thánh Thượng năm đó ở Đan Dương khởi binh, sau với Kim Lăng nhất thống thiên hạ thành lập Đại Hạ Quốc. Làm biểu hiện không phụ nghĩa, tháng ba hàng năm nhất định phái các hoàng tử hồi Đan Dương tế tổ. Thiên gia hoàng tử xuất hành, người đi theo, nghe tin mà đến nịnh hót nịnh bợ đương nhiên sẽ không thiếu. Hoàng Tử Long tôn cao quý, tất nhiên là sẽ không đặt chân tới nơi phong nguyệt như vậy, thế nhưng những thế gia công tử kia nghe tin mà đến, quan lớn phú cô cũng không có kiêng kỵ điều này. Vì lẽ đó, tháng ba cũng là thời điểm các thanh lâu trong Đan Dương thành náo nhiệt nhất.

"Lần trước ta đã nói với người, không thể uống rượu." Doanh tự trong lầu, Nam Cung Mặc ngồi ở bên cạnh bàn, về mặt lãnh đạm nhìn chăm chăm cô gái mặc áo tím trước mắt. Cô gái mặc áo tím có chút xấu hổ cười nói: "Không... Không nghiêm trọng như vậy. Ta chỉ là có chút không thoải mái mà thôi." Nam Cung Mặc không nói lời gì nữa đặt lên tay của nàng mà bắt mạch, sắc mặt càng thêm tối tăm lên. Cô gái mặc áo tím cũng không phản kháng, nhìn Nam Cung Mặc cười yếu ớt nói: "Chúng ta là loại người như vậy... Trừ người ra cũng không người nào chịu nguyện ý vì chúng ta mà xem bệnh. Coi như là có một hai đại phu không chê, nhưng..." Không biết nghĩ đến cái gì, cô gái mặc áo tím dấy mắt tránh qua một tia lúng túng cùng thương tâm. Nam Cung Mặc nhân nhạ nói: "Ta đã sớm nói qua cho người, người hãy mau rời khỏi nơi này."

Cô gái mặc áo tím lắc đầu, "Người ti tiện như ta, rời khỏi nơi này... Có thể đi nơi nào đây? Huống hồ... Ta muốn đợi Nguyễn Lang trở về."

Cái tên tiểu bạch kiểm kia sẽ trở về sao? Nam Cung Mặc nuốt lời nói xuống miệng, trầm giọng nói: "Ta lần trước liền từng nói với người, người trong thời gian ngắn không thể đón thêm khách rồi. Người cho rằng lời nói của ta chỉ là gió bên tai sao?" Cô gái mặc áo tím trên mặt mang theo cay đắng, "Mặc nhi, người nghĩ đây là chốn nào? Chúng ta không phải người ở Thanh Phong Các mà là ở chốn lầu xanh, chính là dùng da thịt để kiếm tiền. Người không

thông cảm được cho ta sao?"

Nam Cung Mặc yên lặng nhìn nàng, nói: "Đúng vậy, ta coi thường ngươi."

Cô gái mặc áo tím sắc mặt trắng nhợt, không nhìn được rút về đôi tay trắng không có chút hồng hào. Nam Cung Mặc nói: "Ta không thông cảm cho ngươi không phải là bởi vì ngươi bán đi thân thể, mà là bởi vì ngươi đi bán thân thể của chính mình là vì nuôi một tên nam nhân căn bản không biết sẽ trở về hay không. Yên nhi, ngay cả bản thân mình ngươi còn không yêu... Ngươi làm sao còn có thể tin tưởng người đàn ông kia sẽ thật sự yêu ngươi?"

Cô gái mặc áo tím đôi môi anh đào nhẹ lay động trở nên trắng, có chút mờ mịt nói: "Nếu như không tin hẳn... Ta còn có thể tin ai? Ta biết, Nguyễn Lang... Nguyễn Lang hẳn sẽ trở lại."

Đôi mắt nữ tử yêu điên cuồng không chịu thay đổi như vậy, ngoại trừ khuyên nhủ thì Nam Cung Mặc cũng không biết mình còn có thể nói cái gì nữa. Nhìn nàng sâu sắc một cái, nói: "Được rồi, nếu là trong tương lai ta biết hẳn phụ ngươi, ta sẽ giúp ngươi giết hẳn." Cô gái mặc áo tím nở nụ cười xinh đẹp, hiển nhiên là không nghĩ lời nói của nàng là thật, "Nguyễn Lang sẽ không phụ ta."

Ngây thơ! Nam Cung Mặc nhếch mép lộ rõ vẻ trào phúng. Nhưng không có lòng tốt mà khuyên nhủ để tự lừa mình dối người. Nàng cư nhiên không phải là người tốt, nếu không phải là có mục đích, nàng như thế nào lại ra xuất hiện ở cái nơi như thế này?

"Ta không quản ngươi nữa, nhớ uống thuốc đúng giờ, đừng để đến khi hẳn không phụ lòng mà trở về rồi, ngược lại là chính ngươi mất mạng vì hạnh phúc." Nam Cung Mặc nhàn nhạt nói.

Cô gái mặc áo tím nở nụ cười xinh đẹp, lấy ra một phong thư đặt ở trước gót chân nàng, nói: "Đây là thứ ngươi muốn, tin tức của Vương Thừa Ân."

Mở phong thư ra, khẽ nhìn qua hai lần, Nam Cung Mặc thỏa mãn gật đầu, tiện tay đem lá thư để lên trên ngọn nến, lẳng lặng mà nhìn lửa đốt thành một đồng tro tàn, xong mới đứng dậy nói: "Ta phải trở về." Cũng không phải là mới kết bạn, cô gái mặc áo tím đương nhiên biết nàng trở lại làm cái gì? Nhìn trước mắt rõ ràng so với mình còn nhỏ tuổi hơn, cô gái mặc áo tím không nhìn được hỏi: "Ngươi không sợ ta bán ngươi đi sao?"

Nam Cung Mặc quay đầu lại, đôi mi thanh tú hơi nhíu, tựa như cười mà không phải cười nói: "Bán ta đi? Toàn bộ doanh thu của lầu đều là của ta, bán ta đi, đối với ngươi có ích lợi gì? Ta nếu như làm chuyện gì, tự nhiên có các ngươi cũng có một phần liên quan. Huống hồ... Ngươi lại coi ta chính là ông chủ sao? Mặt khác... Ta nói, ta có thể giúp ngươi giết Nguyễn Lang, không phải là đùa giỡn."

Rõ ràng nét mặt tươi cười như hoa, cô gái mặc áo tím bắt đầu cảm thấy một cơn lạnh run. Không khỏi sờ sờ cánh tay, cười nói: "Ngươi nói đúng."

Kỳ thực, dù không nói những lời này, nàng cũng sẽ không bán đi Nam Cung Mặc. Hai năm trước khi nàng vừa mới lưu lạc tại nơi thanh lâu này, những tháng ngày đó quả nhiên là sống không bằng chết, thanh lâu chính nơi như thế này, càng là xuất thân tốt càng là khó qua. Mà nàng, nguyên bản cũng là nữ nhi văn vẻ của người ta. Khi đó mỗi một ngày qua, nàng cũng không biết ngày sau sẽ phải chống đỡ như thế nào, nhưng lúc nàng đã sắp muốn tuyệt vọng thì thiếu nữ này đột nhiên xuất hiện, đã trở thành chủ nhân mới đứng ở phía sau. Từ đó trở đi, cuộc sống tỷ muội bọn họ trong lầu mới dần dần tốt lên. Chỉ ít, các nàng sẽ không bị cưỡng bức tiếp khách, sẽ không bị bắt phải tiếp đón những khách nhân cổ quái. Thậm chí có thời điểm người trong lầu sẽ ra mặt hỗ trợ xử lý một ít khách nhân khó chịu. Như vậy, nàng chỉ cần giúp đỡ thu thập một chút tin tức Nam Cung Mặc cần là được.

Nam Cung Mặc gật đầu, "Ta phải trở về rồi."

"Mặc nhi... Gần đây, Đan Dương không an toàn, ngươi vẫn nên cẩn thận một chút đi." Hàng năm tháng ba, Đan Dương có thể nói là thời điểm đầu đá hỗn tạp, thế nhưng cũng là thời điểm cảnh giác lên cao. Để bảo đảm nhóm hoàng tử cùng hoàng tôn an toàn, cao thủ trong Đan Dương thành sẽ không ít.

Nam Cung Mặc phát tay một cái, "Biết rồi."

Đang muốn ra ngoài, bên ngoài truyền đến một tiếng huyền nào ầm ĩ. Cô gái mặc áo tím liền vội vàng đứng lên, kéo nàng nói: "Ngươi trước đừng đi, ta ra ngoài xem xem."

Nhìn nàng mở cửa đi ra ngoài, Nam Cung Mặc khẽ cau mày, mơ hồ nghe được đại sảnh truyền đến tiếng binh khí va chạm. Ai lại dám tại trên địa bàn của nàng mà gây sự?!

"Mặc nhi! Đi mau!" Cô gái mặc áo tím trở về rất nhanh, trên mặt có chút tái nhợt mang theo vẻ lo lắng nói.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ở phía dưới vừa mới có thích khách xâm nhập, hoàng trưởng tôn bị đâm thương tích!" Cô gái mặc áo tím nói.

"Hoàng trưởng tôn?" Nam Cung Mặc hí mắt. Hoàng trưởng tôn tại sao lại ở trong thanh lâu?

"Ngươi đi mau! Quan binh khẳng định chẳng mấy chốc sẽ vây quanh nơi này."

Nam Cung Mặc ngưng lòng mày, "Ngươi không đi sao?"

Cô gái mặc áo tím cười nói: "Ta có thể bị gì được chứ? Tuy nhiên tại này của chúng ta bị đâm, thế nhưng cùng chúng ta lại không có quan hệ. Huống hồ... Hoàng trưởng tôn bị đâm lúc đi dạo trong thanh lâu cũng không phải là việc về vang gì, chẳng lẽ còn nói ra bên ngoài tuyên dương hay sao?"

Nam Cung Mặc gật đầu, nói: "Hai ngày nay ta đều ở tại trong huyện, có gì cứ đến tìm ta."

"Biết rồi, đi nhanh đi."

"Chính mình cẩn thận."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Gặp Nhau, Không Thấy

Hoàng trưởng tôn bị đâm hiên nhiên là một việc lớn, Nam Cung Mặc từ trong lầu đi ra đến giữa đường thì toàn bộ thành đã bị bao vây rồi. Từng người ra vào thành đều bị quan binh kiểm tra nghiêm khắc. Mặc dù không có người nào lại cho rằng một tiểu cô nương mới vừa cập kê như nàng sẽ lại chạy đến thanh lâu đi ám sát, mà Nam Cung Mặc bên người cũng không có thứ gì nguy hiểm, thế nhưng Nam Cung Mặc cũng không có ra khỏi thành lập tức. Nàng ở trong thành còn có chuyện phải làm, hoàng trưởng tôn bị đâm, cũng không có nghĩa là những người khác có thể không cần chết. Nàng chính là một sát thủ có đạo đức, Nam Cung Mặc cũng sẽ không bởi vì một chút bất ngờ mà để nhiệm vụ của mình xảy ra vấn đề gì.

Tùy tiện tìm một quán trọ quen thuộc, Nam Cung Mặc sống tại Đan Dương nhiều năm như vậy, cũng không phải là an cư tại một góc ở Tây Phong thôn, cái gì cũng không làm, không biết. Chỉ ít, trong Đan Dương thành này cũng có không ít người nhận thức rằng vị thiếu nữ xinh đẹp này tính cách dịu dàng, tinh thông y thuật, trời sinh tính thiện lương. Đối với đánh giá của mọi người, Nam Cung Mặc cười cho qua chuyện. Người sống một đời, có cái danh tiếng tốt đều là sẽ có rất nhiều người hâm mộ không phải sao?

"Mặc cô nương, người đã đến rồi?" Nhìn thấy Nam Cung Mặc đi vào, chương quỹ từ phía xa đi đến mà liền mỉm cười chào hỏi.

Trong cửa hàng khách nhân nghe được lời chương quỹ nói, cũng đều dồn dập quay đầu lại nhìn ra phía cửa. Chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp, trên người mặc bó y lam nhạt chậm rãi bước vào, thiếu nữ dung mạo uyển ước tú lệ, dung nhan xinh đẹp trên môi mang theo một nụ cười nhàn nhạt, yếu ớt. Nhưng không giống với những cô nương tầm thường hay ngượng ngùng và bứt rứt, nàng ôn hòa thanh nhã khiến người nhìn đều cho rằng nàng là thiên kim tiểu thư của một gia đình danh giá.

"Mặc cô nương đây là muốn ở trọ sao?" Chương quỹ cười nói.

Nam Cung Mặc cũng không phải người chịu khó, từ Đan Dương thành đến Tây Phong thôn tuy chỉ có khoảng mười dặm đường, thế nhưng chỉ dựa vào tự mình đi bộ cũng là một đoạn đường không ngắn. Vì lẽ đó rất nhiều lúc nàng đều sẽ phải ở lại trong thành này một đêm. Thời gian lâu dài, cùng chương quỹ tiệm này tự nhiên trở nên quen thuộc. Gật đầu, Nam Cung Mặc cười yếu ớt nói: "Àn, trong thành xảy ra chuyện. Ngày mai mới trở về được."

Chương quỹ gật đầu, nói: "Đương nhiên là vậy, hàng năm vào lúc này trong thành đều sẽ được bảo vệ nghiêm ngặt. Mặc cô nương một thân một mình vẫn là nên cẩn thận một chút mới tốt. Để ta gọi tiểu nhị dẫn người lên phòng." Nam Cung Mặc phát tay một cái nói: "Tự ta đi được, chương quỹ tự nhiên đi, vẫn là gian phòng lúc trước?"

Nhìn Nam Cung Mặc lên lầu, không ít khách nhân dồn dập hướng về chương quỹ tìm hiểu. Mặc dù nói Đan Dương nhiều mỹ nhân, nhưng là một tiểu mỹ nhân dung mạo cùng khí chất xuất chúng như vậy nhưng vẫn là cực kỳ hiếm thấy. Chương quỹ đương nhiên sẽ không tùy ý tiết lộ tin tức khách nhân, chỉ là tùy ý tự biên, tự diễn vài câu coi như có thôi. Để một đám khách nhân thất vọng nhìn bóng lưng mảnh khảnh biến mất trên lầu mà than thở. Nhìn đáng về ấy của mọi người, chương quỹ trong lòng thầm lắc đầu, những người này nếu là quả thật chọc tới Mặc cô nương, đây chính là tự tìm tới cái chết. Không đề cập tới việc Mặc cô nương kia là một cao thủ xuất thân nhập hóa ngân châm, mà mặt khác hai vị sư phụ kia... Rùng mình, chương quỹ lắc đầu một cái xoay người đi.

Trong một góc của nhà trọ này, hai thanh niên nam tử ngồi đó, hai người đều mặc y phục tầm thường, hướng lưng về phía những người khác, đúng là tránh để người khác có khả năng chú ý đến dung mạo xuất chúng của bọn họ. Nhìn qua giống như là hai người đi đường xin vào tá túc. Đợi được bóng người Nam Cung Mặc tại khúc quanh lầu hai biến mất, một nam tử trong đó mới không nhịn được thấp giọng nói: "Người kia chính là nữ nhi của Nam Cung Hoài? Chúng ta đúng là cơ duyên cũng thực không tồi?"

"Này cùng cơ duyên có quan hệ gì?" Một chàng trai khác cup mắt uống trà, âm thanh lãnh đạm. Lạnh như dung nhan mỹ ngọc được điêu khắc tinh tế vậy, tuấn mỹ, tinh xảo, nhưng lạnh lẽo.

Nam tử mặc áo lam thán phục, "Cái này cũng chưa tính là cơ duyên? Chúng ta còn chưa có đi tìm người, người liền chính mình đưa đến trước mắt."

"Người thế nào biết ta không có đi tìm?"

"Vậy người đi tìm lúc nào?" Không phải trong khoảng thời gian này bọn họ cùng đồng hành sao? Lúc đi tìm người mà hẳn lại không biết? Lẽ nào... Nam tử mặc áo lam một mặt quý dị nhìn nam tử áo xanh lạnh lùng trước mắt, "Người sẽ không phải đêm khuya đến dò thám khuê phòng con gái người ta chứ? Quân Mạch, không phải ta nói người... Người như vậy không thể được a. Có câu nói là quân tử có việc nên làm có việc không nên làm, người trên đã giáo dục chúng ta..."

"Câm miệng." Nam tử áo xanh lạnh lùng đánh gãy lời lái nhai của hắn.

Nam tử áo lam trừng mắt nhìn, thập phần thức thời ngâm miệng lại. Được rồi, hắn biết Vệ Quân Mạch tuyệt đối không phải loại người như vậy, "Thế nhưng ngươi không thể không thừa nhận, cơ duyên của ngươi đúng là không sai chứ? So với người trong thành Kim Lăng, này một vị Nam Cung cô nương hiển nhiên là tốt hơn một chút. Bất quá... trưởng nữ Nam Cung gia không phải phải gọi là Nam Cung Khuynh sao? Tại sao gọi Mặc cô nương?"

"Nàng gọi Nam Cung Mặc, tên chữ Vô Hà." Nam tử áo xanh nói.

"Tìm lộn người?" Nhìn thấy người nào đó xẹt qua một tia lạnh lẽo, nam tử áo lam cơ trí đổi giọng, "Xem ra Nam Cung gia Đại tiểu thư cùng Nam Cung Hoài quan hệ theo như lời đồn còn tệ hơn." Liền ngay cả việc thay tên như vậy, Nam Cung Hoài cũng không biết. Như vậy cũng tốt, tương lai gả vào Tỉnh Giang Quận Vương phủ cũng không cùng Sở quốc công phủ có cái gì liên quan.

Thành Kim Lăng tại một vùng nhỏ như vậy, tin tức gì có thể thật sự giấu kín được được? Lại như thân thể của Vệ Quân Mạch, cũng len lút truyền ra như mưa gió. Nam Cung gia tuy rằng chưa từng có nói qua về vị trưởng nữ này, nhưng khi năm Nam Cung phu nhân qua đời, không phải là cái tiểu nhân vật không có tiếng tăm gì, nhưng nàng có trưởng nữ sao không một ai biết? Chỉ có điều Nam Cung Hoài rất được bề hạ tín nhiệm cùng coi trọng, không ai lại đi đụng vào hắn.

"So với cái trưởng nữ giả Nam Cung Thủ kia, hiển nhiên Nam Cung Mặc vẫn là cái trưởng nữ có thân phận chân chính, thích hợp hơn một ít." Nam Cung Thủ cho rằng chỉ có một mình Nam Cung Mặc ghét bỏ nàng thôi sao? Không biết rằng người khác cũng giống vậy mà ghét bỏ nàng. Nếu như nhất định bị ban hôn, so với một cái nữ nhân đầu óc rỗng tuếch, Vệ Quân Mạch hiển nhiên là muốn cưới một nữ nhân thông minh.

"Đi thôi." Đặt chén trà xuống, nam tử áo xanh bình tĩnh mà đứng dậy.

"A? Không cùng Nam Cung tiểu thư chào hỏi sao?" Nam tử áo lam thất vọng nói.

Nam tử áo xanh giương mắt, con ngươi thâm thúy hẹp dài hiện ra ánh sáng màu tím, xinh đẹp giống như bảo thạch quý giá, long lanh, rồi lại giống như biển rộng thâm thúy, vô tận. Nhìn như bình tĩnh không sóng gió, rồi lại khiến người ta cảm thấy bên dưới lớp vỏ bình tĩnh đó chính là vạn trượng sóng to. Khi hắn yên lặng nhìn người khác, sẽ khiến cho người đó trong nháy mắt sản sinh một loại cảm giác sợ hãi mà làm toàn bộ bí mật nơi đáy lòng bị bại lộ trước mặt hắn, người đó sẽ vô cùng luống cuống, hoảng loạn.

Bất đắc dĩ giơ tay lên làm dáng đầu hàng, "Biết rồi, biết rồi. Không hợp quy củ, nhưng dù sao nhìn thấy được tướng mạo Nam Cung tiểu thư chỉ ít chúng ta có thể thờ phào hơn một nửa nỗi lòng." Chỉ ít, Nam Cung Hoài vẫn không tính là quá bấy người, cái trưởng nữ này tuy rằng không có tiếng tăm gì, thế nhưng chỉ nhìn cũng đủ biết cái trưởng nữ kia so với Nam Cung Thủ chắc chắn khôn ngoan hơn rất nhiều. Chỉ là... Không biết nàng đến cùng có thể hay không đồng ý hợp tác... Có chút bận tâm liếc mắt nhìn nam tử lạnh lùng bên người, nam tử áo lam không nói thêm gì nữa.

Trên lầu nơi khúc quanh, Nam Cung Mặc thân nhiên dựa vào vách tường. Nhìn lướt qua một nơi nào đó đã rỗng tuếch dưới lầu đôi mi thanh tú cau lại. Nhanh như vậy nàng đã bị người khác theo dõi sao? Không thể a, dọc theo con đường này nàng rõ ràng không có cảm giác nào. Xem ra Đan Dương thành này đúng là náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ngươi Giết Người, Ta Kết Thúc

Đêm khuya, tại dinh thự tráng lệ nào đó trong Đan Dương thành.

Một bóng đen thật nhanh xẹt qua đầu tường, tránh được một đám tôi tớ đi tới cách đó không xa, vượt qua đầu tường hướng về dinh thự. Trong bóng đêm mờ mịt, chỉ có thể nhìn thấy một cái thân ảnh xiêu vẹo, yếu đuối đứng đó.

Tại một lầu các đèn đuốc vẫn sáng bên dưới, Nam Cung Mặc che giấu phía sau khăn mặt màu đen tuyền, đôi môi xinh đẹp khẽ kéo lên một nụ cười nhàn nhạt, yếu ớt. Nhón chân nhẹ nhàng, phi thân lướt lên lầu các. Nếu không có các loại công nghệ cao cấp phụ giúp, làm một sát thủ thì không thể nào được. Bất quá may là, cái thời đại này còn có thứ mà nàng ở kiếp trước chưa từng học qua, nói thí dụ như —— khinh công. Mà cũng thật trùng hợp, mấy năm trước nàng được sư phụ cùng sư thúc thu nhận. Không nhờ vậy, nàng còn có thể cân nhắc lại việc quay lại làm nghề hay sao?

Tựa ở một góc trong lầu các, nhẹ nhàng đâm thủng một cái lỗ nhỏ trên cửa sổ, tắt cả mọi thứ trong phòng liền lập tức lọt vào tầm mắt. Bên trong, một người đàn ông trung niên có chút phúc hậu đang ôm một thiếu nữ dung mạo lộ vẻ non nớt mà giờ trò. Chỉ nhìn đầy mắt cô gái kia hiện lên vẻ sợ hãi cùng khuất nhục, liền biết đây cũng không phải là cái chuyện người tình ta nguyện gì cả.

"Vương đại nhân, không biết đại nhân đối với nha đầu này..." Một âm thanh nịnh nọt từ bên trong truyền đến.

Người đàn ông trung niên nắn bóp khuôn mặt nhỏ, non nớt của thiếu nữ cười nói: "Rất tốt, bản quan rất hài lòng. Đề nghị Đan Dương toàn mỹ nhân, quả nhiên là danh bất hư truyền. Tùy tiện chọn một tiểu nha đầu mà đã khá ái, yêu mị như vậy." Người kia cười làm lành nói: "Được hầu hạ Vương đại nhân, đây chính là phúc phận của nàng. Bất quá, luận dung mạo, nha đầu này nhưng là..." Nhưng là tiểu nha đầu này chỉ là một tiểu nhóc con thôi, nếu là luận

dung mạo, vẫn là những cô nương xinh đẹp động lòng người trong thanh lâu còn nhiều hơn. Bất quá cội đời này vốn là có không ít người có đủ loại đủ kiểu cổ quái, hẳn tự nhiên cũng sẽ không đối với sở thích của vị Vương đại nhân này có cái gì bất mãn. Bất quá chỉ là tiểu nha đầu nhị đẳng trong phủ thôi, cho dù chết cũng không phải là cái gì đại sự.

"Ha ha, người đây cũng không biết. Những tiện nhân trong thanh lâu kia, một cánh tay ngọc vạn người gỏi làm sao so sánh được với những mỹ nhân sạch sẽ như thế này?" Vương đại nhân cười nói.

"Đại nhân anh minh." Người kia cũng cười theo, nhưng trong lòng thầm mắng quả nhiên là tên biến thái. Có người nói cái tên họ Vương này nếu không phải là trình nữ thì không động vào, một khi bị chiếm đoạt thân thể xong, những cô gái xinh đẹp tuyệt sắc này đều bị vứt bỏ như giày cũ. Thế nhưng, làm gì có nơi nào lại có nhiều cô nương sạch sẽ như vậy để cho hắn đập lên? Thế là ngấm ngấm, trắng trợn cướp đoạt dân nữ liền không ít, về phần trong phủ, nha đầu càng không cần phải nói. Toàn bộ Vương Phủ chỉ sợ cũng không tìm ra được một cái sạch sẽ nha đầu.

Này Vương Thừa Ân cũng không phải người ngu, tự nhiên cũng hiểu rõ rất nhiều chuyện tình tốt quá hoá dở. Tại chỗ của mình dùng xong thì liền bịt miệng, mà mỗi lần đã đến nơi khác thì càng là tận tình thanh sắc, không biết đã đập lên bao nhiêu nữ tử vô tội. Một mực hắn vẫn là đệ đệ của Thái Tử trắc phi, dựa vào cái tăng quan hệ này, còn nhiều, rất nhiều người nghĩ trăm phương ngàn kế hướng về trước mặt hắn tặng người.

"Tiểu nhân sẽ không làm lỡ đại nhân, còn hi vọng đại nhân có thể tại Đan Dương thành xem như ở nhà."

Wương Thừa Ân hài lòng nói: "Rất tốt, bản quan sẽ ở trước mặt thái tử điện hạ thay người nói tốt."

"Đa tạ đại nhân, tiểu nhân cáo từ." Người kia lùi ra, trong phòng liền chỉ còn lại Vương Thừa Ân cùng thiếu nữ nhu nhược.

"A a... Tiểu mỹ nhân, hảo hảo hầu hạ Bồn đại nhân, tự nhiên sẽ được hưởng vinh hoa phú quý." Vương Thừa Ân bởi vì quanh năm túng dục mà khắp khuôn mặt đều là nụ cười dâm tà khó coi, thiếu nữ ở trong lồng ngực của hắn sợ hãi run rẩy, thế nào cũng không dám phản kháng. Nếu như nàng không thuận theo lời hắn, cha mẹ của nàng còn có đệ đệ đều sẽ sống không nổi. Nhưng là... Nhưng là nàng rất sợ. Ai tới... Ai tới cứu nàng đi...

"Không... không được..." Bất quá chỉ là mười hai mười ba tuổi hài tử, rốt cục vẫn là không nhịn được khóc thút thít. Không ngờ nàng càng khóc nam nhân ngược lại là càng hưng phấn, bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người thiếu nữ, "Bảo bối, khóc đi... Để Bồn đại nhân nhìn đáng vẻ người thút thít. Ha ha..."

"Hu hu... Cha mẹ... Cứu ta..."

"Ha ha ha!" Xé tan một tiếng, vạt áo mỏng manh bị xé toạc, lộ ra túi y hồng nhạt mềm mại bên trong. Vương Thừa Ân ánh mắt sáng lên, "Đẹp quá... Tiểu bảo bối đừng sợ, đại nhân thương người..."

"Hu hu..."

Bên ngoài một tiếng vang nhỏ, nguyên bản còn đang đắc ý đè lên thiếu nữ, nam nhân đột nhiên trợn to hai mắt, chặt chẽ trừng mắt nhìn thiếu nữ trước mắt. Sau đó thiếu nữ hoảng sợ dưới ánh mắt đó mà âm âm ngả xuống.

Thiếu nữ ngẩn ngơ, lúc này mới phát hiện có thứ gì đó theo thân thể của nam nhân chảy xuống thấm ướt quần áo của mình. Duỗi tay lần mò, trong mắt là tay đầy máu tanh.

"A ——" còn chưa kịp kêu thành tiếng, trước mắt một cái bóng đen tránh qua, thiếu nữ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại rồi liền ngã đi.

Nam Cung Mặc đưa tay đem người nhấc lên rơi xuống đất, cau mày liếc mắt nhìn nam nhân trên đất đã tắt thở đầy mắt tránh qua một tia căm ghét. Mặt hàng này, cũng là chỉ trị giá ba ngàn lượng thôi. Làm nhiều nghiệt chủng như vậy, lại còn dám tùy tiện chạy đến Đan Dương thành mà chơi hoa. Cậy là Đan Dương thành bây giờ đang giới nghiêm nên sẽ không có người nào dám động thủ sao? Không biết, có câu nói gọi là dưới đèn tối, càng là chuyện không thể nào càng có thể phát sinh sao?

Quay đầu lại liếc mắt nhìn thiếu nữ đang hôn mê trên bàn, Nam Cung Mặc đầy mắt lướt qua một tia nhàn nhạt thương hại nhưng rất nhanh lại bình tĩnh mà thờ ơ không động lòng. Hi vọng người may mắn có thể sống sót.

Một lát sau, một cái bóng đen ôm theo bao đồ từ trong lầu các phi ra ngoài, thật nhanh biến mất ở đình đài trong lầu các.

Trần ngập mùi máu tươi nồng nặc nhưng trong lầu các ánh nến vẫn như cũ. Không biết qua bao lâu, một bóng người cao to hắc y đi vào, cũng là nhìn thấy tất cả mọi thứ trong phòng lúc này không khỏi sùng sốt một chút. Nhìn từ thì không đầu đã chết trên nền đất một hồi lâu, trong mắt màu tím lướt qua một tia căm ghét, càng nhiều hơn mấy phần suy nghĩ sâu sắc.

Đã tới chậm một bước sao? Đan Dương còn có người nào muốn giết Vương Thừa Ân?

Hắc y nhân ở trong phòng quay một vòng, rất nhanh tiến đến một góc trên cửa sổ, tìm thấy một cái lỗ nhỏ tầm thường. Quay đầu lại đưa mắt nhìn xuống y phục trần đầy máu đen của Vương Thừa Ân, rất nhanh liền ở trong lòng đoán ra được tình hình lúc Vương Thừa Ân bị đâm. Bất kể là ai hạ tay, cũng coi như là giúp hắn một chuyện. Lần này tay người đứng là gọn gàng nhanh chóng, chắc là nhất lưu sát thủ gây nên.

Không có nhiều thời gian ở lại, Hắc y nhân nhấc thiếu nữ còn sống bên cạnh cũng nhanh chóng rời đi. Chỉ chốc lát sau, nguyên bản đèn đuốc sáng choang trong lầu đột nhiên dấy lên một áng lửa. Không đến một phút, cả tòa lầu đều bị đại hỏa bao quanh. Không thể cứu hoá cùng cứu người được, đám người chỉ có thể chặt vật lui ra ngoài. Nhìn lầu các đang bị thiêu đốt trong biển lửa trước mắt nhưng không thể làm gì.

Phủ đệ chủ nhân càng là mặt mày ủ rũ, tức đến nổi phổi. Thật vất vả muốn bỏ đỡ thái tử điện hạ, ai biết... Lại để đệ đệ của trác phi được thái tử điện hạ sủng ái nhất tại phủ đệ của mình mà nạp mạng, đây thật là...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Người Báo Đáp Ân Tình, Người Kia Có Biết Sao?

Mang theo thiếu nữ hôn mê, nam tử áo đen ung dung đi vào một biệt quán không bắt mắt lắm trong thành. Mới vừa vào cửa đã có người ra đón, có chút lo lắng hỏi: "Quân Mạch, thế nào rồi?"

Nam tử áo đen tiện tay đem thiếu nữ trong tay ném tới cái ghế bên cạnh, giờ tay kéo khăn che trên mặt xuống, lộ ra dung nhan tuấn mỹ xuất trần nhưng lạnh lùng, con mắt tím đậm như bảo thạch nhàn nhạt nhìn nam tử trước mắt. Nam tử vội vã cười lạnh nói: "Ta hỏi nói vậy rồi, có Vệ công tử ra tay, chuyện đó bất thành sao được." Nam tử mặc áo đen nhú mày nói: "Vương Thừa Ân chết rồi, bất quá... Không phải ta giết."

"Ồ?" Thanh niên nam tử kinh ngạc nhú mày, "Không phải người? Đây Đan Dương còn có người muốn giết hử?" Nguyên chỗ xoay chuyển hai vòng, nam tử giờ tay gõ gõ sau đầu của chính mình cười nói: "Có thể, số người tên kia đắc tội vô số kẻ, có người muốn giết hử cũng không có gì thật là kỳ quái. Ha ha. . ."

"Huyện phụ cận có sát thủ lợi hại sao?" Ngồi xuống, nam tử áo đen —— Tỉnh Giang Quận Vương phủ, Thế tử Vệ Quân Mạch hỏi.

Thanh niên nam tử cũng ngồi xuống, vuốt quạt giấy trong tay nói: "Lợi hại sát thủ? Đan Dương nhưng là trên đất rộng, coi như là nơi khác có sát thủ lợi hại đi, nơi này cũng khẳng định không có. Bất quá... Người không nói ta còn không chú ý, nhà chúng ta hai năm này có đến vài lần tại huyện này mà bàn chuyện làm ăn nhưng đều bị người đoạt." Vệ Quân Mạch mặt không thay đổi nhìn hử, nam tử cười gượng, "Ha ha, cái này... Chỉ có ba lần, ta cũng không quá để ý." Nhớ hử chính là lão đại của đệ nhất thiên hạ tổ chức sát thủ, cần phải lưu ý đến mấy cái bán lẻ sao? Huống hồ tổ chức sát thủ cũng không phải chỉ có cả nhà bọn họ, tình cờ bị người cướp đoạt cũng chỉ là sự tình bình thường... Không phải sao?

"Giết Vương Thừa Ân là người phi thường lợi hại." Vệ Quân Mạch trầm giọng nói, "Đây là người duy nhất ta tìm thấy ở chỗ đó, thế nhưng... Ta đoán rằng chắc cũng không có thấy người."

"Người nói là... Đối phương căn bản không có xuất hiện giết Vương Thừa Ân?" Nụ cười trên mặt thanh niên nam tử nhạt đi, nghiêm nghị hỏi.

Gật đầu, giờ tay đem một vật ném cho người đối diện. Thanh niên nam tử nhận được trong tay, dĩ nhiên là một cái trâm nhỏ như lông trâu, hơn nữa, chỉ là cái kim may vô cùng bình thường.

"Sao có thể có chuyện đó? Một cái kim may nhỏ nhỏ này, trong khoảng cách xa như vậy liền giết chết một người. Quân Mạch, không phải chỉ người có thể làm được sao?" Thanh niên nam tử hỏi.

Vệ Quân Mạch trông mặt tím sẫm xa như biển, "Không ai có thể làm được. Nếu là có công lực cỡ này thì trình độ võ thuật cũng phải ngang ngửa ta, có thể dễ dàng đã thương người. Cho dù thật sự có người như vậy, làm sao lại đi giết Vương Thừa Ân?" Người như vậy tuyệt đối là hai vị đại cao thủ số một đã mai danh ẩn tích kia, nhưng họ như thế nào lại đem hòm khuya khoắt đi ám sát tên vô si Vương Thừa Ân như vậy?

Nhìn hử trầm tư, thanh niên nam tử đột nhiên bắt đầu cười hắc hắc, nói: "Hiếm nhìn thấy người nói nhiều lời như vậy, xem ra người đối với tên sát thủ này cũng cảm thấy rất hứng thú. Vừa vặn, bốn công tử cũng muốn nhìn rốt cuộc là ai dám cướp chuyện làm ăn của Lận Trường Phong ta."

"Cẩn trọng một chút, người không phải là đối thủ của hử." Vệ Quân Mạch nhắc nhở, chỉ ít, thông minh như Lận Trường Phong cũng không phải đối thủ của người nọ.

Hiển nhiên ý tứ của vị huynh đệ tốt rất rõ ràng, nguyên bản trước còn tràn đầy phấn khởi, bây giờ Trường Phong công tử sắc mặt khó coi như thể vừa nuốt phải con ruồi, "Vệ Quân Mạch, người lại không đem bốn công tử nhìn ở trong mắt rồi!"

"Đánh thắng được ta rồi hử nói." Vệ Quân Mạch lạnh lạnh nói, Trường Phong công tử nhất thời liền á khẩu không trả lời được. Đánh không lại người khác thì không có tư cách yêu cầu nhân quyền.

"Nói đến, người này cũng coi như là giúp chúng ta một chuyện chứ?" Lận Trường Phong nhú mày nói.

Trầm ngâm chốc lát, Vệ Quân Mạch gật đầu một cái nói: "Ta lại nợ người kia một ân tình rồi."

Lận Trường Phong hiếu kỳ, "Ta có thể hỏi một chút, lão nhân gia như người còn có ân tình sao?"

"Ta đem hiện trường đốt sạch." Vệ công tử bình tĩnh nói. Phảng phất là đang nói "Ta trả xong rồi" như thể bình thường.

"Vì vậy! Hiện tại toàn bộ người trong Đan Dương này đều biết Vương Thừa Ân chết rồi? !" Lận Trường Phong có chút phát điên mà nói. Còn có, người trả ân tình, người kia có biết sao?

Vệ Quân Mạch do dự một chút, nói: "Không có, chỉ mới gần phân nửa Đan Dương hẳn đã biết đi."

"..."

Mặc kệ Trường Phong công tử xoắn xuýt, Vệ Quân Mạch nhìn cây kim may trong tay trầm tư. Nhìn về mặt hắc, Lận Trường Phong tức giận bấu môi, "Trên đường cái một cái miếng đồng có thể mua bảy, tám cây châm, người có thể nhìn được nó là của ai ư?"

"Luôn cảm thấy, loại vũ khí này, không giống như là nam nhân dùng." Vệ Quân Mạch nhàn nhạt nói.

Cái này... Đột nhiên cảm thấy tên khốn kiếp này nói thật có đạo lý?!

Nhưng...

Thủ phạm giết người lúc này lại hoàn toàn không biết người đến sau đó đang rất xoắn xuýt và hiếu kỳ, Nam Cung Mặc lúc này đang ngồi trong một dinh thự cũ kỹ mà nhân nhả uống trà. Ngồi đối diện chính là một lão nhân già nua, gầy trơ xương. Lúc này lão già chính ôm trong tay một cái bao vải đen khả khả cười không ngừng, thể nhưng nước mắt đã sớm vắn đục, lăn dài trên hai gò má. Chính giữa đại sảnh để ba cái bài vị còn mới.

Nhìn hắc y cô nương che mặt ngồi ở đối diện, lão nhân tâm tình kích động rốt cục ổn định lại, nói: "Đa tạ... Đa tạ cô nương thay lão, nữ nhi, nhi tử cùng bạn già lão báo nợ máu. Xin cô nương cho lão cúi đầu cảm tạ." Đem bao tải ném qua một bên, lão nhân run rẩy đứng dậy muốn quỳ xuống, Nam Cung Mặc đưa tay đỡ lấy hắc, nhân nhạ nói: "Lấy tiền người thì phải trừ tai họa cho người, lão nhân gia không cần như vậy."

"Không, lão phải đa tạ cô nương. Ba ngàn lượng bạc lão đã chuẩn bị xong. Đa tạ cô nương." Một năm trước, nữ nhi bảo bối của hắc bị Vương Thừa Ân ác tặc chà đạp tự ái mà chết. Nhi tử vì đến nha môn lấy lại công đạo cũng bị đánh cho trọng thương cũng chết, bởi vì con gái qua đời, con trai cũng đi, bạn già y cũng bệnh không nổi không tới nửa tháng liền một mạng quy thiên. Hắc mặc dù chỉ có tài sản ít ỏi nhưng cầu viện không cửa, coi như là muốn tìm sát thủ, thế nhưng những tiểu dân bách tính bình thường như hắc có thể dễ dàng tìm được sát thủ ư? Lúc mà hắc mất hết cả niềm tin muốn buông xuôi tất cả thì vị này hắc y cô nương này đột nhiên xuất hiện, đáp ứng giúp hắc báo thù. Ba ngàn lượng mặc dù là nhà hắc không có đủ, thế nhưng đủ cho cửa nát nhà tan, cho dù là bán hết gia sản chỉ cần có thể thay người nhà báo thù cũng đáng rồi.

Nhìn lão nhân nước mắt lưng tròng trước mắt, Nam Cung Mặc khẽ thở dài một cái nói: "Bây giờ không thể so như ngày xưa, lão nhân gia vẫn là sớm chút đem cái này xử lý, rồi đi Đan Dương thành chính mình hảo hảo sống qua ngày đi."

"Lão đã rõ, lão sẽ đem ác tặc lột da tróc thịt! Vĩnh viễn để thế nhân đập lên!" Lão nhân nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Rõ ràng lão nhân gia tức giận vì Thu của người nhà, Nam Cung Mặc cũng không khuyên nhiều, chỉ là lấy ra ngân lượng thuộc về mình rồi đứng lên nói: "Bây giờ trong thành giới nghiêm, lão nhân gia hãy cẩn thận. Ta cáo từ trước."

Cuối cùng liếc mắt nhìn lão nhân, Nam Cung Mặc bình tĩnh mà đi ra ngoài. Vừa mới bước ra phòng khách, liền nghe thấy bên trong truyền tới thanh âm khàn khàn thống khổ, "Con gái, nhi tử, bạn già... Ta rốt cục cũng đã thay các ngươi báo thù... Cho dù chết, cũng có thể xuống dưới cửu tuyền gặp mặt các ngươi rồi. Ta vô năng a..." Tiếng khóc thống khổ cuộn cuộn không dứt, Nam Cung Mặc xoay người lại giương mắt liếc nhìn bầu trời đêm, khe khẽ thở dài, cũng không quay đầu lại nữa, liền rời khỏi nơi đang chìm đắm trong bi thương cùng đau đớn này.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Không Thể Vui Vẻ Cùng Nói Chuyện A

Sáng sớm, Nam Cung Mặc Khuôn mặt bình thản mà đi xuống cầu thang nhà trọ. Thời gian còn sớm, dưới lầu chỉ có vờn vờn mấy người đang dùng đồ ăn sáng trong đại sảnh. Nhìn thấy Nam Cung Mặc xuống, chương quỹ vội vã tiến lên nghênh tiếp cười nói: "Mặc cô nương, hôm nay có việc cần làm?"

Nam Cung Mặc nhú mày, cười nhạt nói: "Không có việc gì, chỉ là đi mua vài món đồ rồi lên đường trở về thôi."

Chương quỹ thở dài nói: "Hôm nay chỉ sợ cô nương không thể ra thành, vẫn là nên ở thêm hai ngày nữa rồi hãy đi."

"Làm sao?" Nam Cung Mặc không hiểu nhìn chương quỹ. Chương quỹ nói: "Năm nay cũng không biết thế nào? Hôm qua nghe nói có cái gì quý nhân bị thương, tối hôm qua, đệ đệ của Thái Tử trắc phi, Chương Châu Thái Thù Vương đại nhân ở trong Trương gia bị người giết chết. Nghe nói không chỉ bị người chém đầu, liền hài cốt đều bị thiêu đến hoàn toàn thay đổi. Hôm nay trời vừa sáng, trong ngoài thành liền cấm chỉ thông hành rồi. Chỉ sợ là... Muốn bắt thích khách mới được a."

Nam Cung Mặc cup mắt, cười nhạt nói: "Thì ra là như vậy... Nếu chỉ có vậy ở thêm hai ngày cũng không sao, chỉ là... Không biết trong thành này có được an toàn hay không?"

Chường quỹ lắc đầu một cái, "Ai da, cũng khó nói? Bất quá... Sự việc xảy ra với mấy đại nhân vật kia chỉ sợ cũng liên lụy tới những tiểu dân bách tính như chúng ta?"

"Chường quỹ nói đúng," Nam Cung Mặc nói.

"Không làm lỡ cô nương ăn sáng, cô nương nếu không trở về, có thể ở trong thành dạo chơi, hàng năm vào lúc này, Đan Dương so với mấy ngày tầm thường đúng là náo nhiệt không ít đây." Chường quỹ cười nói.

Nam Cung Mặc gật đầu cười nói: "Chường quỹ nói đúng, vừa vặn ta cũng muốn mua một ít dược liệu tốt. Vậy thì nhân tiện đi xem luôn."

Chường quỹ cười cười liền xoay người bảo một tiểu nhị chuẩn bị bữa sáng cho Nam Cung Mặc. Nam Cung Mặc quét một vòng toàn bộ đại sảnh, đi tới một góc ngồi xuống. Trên mặt tuy rằng trầm tĩnh như nước nhưng trong lòng đã bắt đầu tính toán về chuyện tối ngày hôm qua. Nàng xác định tối hôm qua trước khi rời đi toà lâu nhỏ kia cũng không hề muốn phóng hỏa giấu đi hiện trường, nhưng là sau đó lại có người phóng hỏa, vẫn là... Tiểu nha đầu kia? Ở trong lòng liền lắc đầu, không, tiểu nha đầu kia nếu không tới hừng đông (lúc bình minh) thì chắc sẽ không tỉnh được, như vậy, ngày hôm qua, sau khi nàng rời đi còn có người khác tới căn lâu nhỏ đó, đồng thời phóng hỏa? Người này, là muốn giúp nàng hay là có mưu đồ khác?

Bưng chén trà trong tay khẽ lắc một cái, Nam Cung Mặc đôi mi thanh tú hơi nhíu, mặc kệ là vì cái gì, nàng đều sẽ thật tốt tiếp chiêu.

"Vị cô nương này, tại hạ có thể ngồi cạnh được không?" Đang lúc xuất thần, một cái thanh âm cười nhạt vang lên. Nam Cung Mặc ngẩng đầu liền nhìn thấy một vị thanh niên nam tử đang đứng trước mặt. Một thân bộ y màu xanh lam, ngoại trừ dung nhan tuấn mỹ kia, bề ngoài cũng không được thu hút cho lắm, thế nhưng Nam Cung Mặc lại có thể từ trên cơ thể người này mà cảm nhận được tia nguy hiểm. Rất hiển nhiên, người nọ là cùng nghề với nàng. Cũng chỉ có sát thủ, mới có thể nhìn thấu được thân phận của một sát thủ khác. Chỉ là Nam Cung Mặc tuổi tác thật sự là quá nhỏ, mấy năm qua theo sư phụ cùng sư thúc tu thân dưỡng tính, cho dù tính cờ giết người, nhưng tâm tình lại không hề dao động. Thêm vào việc trong ngày thường hay trị bệnh cứu người, mặc dù là sát thủ bậc nhất như Lận Trường Phong cũng khó có thể từ trên người nàng nhận ra được chút nào sát khí.

Nhàn nhạt nhìn thoáng qua bàn trống bên cạnh, Nam Cung Mặc ý tứ rất rõ ràng, bên cạnh nhiều chỗ trống như vậy người không ngồi, nhất định phải đến ngồi cùng một tiểu cô nương độc thân sao?

Bị người khám phá tâm tư, Lận Trường Phong cũng không để ý, tự mình ngồi xuống cười híp mắt nói: "Tại hạ mới tới Đan Dương thành, có chút chưa quen nhân sinh nơi đây. Không biết... Cô nương có thể hay không làm người dẫn đường?"

Người cho rằng ta không nhớ rõ ngày hôm qua bên cạnh người còn có một người đàn ông sao? Nam Cung Mặc không nói gì mà chỉ nhìn nam tử trước mặt, tựa hồ là thấy ý tứ "Người không đồng ý ta liền không đi" của tên nam nhân này.

"Cô nương hà tất phải phòng bị như vậy, tại hạ nhưng là người tốt." Lận Trường Phong một mặt chính trực mà nói.

Sát thủ cũng được gọi là người tốt sao? Người này so với nàng còn không biết xấu hổ hơn nữa.

Đôi mi thanh tú hơi nhíu, Nam Cung Mặc nhẹ nhàng hỏi: "Công tử... Trong nhà có thể thất?"

"Ách?" Lận Trường Phong cứng lại, khoe môi giật giật mấy cái hỏi, "Cô nương làm sao hỏi như vậy?" Nếu là cô gái tầm thường thì Lận Trường Phong không thể thiếu miệng ba hoa vài câu, thế nhưng trước mặt vị này... Rất có khả năng chính là Sở quốc công phủ trưởng nữ, cũng là vị hôn thê của tên khốn Vệ Quân Mạch kia. Hắn còn không muốn bị Vệ Quân Mạch giết chết.

Nam Cung Mặc cười nói, "Công tử đến gần như vậy, chẳng phải là khiến người ta hiểu lầm. Nếu là công tử đã có thể thất, cái kia..."

Đối đầu với dung nhan thiếu nữ cười tựa không cười trước mặt, Lận Trường Phong chỉ cảm thấy lông mao dựng đứng, cố nén sự kích động, gượng cười nói: "Cô nương nói đùa, tại hạ... Là thật tâm muốn cùng cô nương kết giao bằng hữu. Tại hạ... Tại hạ đã có vị hôn thê." Tại sao hắn cảm thấy cô nương này là đang ám chỉ, nếu như hắn lại quẫn quít lấy nàng, nàng liền muốn gả cho hắn à? Tuy rằng cưới một cô nương dịu dàng có khuôn mặt xinh đẹp cũng là một chủ ý không tồi, thế nhưng điều kiện để quyết định chính là... Nàng không phải là người của Vệ Quân Mạch a!

"Thật sao?"

"Đương nhiên." Mồ hôi tuôn ra không ngừng a, vị hôn thê của Vệ Quân Mạch sao lại khủng bố như vậy? Suy nghĩ một chút, Lận Trường Phong không nhịn được hỏi: "Cái này... Cô nương tướng mạo song toàn, không biết đúng hay không đã có..." Tuy rằng đây là việc tư của cô nương không nên tìm hiểu, thế nhưng Lận Trường Phong theo trực giác cho thấy, cô nương này hẳn là không quá để ý đến điều này.

"Không có." Nam Cung Mặc bình tĩnh mà cười yếu ớt nói. Phảng phất quả nhiên là không biết mình đã bị tư hôn cho người nào đó.

"Ồ?" Lận Trường Phong hơi nghi hoặc một chút, Nam Cung Hoài không phải so với bọn họ cũng là mới đến sao? Làm sao bây giờ còn chưa có nói cho cô nương này? Đối mặt với ánh mắt khó hiểu của Nam Cung Mặc, Lận Trường Phong vội vã cười bồi nói: "Cô nương xinh đẹp như thế này, tương lai vị hôn phu nhất định cũng phải là người rỗng phượng, tướng mạo vô song."

Đưa về mặt biến hóa của hắn để vào trong mắt, Nam Cung Mặc mỉm cười nói: "Cảm tạ công tử chúc phúc."

"Ha ha, cô nương quả nhiên không giống mấy cô gái tầm thường không thú vị kia. Có thể cùng cô nương kết giao tại hạ có phúc ba đời." Giời a, hoàn toàn không thể vui vẻ cùng cô nương này ngồi tán gẫu a.

"Tại hạ Lận Trường Phong, không biết quý danh cô nương?"

Lận Trường Phong? Nam Cung Mặc ở trong lòng nhú mảy, Kim Lăng Lận gia, tuy nhiên đối với nhiều chuyện trên cõi đời này không biết rõ ràng, thế nhưng thiên hạ này có danh vọng gia tộc lớn bao nhiêu vẫn là biết rõ một chút. Lận gia tuy rằng quyền thế không bằng Nam Cung gia có Sở quốc công, Nam Cung Hoài, thế nhưng là đã ở trong hàng ngũ của Kim Lăng thập đại danh môn. Có người nói phu nhân gia chủ Lận gia bây giờ cùng với Vương phi của Tam vương gia Yến vương Tiêu Du hiện nay là tỷ muội ruột thịt. Chỉ là không biết Lận Trường Phong này là Lận công tử ở nhà nào. Lận gia công tử đi làm sát thủ... Thành Kim Lăng này thật đúng là rất thú vị. Như vậy, Sở quốc công trưởng nữ đi làm sát thủ cũng không kỳ quái chứ?

"Nam Cung Mặc."

"Nam Cung? Nghe nói... Đương triều Sở quốc công cũng là người Đan Dương?" Lận Trường Phong hỏi.

Nam Cung Mặc nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, cười nhạt nói: "Lận công tử quả nhiên kiến thức rộng rãi."

Vì lẽ đó, người cuối cùng có phải là nữ nhi của Nam Cung Hoài hay không? ! Lận Trường Phong cúi kính, tuy rằng Vệ Quân Mạch đã khẳng định, thế nhưng... Kỳ thực Vệ Quân Mạch cũng chưa từng thấy nữ nhi của Sở quốc công? Huống chi, nữ nhi của Nam Cung Hoài không phải gọi là Nam Cung Khuynh sao?

Bình tĩnh ăn bát cháo tiêu nhị bụng đến, Lận Trường Phong vẫn ngồi ở bên cạnh xoắn xuýt. Người này... Đúng là chơi rất vui. Chỉ là không biết người đi cùng với hắn hôm đó có thân phận gì. Tuy rằng ngày hôm qua chỉ nhìn một cái bóng lưng, thế nhưng là trực giác nằng cho rằng, người kia càng là thêm nguy hiểm.

"Khuynh nhi, người tại sao lại ở chỗ này?" Đang tại thời điểm Lận Trường Phong rời bỏ tất cả, một giọng nam đột nhiên xông vào giải quyết nghi ngờ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Bốn Công Tử Mới Là Chính Nhân Quân Tử

Bên trong góc hai người cùng ngẩng đầu song song, Lận Trường Phong khoe môi đột nhiên kéo ra một tia cười gượng, thực sự là xảo a.

Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy sóng vai đi vào, liếc mắt liền thấy muội muội đang ngồi ở trong góc ăn đồ ăn. Đương nhiên, vừa lúc cũng nhìn thấy Lận Trường Phong đang ngồi bên cạnh Nam Cung Mặc, trong lòng không khỏi chìm xuống. Lận Trường Phong bọn họ đương nhiên biết, Kim Lăng Lận gia thứ tử, đồng thời cũng là trưởng tử. Quan trọng nhất là, Lận Trường Phong là người hết sức cổ quái, toàn bộ người trong hoàng thành đối với Vệ Quân Mạch cho dù bề ngoài là nhượng bộ lui binh, nhưng phần lớn trong lòng ám tổn khinh bỉ, chỉ có cái tên Lận Trường Phong này, từ lần đầu tiên gặp mặt đã một mực kề cận Vệ Quân Mạch. Nếu như hỏi toàn bộ người trong thành Kim Lăng có ai là bạn của Vệ Quân Mạch không, khoảng chừng cũng chỉ có cái tên Lận Trường Phong này rồi.

Bây giờ, Lận Trường Phong lại xuất hiện bên cạnh Khuynh nhi... Là trùng hợp hay là cố ý?

"Lận công tử?" Nam Cung Tự nhìn nụ cười đáng yêu của Lận Trường Phong trước mắt mà nhú mảy.

Lận Trường Phong nhướng mày, chậm chậm nói: "Đây không phải hai vị công tử của Nam Cung gia sao? Mặc cô nương, người biết?" Lận Trường Phong đương nhiên biết Nam Cung Tự chướng mắt hắn, nhưng mà không đáng kể, công tử hắn cũng thấy Nam Cung Tự kia chướng mắt. Đường đường là trưởng tử đích tôn của Nam Cung gia, mẫu thân ruột đã qua đời nhưng không đi chăm sóc cho tiểu muội ruột, lại đối với Nam Cung Thủ và người phụ nữ kia so với mẫu thân ruột còn thân hơn. Không biết, còn tưởng rằng Nam Cung Đại tiểu thư là người ngoài sinh đây? Điều này thực khiến Lận Trường Phong khó chịu.

Nam Cung Mặc bình tĩnh mà nhìn ba nam nhân trước mắt, nhàn nhạt nói: "Ngày hôm qua mới biết."

Xi! Lận Trường Phong nhất thời cười nứt ra miệng, hướng về hai người kia lộ ra một nụ cười khúc đại giả tạo, "Ai? Liền so với bốn công tử sớm một chút sao? Vậy mà làm như rất quen. Mặc cô nương lúc này người hiểu chưa, bốn công tử như vậy mới là chính nhân quân tử."

"Lận Trường Phong!" Nam Cung Tự giận tái mặt, nhìn chằm chằm cảnh cáo Lận Trường Phong. Lận Trường Phong đương nhiên cũng rõ ràng cái thứ gọi là có chừng có mực, khẽ hừ một tiếng ngồi ở một bên không tiếp tục nói nữa, thế nhưng là cũng không chịu rời đi.

"Khuynh nhi." Nam Cung Huy ở trong lòng thở dài, nhìn muội muội nói: "Khuynh nhi, người đừng oán giận Đại ca, cả buổi tối ngày hôm qua người không trở về, đại ca chính là thập phần lo lắng."

Nam Cung Mặc khẽ gật đầu, xem như là đã nghe được Nam Cung Huy giải thích, hỏi: "Tìm ta có chuyện gì?"

Nam Cung Huy nói: "Tôi hôm qua biết trong thành xảy ra vấn đề, nên sáng sớm hôm nay phụ thân cùng chúng ta liền đồng thời vào thành. Khuynh nhi người còn chưa từng thấy phụ thân, hiện tại liền theo chúng ta đi vấn an được không?" Nam Cung Huy không trực tiếp yêu cầu Nam Cung Mặc đi gặp Nam Cung Hoài, mà là uyển chuyển trung cầu ý kiến của nàng. Tuy rằng tiểu muội này chỉ kém hơn một tuổi, thế nhưng Nam Cung Huy cũng nhận ra được, Khuynh nhi đối với phụ thân và bọn họ là thật sự có ác cảm rất lớn, nàng căn bản là không để ý Sở quốc công phủ.

Nam Cung Mặc nhìn lướt qua Lận Trường Phong đang ngồi ở một bên xem trò vui, vẫn gât đầu một cái. Nguyên bản không thể trốn tránh mãi mà không gặp, nàng cũng không muốn trốn tránh Nam Cung Hoài. Ngày hôm qua tránh đi không gặp bất quá là bởi vì trong lòng một mực quanh quẩn một luồng oán giận không phải của nàng (ý là của chủ thân thể cũ). Nếu không phải thuộc về tâm tình của nàng, trải qua một buổi tối lắng đọng cũng không tồn đọng gì nhiều.

Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy đều ở trong lòng thờ phào nhẹ nhõm. Có lẽ là bởi vì hồ thẹn, quay về gặp tiểu muội này bọn họ đều là không tự chủ có một loại cảm giác không được tự nhiên.

Lận Trường Phong cười híp mắt nói: "Mặc cô nương thật không có suy nghĩ, nguyên lai là Nam Cung gia Đại tiểu thư a. Đáng tiếc,..."

"Lận công tử, chúng ta còn có việc. Trước tiên không tiếp đón." Nam Cung Tự không khách khí chút nào quyết định lời của hắn. Nam Cung Mặc hơi nghi hoặc một chút nhìn thoáng qua người nào đó đang nháy mắt ra hiệu với nàng, trong lòng cũng là mấy phần hiểu rõ. Lận Trường Phong cũng thức thời, ním cười đứng lên nói: "Nếu ba vị có việc, bốn công tử sẽ không quấy rầy. Mặc cô nương, đã nói sẽ làm người dẫn đường cho ta, không được nuốt lời! A, Sở quốc công là ở trong hành cung chứ? Chúng ta sẽ có lúc nào đó lại gặp mặt đây."

"Không tiễn." Nam Cung Tự nhàn nhạt nói, hiển nhiên một chút cũng không muốn nhìn tới Lận Trường Phong.

Đưa Lận Trường Phong đi, Nam Cung Tự mới thở dài, nhìn Nam Cung Mặc đang tiếp tục dùng bữa không nhanh không chậm nói: "Khuynh nhi dùng cơm xong chúng ta sẽ đi." Nam Cung Mặc cũng không muốn để hai người đàn ông nhìn mình ăn đồ ăn, nàng sẽ căng thẳng. "Nhà trọ này đồ ăn sáng rất ngon, các người muốn dùng bữa không?"

Nam Cung Tự muốn cự tuyệt, còn chưa nói ra miệng đã bị Nam Cung Huy cười hi hi gấu đi, "Khuynh nhi thường ở tại Đan Dương, người nói ăn ngon khẳng định ăn ngon, vừa vặn ta cùng đại ca còn chưa dùng bữa đây. Đại ca, ngồi xuống cùng nhau ăn đi."

Ngoài nhà trọ, Lận Trường Phong quay đầu liếc nhà trọ sau lưng một cái, tâm tình sung sướng nhón chân nhẹ nhàng bay vào một trà lâu đối diện. Quả nhiên lên lầu hai liền thấy người nào đó đang ngồi ở cửa sổ uống trà, nhũn mày cười nói: "Ta thật không rõ người tại thẹn thùng cái gì? Mặc cô nương rõ ràng là một cô nương dịu dàng, hào phóng, mỹ lệ thông minh nha."

Vệ Quân Mạch về mặt hồ hững, nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn nói: "Nói nhăng gì đó."

"Xi!" Lận Trường Phong khinh thường xi khê, "Ta đã nói với người, người nhà Mặc cô nương cũng không có coi trọng người. Người nếu như không muốn cưới nữ nhân ngu xuẩn Nam Cung Thủ kia. Tốt nhất vẫn là mau mau cùng Mặc cô nương trước mặt tạo một ít hảo cảm."

Vệ Quân Mạch nhũn mày, giống như không tức giận. Lận Trường Phong tiếp tục nói: "Ngược lại, ta muốn nói là nếu Nam Cung Hoài phát hiện đích trưởng nữ này thực sự xuất sắc, thì tuyệt đối sẽ không suy nghĩ gì mà quyết định gả cái nữ nhân ngu xuẩn kia đi. So với danh tiếng xấu xa của Nam Cung Thủ và một nữ nhi chịu tang mẫu thân giữ đạo hiếu, danh tiếng rất tốt, cử chỉ thông minh, hào phóng đích trưởng nữ càng thêm hữu dụng chứ? Bất kể là gả cho hoàng tử hay hoàng tôn nào, đều là danh chính ngôn thuận, hoàn toàn không cần phải tính toán."

Nếu như đã nhận thấy Nam Cung Mặc và Nam Cung Thủ quá khác biệt, Nam Cung Hoài còn muốn đem đích trưởng nữ đại gả, đây tuyệt đối là đầu óc ngu ngốc không biết hâm hạp. Đương nhiên, bọn họ thật ra là hi vọng Nam Cung Hoài đầu óc tiếp tục có như vậy. Nếu là thật cưới nữ nhân Nam Cung Thủ ngu xuẩn kia... Lận Trường Phong không thể không hoài nghi người nào đó sẽ thuê hắn đi làm một chút việc, làm cho tân lang thuận lợi thành người không vợ.

Vệ Quân Mạch dòng họ này xưa nay là mặt lãnh tâm hắc, muốn hắn nuốt giận vào bụng mà mang nón xanh quả thực là nằm mơ.

"Này, ta nói nhiều như vậy người đúng là nên thốt một tiếng cảm ơn a." Lận Trường Phong không vui nói. Rốt cuộc là ai muốn cưới vợ vậy?

"Ừm." Vệ Quân Mạch cụp mắt, nhìn chén trà trước mắt nhàn nhạt ừ một tiếng.

"Có ý gì?"

Vệ Quân Mạch đứng dậy, lạnh nhạt nói: "Ta biết rồi, người từ từ uống, nhớ trà tiền."

"Khốn nạn! Người lại muốn đi chỗ nào nữa?!" Lận Trường Phong lên cơn giận dữ.

"Hành cung." Nhẹ nhàng để lại hai chữ, thân ảnh mạnh mẽ rần rỏi đã biến mất ở cửa lầu.

"Hừ! Biểu hiện bình tĩnh như vậy, ta còn tưởng rằng người không sốt ruột đây." Lận Trường Phong phục hồi tinh thần lại, đối với người nào đó nín nhịn khịt mũi. Còn không phải nghe được lời của hắn, còn tưởng rằng hắn thật sự có thể bình tĩnh tất cả tùy duyên đây.

Nếu như lúc này Vệ Quân Mạch biết suy nghĩ của người nào đó trong lòng, nhất định sẽ nói hắn là: Hắn nghĩ quá nhiều rồi.

Đứng ở dưới lầu, Vệ Quân Mạch giương mắt nhìn trời. Giơ tay che đôi mắt tím khỏi ánh mặt trời, tránh thu hút sự chú ý của người khác, so với Nam

Cung Thù, Nam Cung Mặc đúng là sự lựa chọn tốt hơn. Thế nhưng... Chuyện sau này ai biết được? So với gương mặt nhàn rỗi dài ra của Nam Cung Thù, Nam Cung Mặc chỉ sợ càng thêm khó đối phó. Nếu như... Nàng không muốn gả vào Tĩnh Giang Quận Vương phủ như lời nói...

Ai sẽ nguyên ý đây? Lắc đầu một cái, lãnh ngạo nam tử giữa hai lông mày xẹt qua một tia nhàn nhạt khinh trào.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nam Cung Khuynh Thành, Tên Này Không Rõ?!

Biết được tin hoàng trưởng tôn bị đâm, sáng sớm hôm nay Nam Cung Hoài liền ngựa không dừng vó phi nhanh tới hành cung. Cầu kiến hoàng trưởng tôn xong, phát hiện hoàng trưởng tôn chỉ là bị một vết thương nhẹ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Đương kim Thánh Thượng hàng năm vào lúc này đều sẽ phái một nhóm hoàng tử cùng hoàng tôn hồi Đan Dương tế tổ, thế nhưng bây giờ các hoàng tử đã có đất phong riêng, cách đây khá xa, không thể dễ dàng rời đi. Thế là tế tổ liền đã biến thành công việc của hoàng tôn, hàng năm chỉ phái hai vị hoàng tử đến đây tọa trấn. Năm nay đến phiên Tam hoàng tử Yên Vương Tiêu Du cùng Tứ hoàng tử Chu Vương Tiêu Mân, chỉ là hai vị Vương gia muốn từ đất phong đi về, đương nhiên so với nhóm hoàng tôn từ Kim Lăng lên đường chậm một ít, lúc này vẫn chưa tới.

Nhóm người hoàng tôn cũng không khỏi vui mừng, may là hai vị Vương gia còn chưa tới, không thì... Yên vương điện hạ chắc sẽ không nói cái gì, thế nhưng Chu vương điện hạ kia chỉ sợ là không được dễ chịu lắm. Dù sao hoàng trưởng tôn thay mặt bệ hạ trở về tế tổ, cũng tại trong thanh lâu mà bị đâm. Chuyện như vậy nếu để cho bệ hạ biết có thể phát sinh nhiều chuyện không hay, Chu vương nhất định sẽ nắm cái nhược điểm này không tha. Tin tức Hoàng trưởng tôn tại trong thanh lâu bị đâm, người biết kỳ thực không ít, nhưng lại cùng có ý định che giấu mấy vị trong hoàng thành Kim Lăng kia. Chuyện như vậy vốn là nên giấu trên đối dưới, huống hồ hiện nay hoàng đế bệ hạ tính khí... Thật là không tốt a.

Cáo tử Hoàng trưởng tôn đang ở tạm Trường An Điện, Nam Cung Hoài trở về Nam Cung gia, tiến vào trong biệt viện, hai mẹ con Trịnh thị ngay lập tức lên đón. Nam Cung Thù có chút lo âu hỏi: "Phụ thân, hoàng trưởng tôn thế nào rồi?" Nam Cung Hoài nhíu mày, trầm giọng nói: "Không có gì, chỉ là vết thương nhẹ." Đối với vị hoàng trưởng tôn này, Nam Cung Hoài cũng thấy không thích. Thân là hoàng trưởng tôn, trên người chịu trọng trách tế tổ lại chạy vào trong thanh lâu còn bị người ta đâm! Thân là nam nhân, Nam Cung Hoài đối với thanh lâu không có ý kiến, hẳn bắt mẫn là hoàng trưởng tôn cư nhiên không biết nặng nhẹ, bất luận là chính bản thân hắn dù không muốn đi, mà vẫn bị người khác xúi giục đi, này đều cảm giác không phải một cái thiên gia hoàng tôn xứng đáng.

"Không có chuyện gì là tốt rồi." Nam Cung Thù vui vẻ nói.

Nam Cung Hoài nhìn khuôn mặt thẹn thùng con gái, muốn nói lại thôi. Hắn cũng không biết từ khi nào mà Thù nhi lại cùng hoàng trưởng tôn đến gần được như thế, nghĩ đến đây, không khỏi trừng nhìn Trịnh thị một chút. Trịnh thị bị trợn lên không hiểu ra sao, nhưng cũng rõ ràng Nam Cung Hoài là đối với mình bất mãn ở điểm nào. Trong lòng thật cũng không gấp, nàng và Nam Cung Hoài gần hai mươi năm cảm tình, nàng vẫn còn có chút tự tin.

"Phụ thân, Thù nhi có thể đi thăm hoàng trưởng tôn được không?" Nam Cung Thù nũng nịu hỏi.

Dù trong ngày thường đối với nàng thập phần dung túng sủng ái nhưng lần này Nam Cung Hoài kiên quyết cự tuyệt, "Hồ đồ! Ngươi bây giờ muốn lấy cái danh nghĩa gì mà đi thăm hoàng trưởng tôn? Còn muốn giữ thanh danh của người thì liền cẩn thận mà đi!"

Bị phụ thân nghiêm nghị trách cứ như vậy, Nam Cung Thù có chút oan ức cúi đầu. Trịnh thị vội vã kéo nàng, cười nói: "Thù nhi, phụ thân ngươi cũng là muốn tốt cho ngươi. Nữ nhi lấy danh tiếng làm trọng." Nam Cung Thù cũng không ngu ngốc, ngoan ngoãn gật đầu nói: "Phụ thân, là Thù nhi sai rồi, thỉnh phụ thân trách phạt."

Nam Cung Hoài thờ dài nói: "Thôi, biết sai là tốt rồi." Trước mắt là nữ nhi ngoan ngoãn nhu nhược, hẳn làm sao cam lòng trách phạt? Chỉ là... Trong lòng không khỏi nổi lên mấy phần tức giận: Vì sao Khuynh nhi lại không thể cùng mọi người nghe lời như vậy? Nhớ tới kí ức năm xưa tựa hồ nàng đối hân lạnh nhạt, Nam Cung Hoài lại là một trận bức bối.

"Lão gia, phu nhân, hai vị công tử cùng Đại tiểu thư đến rồi." Ngoài cửa, hạ nhân cung kính bẩm báo.

Nam Cung Hoài ánh mắt lóe lên, kiềm chế lại sự kích động, không đứng dậy trầm giọng nói: "Gọi bọn hắn vào."

Chỉ chốc lát sau, liền thấy Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy mang theo một thiếu nữ mặc bộ y lam nhạt đi vào. Nam Cung Hoài thần thái có chút sáng ngời mà nhìn thiếu nữ trước mắt, dung nhan trầm tĩnh như nước, mặt mày uyển ước như vẽ. Mặc dù là ăn mặc rất bình thường, nhưng toàn thân khí chất lại như tiên nữ uyển ước từ trong tranh đi ra. Còn có cả tướng mạo thập phần mỹ lệ, Nam Cung Hoài phảng phất cảm thấy thấy hoa mắt, nhìn thấy một người mặc thiên hoa phục màu tím, cô gái xinh đẹp nhẹ nhàng tiến chậm về phía mình. Điều bộ thanh mảnh như hoa, lời nói cử chỉ dường như là trời sinh thanh quý, tao nhã, quả thực đẹp đến độ yêu nghiệt, người xinh đẹp nhất trong mộng của Nam Cung Hoài cũng không đẹp được như thế này.

"Phụ thân?" Hai huynh đệ Nam Cung Tự liếc mắt nhìn nhau, Nam Cung Huy trầm giọng nói.

Nam Cung Hoài phục hồi tinh thần lại, nhìn Nam Cung Mặc ánh mắt nhiều hơn mấy phần thiện mọn cùng thất ý. Năm năm không gặp, thiếu nữ trước mắt đã lớn, càng trở nên mỹ lệ rồi. Không, thật ra thì không chỉ phảng phất trời sinh thanh quý cùng tao nhã, mà là càng nhiều hơn mấy phần bình tĩnh

cùng cảm giác mà hẳn cũng không diễn tả được. Cõi đời này... Cũng sẽ không bao giờ có người thứ hai như thế tồn tại. . .

"Khuyh nhi, còn không mau thỉnh an phụ thân." Nam Cung Huy có chút lo lắng nhìn muội muội.

Nam Cung Mặc bình tĩnh mà tiến lên, nhàn nhạt nói: "Nam Cung Mặc, thỉnh an phụ thân."

Nam Cung Hoài sững sờ, "Khuyh... Khuyh nhi? Ngươi nói những gì đó? Ngươi tên Nam Cung Khuyh."

Nam Cung Mặc giương mắt, bên môi làm nổi lên ý cười, nhàn nhạt nói: "Mẫu thân khi còn sống từng nói, Nam Cung Khuyh tên này không rõ, mà lại không có chút ý nghĩa nào. Vì vậy muốn nữ nhi đổi tên Mặc, mong phụ thân chấp nhận."

"Không được!" Nam Cung Hoài kiên quyết phản đối, trầm giọng nói: "Tên là ta tự mình đặt, có cái gì không tốt?"

"Đây là nguyện vọng của mẫu thân, mong phụ thân thành toàn." Nam Cung Mặc nói. Kỳ thực điều này không thể tính là Nam Cung Mặc nói hưu nói vượn, lấy kí ức của người trước làm bìa đỡ đạn. Chân chính thời điểm Nam Cung Khuyh ra đời lúc đó thiên hạ còn chưa hoàn toàn yên ổn, Nam Cung Hoài xuất chinh ở bên ngoài. Biết được Nam Cung phu nhân sinh hạ một nữ, liền đặt là Khuyh Thành, Nam Cung Khuyh Thành. Nam Cung Hoài bản thân cũng chưa từng đọc sách gì, bản ý là hi vọng con gái xinh đẹp như hoa, nhưng là chân chánh thế gia đại tộc ai sẽ cho nữ nhi mang một cái tên như thế? Khuyh quốc khuyh thành? Nếu thật là có cái khuyh quốc khuyh thành thay đổi vận mệnh như vậy sao? Lúc đó, ở ngoài thành Kim Lăng, Thanh Phong quán Thanh Hư Chân Nhân cũng vì Nam Cung Khuyh bốc một quẻ, nói thẳng: Tên này không rõ. Nam Cung phu nhân lúc này mới xóa một chữ, để tên nữ nhi là Nam Cung Khuyh.

Đồng thời năm đó cũng là đáy ngọn nguồn. Nam Cung Hoài từ bên ngoài trở về mang về mang theo Trịnh thị đã mang thai mấy tháng, Nam Cung phu nhân vốn là hậu sản thể hư, từ đây bệnh tình càng nặng. Mỗi khi đọc tên Nam Cung Khuyh đều là có chút canh cánh trong lòng. Với tư cách mẫu thân, đều là hi vọng cho con gái của mình điều tốt nhất, dù cho chỉ là một cái tên.

Nhận thấy phụ thân và muội muội còn chưa nói đến hai câu liền muốn làm căng rồi, Nam Cung Huy vội vàng tiến lên nói: "Phụ thân, muội muội mới trở về, những chuyện này sau này hãy nói đi." Kỳ thực hai huynh đệ Nam Cung Huy đều cảm thấy, nếu là nguyện vọng của mẫu thân, chỉ là một cái tên mà thôi, sửa lại thì sửa lại. Bọn họ giống như Nam Cung Hoài, chưa từng đọc qua sách gì, tự nhiên rõ ràng Khuyh Thành thật không phải là cái tên rất hay gì, mẫu thân lo lắng cũng là có thể thông cảm được. Chỉ là không biết tại sao, phụ thân nhất định phải níu lấy chút chuyện nhỏ này không tha.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của nữ nhi trước mặt, Nam Cung Hoài hừ nhẹ cuối cùng vẫn là không nói gì, xem như là chấp nhận lời nói của Nam Cung Huy.

"Xem như nhìn thấy Đại tiểu thư rồi, Đại tiểu thư mấy năm không gặp càng ngày càng mỹ lệ rồi. Thù nhi, còn không qua đây gặp tỷ tỷ của ngươi." Trịnh thị mặt tươi cười, thân thiết nói.

Nam Cung Thủ liền vội vàng tiến lên, nhẹ nhàng cúi đầu, dịu dàng nói: "Tiểu muội gặp qua đại tỷ."

"Còn không bái kiến mẫu thân ngươi?" Nam Cung Hoài có chút tức giận nói.

Nam Cung Mặc giương mắt, nhìn Trịnh thị bộ dáng thân thiết hòa ái trước mặt, hồ hững hỏi: "Xác thực, nhiều năm không đi thăm mẫu thân. Trở về Kim Lăng, nữ nhi sẽ đi dâng hương cho mẫu thân. Vậy... Vị phu nhân này... là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lựa Chọn, Nam Cung Thủ Hay Là Nam Cung Khuyh?

Trịnh thị nghe Nam Cung Mặc nói nguyên bản bộ dáng hòa ái nhất thời cứng ngắc lại, kinh ngạc mà nhìn thiếu nữ áo lam trước mặt có chút chưa hoàn hồn lại. Tuy rằng trong ấn tượng, Nam Cung Khuyh tính tình không được nhu thuận, thế nhưng thời điểm rời nhà thì cũng chỉ là một cái tiểu nha đầu mới mười một tuổi, hướng hồ hai người cũng không thường gặp mặt. Vì lẽ đó Trịnh thị hoàn toàn không nghĩ tới nha đầu này lại ở ngay trước mặt Nam Cung Hoài mà không thêm nề mặt nằng.

Mặt khác, Trịnh thị cũng vì thế mà mừng thầm trong lòng. Nam Cung Khuyh làm như thế sẽ chỉ làm Nam Cung Hoài càng chán ghét nàng hơn. Hiển nhiên, không phải là một nữ tử có đầu óc, so với người phụ nữ đã chết kia còn kém hơn nhiều.

"Làm càn! Ngịch nữ, ngươi đang nói hưu nói vượn gì?!" Nam Cung Hoài quả nhiên giận dữ.

"Phụ thân bớt giận!" Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy song song chắn trước mặt Nam Cung Mặc. Nam Cung Hoài không phải là cái nhân vật gì mà quân tử động khẩu không động thủ, nếu đã thật sự giận dữ, chắc chắn sẽ hạ thủ kết thúc sự hỗn loạn. Cả nhà, ngoại trừ Nam Cung Thủ nhất quán ngoan ngoãn nhu thuận, chính là được sủng ái như Trịnh thị cũng đã từng chịu đựng qua bạt tai của Nam Cung Hoài.

Nhìn thấy hai nhi tử của mình che ở trước mặt, Nam Cung Hoài tuy rằng gương mặt vẫn âm trầm như cũ, nhưng đáy mắt tránh qua một tia vui mừng. Kỳ thực Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy nghĩ quá rồi, coi như là chỉ nhìn gương mặt kia của Nam Cung Mặc thôi, Nam Cung Hoài cũng không vì chuyện nhỏ này mà động thủ với nàng.

Nam Cung Mặc khẽ cup mắt, phảng phất không hề cảm thấy hai vị huynh trưởng đang lo lắng. Ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: "Nữ nhi nói điều gì không đúng sao?"

Nam Cung Hoài hừ nhẹ một tiếng, cuối cùng là dẹp loạn lửa giận trong lòng, nói: "Mẫu thân ngươi sau khi qua đời, vì phụ đem Trịnh thị lên làm chính thất. Nàng mặc dù là kẻ thất, nói lý lẽ, ngươi cũng nên xưng nàng một tiếng mẫu thân."

Nam Cung Mặc lại tựa hồ như cũng không hề bị lay động, chỉ là nói: "Phu nhân có thánh chỉ sắc phong của bệ hạ?"

Mọi người ở đây sắc mặt lại là biến đổi, Trịnh thị cùng Nam Cung Thủ sắc mặt càng khó coi. Lời nói của Nam Cung Mặc, vừa vặn chọt trúng nỗi khổ riêng sâu trong đáy lòng của Trịnh thị —— thân là Sở quốc công phu nhân, nàng không có thánh chỉ sắc phong cấp bậc.

Thế gia đại tộc quy củ rất nhiều, xưa nay chân chính thế gia liền chưa từng có cái gọi là cách nói vòng vo. Mọi người đều chú ý tới danh môn, cấp bậc, vợ chính là vợ, thiếp chính là thiếp, thiếp cũng là tỳ, sao có thể để thiếp làm chủ tử? Những vị tiểu thư, công tử xuất thân tôn quý kia chẳng lẽ lại phải quỳ gối trước kẻ mẩu thấp hèn? Nguyên bản đây cũng không phải là vấn đề gì, dù sao đám công thần đi theo bệ hạ đại đa số đều là xuất thân bình dân, mang theo bên người hồng nhan tri kỷ tự nhiên so với mấy gia tộc danh giá kia, càng thêm tình cảm nồng hậu. Đồng thời những người xuất thân bình dân này cũng xem thường mấy kiêu danh môn thế gia, chính vì bọn họ xuất thân đều không cao quý đi đến nơi nào, đối với những gia tộc lớn kia, nếu thất bại đều là bị xem thường cùng khinh miệt. Bấy giờ trong thành Kim Lăng, đám người quyền quý đỡ thăng thiếp thất lên làm chính thê tuyệt không chỉ có một mình Nam Cung Hoài.

Hoàng đế bệ hạ đối với thế gia cũng không có hảo cảm, thế nhưng hiện nay, tuy rằng bệ hạ lòng dạ độc ác, giết công thần cùng chém cái trắng không khác biệt, thế nhưng đối với việc chọn thê tử của quan thần đều hết sức tôn trọng. Mấy năm trước hoàng hậu mất sớm, sau đó hoàng thượng cũng không có lập lại hoàng hậu nữa, lúc trước tân triều vừa lập, dưới tay đám công thần ái thiếp diệt chính thê có chút quá đáng, hoàng hậu đã từng trải qua, vì thế liên tục khuyên can bệ hạ. Bệ hạ thập phần cảm động và hối hận vì chính mình đã lạnh lùng với thê tử một thời gian dài, liền một lòng làm bạn, giúp đỡ lẫn nhau, ban xuống một đạo thánh chỉ: Tiểu thiếp sẽ không được đỡ thăng lên làm chính thê nếu không có thánh chỉ sắc phong cấp bậc. Những nhóm tỳ thiếp kia lúc này mới yên được vài phần.

Như thế chỉ là do hoàng đế cao hứng. Nếu tình thâm ý trọng, sẽ lại không cho phép được đỡ thăng. Chỉ là thiếu phẩm cấp mà thôi, thật sự tình thâm ý trọng cũng sẽ không để ý chứ? Năm đó hoàng thượng chỉ là một thư sinh nghèo, nhưng người nhà hoàng hậu không hề ghét bỏ người. Vừa mới khai quốc, trong quốc khổ rất nghèo nàn, không đủ để nuôi mấy vị phu nhân đó, dù cho hoàng hậu rất tiết kiệm.

(Ách, thực sự ta edit mấy đoạn trên không hiểu gì luôn, toàn từ Hán Việt khó dịch @@ mọi người thông cảm cho ta)

Thế nhưng, hoàng đế cao hứng, muốn thay thế được chính thất, nhóm hồng nhan tri kỷ nhưng là muốn khóc. Thân là vị phu nhân nhiều công lao, không có thánh chỉ, các nàng cùng thiếp thất có khác biệt gì? Không thể mặc xiêm y đúng cấp, không thể mỗi tháng tiến cung thỉnh an hoàng hậu cùng đám nương nương trong cung. Thậm chí, không thể tham gia quốc yến trịnh trọng cỡ lớn. Các nàng chỉ có thể ở tại nhà mà tỏ ra uy phong, có cái phu nhân tên tuổi thôi. Đồng thời, nếu hai vị quốc công phu nhân cùng gặp gỡ, một người là nhất phẩm phu nhân chính thức, nếu là muốn các nàng quỳ xuống, cái kia quả nhiên mặt mũi đều vứt sạch. Mặc dù bình thường sẽ không phải như thế, trừ phi là có thù gì, đầu óc người bình thường sẽ không dùng phương thức vẽ mặt sáng loáng này. (ý nói làm xấu mặt mình)

Mà bây giờ, Trịnh thị hiển nhiên là bị Nam Cung Mặc vẽ ngay lên mặt rồi.

"Lão gia..." Trịnh thị ủy khuất vô cùng, nhưng là nàng không có cách nào. Đây là thánh chỉ của bệ hạ, bệ hạ ngay cả mình đều sớm đã nói rằng sinh thời chắc chắn sẽ không sắc phong thêm hoàng hậu, cũng không cho phép thê tử của mình tôn, truy phong bất kỳ phi tần nào làm hậu, càng không cần phải nói những người các nàng. Vì lẽ đó, cho dù là bệ hạ chết rồi, lão gia cũng sẽ không thay nàng hướng về tân đế cầu phong. Nàng đời này đều đã định chưa được làm phu nhân chính thức. Tương lai chết rồi chôn vào mộ tổ của Nam Cung gia, nàng cũng chỉ có thể xếp mộ vào phía sau vị Nam Cung phu nhân đã qua đời kia mà không phải là ở bên cạnh Nam Cung Hoài.

"Đại tỳ, ngươi sao nói như thế..." Nam Cung Thủ cũng là tức giận, nhưng trên mặt lại lộ ra một tia oan ức, đôi mắt nhất thời đỏ lên.

Nam Cung Mặc nhàn nhạt nói: "Bệ hạ thánh minh, thiên hạ thái bình, chúng ta là thần tử mặc dù không thể vì bệ hạ giải quyết ưu lo, nhưng cũng nên tự biết chăm lo việc gia đình. Người xưa đã dạy, trưởng tử rõ ràng, mới là đúng đắn. Phụ thân ép buộc nữ nhi gọi di nương là mẫu thân, không biết phụ thân để nương của nữ nhi đặt ở nơi nào? Mẫu thân đối với Nam Cung Mặc lúc còn sống là người sinh thành, có ơn dưỡng dục, xin thứ cho nữ nhi không thể tông mệnh!"

"Ngươi..." Nam Cung Hoài sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hai huynh đệ Nam Cung Tự cũng là gương mặt xấu hổ. Còn chưa kịp nói cái gì, chỉ nghe bên ngoài truyền tới một trầm ổn tiếng cười, "Nói thật hay!"

Nam Cung Hoài hơi thay đổi sắc mặt vội vã giương mắt nhìn về phía cửa, cũng tại thời điểm nhìn thấy người tới mà tiến lên nghênh tiếp, "Vi thần Nam Cung Hoài cung nghênh Yến vương điện hạ, Chu vương điện hạ!"

Ngoài cửa, mấy người bước chậm đi vào. Trước tiên sống vai mà đi là hai người, một người mặc măng bào ánh kim, bất quá 34-35 dáng dấp, long hành, hồ bộ, khí vũ phi phàm. Một người lại mặc măng bào màu tím, trước mặt râu ngắn, có chút phúc hậu. Đôi mắt thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng khiến người ta có chút không thoải mái. Hiển nhiên, hai người này chính là tam tử của đương kim Thánh Thượng, Yến Vương Tiếu Du, cùng tử tử Chu Vương Tiếu Mân.

Đi sau lưng hai vị Vương gia chính là người mới vừa gặp cách đây không lâu, Lận Trường Phong, cùng một nam tử áo xanh, vẻ mặt lạnh nhạt, Vệ Quân Mạch.

"Sở quốc công miễn lễ." Yên vương phát tay nói.

"Gặp qua hai vị Vương gia." Mọi người liền vội vàng hành lễ, Nam Cung Mặc ngẩng đầu lên đúng dịp thấy Lận Trường Phong đứng sau lưng Yên vương đối với mình mà nhẹ nhàng tròn mắt cười quái dị.

"Không biết hai vị Vương gia giá lâm, vì thân thực sự là..." Nam Cung Hoài trong lòng âm thầm tính toán, vừa mới trở lại vẫn chưa nghe nói hai vị Vương gia đã tới, lúc này chưa được bao lâu mà người đã đến thẳng biệt viện của mình. Lễ nào...

Chu Vương cười tà mị nói: "Sở quốc công nói quá lời, chỉ là nghe nói toàn bộ người nhà Nam Cung gia đều trở về Đan Dương. Tam ca đã nói chúng ta cũng nên tới gặp mặt Nam Cung tiểu thư sao? Người cũng biết, Tam ca xưa nay hiểu rõ những người ở nơi này, hần ở U Châu, cách xa nên không thể trở về kinh, lần này vừa vặn có dịp, chẳng lẽ không nhân cơ hội tới nhìn?"

Lời này vừa nói ra, Sở quốc công phủ trong lòng đều là rét lạnh. Nam Cung Hoài đột nhiên nhìn lướt qua Nam Cung Mặc cùng Nam Cung Thù, trong lòng bất định. Bây giờ, lựa chọn liền bày tại trước mặt hần, bệ hạ không có rảnh rỗi để quản những chuyện vô bổ này, thế nhưng một khi ra mắt Chu vương cùng Yên vương, vậy thì không thể sửa lại được nữa.

Rốt cuộc là Thù nhi, hay là Khuynh nhi?!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Khẩu Khí Ngông Cuồng

Nam Cung Hoài căng thẳng, những người khác ở đây cũng sợ hãi. Mẹ con Trịnh thị ở góc khuất càng là lo lắng, khăn cầu mà nhìn Nam Cung Hoài, tuy rằng Vệ Quân Mạch là nhi tử của công chúa Trường Bình, có cậu ruột là Yên vương làm chỗ dựa, thế nhưng so với hoàng trưởng tôn, cái chức vị Quận Vương kia liền kém hơn rất nhiều. Huống chi hần còn có thân thể khiến người ta khó mà mở miệng, có thể hay không thuận lợi kế thừa Tĩnh Giang Quận Vương tước vị vẫn là hai chuyện khác.

Đừng tưởng do Nam Cung Mặc chướng mắt mà Nam Cung Thù từ thiếp thất nữ chuyển thành thân phận chính thất nữ, mà thân phận như vậy so với Vệ Quân Mạch đẹp đẽ hơn. Chỉ ít, nàng vẫn là Nam Cung Hoài nạp Trịnh thị nhập môn mới sinh. Toàn bộ trong hoàng thành người nào không biết, Vệ Quân Mạch là công chúa Trường Bình tại thời điểm Tĩnh Giang Quận Vương ra ngoài chinh chiến mà sinh ra được con hoang? Liền ngay cả hoàng gia đều chấp nhận là công chúa Trường Bình không đúng, liền bồi thường cùng tùy ý Tĩnh Giang Quận Vương nạp thiếp duy trì hương hỏa. Vệ Quân Mạch sinh ra, Tĩnh Giang Quận Vương liền vì hần gọi là "Quân Mạch", cùng quân người dung không khác là bao, căn bản là không muốn nhận đứa con trai này, nếu như mẫu thân hần không phải công chúa, chỉ sợ hai mẹ con không được sống yên.

Lận Trường Phong có thể nghĩ tới sự tình Nam Cung Hoài làm sao lại nghĩ không tới? Chính là để Nam Cung Mặc đại gả chuyện này bản thân hần cũng là chăm chú cân nhắc qua. Cho dù bệ hạ truy cứu tới hần cũng có lý do để biện minh, dù sao bệ hạ tứ hôn là Nam Cung gia trưởng nữ, mà Nam Cung gia danh chính ngôn thuận trưởng nữ đúng là Nam Cung Mặc. Huống chi, Nam Cung Mặc là tỷ tỷ, chị cả chưa gả, làm muội muội làm sao có thể gả? Thế nhưng, sau khi nhìn thấy Nam Cung Mặc, Nam Cung Hoài lại mơ hồ có chút hối hận rồi, cho dù Nam Cung Mặc không nghe lời, hần cũng có thể thấy nữ nhi này kỳ thực so với Nam Cung Thù càng thêm thông minh đại khí. Nam Cung gia dòng chính nữ vốn rất ít, thật sự phải đem một nữ nhi như vậy gả cho Vệ Quân Mạch, vậy chẳng phải là một cái thành tựu không được tốt sao? Nếu như... Là Khuynh nhi, có lẽ sẽ có tiền đồ rất tốt.

Thế nhưng đối mặt với ánh mắt cầu khẩn của hai mẹ con Trịnh thị, Nam Cung Hoài lại không nhịn được mềm lòng. Huống hồ... Quan hệ giữa Thù nhi cùng hoàng trưởng tôn, vạn nhất không nên âm ỉ...

"Sở quốc công?" Đợi trong chốc lát cũng không nghe thấy Nam Cung Hoài trả lời, Yên vương có chút không vui nhíu nhíu mày. Ánh mắt nhìn phía hai thiếu nữ duy nhất trong sảnh, chỉ nhìn liếc qua Nam Cung Mặc trong chốc lát rồi tự nhiên chuyển đến Nam Cung Thù trên người. Dù sao, Phụ Hoàng tứ hôn cho Quân Mạch, thế tử chắc chắn sẽ không ăn mặc một thân xiêm y như vậy. Chỉ là... Nhớ vừa mới ở ngoài cửa nghe được một phen lời nói, Yên vương mấy kiếm hơi nhíu lên. Đại Hạ lập quốc hai mươi hai năm, chín năm trước hoàng hậu băng hà, mà hiện nay bệ hạ đã sửa lại niên hiệu. Mà Yên vương mười chín năm trước đã tới U Châu rồi, cũng chính là lúc Đại Hạ lập quốc đến năm thứ ba, đối với sự tình trong hoàng thành, cũng không biết quá nhiều.

"Khởi bẩm Vương gia, đây là tiểu nữ... Nam Cung Khuynh." Nam Cung Hoài rốt cục vẫn là hạ quyết tâm, trầm giọng nói.

"Phụ thân?!" Nam Cung Huy không nhịn được nói, trên gương mặt trẻ trung tránh qua vẻ thất vọng. Nam Cung Tự thần sắc không vui, từ từ cúi thấp đầu xuống không hề nói gì.

Nam Cung Mặc ngẩng đầu, vừa vặn trông thấy một nam nhân cũng tương tự đang ngẩng đầu lên nhìn về phía Nam Cung Hoài, Vệ Quân Mạch. Vệ Quân Mạch dung mạo hết sức tuấn tú, có người bảo hần với công chúa Trường Bình có tám phần giống nhau. Chỉ là quanh năm lạnh nhạt, thận trọng nên

dung nhan của hắn không có cảm giác ôn nhu một chút nào, cũng là để khuôn mặt tuấn mỹ, tinh xảo ít đi mấy phần hảo cảm, nhiều hơn mấy phần lạnh lùng nghiêm nghị cùng kiên định. Nam Cung Mặc chú ý đầu tiên không phải là tuấn mỹ dung mạo của hắn, mà là đôi mắt kia. Bình tĩnh được không có gợn sóng một chút nào, phẳng phất điều mà nhóm người đang thảo luận trước mắt không phải đại sự cả đời hắn, mà là một việc rất nhỏ, không quá quan trọng. Một đôi mắt... Nam Cung Mặc gặp rất nhiều, nhìn đủ các loại màu sắc trong đôi mắt, thế nhưng là chưa từng có một đôi mắt xinh đẹp như vậy. Phẳng phất màu tím đậm thủy tinh giống như màu đá sapphire... Thủy tinh giống như thấu triệt con mắt, dĩ vãng Nam Cung Mặc đều là chưa từng đọc qua những sách miêu tả đôi mắt kia vì nghĩ nó thật hư cấu. Thẳng đến lúc này mới hiểu được, nguyên lai không phải là không có mà là nàng chưa từng thấy. Chẳng trách nhiều người sợ sệt cùng chán ghét Vệ Quân Mạch như vậy, sâu trong đáy mắt không hề ẩn giấu bất kỳ dơ bẩn cùng tạp niệm, xấu xí. Thủy tinh nơi sâu xa lại phẳng phất là băng lãnh ngàn năm không thay đổi,... Quả thực khiến người ta muốn đem nó đào móc ra mà thu gom.

Đôi mắt như vậy... Lại ở trên một nam nhân, thực sự là phùng phú của trời. Nam Cung Mặc có chút ghen tỵ ở trong lòng thầm oán.

Vệ Quân Mạch ngăn ra, đáy mắt tránh qua một tia vô cùng kinh ngạc. Hắn đương nhiên nhìn ra được nữ nhân trước mắt đang suy nghĩ gì, chính là bởi vì như vậy hắn chẳng những không có cảm thấy phần nộ, trái lại là cảm thấy kinh ngạc. Hắn đã gặp rất nhiều người, thế nhưng hầu như tất cả mọi người nhìn thấy đôi mắt của hắn đều sẽ không tự chủ mà lộ ra biểu hiện sợ hãi, căm ghét, xem thường các loại. Xưa nay chưa từng có một người nào lại cảm thấy nó đẹp đẽ, nhất là vì nó đẹp đẽ mà muốn đào móc ra.

Gay go, lời đuôi!

Đổi mặt với ánh mắt đậm chiều của Vệ Quân Mạch, Nam Cung Mặc trong lòng ám nghĩ. Đầu óc của nàng là bị heo ăn sao, lại vì một tên nam nhân mới gặp lần đầu mà xuất thần!

Lận Trường Phong đứng ở bên cạnh Vệ Quân Mạch, sờ cảm không tiếng động cười quái dị: Lần đầu gặp mặt liền liếc mắt đưa tình sao?

"Sở quốc công? Đây là lệnh ái?" Chu vương đánh giá Nam Cung Mặc một phen, mang theo thanh âm kinh ngạc cao giọng nói, "Nam Cung gia Đại tiểu thư, sao lại ăn mặc... Mặc mặc như vậy?" Mặc mặc vẫn là khách khí, quả thực là ăn mặc không ra gì.

Nam Cung Hoài vội vàng nói: "Hồi Vương gia, sau khi phu nhân vì thần qua đời mấy năm trước, tiểu nữ thân thể một mực không được tốt, cho nên mới cho về Đan Dương tĩnh dưỡng."

Chu vương sờ cằm, "Tĩnh dưỡng? Nam Cung phu nhân mắt không phải là chuyện đã xảy ra tám năm trước sao? Người nói là nha đầu này bảy, tám tuổi đã ở tại nông thôn? Chuyện này... Tam ca, nha đầu này gả cho Quân Mạch phải hay không quá ủy khuất?" Vệ Quân Mạch cho dù thân phận bị người người lên án, nhưng đó cũng là trường tử của công chúa, đồng thời là Tĩnh Giang Quận Vương Thế tử, huyết mạch của hoàng thất, sao lại phải cưới một cô nương lớn lên ở nông thôn?

Yến vương sắc mặt khó chịu, ánh mắt lạnh lùng đảo qua một vòng trên người Nam Cung Thủ, Nam Cung Thủ sợ hãi, không nhìn được liếc nhìn mình. Khẽ hừ một tiếng, Yến vương xoay người nhìn về phía ngoại tôn, hỏi: "Quân Mạch, ý người thế nào?"

Yến vương đương nhiên rõ ràng quan hệ trong đó, tuy rằng Nam Cung Mặc thân phận so với Nam Cung Thủ càng cao hơn, vừa mới ở ngoài cửa nghe được mấy câu nói kia, Yến vương đối với Nam Cung Mặc ấn tượng khá tốt. Chỉ ít so với thứ nữ Nam Cung Thủ dám to gan ghét bỏ ngoại tôn của hắn thì thực sự tốt hơn nhiều, thế nhưng chuyện này lại khiến Yến vương cảm thấy Sở quốc công phủ đang khinh thường, ghét bỏ nhi tử duy nhất của muội muội mình. Nếu như Quân Mạch cũng vừa ý Nam Cung Khuynh thì cũng đành thôi, nhưng mà nếu như Quân Mạch không vừa ý, Nam Cung Thủ dám không lấy chồng liền phải chết, chỉ là một cái quốc công thứ nữ cũng dám ghét bỏ ngoại tôn của hắn!

Vệ Quân Mạch cup mắt, bình tĩnh nói: "Cửu cửu, ngoại tôn vâng theo ý chỉ của tổ phụ."

Yến vương cau mày, Lận Trường Phong vội vã cười nói: "Yến vương điện hạ, người bề hạ hạ chỉ từ hôn chính là Sở quốc công phủ trưởng nữ. Huống hồ, với thân phận kia, tự nhiên là nhất định phải cưới chính trưởng nữ mới xứng đáng." Lận Trường Phong cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối. Người ở chỗ này hoàn toàn rõ ràng tâm tư của hắn, Nam Cung Thủ sắc mặt liền chuyển trắng.

Yến vương xưa nay biết Lận Trường Phong cùng Vệ Quân Mạch quan hệ vô cùng tốt, thấy Vệ Quân Mạch không phản đối cũng đã rõ ràng ý tứ của ngoại tôn. Có chút bất đắc dĩ thở dài, giờ tay vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: "Người, đứa nhỏ này chính là không thích nói chuyện." Lại quay đầu lại liếc mắt nhìn Nam Cung Hoài nói: "Đã như vậy, Nam Cung tiểu thư rảnh rồi hãy đến thăm Vương Phi thường xuyên đi."

Nói xong liền lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Nam Cung Mặc nói: "Bản vương đến vội vàng cũng không chuẩn bị lễ vật gì, ngọc bội này chính là khi bản vương ghé qua U Châu, Trường Bình đưa, người cảm được chứ?"

Ta có thể không thu sao? Nam Cung Mặc bên trong lòng âm thầm tính toán. Chính là muốn mở miệng, chỉ nghe Yến vương nói: "Những năm này oan ức cho người rồi, người là đứa trẻ tốt, sau này có ủy khuất gì, bản vương thay người làm chủ. Nếu là có cái gì không hiểu, cũng có thể hỏi Vương Phi một chút, để Quân Mạch dẫn người đi là được rồi."

Nam Cung Mặc suy tư một chút, trong nháy mắt đã hiểu rõ ràng ý tứ của Yến vương: Bản vương biết người cảm thấy việc hôn sự này rất oan ức, thế nhưng ngoại tôn của bản vương càng oan ức. Nếu bề hạ tứ hôn, dù oan ức hay không oan ức đều phải làm. Bản vương cũng không hài lòng cho lắm, người lớn lên ở nông thôn sẽ không được học qua thứ gì, thế nhưng bản vương nhìn người cũng thông minh, sau khi thành thân bản vương để Vương Phi dạy người.

"..." Người Hoàng gia nói chuyện đều một lời thất chuyển, một lời đa nghĩa, một câu nói động viên, uy hiếp, hứa hẹn hết thảy đầy đủ hết trong lời nói như thế sao? Khẩu khí quả thực ngông cuồng!

Chương 16: Kẻ Thức Thời Mới Là Tuấn Kiệt

Nam Cung Mặc vẫn là tiếp nhận ngọc bội trong tay Yến vương.

Trong lòng yên lặng, tự nói với mình, hai người đứng trước mặt đều là Vương gia, một người lại là tướng quân, một tên đứng bên cạnh là sát thủ (ý nói Phong ca), một tên xem ra cũng không đơn giản (ý biểu Mạch ca đó). Liều mạng là tuyệt đối không có đường sống, nàng xưa nay không nghĩ tới phải chạy trốn đến tận đâu tận đâu.

Mặt khác, cái tên mất tím kia tựa hồ nắm được một chút tâm tư của nàng, phải nghĩ biện pháp đem nó trở về.

Cuối cùng, nàng cảm thấy tên Vệ Quân Mạch này cũng không tệ. Vì lẽ đó chỉ cần hai bên đều đồng ý thì bọn họ vẫn có hi vọng hòa bình giải quyết cái việc kết hôn này.

Lại nói, Vệ Quân Mạch là một mỹ nam khó gặp a. Có mỹ nam không chiếm lấy mà để hở mồm, ăn bớt, thì trời tru đất diệt. Câu nói này là từ tiểu muội tên Hoa Si nói.

"Đa tạ Vương gia." Nam Cung Mặc hai tay tiếp nhận ngọc bội, cung kính mà nói.

Yến vương quan sát thiếu nữ trước mắt, ánh mắt lạnh lẽo rốt cục nhiều hơn mấy phần ấm áp. Mặc dù là tại nông thôn lớn lên, nhưng vẫn là chân chính trưởng nữ xuất thân từ danh môn, đối nhân xử thế đúng là so với vị muội muội được nuôi dưỡng trong Sở quốc công phu tốt hơn nhiều. Yến vương không phải là được sinh sống ở nơi phú quý, lúc trước cũng là theo bệ hạ xông pha chiến trường. Mặc dù không nói là được quân công sắc sỡ gì, nhưng cũng là gió tanh mưa máu. Đối với nữ tử, tự nhiên chuộng mắt những cái kiểu yếu đuối, gặp phải một vài chuyện nhỏ là hận không thể thở gấp một tiếng, lắc lắc thân thể trực tiếp ngất đi. Nam nhân yêu thích nữ tử xinh đẹp quyến rũ, như chim non đúng là không sai, thế nhưng vợ cùng thiếp thì không thể giống vậy.

Gật gật đầu, Yến vương nói: "Đều là người một nhà, không cần giữ lễ tiết như vậy." Quay đầu lại nhìn Vệ Quân Mạch một chút, ôn thanh nói: "Mấy ngày nay không có chuyện gì, hãy đưa Nam Cung tiểu thư đi gặp mẫu thân người cùng biểu đệ một chút."

"Ân, cữu cữu." Vệ Quân Mạch trầm giọng nói.

Bàn bạc xong với ngoại tôn, Yến vương liền muốn xoay người đi. Hắn đã đến Đan Dương, chuyện thứ nhất chính là đến Nam Cung gia biệt viện, còn có rất nhiều việc đang chờ bọn họ giải quyết nữa. Bây giờ thấy Nam Cung Mặc tự nhiên cũng không có thể tại ở lại lâu.

"Khởi bẩm Vương gia, tiểu nữ có một chuyện muốn nhờ." Nam Cung Mặc đột nhiên mở miệng nói.

Yến vương quay đầu lại, bình tĩnh mà nhìn Nam Cung Mặc. Chu vương cũng có chút tò mò nhìn Nam Cung Mặc cười nói: "Người, nha đầu này cũng không phải khách khí nha." Lần đầu tiên gặp mặt mà đã có sự tình muốn nhờ, Nam Cung Mặc thật sự không biết quy củ quá rồi. Yến vương vẫn chưa nổi giận, chỉ là nhún mày nói: "Người nói." Hắn tin tưởng thiếu nữ trước mắt là một nữ tử thông minh, sẽ không yêu cầu cái gì không an phận.

Tại Nam Cung gia cả đám sốt sắng mà nhìn, Nam Cung Mặc cụp mắt nhàn nhạt nói: "Gia mẫu khi còn sống đối với tên của tiểu nữ là canh cánh trong lòng, tiểu nữ vâng theo nguyện vọng của mẫu thân, đổi tên là Mặc, xin Vương gia làm chứng."

Yến vương nhún mày, nhìn về phía Nam Cung Hoài. Việc này tuy rằng hắn có thể làm chủ, thế nhưng đến cùng tên là cha mẹ đặt, không được cha mẹ đồng ý mà tự ý sửa lại chính là bất hiếu. Nam Cung Hoài há miệng vừa muốn phản đối, vừa vận đũa nhìn thấy Nam Cung Mặc mang theo lãnh ý nụ cười. Không biết vì sao mà lời nói chưa đến trong miệng mà đã bị chặn, trôi tuột trở lại. Nam Cung Mặc mỉm cười, đáy mắt hiện nên sự uy hiếp rõ ràng. Nếu như hắn muốn phản đối, tốt nhất suy tính đến một chút hậu quả.

Nam Cung Hoài tức giận không nhẹ, đường đường Sở quốc công tước hoàng nhai nửa cuộc đời tự nhiên bị cái tiểu nha đầu uy hiếp? !

"Cữu Cữu." Đứng sau lưng Yến vương, Vệ Quân Mạch đột nhiên mở miệng nói: "Việc này ngoại tôn cũng đã từng nghe nói. Lúc trước Thanh Hư Chân Nhân từng nói tên này không rõ."

"Lời ấy thật chứ?" Yến vương suy tư chốc lát, liền trực tiếp bỏ mặc Nam Cung Hoài mà quyết định, "Vậy thì sửa lại đi. Liền gọi Nam Cung Mặc, Nam Cung phu nhân xuất thân Thư Hương danh môn, một chữ Mặc cũng là nên phải." Đương nhiên muốn sửa đổi, danh tự không rõ như vậy sao cùng Quân Mạch thành hôn? Nhất định phải sửa đổi!

Nam Cung Mặc hơi kinh ngạc, liếc mắt nhìn cái người về mặt lạnh lùng đứng phía sau Yến vương, sừng sững bất động, Vệ Quân Mạch. Kỳ thực, lời nói của Vệ Quân Mạch cũng coi như là chính xác. Lúc trước Thanh Hư Chân Nhân nói rất đúng, Khuyết Thành tên này không rõ, mà không phải chữ Khuyết không rõ. Thế nhưng Yến vương hiển nhiên sẽ không để ý những điều nhỏ nhặt này, mà Vệ Quân Mạch cũng không có tính toán mà giải thích cặn kẽ.

"Sở quốc công, bản vương làm chủ để Nam Cung Đại tiểu thư cải danh thành Nam Cung Mặc thế nào?"

Nam Cung Hoài nụ cười có chút cứng ngắc. Ngươi đều quyết định còn hỏi ta làm cái gì?

"Thần đều nghe Vương gia." Yên vương lúc này mới thoả mãn gật đầu nói: "Ngươi, nha đầu này ngược lại cũng rất hiểu thuận, bản vương thấy ngươi đã cập kê, có thể đã lấy chữ?"

Hai mẹ con Trịnh thị nghe vậy, không khỏi ở trong lòng thâm hận. Không nghĩ tới Yên vương càng đối với Nam Cung Khuynh thoả mãn, nhìn dáng đáp còn muốn tự mình thay nàng ban thưởng chữ. Nếu là như vậy, Nam Cung Khuynh vừa về tới Kim Lăng Hoàng thành, cũng là có thể dẫn đầu một đám khuê rồi.

Nam Cung Mặc cười yếu ớt nói: "Hồi Vương gia, tiểu nữ từng theo một vị lão đại phu học y, sư phụ ban thưởng chữ hoàn mỹ."

"Ồ? Ngươi còn biết y thuật?" Yên vương càng thấy hứng thú. Nam Cung Mặc nguyên bản không có ý định ẩn giấu khả năng y thuật của mình, chuyện như vậy muốn giấu cũng không che giấu nổi, "Có biết một chút."

Chu vương đứng bên cạnh liền mở miệng lần nữa tham gia trò vui, cười híp mắt nói: "Tiểu nha đầu, vậy ngươi xem xem Tam ca bị làm sao? Vừa mới lúc trở lại, Tam ca nói có chút không thoải mái." Nam Cung Mặc lần đầu tiên chăm chú liếc mắt nhìn nụ cười đáng yêu Chu vương. Không biết là làm sao, vị này từ lúc đi vào là nụ cười đã bắt đầu trên mặt, lời nói cũng không nhiều, thế nhưng mỗi lần nói chen vào đều là khiến người ta cảm thấy không thoải mái. Nhưng mà nếu như nói hẳn có cái gì địch ý lời nói, nàng lại hoàn toàn không có cảm giác được. Chỉ có thể nói, vị Vương gia này trời sinh tính hay chọc người, lấy cái ngại của người mà đắc chí.

Những người khác cũng đều tò mò nhìn về phía Nam Cung Mặc. Nam Cung Mặc suy nghĩ một chút, nói: "Vương gia, có thể không để tiểu nữ xem mạch?" Yên vương sắc mặt xác thực không tốt lắm, dưới tình huống này còn tới tận Nam Cung gia mà xem mặt nàng, Nam Cung Mặc không thừa nhận cũng không được, Yên vương xác thực coi trọng Vệ Quân Mạch.

Yên vương đưa tay ra, Nam Cung Mặc thần sắc bình tĩnh bắt mạch đập của hắn, trầm ngâm chốc lát nói: "Yên vương điện hạ đã từng bị trọng thương, chắc là để lại một ít hậu hoạn."

Chu vương cười nhạo, "Năm đó Tam ca ở trên chiến trường thay Thái Tử cầm một đao thiên hạ đều biết."

Thật không? Ta liền không biết. Ở trong lòng không nhịn được lờm một cái, Nam Cung Mặc trên mặt bình tĩnh như nước, "Vương gia mỗi khi gặp mưa dầm, mệt nhọc quá độ, vết thương phụ cận liền sẽ đau nhức khó nhịn, nghiêm trọng người có thể gây nên kinh mạch co giật thậm chí là ngất."

Chu vương nhất thời không cười được, tật xấu của Yên vương hiển nhiên hẳn cũng biết.

"Có biện pháp trị liệu?" Yên vương bình tĩnh mà hỏi, nhưng trong lòng cũng không ôm hi vọng. Đã có rất nhiều lão ngự y đều vô pháp khả thi, Nam Cung Mặc tuổi còn nhỏ quá, có thể chuẩn đoán được bệnh tình cũng là y thuật khác người rồi.

Nam Cung Mặc suy nghĩ một chút nói: "Ta trước tiên viết một phương thuốc để Vương gia sử dụng xem, có thể giảm bớt đau đớn. Nếu có hiệu quả, sau ba tháng có thể thay Vương gia châm cứu. Vương gia bị thương thời gian quá lâu, thời điểm dưỡng thương cũng ra nung mù, muốn hoàn toàn khôi phục có chút khó khăn, thế nhưng có thể khá hơn bảy tám phần."

"Nói khoác không biết ngược..."

"Lão tứ." Yên vương nhíu mày, nói: "Như vậy liền khổ cực ngươi rồi. Quân Mạch, ngươi đem phương thuốc đưa đến biệt viện của ta. Bản vương còn có việc, đi trước. Sở quốc công, cáo từ."

"Ân, cậu."

Nam Cung Hoài vội vàng nói: "Vương gia, mời, để thần tiễn Vương gia."

Ra khỏi Nam Cung biệt viện, Chu Vương kéo lông mày nói: "Tam ca, ngươi tin tiểu nha đầu kia?"

Yên vương không để ý lắm, lạnh nhạt nói: "Thử xem thì thế nào?"

Chu vương sờ lên cằm, nhìn Nam Cung biệt viện sau lưng, lại nhìn Vệ Quân Mạch một chút, cười nói: "Quân Mạch a, xem ra Trường Bình không cần vì ngươi lo lắng nữa, vị Nam Cung cô nương này nhìn qua ngược lại không tệ."

"Tạ tứ cửu quan tâm." Vệ Quân Mạch cup mắt nhàn nhạt nói.

Không lo lắng? Chỉ sợ hẳn hiện tại mới chính thức muốn bắt đầu lo lắng đi. Nha đầu kia... Thật không đơn giản. Lần đầu gặp mặt liền muốn móc mắt của hắn, hẳn không thể tin là nàng sẽ cứ như vậy mà thuận theo, dễ dàng đồng ý vụ hôn nhân này. Đúng là rất biết thời biết thế, cậu hẳn tới cửa một chuyến đúng là đã giúp nàng giải quyết xong việc tự ý cải danh.

*Trích lời tác giả :

(*^__^*) hi hi... Kỳ thực Mặc Mặc không có đồ kị con mắt của Quân Mạch á..., tại nàng biểu đạt yêu thích thẩm thiết quá mức... Phương thức biểu đạt của sát thủ... Ít nhiều có chút khác với người thường ha...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Điều Là Tiện Nhân

Trong đại sảnh, Nam Cung Mặc bình tĩnh ngồi ở một bên nghe Trịnh thị cùng Nam Cung Thủ nói lí lẽ.

"Đại tiểu thư, người đây là đáng tội gì? Cứ coi như người thật sự muốn cải danh tự, hảo hảo cùng lão gia nói chuyện là được rồi, tội gì nháo đến Yến vương điện hạ, này nếu là truyền ra ngoài..." Trịnh thị bộ dạng lo âu buồn phiền nói. Nam Cung Thủ cũng nói theo: "Không thể như vậy sao, đại tỷ. Chuyện này quả nhiên là tỷ làm không đúng rồi, coi như tỷ thật sự đối với phụ thân có cái gì bất mãn, cũng không nên ở trước mặt người ngoài để phụ thân phải lúng túng như vậy a. Đại ca, nhị ca, các huynh nói có đúng hay không?"

Nam Cung Tự ngưng lòng mày, có chút lo âu nhìn Nam Cung Mặc nói: "Khuyên... Mặc nhi, cùng phụ thân nói chuyện một lúc đúng là tốt hơn."

Nam Cung Huy cau mày, nhìn đại ca một chút nói: "Việc này cũng không có thể toàn bộ trách Mặc nhi, huống hồ, Vương gia không phải chưa tức giận sao? Còn đối với Mặc nhi rất có hảo cảm, nếu Mặc nhi muốn gả cho Tĩnh Giang Quận Vương thế tử, có thể làm cho Yến vương điện hạ yêu thích tự nhiên là điểm trọng yếu nhất." Kỳ thực ban đầu lúc Nam Cung Thủ muốn Mặc nhi đại gả, hắn cũng không thật sự thấy vui vẻ khi lấy Mặc nhi thay Thủ nhi. Hắn chỉ là muốn thừa cơ hội này để phụ thân đem Mặc nhi hỏi Kim Lăng mà thôi. Mấy năm qua hắn và đại ca cũng từng cùng phụ thân đề cập tới mấy lần, lại đều bị phụ thân phản bác trở lại. Không đồng ý chẳng lẽ muốn Mặc nhi tại nông thôn biến thành một cô nương quá tuổi? Dù như thế nào, Trịnh thị có một câu nói mà hắn cho là rất đúng: Mặc nhi tuổi không nhỏ, thật sự hắn là cân nhắc đến việc kết hôn rồi. Chỉ là không nghĩ tới, Yến vương sẽ nhanh như thế liền đến, còn là liên tiếp bức phụ thân ra quyết định.

Vệ Quân Mạch ngoại trừ đôi mắt quý dị cùng thân thể không thể nói kia, những cái khác kỳ thực không có gì để soi mói. Đáng tiếc, thế nhân coi trọng nhất chính là thân thể.

"Uỷên phu nhân, Nhị muội, chuyện của ta không cần hai vị bận tâm." Nam Cung Mặc nhàn nhạt nói.

Trịnh thị âm thầm cắn răng, trong bóng tối siết chặt lòng bàn tay. Uyển, phu, nhân?! Cái tiểu tiện nhân này coi nàng là một tiểu tiện thiếp không ra gì sao? Cho dù nàng không có ngừ tứ cáo mệnh, người ngoài thấy nàng không ai là không cung kính kêu nàng một tiếng Nam Cung phu nhân. Chính thất xưng họ, tiện thiếp xưng tên. Nhưng thời điểm nàng vẫn là tiểu thiếp thì bọn hạ nhân cũng xưng hô nàng một tiếng tiểu phu nhân, Trịnh di nương. Này Uyển phu nhân tuy rằng cũng gọi là phu nhân, thế nhưng trong đó nhưng là khác biệt một trời một vực. Đây là những quy củ trong các gia tộc lớn, lão gia ái thiếp diệt vợ, hơn nữa những tiểu thiếp được sủng vẫn là xuất thân ti tiện, đến cả người thân là quan lại bình thường căn bản cũng không có. Nam Cung Khuyên rõ ràng là đang chán ghét nàng.

"Đại tiểu thư, ta biết người không vừa mắt ta. Thế nhưng... Ta xuất thân thấp hèn cũng là người trong sạch, lấy tổ tông Từ Đường, được lão gia vịn làm chính thất. Người gọi ta như vậy, ta còn có mặt mũi gì sống tiếp." Nói xong, liền giơ khăn tay lên lau nước mắt, một bên nghẹn ngào nuốt, bùm mặt khóc rống lên rồi.

"Đại tỷ? Mẫu thân ta có thù gì với người mà người vừa về liền bắt nạt nương của ta?" Nam Cung Thủ hận trừng mắt nhìn Nam Cung Mặc, cũng khóc đến nước mắt như mưa.

"Đây là làm sao vậy?" Nam Cung Hoài một bụng lửa giận trở về, liền thấy thê nữ khóc thành một đoàn, quét Nam Cung Mặc cùng hai người kia một chút không vui hỏi.

"Phụ thân..." Nam Cung Thủ nhào vào trong lòng ngực Nam Cung Hoài, khóc thút thít nói: "Phụ thân, người đem Thủ nhi cùng mẫu thân lưu lại Đan Dương đi, chúng ta không muốn trở về nữa."

Nam Cung Hoài cau mày, nói: "Đến cùng bị làm sao vậy?"

Trịnh thị rung rung nói: "Điều là thiếp thân không được, ô ô... Thiếp thân xuất thân thấp hèn, trong mắt Đại tiểu thư chỉ là một cái tiện thiếp. Lão gia... Thiếp thân, thiếp thân không còn mặt mũi sống." Nói xong, Trịnh thị đứng dậy liền muốn lao đầu về cây cột bên cạnh.

"Phu nhân, không thể!" Nam Cung Huy sắc mặt đột biến, vội vã đưa tay đi cản. Nếu như Trịnh thị thực sự xảy ra chuyện gì, truyền ra ngoài... Danh tiếng của Mặc nhi...

"Nhị ca." Bàn tay mềm mại không xương nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay của Nam Cung Huy, "Nhị ca, các nàng đang khóc cái gì?"

Nam Cung Huy ngẩn ra, trong lòng vui vẻ, "Mặc nhi, người chịu gọi ta..."

Phanh!

Trịnh thị thu thế không kịp, một đầu đập lấy cây cột bên cạnh. Mặc dù không có vỡ đầu chảy máu, thế nhưng cái trán vẫn là đau đến có chút vang lên ong ong. Trịnh thị một mặt khó coi mà nhìn thần sắc Nam Cung Huy giống như cứng ngắc lại cùng mấy phần lúng túng. Nam Cung Huy miễn cưỡng nở nụ cười, "Phu nhân, người... Không sao chứ?"

"Ồ ô, để cho ta chết đi cho rồi..." Trịnh thị phản ứng cực nhanh, tiếp tục khóc rống lên, làm bộ còn muốn va cây cột. Nhưng trong lòng đối với Nam Cung Mặc càng nhiều hơn mấy phần cảnh giác, Mới được thời gian không lâu, Nam Cung Huy đối với nàng xưng hô cũng đã từ mẫu thân đổi thành phu nhân. Bởi vì chính nàng không có nhi tử, những năm này nàng đối với hai huynh đệ Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy rất tốt nha, không nghĩ tới... Không phải là mình sinh liền nuôi không quen sao?!

"Được rồi! Hô đồ cái gì? !" Trong đại sảnh loạn thành một đồng. Nam Cung Hoài nhúc nhúc đầu cả giận nói, "Khuynh nhi, mau đi xin lỗi... Phu nhân!" Thực sự không muốn làm âm ỉ, Nam Cung Hoài cũng không muốn ép buộc Nam Cung Mặc gọi là mẫu thân.

Nam Cung Mặc giương mắt, đôi mắt trong suốt, không gợn sóng, "Ta đã làm sai điều gì? Nhị ca, Uyển phu nhân đang làm cái gì?"

Nam Cung Huy cười khổ, tuy rằng hấn thật cao hứng Mặc nhi nguyện ý mở miệng gọi hấn, thế nhưng trước tình hình này...

"Nếu như muốn tự sát, tốt nhất là lui về sau nữa vài bước, xông tới cũng phải nhanh một chút. Không thì, Uyển phu nhân ngại cho dù đứng nhiều hơn nữa, cũng chỉ là làm cái bao mà thôi. Bất quá... Cũng phải cẩn thận nào rung." Nam Cung Mặc nghiêm túc nói.

Sự bị thống ban nẩy trên mặt cũng rơi mất, Trịnh thị bị người phơi bày của trò diễn của mình, nàng hận không thể cầm thứ gì bịt miệng Nam Cung Mặc lại! Nam Cung Mặc tiếp tục nói: "Phụ thân là muốn ta xin lỗi cái gì?"

Nam Cung Hoài hít sâu một hơi, cắn răng nói: "Trịnh thị là Nam Cung gia phu nhân, ngại không nguyện ý gọi nàng là mẫu thân mà liền xưng hô một tiếng phu nhân, những kiểu xưng hô ngổn ngang kia liền thu lại cho ta!"

"Uyển phu nhân. Có cái gì không đúng?" Nam Cung Mặc nghiêm túc thỉnh giáo. Nàng không phải là gọi phu nhân sao?

Nam Cung Hoài mặt tối sầm, cả giận nói: "Ai dạy ngại xưng hô như vậy?"

Nam Cung Mặc thần nhiên nói: "Năm trước ta cùng sư phụ đến Lý gia xem bệnh cho Lý phu nhân, ái thiếp nhà bọn họ chính là xưng hô như vậy. Nghe nói là thời điểm ái thiếp Lý gia mang thai là từ lầu xanh đi ra, ta còn nghe được Lý gia hạ nhân lén lút nghị luận, nói đợi đến lúc Lý phu nhân bệnh chết Lý lão gia liền muốn lập vị phu nhân kia làm chính thất. Phụ thân, lầu xanh là nơi nào? Uyển phu nhân cũng là từ lầu xanh đi ra sao?"

Trịnh thị hét lên một tiếng, thân thể loáng một cái rút cục không nhịn được tức ngất đi rồi.

"Mẫu thân?!" Nam Cung Thủ vội vã vội tới đỡ lấy Trịnh thị, khóc thút thút nói: "Phụ thân, một ngày ân ái vợ chồng trăm năm, ngại liền để đại tỷ chà đạp nương như vậy sao?"

"Ta nói sai sao?" Nam Cung Mặc vô tội nhìn phía Nam Cung Huy cùng Nam Cung Tự. Nam Cung Tự có chút lúng túng nghiêng đầu đi nói: "Mặc nhi, sau này đừng nghe những câu nói kia, phu nhân... Ân, phu nhân không phải từ lầu xanh đi ra."

"Đó là nơi nào?" Nam Cung Mặc chớp mắt, "Lý phu nhân khóc lóc kể lể, nàng nói sinh người làm vợ, chạy người làm thiếp, liền nhà mẹ đẻ đều không có, cũng không phải thực là phu nhân đương gia, cam chịu làm thiếp đều là tiện nhân."

Ôm Trịnh thị Nam Cung Thủ chỉ cảm thấy trong khuỷu tay chìm xuống, Trịnh thị lần này coi là ngất đi thật rồi.

"Được rồi!" Nam Cung Hoài trợn lên giận dữ nhìn Nam Cung Mặc nói: "Ta bất kể ngại là thật sự không hiểu hay vẫn là cố ý, ngại về hảo hảo học một ít quy củ! Còn dám hô đồ, đừng trách ta nặng tay. Còn có các ngại... Những lời vừa rồi, dám truyền đi nửa câu, cẩn thận cái mạng nhỏ của các ngại!" Lạnh lùng nhìn lướt qua vẻ mặt khác nhau của bọn hạ nhân. Mọi người vội vàng nói không dám, trong lòng không khỏi thầm than Đại tiểu thư thật lợi hại, lại có thể khiến phu nhân tức ngất đi.

"Còn không đưa phu nhân trở về phòng nghỉ ngơi!" Khẽ hừ một tiếng, Nam Cung Hoài tức giận vội vã phẩy tay áo bỏ đi. Nam Cung Thủ tuy rằng không cam tâm, nhưng cũng không thể làm được gì, chỉ u oán mà nhìn Nam Cung Mặc một chút, tự mình đưa Trịnh thị trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trịnh Thị Tức Giận

Trong đại sảnh nhất thời thanh tịnh, Nam Cung Mặc nhún vai bình tĩnh mà nhìn về phía ánh mắt phức tạp của hai vị huynh trưởng.

Hồi lâu, Nam Cung Tự mới thở dài, nói: "Nhị đệ, đưa Mặc nhi đi nghỉ ngơi đi. Có chuyện gì nói sau." Nam Cung Huy gật đầu, nói: "Mặc nhi, chúng ta đi

thời. Nhị ca sớm dặn dò người hầu quét tước cùng dọn dẹp biệt viện của muội." Nam Cung Mặc gật đầu, "Làm phiền."

"Không cần khách khí như vậy, ta là nhị ca của muội, còn thiếu cái gì, cứ trực tiếp nói cho ta là được rồi." Nam Cung Huy mặt đầy áy náy nói.

Nam Cung Mặc khẽ thở dài một cái, gật đầu nhẹ giọng nói: "Làm phiền nhị ca."

Nam Cung Huy nhất thời tươi cười rạng rỡ, "Đi nhanh đi, nhìn xem có thấy thích biệt viện đó hay không, không thích nhị ca đổi cho muội."

Nhìn theo bóng hai huynh muội rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Nam Cung Tự. Nam Cung Tự thở dài, Mặc nhi vẫn không có gọi hắn một tiếng đại ca. Thôi, cứ để từ từ cũng được.

Nội viện, trong phòng Trịnh thị.

Trịnh thị sắc mặt nhăn nhó tựa ở đầu giường, vung tay đem cốc trà Nam Cung Thủ vừa rót ném đi, lạnh lạnh tiếng đồ sứ vỡ nát khiến Nam Cung Thủ sợ hết hồn.

"Nương."

"Thù nhi... Mẫu thân số thật khổ a." Trịnh thị ngăn người, ôm nữ nhi khóc rống lên. Nam Cung Thủ vội vã khuyên nhủ: "Mẫu thân, người đừng khổ sở, phụ thân nhất định sẽ thay chúng ta làm chủ, Nam Cung Khuynh nàng chắc ý không được bao lâu đâu!" Trịnh thị cười lạnh một tiếng nói: "Làm chủ? Hi vọng phụ thân người ư?"

Nam Cung Thủ nghi hoặc, "Nương sao vậy? Phụ thân nhưng là rất kính trọng người."

Trịnh thị lắc đầu một cái, nói: "Thù nhi, người vẫn chưa hiểu, phụ thân người nếu thật sự muốn thay chúng ta làm chủ, mấy lời Nam Cung Khuynh vừa mới nói kia hẳn sao lại cứ đơn giản tha thứ như vậy? Phụ thân người xưa nay thương người nhất, thế nhưng ngày hôm nay nếu người nói những câu nói kia là người, chỉ sợ phụ thân người cũng sẽ không hạ thủ lưu tình." Nam Cung Thủ nhú mày, không tin nói: "Lẽ nào nương cảm thấy, so với ta, phụ thân thương yêu Nam Cung Khuynh hơn sao?" Nếu là phụ thân thực sự thương yêu Nam Cung Khuynh như lời nói, sao lại có thể bỏ mặc nàng ta tại Đan Dương cô độc mà mấy năm liền chẳng quan tâm?

Trịnh thị thở dài, chung quy không muốn nói đến cái đề tài này nữa. Chuyển đề tài, cắn răng nói: "Là ta coi thường nha đầu này, lần sau, không có khả năng bắt can như vậy!" Vừa nghĩ tới lời nói của Nam Cung Mặc ở trong đại sảnh, Trịnh thị liền cảm thấy từng trận ngực lâm lâm đau. Nam Cung Thủ hừ nhẹ một tiếng, dịu dàng nói: "Mẫu thân lo lắng cái gì? Nàng chỉ có một mình làm sao có thể lật tung trời được? Nữ nhi tương lai gả vào Việt Quận Vương phủ. . . Thù nhi nhất định sẽ hảo hảo hiếu thuận mẫu thân, nhất định nghĩ biện pháp lấy cho mẫu thân một cái cáo mệnh phu nhân."

Trịnh thị đem Nam Cung Thủ ôm vào trong lòng, nói: "Vẫn là Thù nhi hiếu thuận với mẫu thân nhất, không giống hai tên bạch nhãn lang kia..."

"Mẫu thân, người nói là..." Nam Cung Thủ khẽ cau mày, Nam Cung Thủ không phải là người thông minh, nhưng cũng không phải dạng quá ngu ngốc. Mẫu thân không sinh ra con trai trưởng, tương lai kế thừa Sở quốc công phủ cũng chỉ có thể là đại ca. Sau này, người nàng cần dựa vào cũng là đại ca cùng nhị ca, nếu là bọn họ lại yêu thương Nam Cung Mặc thì đúng là không ổn, "Mẫu thân nghĩ quá rồi, đại ca cùng nhị ca đã nhiều năm không gặp đại tỷ, tự nhiên là tránh không được sự áy náy cùng hồ thẹn. Thế nhưng, chúng ta đã hơn mười năm tình nghĩa chung sống như thế nào có thể dễ dàng trung hoà như vậy? Mẫu thân tuyệt đối đừng nổi giận, ngược lại để cho người khác lợm tiện nghi."

Nghe xong lời của nàng, Trịnh thị cũng lập tức bình tĩnh lại. Gật đầu nói: "Thù nhi nói đúng, đã nhiều năm như vậy... Mẫu thân chắc chắn sẽ không để đến bây giờ mới đã trăng xe cát. Nam Cung Mặc... Ta ngược lại muốn xem xem người có thủ đoạn gì!"

Nam Cung Thủ che miệng cười, "Mẫu thân đã rõ ràng là tốt rồi. Mẫu thân, nữ nhi... Thật sự không thể đi thăm hoàng trưởng tôn sao?"

"Chuyện này..." Trịnh thị có chút khó khăn, "Các người hiện tại..." Vô danh vô phận, nếu để cho người ngoài phát hiện, đối với danh tiếng Thù nhi cũng không hay. Nam Cung Thủ có chút ưu thương nói: "Nhưng là, nữ nhi lo cho Hoàng trưởng tôn a. Huống hồ, đi thăm hoàng trưởng tôn, cũng có thể nhân cơ hội hỏi rõ ràng chuyện của hắn một ít. Không phải vậy..."

Trịnh thị suy tư chốc lát, nhớ tới Yến vương rất coi trọng Nam Cung Mặc, trong lòng càng là kim nén một hơi. Cho dù được Yến vương coi trọng thì đã làm sao? Gả cho Quận vương thế tử, danh không chánh ngôn không thuận có thể có cái tiền đồ gì? Đợi đến khi Thù nhi làm Việt Quận Vương phi, hoàng tử phi, thậm chí là... Thời điểm đó nhất định phải cho tiểu tiện nhân kia bề mặt!

"Nương biết rồi, nương sẽ giúp người." Trịnh thị nói, "Việc này ngàn vạn lần không thể để cho phụ thân người biết, hiểu không?"

Nam Cung Thủ ngoan ngoãn gật đầu, trên dung nhan xinh đẹp nụ cười càng thêm mỹ lệ.

Trong thư phòng, Nam Cung Hoài ngồi ở sau án thư viết chữ. Nam Cung Tự trầm mặc mà đứng ở trước mặt, một hồi lâu Nam Cung Hoài mới ngẩng đầu lên nói: "Người có gì muốn nói."

Nam Cung Tự trầm giọng nói: "Những năm qua Mặc nhi phải sống một thân một mình, chịu không ít khổ cực, cũng không có ai dạy nàng lễ nghi quy củ, nếu có... Chỗ nào không đúng, cầu phụ thân tha thứ." Nam Cung Hoài hừ nhẹ một tiếng nói: "Người đúng là thương nàng, nàng là nữ nhi của ta, hồ đồ cũng không ăn thịt con, người cho rằng ta sẽ đối với nàng thế nào?"

"Hài nhi không dám." Nam Cung Tự cúi đầu nói.

Nam Cung Hoài phát tay một cái nói: "Ta biết trong lòng nàng có bất mãn, chuyện lần này ta liền không tính nữa. Người đi nói cho nàng biết, đối với một tiểu thư khuê các, những ô ngôn uế ngữ kia khi nói ra sẽ thành cái gì? "

Nam Cung Tự gật đầu, nói: "Hài tử biết rồi."

Nam Cung Hoài thở dài, nói: "Lần này để cho nàng gả đi cũng là không còn cách nào, Thủ nhi cùng hoàng trưởng tôn đã có tình ý, tuy rằng không hợp quy củ, thế nhưng cái này cũng là không còn cách giải quyết nào. Nếu là bức nàng xuất giá, chỉ sợ đến lúc đó nàng nháo lên sẽ rất khó coi, càng là khiến cho Nam Cung gia đắc tội với Thái Tử cùng hoàng trưởng tôn."

Nam Cung Tự trầm mặc mà nghe, hẳn hiểu được phụ thân đây là muốn hắn đi giải thích cho muội muội hiểu. Chỉ là, Mặc nhi thật sự nghe lọt mấy lời giải thích này sao? Những năm qua... Bọn họ đứng thật rất vô trách nhiệm với nàng, hẳn chắc mắc không biết Mặc nhi đối với cái nhà này đến cùng có bao nhiêu cảm tình.

"Người nói cho nàng biết, Tĩnh Giang Quận Vương thế tử tuy rằng.. Thế nhưng chỉ cần công chúa Trường Bình cùng Yến vương điện hạ vẫn còn, sẽ không có người nào dám ỷ khuất hắn. Người nàng gả cho chính là Tĩnh Giang Quận Vương phủ trưởng tử, chò nàng xuất giá, phụ thân nhất định sẽ vì nàng mà chuẩn bị thật nhiều đồ cưới, nhất định khiến nàng mặt mày rạng rỡ lấy chồng." Nam Cung Hoài nói.

Nam Cung Tự gật đầu nói: "Hài nhi đã minh bạch, hài nhi sẽ đi khuyên Mặc nhi. Còn phụ nhân..."

Nam Cung Hoài khẽ cau mày, nói: "Mẫu thân người không cần đề ý, ta sẽ đi nói với nàng."

"Hài nhi đã hiểu, hài nhi đi thăm mẫu thân trước, sau đó sẽ đi gặp Mặc nhi." Nam Cung Tự nói.

Nam Cung Hoài gật đầu, nhìn Nam Cung Tự nói: "Người hiểu là tốt rồi, mẫu thân người. . . Những năm qua cũng không dễ dàng, nuôi hai huynh đệ các người cũng không khác gì so thân sinh cả. Người là Sở quốc công phủ trưởng tử, đích tôn, vì phụ không hy vọng Nam Cung gia lại xảy ra vấn đề gì nữa, người đã hiểu chưa?"

"Ân, phụ thân."

"Đi đi."

"Hài nhi xin cáo lui."

Nam Cung Tự đi ra ngoài, Nam Cung Hoài nhìn bút tích có chút xóc xệch trên bàn mà thở dài. Giờ tờ giấy lên trước mặt, trên đó chỉ viết đúng một chữ "Mặc" to đùng, không khỏi sững sờ. Bị nha đầu kia nháo trò như vậy, hắn lại quên không truy cứu việc nàng tự ý cải danh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tình Thân Đến Muộn

Sở quốc công phủ của Nam Cung gia ở trong hoàng thành Kim Lăng mặc dù không phải là nơi to lớn gì, nhưng so với nhà cũ ở Tây Phong thôn thì lớn hơn rất nhiều. Từ sau khi trong thành xây hành cung xong, đám người quyền quý trong Kim Lăng hoàng thành cũng bắt chước theo mà xây dựng biệt viện, dần dần cũng thành phong trào. Tuy rằng những biệt viện này kỳ thực trong một tháng hay dài hơn là một năm rất ít khi có người ở, thế nhưng thân là thần tử tự nhiên là lấy ham muốn của hoàng đế bệ hạ mà ham muốn theo. Mà may mắn Nam Cung Hoài lại cùng hoàng đế bệ hạ là đồng hương, tự nhiên càng không thể hạ thấp người xuống, Nam Cung gia biệt viện bất kể là không lớn nhưng quy mô vẫn là một trong đám biệt viện kiệt xuất.

Thay Nam Cung Mặc chuẩn bị biệt viện tự nhiên không kém, bất kể là hai huynh đệ Nam Cung Tự đối với Nam Cung Mặc tâm hồ thẹn, áy náy, hay Trịnh thị muốn tại trước mặt Nam Cung Hoài diễn trò, đều chắc chắn sẽ không đối với chuyện như thế này mà bạc đãi Nam Cung Mặc. Đặc biệt Trịnh thị lại phát hiện Nam Cung Mặc tính khí căn bản không giống như trước kia mà chính nàng ta vốn cho là vô hại, càng là thập phần hào phóng mà đem toàn bộ biệt viện tốt nhất cho Nam Cung Mặc lựa chọn, ngoại trừ nơi ở của Nam Cung Hoài.

"Mặc nhi, muội xem Trúc Viện một chút này? Hạ nhân sớm đã dọn dẹp xong, còn chưa có ai ở qua." Nam Cung Huy một mặt tràn đầy phấn khởi mà nói.

Nam Cung Mặc đương nhiên biết, ngôi biệt viện này là sáu năm trước xây nên, sau khi dựng thành xong Nam Cung gia đều chuyển đi, căn bản cũng không có trở lại. Từ hướng này nói, Nam Cung Hoài vẫn đứng là không bằng bệ hạ hiện tại. Chỉ ít hoàng đế bệ hạ hàng năm còn phải từ tôn trở về tế tổ.

"Rất tốt, làm phiền." Nam Cung Mặc gật đầu, lời này tuyệt đối là thật lòng, viện tử này quả nhiên là rất tốt. Bất kể là bố cục hay phong cách đều thập phần được nàng yêu thích. Nam Cung Huy có chút âm thầm, thở dài nói: "Nhất định phải khách khí với nhị ca như vậy sao?" Nhìn hắn về mặt lơ mơ, Nam Cung Mặc trầm mặc. Nàng cảm giác được, Nam Cung Huy đang rất cố gắng đối tốt với nàng. Phần này, so với Nam Cung Hoài cùng Nam Cung Tự cũng càng thêm nhiệt liệt một ít. Thế nhưng... Nay thì có ích lợi gì đây? Nam Cung Khuynh thật sự... Đã không còn a.

Nàng kế thừa thân thể của Nam Cung Khuynh, ký ức của Nam Cung Khuynh, thậm chí là thân phận của Nam Cung Khuynh, nhưng chỉ không có kế thừa tình cảm của Nam Cung Khuynh. Ngoại trừ cái cảm giác bị thương cùng u oán lúc sắp chết kia. Chính là Nam Cung Khuynh trước kia đối với huynh trưởng của mình cùng phụ thân có cảm tình sâu đậm, không phải thể nàng sẽ không bị thương như vậy. Một thiếu nữ 11 tuổi, sau khi mẫu thân nàng tạ thế thì liền bị phụ thân cùng huynh trưởng của mình từ bỏ.

Nếu là Nam Cung Mặc, hẳn sẽ không oán hận Nam Cung Huy. Bởi vì năm đó Nam Cung Huy kỳ thực cũng chỉ là một thiếu niên mới mười ba mười bốn tuổi. Bọn họ từ nhỏ thậm chí không phải cùng nhau lớn lên, thế nhưng... Ngươi tới đã muộn, đã muộn năm năm.

"Được rồi, chúng ta trước tiên không nói cái này, Mặc nhi ngày hôm nay nên nghỉ ngơi thật tốt đi." Nam Cung Huy rất nhanh thu lại vẻ âm trầm trên khuôn mặt, lộ ra một nụ cười rộng rãi, "Đợi ngày mai rảnh rồi, nhị ca dẫn ngươi đi du ngoạn khắp thành."

Nam Cung Mặc nhú mày, "Huynh không cần đến thăm Uyển phu nhân sao?"

Nghe được danh xưng Uyển phu nhân này, Nam Cung Huy giật giật khóe miệng. Tiến lên một bước kéo nàng vào trong lòng gờ tay xoa xoa mái tóc của nàng cười nói: "Đại ca sẽ giải quyết. Tiểu nha đầu không nên nghĩ nhiều làm gì."

Gật đầu, Nam Cung Mặc từ trong lồng ngực của hắn lui ra, nói: "Ta đi nghỉ ngơi."

"Chờ đã." Nam Cung Huy kéo nàng, "Đợi người đến!"

"Gặp nhị công tử, gặp đại tiểu thư."

Một người đàn ông trung niên dẫn mấy tiểu nha đầu cùng bà tử đi tới, hướng hai người cung kính mà thỉnh an.

Nam Cung Huy cười nói: "Những người này sẽ là người hầu hạ của muội, Mặc nhi nhìn có ưng hay không, không ưng thì ta sẽ đổi lại. Nếu như cảm thấy quen dùng, cũng có thể mang về Kim Lăng. Những thứ này đều là nha đầu trong biệt viện."

Nam Cung Mặc hiểu ý của hắn, bởi vì mấy nha đầu này nguyên bản quanh năm ở khách viện, vì lẽ đó người của Trịnh thị tỷ lệ liền từ nhiều xuống ít. Nếu như tương lai mang đến Kim Lăng như lời nói, thì có lẽ sẽ trung thành hơn là mấy nha đầu khi hồi Sở quốc công phủ mới tuyển chọn. Đối với điều này, Nam Cung Mặc cũng không hề lo lắng. Cõi đời này, người có khả năng dễ phản bội lại nhất đều là người được tín nhiệm, hơn nữa, nàng cũng sẽ làm cho những người phản bội nàng biết kết cục là như thế nào.

Cho là nàng không muốn tuyển, Nam Cung Huy kiên nhẫn khuyên nhủ: "Trước đây một mình ngươi không có ai chiếu cố, đợi đến khi về nhà, Quốc Công thiên kim phô trương tuyệt đối không thể thiếu. Chính là mấy ngày nay, tránh không được những người muốn giao du, Mặc nhi vẫn là xem một chút đi."

Kỳ thực Nam Cung Huy quá lo lắng rồi, Nam Cung Mặc mặc dù không phải là người thời đại này, nhưng nàng vẫn có ký ức của Nam Cung Khuynh, làm sao lại không biết đạo lý trong đó? Huống chi, bản thân nàng cũng không phải là người tốt gì, tự nhiên cũng không tồn tại cái gì mà chúng sinh bình đẳng, dùng nha đầu phải chú ý nhân quyền. Nàng là sát thủ, cho dù không đến nỗi coi mạng người như cỏ rác, thế nhưng mạng người ở trong mắt nàng thật sự không đáng giá. Trước đó có nha đầu vô dụng là vì không được dùng tới, thế nhưng hiện tại đã có nơi này cần, như vậy dù cho chỉ là dùng để làm bài trí cũng phải đặt tại nơi này.

"Không cần chọn, tùy tiện chọn ra mấy người là được rồi." Nam Cung Mặc nói.

Nam Cung Huy suy nghĩ một chút, nói: "Theo quy củ trong viện của muội chỉ cần có bốn đại nha đầu, sáu nhị đẳng nha đầu cùng mười hai tiểu nha đầu cùng với hai bà tử quản sự. Ngươi, ngươi... Hai ngươi, trước tiên theo hầu hạ tiểu thư. Còn lại, Vương tổng quản, ngươi xem mà chọn đi. Cuối cùng... Đừng quên Lý quản sự bị giáo huấn như thế nào." Nam Cung Huy nhàn nhạt nói.

Vương tổng quản trong lòng rét lạnh, Lý quản sự chính là trông coi tổ trạch của Nam Cung gia, trông coi toàn bộ tá điền của Nam Cung gia tại Đan Dương. Vẫn là người hâm mộ công việc béo bở, chỉ tiếc nghe nói bởi vì chậm trễ Đại tiểu thư, bị công gia tàn nhẫn mà đánh cho một trận đuổi ra khỏi Sở quốc công phủ. Sở quốc công phủ đuổi hạ nhân ra ngoài, chỉ ít tại huyện ngoài là không người nào dám dùng.

"Ân, nhị công tử. Mấy người các ngươi còn không cảm tạ nhị công tử cùng đại tiểu thư."

"Đa tạ nhị công tử, chúng nô tỳ gặp đại tiểu thư!" Được Nam Cung Huy chọn, mấy tiểu nha đầu mừng rỡ. Các nàng đều là những nha đầu canh giữ ở Nam Cung gia biệt viện, mặc dù nói là công việc thập phần nhẹ nhàng, thế nhưng quanh năm suốt tháng không được thấy mặt chủ nhân tự nhiên cũng không có được ban thưởng cái gì, càng là không có tiền đồ. Không nghĩ tới hôm nay nháy mắt đã trở thành đại nha đầu hầu hạ bên cạnh đại tiểu thư. Huống hồ, Nhị công tử còn nói nếu như hầu hạ tốt, còn có thể dẫn các nàng hồi Kim Lăng nữa. Đây chính là kinh đô Đế Vương a, trong lúc nhất thời bốn tiểu nha đầu cũng thu được không ít ánh mắt ước ao cùng ghen tị.

Nam Cung Mặc gật đầu, nhìn Nam Cung Huy nói: "Muội đi nghỉ trước."

Nam Cung Huy gật đầu, "Mặc nhi mau đi đi, còn lại nhị ca sẽ xử lý."

Nam Cung Mặc xoay người trực tiếp rời đi, bốn tiểu nha đầu vừa mới nhậm chức hai mặt nhìn nhau. Đại tiểu thư liền tên của các nàng cũng không hỏi, thậm chí ngay cả nhìn các nàng một chút cũng không có, lạnh nhạt như vậy làm cho các nàng nhất thời không biết làm sao. Đại tiểu thư không hài lòng các nàng sao?

"Còn không đuổi theo!" Nam Cung Huy không vui cau mày, những nha đầu này thật quá chất phác, để các nàng bên cạnh Mặc nhi thật sự ổn sao? Thế nhưng... Nhớ tới Trịnh thị trước đó thay Mặc nhi chuẩn bị hai tiểu nha đầu kia, Nam Cung Huy lắc lắc đầu, còn không bằng mấy tiểu nha đầu chất phác này. Cũng được, nếu thật sự không thích hợp thì đổi lại là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hoàng Thất Mới Là Chân Chính Cường Hào

"Tiểu thư, Tỉnh Giang Quận Vương thế tử cầu kiến."

Trong Trúc Viện, bên cửa sổ bàn sau, thiếu nữ áo lam đang luyện chữ, ngoài cửa nha đầu cung kính mà bẩm báo nói.

Nam Cung Mặc ngừng đầu lên, khẽ nhíu mày, "Vệ Quân Mạch?"

Ngoài cửa nha đầu sợ hết hồn, tuy rằng vừa mới đến bên người tiểu thư hầu hạ, thế nhưng các nàng lại đều rõ ràng tiểu thư tính khí có chút không tốt. Tuy rằng thân là nha đầu bên người, thế nhưng tiểu thư rất ít khi sai khiến các nàng, nhiều chuyện đều là chính mình tự làm. Tiểu thư sự tình ngày đầu tiên đã truyền khắp biệt viện, như là Yến vương tự mình giúp tiểu thư cải danh, còn ban cho ngọc bội, tỷ như tiểu thư cùng Tỉnh Giang Quận Vương thế tử hiện nay được bệ hạ tứ hôn, lại tỷ như... Mới ngày đầu tiên trở về, tiểu thư liền đem phu nhân tức xui, vân vân. Chỉ là không nghĩ tới, tiểu thư lại có thể thân nhiên gọi thẳng tên của Tỉnh Giang Quận Vương thế tử.

"Mời hán vào đi." Nàng sớm biết Vệ Quân Mạch sẽ đến, dù sao phải cho Yến vương phượng thuốc, còn muốn Vệ Quân Mạch tới lấy. Mặt khác, việc kết hôn đều là cần có biện pháp giải quyết. Muốn giải quyết ý chỉ ban hôn hoàng đế tự mình ban xuống, không có Vệ Quân Mạch phối hợp là tuyệt đối không được. Nàng cũng không phải là có ý nghĩ đến chết cũng không đồng ý mà đem việc kết hôn đẩy về cho Nam Cung Thủ, thế nhưng hoàng đế thánh chỉ đúng là nói không tì mĩ, nếu quả thật xem kĩ lại, chỉ sợ vẫn là sẽ đến phiên nàng. Nàng không cho là hoàng đế là thật sự biết Nam Cung Thủ là cái lựa chọn tốt nên mới ban xuống ý chỉ này. Trịnh thị không có tư cách tiến cung thỉnh an hậu phi, đồng thời Nam Cung Thủ cũng không có tư cách.

Chỉ chốc lát sau, Vệ Quân Mạch liền theo nha đầu đi vào.

"Lui ra." Nam Cung Mặc nói.

"Nô tỳ xin cáo lui."

Vệ Quân Mạch khẽ nhíu mày, trông mắt tím sẫm quan sát thiếu nữ áo lam trước mặt và toàn bộ thư phòng. Mới vừa trở lại có thể làm nha đầu kính cẩn nghe theo như vậy, có thể thấy được vị Nam Cung gia Đại tiểu thư này thủ đoạn đúng là bất phàm. Chỉ thấy thiếu nữ trước mắt ngồi ngay ngắn ở sau án thư, thần sắc bình tĩnh nhưng cũng không lạnh lùng, thậm chí chỉ cần nàng chịu mở miệng nở nụ cười là có thể khiến người ta cảm thấy vô hạn thiện ý cùng hòa nhiên. Lừa đảo à! Hẳn vẫn không có quên nữ nhân này trước đó nhìn hán đầy mắt lóe lên hung quang.

Nam Cung Mặc đã đánh giá Vệ Quân Mạch, thân thể như ngọc, thanh tuyến bất phàm. Mái tóc dài màu đen cẩn thận tỉ mỉ buộc ở phía sau, y phục xanh nhạt thêu vân vân khiến cả người hán toát lên vẻ lạnh như băng. Chỉ là cặp mắt kia... Nam Cung Mặc có chút không được tự nhiên giặt giặt tay, phát hiện mình tựa hồ đều là lo lắng nếu đem tầm mắt tập trung đến trên ánh mắt của hán. Nàng không thích loại cảm giác này.

"Nam Cung tiểu thư."

"Vệ thế tử."

Trong thư phòng một mảnh trầm mặc, một hồi lâu Vệ Quân Mạch mới mở miệng nói: "Cửu cửu bị thương, Nam Cung tiểu thư thật sự có biện pháp sao?" Cửu cửu năm đó là vì cứu Thái Tử mới lưu lại mầm bệnh, chuyện này chính là đương kim Thánh Thượng cũng khá là quan tâm, vì lẽ đó, Nam Cung Mặc là thật sự có thể chữa khỏi cho cửu cửu vẫn là ăn nói ba hoa. Đương nhiên, hán cảm thấy Nam Cung Mặc không phải người như thế.

Nam Cung Mặc nổi lên một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Nam Cung Mặc sao dám đùa giỡn Yến vương điện hạ."

"Như vậy, làm phiền Nam Cung tiểu thư."

Nam Cung Mặc nhướn mày, "Vệ thế tử cùng Yến vương điện hạ cảm tình rất tốt?"

"Án."

Dựa lưng vào ghế dựa, Nam Cung Mặc tâm khẽ động, vịn tay, hỏi: "Như vậy, Vệ thế tử định dùng cái gì để trả bệnh phí?"

Vệ Quân Mạch trầm mặc một hồi, ngừng đầu lên hỏi: "Nam Cung tiểu thư... Muốn đổi mắt của tại hạ sao?"

Nam Cung Mặc nụ cười trên mặt cứng ngắc, khóe miệng không nhìn được giắt giắt. Hắn quả nhiên nhìn ra. Một người mặc dù có thể chiếm được tiên cơ, cũng là bởi vì đoán được địch. Một khi để người ta biết được người đang nghĩ gì, sự tình liền phức tạp hơn nhiều. Có chút khổ não nhủ nhủ này, có muốn hay không giết người diệt khẩu đây?

Vệ Quân Mạch thâm thúy đẩy mắt thật nhanh xẹt qua một nụ cười, nói: "Kim Lăng Hoàng thành... Cũng không dễ chơi."

Nam Cung Mặc yên lặng nhìn hắn.

"Theo ta được biết, nhà ngoại của Nam Cung phu nhân đã không còn người." Vệ quân mạch tiếp tục nói: "Lệnh huynh, tuy rằng thương yêu Nam Cung tiểu thư, thế nhưng... Tại Sở quốc công phủ chỉ sợ cũng không phải tuyệt đối tin cậy." Nam Cung Mặc cười nói: "Vệ thế tử có ý là, người rất tin cậy? Nếu như ngay cả huynh trưởng cũng không thể tin tưởng, ta tại sao phải tin tưởng người?"

Vệ quân Mạch suy nghĩ một chút nói: "Ta có thứ người muốn, người cũng có thứ ta muốn, đây không phải là đôi bên đều có lợi hay sao?"

"Thí dụ như?"

"Ta muốn chữa khỏi vết thương của cứu cứu, Nam Cung tiểu thư tại Kim Lăng hoàng thành cần có người để dựa dẫm." Vệ Quân Mạch nói.

"Người chỉ là Tĩnh Giang Quận Vương phủ?" Nam Cung Mặc cười nói.

Vệ Quân Mạch hí mắt, bình tĩnh mà nhìn nàng nói: "Nam Cung tiểu thư lá gan không nhỏ."

"Cũng còn tốt." Nam Cung Mặc cười tủm tỉm nói.

"Người hẳn phải biết, nếu như bệ hạ biết y thuật của người bất phạm, sau đó chắc chắn sẽ chỉ cho người trị liệu cậu." Vệ Quân Mạch nhắc nhở. Nam Cung Mặc chủ động trị liệu có thể lấy được một ân tình của Yên vương phủ, một khi do bệ hạ tự mình hạ chỉ, cái kia nhưng là khác rồi.

Nam Cung Mặc không phản đối, "Y thuật này... Có hay không có kỳ thực chỉ có người trong cuộc thử rồi mới biết." Ta không trị người có thể làm sao?

"Xem ra không thể hi vọng Nam Cung tiểu thư lương tâm thầy thuốc rồi."

"Hừm, lại như Vệ thế tử xem ra cũng không quá trầm mặc ít lời như lời đồn."

Vệ Quân Mạch nói: "Trong vòng một năm, Yên vương phủ cùng Tĩnh Giang Quận Vương phủ có thể vì người mà trợ giúp. Mặt khác, ta sẽ trả bệnh phí."

Nam Cung Mặc nhủ này, "Bao nhiêu?"

"Ba vạn lượng." Vệ Quân Mạch nói.

Nam Cung Mặc không hề bị lay động, Vệ Quân Mạch hơi hít mắt lại, mặt không đổi sắc tiếp tục tăng giá cả, "Năm vạn lượng."

"..."

"Mười vạn lượng."

"..."

"Ba mươi vạn lượng!" Vệ Quân Mạch trầm giọng nói, hí mắt nhìn thiếu nữ trước mắt, con người chuyển động không ngừng.

"Cái này..." Hào tâm động làm sao đây? Kiếp trước kiếp này đều không có người nào cường hào quá dùng bạc chèn ép, ba mươi vạn lượng a... Quả nhiên hoàng thất mới là chân chính cường hào.

"50 vạn lượng!"

"Thành giao! Trả tiền mặt ta lập tức trị!" Rốt cục vẫn là chịu không nổi bị kim tiền mê hoặc, Á Châu đệ nhất sát thủ vẫn phải quỳ dưới cường hào tiền tài thế công. Như vậy cường hào... Vẫn là càng nhiều càng tốt a.

Vệ Quân Mạch như sương mù, nhìn thiếu nữ trước mắt cười đến cảnh xuân tươi đẹp. Một hồi lâu mới cúi đầu từ tay áo lấy ra một tờ ngân phiếu đưa tới.

Cường hào bỏ tiền động tác thực sự là soái a. Nâng trong tay dày đặc một tờ ngân phiếu, Nam Cung Đại tiểu thư cười đến càng thêm xán lạn. Không chút do dự mà lấy ra phương thuốc đã chuẩn bị trước đó, Nam Cung Mặc một lần nữa cử bút xoay xoay viết xong tân dược phương, cung kính mà dâng. "Có chút thống khổ, thế nhưng bảo đảm trong vòng ba tháng thuốc đến mệnh trừ... Không, thuốc đến bệnh trừ. Nếu như còn có bệnh gì có thể bất cứ lúc nào tới tìm ta, bao trị nghi nan tạp chứng."

Vệ Quân Mạch hoài nghi liếc nàng một chút, đưa tay đem phương thuốc nhận lấy. Xem cái bệnh muốn 50 vạn lượng, nàng thật sự cho rằng tiền hắn không thiếu sao?

"Mà, ta dĩ nhiên không cảm thấy Vệ thế tử lại xui xẻo như vậy. Thế nhưng, người thân bằng hảo hữu, kẻ thù cũng có thể là người qua đường chỉ cần có

tiền tất cả dễ thương lượng." Nam Cung Mặc nâng ngân phiếu, tâm tình sung sướng mà nói.

Vệ Quân Mạch gật gù đầu, tình cờ cùng nàng gắn bó một cái quan hệ cũng không tệ, "Ta muốn ba thành." (Không hiểu luôn Ơ_Ơ)

Nam Cung Mặc nụ cười đôn mắt, lại với hắn cần nói thành?! Nam nhân này thật sự chỉ là mặt tê liệt lạnh lùng thôi sao?

"Nửa thành!"

"Hai phần mười."

"Một phần rưỡi."

"Thành giao."

"Hừ!" Con người đảo một vòng. Nam Cung Mặc cười tủm tỉm hỏi: "Lại nói, Vệ thế tử, người tại sao có nhiều tiền như vậy?" Tuy thân mang theo 50 vạn lượng, đây là thế nào sự tình? Chuyện này chỉ có thể chứng minh, 50 vạn lượng đối với người nào đó mà nói chỉ là như muối bỏ bể mà thôi. Thế nhưng... Toàn bộ Tĩnh Giang Vương Phủ lập tức có thể lấy ra 50 vạn lượng bạc sao?

"Chờ người gả tiến vào Tĩnh Giang Vương Phủ liền biết."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tự Rước Lấy Nhục

Nói chuyện phẩm xong, Vệ Quân Mạch xoay người định rời đi. Nam Cung Mặc suy nghĩ một chút, đứng lên nói: "Chờ đã."

Vệ Quân Mạch quay đầu lại, mày kiếm hơi nhíu. Nam Cung Mặc nét mặt tươi cười như hoa, "Ta muốn ra ngoài, không bằng mời Thế tử đưa ta đoạn đường?"

"Đi đâu?"

"Về nhà." Không sai, đối với Nam Cung Mặc ngôi nhà dân nho nhỏ mà sự phụ cùng sự thúc nàng ẩn cư ở trên núi cạnh Tây Phong thôn mới là nhà của nàng. Vệ Quân Mạch hiển nhiên cũng không để ý vấn đề này, nghiêng người làm tư thế mời đi. Nam Cung Mặc đôi mi thanh tú khẽ giương lên, bất kể nói thế nào, có được nam nhân tuần mỹ như thế mời chào, đều là sẽ làm nữ nhân trong lòng cảm thấy thỏa mãn. Nam sắc như vậy trước mặt, những nữ nhân trong thành Kim Lăng kia rốt cuộc là làm sao nhìn được? Lễ nào cũng bởi vì đôi mắt khác hẳn với thường nhân con mắt?

"Tiểu thư." Hai người mới bước ra ngoài, nha đầu đứng ở ngoài cửa liền theo tới.

Nam Cung Mặc nhàn nhạt nhìn lướt qua, nói: "Các người ở lại, trông coi viện."

Mấy nha đầu nhìn nhau một cái, đến cùng không dám vi phạm Nam Cung Mặc ý tứ, khẽ quỳ gối thi lễ, "Ân, tiểu thư." Đại tiểu thư nhưng là đối với công gia cùng phu nhân cũng không sợ, các nàng tự nhiên là không dám ngỗ nghịch. Không thể không nói, những nha đầu canh giữ biệt viện này đến cùng đều không có kiến thức gì, cũng càng càng thành thật một ít. Nếu là Trịnh thị phái tới mấy tiểu nha đầu kia tới, chắc chắn sẽ không nghe lời như vậy.

Hai người ra khỏi cửa lớn Trúc Viện, liền thấy Trịnh thị cùng Nam Cung Thủ đang uyển chuyển đi tới. Nhìn thấy Vệ Quân Mạch Trịnh thị cùng Nam Cung Thủ nụ cười trên mặt cũng không khỏi cứng đờ, vẫn là Trịnh thị nhanh chóng phản ứng lại tiến lên quỳ gối hành lễ, "Gặp Thế tử." Vệ Quân Mạch cup mắt, vẻ mặt lãnh đạm, đến cả bố thí cho hai mẫu tử này một ánh mắt đều không có. Chuyện tình trong Nam Cung gia làm sao giấu được hắn? Cho dù hắn không hiểu kỳ, thì Lận Trường Phong cũng đã sớm bả bả mà đem những chuyện này điều tra rõ ràng nói cho hắn. Đương nhiên, trong đó còn bao gồm sự tình của Nam Cung Thủ cùng Tiểu Thiên Dạ. Nghĩ đến bệ hạ nguyên ý là đem Nam Cung Thủ chỉ hôn cho mình, Vệ Quân Mạch liền cảm thấy một trận chán ghét. Bất quá, Nam Cung Hoài cũng đã làm điều vừa mắt. Nếu là hắn kiên trì đem Nam Cung Thủ kia gả cho hắn, hắn nên cưới hay là giết? (Giết!!!! *đập bàn*)

"Gặp Thế tử." Nam Cung Thủ tiến lên, hướng về Vệ Quân Mạch nhẹ nhàng cúi đầu.

Liền Nam Cung Mặc cũng phải thừa nhận Vệ Quân Mạch là một nam tử tuần mỹ. Chỉ cần Nam Cung Thủ con mắt không mù tự nhiên cũng sẽ cảm thấy Vệ Quân Mạch dung mạo đẹp đẽ. Chính là Nam Cung Thủ bản thân cũng rõ ràng, luận dung mạo, hoàng trưởng tôn Tiểu Thiên Dạ đúng là không bằng được Vệ Quân Mạch, bởi vì dòng dõi hoàng đế hiện nay chính mình cũng không được tuần tú cho lắm. Yển vương cùng công chúa Trường Bình dung mạo tương đối xuất chúng là bởi vì mẫu phi họ khi còn sống chính là mạng khuôn mặt đẹp, chỉ tiếc hồng nhan bạc mệnh. Trên thực tế, tướng mạo Chu vương mới là Đại Hạ hoàng triều hoàng thất có dung mạo tạm được.

Đáng tiếc, Vệ Quân Mạch không có một xuất thân tốt, vẫn là do đôi mắt kì lạ bị người đời lên án. Dân chúng Đại Hạ hoàng triều không ngừng giầy giụa bên trong các gia tộc thống trị, thói đời căn bản là như vậy, không phải gió đông thổi bạt gió tây, chính là gió tây áp đảo gió đông. Năm đó ngoại tộc thống trị Trung Nguyên, dân chúng bị kỳ thị, bây giờ tại Trung Nguyên, Vệ Quân Mạch bị dân chúng kỳ thị. Một đứa con riêng, hơn nữa còn có thể là thấp hèn ngoại tôn, thân phận như vậy đừng nói là thể tử, coi như là hoàng tử cũng là bị người ta khinh thường rồi.

Vệ Quân Mạch sờ đi vẫn có thể duy trì thân phận Tĩnh Giang Quận Vương thế tử, có thể làm cho bệ hạ tự mình tứ hôn, đều phải quy công cho hai vị cứu cử ruột là Tam hoàng tử Yên vương cùng Lục hoàng tử Tề vương. Nhất là hoàng hậu khi còn tại thế, người được sủng ái nhất chính là công chúa Trường Bình, lại là Vệ Quân Mạch bản thân đã từng có cứu giá công lao. Chính là bởi vì có người chống lưng, nên Tĩnh Giang Quận Vương dù cho buồn nôn cũng phải cắn răng nhẫn nhịn để một nhi tử mà hấn căn bản không thừa nhận mà làm Vương Phủ Thế tử.

Nữ nhân trời sinh thì có một loại hư vinh, nàng có thể không thích nam nhân này, thế nhưng càng là không thể chấp nhận một nam nhân khác không đem chính mình nhìn ở trong mắt. Càng là nữ nhân xinh đẹp càng là như vậy, Nam Cung Thủ tự nhiên cũng không ngoại lệ. Nàng ta không muốn gả cho Vệ Quân Mạch, thế nhưng là hi vọng Vệ Quân Mạch vì chính mình mê muội. Vì lẽ đó, nàng ta ở trước mặt Vệ Quân Mạch mà bày ra bộ dáng xinh đẹp, yếu đuối, mềm mỏng cùng nhu nhược.

Nam Cung Mặc ở trong lòng âm thầm suy đoán dự tính trong đầu của Nam Cung Thủ: Nàng ta thật sự cho rằng nam nhân trước mặt này là mặc nàng nhào nặn như trái hồng sao? Nếu quả như thật trên chộc tới... Chỉ sợ không thể dễ dàng thoát thân. Đương nhiên, Nam Cung Thủ bản thân nguyện ý tìm đường chết, nàng vẫn là tấu nhạc mừng ủng hộ.

Vệ Quân Mạch trầm mặc không nói, Nam Cung Thủ vẫn phải tiếp tục nửa ngồi nửa quỳ.

Nam Cung Mặc nhìn trời, nhẹ nhàng nhìn ngắm miếng ngọc bội vừa mới tới tay, chính là không thêm để ý đến sắc mặt càng ngày càng cứng ngắt của mẫu tử Trịnh thị.

"Đi thôi, không phải nói muốn ra khỏi nhà sao?" Đợi đến khi Vệ Quân Mạch ngẩng đầu lên, Nam Cung Thủ vội vã mỉm cười nhu nhược, nhưng không nghĩ nam nhân trước mặt căn bản không thèm liếc nhìn nàng một cái, trực tiếp chuyển hướng nhìn Nam Cung Mặc đang đứng ở một bên xem trò vui. Nam Cung Mặc đôi mi thanh tú khẽ hất, nụ cười yếu ớt, "Này không phải là không muốn quấy rối Vệ thế tử thường thức mỹ nhân sao?"

"Vô Hà đang ghen sao? Ta sẽ không nhìn nữ nhân khác." Vệ quân mạch nghiêm túc nói.

Nam Cung Mặc nụ cười trên mặt lập tức cứng ngắt, trừng mắt nhìn nam nhân lạnh lùng trước mặt gần như phát điên. Thiên a! Người dùng một bộ mặt tê liệt như vậy để nói câu "Ta sẽ không nhìn nữ nhân khác" như thế này rốt cuộc là tại sao?! Thông đồng với bản cô nương cũng không thể biểu hiện ra nửa điểm thành ý sao? Dù cho khuôn mặt người quá mức thiếu thiện ý, bản cô nương cũng tốt miễn cưỡng lừa mình gạt người rằng người thật sự đối với ta có ý tứ a.

Khẽ hừ một tiếng, Nam Cung Mặc xoay người bỏ đi. Đối mặt với một tên có vẻ ngoài yếu nghiệt, khuôn mặt tê liệt, hoàn toàn không nhìn ra nửa điểm giả dối kia nhưng nàng chắc chắn hẳn tuyệt đối không phải là một nam nhân lương thiện, bởi vì hắn khiến Nam Cung Mặc bị tức giận đến phát hỏa rồi.

Ở sau lưng nàng, nam tử tuấn mỹ đôi mắt tím thâm thúy xẹt qua một nụ cười. Nhưng sắc mặt lại không có nửa điểm thay đổi, chỉ là chậm chậm đi theo.

Trong sân hoàn toàn yên tĩnh, mẫu tử Trịnh thị ngờ ngác mà nhìn hai bóng người đi khuất dần, đến nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại. Nam Cung Thủ tức giận phát run, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, "Mẫu thân..." Đáng chết Nam Cung Mặc, lại dám... Lại dám...

Trịnh thị cắn răng, uy khuất nói: "Ta ngược lại muốn xem xem nha đầu này có thể hung hăng tới nhường nào! Đợi đến khi trở về Kim Lăng sẽ không để cho nàng ta dễ chịu. Nàng ta mới vừa trở về phụ thân người tự nhiên là sủng ái nàng, mấy ngày nay trước tiên đừng trêu chọc nàng, dù sao nha đầu này đã nói là sẽ làm!"

Nam Cung Thủ gật đầu, như có điều suy nghĩ nói: "Nương, Vệ Quân Mạch phải hay không chưa hề biết, vẫn là Nam Cung Mặc nói xấu chúng ta với hắn?"

Trịnh thị có chút bất đắc dĩ nhìn nữ nhi một chút, nói: "Vệ Quân Mạch cũng không phải người mù người điếc, người cho rằng chuyện lần này hắn thật sự cái gì cũng không biết? Làm sao sẽ đối với người thái độ tốt? Nghe mẫu thân, chớ trêu chọc hắn, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là hoàng trưởng tôn." Nói đến hoàng trưởng tôn, Nam Cung Thủ trên mặt lướt qua một tia ngọt ngào, ngoan ngoãn gật đầu nói: "Thù nhi hiểu rồi, ngày mai nữ nhi sẽ đi thăm hoàng trưởng tôn."

"Đây mới đúng, đợi đến lúc người làm hoàng trưởng tôn phi, Vệ Quân Mạch cùng Nam Cung Mặc có gì phải sợ?"

"Mẫu thân nói đúng lắm."

p/s: Mọi người, bên trên có cái chỗ Mạch ca gọi Mặc tỷ là Vô Hà (hay "tiểu hoàn mỹ" như bản trước) ta sẽ giải thích một chút ^_^ Mặc tỷ được vị sư phụ tặng chữ Vô Hà (hoàn mỹ, không chút tỳ vết), cái này chắc cũng kiểu như là tên gọi thân mật. ~~~~~ Mấy hôm nay ta mới tra ra cái tên gọi "tiểu hoàn mỹ" của Mặc tỷ theo Hán Việt là Vô Hà nên đã sửa lại rồi, mấy hôm trước cũng là hiểu nhầm một chút, mọi người thông cảm @@.. Ta cũng không có biết gì về cái chuyện tặng chữ thời xưa nên mọi người cứ tạm hiểu là vậy nhé, ai có cách giải thích nào đúng hơn nhớ cmt đề ta sửa ^_^

Klq: Cảm ơn mọi người đã vote cho em nó nhé

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Yên Vương Kế Phi

Converter: @Diên Vi

Editor: Agehakun

Đội đến khi đám người Nam Cung Hoài cùng Nam Cung Tự được hạ nhân thông báo, Nam Cung Mặc đã cùng Tĩnh Giang Quận Vương thế Tử Vệ Quân Mạch rời đi rồi. Nam Cung Hoài tức giận, đem nghiên mực Đoan Khê trên án thư đập xuống, nài cho rằng Nam Cung gia là nhà trọ sao? Muốn tới thì tới muốn đi thì đi? !

Kỳ thực Nam Cung Hoài nghĩ sai rồi, trong lòng Nam Cung Mặc thì Nam Cung gia vẫn đúng là không bằng nhà trọ. Chỉ ít nhà trọ còn phải dùng tiền mới có thể ở, nhất là không có nhiều người cùng một số việc chường mắt như vậy.

Một mặt thân nhiên theo sát Vệ Quân Mạch đi trên đường, hai người tuy rằng dung mạo xuất chúng, thế nhưng những người biết đến danh tính bọn họ là không nhiều. Mà mấy ngày này trong thành Đan Dương quý nhân nhiều như mây, người đi ngang qua đường cũng chỉ là nhìn thêm hai mắt tưởng rằng công tử tiểu thư nhà ai đi dạo phố thôi. Đi ở bên người Vệ Quân Mạch, Nam Cung Mặc rõ ràng cảm giác được Vệ Quân Mạch cả người buông lỏng rất nhiều. Tựa hồ... Đi dạo ở đây rất thoải mái, hơn là đi dạo trong Kim Lăng hoàng thành.

Nam Cung Mặc hiểu rõ, Vệ Quân Mạch làm cho người khác lên án ngoại trừ thân thể chính là cặp mắt khác hẳn với thường nhân kia. Ở bên ngoài tự nhiên không có ai biết thân thể của hắn, mà cặp mắt kia... Chủ yếu hắn không cùng người khác đối diện, cũng không có nhiều người lại có ý đến xem con mắt của hắn. Thế nhưng người trong Kim Lăng hoàng thành, sớm đã đem Vệ Quân Mạch thân thể truyền ra như phong tựa ma. Mặc kệ dung mạo bất luận đẹp xấu, chỉ nghe cái tên Vệ Quân Mạch này liền khiến người ta căm ghét, xem thường, sợ hãi.

Chẳng trách Vệ Quân Mạch một gương mặt tẻ liệt như vậy. Nam Cung Mặc hầu như có chút đồng tình cho hắn, đây chính là sinh sai niên đại rồi, nếu là sống ở niên đại kiếp trước của nàng, chỉ bằng tướng mạo này, tùy tiện móc ngoéo cũng không biết bao nhiêu mỹ nữ liền sẵn sàng sẵn đón a.

Vệ Quân Mạch có chút quái dị mà nhìn thiếu nữ không biết đang nghĩ đến cái gì mà ôm một mặt đồng tình nhìn mình.

Từ lúc mới bắt đầu hắn liền không đoán được rõ ý định của thiếu nữ này, rõ ràng thân là Nam Cung gia đích trưởng nữ, tuổi mới mười một đã bị Nam Cung Hoài đưa đến nông thôn một thân một mình sinh sống năm năm. Thế nhưng thiếu nữ này lại không có giống như thiếu nữ nông thôn bình thường khiêu khích, cũng không có lòng tràn đầy oán hận tức giận. Tuy rằng nàng không hề che giấu quan hệ lạnh lùng với người trong Nam Cung gia, thế nhưng là biết lựa thời cơ mà tỏ thái độ. Vừa chán ghét, muốn chọc giận Nam Cung Hoài, lại biết tự tìm đường lui cho bản thân mình. Ở trước mặt người ngoài càng là dịu dàng hào phóng, tiến lùi có chừng mực, liền ngay cả người nghiêm nghị như cừu cừu cũng đối với nàng rất có hảo cảm. Vệ Quân Mạch cũng không có quên thời điểm mà Nam Cung Mặc nhìn thấy ánh mắt của hắn, mặc dù chỉ là một cái thoáng mà qua nhưng cũng đầy đủ khiến hắn thấy giật mình. Đó là sự kinh diễm, ước ao, tiếc nuối, còn có cả niềm khát vọng bá đạo.

Nàng đối với Vệ Quân Mạch không có hứng thú, thế nhưng nàng muốn con mắt của hắn. Trong nháy mắt đó, cho dù bình tĩnh như Vệ Quân Mạch đều cảm thấy mí mắt mất mát lạnh. Tưởng như nếu lúc đó chỉ có hai người bọn họ, nàng liền thật sự sẽ đưa tay đào đi đôi mắt của hắn ngay tức khắc.

"Đào móc ra chẳng mấy chốc sẽ hư mất." Vệ Quân Mạch nhàn nhạt nói.

"Không sao... Có thể ngâm ở trong nước thuốc..." Nam Cung Mặc trầm trầm nói. Nàng yêu thích rất nhiều thứ, nhưng là không nghĩ đến mình đối với đôi mắt màu tím kia sẽ mê muội như thế. Từ trước nàng cũng không phải chưa từng thấy người mất tím a. Nhưng khi đối diện với đôi mắt này liền có chút nhịn không được. Thật giống như... Tại trước mặt một mỹ nữ mà bày ra đồ trang sức trân bảo, hiếm thấy để dụ người phạm tội.

"..." Vệ Quân Mạch nhíu mày.

"Ây... ha ha, ta là nói ta có nước thuốc giữ tươi, Vệ thế tử có đồ vật gì đó cần bảo tồn sao? Bán cho người chỉ cần năm mươi lượng." Nam Cung Mặc hiếm thấy lúc cười được nịnh nọt, "Bất quá, lại nói Vệ thế tử đến cùng nói cái gì mà đào lên sẽ hư mất?"

Vệ Quân Mạch nhàn nhạt nhìn nàng một chút, xoay người đi.

Phía sau, Nam Cung Mặc âm thầm lau mồ hôi. Nam nhân này quá nguy hiểm, vẫn là mau chóng rời đi mới là thượng sách.

"Đi đâu?" Nam Cung Mặc vừa mới xoay người muốn đi, phía sau liền truyền đến thanh âm bình tĩnh của người nào đó.

Nam Cung Mặc quay đầu, cười nói: "Ta đã ra ngoài rồi, không phiền Vệ thế tử nữa, tự ta về nhà là được."

"Trước tiên cùng ta đến Yên vương phủ một chút."

"Ta tại sao phải đi?" Nam Cung Mặc không rõ. Vệ Quân Mạch cười lạnh, nhướn mày, "Thu 50 vạn của ta rồi bỏ lại một đơn thuốc là coi như xong? Ta làm sao biết thứ người cho là thật hay giả? Đây chính là cách hành nghề y của Nam Cung gia Đại tiểu thư sao?"

"..." Người biết ăn nói như thế liệu công chúa Trường Bình đã biết chưa? Ai dám bảo người lạnh lùng ít lời đây?

Thu tiền tài của người là để trừ tai họa cho người, xét thấy Vệ Quân Mạch là đại tài chủ mà tài chủ biểu thị nếu như nàng không chịu trách nhiệm việc hắt mướn trả lại hàng, Nam Cung Mặc không thể không đi đến Yên vương phủ một chuyến.

Các biệt viện quyền quý đều xây ở sâu trong hành cung, chỉ là trùng hợp Nam Cung gia cùng Yên vương phủ vừa lúc ở hai góc đối. Liền bẩm báo cũng không cần, theo Vệ Quân Mạch trực tiếp tiến vào đại sảnh của Yên vương phủ. Yên vương cùng Yên vương phi đang ngồi ở trong nói chuyện, nhìn thấy Vệ Quân Mạch đi vào Yên vương mặt nghiêm túc trên mặt cũng nhiều hơn mấy phần ảm áp, "Quân Mạch, Nam Cung tiểu thư cũng tới, ngồi xuống đi."

"Cửu cửu, cửu mẫu."

"Gặp Yên vương điện hạ, gặp Yên vương phi."

Yên vương phi đáng đáp mới ngoài ba mươi, dung mạo cũng không quá mỹ miều nhưng lại làm cho người nhìn thấy dễ thân. Dung nhan mang theo ý cười nhân nhật, hướng Nam Cung Mặc gật đầu nói: "Đây chính là Nam Cung gia Đại tiểu thư sao? Quả nhiên là cô nương ngoan, nhanh nhẹn lễ." "

"Đa tạ Yên vương phi."

Tuy rằng vị Yên vương phi này chỉ là Yên vương kế phi, thế nhưng nàng cũng là xuất thân danh môn. Đương triều khai quốc công tướng quân Lam Đức chính là phụ thân của nàng, Yên vương phi trước kia là bị bệnh mà chết sau đó bề hạ tứ hôn Lam thị nữ với Yên vương làm phi kế. Gả cho Yên vương xong, Yên vương phi sinh ra ba vị con trai trưởng, trưởng tử bây giờ đã mười tám tuổi rồi. Yên vương phi hiện thực rộng lượng. Xem như là người con dâu được hoàng hậu khi còn tại thế thích nhất, cũng rất được Yên vương kính trọng.

Yên vương phi kéo Nam Cung Mặc ngồi xuống cạnh mình, cười nói: "Thực sự là cô nương ngoan, năm đó ta cũng từng gặp Nam Cung phu nhân hai lần, nàng mới thật là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương, Nam Cung cô nương đúng là có bảy tám phần giống với Nam Cung phu nhân. Ta bên dưới cũng có hai tiểu cô nương, đáng tiếc họ phải ở lại U Châu không thể tới đây."

"Vương Phi quá khen rồi." Nam Cung Mặc cười yếu ớt nói.

Yên vương phi vỗ nhẹ lên lưng của nàng, hiển nhiên đối với thiếu nữ trước mắt hết sức hài lòng. Vương gia đối với Quân Mạch coi trọng, nàng thân là thê tử tự nhiên là rõ ràng, bởi vậy Quân Mạch có thể cưới được một vị thê tử tốt làm Vương gia cao hứng, đương nhiên nàng cũng sẽ cao hứng.

"Quân Mạch thật có phúc lớn." Yên vương phi che miệng cười nói.

"..." Nam Cung Mặc nụ cười cứng ngắc.

"Đa tạ cửu mẫu." Vệ Quân Mạch bình tĩnh mà cảm ơn.

"Cửu cửu, đây là phương thuốc. Vô Hà cố ý viết ra, kiên trì dùng mấy tháng, tất có kỳ hiệu." Vệ Quân Mạch lấy ra phương thuốc, đưa đến trước mặt Yên vương.

Yên vương ngần ra, đưa tay tiếp nhận. Nam Cung Mặc cũng là ngần ra, Vệ Quân Mạch lời này hiển nhiên là không tính toán tiết lộ chuyện nàng thu tiền hắt, hơn nữa lời nói cũng không có ám chỉ cái gì, nếu như sau ba tháng mà chưa khỏi hắt vẫn có thể cứu vãn được.

"..." Người không sợ ta lừa người sao?

Tiếp thu được ánh mắt của nàng, Vệ Quân Mạch con người bình tĩnh mà nhìn lướt qua... Hà bao bên hông nàng. Có gan gạt hắt 50 vạn lượng, nàng đã sẵn sàng đón nhận kết cục từ hắt?

Thật là chán ghét gương mặt co quắp trước mặt!

"Nam Cung cô nương biết y thuật?" Yên vương phi kinh hãi, vết thương cũ của Vương gia đã hành hạ hắt bao nhiêu năm, bọn họ không phải là không đi tìm kiếm danh y chỉ là kết quả đều là không mấy khả quan.

"Ta có biết một chút."

Yên vương phi ánh mắt hơi tối, hiển nhiên là có chút thất vọng.

Vệ Quân Mạch đứng dậy, kéo Nam Cung Mặc sang bên cạnh nói: "Cửu cửu, cửu mẫu, chúng ta còn có việc đi trước. Cửu cửu, thuốc nhất định phải uống."

Yên vương gật đầu, liếc mắt nhìn Nam Cung Mặc nói: "Nam Cung cô nương rảnh rồi đến Vương phủ chơi."

"Ân, đa tạ vương gia, vương phi. Nam Cung Mặc xin cáo lui."

Yên vương phi đứng dậy, tự mình tiễn bọn họ ra ngoài, không quên dặn Nam Cung Mặc thường xuyên đến thăm nàng. Nam Cung Mặc đành phải mỉm cười đồng ý.

Chương 23: Thái Độ Như Thế, Không Sợ Thê Tử Chạy Mất Sao?

Nam Cung Mặc muốn quang minh chính đại mà ra khỏi thành cũng không dễ dàng, thế nhưng có Vệ Quân Mạch cùng ra khỏi thành thì lại rất dễ dàng. Thân phận của hắn đủ khiến cho người khác lên án nhưng cũng không thể phủ nhận được hắn là Tĩnh Giang Quận Vương thế tử, nhi tử của công chúa Trường Bình, cũng là ngoại tôn của Yến vương cùng đương kim Thánh Thượng. Chỉ là mấy tên thủ vệ trong thành cũng không có lá gan can hắn. Thế là hai người nghênh ngang ra khỏi thành, tuy rằng Nam Cung Mặc hoàn toàn không hiểu nam nhân này muốn theo nàng về nhà đến cùng là có ý định gì? Mặt khác nửa đường lại gặp Lận Trường Phong, thế là một người vào thành cuối cùng đã biến thành ba người trở về.

"Mặc nhi... Mặc nhi..." Cách Tây Phong thôn còn có hai dặm, một bóng người già nua nhưng nhanh nhẹn liền đánh tới. Vệ Quân Mạch cùng Lận Trường Phong chỉ nhìn thoáng qua liền không có hứng thú, lão đầu nhi này mặc dù có chút võ công, nội lực, thế nhưng cũng chỉ là biết sơ sơ, căn bản không thể tạo thành uy hiếp.

Nam Cung Mặc cảnh giác lui sang bên cạnh một bước, để lão giả nhất thời vô hụt, "Mặc nhi... Ngươi rốt cục trở về rồi, sự phụ thật lo lắng cho ngươi a."

"Lo lắng cho ta?" Nam Cung Mặc đổi mi thanh tú khẽ nhắc lên, giọng bao đồ trong tay lên nói: "Là lo lắng cho nó mới đúng chứ?"

Lão giả cánh mũi giật giật, nhất thời không nhịn được nuốt nước bọt, "Vịt nướng Trạng Nguyên lâu. Quả nhiên vẫn là Mặc nhi hiếu thuận với sự phụ nhất, ha ha..."

"Ba ngày trước ngươi còn nói ta bất hiếu." Nam Cung Mặc không chút lưu tình nói.

"Ây... Nhất định là ngươi nghe lầm. Vì sự thấy Mặc nhi ngoan nhất, làm sao sẽ bất hiếu đây? Sự phụ là mừng sự huynh của ngươi."

"Đợi đến khi sự huynh trở về ta sẽ nói lại cho hắn." Nam Cung Mặc cười híp mắt nói.

Lão giả sắc mặt nhất thời một màu đen, đồ nhi bất hiếu a.

"Xi... Mặc cô nương, lão nhân gia này... là sự phụ ngươi?" Lận Trường Phong tò mò hỏi. Lão đầu nhi này ngoại trừ khôi hài thì có thể dạy nàng cái gì? Mặc cô nương rõ ràng là người nghiêm túc, đứng đắn giống Vệ Quân Mạch a.

"Ồ?" Lão giả lúc này mới chú ý tới hai người đang đứng ở phía sau Nam Cung Mặc, sờ râu mép trắng toát, quan sát hai người trước mắt một lát, mới nói: "Đồ nhi, hai người này thì ai mới là đồ tế của ta?"

"..." Nam Cung Mặc thần thờ mà nhìn bao đồ trong tay, cân nhắc có nên hay không trực tiếp đem vịt nướng nhét vào trong miệng hắn. Ông trời hẳn là sẽ không cho thiên lôi đánh nàng, nàng là vì dân trừ hại.

Lận Trường Phong nghe vậy, lập tức lui về sau hai bước, hướng Vệ Quân Mạch mà chỉ chỉ.

"Ồ?" Lão đầu nhi đi một vòng quanh Vệ Quân Mạch, hoàn toàn không thấy sắc mặt hắn càng ngày càng thờ ơ, một hồi lâu mới lắc đầu một cái than thở: "Đồ đệ a, phụ thân ngươi quả nhiên chẳng ra gì. Tiểu tử này rõ ràng là người câm a. Vì sự thấy... Ngươi vẫn là nên chấp nhận sự huynh ngươi đi." Liền cả sự phụ cũng không có gọi, thật là không có lễ phép.

Nam Cung Mặc không nhịn được nâng trán, một bên đem bao đồ trong tay nhét vào lồng ngực của hắn nói: "Sự phụ, không trở về đi, vịt nướng cũng không dễ ăn rồi. Còn nữa, tiền nợ ta cũng đã giúp người thanh toán xong, người có thể vào thành chơi." Thuận tiện đem một tấm ngân phiếu nhét vào trong tay hắn. Ngày đêm nhớ mong mỹ vị, lão đầu nhi nhất thời mặt mày hớn hờ, "Đồ đệ ngoan, sự phụ tin tưởng ngươi, nếu là có người khi dễ ngươi liền nói cho sự phụ, sự phụ giúp ngươi trừng trị bọn họ."

Nói xong lại nhìn Vệ Quân Mạch vẫn một mặt tê liệt như cũ đang đứng ở một bên. Từ trong ngực áo sờ sờ cuối cùng cũng lấy ra được một hạt châu nhét vào trong tay Vệ Quân Mạch nói: "Lần đầu gặp đồ tế không thể không có lễ ra mắt, hôm nay ta cái gì cũng không mang theo, cái này cầm chơi đi. Lão đầu từ mặc kệ sự tình của mấy người trẻ tuổi như các ngươi, ta đi trước." Không nhìn về mặt ba người, ôm theo bao đồ cùng cầm tờ ngân phiếu hí ha hí hửng mà thẳng bước đi. Rất xa còn nghe được nhíp gào khóc thảm thiết hoang đường. (Chỗ này hình như ý nói sự phụ chị Mặc tiếc hạt châu kia...)

"Ha ha ha!" Đợi được lão giả đi xa, Lận Trường Phong rốt cục không nhịn được phình miệng cười to. Lão đầu nhi này quá mức trêu người rồi!

"Ha ha, Quân Mạch, sự phụ cho ngươi cái lễ gì ra mắt?" Lận Trường Phong cười đến nước mắt đều chảy, lần đầu tiên có người dám nói Vệ Quân Mạch là người câm a. Hơn nữa, tuy rằng có rất nhiều người thấy Vệ Quân Mạch chướng mắt, thế nhưng... Như thế quang minh chính đại muốn đồ đệ chấp nhận người khác, đứng là lớn gan. Vì lẽ đó, Vệ Quân Mạch liền so với vị sự huynh kia cũng không bằng sao?

Vệ Quân Mạch lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, Lận Trường Phong nhất thời cảm thấy trên đỉnh đầu gió lạnh gào thét, cái cổ co rụt, liền nhảy tới bên người

Nam Cung Mặc.

Vệ Quân Mạch mở tay ra, trong lòng bàn tay là một hạt châu xanh ngọc. To như long nhãn, tròn bóng ánh sáng lộng lẫy. Thời điểm Vệ Quân Mạch vừa mới buông tay, hẳn rõ ràng nhìn thấy có ánh sáng nhàn nhạt. Lại nhìn kỹ, trên hạt châu còn có hoa văn được khắc tỉ mỉ. Đây rõ ràng là một viên dạ minh châu cực kỳ hiếm thấy.

"..." Lận Trường Phong cứng đờ nghiêng đầu nhìn Nam Cung Mặc. Lão nhân kia rốt cuộc là ai, tiện tay lôi ra tặng người chính là viên dạ minh châu quý giá.

"Trả lại cho ta." Nam Cung Mặc bữu môi, trực tiếp đưa tay. Nàng cũng không có ý định muốn gả cho Vệ Quân Mạch, sự phụ tặng lễ gì gì đó... Mới không cần phải làm tiện nghi cho người này. Sớm biết lão đầu tử bên người còn mang theo vật đáng giá như thế, nàng thà trả lại cho hắc tử ngân phiếu kia. Kỳ thực... Cho dù Nam Cung Mặc đã biết trước, nàng vẫn như cũ sẽ cho, bởi vì nàng thật sự coi sự phụ là thân nhân của mình. Chỉ là, nàng không nghĩ tới sự phụ rõ ràng sẽ hào phóng như vậy, tiện tay đem dạ minh châu tặng cho Vệ Quân Mạch.

Vệ Quân Mạch nhướng mày, ngay ở trước mặt Nam Cung Mặc thu viên dạ minh châu bỏ vào trong ngực. Sau đó xoay người hướng Tây Phong thôn mà đi.

Lận Trường Phong nhìn Vệ Quân Mạch lại nhìn Nam Cung Mặc, không nhịn được cười lên lút. Vệ Quân Mạch ngơ ngác thái độ như thế, không sợ thê tử chưa cưới chạy mất sao?

Trùng mắt nhìn người nào đó đang đi ở phía trước, Nam Cung Mặc hận không thể xông lên một đao đâm chết hắc tử. Còn có sự phụ kia đã không biết chạy đi đâu, đồ đệ người kiếm tiền dễ dàng lắm sao? Thật vất vả mới lấy được tiền từ tên cường hào đó, mà người mới vừa thấy mặt liền bỏ vào hơn một nửa? Ban đầu ta xin người, người làm sao không cho? !

"Khụ khụ, Mặc cô nương bớt giận." Xem Nam Cung Mặc sắc mặt thật sự rất khó coi, Lận Trường Phong đành phải cố nén cười mà khuyên nhủ, "Tôn sư thực sự là phóng khoáng a." Không phải là phóng khoáng sao? Vừa thấy mặt đã đưa dạ minh châu. Tuy rằng trước đó Yến vương cũng đưa Nam Cung Mặc một miếng ngọc bội, thế nhưng ngọc bội kia vẫn là ngọc bội thể hiện tâm ý mà không phải bản thân ngọc bội có giá trị. Tuy rằng cũng là một khối ngọc tốt, thế nhưng Lận Trường Phong dám đánh cược, viên dạ minh châu trong tay Vệ Quân Mạch kia có thể mua được bảy, tám miếng ngọc bội mà Yến vương tặng.

"Người nói đúng lắm." Nam Cung Mặc âm thầm liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh.

Vệ Quân Mạch đang đi ở phía trước, quay đầu lại, lãnh đạm nhìn hai người sau lưng, "Còn không đi?"

Hừ! Nam Cung Mặc trong lòng hừ nhẹ, nàng xem như là thấy rõ người này, xấu bụng, thù dai, hẹp hòi... Khuyết điểm, tội lỗi quả thực chồng chất, Vệ Quân Mạch chọc người chán ghét như thế tuyệt đối không chỉ là bởi vì thanh danh của hắc tử cùng đôi mắt kia! Bất quá không liên quan tới nàng, còn nhiều thời gian, nàng sẽ tìm cơ hội lấy lại viên dạ minh châu đó.

"Đến đây, đến đây, bọn công tử bắt quá là cùng Mặc cô nương nói chuyện mới hơn hai câu mà thôi, Quân Mạch người không cần hẹp hòi như vậy?" Lận Trường Phong cười híp mắt phát phát quạt giấy đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Âm Lạnh Tự Biết

Converter: @Diên Vi

Editor: Agehakun

Tuy rằng không hiểu vì sao Vệ Quân Mạch lại nhất định phải theo mình đến Tây Phong thôn, thế nhưng Nam Cung Mặc cũng đoán được Lận Trường Phong cùng đi theo tuyệt đối chỉ là rảnh rồi muốn tham gia trò vui thôi. Còn chưa vào cửa, Lận Trường Phong liền bắt đầu hô to gọi nhỏ về nơi ở của Nam Cung Mặc, "Mặc cô nương?! Người lại có thể sống ở một nơi như thế này? !"

Nam Cung Mặc quay đầu, nhử mày nhìn Lận Trường Phong vẻ mặt cùng động tác khoa trương. Nhà dân đúng là không ra gì, vẻ mặt này nếu như là người khác làm thì nàng còn có thể nghĩ rằng đối phương đúng là vì chỗ ở của nàng mà cảm thấy lo lắng, thế nhưng lại là Lận Trường Phong... Nam Cung Mặc thấy hắc tử lộ ra loại vẻ mặt này thì có chút buồn cười. Lận Trường Phong thường ngày là com ngon áo đẹp không sai, thế nhưng nếu thật sự đã đến làm nhiệm vụ thì ai lại đi chú ý tới nơi ở? Đừng nói là phòng dân bình thường, cả chuồng bò chuồng ngựa đều sẽ tiến vào.

Lận Trường Phong hiển nhiên cũng phát hiện mình thể hiện quá đà, sờ mũi một cái cười hắc hắc nói: "Cái này... Mặc cô nương không phải là Nam Cung gia Đại tiểu thư sao? Sở quốc công không đến nỗi keo kiệt liên cả phòng cũng không cho ở như thế chứ?"

Nam Cung Mặc đưa tay chỉ toà nhà bên cạnh nói: "Xoay người ba mươi trượng, không tiễn. Bất quá, người có thể đi xem bọn họ có hay không cho

ngươi vào cửa." Nói xong, Nam Cung Mặc lộ ra một nụ cười rõ ràng mang theo ác ý. Lận Trường Phong rút cổ một cái, oan ức mà nhìn về phía Vệ Quân Mạch đứng ở một bên cũng đang nhìn phòng ở cau mày, "Ta đây không phải đang lo lắng sao... Phòng này nhỏ như vậy, làm sao ở được?"

Nam Cung Mặc lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nói: "Chẳng lẽ các ngươi còn muốn cùng ta ở chung một phòng? Lận công tử, nam, nữ, thụ, thụ, bắt, thân!"

"Vậy chúng ta ở đâu?" Lận Trường Phong nhíu mày.

"Ta làm sao biết chuyện đó?" Nam Cung Mặc nhún vai, hai người kia là nàng mời tới sao? Ai biết bọn họ ở đâu được a?

Lận Trường Phong phát điên, "Chúng ta là khách nhân!"

"Khách nhân không mời mà tới." Nam Cung Mặc nụ cười đáng yêu mà nói. Bất đắc dĩ, Lận Trường Phong chỉ có thể chếch đầu dùng sức trừng mắt nhìn Vệ Quân Mạch. Thấy không? Còn không quản quản vợ của ngươi đi!

Vệ Quân Mạch quay đầu lại nhìn đại trạch Nam Cung gia phía sau, lại nhìn nhà dân không có gì lạ trước mắt, lạnh nhạt nói: "Đi theo người ta nhờ tá túc, ngươi đi sắp xếp trước."

"..." Gia không phải tùy tùng!

Bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Vệ Quân Mạch, Lận Trường Phong không lưỡng lự chạy đi làm việc.

Nhìn Vệ Quân Mạch sai khiến Lận Trường Phong rất thuận tay, Nam Cung Mặc nhún vai đẩy cửa tiến vào. Vệ Quân Mạch do dự một chút nhưng vẫn là đi vào theo.

Nơi này đúng là không phải bất kì vị thiên kim tiểu thư nào cũng có thể ở, cho dù là Vệ Quân Mạch ở trong hoàng thành đã xem đâu đó quen rồi, cho dù là nơi ở của thứ nữ không được sủng ái cũng so với căn phòng này tốt hơn gấp mười gấp trăm lần. Thế nhưng, vừa vào cửa mùi thuốc nhàn nhạt phả vào mặt. Chỉ ít trong phòng hết sức sạch sẽ, cho dù bên trong không có thứ gì đáng giá, trang hoàng, nhưng lại khiến người ta cảm thấy hết sức thư thích.

Bên trong đại sảnh một loạt ngăn tủ xếp dựa vào vách tường, Vệ Quân Mạch đi tới vừa nhìn thấy trong ngăn kéo để các loại dược liệu, bên cạnh trên giá còn có rất nhiều sách, tuy rằng trong đó đại đa số đều là sách y dược cùng một số loại sách được ghi chép khác. Nam Cung Mặc sau khi vào liền hướng chính giữa phòng mà đi tới, Vệ Quân Mạch chỉ rút ra được một quyển ghi chép linh tinh ngồi xuống xem.

Chỉ chốc lát sau, Nam Cung Mặc mới bung một bình trà đi ra, nhìn thấy Vệ Quân Mạch ngồi dựa vào bàn một bên đọc sách cũng không khỏi ngẩn người. Một thân áo xanh, nam tử tuấn mỹ ngồi dựa một bên chăm chú đọc sách, quả nhiên là một hình ảnh thập phần đẹp đẽ. Trong nháy mắt lại đem gian nhà đơn sơ này giống như nổi bật lên nét thanh nhã phi phàm. Vệ Quân Mạch dung mạo tuấn mỹ vô cùng, phảng phất trời sinh có một loại khí thế cao quý mà người người ngưỡng mộ.

Nghe được tiếng bước chân, Vệ Quân Mạch ngẩng đầu ánh mắt dừng lại bình trà trong tay của nàng, trầm giọng nói: "Ngươi tại sao phải tự làm mình chịu khổ như thế." Lấy Nam Cung Mặc y thuật cùng tính cách yêu tiền kia, còn có cả vị sư phó hào phóng của nàng nữa, vệ Quân Mạch tuyệt đối không tin nàng lại không có tiền.

Nam Cung Mặc tiện tay đem ấm trà đặt lên bàn, cười nói: "Khổ cực? Cái gì gọi là khổ cực? Vệ thế tử đang ở Kim Lăng hoàng thành, com ngon áo đẹp, nô bộc và tỷ nữ thành đàn, làm sao có thể khổ cực?"

Vệ Quân Mạch dừng lại một chút, mới đưa tay tiếp nhận chén trà Nam Cung Mặc vì mình mà rót, trầm mặc một hồi lâu mới nói: "Ý ngươi là?"

Nam Cung Mặc cười nói: "Ta nếu muốn, chắc chắn sẽ có com ngon áo đẹp, nha hoàn hầu hạ. Cho dù không có Sở quốc công phủ, ta cũng có thể làm được như thế. Thế nhưng, ta sao phải làm vậy? Chỉ có một người, ở trong một cái đại phủ đệ hoa lệ như vậy, trong phủ lại có mấy trăm người hầu, nhưng không có lấy một người đối với mình có huyết thống. Vậy sai khiến gia nhân, gọi nô kêu tỷ thì có ý nghĩa gì nữa?"

"Ngươi không muốn hồi Kim Lăng?" Nhìn thiếu nữ bung chén trà cười khanh khách trước mắt, Vệ Quân Mạch bình tĩnh mà hỏi.

"Ừm." Nam Cung Mặc không hề che giấu chút nào, cười nhạt nói: "Nếu có thể, ta tự nhiên là không muốn hồi Kim Lăng. Trong thành Kim Lăng có gì tốt, làm sao được tự do tự tại như nơi này. Bất quá..." Có chút lắc đầu bất đắc dĩ, Nam Cung Mặc cười nói: "Nếu như không thể thay đổi ý chí của hoàng thượng, vậy cũng chỉ có thể lựa chọn thuận theo người, tận lực để mình sống tốt hơn."

Nàng không thể cả đời không lập gia đình, cho dù không để ý đến Nam Cung Hoài, nàng cũng phải lo lắng có thể sẽ có một ngày nào đó bị sự phụ cùng sự thúc ép rần kéo đi se duyên. Huống hồ, một khi nàng đã lớn tuổi mà còn chưa thành hôn, Tây Phong thôn cũng sẽ không cho phép nàng ở lại nữa. Sát thủ là cái nghề nghiệp bí ẩn, thế nhưng Nam Cung Mặc lại không định sẽ che che giấu giấu, mai danh ẩn tích sống qua ngày. Vì lẽ đó, trở về Nam Cung gia cũng là việc bắt buộc phải làm.

"Như vậy, Vô Hà sớm đã suy xét kỹ sao?"

Nam Cung Mặc nghi ngờ nhìn chằm chằm Vệ Quân Mạch, "Ngươi thật sự định cưới ta?"

"Àn." Vệ Quân Mạch nhìn nàng nói, "Thánh chỉ đã xuống, quân vô hí ngôn."

"Vậy ngươi hẳn là phải cưới Nam Cung Thủ mới đúng chứ?" Nam Cung Mặc không nhịn được, trợn mắt kích động.

Vệ Quân Mạch lắc đầu, "Bệ hạ tứ hôn là Nam Cung gia trưởng nữ. Ngươi mới là nữ nhi của Nam Cung phu nhân, đương nhiên là cưới ngươi."

Nam Cung Mặc lần đầu tiên muốn thay Nam Cung Thủ biện hộ, "Nam Cung thủ cũng là trưởng nữ." Tuy rằng mẹ nàng là tiểu thiếp, thế nhưng tốt xấu hiện tại cũng là chính thất.

"Nam Cung Thủ sinh ra chính là thứ nữ."

Vì lẽ đó, không chỉ mình Nam Cung Thủ ghét ngươi, cả ngươi cũng ghét nàng ta sao? Thế nhưng chuyện này... Với bản cô nương thì có liên quan gì?!

"Vây, Vô Hà đã suy nghĩ kỹ rồi sao?" Vệ Quân Mạch hỏi lần nữa, "Cho dù ta đồng ý hủy bỏ hôn ước, bệ hạ cũng không truy cứu, trở về Kim Lăng, ngươi sẽ không phải thành hôn. Nhưng hôn sự của ngươi về sau sẽ do Sở quốc công cùng Trịnh thị làm chủ."

"Vệ thế tử đối với việc kết hôn không bắt mắt gì sao? !" Nam Cung Mặc lý sự.

"Không có, thánh ân rất cuốn cuộn." Vệ Quân Mạch bình tĩnh mà nói.

Cuốn cuộn muội muội ngươi!

Nhìn thiếu nữ đang nghiêng răng nghiêng lợi trước mắt, đáy mắt lạnh lùng xẹt qua một nụ cười. Không sai, hẳn rất hài lòng. Nữ tử trước mắt này là người duy nhất không hề lộ ra bất kỳ sự xem thường, hèn mọn cùng sợ hãi khi đối diện với hắn, hắn cảm thấy sau khi trở về hoàng thành, nhất định phải nghiêm túc đến khấu tạ bệ hạ long ân.

"Ta đã suy nghĩ kỹ." Một lúc lâu sau, Nam Cung Mặc mới nói.

"..." Vệ Quân Mạch nhú mày.

"Ngươi đem Dạ Minh Châu trả lại cho ta trước."

"Không trả." Vệ Quân Mạch không chút do dự mà từ chối.

"Dựa vào cái gì? !" Nam Cung Mặc giận dữ nói.

"Sư phụ cho ta."

Ngươi bây giờ đã biết gọi sư phụ rồi sao? Không phải vừa nãy là người câm à?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Sẵn Có Gia Nhân Hái Thuốc

Converter: @Diên Vĩ

Editor: Agehakun

"Ồ? Các ngươi đang nói chuyện gì vậy?" Lận Trường Phong vừa tiến vào liền thấy hai người đang ngồi cạnh bàn trà mặc không nói, tò mò hỏi.

Hai người quay đầu lại, ánh mắt nhìn người đang nghênh ngang tiến vào một lượt.

Lận Trường Phong ôm cái trắng trong tay, xoay xoay lui hai bước. Liền phát hiện động tác của mình làm mất phong độ mới vội vàng đem đồ vật trong tay đưa đặt lên trên bàn, cười híp mắt nói: "Không hổ là quê cũ của Sở quốc công, bách tính nơi này thật là hiếu khách. Vị đại thẩm sống trong nhà kia nói Mặc cô nương đã hai ngày không trở lại, trong nhà khẳng định không chuẩn bị món ăn gì, đây là đưa cho chúng ta ăn."

Nam Cung Mặc nhú mày, "Ngươi tính đến đâu tá túc?"

Lận Trường Phong nói: "Chính là căn nhà lớn nhất trong thôn kia a, có vấn đề sao?"

Bưng chén trà, Nam Cung Mặc dung nhan xinh đẹp hiện lên một nụ cười vui vẻ, "Không có, đó là nhà của Bát thúc, nhà bọn họ đúng là nhiệt tình hiếu khách."

Luôn cảm thấy nụ cười Nam Cung Mặc không đúng lắm.

"Người trở về là có tính toán gì sao?" Vệ Quân Mạch như có điều suy nghĩ, lên tiếng xoa bỏ đề tài trước đó. Nam Cung Mặc gật đầu nói: "Nếu muốn rời đi, đương nhiên phải chuẩn bị chút ít."

Lận Trường Phong nhìn xung quanh phòng, không hiểu nói: "Nơi này còn có đồ vật gì để mang đi?"

Nam Cung Mặc mỉm cười nói: "Tự nhiên là không ít, các người nếu đến rồi liền giúp ta thu thập đi." Nàng cũng đỡ phải vào trong thôn dùng tiền mướn người.

Rất nhanh, Lận Trường Phong liền biết Nam Cung Mặc trở về làm gì rồi. Không phải Nam Cung Mặc chỉ là một thầy thuốc, đương nhiên nàng còn là một sát thủ, khả năng sau lưng còn nhận nhiều chuyện làm ăn mà không để cho người khác biết. Thế nhưng bất luận vì cái gì thì cũng không thể rời bỏ dược liệu. Dược liệu phổ thông Nam Cung Mặc tự nhiên là không thèm để ý, thế nhưng cách Tây Phong thôn không xa, dưới chân núi có một mảnh vườn thuốc, nơi này trồng rất nhiều dược liệu quý giá dị thường. Vùng đất dưới chân núi này phi thường thích hợp trồng thảo dược, cái này cũng là một trong những nguyên nhân mà năm đó sư phụ cùng sư thúc Nam Cung Mặc lựa chọn ẩn cư ở đây. Dược liệu được trồng trong ruộng thuốc đều là những năm qua thầy trò hành nghề y gặp được mang về.

Có lúc cho dù thấy được dược liệu quý hiếm, cũng chưa chắc đã có thể vừa vận đến hái. Nếu là mệnh mẽ hái sẽ mất dược tính, nếu là cứ thế từ bỏ chờ lần sau, trở về thì dược liệu không hẳn còn ở chỗ cũ chờ người. Bởi vậy sư phụ cùng sư thúc mới bỏ ra nhiều năm công sức đem mảnh vườn thuốc này cẩn thận vun trồng, không nói đến những cái khác, bây giờ trong tay bọn họ kỳ được chắc chắn sẽ không thiếu so với Thái y viện trong hoàng cung.

Vệ Quân Mạch cùng Lận Trường Phong, hai vị thế gia công tử trong thành Kim Lăng mười ngón tay cũng không dính nước bây giờ đã bị biến thành gia nhân hái thuốc. Đang bị Nam Cung Mặc chê toi bởi nhưng rốt cục cũng có thể yên tâm chính thức tiến vào vườn thuốc hỗ trợ thu thập một ít... dược liệu không phải đặc biệt quý giá.

"Mặc cô nương, người dự định... Mang theo nhiều dược liệu như vậy trở về Kim Lăng?" Lận Trường Phong không văn nhả chút nào, ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Nam Cung Mặc phảng phất liếc mắt nhìn hần một chút, bàn tay mềm mại dứt một nhánh cây màu trắng từ trên cành xuống, cẩn thận để vào một bên trong giỏ xách, "Dĩ nhiên không phải, nếu Kim Lăng hoàng thành có thứ cần thiết, ta vì sao lại phải mang nhiều thảo dược như vậy trở về làm gì?"

"Cái kia có thể không nhất định." Mặc cô nương ám chỉ hần là bất học vô thuật cùng hoàn khổ sao, những thảo dược này mặc dù có không ít loại hần cũng không nhận ra, nhưng cũng biết phần lớn đều là có thể mua được bên trong hiệu thuốc.

"Vèo!" Một cục đất nhỏ bắn về phía một cây dược liệu bên cạnh Lận Trường Phong, "Cẩn thận một chút, cây cỏ đó nếu như xảy ra vấn đề, người liền chuẩn bị lên núi làm trâu làm ngựa cho sư thúc ta cả đời đi."

"Ách?" Lận Trường Phong sửng sốt, đánh giá cây cỏ bình thường trước mắt này rất lâu, hỏi: "Xin hỏi, đây là cái kỳ dược hiếm thấy gì? Có thể bách độc bất xâm, hay là kéo dài tuổi thọ?"

Nam Cung Mặc xì một tiếng, xoay người mặc kệ hần.

Lận Trường Phong bữu môi nhìn về phía Vệ Quân Mạch, Vệ Quân Mạch nhìn hần một lát, phảng phất bản thân đối với sự thông minh của hần không ôm hy vọng gì, nhân nhật nói: "Loại cây kia chính là thảo dược." Thảo quý thì cũng không phải, nhưng lần trước hần ra khỏi thành săn thú, nhìn lên trên sườn núi dốc đều có loại cỏ này.

"Cái kia..."

"Có người nói... Đó là vị sư thẩm đã qua đời của ta đưa cho hần phần lễ vật thứ nhất." Nam Cung Mặc nhún vai nói.

Lận Trường Phong nhìn thảo dược trước mặt một lát, càng là không nói gì.

"Các người... Nhiều ngày như vậy không trở về, không có vấn đề gì sao?" Nam Cung Mặc có chút ngạc nhiên hỏi. Nàng không trở về tự nhiên không có việc gì, cho dù là Nam Cung gia Đại tiểu thư, nhưng đối với toàn bộ người trong hoàng thành mà nói cũng là người không quá mức quan trọng mà thôi. Thế nhưng hai người này không phải là nàng. Huống hồ, hoàng trưởng tôn vừa mới bị đâm, trong thành Đan Dương lại phát sinh án ám sát, hai người này không thể nào hoàn toàn không quan tâm đến những điều này đi.

Lận Trường Phong khề xì một tiếng, lười biếng nói: "Có thể có vấn đề gì?"

"Nói thí dụ như. . . Việc tế tổ?"

"Chỉ cần chúng ta tại ngày tế tổ trở về kịp lúc là được." Lận Trường Phong vô tình nói, "Huống hồ, chỉ sợ Quân Mạch không ở lại, trái lại là thuận ý rất nhiều người đây."

Nam Cung Mặc nhú mày, nhìn Vệ Quân Mạch trầm mặc ở một bên đang giúp nàng hái thảo dược, hiển nhiên cũng không có ý định lên tiếng cũng không hiểu kỳ chút nào. Trong lòng chuyển biến nhanh chóng, Vệ Quân Mạch không ở lại thì sẽ thuận ý rất nhiều người? Rất nhiều người này là chỉ ai? Hoàng trưởng tôn? Sẽ không, lấy thân phận Vệ Quân Mạch cùng hoàng trưởng tôn hoặc là thái tử đều sẽ liên lụy không thể muốn hần đi, như vậy... Chính là Vệ gia rồi. Nếu Nam Cung gia đều trở về, như vậy Tĩnh Giang Quận Vương phủ cho dù Tĩnh Giang Quận Vương không tự mình đến, khẳng định cũng sẽ phái con cháu trong phủ đến. Nếu như, còn có người muốn tại trước mặt hoàng trưởng tôn làm như Vệ Quân Mạch không tồn tại, Yến vương cùng Chu vương tự nhiên là đối với mấy người đó có vẻ hết sức chú ý.

"Không tin được... Vệ thể tử còn có thể quên mình vì người cơ đấy." Nhớ tới Dạ Minh Châu trong tay Vệ Quân Mạch, Nam Cung Mặc không khách khí đâm thẳng vào nỗi đau của hắn.

Vệ Quân Mạch ngẩng đầu, mày kiếm hơi nhíu. Một gương mặt tuấn tú không thay đổi khiến người ta cảm thấy bản thân đang bị hắn khinh bỉ.

"Bọn họ nguyện ý làm nô tài cho Tiêu Thiên Dạ, ta hà tất ngăn." Vệ Quân Mạch lạnh nhạt nói.

Lận Trường Phong cười trên đau khổ của người khác, nói: "Đáng tiếc a, cho dù những người kia hầu hạ hoàng trưởng tôn chu đáo thì cũng chẳng có ích lợi gì. Không duyên không có làm nô tài cho người ta sai khiến thôi." Những người trong Tĩnh Giang Quận Vương phủ kia, cho rằng đi theo hoàng trưởng tôn cùng thái tử là có thể hạ gục Vệ Quân Mạch được sao? Thực sự là ngây thơ. Thái tử điện hạ còn muốn Yến vương chống đỡ, hưởng hồ Yến vương đối với Thái Tử đã từng có ân cứu mạng, coi như là vì danh tiếng, thái tử điện hạ cũng không khả năng quang minh chính đại mà đi đối phó của ngoại tôn của mình. Mấy người ngớ ngẩn trong Vệ gia kia thực sự cho rằng thái tử sẽ về phe mình sao? Hắn chỉ coi bọn họ là phế vật qua đường mà thôi.

"Đại gia tộc thực sự là phiền phức." Nam Cung Mặc thờ dãi nói.

"Mặc cô nương người có phải hay không đã quên, Sở quốc công phủ cũng không phải là cái tiểu gia a." Lận Trường Phong cười nói có chút hả hê, Sở quốc công phủ có thể không lớn bằng Tĩnh Giang Quận Vương phủ nhưng cũng là một trong những đại gia tộc trong hoàng thành.

Nam Cung Mặc nhướn mày cười yếu ớt, "Không thể như vậy sao, quay đầu lại còn muốn cùng Lận công tử lĩnh giáo một phen." Lận gia cũng giống như nhau, Lận Trường Phong thực sự là năm mươi bước cười một trăm bước.

"Ách..."

"Mặc tỷ tỷ, Mặc tỷ tỷ!" Xa xa mà một tiểu đồng tám tám tuổi phúng phính chạy tới.

Nam Cung Mặc đứng dậy, cười nói: "Tiểu Thất, chuyện gì?"

Tiểu đồng nói: "Quốc công gia dẫn người trở về rồi, nhất định sẽ phái người đi tìm tỷ tỷ. Mẫu thân muốn ta đến nói cho tỷ tỷ một tiếng, tỷ tỷ nhanh về nhà đi."

"Ta biết rồi, đa tạ người. Tỷ tỷ mời người ăn kẹo." Nam Cung Mặc mỉm cười, lôi ra mấy viên kẹo nhét vào trong tay tiểu đồng, tiểu đồng nhất thời cao hứng đỏ mặt, hướng Nam Cung Mặc phát tay một cái thật nhanh chạy đi.

"Mặc cô nương?" Lận Trường Phong cau mày, hắn tự nhiên biết những được liệu này giá trị, chắc hẳn Nam Cung Mặc cũng không muốn để người trong Nam Cung gia biết.

"Không cần lo lắng, năm đó cả nhà tiểu Thất đều là được sư thúc cứu. Sống ở nơi không xa thôn cho lắm, ngày thường giúp đỡ ta quản lý ruộng đất phụ cận." Nam Cung Mặc nói.

"Người tin tưởng họ?" Vệ Quân Mạch đột nhiên mở miệng hỏi.

Nam Cung Mặc quay đầu, nụ cười ôn hoà như gió xuân, "Một mảnh vườn thuốc mà thôi. Đi thôi, chúng ta trở về."

Một mảnh vườn thuốc mà thôi, nếu như có thể dùng để thử hai người kia dù mất cũng đáng. Đương nhiên, nếu quả thật xảy ra vấn đề gì, nàng cũng sẽ không khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nam Cung Gia Có Khách

Người Nam Cung gia đều trở về, nhưng lại không chỉ là có một mình người của Nam Cung gia. Theo Nam Cung Hoài trở về còn có thêm một đám người không liên quan.

Vừa bước vào phòng khách, liền thấy một nam tử áo trắng, dáng dấp nhã nhặn ngồi ở ghế trên cùng Nam Cung Hoài nói chuyện. Nam Cung Tự, Nam Cung Huy ngồi dưới cung kính mà nghe, ngoài ra còn có mấy nam tử lạ mặt Nam Cung Mặc chưa từng gặp.

Nhìn thấy Nam Cung Mặc đi vào, Nam Cung Hoài đầu tiên là nhíu mày, lại nhìn Vệ Quân Mạch cùng Lận Trường Phong đi ở sau lưng Nam Cung Mặc không khỏi ngăn người.

"Đại tiểu thư đã trở về rồi, còn không mau đến bái kiến hoàng trưởng tôn." Trịnh thị đứng dậy, một mặt từ ái nói. Nam Cung Mặc mỉm cười nhìn nàng, trong lòng đều có chút bội phục sự nhẫn nại của Trịnh thị. Nếu là có người dám ở ngay trước mặt nàng mà nói ra những câu nói kia, nàng tuyệt đối sẽ

không nhìn được mà xé miệng đôi phương ra.

Nam từ ngồi bên trên nghiêng nhiên chính là người Nam Cung Thủ yếu, cũng là trưởng tử của hoàng thái tử điện hạ, hoàng trưởng tôn Việt Quận Vương, Tiêu Thiên Dạ. Tiêu Thiên Dạ nhìn thấy Nam Cung Mặc đi vào trong mắt cũng nổi lên mấy phần hiếu kỳ, cười nói: "Sở quốc công, vị này chính là Nam Cung gia Đại tiểu thư sao?" Nam Cung Hoài cười khỏ, "Đề điện hạ cười chê rồi." Vì để hái thuốc cho thuận tiện, Nam Cung Mặc lại thay y phục trong Nam Cung gia biệt viện mà mặc lại nguyên bản bố y. Vừa về đến đã bị người Nam Cung gia yêu cầu tới gặp hoàng trưởng tôn, tự nhiên không kịp thay quần áo rồi.

"Gặp Việt Quận Vương." Nam Cung Mặc khẽ chào, nhàn nhạt nói.

Tiêu Thiên Dạ có chút ngoài ý muốn nhú mày, Việt Quận Vương? Hẳn đúng là Việt Quận Vương không sai, thế nhưng trong hoàng thành hẳn lại nghe quen người khác gọi là hoàng trưởng tôn. Trong thành Kim Lăng, Quận Vương không nhiều không ít cũng có mười bảy mười tám người, hoàng trưởng tôn nhưng chỉ có một. Vệ Quân Mạch tiến lên một bước, "Việt Quận Vương."

"Quân mạch, ngươi cũng ở đây? Điều là huynh đệ trong nhà, khách khí như vậy làm cái gì? Gọi biểu ca là được rồi." Tiêu Thiên Dạ cười nói. Tuy rằng dung mạo không được tuấn mỹ như Vệ Quân Mạch, nhưng là từ nhỏ lại sống trong nhung lụa nên hoàng trưởng tôn cũng tự có một luồng khí thế hoàng gia cao quý. Vệ Quân Mạch không hề có ý cười, khẽ kéo khóe miệng, cũng không tiếp lời. Ngoại trừ Yên vương cùng Chu vương, hẳn chưa bao giờ gọi những vị hoàng tôn khác là biểu ca biểu đệ. Bởi vì hẳn cũng sớm đã rõ ràng, những vị hoàng tôn này bất luận biểu hiện thân thiết cỡ nào, trong nội tâm bọn họ xưa nay đều là chường mắt hằn. Những điều này, từ lúc hẳn mới sáu tuổi liền đã hiểu.

"Ha, không phải nghe nói sức khỏe hoàng trưởng tôn không tốt sao, các vị đây là..." Lận Trường Phong phẩy quạt trong tay, cười hi hi xóa khai đề tài.

"Lận Trường Phong, ở trước mặt hoàng trưởng tôn có chỗ cho ngươi nói chen vào sao?" Một nam tử còn trẻ ngồi ở bên dưới hoàng trưởng tôn không khách khí nói.

Đã thấy Lận Trường Phong ở trước mặt Vệ Quân Mạch nhất quán biểu hiện rất uất ức, mày kiếm giương lên, liếc nam tử kia một chút, nói: "Bỏ công tử cùng Việt Quận Vương nói chuyện, cần ngươi xen mồm nói hộ sao?"

"Ngươi!" Nam tử nhất thời tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, đứng dậy liền muốn đối với Lận Trường Phong động thủ.

"Lận Trường Phong! Ngươi là cái thá gì? Không có chỗ dung thân như ngươi chỉ có thể làm tùy tùng của Vệ Quân Mạch mà thôi! Ta nhưng là Tĩnh Giang Quận Vương phủ..."

"Con thứ." Lận Trường Phong tiếp lời, nửa rú xuống con ngươi xẹt qua một tia sát khí, trên mặt vẫn là nụ cười đáng yêu như cũ, "Bỏ công tử là trưởng tử đích tôn của Lận gia, Việt Quận Vương, ngươi cũng cảm thấy tại hạ so với cái tên Tĩnh Giang Quận Vương con thứ này càng là thấp hơn sao?"

Trong đại sảnh nhất thời im lặng. Tiêu Thiên Dạ tự nhiên không thể nói như vậy. Chỉ cần hẳn mở miệng chẳng khác nào đắc tội với Lận gia, một trong Kim Lăng thập đại danh môn. Chớ tưởng phụ vương hẳn bây giờ ngồi chắc vị trí hoàng thái tử. Nếu thật là gió êm sóng lặng lần này cũng sẽ không xuất hiện sự việc hẳn bị đâm tại thanh lâu rồi. Nói một cái trưởng tử thế gia không bằng thứ tử, cái kia không chỉ là đắc tội Lận gia, còn đắc tội hết thảy mấy trưởng tử nhà giàu khác. Tuy rằng hoàng tổ phụ không thích những danh môn thế tộc này, thế nhưng bọn họ lại cần những danh môn thâm hậu này chống đỡ.

"Quân Trạch chỉ là nhất thời nói linh tinh, Trường Phong hà tất phải nổi giận tổn thương hòa khí như vậy." Tiêu Thiên Dạ nụ cười hiền lành lịch sự mà nói.

Lận Trường Phong cất một tiếng, quay đầu đi không tiếp tục đề ý hai nam tử đang trợn mắt trừng trừng.

Bị mấy người kia quên lãng, Nam Cung Mặc nhàn nhã trốn ở phía sau Vệ Quân Mạch quan sát mỗi người. Tiêu Thiên Dạ không cần phải nói, hiền lành lịch sự quý khí phi phàm, chẳng trách có thể làm cho Nam Cung Thủ một lòng say mê. Mặt khác hai nam tử kia, chắc hẳn chính là hai người con thứ của Vệ gia rồi. Nghe nói thiếp thất của Tĩnh Giang Quận Vương vì hẳn mà sinh ra ba trai hai gái, hai tên này khoảng chừng chính là hai thứ tử lớn tuổi nhất rồi. Đáng tiếc, đáng dấp bọn họ cùng cái tên Vệ Quân Mạch nham hiểm tiểu nhân kia so ra kém quá xa. Những năm qua, nếu không phải là có Tĩnh Giang Quận Vương, hai cái tên ngu ngốc này chỉ sợ sớm đã bị Vệ Quân Mạch âm toán lâu rồi.

"Vị này chính là người mà đệ hạ đã chỉ hôn cho đại ca, Nam Cung tiểu thư sao?" Tự biết nói không lại Lận Trường Phong, Vệ Quân Trạch không chút do dự mà dôn sự tức giận lên người Nam Cung Mặc. Chỉ tiếc hẳn chọn sai người, mặc kệ Nam Cung gia đối với Nam Cung Mặc là cái thái độ gì, trên địa bàn Nam Cung gia còn chưa tới phiên một tên thứ tử của Quận Vương phủ đến ức hiếp trưởng nữ của Nam Cung gia. Lập tức, Nam Cung Hoài cùng hai huynh đệ Nam Cung Tự ánh mắt chìm xuống, Nam Cung Huy vừa định đứng dậy nói chuyện, lại bị ánh mắt ngầm của Nam Cung Hoài ngăn cản. Nam Cung Tự cũng liếc mắt nhìn đệ ý bảo bình tĩnh, đừng nóng.

Nam Cung Mặc nụ cười nhàn nhạt, giương mắt nói: "Vậy, vị này chính là thứ tử của Tĩnh Giang Quận Vương phủ? Thứ cho mắt của ta kém cỏi."

"Ngươi!" Vệ Quân Trạch nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn Nam Cung Mặc. Đã thấy thiếu nữ trước mắt tuy rằng mặc một thân bố y lam nhạt tầm thường, nhưng dung mạo lại cực kỳ mỹ lệ, không giống với nhóm tiểu thư khuê tú hoặc tự phụ kiêu ngạo, hoặc mảnh mai hoặc chất phác mỹ lệ trong thành Kim Lăng, mà là một loại tựa hồ cực kỳ hồ hững, thế nhưng chỉ cần một cái nhú mày, một nụ cười là có thể khiến người ta không đành lòng liếc mắt linh động mỹ lệ. Nhìn về phía Vệ Quân Mạch, trong mắt loé ra một tia đồ kị, Vệ Quân Trạch cười lạnh một tiếng nói: "Bỏ công tử là Tĩnh Giang Quận Vương phủ Tam công tử, Vệ Quân Trạch. Nam Cung Đại tiểu thư người như thế... Lại chỉ cho đại ca thì thực sự là đáng tiếc."

"Nguyên lai, Vệ Tam công tử là thay Nam Cung Mặc bắt bình a, thực sự là đa tạ." Nam Cung Mặc nét mặt tươi cười như hoa, nhưng chỉ tại một cái chớp mắt tiếp theo mà đã trở nên lạnh như băng, "Chỉ là thứ tử Quận Vương, cũng dám nghĩ vẩn ý chi đệ hạ, thực sự là điếc không sợ súng! Bỏ công

nuông đúng là cũng muốn hỏi xem, nguyên lai Tĩnh Giang Quận Vương quý phủ chính là giáo dục thứ tử như vậy, đối với huynh trưởng bất kính, không tuân theo hoàng mệnh, thực sự là rất tốt! Phụ thân, Việt Quận Vương, các người nói có đúng hay không?"

Đùng một tiếng, Vệ Quân Trạch nhất thời bị dọa đến té quỵ trên đất. Không tuân theo hoàng mệnh, nghi vấn ý chỉ bệ hạ, đây chính là trọng tội, chi có thể chém cửu tộc. Trùng mắt nhìn thiếu nữ trước mắt, lạnh lùng nói: "Người nói vậy!"

Nam Cung Mặc nhướn mày cười nói: "Ta nói vậy? Việt Quận Vương vừa mới chính tai nghe được. Việt Quận Vương thân là hoàng trưởng tôn, tự nhiên hiểu thuận với bệ hạ. Không bằng, chúng ta hỏi Việt Quận Vương một chút, phải hay không ta nói vậy?" Vệ Quân Trạch biến sắc mặt, nhất thời mồ hôi rơi như mưa.

"Hoàng trưởng tôn thứ tội! Vì thân nhất thời bị ám đầu, cầu hoàng trưởng tôn thứ tội."

"Cầu hoàng trưởng tôn thứ tội."

Tiêu Thiên Dạ như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn thiếu nữ áo lam đứng ở một bên thần thái tự nhiên, chéch đầu nhìn về phía Sở quốc công đang ngồi ở bên cạnh, "Quốc công, theo ý kiến của người thì việc này nên xử trí như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hoa Tiên Nguyệt Hạ *

(*Tạm dịch: Bên hoa dưới trăng, chỉ nơi hẹn hò)

Converter: @Diên Vĩ

Editor: Agehakun

Cái phiên toái này lại bị đẩy vào trong tay Nam Cung Hoài. Thế nhưng Nam Cung Hoài nếu đã có thể tung hoành sa trường, đứng vững trên triều đình mấy chục năm, há lại sẽ bị một tiểu tử dễ dàng làm khó? Lại cười nói: "Tất nhiên phải là do hoàng trưởng tôn làm chủ rồi."

Tiêu Thiên Dạ ánh mắt lóe lên, nhàn nhạt nói: "Nể mặt Trường Bình cô cô, phạt ba mươi trượng để răn đe. Nhưng phải nhớ kỹ, sau khi trở về thành, còn tái phạm sẽ phạt nặng." Tuy rằng thứ tử Vệ gia cùng mẫu tử công chúa Trường Bình quan hệ ác liệt, nhưng là luật lệ đã quy định, mấy người con thứ trong Vệ gia bắt buộc phải gọi công chúa Trường Bình một tiếng mẹ cả, vì lẽ đó Tiêu Thiên Dạ nói rằng nể mặt công chúa Trường Bình là đúng, hai vị thứ tử Vệ gia liền thanh bái tạ, chuyện này phảng phất cứ như đã giải quyết xong, chỉ là mấy người này không để ý đến con người đột nhiên lạnh lẽo của Vệ Quân Mạch.

Kỳ thực Tiêu Thiên Dạ dù thiên vị Vệ Quân Trạch cũng là không thể làm được gì, người tình trường đều biết cơ hội Vệ Quân Mạch có thể kế thừa Tĩnh Giang Quận Vương phủ không tới hai phần mười, tương lai Tĩnh Giang Quận Vương phủ có tám phần mười cơ hội đều sẽ rơi vào trên người thứ tử Vệ Quân Bách. Huống chi, Tĩnh Giang Quận Vương bây giờ còn chưa đầy năm mươi, phủ thái tử muốn lôi kéo Tĩnh Giang Quận Vương phủ nhất định phải tiếp cận hai người con thứ của Tĩnh Giang Quận Vương. Về phần Yến vương cùng Chu vương... Yến vương mặc dù là chống đỡ cho phụ vương hắn, thế nhưng cũng không chắc được Yến vương liền sẽ chống đỡ Tiêu Thiên Dạ. Hoàng gia tranh đấu không chỉ là các hoàng tử cùng nhau minh tranh ám đấu, hoàng tử trong phủ hoàng tôn cùng các nhóm hoàng tôn khác cũng ở giữa tranh tài, chưa từng dừng lại.

Nam Cung Hoài tuy rằng không cao hứng khi hai huynh đệ Vệ gia không bị phạt nặng, nhưng cũng sẽ không làm cho hoàng trưởng tôn mất mặt. Lập tức cũng không truy cứu nữa, người ở đây đều dần dần thờ phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Nam Cung Mặc, ánh mắt cũng nhiều hơn mấy phần tìm tòi nghiên cứu chi ý, hiển nhiên, vị Nam Cung gia Đại tiểu thư này dù tại hương dã lớn lên nhưng cũng không dễ trêu. Tiêu Thiên Dạ liếc mắt cảnh cáo huynh đệ Vệ gia, lúc này mới nhìn về phía Nam Cung Mặc lại cười nói: "Nam Cung tiểu thư, lần đầu gặp mặt quả thực phong thái bất phàm, Sở quốc công thật có phúc lớn."

"Hoàng trưởng tôn quá khen rồi, nha đầu này thực ra cực kỳ hồ đồ." Nam Cung Hoài cười nói.

Tiêu Thiên Dạ cũng không để ý, nói: "Biểu đệ, Nam Cung tiểu thư, Lận công tử, mời ngồi."

"Đa tạ Việt Quận Vương." Nam Cung Mặc cùng Lận Trường Phong đồng thanh nói, Vệ Quân Mạch vẫn như cũ, một mực duy trì vẻ lạnh lùng ít lời, người này hiển nhiên cũng là thấy quen nên cũng không để ý lắm.

Lận Trường Phong tựa ghế bên dưới Vệ Quân Mạch, thần nhiên hỏi: "Việt Quận Vương làm sao lại tới nơi này?"

Tiêu Thiên Dạ cười nói: "Tây Phong thôn là quê cũ của Sở quốc công, có thể xuất ra một Sở quốc công tài giỏi, lớn mạnh như vậy, tự nhiên là địa linh nhân kiệt, tiểu Vương trong lúc rảnh rỗi nên ra tới đây đi dạo thôi, đúng là không nghĩ tới, Quân Mạch cùng Trường Phong cũng ở đây." Lận Trường Phong cười nhạt, cúi đầu liếc nhìn Vệ Quân Mạch đang nhàn nhã thưởng trà một cái, nói: "Cái này à? Bệ hạ không phải đã hạ chỉ tứ hôn Quân Mạch cùng Nam Cung gia Đại tiểu thư sao. Chúng ta ở đây có cái gì kỳ quái?" Đại Hạ tuy rằng không phá vỡ nề nếp như tiền triều, thế nhưng so với lễ giáo

trước kia cũng không quá nghiêm khắc. Dù sao vương triều vừa lập, bách tính no đủ, đối với danh tiếng của nữ tử cực kỳ coi trọng, thế nhưng nếu đã có hôn ước thì nam nữ vẫn có thể gặp nhau, chỉ cần không phải là lên lút hẹn hò là được. Như vậy cũng giảm bớt việc nam nữ hai bên dù đã thành hôn nhưng vẫn còn thấy xa lạ, lúng túng cùng không ổn.

Ý tứ Lận Trường Phong đó là: Vệ Quân Mạch ở đây là vì Nam Cung Mặc là vị hôn thê của hắn, nhưng hoàng trưởng tôn lại ở đây là vì cái gì?

Ánh mắt tựa như cười mà không phải cười liếc nhìn Nam Cung Thủ kiều diễm đang ngồi ở bên cạnh Trịnh thị xấu hổ, trong lòng đối với vị hoàng trưởng tôn, Tiêu Thiên Dạ này khá là đồng tình.

Nói như vậy thôi chứ, hắn mới không tin Tiêu Thiên Dạ thật sự không biết đối tượng nguyên bản mà bệ hạ tứ hôn cho Vệ Quân Mạch là Nam Cung Thủ. Đương nhiên cũng không thể nói Tiêu Thiên Dạ là người thứ ba chen chân, dù sao lúc mà hắn và Nam Cung Thủ có tình ý thì bệ hạ vẫn chưa hạ chỉ. Thế nhưng điều này cũng không chứng tỏ được mấy hành vi mờ ám trong Nam Cung gia mà hắn lại không biết. Vào lúc này còn tại trước mặt Vệ Quân Mạch bày ra một bộ mặt vô tội cùng thân thiết đáng đáp, cớ đời này ai mới thật là người khờ dại?

Nghe xong lời nói của Lận Trường Phong, Nam Cung Thủ có chút tha thiết mà nhìn về hoàng trưởng tôn, đáng tiếc Tiêu Thiên Dạ lại làm cho nàng thất vọng. Phảng phất căn bản không có nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Lận Trường Phong, nụ cười Tiêu Thiên Dạ vẫn hiền lành lịch sự như trước, "Chúc mừng Quân Mạch tìm được nương tử tốt."

Vệ Quân Mạch lạnh nhạt, khẽ gật đầu, "Đa tạ."

Biết Nam Cung Mặc vẫn sẽ ở lại nhà dân bên cạnh như cũ, thế nhưng cả Vệ Quân Mạch cùng Lận Trường Phong thậm chí cũng ở nhờ một căn nhà trong thôn, Nam Cung Hoài lại là một trận nát mặt, chỉ có thể đem vị quân sự mới nhậm chức tàn nhẫn mà đánh cho một trận. Kỳ thực quân sự cũng rất oan uổng, hắn là người của phu nhân không sai, phu nhân trước khi đi cũng đã phân phó hắn rằng nếu như Đại tiểu thư trở về, nhất định phải tiếp đón nàng cẩn thận. Thế nhưng hắn căn bản không hề làm gì cả a, Đại tiểu thư liền ngay cả cửa Nam Cung gia cũng không có tiến vào.

Nghe quân sự biện giải, Nam Cung Huy đứng bên cạnh lúc này cũng đem hắn ra đánh cho một trận: Đại tiểu thư không đến, người không biết đường đi mời sao?

Tối đến, hai người kia cùng Nam Cung Mặc vẫn là chuyện về Nam Cung gia tổ trạch. Trước đó cũng không phải là do Nam Cung Mặc lập dị, chỉ là biết rõ người của Trịnh thị sẽ làm khó nàng nên nàng cũng không có tâm trạng đến cửa để người ta chú ý sắc mặt. Huống hồ trước khi rời đi nàng còn có rất nhiều thứ cần chuẩn bị, làm ở trong phòng của chính mình tương đối dễ dàng. Dĩ nhiên nàng cũng đã quyết định đi Kim Lăng rồi, nhưng chỉ là hơi luyến tiếc nơi này thôi.

"Thiên Dạ..."

Mông lung dưới ánh trăng, bóng hoa cỏ thưa thớt, thời điểm mà nam nữ hay hẹn hò cũng chính là lúc này: Hoa tiền nguyệt hạ (Bên hoa dưới trăng). Dưới ánh trăng, Nam Cung Thủ một bộ áo lưới trắng toát, đôi môi nhợt nhạt, son phấn hơi tái, càng tôn lên vẻ nhu nhược, yếu đuối. Có chút u oán mà nhìn nam tử ôn nhã dưới ánh trăng, Nam Cung Thủ sâu xa nói: "Thiên Dạ, chàng... Chàng chán ghét Thủ nhi rồi phải không?" Tiêu Thiên Dạ ánh mắt ôn nhu nhìn Nam Cung Thủ, dịu dàng nói: "Sao lại có thể như vậy được?"

"Nhưng là..." Nam Cung Thủ khẽ cắn môi, do dự nói.

Tựa hồ rõ ràng nàng muốn nói điều gì, Tiêu Thiên Dạ tiến lên một bước nắm chặt bàn tay trắng nõn của nàng nói: "Cô nương ngọc, nàng không hiểu sao? Ta tới đây chính là muốn cho Sở quốc công thấy được tâm ý của ta. Chắc hẳn, Sở quốc công cũng đã rõ ràng. Thủ nhi, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ đón nàng xuất giá."

Nam Cung Thủ mừng rỡ, nhưng lại như cũ mang theo vài phần nghi hoặc, "Vậy vì sao chàng... Ta không thích cứ phải trốn trốn tránh tránh như vậy, ta hy vọng có thể cùng Thiên Dạ quang minh chính đại đứng chung một chỗ."

Tiêu Thiên Dạ khẽ thở dài một tiếng, nói: "Hoàng tử phụ dù sao vừa mới hạ chỉ, người biết được sự tình của Nam Cung gia cũng không ít. Tuy rằng hoàng tử phụ cũng không muốn bận tâm đến Quân Mạch, thế nhưng còn phải chú ý đến mặt mũi của Yên vương thúc, Chu vương thúc cùng với Trường Bình cô cô. Vì lẽ đó, Thủ nhi, chuyện của chúng ta nhất định phải bàn bạc kỹ càng. Chỉ ít... Phải chờ sau khi Nam Cung Đại tiểu thư cùng Quân Mạch thành hôn mới tính tiếp."

Nam Cung Thủ bị Tiêu Thiên Dạ thuyết phục, ừm một tiếng áp vào lòng Tiêu Thiên Dạ, "Ta còn cho rằng... Chàng không cần ta nữa."

"Sao lại như vậy được chứ? Ta làm sao lại có thể không cần nàng." Tiêu Thiên Dạ ôn nhu nói, "Chỉ là muốn chậm một chút, miễn cho hoàng tử phụ cùng phụ vương đối với nàng có ý kiến. Còn một điều nữa, danh phận trên có thể làm nàng thấy oan ức một chút." Tiêu Thiên Dạ năm nay mới hai mươi hai tuổi, năm năm trước đã cưới tiểu nữ của Ngạc quốc công, Nguyên thị làm chánh phi, Nam Cung Thủ gả đi nhiều nhất cũng chỉ có thể là trắc phi.

Nam Cung Thủ ánh mắt hơi sẫm, Tiêu Thiên Dạ đang ôm nàng nên không có thấy gì. Nam Cung Thủ nhẹ giọng nói: "Chỉ cần có thể ở bên điện hạ, Thủ nhi không cảm thấy oan ức."

"Thủ nhi, ta Tiêu Thiên Dạ nhất định sẽ không phụ lòng nàng."

"Ta tin tưởng điện hạ."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Não Người Bị Heo Gặm Rồi Sao?

Converter: @Diễn Vi

Editor: Agehakun

Phía sau hoa viên, thân thể Nam Cung Mặc không được tự nhiên, có chút giật giật, bắt đầu nhìn trời, trong lòng thờ dài.

Sống lại trong thân phận một nữ nhi bị ghê lạnh đến giờ mới trở về. Nghe bên tai không ngừng truyền tới lời sàu tình triền miên, mắt thấy cảnh đường mật không thích hợp đối với thiếu nhi, Nam Cung Mặc lần đầu tiên cảm giác mình có chút khổ bức. Nàng thật ra đâu phải loại nữ nhi đêm hôm khuya khoắt không ngủ mà lên đi nhìn trộm người khác hẹn hò. Nàng chỉ là không muốn cùng đại ca với nhị ca nói chuyện, nên vừa mới dùng xong bữa tối liền rời khỏi đó, trốn trong vườn hoa thanh tĩnh này. Ai biết hai người kia sẽ chạy tới nơi này hẹn hò, hơn nữa còn là cùng đi. Lúc nàng tới đây vẫn là chưa có ai ở ngoài này a?

Có chút bắt đầu che miệng, khẽ ngáp nhẹ nhàng, liền nghe thấy thanh âm vốn định tăng sự thân thiết phía sau hoa viên đột nhiên dừng một chút, Tiêu Thiên Dạ thanh âm lại vang lên, "Thù nhi, vị... Nam Cung tiểu thư kia là người như thế nào?"

"Sao vậy? Điện hạ coi trọng nàng?" Nam Cung Thù thanh âm mềm mại mang theo ghen tuông. Tiêu Thiên Dạ cười nói: "Nói lời ngốc nghếch gì vậy, nàng là vị hôn thê của Quân Mạch. Chỉ là nàng là Sở quốc công phủ Đại tiểu thư, tương lai sẽ là Tĩnh Giang Quận Vương phủ Thế tử phi, nên mới muốn biết một ít thôi."

Nam Cung Thù hừ nhẹ một tiếng nói: "Nàng từ nhỏ tại hương đã lớn lên, cũng không có ai dạy quy củ cho nàng. Hai ngày nay liên tiếp chọc giận phụ thân. Nói thẳng, đợi đến khi trở về Kim Lăng, phụ thân sẽ tìm người dạy lại cho nàng quy củ ở đây."

"Ồ? Có cần hỗ trợ? Trở về ta sẽ nói Nguyên thị đưa mấy nữ nhân qua đó?" Tiêu Thiên Dạ hỏi.

Nam Cung Thù không nghe theo, "Chàng còn nói không vừa ý nàng ta, lại đối với nàng ta quan tâm như vậy."

"Nàng ta không phải là tỷ tỷ của Thù nhi sao? Ta tự nhiên là chú ý đến thể diện của nàng rồi. Thù nhi không nên tức giận..."

Nam Cung Thù oan ức nói: "Ta coi nàng là tỷ tỷ của ta, nhưng chỉ sợ nàng lại chường mắt tiểu muội này."

"Lời này ý là sao?"

Nam Cung Thù lúc này mới ghen ngào đem sự tình hai ngày qua giữa Nam Cung Mặc với mẫu tử nàng cùng oan ức của Trịnh thị thêm mắm thêm muối mà nói, tự nhiên không hề hé một lời nào đề cập đến việc hai mẫu tử các nàng lên lút khiêu khích Nam Cung Mặc. Nghe xong Tiêu Thiên Dạ cũng liền cau mày, nhớ tới ban ngày tại trong đại sảnh, Nam Cung Mặc mới nói mấy câu liền khiến hai huynh đệ Vệ gia bị sỉ nhục, mặt tái mét, sợ là chuyện gì Nam Cung Mặc cũng có thể làm ra được.

"Tuy rằng mẫu thân nàng ta là chính thất, thế nhưng Trịnh phu nhân cũng là Sở quốc công chính thất, lời nói như vậy đúng là quá mức vô lễ. Thù nhi đừng đau lòng, xem ra Sở quốc công nói không sai, Nam Cung Đại tiểu thư đúng là cần người giáo dục."

Nằm gọn trong lòng ngực của Tiêu Thiên Dạ, trên gương mặt xinh đẹp của Nam Cung Thù lộ ra nụ cười đắc ý, bắt quá ngữ khí vẫn dịu dàng, oan ức như cũ, "Tỷ tỷ còn nhỏ đã phải rời khỏi nhà, ta biết dù chúng ta xin lỗi nàng, nàng cũng sẽ không cao hứng."

"Khụ khụ!" Nam Cung Mặc cảm giác mình không thể chịu đựng được nữa, tuy rằng Nam Cung Thù dùng cách gì để quyến rũ Tiêu Thiên Dạ đối với nàng không có quan hệ, thế nhưng dùng nàng để làm mồi câu liên lớn. Nàng mặc dù còn chưa từng gặp mặt Tiêu Thiên Dạ nhưng trước đó cũng đã khiến cho hấn gặp cái phiền toái khá lớn, thế nhưng điều này cũng không chứng tỏ rằng nàng liền thấy cao hứng khi trở về thành Kim Lăng mà lúc nào cũng phải đối mặt với một tên hoàng trưởng tôn thấy nàng không vừa mắt. Vì lẽ đó, nàng tuyệt đối phải vì danh dự của mình giải thích một chút, đương nhiên nếu như giải thích mà vẫn không hiểu thì cũng không cần khách khí rồi.

"Ai?!" Mấy ngày trước mới bị đâm, Tiêu Thiên Dạ hiển nhiên là cảnh giác hơn, lạnh lùng nói.

Nam Cung Mặc ngồi dậy, vỗ vỗ tro bụi sau lưng đi ra ngoài, "Ta."

"Tỷ tại sao lại ở chỗ này? !" Nam Cung Thù thanh âm có chút sắc bén kêu lên, "Tỷ theo dõi hoàng trưởng tôn?!"

Nam Cung Mặc mặt đen lại, "Là ta tới nơi này trước." Nam Cung gia hoa viên cũng không lớn, phía sau căn bản không có đường có thể đi, nếu như muốn ra ngoài nhất định phải đi qua trước mặt hai người kia. Nam Cung Thù đầu óc là bị heo gặm sao?

Tiêu Thiên Dạ hiển nhiên nhớ tới hấn cùng Nam Cung Thù ở đây làm những việc gì, trong lúc nhất thời cũng có chút quần bách, "Đã như vậy... Tại sao

Nam Cung tiểu thư lại không đi ra?"

"Ngủ rồi, mới vừa tỉnh lại liền nghe thấy..." Không nói gì thêm, chỉ liếc hai người kia một chút, về phần nàng đã nghe được cái gì thì họ tự hiểu được.

Tiêu Thiên Dạ thực sự đau đầu, vào lúc này ấn tượng hẳn đối với Nam Cung Mặc thật sự rơi xuống đáy vực rồi. Ai cũng sẽ không thích bị người khác nhìn lên chính mình cùng người hèn hạ, huống hồ Nam Cung Mặc nhất định còn nghe được đối thoại giữa hắn cùng Nam Cung Thủ..

Nam Cung Thủ không nghĩ nhiều được như Tiêu Thiên Dạ, nàng kiên định cho rằng Nam Cung Mặc là muốn tranh giành hoàng trưởng tôn với nàng. Dù sao, hoàng trưởng tôn cùng Vệ Quân Mạch, chỉ cần không ngốc, ai cũng biết nên chọn người nào.

"Tỷ tỷ, Thủ nhi biết chuyện lúc trước là chúng ta có lỗi với tỷ, thế nhưng... Thế nhưng ta cùng điện hạ là thật tâm yêu nhau, ta không thể nhường điện hạ lại cho tỷ."

"..." Nam Cung Mặc.

"..." Tiêu Thiên Dạ hơi kinh ngạc nhìn thiếu nữ áo lam đứng bên cạnh khóm hoa, lẽ nào...

"Tỷ tỷ, cầu tỷ thành toàn cho Thủ nhi. Thủ nhi thật sự không thể mất hoàng trưởng tôn điện hạ." Nam Cung Thủ đôi mắt ửng đỏ, buồn bã mà nói.

"..."

"Thủ nhi..." Tiêu Thiên Dạ khẽ thở dài, nói: "Ta cùng Nam Cung Đại tiểu thư lần đầu gặp mặt, chắc là nàng đã hiểu lầm"

"Nhưng là..." Nam Cung Thủ cắn môi, nói: "Tỷ tỷ một mực không muốn gả cho Vệ thế tử, bây giờ lại theo dõi điện hạ... Ta biết điện hạ tuần nhà bắt phạm, thế nhưng... Tỷ tỷ đã có Vệ thế tử rồi a."

Cái này có được coi là bệnh thần kinh hay không?!

"Có thể để cho ta nói một câu?" Nam Cung Mặc hít một hơi thật sâu, mỉm cười hỏi.

"Tỷ tỷ..." Nam Cung Thủ nháy mắt một cái, tội nghiệp mà nói.

Nam Cung Mặc mỉm cười, "Thứ nhất, không cần gọi ta tỷ tỷ, người có biết mỗi lần người gọi là da gà da vịt của ta nổi hết lên không?! Thứ hai, ta đối với hoàng trưởng tôn điện hạ của người không có một chút hứng thú nào, đối với việc làm thiếp cho người ta càng không hứng thú. Ta biết mẫu thân người xuất thân là thiếp thân nên người cũng không để ý, thế nhưng mẫu thân ta, ngoại tổ mẫu của ta, nương của ngoại tổ mẫu rồi ngoại tổ mẫu của ngoại tổ mẫu, đều là xuất thân chính thể, vậy nên, ta đối với điều này rất quan tâm! Nói nôm na, ta thà làm thê của dân thường, chứ không bao giờ làm thiếp cường hào. Thứ ba, ta không theo dõi các người, là các người lên lút hèn hạ còn quấy rầy ta. Người là đầu óc bị heo gặm không thấy được nơi này ra vào chỉ có một con đường sao? Cuối cùng, người hôn ước còn chưa có liền hơn nửa đêm cùng nam nhân khác bên hoa dưới trăng, bàn chuyện hèn hạ còn ra thể thống gì?"

"Tỷ... Tỷ..." Bị mấy câu nói của Nam Cung Mặc làm cho sắc mặt tái nhợt lão đà lão đảo, Nam Cung Thủ rung rung nói: "Tỷ tỷ, tỷ tại sao lại nói ta như thế? Ta... Ta cùng điện hạ là hai bên tình nguyện đó a."

Nam Cung Mặc nụ cười càng đậm, chậm chậm nói: "Đúng vậy a, hồng nhan bạc mệnh cam chịu làm thiếp a, khổ cực người rồi. Ai bảo phụ thân không thể cho người làm nữ nhi của chính thể, ta sẽ cùng phụ thân nói chuyện một chút, để người cố gắng hơn, miễn để cho nữ nhi đi làm thiếp cho người ta a."

"Nam Cung cô nương." Tiêu Thiên Dạ cau mày. Lời này nếu truyền đến trước mặt Nam Cung Hoài thì quả thực phiền toái. Nữ nhi của Sở quốc công nếu là tiến cung làm phi hoặc là làm Thái Tử trắc phi còn có thể chấp nhận được, thế nhưng nếu là làm hoàng tôn trắc phi thì có chút mất mặt. Nếu quả như thật vỡ lở ra rồi, Nam Cung Hoài vì mặt mũi cũng sẽ không chịu để nữ nhi của mình tiến vào phủ Việt Quận Vương nửa bước.

"Ha ha, hồng nhan bạc mệnh cam chịu làm thiếp. Mặc cô nương, nói thật hay a. Bất quá... Thiên kim Sở quốc công phủ còn bạc mệnh, vậy mấy cô nương bình thường bên ngoài phải sống thế nào a?" Lận Trường Phong thanh âm không biết từ nơi nào truyền đến, trong nháy mắt đã đến đầu đường cách đó không xa. Dưới ánh trăng, Lận Trường Phong phẩy quạt giấy cười híp mắt nhìn mấy người này một chút, lại quay đầu nhìn về phía sau, "Nam Cung công tử, người nói có đúng hay không?"

Phía sau Lận Trường Phong, Nam Cung Tự, Nam Cung Huy cùng Vệ Quân Mạch cũng xuất hiện, Nam Cung Tự về mặt khó coi nhìn chăm chăm Nam Cung Thủ.

Nam Cung Mặc nhướng mày, có trò vui để xem, chỉ sợ sự tình này muốn giấu cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chuyện Riêng Khó Xử

Nhìn thấy một đám người đột nhiên xuất hiện, dung nhan tao nhã của Tiêu Thiên Dạ hoàn toàn co rúm.

Nam Cung Thủ không nghĩ rằng đêm hôm khuya khoắt lại có nhiều người không ngủ như vậy, đều cùng nhau đi dạo trong hoa viên. Phản ứng đầu tiên chính là nhìn chằm chằm Nam Cung Mặc, chỉ thẳng vào Nam Cung Mặc cả giận nói: "Là ngươi! Ngươi hãm hại chúng ta!"

"Câm miệng!" Nam Cung Tự giận tái mặt lạnh lùng nói. Trước đó đã biết Nam Cung Thủ cùng hoàng trưởng tôn có liên quan, bọn họ làm sao lại không lưu ý, ai biết được Nam Cung Thủ lại đại đột cùng hoàng trưởng tôn lên lút gặp mặt trong Nam Cung gia tổ trạch! Nàng đây là sợ danh tiếng của mình không đủ xấu sao? Phải biết nếu coi như là truyền ra ngoài, hoàng trưởng tôn nhiều nhất chỉ là bị người ta nói còn trẻ phong lưu, thế nhưng người đời đối với nữ tử không có dễ tha thứ như vậy, đến lúc đó ác danh đều là do Nam Cung Thủ chịu.

Nam Cung Thủ sững sờ, cắn răng nói: "Đại ca, là nàng! Là nàng hãm hại chúng ta."

Bốp! Không thể nhịn được nữa, Nam Cung Tự trực tiếp đánh một bạt tai, thanh âm lạnh lẽo trong hoa viên vang lên, "Mặc nhi hãm hại ngươi? Hãm hại ngươi đối với nàng có ích lợi gì?" Lẽ nào danh tiếng Nam Cung Thủ xấu rồi, danh tiếng Nam Cung Mặc có thể tốt hơn sao? Nam Cung Tự tin tưởng, cho dù Nam Cung Mặc chán ghét Nam Cung Thủ, cũng tuyệt đối sẽ không dùng loại thủ đoạn này, huống chi, Nam Cung Mặc sao có thể dẫn bọn họ đi chứng kiến cảnh này?

Kỷ thực Nam Cung Tự đánh giá nhân phẩm của Nam Cung Mặc rất cao, nếu như bắt buộc phải làm vậy, nàng đúng là sẽ không ngại hãm hại Nam Cung Thủ. Chỉ có điều, bây giờ nhìn lại, không cần nàng phải hãm hại Nam Cung Thủ, mà chính Nam Cung Thủ tự mình hại mình.

Lận Trường Phong tiến lên, nụ cười xán lạn, "Nam Cung tiểu thư chỉ sợ đã hiểu lầm. Rõ ràng là Vệ Tam công tử nói là muốn ngắm trăng nên mới dẫn chúng ta đi ra, làm sao lại biến thành Mặc cô nương hãm hại ngươi rồi? Lẽ nào... Là Mặc cô nương hẹn ngươi và Việt Quận Vương tới? Mặc cô nương, ngươi đây chính là quá ác a."

Nam Cung Mặc trực tiếp liếc mắt nhìn Lận Trường Phong, Lận Trường Phong vội vã trốn ra phía sau Vệ Quân Mạch, cười nói: "A ha, bốn công tử đã quên. Mặc cô nương thật ra mới dùng xong bữa tối liền rời đi, căn bản là không có cùng Nam Cung tiểu thư cùng Việt Quận Vương tiếp xúc qua."

"Trường Phong, câm miệng." Vệ Quân Mạch nhàn nhạt nói, giương mắt nhìn về phía Nam Cung Mặc nói: "Tiểu hoàn mỹ, lại đây."

Nam Cung Mặc mỉm cười nhìn Nam Cung Thủ vừa mới bị Nam Cung Tự đánh, đang đứng chôn chân ở đó, bước chậm đi tới. Chỉ nghe Vệ Quân Mạch nhàn nhạt nói: "Không nên quan tâm đến những người thiếu đứng đắn, cũng chớ chú ý tới những cảnh tượng dơ bẩn như vậy."

Nguyên bản mọi người không muốn chú ý nữa, nhưng lời vừa rồi làm sao có thể không hiểu? Vệ Quân Mạch lời còn chưa dứt ánh mắt của mọi người liền hướng về phía Tiêu Thiên Dạ cùng Nam Cung Thủ. Tiêu Thiên Dạ không có gì khác thường, dưới bóng đêm cũng nhìn không ra vấn đề gì, nhưng Nam Cung Thủ lại liền bị kịch, vốn là lên lút hẹn hò, hai người khó tránh khỏi sẽ có chút kích động, quần áo hơi loạn, môi anh đào hơi sưng không nói, nhưng trên chiếc cổ trắng muốt còn lưu lại một vết đỏ mờ ám, đèn đuốc trong tay bọn họ nhân sau lưng sáng trưng làm nổi bật lên. Nam Cung Tự sầm mặt lại, hận không thể lại cho Nam Cung Thủ một bạt tai.

Nam Cung Huy cũng là trầm mặt, che ở phía trước Nam Cung Mặc nói: "Mặc nhi, ngươi trở về phòng nghỉ trước đi. Những chuyện này ngươi không cần quản."

Nam Cung Thủ gặp chuyện không may, Nam Cung Mặc tâm tình nhất thời khá hơn nhiều. Nhìn Nam Cung Huy gật đầu, "Ta trở về trước."

"Ta đưa Vô Hà trở về." Vệ Quân Mạch bình tĩnh nói. Nam Cung Huy nhìn Vệ Quân Mạch một mặt trầm tĩnh, gật đầu. Nguyên bản còn đối với thân thể của Vệ Quân Mạch có chút không vừa ý nhưng vào lúc này cũng cảm thấy tốt hơn nhiều. Thân thể kém một chút cũng không sao, cho dù Vệ Quân Mạch thật sự không được kế thừa Tĩnh Giang Quận Vương phù, nhưng có Yến vương cùng công chúa Trường Bình chiếu cố, cũng không thiệt thòi là mấy, huống hồ tương lai đại ca nhất định là kế thừa vị trí Sở quốc công này, càng không mặc kệ Mặc nhi, chỉ cần nhân phẩm Vệ Quân Mạch tốt, tháng ngày tương lai của Mặc nhi cũng không quá khó khăn.

Vệ Quân Mạch cùng Nam Cung Mặc đều rời đi, Lận Trường Phong tự nhiên cũng sẽ không ở lại chằm chằm vào lửa, mặc kệ người Nam Cung gia giải quyết chuyện của mình.

Ba người bước chậm trên đường nhỏ, Nam Cung Mặc ngừng đầu hỏi: "Vừa mới là chủ ý của người nào?" Nếu như nói là tình cờ gặp một hai người còn có thể nghe được, nhưng lại gặp cả một đám người như thế, lại còn là trong một buổi tối, nói không phải cố ý, ai tin?

Lận Trường Phong cười nói: "Không phải đã nói rồi sao, là chủ ý của Vệ Tam công tử a."

Nam Cung Mặc nhú mày, mỉm cười không nói. Lận Trường Phong cười hi hi, vô tội nhún vai nói: "Cái này sao... Chính là Vệ Tam công tử định đi tìm hoàng trưởng tôn mời hắn uống rượu một phen, nhưng lại phát hiện hoàng trưởng tôn không ở trong phòng. Sau đó... Có người nói hoàng trưởng tôn có khả năng đi tản bộ, rồi tiếp theo... cứ như vậy. Bất quá nói đi nói lại, vị Nam Cung gia Nhị tiểu thư này đúng là cũng quá nóng lòng đi?"

"Tất nhiên, đây chính là hoàng trưởng tôn, có thể không gấp sao?" Nam Cung Mặc nói.

"Mặc cô nương cũng như vậy?" Lận Trường Phong hỏi.

Nam Cung Mặc không phản đối, "Ta tại sao phải như vậy... Hắn chỉ là hoàng trưởng tôn mà thôi a." Hoàng trưởng tôn cũng không phải là hoàng thái tử, coi như hắn là hoàng thái tử đi, nhưng mấy vị thái tử không lên được ngôi vị hoàng đế từ xưa đến nay là vô số kể, Nam Cung gia lại cứ cuống lên. Chẳng trách hoàng đế đối với công thần cùng thế gia đều không muốn tiếp đãi nhiều.

"Mà thôi?" Lận Trường Phong hít một hơi, một mặt gặp quỷ nhìn Nam Cung Mặc. Đây chính là hoàng trưởng tôn a, Nam Cung Mặc thật là biết đùa.

"Lận Trường Phong, trở về." Vệ Quân Mạch trầm giọng nói.

Lận Trường Phong瑟瑟, rất nhanh hiểu ý nhảy mất với Nam Cung Mặc một cái, thật nhanh biến mất ở trong bóng tối.

Nam Cung Mặc nghi hoặc mà nhìn Vệ Quân Mạch, "Ngươi có lời gì muốn nói?"

Vệ Quân Mạch hạ tầm mắt xuống nhìn nàng, Nam Cung Mặc lúc này mới có chút ử rừ khi phát hiện nàng đứng không tới vai Vệ Quân Mạch. Mặc dù nàng còn có thể cao thêm, thể nhưng ở kiếp trước nàng cũng phải cao một mét bảy lăm, vậy tại kiếp này còn có thể cao được như vậy sao?

"Không nên trêu chọc Tiêu Thiên Dạ." Vệ Quân Mạch nói.

"Ta không có trêu chọc hắn." Nam Cung Mặc cảm giác mình rất vô tội, là chính bọn hắn hẹn hò không chú ý xung quanh, còn lén lút nói xấu nàng. Nếu như nàng nhìn, đây chẳng phải là ám chỉ Nam Cung Mặc như Ninja rùa sao?

"Hắn sẽ phái sát thủ ám sát ta?" Có chút hưng phấn, nàng còn muốn cùng sát thủ trong thời đại này so tài nữa a.

Vệ Quân Mạch con người lạnh nhạt dưới bóng đêm có chút bất đắc dĩ, "Hắn sẽ không giết ngươi, thế nhưng Tiêu Thiên Dạ là người không đơn giản, chọc tới hắn đối với ngươi không có điều tốt." Do dự một chút, Vệ Quân Mạch đưa tay vỗ nhẹ lên vai của nàng nói: "Không cần lo lắng."

Nam Cung Mặc có chút kỳ quái nhìn hắn một chút, Vệ Quân Mạch đã trước một bước dời khỏi tầm mắt nàng, "Trở về đi, nghỉ sớm một chút."

Trở về biệt viện của Nam Cung Mặc, Vệ Quân Mạch cũng không vào trong, chỉ là đứng ở trước cửa viện, tựa hồ do dự một chút mới hỏi: "Tiêu Thiên Dạ không chỉ là hoàng trưởng tôn, còn là hoàng tôn mà bộ hạ sùng ái nhất, ngươi... Có thật là không thêm đề ý?"

Nam Cung Mặc gờ một đầu ngón tay lên trước mặt hắn lắc lắc, nói: "Thứ nhất, hắn đã có thê tử, ta đương nhiên không ham muốn làm thiếp của hắn. Thứ hai, hoàng trưởng tôn cũng không phải thoi vàng ròng, không phải mỗi người đều yêu thích. Thời đại này, cường hào cũng có người giống như bùn đất."

"Ta biết rồi, ngươi ngủ sớm đi." Vệ Quân Mạch gật đầu, xoay người rời đi.

Nam Cung Mặc yên lặng đứng trước cửa nhìn người nào đó rời đi. Thời điểm nàng xuyên qua không hề biết thời đại này lại nhiều người kì lạ như vậy, người bình thường muốn cùng họ giao lưu thật sự khó khăn. Cảm giác hoàn toàn không thể hiểu rõ nên làm sao bây giờ? (Thực ra đoạn này ta cũng không hiểu cho lắm, hiểu được thế nào thì dịch thế đấy, còn lại ta chém, mọi người thông cảm)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cẩm Túc

"Bốp!"

Trong thư phòng Nam Cung gia đèn đuốc sáng choang, Nam Cung Hoài tức giận đến phát run, tàn nhẫn vung một bạt tai lên mặt Nam Cung Thủ. Nam Cung Thủ bị đánh, cả cơ thể nghiêng sang một bên, mặt suýt nữa đập vào ngăn tủ bên cạnh. Trịnh thị vội vã đỡ lấy nữ nhi, nói: "Lão gia, ngươi làm cái gì vậy? Thủ... Thủ nhi là nữ nhi của ngươi a."

Nam Cung Hoài hừ lạnh một tiếng nói: "Cũng là bởi vì nàng là nữ nhi của ta, ta mới đánh nàng, nếu nàng không phải nữ nhi của ta, một nữ tử không hề biết liêm sỉ như thế thì trực tiếp loạn côn đánh chết!"

Nam Cung Thủ cùng Trịnh thị sắc mặt trắng nhợt, chỉ là Nam Cung Thủ vẫn còn chưa phục. Nàng chưa từng có hôm nào xui xẻo như tối nay, trước đó bị đại ca đánh một bạt tai, phụ thân lại không trách cứ đại ca, ngược lại nàng lại bị đánh. Lúc này trên mặt rất đau rát, không cần nhìn cũng biết là vừa đo vừa sưng, mấy ngày này chắc không thể ra ngoài gặp người rồi.

"Phụ thân, ta đã làm sai điều gì?" Nam Cung Thủ rung rung nói: "Rõ ràng là Nam Cung Mặc..."

"Câm miệng!" Nam Cung Hoài vỗ bàn giận dữ hết, khiến Nam Cung Thủ sợ đến run lên không dám mở miệng.

Nam Cung Hoài trừng mắt chỉ vào nữ nhi nói: "Ngươi còn không thấy ngại mà dám nói đại tỷ của ngươi sao, đại tỷ ngươi từ nhỏ tại hương đã lớn lên,

không biết quy củ là điều hiển nhiên. Nhưng đường đường Sở quốc công Nhị tiểu thư, tại vườn hoa nhà riêng lại đi cùng nam tử hèn hò, còn dám nói cái gì mà cam chịu làm thiếp? Nam Cung gia không phải chỉ có một mình người là nữ nhi phải gả!"

Quốc Công gia không phải là không có trường nữ làm trác phi, thế nhưng nếu thật sự muốn nữ nhi của mình làm thiếp thì cũng phải có giá trị một ít chứ? Có vị thiên kim quốc công nào lại tự mình đến trước cửa nguyên ý làm thiếp? Không duyên cớ bởi nhọ thân phận của chính mình. May là... May là ngày hôm nay ở đây cũng không phải là người ngoài, có hoàng trưởng tôn thì hai huynh đệ Vệ gia kia cũng không dám nói linh tinh gì, bằng không danh tiếng nữ nhi của Nam Cung gia đều bị nữ nhi bất hiếu này chà đạp.

"Đại tỷ vừa trở về, phụ thân liền chán ghét ta sao? Ô ô..." Nam Cung Thủ nghẹn ngào khóc rống lên, "Phụ thân chỉ trách ta, tại sao không trách nàng đêm hôm khuya khoắt theo dõi hoàng trưởng tôn... Rõ ràng là nàng muốn đoạt hoàng trưởng tôn..."

"Thù nhi!" Nam Cung Huy ở bên cạnh không nghe nổi nữa, cau mày nói: "Hoa viên kia rõ ràng chỉ có một con đường để vào, chính là Mặc nhi đến trước, sao lại biến thành nàng theo dõi hoàng trưởng tôn? Huống hồ, nếu không phải người ở trước mặt hoàng trưởng tôn nói xấu Mặc nhi, Mặc nhi như thế nào lại đi ra, đêm nay lại xảy ra những chuyện này?"

Nam Cung Thủ tiếng khóc hơi ngưng lại, nói: "Ta nói xấu nàng chỗ nào?"

Nam Cung Huy cười gằn, "Không phải? Vậy đề ta mời hoàng trưởng tôn tới đối chứng. Xem người đến cùng cùng hoàng trưởng tôn nói cái gì?"

Nam Cung Thủ cắn môi không dám nói nữa, Trịnh thị ôm nữ nhi, gạt nước mắt nói: "Lão gia, việc này đúng là Thù nhi không đúng. Thế nhưng nàng cùng hoàng trưởng tôn cũng là hai bên tình nguyện, khó có thể tránh khỏi... Đại tiểu thư lại làm lớn chuyện như vậy, dù chỉ một chút cũng không để ý tình nghĩa tỷ muội sao?"

"Được rồi!" Nam Cung Hoài mệt mỏi quát lên, "Đều là người chiều hư nàng, thành gia nàng không biết trời cao đất rộng là gì. Quả thật là..." Lời nói được phân nửa, Nam Cung Hoài không hề nói tiếp. Trịnh thị trong lòng thì lạnh ngắt, nàng biết Nam Cung Hoài muốn nói cái gì —— quả thật là xuất thân là thiếp sẽ không dạy được nữ nhi?! Lẽ nào nàng không muốn làm chính thất sao? Nàng nhọc nhằn khổ sở nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đợi được ngày Mạnh thị chết, đường hoàng ngồi lên vị trí chính thất, không nghĩ tới trong lòng Nam Cung Hoài nàng vẫn không được như chính thê.

Nam Cung Hoài hiển nhiên cũng biết lời này không tốt, đem nửa câu sau nuốt trở vào, hừ lạnh một tiếng nói: "Từ hôm nay trở đi, nàng không được ra ngoài, phải ở trong tổ trạch. Nếu là gây ra sự tình nào nữa, mẫu thân các người liền ở lại Đan Dương đi, đừng hỏi Kim Lăng trách phụ."

"Không..." Nam Cung Thủ kinh hãi, bây giờ là thời điểm nàng cùng hoàng trưởng tôn bồi dưỡng tình cảm, nếu như phụ thân không cho nàng ra ngoài, chẳng phải tiện nhân Nam Cung Mặc kia sẽ được tiện nghi sao!

Trịnh thị vội vã kéo áo nàng, kính cẩn nghe theo nói: "Thiếp thân đã biết, lão gia yên tâm. Thiếp thân sẽ hảo hảo giáo dục Thù nhi."

Nam Cung Hoài lúc này mới thoả mãn gật đầu nói: "Lui xuống đi."

Tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn bị mẫu thân kéo xuống, Nam Cung Thủ cũng chỉ oan ức mà cáo lui. Lúc gần rời đi còn không quên trừng mắt nhìn Nam Cung Huy một chút, quả nhiên như mẫu thân đã nói, Nam Cung Mặc vừa về, hần liền về phe với nàng, đến cùng cũng không coi mẫu thân là nương.

Nhìn ánh mắt của Nam Cung Thủ, Nam Cung Hoài có chút thất vọng thờ dài. Nữ nhi này quả nhiên là bị mẫu thân nàng chiều hư rồi.

Trong thư phòng nhất thời yên tĩnh lại, Nam Cung Hoài im lặng không nói, hai huynh đệ Nam Cung Tự tự nhiên cũng không thể nói gì được.

Thật lâu, mới nghe Nam Cung Hoài hỏi: "Chuyện tối nay có thật là không liên quan với Mặc nhi?" Không phải hần không tin nữ nhi của mình, thật sự ấn tượng về Nam Cung Mặc quá sâu sắc rồi. Nếu nói là Nam Cung Mặc hãm hại Nam Cung Thủ, hần còn có thể tin tưởng nàng đã làm ra chuyện này. Nếu là luận đầu óc, chỉ sợ mười Nam Cung Thủ cũng không bằng nổi một Nam Cung Mặc. Nam Cung Hoài trong lúc nhất thời không biết là nên cao hứng vì trưởng nữ của mình thông minh hay là nên bất đắc dĩ vì trước đây mình lại đi sùng ái một thứ nữ ngu muội.

Nam Cung Huy có chút bất mãn, nói: "Phụ thân, người đây là có ý gì? Chỗ đó người cũng không phải là không biết, lẽ nào Mặc nhi vẫn có thể ở ngay trước mặt hoàng trưởng tôn cùng Thù nhi mà ngênh ngang trốn vào? Chẳng lẽ là Mặc nhi yêu cầu Thù nhi cùng hoàng trưởng tôn tới một nơi nào đó riêng tư gặp mặt? Vị hoàng trưởng tôn Tiêu Thiên Dạ kia..." Cái gì mà bảo rằng hoàng trưởng tôn tao nhã, Nam Cung Huy thật không thấy có điểm gì như dân gian đồn thổi.

"Nhị đệ!" Nam Cung Tự trầm giọng cắt đứt lời nói của Nam Cung Huy. Ngẩng đầu nhìn Nam Cung Hoài nói: "Phụ thân, việc này là một bất ngờ." Lập tức đem việc bọn hần định mời hoàng trưởng tôn đi uống rượu, rồi cùng Vệ Quân Mạch, Lận Trường Phong đi tìm hoàng trưởng tôn, cuối cùng là gặp sự tình trong hoa viên... nói một lần. Nam Cung Hoài tỉnh tê suy tư một lát, những chuyện này xác thực không phải là do Nam Cung Mặc làm, sắc mặt mới chậm lại.

Nam Cung Tự tiếp tục nói: "Tuy là như vậy, thế nhưng Thù nhi hần là chưa được hảo hảo quản giáo rồi. Nữ nhi chưa lấy chồng, đêm hôm khuya khoắt lại riêng tư hẹn hò với ngoại nam, nếu... Truyền ra ngoài còn ra thể thống gì."

Nam Cung Huy có chút buồn bực nói: "Phụ thân, Thù nhi bắt buộc phải gả cho Tiêu Thiên Dạ sao? Ta thấy cái tên Tiêu Thiên Dạ kia không phải là người tốt."

Nam Cung Hoài nhìn hần một cái nói: "Nguyên bản ta cũng không có có ý nghĩ này, thế nhưng hiện tại... Chỉ sợ không lấy cũng không được rồi." Nam Cung Hoài cũng không hề có ý định đem nữ nhi gả cho hoàng tử hoàng tôn, hần mặc dù là người thô kệch nhưng cũng không phải là kẻ ngu si, nữ nhi của

hắn dính líu tới hoàng tôn há lại dễ dàng như vậy? Thế nhưng bây giờ Thù nhi cùng hoàng trưởng tôn đã như vậy, chỉ sợ bọn họ không muốn gả cũng không được rồi. Lê nào Tiêu Thiên Dạ không biết bản thân đi gặp riêng một cô nương chưa lấy chồng không hợp quy củ? Chỉ sợ bản thân Tiêu Thiên Dạ mong muốn chính là việc không hợp quy củ này, Nam Cung gia chỉ có hai trưởng nữ, Mặc nhi đã chỉ hôn cho Tĩnh Giang Quận Vương thế tử, chỉ cần Thù nhi gả vào Việt Quận Vương phủ, tương lai Sở quốc công phủ cũng chỉ có thể dựa dẫm vào Việt Quận Vương phủ.

"Huy nhi không hiểu, người cũng không hiểu?"

Nam Cung Tự cup mắt, bình tĩnh nói: "Hài nhi đã hiểu. Phụ thân là vì danh tiếng của Thù nhi mới đồng ý làm vậy. Dù sao, làm trắc phi... Cấp bậc dù không cao, nhưng thân phận cũng là có thể chấp nhận. Nhưng nếu để cho Thù nhi tùy ý làm vậy rồi hỏng danh tiếng..."

Nam Cung Hoài gật đầu, nói: "Cái này ta tự nhiên biết, chắc hẳn hoàng trưởng tôn cũng sẽ tự biết thức thời, xảy ra chuyện như vậy, hẳn ngày mai cũng nên cáo từ. Hồi Kim Lăng trước, để Thù nhi không ra ngoài gặp hẳn nữa."

"Ân, phụ thân." Nam Cung Tự gật đầu nói.

Nam Cung Huy nhún vai không để ý lắm, chỉ cần phụ thân không đem chuyện này đổ lên người Mặc nhi là được rồi. Về phần Nam Cung Thù, hẳn không phải vì Mặc nhi mới trở về mà liền xa lánh nàng, mà nàng thật sự là không ra thể thống gì nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Lận Trường Phong Khuyên Bảo

Quả nhiên sáng sớm hôm sau, Tiêu Thiên Dạ liền dẫn huynh đệ Vệ gia đến cáo từ, chỉ là Vệ Quân Mạch cùng Lận Trường Phong, hai người này phảng phất như không để ý đến vẻ lúng túng của Nam Cung Hoài, tiếp tục ở lại Nam Cung gia, hai người vẫn như cũ, thảnh thơi lại theo Nam Cung Mặc ra ngoài dạo khắp nơi. Phiên phức duy nhất chính là lại có thêm một người là Nam Cung Huy cùng đi, mục đích để kiểm soát hành động của ba người. Vốn định lên núi thăm sư phụ, nhưng rồi Nam Cung Mặc cũng loại bỏ ý định này. Nàng biết Nam Cung Huy đang nỗ lực muốn bồi thường cho nàng, thế nhưng so với thái độ cùng Vệ Quân Mạch hiện nay, Nam Cung Mặc cũng không tin tưởng cái gọi là tình thân này bền chắc được bao nhiêu lâu. Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt thất vọng cùng buồn bã của Nam Cung Huy, Nam Cung Mặc chỉ có thể nhàn nhạt hướng ánh mắt quan tâm một chút.

"Ngày mai là lễ giỗ tổ, Mặc cô nương có đi?" Trong vườn hoa, Lận Trường Phong lười biếng dựa vào thân cây hồi.

Nam Cung Mặc nhướn mày, "Ta cũng cần đi sao?"

Nam Cung Huy ở bên cạnh cũng nói: "Tế tổ thực ra cũng không cần nữ nhi phải tham gia, bất quá sau khi hoàng trưởng tôn tế tổ, Yến vương điện hạ, Chu vương điện hạ sẽ chủ trì tiệc rượu, vì vậy Mặc nhi cũng nên đi xem."

Nam Cung Mặc nghiêng đầu nhìn Vệ Quân Mạch, nguyên bản vẫn đang dựa vào một bên núi giả nhắm mắt dưỡng thần, Vệ Quân Mạch đột nhiên mở mắt ra hướng nàng gật đầu, "Cữu mẫu đã đưa thiệp mời đến." Yến vương phi đưa thiệp mời, tự nhiên là không thể không đi. Huống hồ sau khi Nam Cung Mặc trở về Kim Lăng, nhất định cũng phải hòa nhập vào nhóm người quyền quý trong Kim Lăng, lần này chính là một cơ hội cực kỳ tốt. Cùng theo đến lễ tế tổ hầu như đều là gia quyến công thần cùng hậu nhân trong triều.

Nam Cung Mặc gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt, vậy thì đi xem đi."

Nam Cung Huy trong lòng có chút chua xót, muội muội của mình nhưng còn muốn hỏi ý kiến của người khác mới chịu đồng ý tham gia tiệc rượu. Ai bảo bọn họ đem Mặc nhi vứt tại thôn trang nho nhỏ này năm, sáu năm đây? Tự làm tự chịu thôi, "Được, nhị ca sẽ kêu mọi người chuẩn bị." Không chờ ba người nói thêm cái gì, Nam Cung Huy liền đứng dậy vội vã rời đi. Nhìn bóng lưng phía xa của hắn, Lận Trường Phong thờ dãi nói: "Nam Cung Huy đối với người coi thật là không tệ."

Nam Cung Mặc cười nhạt một cái nói: "Hắn là ca ca ruột của ta, tự nhiên là phải vậy."

Lận Trường Phong nhất thời không nói. Nam Cung Huy đối với Nam Cung Mặc là phải như vậy, thế nhưng nếu nói là ca ca ruột... Chỉ ít, nếu như mẫu thân hắn lúc đó cũng mang hắn cùng đi, hẳn cũng sẽ không đem muội muội một thân một mình lưu ở nơi như thế này. Một tiểu nha đầu mới 11 tuổi, có thể hiểu được cái gì?

"Bất quá, Mặc cô nương, như người vậy cũng không ổn. Trở về Kim Lăng rồi, người còn phải ở lại Sở quốc công phủ trong một đoạn thời gian." Lận Trường Phong khuyên nhủ, hẳn một đại nam nhân, cho dù cùng toàn bộ Lận gia như nước với lửa cũng không sao cả, thế nhưng Mặc cô nương lợi hại đến đâu cũng chỉ là một tiểu cô nương a, không nói đến những điều khác, tương lai đại hôn chung quy phải từ Sở quốc công phủ chuẩn bị chứ? Nhà thân mẫu, Nam Cung phu nhân nhưng là không còn bất kỳ ai rồi.

Nghiêng đầu nhìn Lận Trường Phong, Nam Cung Mặc bật cười, nói: "Đa tạ Lận công tử quan tâm, sẽ không phải là đang nghĩ ta đây là muốn cùng Nam Cung gia không đội trời chung chứ? Chỗ nào nghiêm trọng như vậy? Bọn họ đều là thân phụ, ca ca của ta, trong lòng dù sao vẫn là thương yêu ta đấy." Chỉ là muốn xem phần thương yêu này chiếm được bao nhiêu thôi.

Lận Trường Phong không hiểu, "Vậy người đây là?" Mấy ngày nay hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, đối với hai huynh đệ Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy, nàng còn nói được mấy câu, chỉ là lạnh nhạt một chút thôi. Nhưng đối với Nam Cung Hoài, thực sự là nhiều lần chọc giận hắn khiến Nam Cung Hoài suýt nữa tức giận đến mặt đều tím lại. Đối với Trịnh thị càng là không có nửa phần khách khí, lẽ ra với trí thông minh của Nam Cung Mặc, cho dù thật hận Nam Cung gia cũng sẽ không trắng trợn đối xử với người ta như vậy.

Nam Cung Mặc thân nhiên dựa vào bàn đá bên người, có chút bất đắc dĩ nở nụ cười nói: "Ta có thể trả thù bọn họ như thế nào? Vì mấy năm qua bọn họ lạnh nhạt với ta, mà làm cho Nam Cung gia cửa nát nhà tan sao? Chính là Lận công tử... Kỳ thực cũng không dự định đối với Lận lão gia làm như vậy chứ?" Lấy thế lực âm thầm của Lận Trường Phong, nếu là thật muốn đối đầu với Lận gia, chẳng phải là dễ như ăn cháo sao? Nói cho cùng, vẫn là tình thân cốt nhục khó diệt. Tuy rằng nàng đối với Nam Cung gia không có cái gì gọi là tình thân cốt nhục, đồng thời nàng đối với Nam Cung gia cũng không có thù hận bao nhiêu, chỉ cần bọn họ không chọc nàng, nàng cũng không quan tâm, nếu cứ cố tình đụng tới nàng thì đừng trách nàng trở mặt.

"Chỉ có điều, nếu là ta vừa thấy mặt bọn họ đã vạn phần mừng rỡ, tình thân cốt nhục sâu sắc, người tin sao?" Nam Cung Mặc cười nói.

Lận Trường Phong nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: "Không tin." Trong mấy năm khổ cực, có chút oán khí mới là bình thường, vậy đại khái nguyên nhân Nam Cung Hoài mấy ngày này một mực khoan dung với Nam Cung Mặc là đây. Chỉ là Nam Cung Hoài sợ là không biết, nữ nhi này không phải đối với bọn họ có oán khí, mà là căn bản cũng không có tình cảm.

"Ngày mai cùng đi hành cung với cữu mẫu." Vệ Quân Mạch nhìn Nam Cung Mặc nghiêm túc nói.

Nam Cung Mặc ngưng lòng mày chính muốn cự tuyệt, Vệ Quân Mạch nói: "Trịnh phu nhân mang theo người đi không thích hợp, người hãy cùng đi với cữu mẫu."

Ngẩn người, Nam Cung Mặc chung quy vẫn gật đầu một cái nói: "Ta biết rồi, lại làm phiền Yến vương phi rồi."

"Người một nhà, không cần khách khí."

Giật gật khóe miệng, Nam Cung Mặc không nói thêm được gì.

Lận Trường Phong nhìn bên trái lại nhìn sang bên phải, cố gắng nín cười, nói: "Quân Mạch nói không sai, lần đầu tiên lộ diện trước mặt các thiên kim tiểu thư, có Yến vương phi đi cùng, thực sự tốt hơn nhiều."

Nam Cung Mặc gật đầu, cúi đầu nhìn đám hoa la xanh nhạt trên ống tay áo, bên dưới lớp áo đó là một cái cổ tay trắng nõn tinh tế, trên đó là một cái vòng ngọc phiêu hoa phi thủy. Bên môi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, từ nay về sau, cảnh sinh hoạt thân nhiên mấy năm qua cũng coi như là đến đoạn kết rồi. Rồi bỏ có chút phiền muộn, thế nhưng không thể không nói cũng có một chút hưng phấn và hiếu kỳ. Nàng không phải một người có thể nhàn vãn đã hạc* qua một đời người, nếu là vậy nàng sẽ không tiếp tục đi làm sát thủ, tìm mọi cách để kiếm tiền? Nàng yêu thích cảnh sinh hoạt bình yên, thế nhưng cũng vẫn là sẽ ngóng trông một ít kích thích cùng nguy hiểm.

(* "nhàn vãn đã hạc" có nghĩa là mây trôi con hạc giữa đồng, nói lên con người sống nếp sống Đạo gia, không bị câu thúc ràng buộc gì.)

Bên trong một lầu các khác, lướt qua cửa sổ thấy ba người trong vườn thân nhiên uống trà chuyện phiếm, Nam Cung Thủ tức giận quay đầu lại đem chén trà trên bàn đánh rơi trên mặt đất. Trịnh thị đi vào, chén trà vừa văng lên tới chân nàng, nhìn thấy dáng vẻ của con gái, Trịnh thị bất đắc dĩ thở dài nói: "Hiện tại tức giận có ích lợi gì? Đợi được khi trở về Kim Lăng, nàng muốn thế nào còn không phải do chúng ta định đoạt sao."

Nam Cung Thủ hừ nhẹ một tiếng nói: "Nương người nói không sai! Tiệp nhân Nam Cung Mặc này quả nhiên là kẻ gây họa!"

Trịnh thị vỗ vỗ nữ nhi, ôn nhu nói: "Thù nhi ngoan, tới xem một chút, đây là hoàng trưởng tôn phái người đưa tới cho người." Trịnh thị trong tay nâng một cái hộp gấm, trong hộp gấm tràn đầy đủ loại đồ trang sức sáng chói, Nam Cung Thủ trong lòng vui vẻ, "Đây thực sự là hoàng trưởng tôn đưa tới?"

"Còn có thể giả sao? Người yên tâm, trong lòng phụ thân người cùng hoàng trưởng tôn đã bàn bạc cả rồi, hôn sự này của các người cũng gần như đã định ra. Chỉ là, mấy ngày nay người có thể ngàn vạn lần ngoan ngoãn một chút, phụ thân người nói rồi, sau khi Nam Cung Mặc xuất giá, hôn sự của các người mới có thể làm." Trịnh thị an ủi nữ nhi nói.

Nam Cung Thủ vẫn không thay đổi, "Dựa vào cái gì ta phải xuất giá muộn hơn nàng?"

"Chỉ bằng nàng lớn hơn người, nàng là bề hạ ban thưởng hôn sự. Người cùng với nàng tính toán cái gì? Nàng sau đó cũng chỉ là thiếu phu nhân của Quận Vương phủ, người về sau phúc khí còn lớn hơn."

Nam Cung Thủ suy nghĩ một chút, lại đổi giận thành vui vuốt trang sức trong tay, nói: "Mẫu thân nói rất đúng. Ta sẽ không tính toán với nàng."

Trịnh thị lúc này mới hài lòng gật đầu, "Đại ca nhị ca người có đến thăm người?"

"Đại ca mỗi ngày đều đến, Nhị ca chưa từng tới." Nghĩ đến Nam Cung Huy, Nam Cung Thủ vẫn còn có chút không thích. Trịnh thị hừ nhẹ, cắn răng nói: "Đại ca người bình thường hay đến thăm, tuyệt đối đừng làm phật ý hắn. Đáng tiếc..." Đáng tiếc, nàng không có con trai, bằng không cần gì phải đối với hai tên tiểu tử của Mạnh thị cẩn thận từng li từng tí một như vậy!

"Ta hiểu rồi, mẫu thân." Nam Cung Thủ gật đầu, đã nhiều năm như vậy nàng đương nhiên rõ ràng mẫu thân vì sao phải một mực chiều theo ý của hai vị huynh trưởng. Nàng không có anh em ruột, dù như thế nào cũng nhất định phải kéo đại ca về phe mình, bằng không tương lai phụ thân không còn, nàng

tại hoàng trưởng tôn phủ cũng sẽ không có ai để dựa vào. Đáng tiếc... Từ trước nàg lại cảm thấy mẫu thân chỉ nên có một nữ nhi như mình là tốt nhất, hiện tại mới hiểu được, nếu không có huynh đệ ruột thịt, đến cùng vẫn cảm thấy không yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tạ Bội Hoàn

Converter: @Diên Vĩ

Editor: Agehakun

Hoàng gia tế tở không có việc của nữ quyền, sáng sớm Nam Cung Mặc đã bị đưa đến biệt viện Yến vương phủ cùng Yến vương phi trò chuyện. Yến vương phi xuất thân danh môn, tính cách đoan trang, rộng lượng, đối với trượng phu thập phần xem trọng, tự nhiên đối với ngoại tôn duy nhất của Yến Vương cũng rất chu đáo. Cho dù là Nam Cung Mặc không thích những người lá mặt lá trái* như vậy nhưng cũng sẽ không bộc lộ sự phiền chán cùng lạnh nhạt ra bên ngoài. Đến thời điểm cần phải đến hành cung, hai người liền đứng dậy rời đi.

(*lá mặt lá trái: chỉ sự trá trở, lật lọng, hay giả tạo gì đó... ở đây theo ta nghĩ Mặc tỷ chắc nói Yến Vương phi, cơ mà ta thấy bà ý tốt mà~)

Trong hành cung sớm đã có không ít nữ quyền các gia tộc cùng nữ quyền các vị quan chức bản địa theo từ Kim Lăng tới, vừa nhìn thấy Yến vương phi đến, đều dồn dập tiến lên hành lễ, đồng thời cũng nhìn nữ tử đi bên cạnh Yến vương phi. Chỉ thấy thiếu nữ kia một thân y phục bạch nguyệt, dung mạo tuyệt mỹ, khoe môi mỉm cười, giống như tiên nữ bước ra từ trong tranh. Nếu không phải đã biết Yến vương cùng vương phi lần này không hề mang quận chúa tới đây, chỉ sợ họ liền đã cho rằng đây là một vị tiểu Quận chúa của Yến vương quý phủ.

"Tam tâu, người đã đến rồi." Một âm thanh lạnh lạnh vang lên cắt đứt ngờ vực của mọi người, Nam Cung Mặc ngẩng đầu liền thấy một mỹ phụ trung niên, một thân hoa phục, dung mạo tinh xảo, đang bước nhanh tới, hướng về Yến vương phi cười duyên nói. Yến vương phi mỉm cười gật đầu, "Đề đề muội đợi lâu." Hiển nhiên nữ tử này chính là Chu Vương Phi.

Chu Vương Phi nhẹ nhàng đánh giá Nam Cung Mặc đang đứng bên người Yến vương phi, mắt phượng khẽ hất cười nói: "Vị này chính là Đại tiểu thư của Nam Cung gia sao?"

Nam Cung Mặc tiến lên một bước, khẽ nhún gối hành lễ, "Nam Cung Mặc gặp Chu Vương Phi."

"Khá lắm, rất thông minh." Chu Vương Phi che miệng cười nói: "Quân Mạch quả nhiên là hài tử có phúc, Tam ca cùng Lục đệ lần này hẳn là yên tâm đi." Lời này của Chu Vương Phi vừa nói ra, mọi người liền biết rõ thân phận Nam Cung Mặc. Trong lúc nhất thời nhìn về phía Nam Cung Mặc, ánh mắt trở nên càng phức tạp, có kinh ngạc, cũng có cả tiếc hận cho tương lai vận mạng của nàng, tự nhiên cũng không thiếu được có chút hả hê. Chỉ là, thân phận thiên kim của Sở quốc công dù có như thế nào thì vẫn làm cho đại đa số các nữ quyền kiêng dè không thôi.

Yến vương phi kéo tay Nam Cung Mặc cười nói: "Đương nhiên là vậy rồi, Vương gia chúng ta đối với đứa nhỏ này cũng là khen không dứt miệng đây, thường nói rằng phụ hoàng từ ái đã tìm cho Quân Mạch một thê tử tốt."

Đối với lời khích lệ của Yến vương phi, Nam Cung Mặc cũng thuận thế hợp tác, bày ra dáng đáp ngượng ngùng, khiến Chu Vương Phi cười thật sảng khoái.

Hoàng đế bệ hạ đương nhiên sẽ không có thời gian mà đánh giá Nam Cung Mặc có phải là một thê tử tốt hay không, nhưng nếu hai bên đối việc kết hôn này đều hết sức hài lòng thì tự nhiên là muốn cảm tạ hoàng đế anh minh cùng từ ái, đã tạo ra một đoạn lương duyên. Nghe xong lời này của Yến vương phi, những người ở đây đều nhìn về phía Nam Cung Mặc, ánh mắt càng nhiều hơn mấy phần suy nghĩ sâu sắc cùng thận trọng. Hiển nhiên, Yến vương điện hạ đối với thê tử của ngoại tôn mình là phi thường hài lòng. Mọi người đều biết, tính cách cùng tác phong làm việc của Yến vương điện hạ vô cùng nghiêm túc, muốn làm hắn vui lòng, quả nhiên là so với lấy lòng thái tử điện hạ còn khó hơn nhiều. Yến vương điện hạ mười chín tuổi đã ra canh giữ U Châu, hàng năm chống trả thế lực còn sót lại của Bắc Nguyên, chiến công tại trong nhóm hoàng tử xem như là đứng đầu. U Châu U Văn được phòng vệ càng là chắc chắn, vì vậy giang sơn Đại Hạ mới được an bình. Vì vậy, so với mấy vị đại thần ở trong triều kia, vị huynh đệ ở xa trấn U Châu, tay nắm trọng binh, Yến vương điện hạ, mới là người mà thái tử điện hạ cần lôi kéo nhất bây giờ.

Bởi vậy, Đại tiểu thư Nam Cung gia đã có Yến vương điện hạ làm chỗ dựa, bất kể là ai cũng phải kiêng dè mấy phần.

Yến vương phi trước mặt bọn họ nói như vậy tự nhiên cũng là có ý định lót đường cho Nam Cung Mặc, nhìn lướt qua vẻ mặt khác nhau của mọi người, nàng mỉm cười vỗ tay Nam Cung Mặc nói: "Những người đứng tuổi như chúng ta nói chuyện sẽ làm các tiểu cô nương như người nghe thấy nhàm chán, Mặc nhi cùng những cô nương này ra ngoài tâm sự đi. Các người tuổi gần nhau, cũng có thể thoải mái làm quen trên đường đi."

Yến vương phi ném ra cảnh ô-liu, không tiếp chính là kẻ ngu si.

Một thiếu nữ lục y nhanh chân bước ra, cười nói: "Đa tạ vương phi, lần đầu gặp mặt Nam Cung tiểu thư, chúng ta cũng muốn nói chuyện một phen."

Yến vương phi mỉm cười đánh giá thiếu nữ kia một chút, cười nói: "Đây là... Tam tiểu thư Tạ gia? Bản phi vẫn là hai năm trước mới gặp ngươi một lần, bây giờ cũng đã trở thành một đại cô nương rồi a."

Bên cạnh một cái nữ quyến cười nói: "Chính là nhà chúng ta Tam nha đầu, Vương Phi có thể nhớ tới nàng là phúc phận của nàng. Còn không bái kiến Vương Phi."

"Tạ Bội Hoàn gặp Vương Phi."

"Hài tử ngoan, các người ra ngoài dạo đi." Yến vương phi cười nói. Lục y thiếu nữ nhẹ nhàng cúi đầu, kéo Nam Cung Mặc ra cửa. Những cô nương khác cũng chỉ chậm chậm mà theo ra ngoài, trong lòng thầm hận Tạ Bội Hoàn đã giành trước một bước.

"Tam tẩu đối với Nam Cung tiểu thư đúng là thật tốt." Trong đại sảnh, Chu Vương Phi cười nói.

Yến vương phi nói: "Vương gia chỉ có một tiểu ngoại tôn là Quân Mạch, hưởng hồ Nam Cung cô nương lại là một tiểu hài tử thông minh hiếm thấy, ta ngược lại cảm thấy rất thích."

Nghe xong lời nói của Yến vương phi, trong lòng mọi người đều dồn dập cân nhắc: Vị Đại tiểu thư của Nam Cung gia này từ trước chỉ nghe mọi người nói qua, nhưng hiếm có người từng thấy. Đại đa số mọi người đều đoán được là Nhị tiểu thư, Nam Cung Thù không chịu gả cho Vệ Quân Mạch nên mới nhớ tới còn có một trưởng nữ là Nam Cung Mặc, chỉ là bây giờ xem ra Yến vương phủ tựa hồ cũng không hề tức giận mà ngược lại là đối với vị Đại tiểu thư của Nam Cung này hết sức hài lòng? Xem ra vị đại tiểu thư này xác thực không phải là một nhân vật đơn giản.

"Ta cũng cảm thấy Đại tiểu thư so với Nhị tiểu thư thích hợp với Quân Mạch hơn. Trường Bình chỉ có một tiểu nhi tử là Quân Mạch, thân phận Đại tiểu thư của Nam Cung gia mới xứng, Nhị tiểu thư rốt cuộc là chênh lệch một ít."

Yến vương phi nhân nhật liếc Chu Vương Phi một cái, nói: "Đệ muội nói gì vậy, người được phụ hoàng chỉ hôn cho Quân Mạch nguyên bản chính là Đại tiểu thư Nam Cung gia, chẳng lẽ, còn có thể khiến Quân Mạch phải uỷ khuất lấy một thứ nữ hay sao?" Ý tứ, ý chỉ bệ hạ vừa xuống chính là Nam Cung Mặc, căn bản không có chuyện gì liên quan đến Nam Cung Thù. Về phần nghĩ xấu người khác, tốt nhất chính mình nên quên đi. Bệ hạ tự nhiên là sẽ không sai, vì lẽ đó sai chỉ có thể là do người khác lĩnh hội sai ý chỉ của bệ hạ. Về phần Nam Cung Thù, nói là thứ nữ, nhưng sẽ thật sự nguyện ý tay không đi làm đương gia Thiếu phu nhân? Xem phân thượng của Nam Cung Hoài, thứ tử không có quyền thừa kế còn tạm được.

Ra khỏi đại sảnh, một đám cô nương liền đi tới hoa viên. Nam Cung Mặc tùy ý để Tạ Bội Hoàn kéo mình đi, một bộ mặt thản nhiên quan sát thiếu nữ trước mắt. Tạ Bội Hoàn không phải là nữ tử xinh đẹp nhất ở đây, cũng không ăn mặc giống những nữ tử hào hoa phú quý, nhưng lại làm cho người khác cảm thấy hết sức vừa mắt. Phát hiện ánh mắt đánh giá của Nam Cung Mặc, Tạ Bội Hoàn mỉm cười nháy mắt một cái, thấp giọng nói: "Chúng ta đi mau."

Nam Cung Mặc nhủ vậy, thuận theo nàng mà chạy về phía trước. Nàng cũng không hy vọng sẽ kết giao tình cùng với nhiều người. Dù sao một vị Đại tiểu thư của Nam Cung gia chưa bao giờ xuất hiện tại thành Kim Lăng, một cô nương bị chỉ hôn cho vị Tĩnh Giang Quận Vương thế tử không có một chút tiền đồ nào, lại cần Yến vương phi trước mặt cho mình mặt mũi, chắc hẳn sẽ có ít người thành tâm muốn kết giao.

Quả nhiên, đợi khi hai người đi đến một góc của hoa viên, phía sau cũng chỉ còn không quá hai, ba người.

Tạ Bội Hoàn nhìn phía sau một chút, cười nói: "Vừa muốn tại trước mặt của Yến vương phi mà xuất hiện, cũng lại bận tâm đến bộ mặt của mình, nên do dự có nên... Hi hi, làm các nàng tức chết hay không."

Nam Cung Mặc có chút buồn cười mà nhìn nàng nói: "Vậy ngươi vẫn làm là có ý gì?"

Tạ Bội Hoàn nói: "Ta đương nhiên là muốn xuất hiện trước mặt của Yến vương phi trước, thuận tiện làm các nàng tức chết. Mặt khác, ta cảm thấy ngươi cùng những người khác không giống nhau."

"Ta cũng cảm thấy ngươi không giống họ, ta là Nam Cung Mặc, hân hạnh làm quen."

Tạ Bội Hoàn mỉm cười, "Ta là Tạ Bội Hoàn, Tam tiểu thư Tạ gia."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Quận Chúa Vĩnh Xương

Tạ tam, Tạ gia Tam tiểu thư. Cũng là vị tiểu thư Tạ gia duy nhất là con của chính thế.

Nói tới Tạ gia, mặc dù bây giờ trong thành Kim Lăng quyền thế đều thuộc về Sở quốc công phủ, Ngạc quốc công phủ cùng Tĩnh Giang Quận Vương phủ, thế nhưng nếu bàn về thanh quý, thì quả thực không ai sánh nổi Tạ gia. Cùng thế gia chân chính như Tạ gia so ra, Sở quốc công phủ chỉ có thể coi là nhà giàu mới nổi. Đương nhiên hoàng đế hiện tại cũng là nhà giàu mới nổi, tự nhiên cũng không có ai dám xem thường nhà giàu mới nổi.

Ngon nguồn gia thế Tạ gia đã nổi lên từ ngàn năm trước, trải qua hưng suy lên xuống, rất nhiều gia tộc đã từng cực thịnh một thời nhưng lại sớm biến mất trong dòng lịch sử, mà còn lại duy nhất liền chỉ có hai nhà Tạ Mạnh. Mà bây giờ, càng là chỉ còn một mình Tạ gia, đứng đầu thập đại thế gia Kim Lăng là hoàn toàn xứng đáng.

Trăm năm trước ngoại tộc xâm lấn, hoàng thất tiền triều hốt hoảng trốn thoát cuối cùng còn lại cũng không đáng kể. Rất nhiều thế gia quyền quý đều theo tiền triều diệt mà diệt vong, chỉ lại hai nhà Tạ Mạnh vẫn kiên trì truyền thống Trung Nguyên như cũ không chịu quy phục Bắc Nguyên, đệ tử trong tộc dồn dập quy ẩn núi rừng. Đợi lúc đương kim Thánh Thượng khôi binh, hai nhà Tạ Mạnh đồng thời phái ra đệ tử trong tộc đến hỗ trợ, dốc hết gia sản giúp đỡ quân khôi nghĩa. Chỉ tiếc, so với việc tin tưởng hai nhà Tạ Mạnh, hoàng đế bệ hạ hùng tài đại lược lại chỉ một lòng tin tưởng bách tính cùng chính mình xuất thân rể cò. Hậu nhân Mạnh gia toàn bộ chết trận, mà sau khi khai quốc, ngoại trừ một cái chức hầu Hưng Nghĩa suông, Tạ gia chẳng đạt được gì.

Tạ gia lão thái gia cũng là một người thông minh, biết hoàng đế không ưa bọn họ vì vậy lập tức giả từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang. Con cháu Tạ gia không vào triều đường, chỉ mở thư viện giáo dục tư nhân, tại thành Kim Lăng bảo lưu lại một phần địa vị siêu nhiên.

Trong vườn hoa, hai thiếu nữ liếc mắt nhìn nhau cười một tiếng. Nhiều khi, gặp được đó là một chuyện, còn thấy hợp ý nhau mới chính là bằng hữu.

"Kỳ thực trước khi ta đến đây liền biết nhất định sẽ gặp được người." Tạ Bội Hoàn cười nói.

Nam Cung Mặc nhíu mày, Tạ Bội Hoàn lại nói: "Tổ mẫu nói năm đó nàng còn là nhìn Nam Cung phu nhân lớn lên đấy." Thân mẫu Nam Cung Mặc họ Mạnh, Mạnh gia cùng Tạ gia đều là truyền thế gia tộc lớn, tự nhiên là giao tình không tồi. Chỉ tiếc, bây giờ Mạnh thị đã tuyệt hậu, chỉ còn lại một mình Tạ gia.

Nam Cung Mặc tỉ mỉ suy nghĩ một chút, trong ký ức cũng mơ mơ hồ hồ còn một chút ấn tượng về Tạ gia lão phu nhân, mỉm cười gật đầu nói: "Sau khi trở về, ta nhất định tới bái kiến Tạ lão phu nhân."

Tạ Bội Hoàn che miệng cười nói: "Đương nhiên phải tới rồi, người không trở về thì Tạ gia vẫn phải cùng Nam Cung gia tuyệt giao. Ách, đương nhiên... Tạ gia chúng ta cùng Nam Cung gia vốn là không có giao tình gì cả." Giao tình giữa Tạ gia cùng Nam Cung gia hơn nửa vẫn là nể mặt Mạnh gia. Từ sau khi Nam Cung phu nhân qua đời, tiệc rượu trong Tạ gia liền từ chối không mời nữ quyến Nam Cung gia. Đây là cách xem thường mà Tạ thị đối với người như Trịnh thị, đồng thời cũng là tôn trọng Nam Cung phu nhân đã qua đời. Một phương diện khác, Tạ Bội Hoàn đây là nói cho nàng biết... Tạ gia cùng Nam Cung gia quan hệ không tốt lắm.

"Tại sao không nhìn thấy vị Nhị tiểu thư của nhà các người?" Tạ Bội Hoàn có chút ngạc nhiên hỏi. Nàng là chương mắt Nam Cung Thủ, nói rất êm tai là trường tụ thiện vũ*, nói khó nghe chính là không ra gì. Nhưng hiện nay bầu không khí trong thành Kim Lăng đều như vậy, đối với lễ nghi quy củ cũng không quá để ý. Nếu là tiền triều hoặc là qua mấy chục năm nữa, thân phận Nam Cung Thủ như vậy thật không có người nào để ý đến.

(*Trường tụ thiện vũ: Nghĩa đen là ống tay áo dài thì múa khéo, ý là có chỗ dựa dễ thành công.)

Tạ Bội Hoàn tuy rằng tính cách rộng rãi hào phóng, thế nhưng từ lúc sinh ra đã xuất thân danh môn kiêu ngạo, phần kiêu ngạo truyền thừa ngàn năm này sao lại dễ dàng vì một thứ nữ mà khom lưng?

Nam Cung Mặc lắc đầu nói: "Ta tới trước cùng Yến vương phi, nàng hẳn là đi theo Trịnh thị." Ở trước mặt người ngoài, Nam Cung Mặc không thể gọi là Uyển phu nhân, nhưng một tiếng Trịnh thị cũng là cực hạn.

Chỉ là một cách xưng hô, Tạ Bội Hoàn liền đã hiểu thái độ Nam Cung Mặc đối với mẫu tử Trịnh thị, nụ cười trên mặt càng thêm chân thành mấy phần. Chỉ là có mấy phần lo lắng nói: "Trở về thành Kim Lăng, chỉ sợ các nàng còn muốn làm khó dễ người rất nhiều, Yến vương điện hạ cùng Vương Phi lại muốn hỏi U Châu, nếu người có chuyện gì có thể đến Tạ gia."

"Cảm ơn người." Nam Cung Mặc mỉm cười cảm ơn.

Tạ Bội Hoàn xuất thân danh môn bác văn cường ký (tinh thông đủ loại sách), Nam Cung Mặc kiến thức rộng rãi nhưng tầm mắt trống trải, tuy rằng là lần đầu tiên gặp mặt trò chuyện để giết thì giờ nhưng lại rất thú vị. Chỉ là lại có người không chịu nổi phần hoà thuận vui vẻ này, mấy thiếu nữ y phục hoa lệ lượn quanh đi tới, "Người chính là Đại tiểu thư bị Nam Cung gia vớt tại nông thôn?" Hồng y thiếu nữ cầm đầu mặt mày thanh tú, chỉ là vẻ kiêu căng ngạo mạn trong thần sắc đã đem vẻ thanh tú uyển ước nguyên bản tổng đi sạch sẽ.

"Vị này là?" Nam Cung Mặc nhíu mày, dám ở trước mặt nhiều người vô lễ như vậy, chắc hẳn thân phận rất cao. Chỉ là nàng vừa mới ở đại sảnh cũng chưa từng nhìn thấy cô nương này.

Tạ Bội Hoàn nói: "Vị này chính là trưởng nữ của Thái Tử điện hạ, quận chúa Vĩnh Xương." Hoàng tử, hoàng tôn của Hoàng đế nhiều như vậy, cũng không phải từng vị quận chúa đều được phong hào, có thể được phong hào, chứng tỏ vị quận chúa này chắc hẳn có chút địa vị cùng sủng ái.

"Gặp quận chúa." Nam Cung Mặc nói.

Quận chúa Vĩnh Xương cao cao tại thượng liếc xéo Nam Cung Mặc, hừ nhẹ một tiếng nói: "Dung mạo đến cùng cũng không có gì đặc biệt?"

Mọi người đổ mồ hôi: Vị quận chúa này là chuẩn bị trào phúng chính mình hay là trào phúng Nam Cung Mặc, lại lấy dung mạo nàng cùng chính mình so sánh? Vị cô nương của Nam Cung gia này cho mặc dù không có địa vị nhưng có thể nói thanh tú hơn quận chúa Vĩnh Xương nhiều. Huống hồ vị cô nương này không hề son phấn, chỉ là một bộ áo lưới, mái tóc búi lỏng cũng đã khiến người ta biết đây chính là một vị thiếu nữ xinh đẹp, nếu là chân chính mặc hoa phục trên người, tuyệt đối xứng đáng với một cái danh hiệu tuyệt sắc giai nhân. Quận chúa Vĩnh Xương lại không ngại ngừng nói dung mạo đến cùng cũng không có gì đặc biệt? !

Đôi mi thanh tú của Nam Cung Mặc hơi nhũn, lại cười nói: "Công chúa nói đúng lắm, dung mạo bất quá không có gì đặc biệt, thực sự không đủ kiêu diễm."

Không có gì đặc biệt nhưng lại đẹp hơn chúng ta a, ai nói không đủ kiêu diễm nữa.

Quận chúa Vĩnh Xương hiển nhiên cũng biết mình với Nam Cung Mặc khởi đầu không tốt lắm, thế nhưng hết cách rồi, một nữ tử kiêu ngạo như nàng đối mặt với một nữ tử đẹp hơn chính mình thì nàng làm sao lại không thềm đề ý. Khẽ hừ một tiếng, quận chúa Vĩnh Xương nói: "Tại sao lại chỉ thấy một mình ngươi? Thù nhi sao lại không cùng đi? Không phải ngươi ý mình là tỷ tỷ, không cho Thù nhi đến đây chứ?"

Nam Cung Mặc cười nói: "Quận chúa nói đùa, ta cùng đi với Yến vương phi. Về phần... Thù nhi, xin thứ cho ta cũng không rõ ràng. Quận chúa nếu là quan hệ tốt với nàng, không bằng đi hỏi mẫu thân nàng một chút."

"Cái gì mà mẫu thân nàng?!" Quận chúa Vĩnh Xương sầm mặt lại, nói: "Trình phu nhân thân là phu nhân của Sở quốc công, Nam Cung tiểu thư cũng nên xưng một tiếng mẫu thân. Như vậy thật không có quy củ, quả thật là nha đầu lớn lên ở hương dã!"

Đôi mắt Nam Cung Mặc rủ xuống, nàng thật không biết vị quận chúa Vĩnh Xương này tại sao lại nhìn nàng không vừa mắt như thế. (Age: Người ta ghen tỵ sắc đẹp của chuy đó... *ngáp*)

Khẽ cup mắt, Nam Cung Mặc chậm chậm nói: "Quận chúa nói đùa, thân mẫu Nam Cung Mặc, Mạnh thị từ mấy năm trước liền đã qua đời rồi. Phụ thân vẫn chưa tái hôn, vậy vị mẫu thân này từ đâu mà đến? Lê nào... Thái tử điện hạ cũng phải cầu quận chúa gọi mấy vị ái thiếp bên ngoài là mẫu thân?"

"Làm cần!" Quận chúa Vĩnh Xương nhất thời trở mặt, nàng mặc dù là trưởng nữ của Thái Tử nhưng lại không phải là do Thái Tử phi sinh ra, nên cũng chỉ là một thứ nữ thôi. Lời nói của Nam Cung Mặc nghe vào trong tai giống như là đang trào phúng thân phận của nàng.

"Lời nói của Nam Cung tiểu thư có gì không đúng sao, kính xin quận chúa chỉ giáo. Cũng cho chúng ta lắng nghe để biết đường khác trong tâm can." Tạ Bội Hoàn mỉm cười nói.

Quận chúa Vĩnh Xương cắn răng, mãi không nói không ra lời. Các cô nương ở đây đều là trưởng nữ, sự tình ái thiếp diệt vợ đúng là không ít, thế nhưng thiếp thất tình nguyện từ bỏ một cái phong hào cáo mệnh cùng quan hệ thông gia dù sao cũng không nhiều. Lúc trước hoàng đế bệ hạ ra ý chỉ không cho phép đỡ thăng tiểu thiếp, đại đa số không can tâm nhưng vẫn là ngoan ngoãn theo như trình tự cưới kếp thất, kếp thất tuy rằng so với nguyên phối trước đó kém hơn một chút, nhưng dù sao vẫn là cưới hỏi堂堂 hoàng, danh chính ngôn thuận vào cửa. Về phần ái thiếp, tiếp tục sủng ái cũng là phải.

Bởi vậy, trong nhà các cô nương ở đây ít nhiều gì cũng có một cái thiếp thất được sủng ái, bắt các nàng phải gọi thiếp thất là mẫu thân? Đừng nói nguyên phối trước đó không vui, cả kếp thất cũng càng thêm không vui. Thân phận bản thân bọn họ cũng đã không bằng nguyên phối trước đó rồi, chẳng lẽ còn muốn cả một thiếp thất đều đạp ở trên đầu bọn họ sao?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Từ Chối Nói Xin Lỗi

"Tạ Bội Hoàn, ngươi làm cần!" Quận chúa Vĩnh Xương tức đỏ mặt, phần hận trùng mắt nhìn hai thiếu nữ trước mặt, chỉ cảm thấy càng nhìn càng chương mắt. Tuy rằng nàng là trưởng nữ của Thái Tử, là vị quận chúa được ngự phong, thế nhưng cũng chỉ là một thứ nữ. Càng không cần phải nói, đại thể tướng mạo của người trong hoàng thất Đại Hạ cũng chỉ bình thường, mà dung mạo của quận chúa Vĩnh Xương rất hiển nhiên là di truyền từ dung mạo của Thái Tử mà không phải là của sủng cơ mẫu thân, điều này làm cho nàng đối với hết thảy những cô nương có dung mạo xinh đẹp đều là một loại thiên địch. Từ hướng này nói, có thể được quận chúa Vĩnh Xương ưa thích, Nam Cung Thù vẫn là có mấy phần bản lãnh.

Tạ Bội Hoàn mỉm cười nói: "Tạ tam làm cần chỗ nào, mời quận chúa dạy bảo."

"Ngươi... Ngươi... Ngươi đâu, và miệng cho bản quận chúa!" Quận chúa Vĩnh Xương không nhịn được lệ khí trong lòng, rốt cục thét to.

Phía sau hai vị ma ma trung niên hình dáng cao lớn thô kệch đi ra, hướng về Tạ Bội Hoàn mà tới. Mọi người vây xem xung quanh tự nhiên không có ai sẽ ra cầu tình thay Tạ Bội Hoàn, căm ghét Tạ Bội Hoàn là một chuyện, quận chúa Vĩnh Xương này nổi danh lỗ mãng không nói đạo lý, nếu là nàng liều mạng đem người cầu tình cũng đánh một trận, vậy các nàng liền bị mất mặt rồi.

"Quận chúa, phải biết có chừng có mực!" Tạ bội hoàn sắc mặt trầm xuống, hướng về phía ma ma của mình một chút, trầm giọng nói. Tuy rằng thân phận không bằng quận chúa Vĩnh Xương, thế nhưng Tạ Bội Hoàn cũng không có sợ hãi vị quận chúa này. Coi như là trưởng nữ của Thái Tử điện hạ thì đã làm sao? Bên trên còn có Hoàng Đế bệ hạ nữa mà. Huống hồ, Thái Tử cũng sẽ không vì một thứ nữ mà đắc tội với Tạ gia.

Quận chúa Vĩnh Xương nhưng lại cho rằng Tạ Bội Hoàn sợ chính mình, đắc ý hất cằm nói: "Biết sợ là tốt, lập tức dập đầu nhận sai với bản quận chúa, bản quận chúa liền tha cho ngươi!"

Quận chúa Vĩnh Xương lại không biết, câu nói này của nàng đã phạm vào điều tối kỵ của Tà Bội Hoàn. Tà gia lạy trời, lạy đất, quỳ trước phụ mẫu, quỳ trước quần vương, chỉ là một vị quận chúa nhỏ bé còn chưa đủ tư cách để trường nữ Tà gia phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Tà Bội Hoàn trầm giọng nói: "Quận chúa đây là muốn làm nhục tôn nghiêm của Tà gia ta?" Quận chúa Vĩnh Xương sắc mặt cứng đờ, thái độ khách khí của phụ thân đối với Tà gia, nàng vẫn là biết một chút, thế nhưng. Nếu như cứ vậy mà buông tha Tà Bội Hoàn, mặt mũi của nàng biết đặt ở chỗ nào? Cẩn rằng, quận chúa Vĩnh Xương nói: "Người vô lễ với bản quận chúa, còn không nên đánh? Đánh cho bản quận chúa!"

"Ân, quận chúa!"

Một vị phụ nhân tiến tới, giờ bàn tay thô dày lên định quát tới dung nhan tú lệ của Tà Bội Hoàn. Sau lưng, đáy mắt quận chúa Vĩnh Xương tránh qua một tia khoái ý.

Nhưng cái bạt tai cũng không theo như dự liệu nằm trên mặt của Tà Bội Hoàn, một bàn tay trắng nõn như ngọc, tinh tế thon dài, nhẹ nhàng nắm chặt lấy cổ tay của phụ nhân kia. Cái bàn tay thon dài trắng nõn, mềm mại phảng phất không xương kia, thế nhưng sắc mặt phụ nhân bị nàng nắm chặt tay nhất thời trắng bệch nói không ra lời.

Nam Cung Mặc giương mắt, mỉm cười nhìn quận chúa Vĩnh Xương trước mắt nói: "Quận chúa, mong rằng cân nhắc kĩ."

Đối mặt với nụ cười của nàng, chẳng biết vì sao quận chúa Vĩnh Xương không nhịn được rung mình một cái. Bất quá rất nhanh, quận chúa Vĩnh Xương liền phục hồi tinh thần lại, trong lòng càng là nổi lên một luồng phẫn nộ. Nàng đường đường là một quận chúa, chỉ muốn giáo huấn một thần nữ nhi, liền có người dám cản trở, quả nhiên là không đem nàng để ở trong mắt.

"Đồng thời giáo huấn cho bản quận chúa! Bản quận chúa liền thay Sở quốc công giáo huấn nha đầu hương dã không biết lễ nghi này một chút!"

Đôi mi thanh tú của Nam Cung Mặc sụp xuống, giờ tay kéo Tà Bội Hoàn về phía sau mình. Phụ nhân đứng bên cạnh nghe xong mệnh lệnh của quận chúa Vĩnh Xương cũng tiến lên phía trước, vung chưởng muốn đánh Nam Cung Mặc, ẩn giấu ở bên dưới ống tay áo Nam Cung Mặc đã chuẩn bị một phen, một tia sáng bạc tại đầu ngón tay lướt qua. Chính là chờ thời điểm giáo huấn đối phương, đột nhiên ánh mắt Nam Cung Mặc quét ra hoa viên phía sau cách đó không xa, mỉm cười nhàn nhạt, đồng thời buông bàn tay của đối phương ra.

Phụ nhân bị Nam Cung Mặc bắt lấy đau đớn không ngớt ban nãy vừa được tự do cũng thẹn quá giận, cũng giờ tay hướng về Nam Cung Mặc đánh tới.

"Làm càn!" Một giọng nam lãnh túc vang lên, chỉ thấy một thân ảnh xẹt qua, nguyên bản bộ mặt hung ác của hai người muốn vung bạt tai bây giờ lại nâng cánh tay của chính mình ngã trên mặt đất kêu rên không ngớt.

Nam Cung Mặc bị một bàn tay lạnh lạnh kéo vào trong lòng, giương mắt liền nhìn thấy Vệ Quân Mạch vẫn lạnh nhạt nhưng đôi mắt tím thâm thúy lại đang tìm tòi nghiên cứu. (Age: Muahahaha *cười như điên* :v)

"Biểu ca?!" Quận chúa Vĩnh Xương biến sắc mặt, thất thanh kêu lên.

Nhóm khuê tú vây xem xung quanh cũng sợ đến đổi sắc mặt, dồn dập lùi về sau, phảng phất trước mắt là một con ác quỷ, khế đến gần cũng sẽ bị xé thành từng mảnh nhỏ.

"Vĩnh Xương, ngươi đang làm cái gì?" Phía sau truyền đến thanh âm của Tiêu Thiên Dạ, mọi người quay đầu lại lúc này mới nhìn thấy Tiêu Thiên Dạ dẫn một đám người đi đến đó. Đi theo bên người Tiêu Thiên Dạ, sắc mặt ba người Nam Cung Hoài cũng khó nhìn, rất hiển nhiên bọn họ vừa mới ở ngoài cửa cũng đã nghe thấy được thanh âm của quận chúa Vĩnh Xương. Nam Cung Hoài lạnh lùng nói: "Tiểu nữ không biết lễ nghi, tự có lão thần giáo dục, cũng không phiền quận chúa."

Sắc mặt quận chúa Vĩnh Xương tái nhợt, nhìn về phía Tiêu Thiên Dạ nhờ giúp đỡ. Vừa nãy chỉ là nhất thời kích động, nhưng lúc này lại đối mặt với cục diện như thế, cho dù là đường đường quận chúa cũng sợ đến thất kinh rồi. Tà gia, Sở quốc công phủ, công chúa Trường Bình, Yến vương, những người này không phải là người mà một thứ nữ phủ Thái Tử như nàng có thể đắc tội nổi. Huống chi, bây giờ chính là thời điểm phủ Thái Tử muốn lôi kéo Sở quốc công cùng Tà gia.

Ánh mắt Tiêu Thiên Dạ chìm xuống, phảng phất như không thấy biểu hiện của quận chúa Vĩnh Xương. Tiến lên ôn thanh nói: "Nam Cung tiểu thư, Tà tiểu thư, Vĩnh Xương vô lễ, sau khi trở về bản vương sẽ bẩm báo để mẫu phi hảo hảo quần giáo, kính xin hai vị thứ lỗi."

Nam Cung Mặc đã từ trong lòng ngực Vệ Quân Mạch đi ra, cho dù là phu thê chưa cưới nhưng trước mặt mọi người cũng không thích hợp làm ra hành động quá mức thân mật như vậy. Quay đầu lại nhìn về Tà Bội Hoàn đang đứng sau lưng mình, chỉ thấy bộ dạng Tà Bội Hoàn phục tùng cười yếu ớt, "Việt Quận Vương nói quá lời, quận chúa là quân, chúng ta là thần. Quân muốn thần chết, thần không dám không chết. Chỉ là, sau đó kính xin quận chúa để cho tiểu nữ thoải mái một chút là được rồi, Tà Bội Hoàn thà chết cũng không bỏ tôn nghiêm Tà gia."

Tiêu Thiên Dạ sắc mặt hơi đổi một chút, giọng cười nói: "Tà tiểu thư nói quá lời, chuyện ngày hôm nay chỉ là bất ngờ, bản Vương trở lại sẽ hảo hảo quần giáo xá muội. Vĩnh Xương, còn không hướng về Tà tiểu thư cùng Nam Cung tiểu thư nhận lỗi."

Quận chúa Vĩnh Xương thay đổi sắc mặt, nàng đường đường là quận chúa được ngự phong, lại phải xin lỗi hai thần nữ, sau này nàng làm sao có thể ra ngoài gặp người khác?

"Vương huynh..."

"Xin lỗi!" Tiêu Thiên Dạ trầm giọng nói.

Quận chúa Vĩnh Xương cắn môi thật chặt, không chịu mở miệng, trong ánh mắt dường như muốn đâm xuyên qua Tạ Bội Hoàn cùng Nam Cung Mặc.

"Tạ tiểu thư nói không sai, sao dám để quận chúa xin lỗi. Việc này... Liền bỏ đi." Nam Cung Mặc nguyên bản im lặng lại đột nhiên mở miệng.

Tiêu Thiên Dạ ngưng lỏng mày, nói: "Làm sai tự nhiên nên xin lỗi. Vĩnh Xương..."

Quận chúa Vĩnh Xương biến sắc, tàn nhẫn trừng mắt nhìn Nam Cung Mặc nói: "Ai muốn người cầu tình? Bản quận chúa không cần, bản quận chúa là trưởng nữ của Thái Tử, hoàng tôn của bệ hạ, đánh hai người các người thì làm sao? Các người sống..."

"Bốp!" Một bạt tai cắt đứt lời nói khó nghe của quận chúa Vĩnh Xương. Tiêu Thiên Dạ sắc mặt tối tăm, "Người đâu! Quận chúa bị bệnh, lập tức đưa quận chúa hồi Kim Lăng giao cho mẫu phi chăm nom!"

"Ân, Vương gia." Hai thị vệ tiến vào đám đông, tới bên người quận chúa Vĩnh Xương cung kính nhưng không mất cương quyết nói: "Quận chúa, mời."

Quận chúa Vĩnh Xương sắc mặt trắng xám, chung quy trước cái nhìn lạnh lẽo của Tiêu Thiên Dạ nên cái gì cũng không dám nói, trầm mặc mà đi theo thị vệ.

"Hai vị tiểu thư, biểu đệ, Vĩnh Xương không hiểu chuyện, mong rằng đừng trách cứ." Tiêu Thiên Dạ lần thứ hai cầu tha thứ.

Tạ Bội Hoàn nhàn nhạt nói: "Hoàng trưởng tôn khách khí, thân phận quận chúa cao quý, tuổi còn nhỏ, chúng ta sao dám trách tội."

Nam Cung Mặc nghiêng đầu tò mò quan sát Tạ Bội Hoàn, Tạ Bội Hoàn cũng ngẩng đầu, hai người đều là ngẩn ra, tiện thể hiểu ý cùng nở nụ cười.

Đương nhiên không thể để cho quận chúa Vĩnh Xương xin lỗi được, nếu là nhẹ nhàng nói một câu xin lỗi thì xong rồi, chẳng phải là các nàng đã không công lại bị người ta mắng một hồi? Qua hôm nay, tháng ngày tốt sau này của quận chúa Vĩnh Xương còn dài, vị quận chúa này thân phận cao quý nhưng mới mười tuổi, cũng chưa có đính hôn, nguyên nhân vừa nhìn liền hiểu ngay. Có thể suy ra, tương lai trong vòng một năm, chỉ sợ cũng sẽ không có ai tới cửa, trừ phi Thái Tử thật sự không muốn gả nữ nhi của mình đi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bằng Hữu, Hợp Ý

Nơi nữ quyến tụ tập nói chuyện đến cùng cũng không phải là nơi nam tử có thể ở lâu được, nói xong mấy câu, Tiêu Thiên Dạ liền dẫn người đi ra. Nam Cung Hoài nhìn nữ nhi đang đứng thong dong trước mặt Hoàng trưởng tôn, ánh mắt phức tạp, im lặng không nói lời nào. Ngược lại là Nam Cung Huy cùng Nam Cung Tự đều không yên lòng nhìn Nam Cung Mặc một chút. Vệ Quân Mạch cúi đầu nhìn thiếu nữ về mặt nhã nhặn lịch sự trước mặt, trầm giọng nói: "Không cần sợ, có chuyện gì cứ cho người đi tìm cứu mẫu." Đợi đến lúc Nam Cung Mặc đồng ý mới chịu rời đi cùng đám người Tiêu Thiên Dạ.

Một đám người đến rồi lại đi, mang theo cả vị quận chúa Vĩnh Xương vừa mới lảo loạn ban nãy. Trong hoa viên, nhiều khuê tú nhìn hai thiếu nữ bình tĩnh đứng sóng vai, trong lòng không biết là thích hay phẫn nộ.

Tạ Bội Hoàn nghiêng đầu đánh giá Nam Cung Mặc, đáng tuổi cười chân thành mà nói: "Mắt nhìn của ta quả thật là không tệ."

Nam Cung Mặc nhíu mày cười nói: "Vận khí của ta tựa hồ cũng không tệ." Ai cũng không phải người lương thiện, nhưng họ chính là thấy nhau thuận mắt. Hai người nhìn nhau cười cười, cũng lười để ý tới những người kia, một bên ra về không thêm để ý lại một bên cạnh âm thầm dò xét các nàng. Tạ Bội Hoàn kéo Nam Cung Mặc tìm một nơi ngồi xuống, nói: "Xem ra người cùng Vệ gia Đại công tử quan hệ rất tốt?"

"Vệ gia Đại công tử? Người nói là... Vệ Quân Mạch?"

"Còn có thể là ai?" Tạ Bội Hoàn liếc nhìn nàng, có chút tiếc hận mà nói: "Thật ra Vệ Quân Mạch đã có được một cái đại tiện nghi, nếu như khi trước người ở Kim Lăng..."

Nam Cung Mặc phát tay nói: "Ta nếu là ở Kim Lăng, bây giờ có thể đứng ở đây không còn khó nói." Nàng cũng không quên thời điểm lần đầu tiên nàng mở to mắt lúc trước là ở nơi nào. Tạ Bội Hoàn chống cằm suy nghĩ một chút nói: "Nói cũng phải, mấy năm trước có nghe tổ mẫu nói Nam Cung Đại tiểu thư có hiểu với thân mẫu, tính tình cương liệt. Chỉ tiếc, khi đó thân thể ta không tốt, ít ra ngoài, đúng là chưa bao giờ thấy qua người."

Hiếu thuận mẫu thân? Nam Cung Mặc nhíu mày, một hài tử mới chín tuổi tuổi vì thân mẫu mà giữ đạo hiếu ba năm, lại về sống với ông bà, túc trực bên linh cửu mẫu thân, còn không phải là có hiếu sao?

"Người sau này trở về cũng không cần lo lắng, bệ hạ thích nhất là hài tử có hiếu. Người lại biết người hiếu thuận với Nam Cung phu nhân như vậy, cũng sẽ không để người phải chịu ủy khuất." Tạ Bội Hoàn nói.

"Chúng ta vừa mới bị si nhục." Nam Cung Mặc miễn cưỡng chỉ ra.

Tạ Bội Hoàn bĩu môi, có chút bất đắc dĩ nói: "Đây cũng là không có biện pháp, đều nói người thông minh khó đối phó, kỳ thật kẻ đần mới khó đối phó a." Người thông minh biết rõ tính toán thành bại, được mất, biết rõ nặng nhẹ, đồ đần thì chỉ biết một mực nhiệt huyết xông về phía trước, vĩnh viễn không biết lúc nào sẽ thất bại, hoàn toàn không để ý đến hậu quả sau đó, đúng là rất phiền toái. Tựa như quận chúa Vĩnh Xương, nếu là một người thông minh, chắc chắn sẽ không ở trước mặt mọi người động thủ với Nam Cung Mặc cùng Tạ Bội Hoàn.

"Lại nói, Nam Cung Thủ đến bây giờ còn chưa tới, không phải là bị người ám toán rồi a?" Tạ Bội Hoàn không che giấu chút nào, tò mò hỏi.

Nam Cung Mặc nhũn mày, cười nói: "Cái này thực không quan hệ với ta, người không bằng hỏi quận chúa Vĩnh Xương một chút, vì sao lại nhằm vào người đi? Ta nhớ không lầm, nàng vốn là tới tìm ta gây phiền toái?" Cũng không biết vị quận chúa Vĩnh Xương này trí tuệ đến cùng IQ là bao nhiêu, nguyên bản hướng về phía nàng chăm chọc. Ai biết Tạ Bội Hoàn mới khẽ nói một câu, tất cả cừu hận liền hướng về phía Tạ Bội Hoàn. Tạ Tam thoát nhìn cũng không giống người có thể kéo cừu hận như vậy a.

"Ngược lại là, Hoàng trưởng tôn đối với người rất khách khí." Chồng cảm, Nam Cung Mặc miễn cưỡng nói.

Tạ Bội Hoàn có chút bất đắc dĩ, "Ta hiện tại có chút hoài nghi, kết giao bằng hữu với người đến cùng có phải là việc tốt hay không." Quá thông minh cũng là một chuyện phiền toái a. Bất quá từ nhỏ Nam Cung Mặc đã lớn lên tại hương dã, không có người dạy bảo nhưng lại có thể nhạy cảm như thế, thật sự là làm cho người ta có chút sợ hãi cùng thán phục.

Nam Cung Mặc đối với mấy điều này kỳ thật cũng không cảm thấy hứng thú cho lắm, chẳng qua là nàng cùng Tạ Bội Hoàn ngồi nói chuyện với nhau liền đã biết trước không có khả năng nói về mấy cái sơn phấn, nước hoa, tơ lụa hay trang sức.

Nói chuyện phiếm ở bên trong, Tạ Bội Hoàn cẩn thận phổ cập toàn bộ tin tức về các khuê tú cùng thế gia trong thành Kim Lăng cho Nam Cung Mặc. Những điều này Yến Vương phi cũng từng nói qua cho nàng, nhưng thân phận Yến Vương phi tôn quý, lại không ở Kim Lăng đã lâu, tự nhiên cũng chỉ có thể biết đại khái một chút. Mà Trịnh thị lại càng không có khả năng nói những điều này cho Nam Cung Mặc, bởi vậy Tạ Bội Hoàn giới thiệu để Nam Cung Mặc có thể nắm rõ thế lực trong thành Kim Lăng. Cũng có thể coi là đã giúp cho nàng một cái đại ân.

"Bái kiến Nam Cung tiểu thư, Tạ tiểu thư, yến hội đã sớm bắt đầu, Vương Phi mời hai vị tiểu thư đến." Một thị nữ bên người Yến Vương phi vội vàng chạy đến, cung kính bẩm báo. Hai người không khỏi khẽ giật mình, không nghĩ tới bản thân đã hân duyên một buổi sáng. Cùng nhau đứng dậy, Tạ Bội Hoàn cười nói: "Chúng ta quay về Kim Lăng lại tiếp tục tán gẫu?"

"Sẵn sàng phụng bồi." Nam Cung Mặc thân nhiên cười cười.

Trong đại điện của hành cung, yến hội quả nhiên đã sớm bắt đầu. Hai người vừa từ cửa hông đi vào liền nhìn thấy Yến Vương phi mỉm cười vẫy tay về phía các nàng, "Bái kiến Vương Phi."

Yến Vương phi nhìn hai người đầy yêu thương, mỉm cười nói: "Xem ra Vô Hà cùng Tạ Tam cô nương rất hợp duyên, hai tiểu cô nương đều đến ngồi cạnh ta đi, Tạ phu nhân, người cũng đừng trách tội bản phi a."

Tạ gia phu nhân tự nhiên sẽ không mất hứng, Tạ gia tuy rằng không muốn dính vào cuộc tranh giành hoàng quyền, nhưng cũng không có nghĩa là Tạ gia lại dám coi rẻ vương quyền. Nữ nhi Tạ gia có thể được Yến Vương phi coi trọng tự nhiên là sự tình tốt, "Vương Phi nói đùa, Vương Phi ưa thích nha đầu kia, đó chính là phúc phận của nàng."

Yến Vương phi lúc này mới cao hứng kéo hai cô nương ngồi xuống cạnh mình, khiến cho đám khuê tú ở đây lại là một hồi hâm mộ cùng ghen ghét. Ngồi ở bên dưới Yến Vương phi, Tề vương phi cười nói: "Xem ra không chỉ là Nam Cung tiểu thư cùng Tạ tiểu thư hợp ý nhau, Tam tẩu cùng Nam Cung tiểu thư cũng rất hợp duyên a. Đúng rồi, nha đầu Vĩnh Xương kia đâu, tại sao lại không thấy?"

Yến Vương phi đáng tuổi cười hơi nhạt, bình tĩnh nói: "Vừa rồi Thiên Dạ đã nói với ta, Vĩnh Xương có chút không thoải mái nên đã trở về phòng nghỉ ngơi rồi, để muội ước chừng là không có nghe thấy a."

Tề vương phi nụ cười thoáng cứng lại, vỗ trán của mình, cười nói: "Xem trí nhớ ta đây, nhất thời lại quên mất. Nha đầu kia thực là... Sớm không bệnh, muộn không bệnh, hết lần này tới lần khác đúng vào lúc này lại bị bệnh. . ."

Đám khuê tú xung quanh đều biết quận chúa Vĩnh Xương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhìn về phía Nam Cung Mặc cùng Tạ Bội Hoàn, ánh mắt cũng càng thêm phức tạp. Không chỉ có cô Yến Vương phi làm chỗ dựa, liền cả Hoàng trưởng tôn cũng vì các nàng mà trách phạt thân muội, cũng không biết hai vị này đến cùng có bao nhiêu phúc phận. Xét thấy Nam Cung Mặc đã bị chỉ hôn cho Vệ Quân Mạch, phần ghen ghét này lại một lần nữa đổ lên người Tạ Bội Hoàn. Đối với điều này, Tạ Tam tiểu thư chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ.

Chỗ ngồi của nữ quyền ở bên trong, nụ cười Trịnh thị có chút cứng ngắc nhìn về phía thiếu nữ áo lam ngồi ở bên người Yến Vương phi đang nói cười yến yến, không nhịn được nghiêng răng nghiêng lợi. Nữ nhi của nàng thì bị giam trong phủ, cả yến hội đều không được tham gia, Nam Cung Mặc lại ngồi ở bên người Yến Vương phi chiếm hết danh tiếng, thật sự là đáng giận! Đợi đến lúc trở lại Kim Lăng..

Đột nhiên, một ánh mắt lạnh lùng nhắm thẳng đến Trịnh thị, trong lòng Trịnh thị không khỏi phát lạnh. Men theo hướng nhìn lại, thấy thanh y nam tử mắt tím quý dị ngồi ở bên người Yến Vương phi đang yên lặng nhìn mình chăm chăm, đáy lòng Trịnh thị khẽ động, suýt nữa làm đổ chén rượu trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Yên Vương Quan Tâm

Lần đầu tiên Nam Cung Mặc tham kiến yến hội, thật sự là có muốn khen cũng chẳng có gì mà khen. Bởi vì hoàng gia hồi hương để tế tổ, trên yến hội tự nhiên cũng không có ca múa ti trúc gì, bất quá chính là hai vị Vương gia cùng Hoàng trưởng tôn mở tiệc chiêu đãi mấy vị quan lớn quyền quý trong Đan Dương, chỉ để bày ra sự phát đạt của Tiều gia, nhưng cũng không quên ý tứ. Hai vị Vương gia cùng Hoàng trưởng tôn mời mấy chén rượu, nói một tí là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn các loại, còn lại chính là từ những đám quan chức quyền quý này nói.

Đang tại thời điểm Nam Cung Mặc cảm thấy nhàm chán, không biết Vệ Quân Mạch từ chỗ nào đi ra, xuất hiện ở bên người Yên Vương phi, thấp giọng nói: "Cửu mầu, cửu cửu muốn gặp Vô Hà." Yên Vương phi tựa hồ nhớ ra cái gì đó, không ngang ngược chút nào, nghiêng đầu nhìn Nam Cung Mặc cười nói: "Đã như vậy, Mặc nhi mau đi đi."

Nam Cung Mặc đối với yến hội buồn tẻ không thú vị như vậy, đã sớm mất đi hứng thú, càng không có hứng thú ngồi ở đây mặc người thưởng thức, gật đầu với Yên Vương phi rồi liền đi theo Vệ Quân Mạch rời khỏi.

Sau lưng, Tề vương phi nhú mày nhìn hai người cùng đi kẻ vai sát cánh nói: "Xem ra Quân Mạch quả thật để ý Nam Cung gia đại tiểu thư." Nếu nói là Vệ Quân Mạch đối với Nam Cung gia đại tiểu thư vừa thấy đã yêu, Tề vương phi hiển nhiên không tin. Những năm này, toàn bộ người trong Kinh Thành đều đối với Vệ Quân Mạch nhượng bộ lui binh, Vệ Quân Mạch lại là người lãnh đạm, đối mặt với tuyệt sắc giai nhân sắc mặt đều không chút thay đổi. Nhưng lần này lại để tâm đến Nam Cung Mặc như thế, chẳng lẽ là vì Sở quốc công phủ? Nếu là có Sở quốc công phủ ủng hộ, lực lượng của Vệ Quân Mạch tại Tỉnh Giang Quận Vương phủ cũng sẽ vững chắc vài phần. Bất quá nếu là như vậy... Thái tử điện hạ chỉ sợ là sẽ gây khó dễ. Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Chu vương phi sâu hơn vài phần.

Yên Vương phi nhàn nhạt liếc Tề vương phi, nói: "Là một cô nương tốt, Quân Mạch tuổi cũng không còn nhỏ."

Tề vương phi mặt mặt, đành phải ngượng ngùng cười cười. Nói cho cùng, Vệ Quân Mạch cũng là thân ngoại sanh của Tề vương, tính toán quá mức không khỏi ra vẻ mình không phóng khoáng.

Trong hậu điện hành cung, thân thể Yên Vương không khỏe sớm đã rời khỏi yến hội để nghỉ ngơi. Vệ Quân Mạch mang theo Nam Cung Mặc đi tới, chứng kiến Yên Vương đang ngồi ở đằng sau án thư, cầm bút viết nhanh, nét trầm ổn cương nghị trên mặt ngược lại là không có nửa điểm không khỏe. Thấy hai người đi tới, Yên Vương ngẩng đầu lên nói: "Đã đến, sang đây nhìn một chút."

Nam Cung Mặc do dự, đi theo chân Vệ Quân Mạch. Trên bàn, Yên Vương có để một bức mảnh hồ chưa vẽ xong, bất quá chỉ nhìn một phần hiện tại, có thể cảm giác được một cổ khí phách Bách Thú Chi Vương đập vào mặt.

"Thân thể cửu cửu tốt hơn nhiều?" Vệ Quân Mạch một tay kéo Nam Cung Mặc tiến lên, thần sắc bình thường mà hỏi thăm.

Yên Vương để bút xuống, đưa tay vuốt chỗ vết thương cũ sau lưng, hai đầu lông mày cũng vài phần buông lỏng, nói: "Phương thuốc của Vô Hà thật sự rất tốt."

Nam Cung Mặc nhẹ nhàng quay người một cái, không phản bác đành phải cười yếu ớt nói: "Vương gia quá khen rồi."

Yên Vương phát tay, nói: "Bốn vương không thích người khách sáo, những tên lang băm trong kinh thành kia chữa trị đã vài chục năm cũng không nói nên lời, nhưng bốn vương dùng phương thuốc của ngươi, hai ngày này ngược lại là thoải mái hơn. Bất quá..." Yên Vương nhú mày, nhìn chằm chằm vào Nam Cung Mặc nói: "Thuốc này sử dụng cũng thật là đau nhức, không có biện pháp khác giảm bớt sao?" Mỗi một lần dùng thuốc, hẳn đều cảm giác vô cùng thống khổ, giống như vừa trở lại thời điểm bị thương năm đó. Nếu không phải bản thân Yên Vương ý chí kiên định, nhân vật tầm thường chỉ sợ không chịu nổi phương thuốc này.

Rõ ràng là một vương gia uy chấn thiên hạ, nhưng lại thẳng thắn cảm thấy thuốc sử dụng thật quá đau nhức. Nam Cung Mặc nhìn không được có chút buồn cười, cảm thấy Yên Vương điện hạ tựa hồ cũng không phải là uy nghiêm như trong ấn tượng. Nhìn thoáng qua Vệ Quân Mạch đang nắm một tay của mình thần sắc bình thường, đột nhiên hiểu rõ. Yên Vương đối với ngoại tôn Vệ Quân Mạch này quả nhiên là thập phần để tâm, có thể ở trước mặt nàng biểu hiện ra bình dị gần gũi như thế, nhờ phúc Vệ Quân Mạch rồi.

Cười nhạt một tiếng, Nam Cung Mặc nói: "Vương gia thứ lỗi, thuốc đắng dã tật, lợi cho bệnh. Vết thương của vương gia kéo dài lâu rồi, đành phải uống thuốc thêm vài ngày nữa. Mặt khác, U Châu nghèo nàn, tương lai trong vài năm Vương gia chỉ sợ còn phải tự đi lấy thuốc mới được. Tiểu nữ sẽ đem phương thuốc giao cho Vệ... Thế tử." Nếu như Yên Vương điện hạ đã biểu hiện thân hòa như thế, mà trong thời gian ngắn hiển nhiên cũng là muốn nâng cùng Vệ Quân Mạch ở cùng một chỗ, Nam Cung Mặc quyết định vẫn là nên làm một đại phu có trách nhiệm.

Yên Vương nhìn ngoại tôn đứng ở một bên, mày kiếm nhú lại cũng không nói gì thêm. Chẳng qua là dặn dò Nam Cung Mặc phương thuốc không nên quá nặng.

Nói xong việc vặt, Yên Vương chỉ hai cái ghế bên cạnh bảo hai người ngồi xuống, lời nói xoay chuyển hỏi: "Việc Thiên Dạ gặp chuyện người có ý kiến gì không?"

Vệ Quân Mạch giương mắt, bình tĩnh nói: "Còn chưa bắt được thích khách?"

Yến Vương lắc đầu, có chút tiếc rên sất không thành thép mà nói: "Đại ca thật sự là làm hư Thiên Dạ rồi, cũng không chịu nghĩ kỹ một chút, đã là lúc nào rồi mà còn dám đến cái loại địa phương đó! Trờ về cùng Vệ Tĩnh nói một tiếng... Được rồi, việc này bốn vương sẽ tự mình nói với hân." Đối với đứa cháu Thiên Dạ này, Yến Vương nhiều lúc thật sự không biết nói cái gì cho phải. Nói hân không thông minh, tài học trong đám Hoàng tôn cũng là số một số hai. Nói hân không hiểu chuyện, tại trước mặt phụ hoàng có thể dễ dàng lão gia tử vô cùng cao hứng đấy. Ai biết bọn hân chỉ mới đến chậm có hai ngày lại xảy ra loại sự tình này? Nếu mấy tiểu tử nhà hân dám làm loại sự tình không đáng tin cậy này, hân tuyệt đối sẽ không chút do dự mà đánh gãy chân của bọn hân.

"Là Vệ Quân Trạch cùng Vệ Quân Bác dẫn hân đi hay sao?"

Yến Vương hừ nhẹ một tiếng nói: "Còn có thể là ai? Cũng đừng nói cái gì mang, Thiên Dạ là hài tử không hiểu chuyện sao? Hôm nay ngược lại là tốt rồi, mọi người không dám đem sự tình chọc đến phụ hoàng, nhưng mà chỗ của Thái Tử đã biết hết rồi đấy." Hoàng trưởng tôn gặp chuyện tại Đan Dương, người bị hoài nghi đầu tiên ngoại trừ mấy vị nhi tử của Thái Tử điện hạ chính là những người làm hoàng thúc như bọn họ đấy.

"Hoàng trưởng tôn thoát nhìn tựa hồ cũng không nóng nảy." Vệ Quân Mạch thần nhiên nói.

"Hân nắm chắc tâm lý, hoàng thúc như ta còn cần phải cho Thái Tử một cái công đạo. Lần này là đại biểu bệ hạ tế tổ, sự tình không thể kinh động quá lớn, người hành sự rất tốt, không theo bọn hân dính vào những chuyện này."

Vệ Quân Mạch gật đầu nói: "Quân Mạch đã biết."

Yến Vương một bên cùng Vệ Quân Mạch nói chuyện, một bên cũng không quên dò xét Nam Cung Mặc đang ngồi ở đó. Mặc dù nói đến đại sự Hoàng trưởng tôn gặp chuyện, nhưng mà từ đầu tới đuôi trên dung nhan thiếu nữ kia đều không có nửa điểm lo lắng cùng kinh hãi. Yến Vương trong lòng âm thầm gật đầu, gặp chuyện không sợ hãi, biết rõ lúc nào nên nói lúc nào không nên nói chuyện, trưởng nữ Nam Cung gia đúng là một cô nương hiểu chuyện. Chắc hẳn Trường Bình gặp được cũng sẽ cao hứng đấy. Không biết nghĩ đến cái gì, trên mặt Yến Vương lại hiện lên một tia phiến muộn nhàn nhạt.

Yến Vương gật đầu, nhìn về phía Nam Cung Mặc nói: "Mấy ngày nữa Hoàng trưởng tôn sẽ lên đường hồi kinh. Đến lúc đó bốn vương cùng vương phi cũng phải hồi U Châu. Trờ lại Kim Lăng, đến Tĩnh Giang Quận Vương phủ thăm Trường Bình. Tiểu cô nương Tạ gia kia cũng là người tốt, người cũng nên gặp."

Nam Cung Mặc gật đầu cung kính, "Đa tạ vương gia dạy bảo." Yến Vương vì ngoại tôn Vệ Quân Mạch thật sự là lo lắng khôn cùng, chỉ sợ là đối với con của mình cũng không có lo lắng qua như vậy a.

Yến Vương nói: "Các người đi đi, chờ thời điểm các người đại hôn, bốn vương sẽ quay về Kim Lăng."

Vệ Quân Mạch gật đầu, "Quân Mạch cáo lui."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 37: Công Bằng

Xuất hiện trên Thiên Điện, trong lúc nhất thời có chút trầm mặc. Hai người cũng không thể nói chuyện tử tế, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói cái gì cho phải. Nếu có cần thiết, Nam Cung Mặc đương nhiên cũng có thể chuyện trò vui vẻ, nhưng mà trong tiềm thức nàng tựa hồ cũng không nguyện ý ứng phó Vệ Quân Mạch. Mà Vệ Quân Mạch hiển nhiên cũng là người thông minh, là thật tâm tương giao hay vẫn là ứng phó, sự tình mười phần đều không thể gạt được hân.

Tựa hồ nhận thấy nàng đang ảo não, trên dung nhan lạnh lùng của Vệ Quân Mạch xuất hiện một tia vui vẻ không dễ dàng phát giác, thần nhiên nói: "Điện tích hành cung khá lớn, cùng đi xung quanh xem một chút?"

Nam Cung Mặc đành phải gật đầu, vì vậy hai người kè vai sát cánh cùng đi, bước chầm chậm trên đường.

Vệ Quân Mạch không phải là lần đầu tiên đến hành cung Đan Dương, đối với bố cục bên trong xem như hết sức quen thuộc, cho nên đưa Nam Cung Mặc đi tham quan đều là nơi cảnh trí u nhã lại ít có người rảnh rỗi xuất hiện.

"Vô Hà không muốn nói chuyện với ta sao?" Đang lúc Nam Cung Mặc ngờ ngác ngấm cảnh, thanh âm nam tử trầm thấp truyền đến.

Nam Cung Mặc nghiêng đầu, lắc đầu nhìn thanh y nam tử đi bên cạnh mình, chân thành mà nói: "Chúng ta không quen." Cho nên thật sự không biết có thể nói chuyện gì? Chẳng lẽ muốn nói về chuyện việc nàng bị thân phụ vứt bỏ tại hồi hương đáng thương ra sao? Hay là nói về thân thể của hân, tình cảnh trong thành Kim Lăng có bao nhiêu phần lung tung? Hiển nhiên đều là chủ đề không nên nhắc đến.

"Ồ chung nhiều ngày như vậy, ta cho là chúng ta rất quen." Vệ Quân Mạch nói.

"Rất quen thuộc?" Nam Cung Mặc kinh ngạc nhìn hắn, hiển nhiên không rõ đáp án của hắn từ đâu mà ra được, "Ngoại trừ biết rõ tên, gia thế, chúng ta còn biết gì nữa?"

"Vô Hà muốn biết cái gì, có thể trực tiếp hỏi ta." Vệ Quân Mạch lãnh đạm nói.

Nam Cung Mặc cười cười rồi lại im lặng, ta đây cái gì cũng không muốn hỏi.

Nhìn về mặt không phản bác được của thiếu nữ trước mắt, Vệ Quân Mạch liền cảm thấy vui vẻ. Hắn kết giao cho tới bây giờ cũng không nhiều, những tiểu thư trong thành Kim Lăng kia càng là tâm địa rắn rết, bởi vậy thiếu nữ trước mắt vô luận là biểu hiện thái độ gì hắn đều sẽ không cảm. Bởi vì hắn chưa bao giờ cảm thấy trong mắt cô nương này có mấy may khinh thường hắn. Như thế, liền đủ rồi.

"Ta là Vệ Quân Mạch, hiệu Thanh Hàn, thân mẫu ta là công chúa Trường Bình. Ta thích tập võ, thích ăn cay không thích ăn đồ ngọt, ta biết đánh đàn nhưng không chắc sẽ vẽ được tranh... Những thứ này Vô Hà phải nhớ." Vệ Quân Mạch nói khẽ.

Ta tại sao phải nhớ?

"Chúng ta về sau muốn thành thân, đương nhiên phải nhớ sở thích của nhau. Vô Hà thích gì cũng có thể nói cho ta biết, ta cũng sẽ nhớ rõ." Dường như đọc được suy nghĩ của Nam Cung Mặc, Vệ Quân Mạch nói.

Nam Cung Mặc yên lặng lướt qua về mặt thành thật trước mắt, phát hiện hắn không phải đang nói đùa mà thật sự có ý định lấy nàng. Đương nhiên, điều này cũng không phải chuyện kỳ quái gì, thời đại này vốn là cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, huống chi lại còn là ý chỉ của hoàng thượng. Vệ Quân Mạch biểu hiện rất có thành ý, không để tâm chẳng qua là nàng mà thôi.

Nghiêm túc suy nghĩ một chút, Nam Cung Mặc vẫn là quyết định nói công bằng một chút: "Ta bây giờ còn chưa thể quyết định..."

Vệ Quân Mạch cũng không ngoài ý, chẳng qua là cười nhạt nói: "Vô Hà suy nghĩ nhiều rồi. Vô Hà hiện tại đang có tình vui mừng sao?"

Nam Cung Mặc lắc đầu.

"Vô Hà rất chán ghét ta? Hay là ta cùng vị hôn phu tương lai được kỳ vọng của Vô Hà chênh lệch quá xa?"

Nam Cung Mặc lắc đầu lần nữa, nàng đối với tình yêu cũng không mơ mộng gì nhiều, tự nhiên cũng không tồn tại vị hôn phu trong lòng. Huống chi Vệ Quân Mạch ngoại trừ con mắt cùng thân thể cho là không ổn, những cái khác tuyệt đối đều là tốt nhất. Mà hai điều này đối với người ở bên ngoài quả thực là khuyết điểm thập phần nghiêm trọng nhưng ở trong mắt Nam Cung Mặc thật ra chúng còn không tồn tại đấy. Cho nên... Nàng thực không có gì lý do gì tốt để cự tuyệt cái hôn sự này.

"Cho nên, Vô Hà đã không ghét ta, cũng không cảm thấy vui mừng, vì cái gì không thể thử xem đây?" Vệ Quân Mạch cười nhạt, thấp giọng hỏi.

Đối diện với con mắt ôn hòa của hắn, Nam Cung Mặc nhin không được run lên, cũng rất nhanh phục hồi tinh thần, chính mình lại âm thầm toát mồ hôi lạnh. Nàng rõ ràng ba lần bốn lượt tại trước mặt người nam nhân này nghe mấy lời kích động, nếu như là lời nói của địch nhân chỉ sợ là có mười cái mạng cũng chưa đủ dùng. Nghiêm túc suy tư một chút, Nam Cung Mặc cười yếu ớt nói: "Kỳ thật nói không đồng ý đúng là có chút sĩ diện lừa đảo, dù sao Hoàng đế khó đùa, nếu không muốn làm phạm nhân cả đời bị truy nã, chắc chắn ta phải gả đi. Nói những điều này... Để Vệ thể tử chê cười."

Vệ Quân Mạch nhíu mày, suy nghĩ một chút, tuy rằng cũng không phải là đã biết rõ thắc mắc của Nam Cung Mặc, nhưng vẫn là mở miệng nói: "Không bằng chúng ta lập một cái ước định, cho là trong vòng ba năm, nếu như Vô Hà cuối cùng vẫn không muốn cùng ta gắn kết cả đời, ta có thể nghĩ cách để Vô Hà rời đi."

Nam Cung Mặc nhíu mày, Vệ Quân Mạch nói: "Ta cũng cần một thể tử, Vô Hà một khi trở lại Kim Lăng, cũng cần một vị hôn thê. Coi như là không phải ta cũng sẽ là người khác. Đương nhiên, nếu như trước khi chúng ta thành thân, Vô Hà tìm được lang quân như ý, vậy cái ước định này liền hết hiệu lực. Dù là... Trước đại hôn một ngày. Đương nhiên, ta tin Vô Hà nếu như thật sự có người trong mộng nhất định sẽ không kéo dài tình trạng tới khó xử như thế."

"Thế tử rộng lượng như vậy, ta nghĩ không còn lý do gì để cự tuyệt." Nam Cung Mặc mỉm cười nói. Cái này cũng không phải lấy lòng, Vệ Quân Mạch đưa ra điều kiện như vậy đúng là dưới tình huống hiện nay quá mức hào phóng rồi. Chỉ sợ tìm toàn bộ nam nhân trong thành Kim Lăng cũng sẽ không gặp được nam tử thứ hai nguyện ý tặng ân huệ lớn như vậy cho vị hôn thê của mình đâu.

Vệ Quân Mạch cười nhạt, "Đã như vậy, Vô Hà có thể đáp ứng một vài yêu cầu của ta tại hạ?"

"Thế tử mời nói."

"Không nên tận lực cự tuyệt ta. Mặt khác, Vô Hà có thể gọi ta là Quân Mạch, hoặc là Thanh Hàn." Vệ Quân Mạch nói.

"Tốt, Quân Mạch." Nam Cung Mặc có chút kinh ngạc trước sự nhạy cảm của Vệ Quân Mạch. Kỳ thật nàng cũng không phải là tận lực cự tuyệt Vệ Quân Mạch, chẳng qua là đã sống năm sáu năm trên đời này, tuy rằng xem sư phó cùng sư thúc sư huynh như người thân. Nhưng mà đối với bọn hắn ngoại trừ quen thuộc vẫn có khoảng cách cản trở. Nói nàng tận lực cự tuyệt Vệ Quân Mạch, không bằng nói là nàng cố ý cự tuyệt. Trên đời này ngoại

trừ năng tự mình nhận thức, nếu không mọi thứ đều không tồn tại, ví dụ như huynh muội, hay ví như phụ nữ, lại ví như hôn nhân.

Vệ Quân Mạch gạt đầu, đang định mở miệng nói gì đó, đột nhiên thần sắc hơi động, kéo Nam Cung Mặc nhảy lên cây đại thụ bên cạnh. Vệ Quân Mạch nghe được, Nam Cung Mặc tự nhiên cũng phát hiện, chẳng qua là động tác của Vệ Quân Mạch so với nàng càng là nhanh hơn một chút, vì vậy Nam Cung Mặc đành phải cường chế sự xúc động muốn thò tay đẩy hắn ra, phục hồi tinh thần lại đã bị Vệ Quân Mạch ôm vào ngực ngồi trong tán lá sum xuê trên cây.

Một lát sau, trên đường cách đó không xa, hai thanh âm một trước một sau đã tới. Nữ tử đi phía trước lại có chút vội vàng, khuôn mặt hơi trầm xuống, nam tử bạch y đằng sau ngược lại là phong độ nhẹ nhàng, điềm tĩnh. Nam Cung Mặc có chút tò mò muốn xem ra diện mạo hai người kia, lại bị Vệ Quân Mạch nghiêm túc ôm vào trong ngực không thể động đậy. Có chút không vui mà nghiêng đầu, hơi thở của Vệ Quân Mạch phả vào bên cạnh cổ nàng, làm cho nàng có chút không được tự nhiên mà giật giật.

Vệ Quân Mạch bờ môi khẽ rung, nhẹ nhàng nhấp máy mấy chữ. Nam Cung Mặc đối với hình ngữ rất có nghiên cứu, Vệ Quân Mạch nói rõ ràng là: Tiêu Thiên Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ý Định Của Tiêu Thiên Dạ

Tiêu Thiên Dạ?

Tiêu Thiên Dạ không phải đang cùng Nam Cung Thủ đang lưỡng tình tương duyệt* đó sao? Mặc dù Nam Cung Mặc gọi là lưỡng tình tương duyệt chỉ sợ là có hơi sớm, nhưng mà dưới tình huống này Tiêu Thiên Dạ còn cùng cái khác nữ tử dây dưa không rõ, cái này không chỉ là nhân phẩm không được tốt lắm, đã liên đầu óc đều không được tốt lắm rồi.

(*Lưỡng tình tương duyệt = có thể hiểu na ná như: tình trong như đã, mặt ngoài còn e...)

Không để ý Vệ Quân Mạch đang kiểm chế, Nam Cung Mặc đưa tay nhẹ nhàng vén một nhánh cây lên, vừa hay nhìn thấy hai người phía dưới đang bước nhanh đi tới. Nữ tử đi ở phía trước lại làm cho Nam Cung Mặc có chút giật mình, thiếu nữ này cũng không phải người xa lạ mà là người Nam Cung Mặc vừa mới kết giao, Tam tiểu thư Tạ gia, Tạ Bội Hoàn. Trên gương mặt tú lệ của Tạ Bội Hoàn lúc này đang mang một tia nộ khí, hiển nhiên nửa điểm cũng không cảm thấy vui mừng khi gặp gỡ nam tử. Nói là hai người cùng đi, chẳng bằng nói là muốn thoát khỏi người đang đi theo ở phía sau.

"Tạ tiểu thư đối với đường trong hành cung cũng chưa quen thuộc, hà tất phải đi nhanh?" Sau lưng, Tiêu Thiên Dạ phong độ nhẹ nhàng cười nói.

Tạ Bội Hoàn lạnh mặt, giương mắt nhìn con đường hoàn toàn lạ lẫm trước mắt, trầm mặc không nói. Thật lâu mới cười lạnh một tiếng, nói: "Việt Quận Vương công việc bận rộn, Tạ tam không dám làm phiền Quận Vương."

Tiêu Thiên Dạ hơi hơi nhíu mày, có chút giận dữ, bất đắc dĩ nói: "Tại hạ một tấm chân tình, Tạ tiểu thư vì sao luôn nhượng bộ lui binh, xem tại hạ như hổ sói? Bản vương tự nhận cũng không có chỗ nào đường đột qua Tam tiểu thư." Tạ Bội Hoàn hừ nhẹ một tiếng, cười lạnh nói: "Tạ tam cũng không biết rõ Quận Vương như thế nào. Việt Quận Vương phong thái hơn người, toàn bộ nữ tử trong thành Kim Lăng đều vì Quận Vương mà khuynh đảo, kính xin Quận Vương... Buông tha Tạ tam."

Tiêu Thiên Dạ sắc mặt trầm xuống, hần thành tâm theo đuổi Tạ Bội Hoàn, nhưng Tạ Bội Hoàn lại luôn tránh mặt hắn. Hôm nay hắn lại nói hết ra như vậy, nhưng nàng lại coi hắn là một tên ác bá không đáng hoàng, ức hiếp một nữ tử bình thường. Phong thái của hắn, luôn luôn khiến vô số nghìn vàng khuê tú ngưỡng mộ, vì vậy với thái độ hiện tại của nàng thì Tiêu Thiên Dạ làm sao có thể chịu đựng. Nếu như lúc trước theo đuổi Tạ Bội Hoàn chỉ bởi vì tài năng, dung mạo của nàng cùng thế lực Tạ gia, nhưng lúc này lại càng bởi vì Tạ Bội Hoàn luôn luôn cự tuyệt hắn nên từ đáy lòng hắn càng muốn chinh phục được nàng.

Tiêu Thiên Dạ nhướn mày nói: "Tạ tiểu thư, người nói... Nếu như hiện tại ta làm cho người khác chứng kiến ta và người ở một mình cùng nhau lúc này, sẽ như thế nào?"

Tạ Bội Hoàn cũng không có chuẩn bị tiếp nhận uy hiếp của hắn, cười nhạt nói: "Tạ Bội Hoàn sẽ quy y cửa phật cả đời."

"Người!" Tiêu Thiên Dạ biến sắc, rất nhanh thu lại cơn giận của mình, lại cười nói: "Vừa rồi bản vương nhất thời vui đùa mà thôi, kính xin Tam tiểu thư không cần để ở trong lòng. Bất quá, bản vương vẫn là thành tâm cầu hôn Tạ tiểu thư."

"Việt Quận Vương muốn lấy Nhị tỷ, cứ việc đến tìm tổ mẫu của ta mà cầu hôn, hà tất cùng ta nhiều lời." Tạ Bội Hoàn thản nhiên nói. Tiêu Thiên Dạ cười nói: "Tam tiểu thư nói đùa, người tại hạ muốn cầu hôn chính là Tam tiểu thư."

Tạ Bội Hoàn nghiêng đầu, nhíu mày nói: "A? Nếu là như vậy, Việt Quận Vương định giải thích thế nào với Nhị tỷ ta? Nàng giúp đỡ Quận Vương dẫn ta tới đây, Quận Vương cũng biết sau khi nàng trở về sẽ bị phạt thế nào mà? Hay vẫn là nói, Quận Vương muốn qua cầu rút ván? Xem ra, Nhị tỷ lần này đúng là nhìn lầm người rồi."

Thần sắc trên mặt Tiêu Thiên Dạ có chút cứng ngắc, hắn đã sớm biết Tạ Bội Hoàn khó đối phó, nhưng cũng thật không ngờ nàng ngay cả cứng mềm đều không khuất phục được. Nếu không phải lúc trước nhiều lần hắn tìm cách tiếp cận đều bị Tạ Bội Hoàn tránh được, hắn cần gì phải xả cận cầu viễn (bỏ gần tìm xa) lợi dụng Nhị tiểu thư Tạ gia? Hôm nay lại bị Tạ tam nắm lấy cơ hội chất vấn nhân phẩm của hắn.

Nếu như Nam Cung Mặc biết được suy nghĩ này của Tiêu Thiên Dạ, nhất định sẽ nói cho hắn biết hắn nghĩ nhiều rồi. Trong mắt Tạ Bội Hoàn, một chân đạp mấy con thuyền như Tiêu Thiên Dạ chỉ sợ nhân phẩm cũng không còn tồn tại nữa rồi.

"Tam tiểu thư... Chắc là đối với tại hạ có chút hiểu lầm." Tiêu Thiên Dạ khó khăn nói. Hắn là một vị Hoàng trưởng tôn cao quý, chưa từng cầu hôn qua một nữ tử? Bao nhiêu nữ nhi khuê tú của các nhà quyền quý chỉ cần hắn vung tay liền có được? Cho dù là Sở quốc công phủ, Nam Cung Thủ còn không phải đã bị hắn mê hoặc sao? Chẳng qua hắn mới biểu lộ ra một chút năng lực đưa mình tới cửa. Nếu như không phải vì thanh danh Tạ gia năm đó, hắn há có thể phí nhiều tâm tư với Tạ Bội Hoàn như vậy?

Tạ Bội Hoàn thần nhiên nói: "Nếu như Việt Quận Vương không có việc gì, Tạ tam cáo từ trước."

"Tạ tiểu thư hà tất đi vội vã?"

"Vậy Quận Vương nghĩ phải như thế nào?" Tạ Bội Hoàn giương mắt, tự tiểu phi tiểu nhìn nam tử tuần nhã trước mặt, "Gia quy Tạ gia nghiêm ngặt, chẳng lẽ Quận Vương cho rằng nếu Tạ Bội Hoàn bị mang tiếng xấu thì không phải quân không lấy chồng?*" Nếu là Quận Vương cho rằng như thế, ngại gì thử qua một chút, xem Tạ gia sẽ đem Tạ tam đưa vào Việt Quận Vương phủ, hay sẽ đem bài vị của Tạ tam đưa vào Quận Vương phủ?" (Thực sự thấy Hoàn tỷ rất có khí chất :3)

(*Chỗ đó ám chỉ không phải Tiêu Thiên Dạ thì không thể lấy ai khác)

Tâm tư Tiêu Thiên Dạ nàng sao lại không rõ? Chỉ tiếc hắn đã tính nhầm. Tạ gia không muốn xen vào cuộc phân tranh quyền lực của hoàng gia, coi như là nàng mất mù thật sự phải gả cho Tiêu Thiên Dạ, cuối cùng nếu không phải là bị đưa vào chùa miếu thì chính là đeo một dải lụa trắng tiến đưa bài vị cho Tiêu Thiên Dạ. Quả thật Hoàng trưởng tôn suy nghĩ quá rồi, cho là tất cả thế gia khuê tú đều tùy tiện thông đồng với hắn sao?

"Việt Quận Vương nếu có tâm tư này, còn không bằng ở trước mặt hoàng thượng cùng thái tử biểu hiện nhiều một chút. Tạ tam nói đến thế thôi, kính xin Việt Quận Vương tự trọng!" Tạ Bội Hoàn nói xong, nhìn chung quanh, theo phương hướng trong ấn tượng mà đi, mặc kệ Tiêu Thiên Dạ ở sau lưng đang biểu lộ cái gì.

Nhìn theo bóng lưng Tạ Bội Hoàn đã đi xa, sắc mặt Tiêu Thiên Dạ thay đổi nhưng rốt cục vẫn phải khôi phục bộ dạng tao nhã thường ngày. Khoé miệng kéo lên, nói nhỏ: "Tạ Bội Hoàn... Đợi đấy."

Đội thân ảnh Tiêu Thiên Dạ biến mất một hồi lâu, Vệ Quân Mạch mới ôm Nam Cung Mặc từ trên cây nhảy xuống. Nam Cung Mặc còn đang hồi tưởng lại cuộc nói chuyện vừa rồi giữa Tiêu Thiên Dạ và Tạ Bội Hoàn, trong lúc nhất thời liền không chú ý đến bàn tay người nào đó vẫn còn đỡ lấy eo của mình. Chẳng qua là thấp giọng nói: "Tiêu Thiên Dạ... Vị Hoàng trưởng tôn này..." Vị Hoàng trưởng tôn này không khỏi quá mức tham lam đi? Vừa mới tình chàng ý thiếp với Nhị tiểu thư Nam Cung gia, bây giờ lại theo đuổi nhi nữ của Tạ gia, lại càng không cần phải nói, trong nhà hắn còn có một vị Quận Vương phi đấy. Hắn đây là đang tự mình cho rằng toàn bộ nữ nhân khuê tú trong Kim Lăng đều nguyện ý làm thiếp cho hắn? Nếu như đều là làm thiếp, vậy thì không bằng trực tiếp nhập phủ thái tử làm Thái Tử Trắc phi đi. Huống chi, coi như là nhiều danh môn khuê nữ như vậy đều bị hắn nắm trong tay, Trắc phi cùng Đích phi gia thế tương đối, hắn thật sự đang định bày binh hậu viện sao?

Vệ Quân Mạch nói: "Tiêu Thiên Dạ là Hoàng trưởng tôn, cũng không phải là nhi tử được Thái Tử thích nhất. Sau khi trở về, Hoàng tử phụ sẽ vì Thái Tử mà phong tước cho mấy tôn nhi còn lại."

Phân tranh quyền lực chính xác là một cái vòng tròn luân chuyển. Thái Tử cùng các hoàng tử tranh đấu gay gắt, nhi tử của Thái Tử cũng như vậy, vẫn đang âm thầm phân cao thấp. Hoàng thượng tuy rằng thích vị Hoàng trưởng tôn Tiêu Thiên Dạ này nhất, nhưng mà hoàng thượng tuổi tác đã cao, một khi tương lai Thái Tử đăng cơ, Tiêu Thiên Dạ có thể ngồi yên ổn trên cái vị trí trưởng hoàng tử hay không thì rất khó bảo đảm. Cũng khó trách Tiêu Thiên Dạ vội vã lôi kéo Nam Cung gia cùng Tạ gia. Hôm nay Tiêu Thiên Dạ lôi kéo đám quyền quý, Thái Tử sẽ không nói được gì, nhưng mà đợi đến lúc Thái Tử đăng cơ, về sau rất khó để lôi kéo bọn họ. Thời khắc này, Nam Cung Mặc có chút thấu hiểu vì sao Nam Cung Thủ vẫn còn có thể mê muội đắm chìm trong tình yêu rồi.

"Thân thể hoàng thượng không tốt sao?" Nam Cung Mặc dần hiểu.

Vệ Quân Mạch gật đầu, "Hoàng thượng năm đó nam chinh bắc chiến cũng đã bị thương không ít, qua tuổi thất tuần đã xem như thọ rồi."

Nam Cung Mặc rõ ràng, xem ra thân thể Hoàng thượng đúng là không tốt lắm, khó trách tiêu Thiên Dạ vội vã như thế, xem ra đã chắc chắn tương lai Thái Tử sẽ leo lên ngôi vị hoàng đế rồi.

Chẳng qua là không biết Tiêu Thiên Dạ đã từng nghe qua một câu: "Thế sự khó dò" hay chưa?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cáo Tù

Sau vài ngày tể tử, Hoàng trưởng tôn chuẩn bị lên đường hồi kinh. Nam Cung gia tự nhiên cũng phải hồi Kim Lăng theo, sáng sớm Nam Cung Mặc liền lên núi cáo biệt sư phụ. Hôm nay sư thúc cùng sư huynh cũng không ở đó, chỉ có một mình sư phụ, đến cùng vẫn là có chút không yên lòng. Lão đầu ngồi trên ghế trước nhà, nhìn đồ nhi một lần nói cho hắn biết ngân phiếu để ở nơi nào, được liệu trông ở đâu, nên đi chỗ nào mua đồ ăn đồ dùng, không khỏi thống khổ ôm lấy đầu.

"Đồ đệ a, sư phụ ngươi không phải đồ đàn." Nào bộ choáng váng, lão đầu yếu ớt nói.

Nam Cung Mặc nhàn nhạt liếc người nào đó, "Năm trước người nào thiếu chút nữa bị người ta bắt ở lại quán rượu không cho về?"

Lão đầu lập tức ỉu xiu, thấp giọng lầu bầu nói: "Đó là ngoài ý muốn, ta không cẩn thận đem ngân phiếu vứt bỏ."

"Ngươi còn không nhớ mình để lại đồ đệ ở chỗ nào, cho nên địa phương người ta đòi nợ đều tìm không thấy, chỉ có thể đem người bắt tại đó." Nam Cung Mặc lạnh lạnh mà nói.

"Liên trở về đi."

"Không sai, đi đi. Còn thiếu người ta tiền thưởng, lão bản quán rượu nửa năm qua đều chứng kiến người bị đuổi ra bên ngoài."

Lão đầu bắt mắt, "Ngươi nha đầu kia, mấy việc nhỏ đó ngươi muốn nhớ đến kiếp sau sao? Tất cả đều là ngoài ý muốn!"

"Sư phụ!" Nam Cung Mặc ngưng lông mày, nhìn lão đầu, thở dài nói: "Một mình ngươi ở lại đây... Chi bằng ngươi theo ta đi Kim Lăng a? Đợi sư thúc trở về rồi hãy nói?"

Lão đầu liên tục khoát tay, "Không đi! Nếu muốn đi Kim Lăng chúng ta còn ở nơi này làm gì?"

Nam Cung Mặc theo dõi hắn nửa ngày, mới nói: "Chính ngươi ở lại cẩn thận một chút. Ta để lại một ít ngân phiếu ở chỗ nương Tiểu Thất dưới chân núi, nếu như ngươi không có tiền liền đi đến đó lấy, đừng cứ mãi cầm đồ vật đi đổi, bị người ta lừa mà cũng không biết." Nhớ tới lần trước sư phụ cho Vệ quân Mạch dạ mình châu, Nam Cung Mặc đã cảm thấy lòng mình đau đớn từng đợt, "Sư thúc qua hai tháng sẽ trở về, nhớ phải viết thư cho ta."

"Nha đầu, ngươi cần gì dong dài. Ngươi mới mười sáu, so với lão nhân này còn dài dòng hơn." Lão đầu vẻ mặt đau khổ nói, nhìn bộ dạng lo lắng của đồ nhi nhà mình, lão đầu mới đứng dậy vỗ đồ nhi nói: "Đừng lo lắng, sư phụ ngươi đã sống đã nhiều năm như vậy, còn không thể chiếu cố chính mình được hay sao? Ngoan ngoãn về với lão tử nhà ngươi đi, ta thấy lão Hoàng Đế kia chọn tiểu tử kia cho ngươi cũng không tệ lắm. Ai bảo ngươi không chịu gả cho sư huynh ngươi, bằng không thì chúng ta cũng không cần phí tâm." Nữ nhân trưởng thành luôn muốn tìm một nhà khá giả, ở cái chỗ này thật sự không có nam tử xứng đôi với Mặc nha đầu.

Nam Cung Mặc dở khóc dở cười, "Sư phụ, ta coi sư huynh là huynh trưởng." Vừa mới đi theo sư phụ cùng sư thúc trở về một thời gian, tâm tình của nàng kỳ thật cũng không tốt lắm, may mắn có sư huynh một mực phụng bồi. Mấy năm nay, nàng đã sớm coi sư huynh trở thành ruột thịt rồi.

Lão đầu phát phát tay nói: "Biết rồi, cho nên mới cho ngươi đi theo lão già kia trở về nhà. Nữ tử trưởng thành không lấy chồng sao được? Ngươi coi ngươi là sư huynh đi a? Nữ nhân sẽ không già."

"Sư phụ, ngươi kỳ thị giới tính của ta sao?"

"Ân." Lão đầu không chút khách khí, "Sư huynh của ngươi chính là bốn mươi tuổi cũng có tiểu cô nương thích, có bản lĩnh ngươi bốn mươi tuổi cũng có tiểu tử thích a."

Nói chuyện cùng lão đầu tính tình cổ quái này rõ ràng sẽ không phải đàm phán!

Chứng kiến đồ nhi tức giận, lão đầu vội vàng cười làm lành, nâng một cái hộp tựa như bảo bối nói: "Đây là sư thúc ngươi thay ngươi tích lũy đồ cưới, mang theo đi. Đừng để cho họ coi thường nhà chúng ta."

Nam Cung Mặc mở ra, nhìn đồ vật bên trong cũng là giắt mình. Một cái hộp gỗ đàn cũng không tính là lớn, bên trong chứa các loại bảo thạch, minh châu còn có mấy khối ngọc bội cực phẩm. Mặt khác, phía dưới bảo thạch còn để một chồng ngân phiếu, mặc dù không có nhìn kỹ, nhưng mà chỉ nhìn độ dày đã biết rõ số lượng không nhỏ.

"Sư phụ, cái này..."

Lão đầu không chút do dự đem đồ vật nhét vào trong ngực của nàng, nói: "Đây là sư thúc đưa cho ngươi, không muốn hắn tức giận liền ngoan ngoãn nhận. Coi như là ngươi bây giờ không lấy, chờ hắn trở về đem tới cho ngươi, chạy tới chạy lui phiền toái. Ta thấy kẻ mẫu trong nhà ngươi cũng không phải người tốt, tương lai nếu có đồ cưới cũng không dễ coi, để ngươi khóc mệt."

"Sư phụ, ta không thiếu tiền." Coi như là một phần tiền Nam Cung gia cũng không cho nàng, nàng tuyệt đối sẽ không thiếu tiền. Huống chi, đồ cưới không phải là Trịnh thị không muốn cho là có thể không cho, Nam Cung Hoài cũng đừng nghĩ sẽ lấy được đồ cưới Mạnh thị lưu lại cho Nam Cung Khuynh. Những vật kia nàng tình nguyện cầm đi toàn bộ đổi bạc đổi đất, cũng sẽ không tiện nghi cho Trịnh thị cùng Nam Cung Hoài.

Lão đầu hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái nói: "Trưởng lão ban thưởng, không thể từ chối! Những năm qua ta dạy gì ngươi đã quên hết rồi hả?"

Hiếm khi được nghe được sư phụ văn vẻ, Nam Cung Mặc nề tình đem đồ vật thu xuống, quyết định để lại mấy tờ ngân phiếu trong góc tối tại gian phòng, còn cả mấy quán rượu trong thành cũng muốn chuẩn bị tốt, miễn cho lúc sư thúc về trễ lão đầu lại đem mình chết đói. Chứng kiến Nam Cung Mặc nhận lấy, lão đầu lúc này mới cao hứng mà khoa chân múa tay vui sướng, một bên lau nước mắt, một bên cảm khái nói: "Sư phụ thật vất vả nuôi lớn nha đầu nhà ngươi, đảo mắt đã trở thành con nhà người ta rồi. Ô ô..."

Nam Cung Mặc đen mặt xem thường, nói: "Sư phụ, ta bái sư lúc mười một tuổi." Cho nên, vất vả nuôi lớn gì đó thật ra là sư huynh a? Mặt khác, nàng vốn là muốn muốn bái sư thúc làm sư phụ.

"Đồ nhi bất hiếu..." Chi biết khi dễ sư phụ... Cùng sư đệ giống nhau, vẫn là đại đồ đệ ngoan nhất.

Nam Cung Mặc nghe răng cười cười, "Từ Đan Dương đến Kim Lăng cũng chỉ bảy tám ngày đường, đồ nhi sẽ thường xuyên trở về hiếu thuận sư phụ a."

Nghe vậy, lão đầu lập tức xanh mặt, "Đồ nhi ngoan, cũng không cần phải thường xuyên, ba năm hay năm năm quay về một lần là đủ rồi."

"..." Cho nên, sư phụ, ngươi là hận không thể để ta đi nhanh, vừa mới là đang vui đến phát khóc đúng không?

Cáo biệt sư phụ đang khóc sụt sùi tỏ vẻ mình không nỡ bỏ đồ nhi nghe lời, Nam Cung Mặc xuống núi trở lại Nam Cung gia, đúng thời điểm Nam Cung gia đang chuẩn bị lên đường. Toàn gia tụ họp trong đại sảnh chờ một mình Nam Cung Mặc, thấy Nam Cung Mặc từ bên ngoài tiến vào, mặt Nam Cung Hoài lập tức chìm xuống, "Đã chuẩn bị lên đường rồi, chạy loạn khắp nơi làm gì? Tất cả đều ở chỗ này chờ ngươi!"

Nam Cung Mặc nhướn mày, thần nhiên nói: "Đi cáo biệt mọi người."

"Tỷ tỷ, ngươi thế nhưng là đại tiểu thư Nam Cung gia, cùng những thôn phu hương dã kia có cái gì đáng nói?" Nam Cung Thủ che miệng cười nói, đôi mắt giảo hoạt lướt qua một tia khinh miệt.

Nam Cung Mặc lạnh nhạt nói: "Ba mươi năm trước, phụ thân cũng là thôn phu hương dã như lời ngươi nói." Ba mươi năm trước, Nam Cung Hoài cùng toàn bộ nào nam tử trong thôn Tây Phong không có gì khác nhau, nếu không phải đi theo đường kim hoàng thượng lúc khai quốc, hôm nay Nam Cung gia đồng dạng là vứt xác trong đất đấy. Nam Cung Thủ cho rằng chính nàng là rất cao quý?

"Đại tỷ đây là ý gì? Phụ thân là danh tướng khai quốc, há lại cùng những thôn phu hương dã trong thôn kia có thể so sánh?" Nam Cung Thủ dịu dàng nói.

Nam Cung Mặc lạnh lùng cười: "Ý của ngươi là phụ thân không phải họ Nam Cung, không phải người thôn Tây Phong?" Thôn Tây Phong đại đa số đều họ Nam Cung, nhiều hoặc ít đều có thể kéo tới quan hệ bên trên. Coi như là hôm nay Nam Cung gia trực hệ đều khám vào Kim Lăng, nhưng mà từ đường của Nam Cung gia cùng gia phả vẫn tại thôn Tây Phong như cũ. Chỉ bất quá nhìn ý tứ Nam Cung Hoài ước chừng là muốn chuyển ra nơi khác mở gia phả mà thôi.

"Đủ rồi!" Nghe hai nữ nhi của mình cãi nhau, Nam Cung Hoài thật đau đầu, mặt âm trầm trầm nói: "Nếu như đã chuẩn bị xong liền lên đường đi! Lại nhao nhao ta liền cấm túc!"

Nam Cung Thủ nhìn thần sắc tối tăm phiền muộn của Nam Cung Hoài, có chút không cam lòng mà cắn môi ngậm miệng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thê Không Bằng Thiếp, Thiếp Không Bằng Trộm

Từ Đan Dương về Kim Lăng tám bảy đến tám ngày đường, đây là nói nếu như cưỡi ngựa, nhưng nếu là một đoàn xe ngựa đi chậm chạp theo nữ quyến, ít nhất cũng cần nửa tháng. Lại còn theo sau đội ngũ trùng trùng điệp điệp của hoàng tử hoàng tôn nữa, đi đứng đã chậm lại càng chậm. Càng không cần phải nói những đám thiên kim tiểu thư yêu kiều thân thể yếu ớt kia, đã nghỉ cả buổi sáng, cũng đi hơn nửa tháng mà bọn họ còn cách thành Kim Lăng tới hai đến ba ngày đường. Cho dù là người bình tĩnh như Nam Cung Mặc bị tra tấn tốc độ như vậy, đều khiến mặt có chút như màu đất, hận không thể chính mình đoạt lấy một con ngựa phi thẳng đến Kim Lăng.

Có chút lười biếng dựa vào trong xe ngựa, nhìn Nam Cung Thủ vẻ mặt mềm mại vô lực ngồi ở đối diện, Nam Cung Mặc nhún vai trực tiếp quay đầu đi.

"Mặc nhi, Thủ nhi, đi ra hít thở không khí a?" Lúc này ở đây không có trạm dịch, nơi nghỉ ngơi chẳng qua là một bãi cỏ rộng lớn bằng phẳng. Nam Cung Mặc xóc rèm xe ngựa lên đi ra ngoài, bên ngoài đã có người đang hạ trại, nhìn không được nhú mày hỏi: "Lại cần nghỉ ngơi bao lâu?" Nam Cung Huy nhún vai nói: "Hoàng trưởng tôn nói đội ngũ nữ quyến thân thể yếu quá, ý định nghỉ ngơi một đêm tại đây, ngày mai lại đi."

"Nếu như không phải trên đường đi cứ vừa đi một chút lại ngừng một chút, từ ba ngày trước chúng ta đã đến Kim Lăng rồi." Nam Cung Mặc nói.

Nam Cung Huy có chút bất đắc dĩ: "Năm nay là lần đầu tiên hoàng trưởng tôn thay thế hoàng thượng quay về Đan Dương tế tổ, khó tránh khỏi phải cản

thận một chút. Huống chi phần lớn nữ quyền thân thể mảnh mai, xảy ra chuyện gì cũng khó nói. Mặc nhi không mệt sao?"

Làm sao sẽ không mệt? Chẳng qua là nàng không muốn mỗi ngày phải ở trong xe ngựa như vậy, thế này có thể thoải mái bằng việc nhanh chóng trở về sau đó nghỉ ngơi thật tốt sao?

Nam Cung Thủ được nha hoàn đỡ xuống xe ngựa, vừa vặn nghe được Nam Cung Mặc cùng Nam Cung Huy đối thoại, đôi mi thanh tú khẽ nhíu, dịu dàng nói: "Đại tỷ, đây là Hoàng trưởng tôn thương cảm chúng ta. Hoàng trưởng tôn nhân ái, liên cả hoàng thượng đều tán thưởng không thôi đấy." Nam Cung Mặc từ chối cho ý kiến, sinh ra từ áo vải, bỏ ra từ trong núi thây biển máu như hoàng thượng thật sự tán thưởng nhân ái? Mặc kệ người khác tin hay không, dù sao nàng cũng không tin.

Mặt khác, Tiêu Thiên Dạ nhân ái sao? Con mắt Nam Cung Thủ bị gì a?

Nam Cung Hoài nhìn lướt qua hai nữ nhi đang tranh chấp, có chút không vui mà nói: "Tốt rồi, tỷ muội nhà mình bảy mồm tám mồm chỗ vào còn thể thống gì?"

Trịnh thị đi bên người Nam Cung Hoài, liếc nhìn Nam Cung Mặc cười nói: "Hầu Gia nói, Thủ nhi, đại tiểu thư là trưởng tử của người, người với tư cách muội muội cần phải kính trọng một ít." Nam Cung Thủ nhu thuận gật đầu nói: "Ân phụ thân, mẫu thân, Thủ nhi đã biết."

Nam Cung Hoài lúc này mới thoải mái gật đầu, mang theo Nam Cung Huy đi chỉ điểm hạ nhân bố trí lầu trại.

Trước xe ngựa nhất thời chỉ còn lại có Nam Cung Mặc cùng mẫu tử Trịnh thị. Nam Cung Thủ hừ nhẹ một tiếng đi đến bên người Trịnh thị, nhìn lướt qua Nam Cung Mặc, trên mặt đầy vẻ khinh thường đầu còn có nửa điểm cung kính như vừa rồi. Trịnh thị ngược lại là trên mặt mang theo nét cười, chẳng qua là trong ánh mắt kia lại không thấy có thiện ý chút nào. Nam Cung Mặc tỏ mò đánh giá mẫu tử này không biết các nàng lại định giờ trở gì. Bất quá lại làm cho nàng ngoài ý muốn, Trịnh thị không làm gì cả, chẳng qua là cẩn thận nhìn nàng nói: "Đại tiểu thư, người đã được chỉ hôn cho Tĩnh Giang Quận Vương thế tử rồi."

Nam Cung Mặc nhú mày, chờ câu nói kế tiếp của nàng.

Trịnh thị bảo trì bình thản, Nam Cung Thủ nhưng không có thể bình tĩnh như vậy. Tiến lên một bước, cắn răng nói: "Nam Cung Mặc, người đã có hôn ước rồi, tốt nhất không nên vô lễ si câu dẫn Hoàng trưởng tôn."

Nam Cung Mặc khó hiểu nét mặt thoáng dừng một phút, có chút kinh ngạc đánh giá Nam Cung Thủ, từ từ hỏi: "Ai nói cho người biết ta muốn câu dẫn Hoàng trưởng tôn a?" Từ đầu tới đuôi, nàng cùng Tiêu Thiên Dạ đã từng nói qua mấy câu? Nam Cung Thủ không phải là đang bị chứng vọng tưởng đấy a?

Nam Cung Thủ hừ nhẹ một tiếng, cắn răng nói: "Người cho rằng ta không biết sao? Yên hội ngày đó người cùng Hoàng trưởng tôn biến mất trong một khoảng thời gian dài. Mấy ngày nay Hoàng trưởng tôn... Đối với ta bình thường, không phải người câu dẫn Hoàng trưởng tôn thì có thể là ai?"

Thì ra là thế. Đánh giá sắc mặt tức giận đến đỏ bừng của Nam Cung Thủ, Nam Cung Mặc đột nhiên che miệng khanh khách mà cười ra tiếng. Nam Cung Thủ tức giận, "Người cười cái gì?" Nam Cung Mặc híp con mắt, nói: "Người yên tâm, ta đối với Hoàng trưởng tôn nhà người không có hứng thú. Bất quá... Coi chúng ta là tỷ muội, không bằng ta cho người biết một bí mật thế nào?"

Nam Cung Thủ khẽ giật mình, kinh nghi (kinh ngạc + nghi ngờ) mà nhìn qua Nam Cung Mặc. Trịnh thị trầm giọng nói: "Thủ nhi, đừng vội nghe nàng ăn nói bậy bạ."

Nam Cung Mặc cười mím nói: "Thế nào? Không muốn nghe xem Hoàng trưởng tôn có đối với người một lòng một dạ?"

"Người nói!" Nam Cung Thủ cắn răng, Nam Cung Mặc muốn nói tại sao nàng lại không nghe một chút, cũng không có thiệt hại gì.

Nam Cung Mặc thấp giọng nói: "Tục ngữ nói: Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, trộm không bằng trộm không được. Nhị muội, người nói... Người nên làm trộm hay là trộm không được? Ha ha..." Nói xong, trước phản ứng mẫu tử Trịnh thị biến sắc, Nam Cung Mặc lui vài bước về phía sau cực kỳ nhanh, cười xinh đẹp nói: "Uyển phu nhân, người nói xem ta nói có đạo lý hay không?"

Trịnh thị sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cảm thấy Nam Cung Mặc đây là đang châm chọc chính mình.

Nam Cung Thủ có chút kinh nghi bất định, "Người nói... Hoàng trưởng tôn ưa thích người khác? Người nói bậy! Hoàng trưởng tôn nói chỉ thích mình ta. Nam Cung Mặc, người ghen ghét ta!"

Nam Cung Mặc cũng không tức giận, chẳng qua là nhìn về phía Trịnh thị hỏi: "Uyển phu nhân, lời này người có đủ tự tin coi là thật sao?"

Trịnh thị đương nhiên không tin, nam nhân nếu là không để tâm ở nơi khác thì làm sao còn nhiều sự tình phải sót ruột như vậy? Huống chi, Tiêu Thiên Dạ cũng không phải là con chim non gì, Việt Quận Vương phủ cũng không phải chỉ có Quận Vương phi, còn có mấy Trắc Phi thị thiếp nữa, Tiêu Thiên Dạ cũng đã sớm trải qua nghìn buồm làm sao có thể mới gặp lần đầu đã thích Nam Cung Thủ? Trịnh thị chính là dù có ngu xuẩn cũng sẽ không tin tưởng người sùng chi người ở bên ngoài, muốn rời bỏ người là ở bên trong! Nhưng mà, vậy thì thế nào? Được sùng thật sự là dựa vào thực thích sao? Trong hậu viện dựa vào là càng nhiều nữa vẫn là thủ đoạn.

"Chuyện gì cười đến vui vẻ như vậy?" Cách đó không xa truyền đến thanh âm trầm thấp của Vệ Quân Mạch. Ba người quay đầu lại liền thấy Vệ Quân Mạch cùng Lận Trường Phong kẻ vai sát cánh chậm rãi bước đến.

Lận Trường Phong nhìn thấy Nam Cung Mặc càng là cười đến thoải mái, "Mấy ngày không gặp, phong thái Mặc cô nương vẫn như cũ."

Nam Cung Mặc mỉm cười, "Mấy ngày không gặp, Trường Phong công tử vẫn phong độ, tư thái xuất sắc như cũ."

Lận Trường Phong chấp tay cười nói: "Mặc cô nương quá khen rồi."

Trịnh thị tiến lên một bước, cười nói: "Thế tử, Lận công tử, đây là có chuyện gì?"

Lận Trường Phong cười cười: "Cũng không có việc gì lớn, Hoàng trưởng tôn nói khó được cảnh sắc u nhã như vậy, muốn mọi người cùng nhau đi dạo, tập trung giải sầu, cũng bù đắp những ngày qua trên đường mệt mỏi khốn đốn. Tại hạ cùng Quân Mạch tới đón Mặc cô nương cùng đi." Nam Cung Mặc nhũn nhũn, nhìn về phía Vệ Quân Mạch. Vệ Quân Mạch gật đầu nói: "Hôm nay không đi vội, thời gian vẫn còn nên ra ngoài dạo một chút đi."

"Cái này thật không tốt?" Trịnh thị có chút khó xử mà nói, "Đại tiểu thư cùng Thủ nhi dù sao cũng là cô nương chưa lấy chồng..."

Lận Trường Phong cười nói: "Trịnh phu nhân yên tâm, chúng ta chỉ đem Mặc cô nương ra ngoài. Mặc cô nương là vị hôn thê của Quân Mạch, sẽ không có vấn đề gì ạ." Cho nên, căn bản là không có liên quan đến Nam Cung Thủ, Trịnh thị đây là đang tự mình đa tình.

Trên mặt Trịnh thị cứng đờ, ngược lại là Nam Cung Thủ lơ đãng, xinh đẹp cười nói: "Mẫu thân, Lận công tử nói đúng. Để cho đại tỷ cùng Vệ thế tử đi đi."

Lận Trường Phong kinh ngạc nhìn về phía Nam Cung Mặc: Nam Cung Thủ lúc nào lại khéo hiểu lòng người như vậy?

Nam Cung Mặc mỉm cười: Nàng cho rằng nếu làm như thế này thì Tiêu Thiên Dạ sẽ qua đây mời nàng.

Tiêu Thiên Dạ sẽ tới sao? Quý mới biết được.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Hai Chân Đạp Hai Con Thuyền

Tiêu Thiên Dạ nhớ rõ Nam Cung Thủ sao? Đương nhiên là nhớ rõ, Nam Cung Thủ tốt xấu cũng là nghìn vàng của Sở quốc công. Nhưng mà, Tiêu Thiên Dạ sẽ giống như Vệ Quân Mạch quang minh chính đại mang theo Nam Cung Thủ bốn phía đi đi lại lại sao? Đương nhiên là không, coi như là Nam Cung Thủ bị tình yêu làm u mê đầu óc, nhưng Tiêu Thiên Dạ khẳng định sẽ không có mê muội như vậy. Từ khi Nam Cung Thủ cùng Tiêu Thiên Dạ qua lại trong một khoảng thời gian dài, thành Kim Lăng lại tựa hồ không có ai nhìn ra được, nhân phẩm Tiêu Thiên Dạ nhìn qua loa kì thực hết sức hoàn hảo.

Cuối cùng sắc mặt Nam Cung Thủ có chút âm trầm đi theo Trịnh thị.

Hồ nhỏ trước bãi cỏ lớn bằng phẳng, đúng là mùa xuân tiết trời tháng ba, khắp nơi hoa tươi đua nở, bướm rực rỡ nhao nhao. Tuy rằng kém hơn so với danh hoa trong hoàng thành, nhưng thực sự có một phen phong độ tư thái khác lạ.

"Mặc nhi!" Còn không có đứng lại, chợt nghe thấy thanh âm Tạ Bội Hoàn vang lên. Quay đầu lại liền thấy Tạ Bội Hoàn như trút được gánh nặng chạy tới chỗ mình, phía sau cách đó không xa đúng là Tiêu Thiên Dạ thần sắc có chút cứng ngắc. Nhìn thấy ba người Vệ Quân Mạch, Tiêu Thiên Dạ cũng đi như không có việc gì, cười nói: "Biểu đệ, Trường Phong, Nam Cung tiểu thư, nguyên lai các người là cùng nhau đến đây."

Lận Trường Phong cười nói: "Quân Mạch tìm Mặc cô nương cùng đi, Việt Quận Vương không..."

"Biểu đệ cùng Nam Cung tiểu thư tình cảm thật tốt, xem ra Trường Bình cô cô nên yên tâm." Tiêu Thiên Dạ dường như lơ đãng lời Lận Trường Phong định nói.

Tạ Bội Hoàn kéo tay Nam Cung Mặc cười nói: "Mặc nhi, dọc theo con đường này hào sinh nhằm chán. Ta thiếu chút nữa muốn chạy tới xe ngựa của người tìm người rồi." Nam Cung Mặc cười yếu ớt: "Người cứ việc tới đây là được, chẳng lẽ xe ngựa Nam Cung gia còn chưa không nổi người sao." Tạ Bội Hoàn vui mừng cười cười: "Thật sự là quá tốt, ngày mai ta sẽ đi xe cùng người."

"Tạ phu nhân đồng ý sao?" Nam Cung Mặc hỏi.

"Mẫu thân tự nhiên không có ý kiến đấy." Tạ Bội Hoàn nói, "Mẫu thân nói mấy ngày nay muốn phụng bồi Nhị tỷ đọc sách, không rảnh để ý tới ta. Một mình ta rất nhàm chán."

Lận Trường Phong nhũn nhũn, có chút tò mò nói: "Nghe nói Tạ nhị tiểu thư là tài nữ nổi danh trong kinh thành, thật không ngờ cũng hiểu học sao?"

Tạ Bội Hoàn mặc dù đối với tư cách Nhị tỷ rất tức giận, nhưng cũng sẽ không ở trước mặt người ngoài mà làm bại hoại thanh danh cô nương Tạ gia,

chẳng qua là nhàn nhạt nói: "Nhị tỷ xưa nay rất thích đọc sách, mẫu thân cũng nguyện ý giảng cho nàng nghe. Ngược lại là ta có chút không am hiểu cho lắm." Lận Trường Phong cười nói: "Tạ Tam tiểu thư quá khiêm tốn rồi." Toàn bộ Kinh Thành người nào không biết Tam tiểu thư Tạ gia tài học đức hạnh chính là cả hoàng thượng đều đã từng tán thưởng qua.

"Trường Phong nói không sai, Tạ Tam tiểu thư mới xứng đáng là tài nữ đệ nhất Kim Lăng." Tiêu Thiên Dạ cười nói.

Tạ Bội Hoàn thân nhiên nói: "Việt Quận Vương quá khen rồi, lời này truyền đi ngoại nhân sẽ coi Tạ tam đang khinh bạc nhị tỷ. Mặc nhi, chúng ta đến bên hồ một chút đi, ta mới nhìn thấy một đóa hoa kì lạ." Tạ Bội Hoàn nắm tay Nam Cung Mặc thật chặt, hiển nhiên nàng đối với việc ứng phó Tiêu Thiên Dạ đã hoàn toàn không còn tính nhần nại. Nam Cung Mặc gật đầu cười nói: "Tốt, ta cũng muốn đi xem. Quân Mạch, chúng ta..."

Vệ Quân Mạch khẽ gật đầu, nói: "Cẩn thận một chút, chớ để mình ngã vào trong hồ nước."

Nam Cung Mặc xúc động, gật đầu kéo Tạ Bội Hoàn rời đi.

"Không bằng chúng ta..." Tiêu Thiên Dạ ngưng lông mày, muốn mở miệng nói chuyện.

"Biểu ca." Thanh âm Vệ Quân Mạch nhàn nhạt vang lên, "Ta có một số việc muốn nói với ngươi."

Tiêu Thiên Dạ có chút không kiên nhẫn, trên đoạn đường này Tạ Bội Hoàn luôn nghĩ cách trốn tránh hần. Đến lúc quay về Kim Lăng, Tạ gia gác công nghiêm ngặt, nếu muốn ra tay thì càng không thể được. Nhưng mà hết lần này tới lần khác toàn bị ngăn cản, nếu là người khác gọi hần còn có thể bỏ mặc, nhưng mà Vệ Quân Mạch đã yêu cầu nói chuyện thì hần lại không thể không để ý tới. Đánh phải nhịn giận dữ xuống, nói: "Biểu đệ có lời gì muốn nói?"

Vệ Quân Mạch nhàn nhạt thu hồi ánh mắt trên người Nam Cung Mặc, nói: "Nam Cung Nhị tiểu thư đã đến."

Tiêu Thiên Dạ quay đầu lại, Nam Cung Thủ cũng không phải là đang mừng rỡ đi đến phía của bọn hần. Khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Thiên Dạ hơi trầm xuống, nghiêng đầu nhìn Nam Cung Mặc cùng Tạ Bội Hoàn đã không rõ tung tích. Nếu để cho Nam Cung Thủ biết được ý nghĩ của hần cũng không phải là một chuyện tốt, việc về Tạ Bội Hoàn cũng đành phải tạm gác lại rồi. Tiêu Thiên Dạ nghĩ đến có chút tiếc nuối, hướng phía Vệ Quân Mạch cười nhạt nói: "Đa tạ biểu đệ nhắc nhở. Sau khi quay về Kim Lăng, nếu Nam Cung tiểu thư có chuyện gì cần giúp đỡ có thể sai người tới quý phủ tìm vương phi của ta." Nói xong, liền mỉm cười đi về phía Nam Cung Thủ.

Phía sau hần, Lận Trường Phong sờ sờ cằm hỏi: "Ngươi nói... Tiêu Thiên Dạ đang nghĩ cái gì? Một bên thông đồng với Nam Cung Thủ, một bên còn giống như đang có ý với Tam tiểu thư Tạ gia, hần không sợ gà bay trứng vỡ?"

"Sẽ không." Nhìn Tiêu Thiên Dạ nét mặt tươi cười như hoa với Nam Cung Thủ, Vệ Quân Mạch lạnh nhạt nói.

"Sẽ không? Nam Cung Hoài cùng Tạ Uyên không phải dễ trêu đấy." Lận Trường Phong nói. Nếu để cho hai người kia biết Tiêu Thiên Dạ có ý định hai chân đạp hai con thuyền, hần còn có thể có những ngày an nhàn sao? Đừng nói hần chính là một vị Hoàng trưởng tôn, nếu đồng thời đắc tội với hai nhà này chỉ sợ là hoàng thái tử cũng sẽ không được hài lòng.

"Nam Cung Thủ chính mình đưa tới cửa đấy, đắc tội được ả?" Vệ Quân Mạch lạnh lùng nói. Mặc kệ Tiêu Thiên Dạ chân đạp mấy con thuyền, Nam Cung Thủ vẫn là tự mình đưa tới cửa để cho người ta giẫm lên, thời điểm này Tiêu Thiên Dạ dám đối với Tạ Bội Hoàn này lòng tham, tất nhiên là đã đoán chắc Nam Cung Thủ chỉ có thể gả cho hần rồi. Nữ nhi của mình không thể tranh giành, Nam Cung Hoài lại có thể tranh được sao?

Lận Trường Phong đáng tươi cười lập tức bị ối đứng lên, lăm lăm lét mà nhìn qua Vệ Quân Mạch nói: "Ngươi nói là... Bọn họ đã gạo nấu thành cơm rồi sao? Nhìn không ra a, trông Nam Cung Thủ nũng nịu như vậy lại không bị cản trở. Bất quá... Cũng khó trách rồi, Trịnh thị năm đó cũng không phải là mang mang thai cho tới tận cửa hay sao?"

Vệ Quân Mạch nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn hần nói: "Ngươi suy nghĩ nhiều quá."

Lận Trường Phong lập tức ỉu xiu, "Vậy ngươi là có ý gì?"

Vệ Quân Mạch mặc kệ hần, trực tiếp vượt qua hần quay người rời đi.

Nói chuyện chỉ nói một nửa! Lận Trường Phong tức giận đến gợn chân lên nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Vệ Quân Mạch rời đi. Hần đánh không lại tên hỗn đản này!

Bên hồ nhỏ thanh tịnh, Nam Cung Mặc cùng Tạ Bội Hoàn khoan thai ngồi trên đồng cỏ nhìn qua hồ nước trước mặt. Tạ Bội Hoàn thở dài nói: "Tuy rằng rất ghét cứ đang đi một chút lại ngừng lại như vậy, nhưng mà, nơi đây cảnh trí thật đúng là không tệ. Trở lại Kim Lăng nhưng là không còn có cảnh trí đẹp như vậy rồi." Nam Cung Mặc nhủ thầm, "Sao lại như vậy? Kim Lăng dù gì cũng là cố đô, bị người ghét bỏ như vậy, thành Kim Lăng sẽ khốc mất."

Tạ Bội Hoàn ngẩn người, bật cười hi hi một tiếng, "Cảm thấy nói chuyện với ngươi rất thú vị."

Nam Cung Mặc cũng không thèm để ý, một tay chống lên bãi cỏ ung dung hỏi: "Ngươi lại trêu chọc phải Tiêu Thiên Dạ rồi hả?"

Tạ Bội Hoàn thở dài nói: "Ta trêu chọc phải Tiêu Thiên Dạ lúc nào? Rõ ràng là Tạ gia trêu chọc phải Tiêu Thiên Dạ. Coi như là không có Tạ tam ta, sẽ còn có Tạ tứ Tạ ngũ Tạ lục, chỉ sợ hần cũng là thái độ như thế."

Nam Cung Mặc hiểu rõ, "Đều là gia thế gây họa, người khác là ngược cổ đều muốn trèo cao lên làm thị thiếp của Hoàng trưởng tôn, còn người nhưng là tránh chỉ sợ không kịp sao? Cần thận đảm khuê tú trong kinh thành sẽ hận chết người." Tạ Bội Hoàn thờ dài nói: "Ta hiện tại chỉ hy vọng Việt Quận Vương phi sẽ không hận chết ta. Lại nói tiếp, ta cùng vương phi nguyên bản quan hệ cũng không tệ lắm a."

"Đây cũng không phải là chuyện người cùng Việt Quận Vương phi có thể quyết định." Nếu là Tiêu Thiên Dạ thật sự bị mê hoặc bởi sắc đẹp cùng tài văn chương của Tạ Bội Hoàn mà nảy sinh tình cảm thẩm thiết thì cũng không sao, nhưng mà hiện tại Tiêu Thiên Dạ vừa ý rõ ràng là gia thế cùng thanh danh của Tạ gia. Vô luận ai ở vào vị trí của Tạ Bội Hoàn đều là giống nhau.

Tạ Bội Hoàn quay đầu cẩn thận đánh giá nàng, nói: "Cảm giác người cái gì cũng biết."

Nam Cung Mặc khoan thai cười cười, "Tiêu Thiên Dạ biểu hiện rất rõ ràng a. Không bằng, trở về Kim Lăng hãy bảo Tạ lão phu nhân sớm vì người chọn lấy một mối lương duyên, người so với ta còn tốt hơn?"

Tạ Bội Hoàn cười nhạt một tiếng nói: "Người không biết sao? Ta đã đính hôn a."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đính Hôn, Cứu Mỹ Nhân

"Đã đính hôn? !" Nam Cung Mặc kinh ngạc, rất nhanh hồi phục tinh thần lại, nàng đối với đám người quyền quý trong thành Kim Lăng cũng chưa quen thuộc, không biết Tạ Bội Hoàn đã đính hôn cũng là điều hiển nhiên. Chẳng qua là nhận thấy Tiêu Thiên Dạ theo đuôi Tạ Bội Hoàn như vậy, liền cho rằng Tạ Bội Hoàn cũng chưa có đính hôn. Bất quá dựa theo trí nhớ của nàng về quy củ trong các danh môn thế gia, độ tuổi này của Tạ Bội Hoàn chưa thành hôn là điều bình thường, nhưng mà nếu nói là chưa có đính hôn đúng là có chút không bình thường.

Tạ Bội Hoàn nhìn hồ nước, gật đầu nói: "Không tệ. Bất quá... Người kia bốn năm trước cũng đã qua đời."

Trong lúc nhất thời Nam Cung Mặc cũng không thể nói gì hơn. Còn chưa lập gia đình mà vị hôn phu đã qua đời, đối với nữ tử thời đại này mà nói tuyệt đối không phải là một chuyện nhỏ. Vận khí tốt chút thì sẽ được phu gia (nhà chồng) cùng nhà mẹ đẻ tha thứ, tương lai còn có thể xuất giá tiếp. Nhưng mà đại đa số nữ tử suốt đời lại muốn chặt đứt như vậy, từ nay về sau vì "Phu" mà thủ tiết, cô độc sống quãng đời còn lại, chỉ vì bị "Goá chồng trước khi cưới". Nhưng mà Tạ gia tuy rằng gia giáo nghiêm ngặt, nhưng lại không quá cứng nhắc, Lão phu nhân Tạ gia có lẽ không đến mức khiến cháu gái của mình vì việc đó mà chậm trễ suốt đời mới phải.

"Người kia... Là ai?" Nam Cung Mặc hỏi.

Tạ Bội Hoàn quay đầu lại nhìn nàng, lại cười nói: "Thập cửu hoàng tử Tiêu Kích Thanh."

Thập cửu hoàng tử Tiêu Kích Thanh, là nhi tử nhỏ nhất của hoàng thượng, từ nhỏ thân thể yếu ớt, mắc nhiều căn bệnh. Thời điểm năm mười tuổi hoàng thượng vì nẫu thân của thập cửu Hoàng tử, Lâm quý phi thỉnh cầu mà tử hôn cho thập cửu hoàng tử, thời điểm thập cửu hoàng tử qua đời bốn năm trước là lúc gần mười hai tuổi. Thập cửu Hoàng tử chết vì bệnh khiến hoàng thượng cùng Lâm quý phi tự nhiên là bi thương không thôi, nhưng mà hoàng gia đã quên còn có một nữ tử vì chuyện này mà hủy suốt đời. Có lẽ hoàng thượng không phải đã quên, mà là không thèm để ý. So với hoàng tử của mình, cuộc đời đích nữ Tạ gia tính là cái gì? Huống chi, đích nữ Tạ gia không gả đi, liền ngăn cản được các hoàng tử có ý định muốn lôi kéo Tạ gia, coi như là nhất cử lưỡng tiện.

Nhìn thần sắc Nam Cung Mặc có chút ngưng trọng, Tạ Bội Hoàn không khỏi cười nói: "Hiện tại người đã hiểu Việt Quận Vương vì chuyện gì mà có thể lấy ta làm trắc phi rồi a? Một nữ nhân có vị hôn phu đã chết, căn bản không ai dám lấy, có thể gả cho hãn làm trắc phi chẳng phải là nên mang ơn hãn hay sao?"

"Người định làm sao?" Nếu quả thật phải mang ơn, cũng sẽ không lưu tình chút nào mà cự tuyệt Tiêu Thiên Dạ như thế.

Tạ Bội Hoàn dáng tươi cười hơi nhạt, nói khẽ: "Kỳ thật như vậy cũng không tệ, hoàng thượng... Ước chừng vẫn là đối với Tạ gia có chút áy náy, cho nên những năm qua trong nội cung hay ngoài cung đều đối với ta rất tốt. Có lẽ cũng là bởi vì như vậy, mới khiến cho một số người sinh ra một chút tâm tư không nên có a." Nam Cung Mặc lúc này mới hiểu thái độ của Yến Vương phi cùng Chu vương phi còn có cả những khuê tú Kim Lăng đối với Tạ Bội Hoàn. Đường đường là đích tiểu thư Tạ gia, nhưng lại luôn ở một mình, cũng không thấy cùng các khuê tú khác một chỗ tốp năm tốp ba. Lúc trước đầu còn nghĩ Tạ Bội Hoàn thanh cao chường mặt những khuê tú kia, hôm nay xem ra chỉ sợ là cùng Vệ Quân Mạch không kém bao nhiêu đâu, đều là bị người ta xa cách.

"Lại nói tiếp, nếu không phải thanh danh Vệ Quân Mạch không tốt, chỉ sợ Yến Vương phi cũng chưa chắc chịu để người tiếp xúc với ta đấy." Tạ Bội Hoàn cười tủm tỉm nói.

Nam Cung Mặc lắc đầu, "Sẽ không, Yến Vương điện hạ rõ ràng nói ta rất tinh mắt."

Mặt Tạ Bội Hoàn không khỏi dần ra, "Có thể được Yến Vương điện hạ tán thưởng, hết sức vinh dự."

Nhìn qua dung nhan thanh lệ bình tĩnh của Tạ Bội Hoàn, Nam Cung Mặc cũng không có nói thêm gì nữa. Tạ Bội Hoàn cũng không cần nàng phải đồng tình, huống chi nàng đồng tình thì có tác dụng gì? Bất quá là làm cho lòng người càng thêm khó chịu mà thôi. Nhanh chóng chuyển đề tài, Nam Cung Mặc cười nói: "Quyết định vậy nha, còn lại vài ngày người đến xe ngựa của ta. Đúng lúc ta còn có rất nhiều việc cũng muốn thỉnh giáo người đấy."

Tạ Bội Hoàn cười yếu ớt, nhận phần sấn sóc này của nàng, "Chỉ cần Nhị tiểu thư không ngại là tốt rồi."

Nam Cung Mặc lơ đãng, "Nàng chắc là sẽ đi một xe với mẫu thân của nàng." Kỳ thật Nam Cung Thủ nguyên bản muốn đi cùng xe với Trịnh thị, bất quá là Nam Cung Hoài muốn cho mọi người bên ngoài thấy được các nàng tỷ muội tình thâm, mới ủy khuất hai người hơn nửa tháng đều cùng đi một chiếc xe ngựa. Nam Cung Thủ chỉ cần không ngốc, tự nhiên biết rõ đây chính là cơ hội đổi lại xe ngựa.

"Tốt, ta đây liền quấy rầy. . ."

"Ai nha? ! Có rơi xuống nước rồi!" Một tiếng hét kinh hãi cách đó không xa truyền đến, cái hồ nước này tuy rằng cũng không lớn, nhưng thực sự cũng không phải là nhỏ. Bởi vì bốn phía phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, đám khuê tú rảnh rỗi đều nhao nhao kết bạn bốn phía du ngoạn. Hai người ngẩng đầu nhìn qua, quả nhiên thấy một bóng người màu đỏ đang giẫy giụa trên mặt nước, như sắp sửa chìm xuống.

"Nhanh cứu người! Nhanh cứu người a! Có rơi xuống nước rồi!" Chung quanh đều là một vài thiếu nữ khuê các cùng nha đầu, ma ma tay trái gà không chặt. Thị vệ cùng nam tử đều là ở bên ngoài canh chừng, lúc này đã nghe được tiếng kêu mới vội vàng chạy tới nơi này cũng không biết có phải cùng tới hay không. Có hai ma ma không chờ được thị vệ tới cứu người, vội vàng nhảy xuống nước, đáng tiếc kỹ năng bơi của bản thân cũng không tốt, vừa mới xuống nước còn chưa có tiếp cận với nữ tử dưới nước cũng đã gắng co theo rồi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Tạ Bội Hoàn có chút kinh ngạc. Nam Cung Mặc nhú mày đang muốn đứng dậy, đã thấy một bóng người áo xanh nhảy lên cao xẹt qua mặt hồ cực kỳ nhanh đã tóm được nữ tử trong hồ mà ném lên bờ bên cạnh.

"Vệ Quân Mạch?!" Lận Trường Phong hét lên, luống cuống tay chân đỡ được nữ tử Vệ Quân Mạch vừa ném tới, lại ngẩng đầu lên vừa lúc nhìn thấy Vệ Quân Mạch đã đem hai ma ma khác cũng rơi xuống nước ném lên mặt đất.

Nha đầu chờ bên cạnh vội vàng xông tới phủ y phục khô lên người thiếu nữ rơi xuống nước ban nãy, ân cần thăm hỏi, "Tiểu thư, người thế nào?"

Hồng y nữ tử kia từ trong ngực Lận Trường Phong thoát ly, ngẩng đầu hướng về phía Vệ Quân Mạch vẫn đang nhìn hồ nước. Đã thấy nam tử áo xanh tuần mỵ lạnh lùng đang nghiêng đầu nhìn phía bên kia hồ, liền một ánh mắt cũng không có bố thí cho mọi người bên này. Đường như vừa rồi không phải là ba người được hắt cứu lên từ trong hồ mà là ba con vịt được cầm lên bình thường.

Vệ Quân Mạch có chút nghi ngờ nhìn về phía đối diện, vừa hay nhìn thấy Nam Cung Mặc cùng Tạ Bội Hoàn đứng sừng sững, tò mò nhìn qua bên này, không khỏi nhủ thầm. Vừa rồi thời điểm hắt cứu hai ma ma kia lực đạo đã dùng hết, suýt nữa rơi vào trong nước, rõ ràng cảm thấy từ hướng kia phóng tới một vật nhỏ vừa lúc ở dưới bàn chân hắt. Nếu không, hắt muốn liên tục cứu ba người trên không trung mà không chỗ mượn lực cũng sẽ không được tự nhiên như thế, khó tránh khỏi có vài phần chột vạt. Nhưng là... Nhìn qua phía thiếu nữ đối diện mình thân nhiên cười yếu ớt, đáy mắt Vệ Quân Mạch nhiều thêm vài phần suy nghĩ sâu xa.

"Vệ Quân Mạch người có ý tứ gì? !" Bị hảo hữu làm ngờ, Lận Trường Phong tức giận nói.

"Thế nào?" Vệ Quân Mạch quay đầu lại, nghi hoặc nói.

Lận Trường Phong chỉ cảm thấy gân xanh trên trán trỗi dậy, "Người đem nữ nhân kia ném lên người bản công tử là có ý gì?! Tiện nghi của bản công tử không phải là tùy tiện người nào cũng có thể chiếm?"

"Ta không có bảo người đón." Vệ Quân Mạch thân nhiên nói. Ta ném là quyền của ta, người không muốn đón có thể mặc kệ.

Lận Trường Phong cắn răng, "Tay lão tử theo phản xạ!" Không đón mà để nữ nhân kia bị ném mặt chạm đất thành bánh nướng mặt sao? Nha đầu của nữ nhân kia rõ ràng còn dám ghét bỏ hắt, giống như hắt chiếm được đại tiện nghi của tiểu thư nhà nàng. Đề là nhờ cái tên Vệ Quân Mạch khôn nạn này, hắt tuyệt đối là có ý, chạy ra cứu cô nương mà lại ném sao? Ném cô nương mà lại hướng mặt xuống sao?

"Tay người theo phản xạ, trách ta?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Kim Lăng Danh Môn

Thân phận vị cô nương bị rơi xuống nước rất nhanh liền biết rõ, nha hoàn bên người Tạ Bội Hoàn đến bẩm báo, vị cô nương kia họ Chu tên Sơ Dụ, là

đích nữ Chu gia, một trong thập đại thế gia Kim Lăng. Chu gia xuất thân là thương nhân, thời điểm khai quốc dốc hết gia sản giúp đỡ nghĩa quân, sau khi hoàng thượng lập ra Đại Hạ liền sắc phong gia chủ Chu gia là "Cao Nghĩa Bá", tuy rằng Chu gia luôn tích cực dung nạp vào tầng lớp quyền quý bên trong Kim Lăng, nhưng mà đám công thần khai quốc phần lớn là chương mất Chu gia không có công huân gì, gia tộc thư hương lại chương mất bọn họ chỉ là thương nhân bình thường, tuy rằng cũng là một phần trong thập đại gia tộc nổi tiếng, nhưng kỳ thật ai cũng không có thừa nhận qua Chu gia. Bọn họ chẳng qua là phú nhưng không quý.

Lại nói tiếp, lần này người của Chu gia có thể cùng đi tới Đan Dương coi như là một sự kiện lạ. Một là nguyên quán Chu gia cũng không phải là ở Trừ Châu, hai là thân phận Chu gia không đủ để đi theo bái tế tổ tiên Đế Vương, thật sự không biết chuyện gì xảy ra mà người của Chu gia lại được theo đến. Trên đường đi nguyên bản cũng không có xảy ra chuyện gì, ai biết ngược lại là thời điểm sắp trở về lại xuất hiện một sự tình như vậy.

"Có chút ý tứ." Tạ Bội Hoàn mỉm cười nói.

Nam Cung Mặc miễn cưỡng nói: "Cái gì có ý tứ, vị Chu cô nương kia người biết?"

Tạ Bội Hoàn lắc đầu nói: "Nguyên bản không biết, nhưng mà ta cảm giác tất cả chúng ta rất nhanh sẽ biết đến nàng. Người nói xem, một cô nương mang theo nha hoàn đi dạo vốn đang êm đẹp làm thế nào mới có thể ngã xuống sông?" Nam Cung Mặc nghe vậy cũng là vài phần hứng thú, quét địa phương đối diện một vòng, thật lâu mới nói: "Ước chừng là... Muốn bản thân bị ngã xuống đi? Dù sao cũng sẽ không phải là người bên cạnh nàng đẩy xuống đấy."

"Tiểu thư, Nam Cung tiểu thư, Chu tiểu thư nói mình không cẩn thận bị trượt té." Sau lưng, nha đầu Tạ Bội Hoàn nhin không được chen miệng nói.

Tạ Bội Hoàn lắc đầu nói: "Chỗ kia nhìn qua liền rất nguy hiểm, bên cạnh lại không có cái gì để vịn lại, nàng lên đó làm gì? Vì để bị trượt té sao?"

"Quả nhiên có ý tứ." Hai người liếc nhau, cùng cười nói.

Tiểu nha đầu nhìn tiểu thư nhà mình cùng vị Nam Cung tiểu thư, trượt té vào trong nước có ý tứ gì sao?

Chỉ chốc lát sau, liền thấy Lận Trường Phong cùng Vệ Quân Mạch kẻ vai sát cánh đi tới, Lận Trường Phong vẫn là vẻ mặt mát mẻ, vừa trông thấy Nam Cung Mặc con người lập tức đảo một vòng, cười híp mắt nói: "Mặc cô nương, vừa mới thấy rồi? Quân Mạch anh hùng cứu mỹ nhân có phải rất tiêu sái lại mê người hay không?" Nam Cung Mặc cười tự nhiên, nhìn Lận Trường Phong nói: "Anh hùng cứu mỹ nhân không phải là Lận công tử sao?" Nàng đương nhiên nhìn thấy Vệ Quân Mạch cứu người, đồng thời cũng thấy Lận Trường Phong ôm mỹ nhân vào lòng. Tự tiểu phi tiểu liếc nhìn Vệ Quân Mạch, Thanh Hàn* công tử bộ dáng nửa điểm cũng không hề chột dạ, vẫn là vẻ mặt bình tĩnh như trước.

(*Tên chữ của Mạch ca a ~ Ai không nhớ có thể xem lại chương 37)

Gương mặt Lận Trường Phong lập tức đen lại, nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Vệ Quân Mạch, nói: "Mặc cô nương, về sau hảo hảo dạy dỗ phu quân nhà người một chút, thật không biết thương hoa tiếc ngọc. Cẩn thận về sau hán cũng ném mặt người xuống đất như vậy."

Nam Cung Mặc cười cười, thần nhiên nói: "Ta sẽ không bị rơi xuống nước a."

Đây là vấn đề có thể bị rơi xuống nước hay không sao? Lận Trường Phong im lặng mà nhìn thiếu nữ áo lam trước mắt.

Vệ Quân Mạch nhìn Nam Cung Mặc, nghiêm túc nói: "Ta sẽ không ném Mặc nhi."

"Tên hỗn đản nhà người quả nhiên là cố ý!" Lận Trường Phong phát điên, Tạ Bội Hoàn xem kịch một bên cũng nhin không được cười khè một tiếng. Thân phận nàng bất đồng, từ nhỏ cũng chỉ cùng một vài khuê tú có gia thế tương đối giống tiếp xúc qua, sau khi dính hôn cùng thập cửu hoàng tử lại càng không có tiếp xúc qua người ngoài, cũng không biết Lận Trường Phong lại thú vị như thế.

Lận Trường Phong cũng phát giác được mình đang thất thố trước mặt cô nương này, vội vàng thu liễm tư thái, ho nhẹ một tiếng nói: "Tóm lại, tùy tiện ném nữ nhi nhà người ta lên trên mặt đất thật sự là quá thất lễ. Mặc cô nương, người thấy có đúng hay không?"

Nam Cung Mặc nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Không đúng."

"Không đúng?" Lận Trường Phong mở to hai mắt nhìn, hiển nhiên rất muốn xem xem thiếu nữ trước mắt rút cuộc là nghĩ như thế nào.

Nam Cung Mặc nhủ mảy nói: "Chỉ cần hán không ném ta như đồ bỏ đi, những người khác đều là có thể ném tự nhiên đấy. Nam nữ, thụ thụ bất thân." (*Phụ*... Khụ khụ khụ...)

"..." Bản công tử lại không phân bác được, hai người các người thi nhau ức hiếp ta.

"Lời Mặc nhi nói ta nhớ kỹ rồi." Vệ Quân Mạch đáy mắt mang ý cười, trầm giọng nói.

Lận Trường Phong liếc mắt, "Bản công tử thật muốn tự đâm hai mắt mình." Ân ân ái ái gì đó thật sự là quá đáng ghét.

Tạ Bội Hoàn che miệng cười nói: "Mặc nhi cùng Vệ thế tử quả thật là rất xứng, ánh mắt hoàng thượng thật không sai."

"Bái kiến Vệ thế tử." Sau lưng, một nha hoàn bộ dáng thiếu nữ vội vàng chạy đến, hướng về phía Vệ Quân Mạch cung kính chào hỏi. Bốn người đang nhao nhao nói chuyện liền quay đầu lại nhìn về phía thiếu nữ trước mắt, đôi mi thanh tú của Nam Cung Mặc nhíu lên, nhận ra nha hoàn trước mắt kia đúng là một trong số các nha hoàn bên người Chu Sơ Dự.

Nha hoàn kia hiển nhiên cũng là đại a hoàn bên người chủ tử, có một chút kiến thức. Đối mặt với vẻ dò xét của bốn người cũng không khản trương, cung kính nói: "Lão gia nhà ta đã tạ Vệ thể tử đã ra tay cứu tiểu thư, đặc biệt mở tiệc muốn cảm tạ thể tử, mong rằng thể tử hạ mình giá lâm"

Vệ Quân Mạch mày kiếm cau lại, hờ hững nói: "Không cần."

Nha đầu kia hơi ngần ra, hiển nhiên là không ngờ Vệ Quân Mạch lại cự tuyệt nhanh gọn mà linh hoạt như thế, dường như không có thời gian suy nghĩ kỹ. Có chút khó xử mà nói: "Đại tiểu thư là hòn ngọc quý trong tay Bá gia, đại ân thể tử cứu mạng làm sao có thể không báo?" Vệ Quân Mạch nhún mày lại cũng không nói chuyện, ngược lại là tiến lên một bước đứng ở bên người Nam Cung Mặc, nói khẽ: "Mặc nhi." (Ồ la la ~ Ca í giao quyền quyết định cho Mặc tỷ kia ~ :3)

"Hả?" Đây là ý gì? Nam Cung Mặc ngẩng đầu nhìn nam nhân ở trước mặt, trong mắt thoáng hiện một tia nghi hoặc.

Giải quyết nàng. Vệ Quân Mạch cúi đầu, yên lặng nhìn thiếu nữ đứng cạnh mình, trong ánh mắt thoáng hiện lên ý muốn của mình.

Điều kiện? Nam Cung Mặc nhún mày, cũng nên có thù lao tốt một chút mới làm việc a?

Vệ Quân Mạch đưa tay lên, ngón tay nhẹ nhàng xoa đôi môi mềm mại đỏ mọng của nàng, nói khẽ: "Mặc nhi, đều là người một nhà, tính toán quá rõ ràng không tốt." (*Phụt*... Ca à, ca còn chưa lấy tỷ ấy mà :v)

Ai là người một nhà với người?! Nam Cung Mặc nhìn không được muốn chửi ầm lên, nhưng mà ngón tay người nào đó dường như mang theo dòng điện nhẹ nhẹ làm cho nàng cảm thấy không được tự nhiên, liền thò tay đẩy tay hắn ra, trừng mắt oán hận liếc hắn một cái, lại nghiêng đầu nhìn nha hoàn có chút ngốc trệ đợi ở một bên xem cảnh vừa rồi, nói: "Bẩm báo lại với Bá gia nhà người, ta cùng Quân Mạch có chuyện cần làm, tiệc mừng liền miễn đi. Huống chi... Lần này chuyện tế tồ là do Hoàng trưởng tôn phụ trách, nếu là xảy ra điều gì ngoài ý muốn sẽ không được tốt, Quân Mạch chẳng qua là vì biểu huynh giải quyết sự tình, không cần phải coi là cái đại ân gì. Phiền Cao Nghĩa Bá cùng Chu tiểu thư không cần để ý."

Tuy rằng Nam Cung Mặc là vị hôn thê của Vệ Quân Mạch, nhưng mà dù sao vẫn còn có hai chữ chưa lập gia đình, tùy tiện thay Vệ Quân Mạch ra quyết định như vậy thật ra là có chút quá mức. Nhưng mà Vệ Quân Mạch lại chỉ đứng ở bên cạnh, không có bất kỳ phản ứng gì, dường như điều đó là vô cùng bình thường, người khác tự nhiên cũng không có thể nói được gì. Huống chi phụ thân Nam Cung Mặc là Sở quốc công, cùng hoàng thượng nam chinh bắc chiến, cho dù là hiện tại Nam Cung Hoài vẫn quyền cao chức trọng như cũ, mà phủ Cao Nghĩa Bá ngoại trừ có tiền thì không có gì dám so sánh với Sở quốc công phủ, nếu là đắc tội với Nam Cung Mặc chỉ sợ tiểu thư nhà mình cùng Bá gia cũng chưa chắc cứu được nàng.

Có chút không cam lòng nhìn Vệ Quân Mạch gương mặt vẫn không thay đổi, Lận Trường Phong về mặt xem kịch vui cùng Tạ Bội Hoàn đang cười nhẹ nhàng nhìn không ra bất luận ý tứ hàm xúc gì, nha hoàn kia đành phải thầm thở dài trong lòng một tiếng, cung kính nói: "Như vậy, nô tỳ đã quấy rầy thể tử cùng Nam Cung tiểu thư, nô tỳ xin cáo lui."

Nhìn bóng lưng nha hoàn rời đi, một lúc sau Nam Cung Mặc mới có chút không xác định được, hỏi: "Ta mới vừa rồi không phải là... Ý thế hiệp người hay sao?"

Tạ Bội Hoàn che miệng cười nói: "Phụ thân người nếu không phải là Nam Cung Hoài, đúng là không có khả năng dễ dàng giải quyết như vậy." Cho nên, mọi người sống trên đời này đều muốn trèo cao, không chỉ là vì muốn được ăn ngon mặc đẹp, mà còn là vì càng được đứng cao thì càng được đứng thẳng, càng được sống tự tại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chu Sơ Dụ

Trong một cái trường bông (liều vải), một thiếu nữ áo vàng dung mạo xinh đẹp thoát tục ngồi ở đằng sau cái bàn, không quan tâm tới bên ngoài mà gầy đàn cổ. Một vị trung niên nam tử ngồi ở trước mặt nàng cách đó không xa không nhận được nhún mày nói: "Dụ nhi, Vệ Quân Mạch bắt quá chỉ là con riêng, sinh phụ không rõ, ai cũng biết vị trí Tĩnh Giang Quận Vương vô luận như thế nào đều không tới phiên hắn đấy, người hà tất phải để tâm đến hắn như thế?"

Thiếu nữ giương mắt, nhìn về phía trung niên nam tử thân nhiên cười yếu ớt nói: "Phụ thân, người không tin ánh mắt của nữ nhi sao? Người tin tưởng ta, Vệ Quân Mạch người này... Tuyệt đối không phải là vật trong ao. Huống chi, hắn có hai vị thân cữu cữu là Yến Vương cùng Tề Vương làm chỗ dựa, mấy tên phé vật trong phủ Tĩnh Giang Quận Vương kia thật là đối thủ của hắn sao?"

Trung niên nam tử nói: "Mặc dù là như thế, hôm nay hoàng thượng đã chỉ hôn hắn với đại tiểu thư Nam Cung gia rồi. Chúng ta không thể trêu vào Sở quốc công phủ." Nghĩ đến đây, trung niên kia cũng có chút oán giận. Hoàng thượng đến cùng vẫn là chỉ tin tưởng vào những người đi theo hắn vào sinh ra tử, bọn hắn Chu gia coi như là vì hoàng thượng tan hết gia tài, cuối cùng vẫn là kém hơn Sở quốc công, Ngạc quốc công đều là những tướng lĩnh trên chiến trường. Sau khi Khai quốc, trên triều đình càng là không có chuyện cho Chu gia bọn hắn. Nếu không phải hoàng thượng còn nghĩ đến năm đó bọn hắn cống hiến toàn bộ tài sản kếch xù của mình thì làm sao sẽ có tước vị Cao Nghĩa Bá, nếu vậy chỉ sợ Chu gia còn không có lấy nửa điểm quan hệ cùng thập đại danh môn trong Kim Lăng.

Thiếu nữ cũng không nóng nảy, chẳng qua là mỉm cười nói: "Phụ thân còn muốn cái gì, chúng ta làm sao lại chọc vào phủ Sở quốc công? Nữ nhi cùng Nhị tiểu thư phủ Sở quốc công còn là bạn tốt đây."

"Tóm lại người chính là nhìn trúng Vệ Quân Mạch..." Trung niên nam tử ngừng lại một chút, cuối cùng là không thể đem toàn bộ lời nói khó nghe phun ra.

Thiếu nữ quay đầu suy tư một lát, nhẹ nhàng cười nói: "Phụ thân cũng giống như những tục nhân bình thường kia chường mắt thân phận Vệ thế tử sao? Kỳ thật... Mặc kệ sinh phụ của hân là ai, chỉ cần hân có thể lấy được vị trí Tĩnh Giang quận vương, thậm chí là tiến thêm một bước... Những người kia thì có thể làm được gì? Ai dám xem thường hân? Đã nhiều năm như vậy... Trong thành Kim Lăng coi như là lưu truyền nhiều lời khó hơn nữa, Tĩnh Giang quận vương dám phế đi vị trí thế tử của hân sao? Chỉ cần có Yến Vương cùng Tề vương, ai cũng không đánh đổ được Vệ Quân Mạch."

"Tiến thêm một bước?" Trong lòng trung niên nam tử khẽ động, từ vị trí Quận Vương mà tiến thêm một bước nữa, chỉ có thể là thân vương. Mặc dù Vệ Quân Mạch là thân ngoại sanh của hoàng thượng nhưng mà rốt cuộc vẫn là người khác họ, quận vương đã là cực hạn, vị trí thân vương chỉ sợ không có vị công thần quyền quý nào đạt được. Lúc đầu, trung niên nam tử nói: "Người chớ có nói những lời này lừa gạt ta, nói như vậy, chẳng phải Hoàng thượng tôn càng thêm hiếm quý?" Bản thân Hoàng thượng tôn chính là quận vương, tương lai sẽ là thái tử, thậm chí là hoàng thượng. Dù là Vệ Quân Mạch thật sự có thể trở thành thân vương, so với hoàng thượng tương lai vẫn là cách biệt một trời một vực.

Đáy mắt thiếu nữ hiện lên một tia khinh thường, "Phụ thân, Chính phi của Hoàng thượng tôn là nữ nhi của Ngạc quốc công, mấy vị trắc phi trong phủ cũng đồng dạng xuất từ danh môn. Lại càng không cần phải nói... Chỉ sợ năm nay Nhị tiểu thư phủ Sở quốc công cũng sẽ gả vào phủ Hoàng thượng tôn, nữ nhi coi như là thật sự vào đó, lấy cái gì cùng mấy vị cô nương quyền quý kia tranh giành? Chỉ sợ cuối cùng gia sản Chu gia chúng ta sẽ tan tành hết, tước vị hiện giờ cũng chỉ là một cái chức suông."

"Cái này..." Nam tử có chút do dự, bọn hân đúng là đang bị đương kim hoàng thượng lừa dối.

"Chỉ cần ta có thể gả vào phủ Tĩnh Giang Quận Vương, Yến Vương cùng Tề Vương điện hạ vì mặt mũi của Vệ thế tử nhất định sẽ an bài sinh kế cho nhà chúng ta thật tốt. Đặc biệt là Yến Vương điện hạ, trấn giữ U Châu, chỉ cần ca ca có thể ở trong quân trại của Yến Vương điện hạ lập công, tương lai Chu gia tiến vào triều đình chính là việc danh chính ngôn thuận. Nhưng nếu là Hoàng thượng tôn... Phụ thân, Hoàng thượng tôn cùng thái tử điện hạ có nhà mẹ đẻ của thái tử phi, phủ Sở quốc công, phủ Ngạc quốc công ủng hộ, bọn hân không thiếu quyền lực, chỉ là thiếu tiền. Người nói xem, Chu gia chỉ có tiền mà không có quyền lực thì sẽ thuận tiện cho bọn hân lấy tiền nhưng nếu là có quyền lực thì sẽ thuận tiện để bọn hân lấy tiền hay sao?"

Nghe vậy, trung niên nam tử tinh tế suy nghĩ một chút, lập tức bị dọa xuất hiện một đồng mồ hôi lạnh. Năm đó Chu gia vì điều gì mà đem hết gia tài giúp đỡ đương kim hoàng thượng? Thật sự là vì đại nghĩa? Bất quá là Chu gia có tiền nhưng không biết làm thế nào mà thôi. Tiền tài của Chu gia gấp mười lần Tạ gia, nhưng mà cuối cùng Tạ gia được phong hầu tước, còn bọn hân chỉ được phong là bá tước. Tạ gia là danh môn đệ nhất Kim Lăng, Chu gia thì đứng cuối cùng trong thập đại danh môn. Vì cái gì? Bởi vì Tạ gia so với Chu gia có quyền lực, nguồn gốc gia thế Tạ gia tên khắp thiên hạ, coi như là hoàng thượng cũng không thể nói chen ép là có thể tùy tiện chen ép đây.

Chứng kiến nét mặt của phụ thân, thiếu nữ biết hân đã hiểu ra. Đôi môi duyên dáng hơi hơi cong lên, nói khẽ: "Sau ngày hôm nay liền xác định, nếu đã muốn vào triều làm quan, ngoại trừ khoa cử cũng chỉ có thể tòng quân. Chu gia chúng ta căn cơ quá nhỏ bé, mấy người đọc sách kia chỉ biết xem thường chúng ta, mà tòng quân... Ngoại trừ Yến Vương điện hạ tọa trấn U Châu lúc nào cũng phải cùng Bắc Nguyên giao chiến, còn chỗ nào trong thiên hạ có thể lập chiến công?"

Thật lâu, trung niên nam tử thờ dài nói: "Nếu là ca ca và đệ đệ người có một nửa thông minh như người, vì phụ cũng liền không lo rồi."

Thiếu nữ nhẹ nhàng cười, nói: "Phụ thân, nữ nhi là người của Chu gia, chỉ khi Chu gia mạnh lên nữ nhi mới có thể tốt. Nữ nhi làm sao sẽ hại Chu gia."

"Mà thôi, cứ làm theo như lời người nói a. Nhưng mà nhớ lấy, ngàn lần không được quá mức đắc tội với phủ Sở quốc công cùng đại tiểu thư Nam Cung gia. Cùng lắm thì... Chúng ta chịu ủy khuất một chút..."

Trông mắt thiếu nữ thân nhiên nói: "Nữ nhi biết rõ." Lòng mi nồng đậm hơi vênh lên che lại một tia ngạo ý trong đáy mắt. Lui một bước? Phụ thân có ý tứ là muốn nàng làm thiếp sao? Nàng... Sao lại có thể làm thiếp đây? Đại tiểu thư Nam Cung gia sao, danh môn thực nữ cuối cùng của Mạnh gia, thật là có chút phiền toái đây. Nếu là nàng có thân phận như Nam Cung Mặc, sẽ không bị động như thế?

"Bá gia, tiểu thư!" Bên ngoài màn, nha hoàn cung kính nói.

Thiếu nữ ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: "Trúc nhi sao, vào đi."

Rèm bị xốc lên, nha hoàn gọi là Trúc nhi đi đến cung kính khẽ chào. Nam tử có chút không kiên nhẫn mà khua tay nói: "Không cần đa lễ, Vệ thế tử nói như thế nào?"

Trúc nhi nhìn qua nam tử lại nhìn tiểu thư nhà mình, nói: "Vệ thế tử... Vệ thế tử nói có việc, không rảnh đến đây dự tiệc."

Thiếu nữ ngưng lỏng mày, thân nhiên nói: "Là Vệ thế tử chính miệng nói?"

Thiếu nữ cuối cùng không dám giấu giếm chủ tử nhà mình, đem đầu đuôi gốc ngọn khai báo. Nghe nàng bẩm báo xong, đôi mi thanh tú của thiếu nữ nhú chặt hơn một chút, thấp giọng nói: "Nam Cung Mặc... Nam Cung Mặc đối với việc hôn sự này không có ý kiến gì sao?"

Trúc nhi nói: "Vệ thế tử cùng Nam Cung đại tiểu thư thoát nhìn... Chung đụng tựa hồ rất là vui vẻ."

Thiếu nữ trừng mắt, trầm tư hồi lâu mới nói: "Vui về? Đó là bởi vì Nam Cung Mặc còn chưa có tự mình nghe thấy những lời đồn đãi kia trong thành Kim Lăng. Từ nhỏ sống ở hương dã, chỉ sợ cũng chưa từng thấy qua công tử danh môn a? Dung mạo Vệ thể tử... Xác thực cũng được coi là nhất nhĩ." Những khuê tú trong thành Kim Lăng kia thật sự là bởi vì Vệ Quân Mạch khác hẳn với con mắt thường nhân mà e ngại sao? Không phải, chính thức đối mặt với Vệ Quân Mạch thì có được mấy người? Các nàng e ngại chính là do đôi mắt như vậy biểu thị ý nghĩa —— ngoại tộc, không văn minh, tàn bạo, đê tiện...

Sắc mặt dẫn ra một tia bình tĩnh, thiếu nữ cười nói: "Ta đã biết, ngươi lui xuống trước đi. Việc này tạm gác lại."

"Ân, tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Lần Đầu Trở Về Kim Lăng

Thời điểm Nam Cung Mặc cùng Tạ Bội Hoàn trở lại trưởng bối của Nam Cung gia, Nam Cung Thủ không biết vì chuyện gì đang đang tức giận, Trịnh thị ở bên người nàng nhỏ giọng khuyên, bất quá nhìn qua hiệu quả không tốt. Nhìn thấy Tạ Bội Hoàn, sắc mặt Nam Cung Thủ lập tức càng thêm khó coi đứng lên, hiển nhiên quan hệ cùng Tạ Bội Hoàn cũng không tốt lắm.

Kỳ thật, nói Nam Cung Thủ cùng Tạ Bội Hoàn quan hệ không tốt là cân nhắc cho Nam Cung Thủ rồi. Chính xác là, thân phận Nam Cung Thủ căn bản cũng không có khả năng kết giao cùng Tạ Bội Hoàn. Nam Cung Thủ không thích Tạ Bội Hoàn là sự tình tự nhiên, phụ thân nàng là quốc công, phụ thân Tạ Bội Hoàn chẳng qua là Hầu Gia, nhưng mà hết lần này tới lần khác trong suy nghĩ của đám khuê tú trong kinh thành, Nam Cung Thủ vô luận là thân phận hay địa vị đều hoàn toàn không thể cùng so sánh với Tam tiểu thư Tạ gia. Một nữ tử liên cả hoàng thượng cùng quý nhân trong nội cung đều không có tư cách yết kiến, coi như là nữ nhi của Sở quốc công thì làm gì được? Hay vẫn là bị người ta xem thường như cũ.

Ngược lại là Nam Cung Hoài nhìn thấy Tạ Bội Hoàn thì cũng sợ một chút, từ khi chính thân Mạnh thị qua đời, Tạ gia cùng Nam Cung gia hầu như không còn qua lại. Tuy rằng Nam Cung Hoài cho là mình không có chỗ nào cần phải dựa vào Tạ gia, nhưng mà không thể không nói, thái độ của Tạ gia đối với thế hệ tương lai của Nam Cung gia ảnh hưởng khá lớn, dù sao, Nam Cung Tự và Nam Cung Huy đều không giống như Nam Cung Hoài, bọn hắn đều là quan văn, mà người đọc sách trong thiên hạ xưa nay luôn là Tạ Uyên đứng đầu. Thái độ Tạ gia sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thái độ của nhiều văn nhân, mà Nam Cung Hoài lại là võ tướng, từ xưa đến nay văn võ không hợp, hẳn chính là muốn giúp đỡ nhưng lại không sử dụng được năng lực gì.

Cũng tỷ như chuyện này, Nam Cung gia cũng không phải chỉ có một mình Nam Cung Hoài, nhưng mà những năm qua, ngoại trừ huynh đệ Nam Cung Tự, Nam Cung Huy, số người còn lại trong Nam Cung gia không một ai có thể tiến vào học viện do Tạ gia mở ra. Coi như là hai huynh đệ Nam Cung Huy vào được, nhưng lại có lời đồn nói là do nể mặt Mạnh thị nên mới được tiến vào đấy. Nếu nói là lời đồn này không phải do Tạ gia tung ra, Nam Cung Hoài chắc chắn sẽ không tin.

Nam Cung Hoài khó hiểu vì điều gì mà những năm gần đây Tạ gia luôn như có như không nhằm vào Nam Cung gia ý muốn gây bất hòa, hẳn vẫn cho rằng cho tới bây giờ những danh môn thế gia kia chỉ biết lục đục với nhau, nhưng không rõ bọn hắn vì sao cũng như vậy. Mạnh gia thất bại, Tạ gia cũng chưa chắc có thể yên ổn gì, lại càng không cần phải nói hai nhà Tạ Mạnh nhiều thế hệ tương truyền, trong đó không biết trải qua bao nhiêu lần là thông gia, quan hệ trong này cũng không phải một người áo vải như Nam Cung Hoài có thể hiểu được.

Nhưng mà ít nhất, Nam Cung Hoài vẫn là biết rõ một đạo lý —— Tạ gia, cũng không thích hợp đắc tội. Mạnh gia đã không còn, chỉ cần Tạ gia an phận thủ thường, hoàng thượng tuyệt sẽ không động Tạ gia đấy. Dù sao, cho dù là hoàng thượng quân lâm thiên hạ, cũng sẽ không hy vọng thế nhân nghĩ mình vong ân phụ nghĩa.

Cho nên nhìn thấy Tạ Bội Hoàn Nam Cung Hoài vẫn có chút cao hứng, "Tạ tam tiểu thư?"

Tạ Bội Hoàn nhẹ nhàng mỉm cười, khẽ chào nói: "Sở quốc công, Tạ tam làm phiền."

Nam Cung Hoài cười nói: "Tam tiểu thư nói quá lời, tam tiểu thư cùng Mặc nhi..."

"Tạ tam cùng Mặc nhi có chút hợp ý, muốn quấy rầy Mặc nhi vài ngày, kính xin quốc công chớ trách."

"Làm sao lại trách?" Nam Cung Hoài cười nói: "Mặc nhi vừa mới trở về Kim Lăng, cũng là chưa quen cuộc sống nơi đây. Có thể trở thành hảo hữu với tam tiểu thư tự nhiên là chuyện vô cùng tốt. Mặc nhi, Thủ nhi, hảo hảo tiếp đãi Tạ tam tiểu thư."

Nam Cung Thủ có chút không vui, lại bị Trịnh thị âm thầm liếc mình, đành phải yên lặng nuốt lời muốn nói vào, nhu thuận mà nói: "Thủ nhi đã biết."

Tạ Bội Hoàn có chút kinh ngạc mà hướng phía Nam Cung Mặc nhướn mày: Vị muội muội này của ngươi cũng có thể giả bộ?

Nam Cung Mặc mỉm môi cười cười cũng không nói gì.

Nam Cung Mặc cùng Tạ Bội Hoàn là thập phần tự tại, hai người có thể nói là ngồi chung nói chuyện phiếm, như điều gặp gió lớn. Nhưng chỉ khổ cho

Nam Cung Thủ, bởi vì Nam Cung Hoài không đồng ý cho nàng ngồi cùng xe ngựa với Trịnh thị, Nam Cung Mặc cùng Tạ Bội Hoàn rõ ràng cũng không có muốn cùng nàng trò chuyện, thậm chí ngay cả mấy lời Nam Cung Mặc cùng Tạ Bội Hoàn nói đến nàng đều không có hứng thú nghe. Mỗi ngày thời điểm đợi ngũ Nam Cung gia nghỉ ngơi đều tới thăm Tạ Bội Hoàn, Vệ Quân Mạch cũng thường xuyên tới thăm Nam Cung Mặc, ngược lại là nàng một mực nhớ mong Hoàng trưởng tôn nhưng bóng dáng đều không thấy qua. Nàng tuy rằng luôn tự an ủi mình rằng thân phận Hoàng trưởng tôn tôn quý, công việc cũng rất bận rộn, không nhàn hạ giống như Vệ Quân Mạch chỉ trên danh nghĩa thế tử, nhưng nhận thấy khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng kém như vậy, trong nội tâm cũng tuyệt đối không được thoải mái. Đến lúc trông thấy thành Kim Lăng, trong lòng Nam Cung Thủ nhịn không được thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã đến, nếu lại phải cùng hai người kia ở cùng một chỗ thêm mấy ngày nữa nàng thật sự không bảo đảm chính mình còn có thể tuân theo lời phụ thân được hay không.

Nhìn Nam Cung Thủ thở ra nhẹ nhàng, Nam Cung Mặc cùng Tạ Bội Hoàn không khỏi nhìn nhau khẽ cười, Tạ Bội Hoàn cười yếu ớt nói: "Cuối cùng đã đến, ta trở về trước, chờ người chinh đồn thỏa đáng nhớ phải đến Tạ gia chơi. Cũng cho tổ mẫu của ta gặp người một chút."

Nam Cung Mặc gật đầu nói: "Ta biết rõ, người yên tâm."

"Ta tự nhiên yên tâm, ngược lại là người, cẩn thận." Tạ Bội Hoàn che miệng cười nói. Vén rèm xe lên bên ngoài đã có hạ nhân Tạ gia đang chờ để đón nàng.

Nam Cung Mặc theo ra ngoài xe, nhìn thấy thành Kim Lăng trước mắt tràn đầy nguy nga. Kim Lăng trước kia gọi là Kiến Nghiệp, là cố đô khắp nơi đều biết. Từ xưa đến nay đều là địa phương phồn hoa, giàu có và đông đúc nhất trong Trung Nguyên, mà bây giờ thái tử lập quốc cũng tại Kim Lăng, thật ứng với câu nói: Kim Lăng có khí chất đế vương. Bên ngoài thành Kim Lăng đều là tường thành cổ, trong hoàng cung cũng là cố cung tiền triều, sau khi hoàng thượng lên ngôi chẳng qua là trên cơ sở cố cung trước kia tu sửa lại, dù vậy, khí thế toàn bộ hoàng thành Kim Lăng vẫn nguy nga như cũ, diện tích không nhỏ, hoàng gia to lớn tráng lệ, lại không thiếu sự tinh xảo lịch sự tao nhã của Giang Nam, có thể nói là đại thành đệ nhất Trung Nguyên.

Tuy rằng đã đến cửa thành, nhưng cũng không có thể lập tức vào thành. Hoàng thượng đã sớm phái người tới trước cửa thành đón tiếp Hoàng trưởng tôn thay mặt tổ phụ hồi hương tế tổ trở về, đám người còn lại tự nhiên phải ở bên ngoài chờ sau khi Hoàng trưởng tôn nghênh đón quan viên xong mới có thể đi vào. Nam Cung Mặc cũng không nóng nảy, nhàn nhã ngồi trong xe ngựa, vén lên một góc màn quan sát hoàng thành nguy nga phía trước.

Nam Cung Thủ ngồi ở một bên, đáy mắt hiện lên một tia khinh thường. Mấy ngày nay bị Nam Cung Mặc cùng Tạ Bội Hoàn làm nger, oán khí lập tức tràn ra, che môi thấp giọng cười nói: "Đại tỷ, người thế nhưng là đại tiểu thư Nam Cung gia, bộ dáng như chưa từng thấy qua hoàng thành cũng đừng để phụ thân nhìn thấy. A, ta đã quên, đại tỷ người lớn lên ở nông thôn, tự nhiên là không biết đến danh môn quyền quý..."

"Làm phiền quan tâm" Nam Cung Mặc buông màn xe thân nhiên nói: "Nên làm cái gì không nên làm cái gì, tỷ tỷ ta biết rõ hơn người. Nhị muội, không nên dùng những suy nghĩ mà Uyên phu nhân dạy người để áp đặt lên tỷ tỷ ta, đã hiểu chưa? Chúng ta... Không phải đồ vật trên mặt bàn."

"Người!" Nam Cung Thủ cắn răng, mỗi lần đấu khẩu với Nam Cung Mặc, chỉ cần vừa nói đến xuất thân của mẫu thân, nàng đều thấp hơn trước một cái đầu. Trong lòng không khỏi có chút oán hận Trịnh thị, nếu không phải..."Ha ha, tỷ tỷ. Hoàng trưởng tôn trở về chính là xin hoàng thượng chỉ hôn, tên quái vật Vệ Quân Mạch kia, làm phiền người tiêu thụ rồi a." Nghĩ đến điều gì đó, Nam Cung Thủ đột nhiên chớp mắt, thấp giọng cười nói.

Đáy mắt Nam Cung Mặc lướt qua một tia lãnh ý nhân nhật, bên môi lại gợi lên một nụ cười thanh mát, tươi đẹp, "A, ta ở đây chờ nhị muội gả vào phủ Hoàng trưởng tôn."

Muốn gả cho Tiêu Thiên Dạ, không có vấn đề a. Vị trí thị thiếp muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chắc hẳn vị chính phi kia cũng không thèm để ý Hoàng trưởng tôn có nhiều thị thiếp đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Về Nhà, Ký Sương Viên

Phủ Sở quốc công trong thành Kim Lăng là khu vực tốt nhất, cách hoàng cung chỉ có hai con đường, diện tích không nhỏ của phủ đệ mặc dù không được là số một số hai, nhưng cũng là lớn nhất.

Xe ngựa ngừng lại trước cửa phủ Sở quốc công, ngoài cửa sớm có một đám chủ tử, hạ nhân trong phủ đứng đợi, vừa nhìn thấy xe ngựa nhà mình liền chạy ra đón.

"Bái kiến công gia, bái kiến phu nhân."

"Đại ca, các người đã trở về..."

"Biểu đệ đã trở về..."

Một đám người bảy mồm tám lưỡi thi nhau nói không thôi, khiến Nam Cung Hoài không khỏi nhũn mảy, trầm giọng nói: "Được rồi, có chuyện gì trở về rồi hãy nói."

Nhìn thấy một thiếu nữ áo lam từ trên xe ngựa đi xuống, tất cả mọi người đều sững sờ. Một trung niên nam tử đứng ở phía trước nhất mới hỏi: "Đại ca... Người này là Khuynh nhi phải không?" Nam Cung Hoài gật đầu nhẹ, liếc bọn hạ nhân rồi trầm giọng nói: "Còn không bái kiến đại tiểu thư!"

"Bái kiến đại tiểu thư!" Bọn hạ nhân vội chào hỏi, Nam Cung Hoài khẽ hừ rồi mới nói với trung niên nam tử: "Đây là Mặc nhi, Mặc nhi, còn nhớ nhị thúc của ngươi không?"

Trung niên nam tử này đúng là biểu đệ của Nam Cung Hoài, Nam Cung Thâm. Bản thân Nam Cung Hoài cũng không có huynh đệ ruột thịt, bởi vậy Nam Cung Thâm xem như là người thân có huyết thống gần nhất với Nam Cung Hoài trong Nam Cung thị tộc, hơn nữa Nam Cung Thâm lại tự mình kinh doanh, hưởng hào quang của Nam Cung Hoài mà làm được đến chức ngũ phẩm. Đừng thấy phẩm cấp không cao, Nam Cung Thâm sinh ra ở hương dã, công lao khai quốc lúc trước nữa điếm cũng không có, hoàn toàn là dựa vào Nam Cung Hoài dẫn đi ra, có thể làm đến vị trí này cũng coi là không tệ rồi. Rất nhiều tài tử danh sĩ sinh ra từ khoa cử nhưng cả đời cũng chưa chắc có thể làm được đến chức ngũ phẩm đấy.

Bởi vậy, Nam Cung Thâm tại trước mặt Nam Cung Hoài cũng có chút thể diện, về phần những người khác trong Nam Cung thị tộc, quan hệ phải cách xa, nói là thân thích không bằng nói là hạ nhân phủ Sở quốc công, đều chỉ biết dựa vào Nam Cung Hoài ban thưởng mà sống thôi.

"Bái kiến nhị thúc." Nam Cung Mặc khẽ chào, thần nhiên nói.

Nam Cung Thâm có chút co quắp, cười nói: "Mặc nhi đã lớn như vậy rồi, đã lâu không gặp, nhị thúc cũng chưa chuẩn bị được lễ vật gì... Cái này ngươi cầm lấy chơi a." Tuy rằng không biết rõ vì sao lại từ Nam Cung Khuynh biến thành Nam Cung Mặc, nhưng nhìn biểu huynh nhà mình cùng bộ dáng cô nương này xác thực chính là đại cô nương mấy năm trước rồi đi. Nam Cung Thâm đối với chính thể Mạnh thị của Nam Cung Hoài có chút kính sợ trong lòng. Mạnh thị xuất thân từ danh môn thế gia, mà Nam Cung Thâm lại chỉ là thôn phu hương dã, xuất thân khác nhau một trời một vực, trời sinh liền mang theo một cỗ kính sợ. Cho nên, khi Mạnh thị còn sống tuy rằng ít lộ diện, nhưng mà mỗi lần Nam Cung Thâm gặp qua đều rất cung kính. Hôm nay lại thấy Nam Cung Mặc cùng Mạnh thị có phần có vài phần tương tự, cũng phải thu hồi vài phần không cho là đúng. Đem một cái nhẫn ngọc xưa nay rất thích cho Nam Cung Mặc.

"Đa tạ nhị thúc." Tuy rằng nhẫn ngọc đối với nàng mà nói không hợp, nhưng mà trường bối đã tặng thì Nam Cung Mặc vẫn là thu lại rồi nói cảm ơn.

Nam Cung Hoài tựa hồ đối với biểu hiện của Nam Cung Thâm hết sức hài lòng, gương mặt nghiêm túc lúc trước cũng hòa hoãn vài phần, nói: "Vào thôi, tiểu viện của đại tiểu thư đã chuẩn bị xong chưa?"

Tổng quản đứng bên cạnh vội vàng tiến lên, một bên dẫn mọi người đi vào một bên cung kính đáp: "Bẩm công gia, đã chuẩn bị Lữ Nguyệt Các cho đại tiểu thư ở."

Nam Cung Hoài nhíu mày không nói chuyện, Nam Cung Mặc ở bên cạnh thần nhiên nói: "Không cần, ta ở Ký Sương Viện là được."

"Cái này..." Tổng quản khó xử nhìn về phía Nam Cung Mặc, Nam Cung Mặc có chút không vui mà nhíu mày nói: "Như thế nào? Ký Sương Viện có người ở?" Ký Sương Viện là nơi Mạnh thị ở khi còn sống, Nam Cung Khuynh được sinh ra ở đây, từ nhỏ cũng lớn lên ở chỗ này, sau khi Mạnh thị qua đời Nam Cung Khuynh một thân một mình ở trong Ký Sương Viện giữ đạo hiếu ba năm cho đến khi rời khỏi Kim Lăng.

Tổng quản cẩn thận liếc nhìn Trịnh thị, mới nói: "Lúc đại tiểu thư chưa quay về, vẫn không có người ở. Bất quá, Ký Sương Viện là..."

Ký Sương Viện là khuôn viên lớn nhất trong phủ, chính là Cẩn Đức Viện mà Nam Cung Hoài hiện đang ở cũng kém hơn, nơi đó chính là chỗ ở của chính thất phu nhân trong phủ Sở quốc công. Nhưng mà sau khi Mạnh thị qua đời không biết vì sao Trịnh thị được phù chính (từ thiếp lên làm vợ) cũng không có được vào ở, mà lại chỉ ở trong Thái Vu Viện. Chuyện này vẫn luôn là nỗi đau trong lòng Trịnh thị, tuy rằng trên mặt chưa từng nhắc đến nhưng mà mỗi lần có đề cập tới Ký Sương Viện là sắc mặt Trịnh thị lại không đẹp mắt.

"Phụ thân, Ký Sương Viện không thể ở sao?" Nam Cung Mặc cũng không để ý tới sắc mặt tổng quản, chuyển hướng sang hỏi Nam Cung Hoài. Nam Cung Hoài ngừng lại một chút, đành phát tay nói: "Quyết định như vậy đi, Ký Sương Viện bây giờ không có ai ở? Liền lập tức dọn dẹp cho đại tiểu thư!" Trong lúc vẫn đang nói chuyện, Nam Cung Hoài đã bước nhanh đi vào cửa lớn.

Ngoài cửa, mọi người hai mắt nhìn nhau, thần sắc cũng thay đổi liên tục. Tổng quản vội cung kính nói: "Đại tiểu thư xin yên tâm, Ký Sương Viện mỗi ngày đều có người quét dọn, lập tức có thể dọn vào ở. Đề ta cho người đem đồ đạc của đại tiểu thư vào."

Nam Cung Mặc khẽ gật đầu, "Làm phiền."

Nam Cung Huy cười nói: "Mặc nhi không cần lo lắng, nhị ca sẽ cho người an bài tốt. Mau vào thôi, trên đường đi cũng mệt mỏi rồi."

Trịnh thị theo ở phía sau sắc mặt xanh mét, nửa ngày nói không ra lời. Lão gia hỏi cũng không hỏi nàng một câu liên tục tiếp đề Nam Cung Mặc ở trong Ký Sương Viện, điều này làm cho mặt mũi của đương gia phu nhân như nàng đặt ở chỗ nào? Thu được ánh mắt có chút hả hê của mấy tiểu thiếp thất, Trịnh thị chỉ cảm thấy trên mặt vô cùng nóng rát.

"Thù nhi tỷ tỷ, người kia chính là đại tỷ sao? Đại bá giống như là rất thương nàng a." Một thiếu nữ lục y ôm một bên tay Nam Cung Thủ giọng dịu dàng hỏi. Ký Sương Viện là nơi nào, đây chính là địa phương đẹp nhất Nam Cung gia, đáng tiếc bình thường các nàng đều không được tiến vào đó. Không nghĩ tới Nam Cung Mặc vừa về đến đã cho vào ở Ký Sương Viện.

Dọc theo con đường này Nam Cung Thủ đã sớm mệt mỏi, mà sắc mặt lúc này lại càng thêm khó coi. Đưa tay gạt bỏ tay của thiếu nữ kia ra, cười lạnh nói: "Cái gì yêu thương, chỗ ở từng có người chết liên xúi quẩy!" Trên thực tế, Nam Cung Thủ đã giận đến phát run. Nàng cảm thấy Nam Cung Mặc quá

nhiên là khác nằng từ nhỏ, chớ coi nằng sẽ không dễ yên!

"Thù nhi tỷ tỷ, đại bá cùng các nằng đều tiến vào, chúng ta cũng mau vào thôi. Kiều nhi rất nhớ người a, Kiều nhi ở lại Sở quốc công phủ cùng người được không?" Thiếu nữ dường như không cảm thấy Nam Cung Thù lãnh đạm chút nào, cười cười hỏi.

Nam Cung Thù liếc mắt nhìn nằng, hơi trừng mắt, cười nói: "Kiều nhi nguyện ý lưu lại cùng ta tự nhiên là tốt."

"Thật tốt quá, ta biết ngay Thù nhi tỷ tỷ tốt nhất mà." Nam Cung Kiều vui mừng nói: "Chúng ta mau vào thôi." Hai người tay trong tay, cùng đi vào, dường như là thân mật hơn cả tỷ muội ruột thịt. Tại một nơi không ai chú ý, bên mỗi Nam Cung Thù kéo ra một tia chế nhạo, cho rằng nằng không biết Nam Cung Kiều muốn làm gì sao? Bất quá chỉ là nữ nhi của thúc thúc mà thôi, lại đang nghĩ mình trở thành thiên kim của phủ quốc công sao?

Đi sau lưng các nằng, Nam Cung Tự trầm mặc đem thần sắc tất cả mọi người đều thu vào trong mắt, sắc mặt bình thường không có gợn sóng.

"Đại ca? Không đi vào sao?"

"Ừ, vào thôi." Nhìn thanh niên nam tử trước mắt, Nam Cung Tự thần nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cô Nhân, Lan Ma Ma

Toàn bộ Nam Cung gia đối với vị đại tiểu thư mấy năm trước ly khai đều có chút hiếu kỳ, nhưng vì Nam Cung Hoài tỏ thái độ bên trên Ký Sương Viện khiến mọi người không dám khinh thường vị đại tiểu thư này, huống chi đại tiểu thư nhìn qua cũng không giống như nữ tử yếu đuối mặc người khi dễ. Những hạ nhân lớn tuổi trong phủ Sở quốc công càng là rõ ràng, mặc dù đại tiểu thư bị công gia đưa về Đan Dương năm năm, nhưng là năm đó sau khi phu nhân qua đời đại tiểu thư mới chỉ gần chín tuổi lại có thể biểu hiện vẻ cường hãn ra bên ngoài càng khiến cho bọn họ lau mắt mà nhìn đấy. Năm năm qua đi, hải từ quật cường lúc trước đã trưởng thành chẳng lẽ có thể biến thành một cái mụn mủ lập tức sao? (Ý chỉ sự đe dọa đến mọi người xung quanh)

Cáo biệt đám người Nam Cung Hoài, Nam Cung Mặc dưới sự dẫn dắt của quân sự liền đi vào Ký Sương Viện. Tuy rằng bản thân nằng cũng chưa từng tới nơi này, nhưng mà theo trí nhớ của Nam Cung Khuynh đối với đình đài lầu các ở đây, thậm chí là từng cọng cây ngọn cỏ đều nhớ rất rành mạch. Đi qua hành lang uốn lượn, đập vào mi mắt chính là một hoa viên có diện tích không nhỏ. Ký Sương Viện sở dĩ là địa phương có diện tích lớn nhất phủ Sở quốc công, cũng là bởi vì bên trong có một hoa viên độc lập, diện tích hoa viên thì chiếm lấy một nửa Ký Sương Viện. Lúc này lại là tháng ba, trong hoa viên trồng bảy tám cây đào, hoa đào đẹp đẽ, thanh tươi nở rộ. Các loại hoa cỏ trong viện cũng được trồng rất ngay ngắn rõ ràng, hiển nhiên là rất chú trọng chăm sóc đấy.

"Đại... Đại tiểu thư?" Một thanh âm có chút già nua vang lên, trong thanh âm mang theo một tia kích động.

Nam Cung Mặc quay đầu lại, một phụ nhân trung niên bộ dáng hơn năm mươi tuổi trong tay đang cầm theo một thùng nước, đứng ở góc cửa cách đó không xa, kích động nhìn qua nằng. Hơi chân chừ một chút, Nam Cung Mặc nói khẽ: "Lan ma ma?"

Bịch!

Thùng nước trong tay phụ nhân ầm ầm rơi xuống đất, nếp nhăn trên mặt lập tức tràn đầy vui mừng, lại ngăn không được nước mắt đang tràn ra. Lan ma ma bước nhanh tới trước mặt Nam Cung Mặc, rung rung nói: "Đại tiểu thư... Người rốt cuộc đã trở về. Đại tiểu thư đã trưởng thành, Phu nhân... Phu nhân dưới cữu tuyền cũng có thể nhắm mắt."

"Lan ma ma, ta đã trở về." Duỗi tay vịn Lan ma ma đang khóc đến sắp đổ, Nam Cung Mặc nói khẽ. Lan ma ma là nha đầu thiếp thân của Mạnh thị, so với Mạnh thị thì lớn hơn sáu bảy tuổi. Từ nhỏ hầu hạ bên người mẫu thân nằng, về sau Mạnh gia suy tàn Lan ma ma vẫn đi theo bà. Thân thể Mạnh thị yếu ớt, bệnh nặng quần thân, cơ hồ chính là Lan ma ma một tay nuôi lớn Nam Cung Khuynh. Cho nên toàn bộ Nam Cung gia ngoại trừ thân mẫu Mạnh thị thì người thân nhất với Nam Cung Khuynh cũng chính là Lan ma ma. Lúc trước Nam Cung Khuynh bị Nam Cung Hoài đưa tới Đan Dương, Lan ma ma cũng là liều chết muốn đi theo, nhưng lại bị Trịnh thị cản trở nên vẫn phải lưu tại phủ Sở quốc công. Mấy năm qua, có thể nói là vì đại tiểu thư nhà mình mà cố gắng chịu đựng.

Khẽ thờ dài một cái, Nam Cung Mặc nói khẽ: "Lan ma ma, ta đã trở về, đừng đau lòng nữa."

Lan ma ma liên tục gật đầu nói: "Đại tiểu thư nói đúng, đây là chuyện tốt phải cao hứng!" Liền vươn tay lau đi mấy giọt lệ trên mặt, nói: "Đại tiểu thư đã khổ cực, lão nô mỗi ngày đều chăm chỉ quét dọn Ký Sương Viện, hiện tại đại tiểu thư có thể nghỉ ngơi." Nam Cung Mặc nhủ mảy, nói: "Biệt viện lớn như vậy, chỉ có một mình ma ma dọn dẹp?"

Lan ma ma cười nói: "Sao lại như vậy được? Đại công tử đã phái hai tiểu nha đầu phụng bồi ta. Ba người quản lý viện này là đủ rồi, Ký Sương Viện là do phu nhân lưu lại cho đại tiểu thư đấy, ta phải thay phu nhân cùng đại tiểu thư trông coi."

"Đại ca?" Nam Cung Mặc ngưng lỏng mảy.

Lan ma ma hiển nhiên cũng biết Nam Cung Mặc đối với hai huynh đệ Nam Cung Tự có chút khúc mắc, chẳng qua bà cũng chỉ là một hạ nhân, không biết nên nói đạo lý gì cũng không biết khích lệ như thế nào, đành phải thờ dài mà nói: "Đại công tử. . . Đại công tử cũng không thoải mái gì, trong lòng hẳn vẫn là có phu nhân cùng đại tiểu thư đấy, đại tiểu thư. . ."

"Ta biết rõ, ma ma không cần phải lo lắng," Nam Cung Mặc cười nhạt nói. Quay đầu lại nhìn quân sự ở sau lưng, thân nhiên nói: "Đưa mấy nha hoàn ta đem về từ Đan Dương tới đây. Mặt khác, Ký Sương Viện cũng đã được giao lại cho ta làm chủ rồi. Mọi người cứ giao lại việc cho Lan ma ma là được."

Quân sự vội vàng cười nói: "Đại tiểu thư cứ việc yên tâm, thuộc hạ đã mang nha hoàn lúc trước được an bài ở Lữ Nguyệt Các tới. Nếu chưa đủ có thể lập tức bổ sung." Lữ Nguyệt Các chẳng qua chỉ là một tòa lầu các mà Ký Sương Viện lại là một tòa viện, nên hạ nhân canh giữ giữa hai nơi tự nhiên là bất đồng. Quân sự cũng không phải là không biết lễ nghĩa, tự nhiên cũng không dám lãnh đạm với vị đại tiểu thư Nam Cung gia này.

Nam Cung Mặc gật đầu, "Ma ma, chúng ta vào thôi."

Trong Ký Sương Viện có một đình hai lầu, trong Tây viên còn có một tòa nhà trên mặt nước. Phù Vân Đường là chỗ Mạnh thị ở khi còn sống, Nam Cung Mặc chẳng qua là lên thấp cho Mạnh thị một nén nhang rồi liền đi ra, quay người tiến vào Phù Vân Đường bên cạnh chính là Minh Hi Các. Nam Cung Khuynh từ lúc sáu tuổi thì bắt đầu ở lại đây, cũng là Mạnh thị cố ý vì nữ nhi bố trí khuê phòng. Đồ đạc bày biện trong Minh Hi Các không chỉ là mấy thứ tinh xảo thanh lịch, mà mỗi một thứ đều hao tốn không ít tâm tư của Mạnh thị nên giá trị càng là xa xỉ.

"Nơi đây vẫn không thay đổi." Nam Cung Mặc ung dung than nhẹ, "Lan ma ma, người ngồi xuống nói chuyện a."

Lan ma ma lắc đầu nói: "Nơi ở trước mặt đại tiểu thư là chỗ của lão nô, lão nô đứng đây là được."

Nam Cung Mặc lắc đầu, "Lan ma ma đã cũng mẫu thân lớn lên, lại trông ta trưởng thành, chính là trưởng bối của Mặc nhi, hà tất lại tự coi nhẹ mình như thế, ngồi đi. Về sau còn có nhiều việc muốn làm phiền ma ma." Lan ma ma lúc này mới tạ ơn, cũng không dám ngồi ghế lớn mà chỉ ngồi lên cái ghế đầu dưới tay Nam Cung Mặc.

Nam Cung Mặc than nhẹ một tiếng cũng không nói thêm gì nữa, lúc này quân sự cũng đã dẫn hạ nhân vào trong. Đi đầu là bốn tiểu nha hoàn tươi đẹp động lòng người, hai đầu lông mày cũng mang theo một tia ngạo khí, "Bái kiến đại tiểu thư."

Nam Cung Mặc nhíu mày, hỏi: "Người ta mang về đâu? Còn có, hai nha hoàn nguyên bản ở trong viện bây giờ đã đi đâu?"

Quân sự thăm thờ dài trong lòng một tiếng, biết rõ vị đại tiểu thư này không dễ gạt. Đành phải gọi mấy nha hoàn sắp bị đẩy xuống cuối cùng lên trên.

"Bái kiến. . . Bái kiến đại tiểu thư." Sáu nha hoàn trong lòng bất định mà nói. Nguyên bản hai nha hoàn trong Ký Sương Viện là lần đầu tiên gặp đại tiểu thư nên có chút sợ hãi, còn lại một số nha hoàn theo tới từ Đan Dương thì bởi vì các nàng biết rõ đại tiểu thư kỳ thật cũng không tin nhiệm mấy người các nàng. Mặc dù đại tiểu thư mang theo các nàng trở về Kim Lăng, nhưng mà những ngày này căn bản không để cho các nàng hầu hạ.

"Ma ma?" Nam Cung Mặc nhìn về phía Lan ma ma, Lan ma ma đứng dậy cúi đầu với Nam Cung Mặc một chút rồi mới nói: "Khởi bẩm đại tiểu thư, theo như quy củ thì bên người đại tiểu thư phải có bốn đại a hoàn, sáu nhị đẳng nha hoàn, cùng tám tiểu nha hoàn làm việc nặng. Đại a hoàn, chọn bốn nha hoàn từ Đan Dương trở về đi a, các nàng đã đi theo đại tiểu thư thời gian cũng khá lâu, đại tiểu thư ít nhiều dùng cũng thuần tay." Lúc trước Nam Cung Mặc cũng đã cùng Lan ma ma nói chuyện, bối cảnh thân phận bốn nha hoàn này đều đã điều tra, nếu không phải là sạch sẽ cũng sẽ không được đến Đan Dương. Không chỉ có bốn nha hoàn này, văn tự bản mình của người nhà của bọn họ cũng đã ở trong tay Nam Cung Mặc, đều được đem trở về. Chuyện này Nam Cung Hoài cũng không tỏ vẻ gì, hiển nhiên vì cảm thấy áy náy với nữ nhi của mình khiến hắn đối với đại đa số hành động của Nam Cung Mặc chỉ cần không phải đặc biệt khác thường thì đều không muốn quản thúc. Điều này đối với Nam Cung Mặc mà nói lại là một chuyện tốt.

Nam Cung Mặc chống cằm lắc đầu, nói: "Ta vừa trở về, cái gì cũng không hiểu. Hai nha hoàn bên cạnh ma ma giao cho ta đi? Hai nha hoàn này, trước đã đi theo ma ma một khoảng thời gian, về sau ta dễ sai sử." Chỉ chỉ hai nha hoàn nhìn qua hơi lớn tuổi, Nam Cung Mặc nói.

Lan ma ma suy nghĩ một chút, cảm thấy Nam Cung Mặc nói không sai, cũng đi theo gật đầu nói: "Đại tiểu thư nói phải."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Quyền Lợi Làm Thiếp

Hai chủ tử nói chuyện vui vẻ, nhưng mấy nha hoàn còn lại được quân sự dẫn vào hiển nhiên không thể vui sướng rồi. Các nàng đều là nha hoàn thân tín trong nhà Trịnh thị, từ nhỏ tại Nam Cung gia coi như là nha hoàn có mặt mũi. Hôm nay được phân cho Nam Cung Mặc căn bản chính là thay Trịnh thị theo dõi Nam Cung Mặc, vốn đang làm nhất đẳng đại a hoàn, ai biết bây giờ Nam Cung Mặc liền nhìn cũng không thèm nhìn các nàng lấy một lần mà trực tiếp ném sang một bên rồi?

"Đại tiểu thư." Rốt cuộc không nhịn được nữa, đứng ra cao giọng nói.

Nam Cung Mặc hơi nhủu mày, Lan ma ma đứng bên cạnh sắc mặt trầm xuống lạnh lùng nói: "Láo xược! Trước mặt đại tiểu thư nào có chỗ cho người cao giọng nói chuyện?!"

Nha hoàn kia cũng là người có chút thể diện, bị một lão bà vô danh không họ quất mắng như thế, không nhịn được cắn răng nói: "Chúng ta được phu nhân giao cho đại tiểu thư, lão bà nhà người có ý kiến gì?" Lan ma ma cười lạnh nói: "Phu nhân? Từ lúc nào mà Trịnh phu nhân có tư cách quản việc trong viện của đại tiểu thư rồi?"

"Phu nhân là đương gia của phủ Sở quốc công, không có việc gì mà người không thể quản." Nha hoàn kia dương khởi hạ ba* ngạo nghễ nói.

(*Dương khởi hạ ba: Theo ta tìm hiểu chắc là âm trầm âm bổng)

Lan ma ma khinh thường nói: "Đã làm thiếp còn muốn có quyền lợi, lại vọng tưởng quản việc riêng của đại tiểu thư, quả thật là không có nửa điểm quy củ."

"Người. . . Người. . ." Nha hoàn kia tức giận đến toàn thân phát run, chỉ vào Lan ma ma nửa ngày nói không ra lời. Nam Cung Mặc không khỏi buồn cười, vô thanh vô tức nhìn Lan ma ma, bà đã ở Ký Sương Viện nhiều năm, lúc trẻ khá là nóng nảy. Lan ma ma là người của Mạnh gia, từ nhỏ đã được bồi dưỡng trở thành nha hoàn thiếp thân cho đại tiểu thư. Nha hoàn được bố trí thành thiếp thân trong Tạ gia và Mạnh gia chắc chắn không phải như mấy nha hoàn thiếp thân tầm thường dùng để thông phòng, giữ vững địa vị trong các thế gia quyền quý kia. Từ nhỏ đã phải học cách quản lý hạ nhân như thế nào, trợ giúp chủ mẫu quản lý gia sự ra sao, thậm chí là quản lý sản nghiệp trên danh nghĩa của tiểu thư nhà mình. Một người như vậy, nếu không phải tự mình đi tìm đường chết thì bình thường đều được chỉ hôn cho trong tổng quản trong phủ thậm chí là thoát khỏi thân phận nô tì, gả cho tiểu quan có gia thế kém một chút làm đương gia phu nhân.

Thường nhân nói "Muốn yên tĩnh thì lấy tỷ nữ, không nên lấy tiểu gia nữ", nói vậy cũng không hẳn là toàn bộ nha hoàn đều chuẩn bị làm công cụ âm giường cho lão gia hay thiếu gia, mà từ nhỏ Lan ma ma đã cùng Mạnh thị lớn lên, lại là tỷ nữ đã được huấn luyện qua, nhất là Lan ma ma luôn trung thành và tận tâm với Mạnh thị, nên sau khi đến tuổi cập kê bà liên tục cự tuyệt ý định chỉ hôn của Mạnh thị, một mực ở lại bên người nàng.

"Đại tiểu thư! Lão nô. . ."

"Choang!" Chén trà trong tay Nam Cung Mặc ầm ầm rơi ở bên chân nha hoàn kia, nước trà văng ra tung tóe. Khuôn mặt Nam Cung Mặc nghiêm túc, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nha hoàn kia nói: "Lan ma ma nói không sai, các người đúng là cần phải hảo hảo học một ít quy củ. Ai cho người dám tại trước mặt ta gào thét? Uyển phu nhân sao?"

"Đại. . . Đại tiểu thư. . ."

Nam Cung Mặc chẳng muốn nhìn nàng, quay người nói với quân sự đang đứng hầu ở một bên: "Ta vừa trở về không muốn gây chiến, dẫn đi đánh mười gậy rồi đưa trở về cho Uyển phu nhân. Nói cho nàng biết, hảo hảo giáo dục các nô tài trong phủ, miễn khiến cho ngoại nhân nghĩ hạ nhân phủ Sở quốc công ta không có trên dưới như vậy."

"Ân, thuộc hạ lĩnh mệnh." Quân sự nào dám phản bác, vội vàng phát tay sai người đem nha hoàn kia đi.

Những người khác thấy tình cảnh này, càng là câm như hến không dám nói thêm gì. Nam Cung Mặc nhàn nhạt quét mọi người, lúc này mới nói: "Những người còn lại Lan ma ma cứ an bài. Ngoại trừ mấy đại a hoàn cùng người bên cạnh ma ma, đừng để cho những người không biết trên dưới tiến vào Minh Hi Các."

Lan ma ma cung kính nói: "Lão nô lĩnh mệnh."

"Cũng muốn làm phiền ma ma dạy quy củ cho những người này."

"Đại tiểu thư yên tâm." Lan ma ma làm việc cũng là gọn gàng, chỉ trong thời gian một chén trà liền phân chia chức trách cho những nha hoàn này xong xuôi, mấy nha hoàn xinh đẹp ngoại trừ một người làm nhị đẳng nha hoàn, còn lại tất cả đều là nha hoàn thô sử. Phân chia xong thấy Nam Cung Mặc không có ý kiến gì, Lan ma ma mới để cho mấy đại a hoàn lưu lại, còn lại đều lui ra.

Quân sự thấy mình không có chuyện gì, cũng thờ phào nhẹ nhõm theo nói: "Nếu như không có việc gì, thuộc hạ cũng cáo lui. Ngân lượng mỗi tháng của đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư đều là mười lăm lượng. Phu nhân nói tháng này đã qua một nửa, trước hết cho đại tiểu thư mười lượng. Thuộc hạ sẽ phái người đưa ngân lượng tới đây."

Mười lượng bạc sao? Nam Cung Mặc nhủu mày. Kỳ thật mười lượng bạc có thể dùng được vào rất nhiều việc, ngân lượng của các tiểu thư công tử Nam Cung gia cũng xem như hàng đầu trong Kinh Thành. Chẳng qua là bình thường Nam Cung Mặc rất ít khi dùng tiền, nhưng nếu đã dùng là dùng hết toàn bộ, bởi vậy mới không có đủ tiền tiêu. Dù sao, mười lượng bạc dùng để ăn uống đầy đủ như dân chúng bình thường cũng là được trong nửa năm, nhưng đối với các gia đình quyền quý, mười lượng lại chỉ đủ để chi tiêu bình thường. Nếu muốn mua thêm đồ trang sức quý báu gì đó thì sẽ không đủ. Lại càng không cần phải nói, bình thường Nam Cung Mặc mua được liệu quý báu... mười lượng bạc còn chưa đủ nghe tiếng kêu.

Bất quá Nam Cung Mặc cũng không chỉ sống dựa vào mười lượng bạc này, trông chờ nó nàng còn không bị ghen mà chết?

"Giao cho Lan ma ma là được rồi, trở về nói một tiếng với phu nhân, phái người đem sổ sách sản nghiệp của mẫu thân tới đây. Lợi nhuận những năm qua cũng đem tới đây, đừng nghĩ nói với ta ngay cả tiền khen thưởng đều không có. Nếu như ta đã trở về, cũng không phiền đến nàng xử lý."

"Vâng. Thuộc hạ cáo lui." Trong lòng quân sự chấn động, có chút bất đắc dĩ cười khổ. Đại tiểu thư quả thật là lai giả bất thiện* a.

(*Lai già bất thiện, thiện giả bất lai: chỉ người đến nhưng không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không đến.)

Đợi đến lúc quán sự đi ra ngoài, Lan ma ma mới nói: "Tiểu thư, chỗ của lão nô..."

Nam Cung Mặc đưa tay cảm tạ, cười nói: "Ma ma, ta chỉ nói đùa với quán sự, sao có thể sử dụng tiền của người? Mấy nha hoàn này, mỗi người cho năm lượng a, về phần những người khác, ma ma tự mình xử lý."

"Đa tạ đại tiểu thư!" Sáu nha hoàn cùng tạ ơn. Lúc trước năm lượng bạc chính là lương bổng trong một năm của các nàng. Cho dù là hiện tại lên làm đại a hoàn, một tháng nhiều lắm cũng chỉ được một lượng bạc mà thôi. Nam Cung Mặc nói: "Ta chỉ nói một câu, ta không thích người ăn cây táo, rào cây sung. Chắc hẳn các người cũng không muốn nhìn thấy ta xử trí người phản bội là như thế nào? Chỉ cần an phận thủ thường, người khác có thể cho các người tuyệt sẽ không ít, nhưng những thứ người khác không có, ta cũng không phải không thể cho."

"Nô tỳ ghi nhớ đại tiểu thư dạy bảo."

Nam Cung Mặc gật đầu, nói: "Nói cho ta biết tên của các người là gì." Ở chung hơn nửa tháng, Nam Cung Mặc thật đúng là không hỏi qua tên của mấy nha hoàn này.

Hai nha hoàn một mực đi theo Lan ma ma nhìn Nam Cung Mặc, cung kính nói: "Hồi đại tiểu thư nô tỳ tên Minh Cầm."

"Nô tỳ tên Tri Thư."

Còn lại thần sắc của bốn nha hoàn có chút lúng túng, do dự một chút mới có một nha hoàn tiến lên phía trước nói: "Thỉnh... Thỉnh tiểu thư ban tên cho."

Nam Cung Mặc nhũn nhũn, lúc này mới nhớ tới điều này một lần. Mấy nha hoàn này chưa bao giờ có chủ tử thực sự nên tên đều là cha mẹ đặt cho, chắc là cũng chẳng phải lịch sự tao nhã gì. Kỳ thật Nam Cung Mặc cũng không hay để ý người bên cạnh tên gì, cũng không có sở thích cái danh tự cho người bên cạnh. Bất quá nhìn thần sắc mấy nha hoàn, điều này hiển nhiên đối với các nàng mà nói là một việc lớn, suy nghĩ một chút liền nói, "Nếu đã như vậy, liền gọi là Cháp Kỳ, Nhập Họa, Hồi Tuyết, Phong Hà?"

"Đa tạ đại tiểu thư!" Bốn nha hoàn nhẹ nhàng thở ra, vui mừng quý gối. Đại tiểu thư ban tên cho bọn nàng, xem như đã tiếp nhận các nàng rồi à?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Ý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Sản Nghiệp Của Mạnh Thị

Thải Vu Viện

"Người nói cái gì? !" Trịnh thị ngồi trong đại sảnh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào quán sự, từng lời dường như đều là từ trong kẽ răng mà ra.

Trịnh thị làm chủ mẫu nhiều năm, ít nhiều cũng có ảnh hưởng, quán sự nhìn không được rùng mình một cái, về mặt đau khổ đem lời nói của Nam Cung Mặc lặp lại một lần nữa.

Choang!

Trịnh thị đưa tay ném chén trà bên cạnh xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Tốt một cái Nam Cung Mặc!"

Quán sự xem mắt nhìn mũi không dám nói lời nào. Công gia thoát nhìn có chút dung túng cho đại tiểu thư, phu nhân lại trông coi toàn bộ phủ Sở quốc công, nếu là hai vị này đối chọi nhau, vậy cũng thực ứng câu kia: Đại thần đấu đá tiểu quý gặp nạn. Chỉ hy vọng phu nhân sẽ không đem lửa giận phát tiết lên người của hắn, được như vậy hắn liền cảm ơn trời đất.

"Mẫu thân, xảy ra chuyện gì?" Nam Cung Thủ từ bên ngoài đi tới, sau lưng Nam Cung Kiều về mặt thiên chân vô tà* cùng hai huynh đệ Nam Cung Tự, Nam Cung Huy. Ánh mắt Trịnh thị rơi trên người Nam Cung Tự, thần sắc hơi dừng một chút, che mặt nói: "Không có gì." Trông mắt Nam Cung Kiều đảo một vòng, đi tới ôm cánh tay Trịnh thị nói: "Đại bá mẫu, có ai chọc giận người sao? Người nói cho Kiều nhi, Kiều nhi thay người hả giận được không?"

(*thiên chân vô tà: chân thực, không tạp niệm, nói chung là ngây thơ)

Trịnh thị cười mỉm, đưa tay cốc nhẹ cái trán của Nam Cung Kiều nói: "Nha đầu người a, thực sự không có chuyện gì lớn. Chỉ là..."

"Nương, nếu có chuyện gì người hãy nói cho Thủ nhi cùng đại ca nhị ca biết a, chúng ta cũng có thể cùng người suy nghĩ biện pháp." Nam Cung Thủ dịu dàng nói.

Trịnh thị thở dài, chỉ về hướng quán sù đang đứng ở một bên co ro, nói: "Vừa rồi đại tiểu thư gọi quán sù đến nói chuyện, muốn ta đem toàn bộ sản nghiệp tỷ ty lưu lại giao cho nàng. Bây giờ đại tiểu thư bất quá mới mười sáu tuổi, lại ở Đan Dương đã nhiều năm, nào biết chuyện gì trong Kim Lăng này. Sản nghiệp tỷ ty lưu lại cũng là ý muốn cho huynh muội các người ba phần, nhưng là nếu có xảy ra chuyện gì... Ta nào còn mặt mũi gặp công gia cùng tỷ ty dưới cừu tuyến đây?"

Nam Cung Huy khẽ nhủ mảy, chính là muốn mở miệng nhưng lại bị Nam Cung Tự nhàn nhạt liếc qua làm cho lời muốn nói nuốt ngược trở lại. Nam Cung Tự trầm tư một lát, nói: "Mẫu thân nói phải, Mặc nhi tuổi còn quá nhỏ, nếu đem sản nghiệp giao cho nàng xác thực không thể yên tâm."

Trịnh thị thở dài nói: "Cũng không hẳn là vậy, ta nghĩ... Đại tiểu thư ước chừng là cảm thấy mười lăm lượng ngân phiếu mỗi tháng chưa đủ dùng. Mấy năm qua nàng đã phải chịu khổ, ta sẽ sai người lại đem một chút qua, một tháng cho nàng hai mươi lăm lượng a."

"Mẫu thân!" Nam Cung Thủ không thuận theo nói, nàng mỗi tháng mới chỉ có mười năm lượng, đại ca nhị ca cũng được có hai mươi lượng, dựa vào cái gì mà một mình Nam Cung Mặc liền được tận hai mươi lăm lượng? Nếu truyền ra ngoài thì mặt mũi của nàng để ở đâu? Không chỉ mình Nam Cung Thủ, đầy mắt Nam Cung Kiều cũng nhiều hơn vài phần ghen ghét. So với Nam Cung Thủ, Nam Cung Kiều chỉ là một nữ nhi của quan ngũ phẩm nên mỗi tháng mới có hai lượng bạc. Bất quá là nàng hay làm nũng khoe mẽ, vậy nên Trịnh thị cùng Nam Cung Hoài thỉnh thoảng khen thưởng một ít, thời gian qua cũng thoải mái hơn so với những người khác mà thôi.

"Im ngay!" Trịnh thị trừng mắt nhìn Nam Cung Thủ, nói: "Đại tỷ người mấy năm qua chịu không ít ủy khuất, người thân là muội muội lại không chịu nhường đại tỷ sao?"

"Thế nhưng..."

"Phu nhân." Nam Cung Huy trầm giọng nói: "Vẫn là không cần phu nhân bổ sung, trong tay ta còn có một chút bạc, về sau mỗi tháng ta cùng đại ca đem năm lượng đến cho Mặc nhi là được." Ban này người kia không cho hắn nói chuyện, Nam Cung Huy có chút mất hứng, nhưng mà dù cho phải ngã xuống đất cũng không đành lòng ngỗ nghịch với vị đại ca từ nhỏ nuôi lớn mình, lúc này liền thuận tiện làm chủ cho mình cùng Nam Cung Tự.

"Hò đồ!" Trịnh thị bắt đầu đi, "Đại ca người cũng đã lập gia đình rồi, còn phải sinh sống."

Nam Cung Huy bĩu môi nói: "Sống nhưng cũng không thể mặc kệ thân muội muội a?"

Ánh mắt Trịnh thị lóe lên, nhìn về phía Nam Cung Tự. Nam Cung Tự bình tĩnh nói: "Liên theo lời của nhị đệ mà xử lý a."

Trịnh thị đành phải gật đầu, nhìn về mặt ủy khuất của Nam Cung Thủ mà nói: "Nếu như vậy, mẫu thân cho người năm lượng là được. Không thể cùng tranh giành với đại tỷ người, đã hiểu chưa?" Nam Cung Thủ lúc này mới nhẹ gật đầu, nhỏ giọng nói: "Thù nhi đã biết."

"Đại bá mẫu, còn Kiều nhi?" Nam Cung Kiều vội vàng nói.

Đáy mắt Trịnh thị hiện lên một tia chán ghét, cũng rất nhanh liền che giấu lại, cười nói: "Hôm trước đại bá mẫu có thấy một chiếc vòng rất đẹp, quay về sẽ cho người đem qua."

"Đại bá mẫu là tốt nhất." Nam Cung Kiều vui sướng mà nói.

"Nói chuyện gì mà cao hứng vậy?" Nam Cung Hoài bước chậm đi vào, nhìn mọi người một chút rồi mỉm cười hỏi. Ánh mắt dạo qua một vòng nhưng không thấy Nam Cung Mặc, Nam Cung Hoài cũng không ngoài ý, chẳng qua là đáy mắt nhiều thêm vài phần cảm thán cùng thất vọng. Trịnh thị vội vàng đứng lên nói: "Lão gia đã đến, đúng lúc có một số việc muốn tìm lão gia thương lượng."

Nam Cung Hoài ngồi xuống chủ vị, nhìn Trịnh thị khẽ nhủ mảy. Trịnh thị nói: "Vừa rồi đại tiểu thư nói muốn ta đem sản nghiệp tỷ ty lưu lại mang qua cho nàng, nàng muốn đích thân quản lý. Ta nghĩ đại tiểu thư tuổi còn quá nhỏ, nhất là cho tới bây giờ còn chưa từng tiếp xúc với những thứ này...". Nam Cung Hoài gật đầu nói: "Mặc nhi đã có hôn sự với Tĩnh Giang Quận Vương phủ rồi, chắc hẳn không lâu nữa Tĩnh Giang Quận Vương phủ sẽ cho người tới định ra hôn kỳ. Những ngày tới người phải hảo hảo dạy nàng chút ít việc bếp núc. Còn có đồ cưới cũng nên bắt đầu chuẩn bị. Về phần sản nghiệp của mẫu thân nàng... Nàng vẫn chỉ là một nữ hài, hiển nhiên vẫn chưa thể quản lý được mấy thứ đó, cũng là người trông nom trước đã. Bất quá, nàng vừa mới hồi kinh cũng cần dùng nhiều tiền, trước hết người đem một ngàn lượng qua cho nàng dùng. Còn có y phục với đồ trang sức của nàng nếu thiếu, sai người chuẩn bị thêm một chút."

Trịnh thị khẽ giật mình, trong lúc nhất thời sắc mặt có chút khó coi, "Lão gia... Một ngàn lượng có phải hơi..." Lão gia có khi nào đã hào phóng với Thủ nhi như vậy? Thủ nhi dù gì cũng là nữ nhi duy nhất trong phủ, ngoại trừ mấy ngày lễ tết lão gia mới lì xì bạc, thì mỗi tháng cũng chỉ được có mười lăm lượng ngân phiếu mà thôi. Nếu không phải nàng quản lý hậu vụ trong nhà này, Thủ nhi làm gì có được phong quang như vậy? Một ngàn lượng... Chính là mấy năm ngân phiếu của các tiểu thư. Nghe lời nói của lão gia, số đó vẫn chỉ là tiền tiêu vặt.

Nam Cung Hoài cũng ngẩn người, rất nhanh liền không để ý đến nữa, phát tay nói: "Một đại cô nương trong tay không có nhiều tiền nếu ra bên ngoài cũng khó nhìn."

Sắc mặt Trịnh thị càng thêm khó coi, chẳng lẽ Thủ nhi của nàng không phải là một đại cô nương sao?!

Kỳ thật không phải là Nam Cung Hoài không thêm để ý đến Nam Cung Thủ. Mà năm đó, lúc Nam Cung Hoài vừa mới quen Mạnh thị liền thấy đích nữ Mạnh gia đã có người hầu thành đàn, lại được nuông chiều từ bé. Các đại gia tộc xưa nay chọn lựa vô cùng khắt khe, mỗi một thứ bên người đều là đồ tinh tế, làm sao lại giống như những thứ mà đám quyền quý bây giờ đang sử dụng? Lại nói không dễ nghe, chỉ sợ mấy vị công chúa cao quý trong hoàng cung kia cũng chưa chắc đã được sủng ái như Mạnh thị năm đó. Bởi vậy, Nam Cung Hoài liền cho rằng, nữ nhi của Mạnh thị cũng phải được giáo dục

như vậy mới đúng lý. Về phần Nam Cung Thủ, tự nhiên chỉ cần nuôi dạy giống như đám khuê tú bình thường trong kinh thành là được.

"Đúng vậy lão gia, chốc nữa ta sẽ cho người đem qua." Trịnh thị âm thầm cắn răng, miễn cưỡng thể hiện bộ dáng tươi cười, nói.

Nam Cung Hoài lúc này mới thoải mái gật đầu, nhìn Nam Cung Thủ có chút không vui, cười nói: "Thù nhi cũng mua thêm vài bộ xiêm y đi, chọn thêm vài món đồ trang sức a." Nhưng vẫn một mực không nhắc đến trọng điểm sẽ cho Nam Cung Thủ thêm bạc. Tất cả các cô nương trong nhà đều phải nuôi dưỡng như vậy, ngân phiếu của Nam Cung gia cũng có thể được coi là hàng đầu trong thành Kim Lăng, nhưng Nam Cung Hoài vẫn chưa phát giác ra có cái gì không đúng.

Nam Cung Thủ mới miễn cưỡng mỉm cười nói, "Thù nhi cảm ơn phụ thân."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bôi Nhọ Thanh Danh

Tĩnh Giang Quận vương phi

Trong nội đường Phật môn thanh tịnh nhàn nhạt một mùi đàn hương, một nữ tử thân trắng thuần quý gối trước tượng Phật thành kính tụng kinh. Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần không có lấy một gợn sóng, giống như không có chuyện gì lại có thể làm cho nàng xoay chuyển.

"Công chúa, thế tử đã trở về." Ngoài cửa, nha đầu cung kính bẩm báo.

Nữ tử mờ to mắt, trong đôi mắt nhàn nhạt lộ ra một tia vui mừng, đứng lên nói: "Quân nhi đã trở về, để hẩn vào đi."

Một lát sau, Vệ Quân Mạch xuất hiện ở cửa, nữ tử cười nhạt một tiếng nói: "Ra ngoài một chuyến, so với lúc trước đúng thật có hơi khác."

"Mẫu thân." Vệ Quân Mạch thấp giọng kêu lên, "Những ngày qua thân thể mẫu thân đã khỏe hơn?"

"Ta còn có cái gì không tốt hay sao? Chẳng qua là ngại đi ra ngoài bên ngoài có chút bận tâm mà thôi, chứng kiến người bình an trở về mẫu thân cũng yên tâm." Nữ tử này đúng là nữ nhi của đương kim thánh thượng, muội muội của Yến Vương, Tề vương, cũng là Tĩnh Giang quận vương phi, công chúa Trường Bình.

"Đã khiến mẫu thân lo lắng."

Công chúa Trường Bình lắc đầu cười nói: "Con đi ngàn dặm mẹ lo lắng, đây là lẽ thường tình. Ngồi xuống nói chuyện với mẫu thân một chút, đã gặp được đại tiểu thư Nam Cung gia chưa?" Kéo nhi tử đến phòng khách bên cạnh rồi ngồi xuống, công chúa Trường Bình hỏi: "Ta cùng phu nhân Sở quốc công tuy rằng không quen, nhưng cũng đã nghe về thanh danh của Mạch gia. Nàng dạy dỗ nữ nhi nhất định là không kém. Chỉ là..." Công chúa Trường Bình có chút chần chờ, đại tiểu thư Nam Cung gia không để ý thân thể của Quân nhi sao?

Thần sắc lạnh lùng của Vệ Quân Mạch mới bắt đầu nhiều thêm vài phần ấm áp, nói khẽ: "Mẫu thân yên tâm, nàng rất tốt. Cứu cứu, cũng rất thích nàng."

"Thật sự?" Công chúa Trường Bình vui mừng, vì hôn sự của nhi tử mà bà đã sinh ra tâm bệnh lâu ngày. Mất thấy nhi tử qua tuổi hai mươi vẫn không tìm được một mối nhân duyên phù hợp, bà đành phải mặt dày tiến cung cầu xin phụ hoàng tứ hôn. Chẳng qua là không nghĩ tới Nam Cung gia lại... Nhưng vẫn là may mắn, xem ra so với Nhị tiểu thư Nam Cung gia kia, Quân nhi lại càng ưa thích vị đại tiểu thư này hơn.

Thấy Vệ Quân Mạch gật đầu, công chúa Trường Bình lúc này mới vui sướng nói, "Thật tốt quá, mẫu thân cũng muốn đi gặp vị Nam Cung cô nương này. A, còn phải chuẩn bị lễ gặp mặt... Người đâu..."

"Mẫu thân." Vệ Quân Mạch có chút bất đắc dĩ ngăn cản mẫu thân, nói: "Nàng vừa mới hồi kinh, người cũng nên cho nàng nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy nói." Nha đầu kia mà tức giận thì thật không tốt, nếu để cho mẫu thân tới đó... Thì người giải quyết hậu quả này lại là hẩn. Công chúa Trường Bình sững sờ, liên tục gật đầu cười nói: "Quân nhi nói phải, đúng là mẫu thân nóng lòng. Nếu làm Nam Cung tiểu thư sợ cũng không hay, bất quá lễ vật vẫn là phải chuẩn bị. Trở về cho người đem bộ Thủy Hoa năm đó mẫu hậu ban thưởng cho ta với gấm Thanh Vũ đưa qua, ta lớn tuổi cũng không dùng được rồi. Nam Cung cô nương còn thích gì, liền nói cho mẫu thân nghe một chút?"

Vệ Quân Mạch tuy rằng lạnh lùng, nhưng mà đối với vị mẫu thân mình yêu thương nhất vẫn là không biết làm sao. Đành phải thuận theo ý công chúa Trường Bình mà nói một chút về Nam Cung Mặc, mặc dù lời nói có hơi nhạt, không có lấy nửa điểm làm quá, nhưng mà công chúa Trường Bình vẫn hết sức cao hứng như cũ, hảo cảm đối với Nam Cung Mặc cũng nhiều hơn vài phần. Dung mạo, thân phận, năng lực hay tính cách đều không trọng yếu, quan trọng nhất là Nam Cung tiểu thư không hề xem thường con của bà, đối với một mẫu thân như bà mà nói, điều này mới thực sự là trọng yếu nhất.

Trong Ký Sương Viện, Nam Cung Mặc khoan thai dựa vào cửa sổ trước giường, trong tay cầm một cuốn sách thịnh thoàng lại lật sang trang. Thần sắc trên mặt những người đứng ở trước mặt nàng từ ngạo mạn bắt đầu trở nên bất an, trên mặt đất còn để mấy cái rương nhỏ, bên trong chứa đầy bạc.

Một ngàn lượng bạc, Trịnh thị đổi toàn bộ thành thoi bạc mười lượng đủ để bốn rương chứa đầy. Cứ như vậy cho người đem vào Ký Sương Viện, chỉ sợ lúc này toàn bộ phủ Sở quốc công đã biết phu nhân cho Ký Sương Viện một ngàn lượng bạc.

Muốn dùng tiền bôi nhọ thanh danh của nàng? Trịnh thị thật quá hào phóng đi a? Nam Cung Mặc nếu muốn dùng bạc nên có thể đem nửa cái phủ Sở quốc công này đều nên cho chết.

Huống chi. . . Muốn dùng một ngàn lượng để đổi lấy sản nghiệp trước kia vốn thuộc về Nam Cung Khuynh, mộng cũng thật quá đẹp đi.

"Đại... Đại tiểu thư." Một vị phụ nhân đi đầu mạnh mẽ đứng thẳng, tỏ vẻ kiêu ngạo nói: "Phụ nhân nói đại tiểu thư vừa mới trở về, khó tránh khỏi thiếu tiền chi tiêu, sai lão nô đưa sang một ngàn lượng bạc cho đại tiểu thư dùng."

Nam Cung Mặc miễn cưỡng nói: "A? Người định để cho ta đem mấy rương bạc này ra ngoài mua đồ? Người đem đi hay là ta đem đi?"

"Đại tiểu thư nói đùa, phụ nhân sợ lúc đại tiểu thư dùng tiền không có tiền lẻ? Tất cả đều được đổi thành mười lượng bạc, không nhiều không ít, vừa vặn để đại tiểu thư chi tiêu."

Nam Cung Mặc cười nói, "Thật sao. Vừa vặn... Ta mới đặt mua một số đồ dùng ở Thành Nam, hết thảy chín trăm lượng, Người giúp ta đem bạc qua. Nhớ kỹ, một mình người đem qua."

Phụ nhân kia biến sắc, cười lớn nói: "Đại tiểu thư nói đùa, đại tiểu thư vừa mới trở về làm sao lại..."

"Vô lễ, đại tiểu thư tiêu tiền như thế nào còn phải nói với người hay sao?" Tri Thụ đứng bên cạnh trầm giọng nói.

Phụ nhân kia có chút bất mãn nói: "Một ngàn lượng thế nhưng là nhiều năm ngân phiếu của các tiểu thư, đại tiểu thư vừa trở về một ngày liền..." Chỉ thiếu không nói thẳng là Nam Cung Mặc quá lãng phí, xa xỉ rồi.

Nam Cung Mặc rảnh rỗi buông quyển sách ngồi dậy, nói: "Ta đã sớm nói, nô tài trong phủ thật sự là nên hảo hảo dạy lại quy củ. Không biết còn tưởng rằng nàng mới là đại tiểu thư trong phủ, ta mới là nha hoàn. Các nha hoàn trong phủ đều cần có trường bối giáo dục cùng ma ma, nữ sư dạy dỗ, liền cho người đi mời một số nữ sư đến dạy lại các nàng."

"Người... Đại tiểu thư, ta là vú nuôi của nhị công tử!" Phụ nhân kia mở to hai mắt nhìn, bất mãn nói. Nhị công tử ở trước mặt nàng còn phải khách khí mấy phần, đại tiểu thư... Thật sự là nha đầu nông thôn không hề có giáo dục!

"Nguyên lai người là vú nuôi của nhị ca, ta còn tưởng rằng người là vú nuôi của phụ thân ta đây." Nam Cung Mặc lãnh đạm nói, "Lan ma ma, cho người đem những thứ này đến cho phụ thân, nói là nữ nhi vừa mới được một ngàn lượng bạc, toàn bộ hiếu kính hân. Nhớ rõ phải nói cho phụ thân biết, thanh danh phủ Sở quốc công quan trọng hơn, cứ một rương, một rương đem vào tiểu viện của ta, ngoại nhân còn tưởng rằng Nam Cung gia bạc đãi thứ nữ đây."

"Ân, đại tiểu thư!" Lan ma ma cất cao giọng nói. Phất tay liền sai mấy nha hoàn thô sử đến chuyển bạc.

"Đợi một chút!" Phụ nhân kia lập tức luống cuống, nếu số bạc này đem đến trước mặt công gia, công gia làm sao lại không biết là có ý gì? Ở chỗ phụ nhân khẳng định không thể nói rõ, "Đại tiểu thư, phụ nhân cũng là thương cảm đại tiểu thư, đại tiểu thư làm như thế chẳng phải là phụ ý tốt của phụ nhân sao."

Nam Cung Mặc dáng tươi cười chân thành, "Ta hiếu kính phụ thân cũng là ý tốt, người ngăn cản không cho phép ta hiếu thuận phụ thân như vậy là ý gì?"

"Đại tiểu thư nói đùa, công gia làm sao lại thiếu ít bạc này. Đại tiểu thư còn cần dùng hơn a."

Nam Cung Mặc rũ mắt, lạnh nhạt nói: "Nếu không mang những thứ này đi, ta sẽ đem đến chỗ của phụ thân. Chính người tự mình xử lý. Đứng rồi... Nói cho phụ nhân nhà người biết, đồ của người khác đừng cố gắng biến thành của mình, mộng cao sang quá sớm làm nào tàn đấy. Còn nữa, đem theo sổ sách mấy năm qua tới đây, miễn cho mọi người khó coi."

Phụ nhân kia dáng tươi cười cứng ngắc, đem bạc rồi đi nhanh. Bên trong hậu viện Nam Cung gia tranh đấu không ít, nhưng mà Nam Cung Mặc hiển nhiên không giống bất kỳ một phụ nhân nào, cách làm quả thực được xưng tụng là thô bạo. Trong lúc nhất thời các nàng cũng không rõ vị đại tiểu thư này rốt cuộc là không có đầu óc, lớn mật làm vậy hay là có âm mưu gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đãi Nguyệt Các

Nghe hạ nhân bẩm báo xong, Trịnh thị nuốt nửa tức điên tại chỗ. Nam Cung Mặc so với bất cứ người nào nàng gặp qua còn khó đối phó hơn rất nhiều, những năm qua Trịnh thị tại Sở quốc công phủ một tay che trời, phía trên không có trường bối, Nam Cung Hoài đối với nàng lại một thẳng phóng túng,

những thiệp thất kia căn bản không phải đối thủ của nàng, cho nên gặp một người đột nhiên xuất hiện lại coi tiền như rác như Nam Cung Mặc, trong lúc nhất thời ngược lại là có chút rối loạn. Nếu là nàng tính táo hơn, tuyệt đối sẽ không cho chuyển vài rương bạc kia đến Ký Sương Viện.

Lúc này bị Nam Cung Mặc không lưu tình chút nào mà cứng rắn ném trở về, Trịnh thị ngược lại là thật sự bình tĩnh hơn.

Cúi đầu trầm tư một lát, bên môi Trịnh thị câu dẫn ra một nụ cười vui vẻ, nói: "Đi mời đại thiếu phu nhân tới đây."

Phụ nhân đứng hầu ở một bên khẽ giật mình, nói: "Phụ nhân, ý của người là?" Trịnh thị cười lạnh nói: "Dù sao đại thiếu phu nhân mới là đương gia tương lai của phủ Sở quốc công, đã như vậy, để nàng tranh giành cùng Nam Cung Mặc đi. Ta không có nhi tử, tương lai Thủ nhi xuất giá rồi, ta còn cần nhiều thứ như vậy để làm gì?"

Phụ nhân kia rất nhanh hiểu rõ ý tứ của Trịnh thị, cười nói: "Phụ nhân sáng suốt."

Trịnh thị hừ lạnh một tiếng nói: "Bốn phụ nhân ngược lại là muốn nhìn, Nam Cung Mặc có thể cùng ta đấu đến lúc nào!"

Bên trong thư phòng Lệ Cần Viện của Nam Cung Tự, Nam Cung Huy đang thở phì phò, trừng mắt nhìn Nam Cung Tự. Nam Cung Tự bình tĩnh lật sách, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn đệ đệ một cái nhưng cũng không nói chuyện. Nam Cung Huy đến cùng vẫn còn có chút thiếu kiên nhẫn, nhịn không được nói: "Đại ca, huynh rốt cuộc là nghĩ như thế nào vậy chứ?!"

Nam Cung Tự nhíu mày, thần nhiên nói: "Ta làm sao?"

Nam Cung Huy hừ nhẹ một tiếng nói: "Mặc nhi tiếp quản sản nghiệp của mẫu thân có gì không đúng? Sở sản nghiệp đó nguyên bản là mẫu thân lưu cho nàng a. Huynh không giúp nàng thì cũng thôi đi, còn nói với Trịnh thị..."

"Chú ý lời nói của đệ." Nam Cung Tự thần nhiên nói: "Mẫu thân là đương gia chủ mẫu của Nam Cung gia, nàng giúp đỡ Mặc nhi quản lý sản nghiệp cũng là nên..."

"Ngu ngốc!" Nam Cung Huy tức giận nói: "Chẳng lẽ huynh không nhớ Mặc nhi đã phải ở Đan Dương mấy năm sao? Nàng là đương gia chủ mẫu? Căn bản chính là tiểu nhân làm bộ làm tịch, một bên giả dối tốt với chúng ta, một bên khi dễ Mặc nhi! Nếu không phải lần này... Mặc nhi còn không biết phải ở lại Đan Dương chịu đau khổ bao lâu nữa."

"Vậy đệ muốn thế nào?" Nam Cung Tự để quyền sách trên tay xuống, bình tĩnh mà nhìn hắn.

"Đương nhiên là trả lại sản nghiệp của mẫu thân cho nàng." Nam Cung Huy khẳng định. Nam Cung Tự nói: "Đệ cho rằng nếu trả lại thì Mặc nhi thật có thể giữ được sao? Nhị đệ, đệ đã quên trong phủ này rốt cuộc là ai mới là đương gia."

Nam Cung Huy sững sờ, trong lúc nhất thời vẫn chưa rõ ý tứ của Nam Cung Tự. Nam Cung Tự nói: "Phụ nhân mới nói một câu mà phụ thân liền đáp ứng rồi, đệ cho rằng phụ thân thật sự không biết ý định của phụ nhân sao? Nếu là như vậy, phụ thân cũng không ngồi được vị trí Sở quốc công này." Nam Cung Huy kinh ngạc nói: "Ý của huynh là, phụ thân không muốn đem những sản nghiệp kia giao cho Mặc nhi? Vì cái gì? Mẫu thân lưu lại đồ cưới cho nữ nhi không phải là là lẽ tự nhiên sao?"

"Ai biết được. . . Có lẽ phụ thân cảm thấy Mặc nhi còn nhỏ a." Nam Cung Tự bình tĩnh nói, "Mặc nhi là muối muối của ta, chẳng lẽ ta lại bạc đãi nàng? Đệ cứ yên tâm đi, lúc Mặc nhi xuất giá, đồ cưới của nàng chắc chắn sẽ làm cho đám khuê tú trong cả kinh thành không ngừng hâm mộ."

Nam Cung Huy vẫn luôn tin tưởng đại ca nhà mình, hắn lớn hơn Nam Cung Mặc không đến ba tuổi, từ sau khi mẫu thân sinh hạ muối muối, thân thể vẫn luôn ốm yếu, bệnh tật, Nam Cung Huy cơ hồ là nhờ một tay vị đại ca Nam Cung Tự này nuôi lớn. Trịnh thị mặc dù luôn lấy lòng hai huynh đệ bọn họ, nhưng mà nói cho cùng, Trịnh thị vẫn quan tâm trọng tử là Nam Cung Tự hơn. Mà lúc Nam Cung Huy còn nhỏ cũng tương đối bài xích Trịnh thị, bởi vậy Nam Cung Huy là một mực lớn lên bên cạnh Nam Cung Tự. Thấy đại ca nói như vậy, Nam Cung Huy cũng yên tâm hơn, thần sắc trì hoãn lại, có chút áy náy mà nói: "Đại ca..."

Nam Cung Tự đưa tay ngắt lời của hắn, nói: "Ta biết rõ, những năm qua Mặc nhi... Đã chịu không ít ủy khuất. Chúng ta từ từ đền bù tổn thất cho nàng là được."

Nam Cung Huy có chút trầm mặc, Mặc nhi bài xích bọn hắn là điều rõ ràng đấy, bọn hắn thật sự sẽ có cơ hội đền bù tổn thất sao? Thật lâu, Nam Cung Huy mới thở dài nói: "Đại ca, tùy người a. Ta đi thăm Mặc nhi."

Rời khỏi tiểu viện của Nam Cung Tự, Nam Cung Huy lập tức quay người tiến vào Ký Sương Viện. Lan ma ma bẩm báo đại tiểu thư đã đi ra ngoài, đồng thời lại nghe bà phần nọ kể lại chuyện Trịnh thị cho người chuyển vài rương bạc đem vào Ký Sương Viện, nghe xong, sắc mặt Nam Cung Huy âm trầm tiến về phía thư phòng của Nam Cung Hoài.

Nam Cung Mặc khoan thai đi dạo trên đường, có chút hăng hái mà quan sát mấy quầy hàng ở hai bên đường. Thành Kim Lăng xác thực không chỉ phồn hoa gấp mười lần thành Đan Dương, cho dù là quán nhỏ buôn bán bên đường cũng không thiếu đồ vật mới lạ, thú vị. Bất quá, Nam Cung Mặc ra ngoài cũng không phải đơn thuần vì dạo phố, mới về Kim Lăng, nghề lúc trước tự nhiên là không thể làm tiếp nữa. Nhiều thứ ở đây còn chưa quen thuộc, vậy nên nghiệp cũ cũng không thực tế. Nhưng mà tiền trong tay nàng cũng không thể tự sinh ra được, nàng đương nhiên phải nghĩ biện pháp tìm mấy nghề nghiệp khác. Nhất là cả kiếp trước lẫn kiếp này, Nam Cung tiểu thư như nàng đều yêu tiền như mạng. Một phương diện khác, hai ngày nữa muốn đến báai phồng Tạ gia, nàng đương nhiên nên chọn một lễ vật gấp mặt cho Tạ lão phu nhân.

Thuận lợi đi đến Đái Nguyệt Các ở thành tây, mới vừa vào cửa chương quầy liên ân cần chạy ra chào đón, "Hoan nghênh cô nương tới tiểu điểm, không

biết cô nương muốn mua thứ gì? Đãi Nguyệt Các chúng ta bán đồ cổ tốt nhất Kim Lăng, chỉ cần cô nương muốn, tiểu điểm nhất định sẽ tìm giúp cô nương." Chương quỳ cũng là người có ánh mắt, tuy rằng trên người cô nương trước mắt này không có thứ gì quý báu, nhưng mà khí thế cùng phong thái kia vừa nhìn liền biết không phải là một người thiếu tiền.

Nam Cung Mặc suy nghĩ một chút nói: "Không cần đồ cổ, ta muốn ngọc khắc của Triệu đại sư."

Triệu đại sư là bậc thầy điêu khắc ngọc nổi danh nhất đương đại, miếng ngọc hắc khắc không chỉ tinh xảo, mà còn có cả linh khí mà thường nhân khó có thể sánh bằng. Hơn nữa trong một năm, Triệu đại sư tối đa cũng chỉ điêu khắc hai miếng, nhưng cũng có khi hai năm không có lấy một miếng ngọc khắc, bởi vậy, mặc dù chỉ là một đại sư nhưng giá trị tác phẩm của Triệu đại sư hoàn toàn không thua mấy thứ đồ cổ ngọc khí khác.

Nụ cười trên mặt chương quỳ càng đậm hơn, nói: "Cô nương thật sự là tin tức nhanh nhạy, ba tháng trước tiểu điểm thật sự có nhận được một miếng ngọc khắc của Triệu đại sư."

"Ba tháng cũng chưa bán được ư?" Nam Cung Mặc nhíu mày, nàng đương nhiên biết rõ, nửa năm trước họ Triệu vẫn còn ở trong lầu Doanh Thêu uống say đến không biết gì cả.

Chương quỳ có chút bất đắc dĩ cười khổ, nói: "Tính tình của Triệu đại sư rất cổ quái, nói rằng nếu không chủ động hỏi sẽ không cho bán, tuổi vượt qua mười tám cũng không cho bán, còn có nữ tử đã thành thân cũng không cho phép bán, nam tử lại càng không tán dương bán. Cái này... Tuy rằng Triệu đại sư đúng là rất nổi danh, nhưng mà làm sao lại có cô nương mười lăm mười sáu tuổi nào thấy thích những miếng ngọc khắc này a? A... Lão hủ không phải đang ám chỉ cô nương..." Mà nếu có cô nương nào thực sự thấy ưa thích nó, cũng khó có thể trả được giá ngọc khắc của Triệu đại sư a.

Nam Cung Mặc lơ đãng, cười nhạt nói: "Ta mua để tặng người, Triệu đại sư cũng chưa có nói tặng người cũng không cho bán a?"

Chương quỳ ngẩn ngơ, một hồi lâu mới nói: "Điều này ngược lại là không có. Cô nương mời, ngọc khắc đang ở bên trong."

"Chương quỳ mời dẫn đường a."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Nhất Kiến Chung Tình?

Bên trên tơ lụa mềm mại quý báu để một miếng bạch ngọc được khắc thành ngọc như ý. Toàn bộ ngọc như ý chỉ dùng cực phẩm Dương Chi bạch ngọc để khắc thành, trên thân ngọc như ý có khắc tường vân, tiên hạc, tùng bách như một bản vẽ cát tường, óng ánh thanh quý, hồn nhiên thiên thành. Chương quỳ cẩn thận nâng hộp gấm lên nói: "Miếng ngọc như ý này có thể nói là tốt nhất trong số tác phẩm mấy năm qua của Triệu đại sư, vô luận là tặng cho trưởng bối hay là tặng cho người nào đều là phi thường phù hợp đấy. Cô nương thấy thế nào?"

Nam Cung Mặc tới gần, đưa tay chạm thử vào miếng ngọc như ý, lại sờ lên một đóa tường vân trên đó, mới thoả mãn gật đầu nói: "Đúng là kiệt tác của Triệu đại sư."

Chương quỳ hơi biến sắc, ánh mắt nhìn Nam Cung Mặc càng nhiều hơn vài phần thận trọng. Trên đời này người có thể chân chính biết rõ thói quen điêu khắc của Triệu đại sư cũng không nhiều. Bởi vậy, có rất nhiều sản phẩm của Triệu đại sư bị làm giả đang lưu hành.

"Cô nương cứ việc yên tâm, Đãi Nguyệt Các chúng ta cũng không bán hàng giả. Ngọc khắc của Triệu đại sư tuy rằng không phải đồ cổ, nhưng mà đồ tiểu điểm bán cũng tuyệt đối là chính phẩm"

Nam Cung Mặc thoả mãn gật đầu nói: "Rất tốt, liền lấy cái này. Gói lại rồi đưa đến phủ Sở quốc công."

"A, nguyên lai là phủ Sở quốc công.. Vậy tiểu thư?" Chương quỳ có chút chần chờ, hẳn đã từng thấy qua dung mạo của một vị tiểu thư của phủ Sở quốc công, nhưng so với vị tiểu thư này không giống nhau. Trong lúc nhất thời có chút chần chờ, ngoài cửa truyền tới một giọng nam, "Chương quỳ, cô nương này mua gì? Ghi vào sổ của bốn công tử là được?" Đang nói chuyện, một thanh niên nam tử mặc cẩm y đã vén rèm xe lên đi đến.

Nam Cung Mặc quay đầu nhìn, bất quá chỉ là một nam tử hai mươi tuổi, dung mạo có thể coi là anh tuấn, nhưng mà đôi mắt đục ngầu liên tục đảo quanh kia lại khiến bề ngoài của hắn lập tức giảm đi không ít. Chương quỳ cau lông mày, vội vàng tiến lên nói: "Bái kiến Tam công tử. Vị cô nương này..." Nam tử phát tay, không quan tâm mà nói: "Biết rõ biết rõ, không phải là cô nương của phủ Sở quốc công sao? Ngươi là nha hoàn bên người Nam Cung Thủ? Kỳ quái, Nam Cung đại tiểu thư từ lúc nào lại ưa thích sử dụng một nha hoàn xinh đẹp rồi? Ngươi như vậy... Khẳng định sống ở Nam Cung gia không được tốt a? Không bằng đi theo bốn công tử, thế nào?"

Nam Cung Mặc có chút dờ dẩn, cúi đầu đánh giá y phục của mình một chút. Tuy rằng không tính là đẹp đẽ quý giá gì, nhưng mà so với nha hoàn vẫn có điểm khác đó a?

"Tam công tử, vị cô nương này là... " Chương quỳ suy nghĩ nửa ngả nhào. Cô nương này giống nha hoàn từ lúc nào rồi? Nếu đã dám nói ra danh hào của phủ Sở quốc công, chắc hẳn thân phận tuyệt không đơn giản như vậy, nếu Tam công tử đắc tội với phủ Sở quốc công, mình cũng không tránh khỏi tai vạ.

Vị Tam công tử kia bị phá hư chuyện tốt, cảm thấy không vui, bất mãn đẩy chường quầy ra nói: "Tránh ra." Chường quầy đang bụng hộp gấm trong tay, suýt nữa ngã xuống đất, cả người đỏ mồ hôi lạnh.

"Thế nào? Tiểu mỹ nhân, đi theo bốn công tử a? Bốn công tử có thể mua người từ phủ Sở quốc công, từ nay về sau đi theo bốn công tử ăn ngon mặc đẹp, hưởng vinh hoa phú quý."

"Người muốn mua ta?" Nam Cung Mặc nháy mắt, có chút tò mò mà hỏi, "Người mua được sao?"

Tam công tử ngạo nghễ nói: "Người có biết bốn công tử là ai hay không, bốn công tử chính là Tam công tử phủ Cao Nghĩa Bá, người nói bốn công tử có thể mua được hay không? Coi như là Nam Cung Hoài, cũng không có tiền như Chu gia ta a." Nói đến chỗ này, Tam công tử càng thêm đắc ý, toàn bộ thành Kim Lăng ngoại trừ hoàng gia thì ai cũng không có nhiều tiền như Chu gia. Ngày bình thường tiêu xài vàng bạc khắp nơi, những công tử thế gia ăn chơi kia tự nhiên nâng hân cao lên, khiến hân đã sớm quên đi thân phận của mình.

"Tiểu mỹ nhân thích miếng ngọc như ý này? Người đi theo bốn công tử, miếng ngọc như ý này bốn công tử tặng cho người, thế nào?"

". . ." Tam công tử, ta mới là chường quầy a.

Xác định thân phận của vị Tam công tử này, Nam Cung Mặc thấy không thú vị, bữu môi nói: "Không cần, ta có thể tự mua. Chường quầy, đến phủ Sở quốc công lấy tiền."

Chường quầy liên tục gật đầu, nói: "Không biết thân phận của cô nương ở phủ Sở quốc công.."

"Ta tên Mặc, trưởng nữ Nam Cung gia."

"Nguyên lai là đại tiểu thư đã trở về." Chường quầy vội vàng nói, hân đã buôn bán trong thành Kim Lăng một thời gian dài, chường quầy tự nhiên phải biết sự tình liên quan đến mấy vị công tử tiểu thư quyền quý kia. Huống chi bản thân phủ Sở quốc công chính là nhất đẳng quyền quý trong thành Kim Lăng.

Tam công tử đứng bên cạnh cũng là ngẩn ngơ, hiển nhiên không nghĩ tới người mà hân cho rằng là một tiểu nha hoàn lại chính là đại tiểu thư của Nam Cung gia. Lại nhìn Nam Cung Mặc, lập tức cảm thấy dung mạo thiếu nữ trước mắt như tiên trên trời, khí chất cao quý, xinh đẹp vô hạn. Nguyên bản ấn tượng lúc đầu với Nam Cung Mặc chẳng qua chỉ là một nha hoàn xinh đẹp, bây giờ đã biết thân phận của Nam Cung Mặc, ngược lại là cảm thấy càng thêm xinh đẹp, càng thêm hấp dẫn người khác. Bốn công tử... Đây là nhất kiến chung tình* sao?

(*Nhất kiến chung tình: Vừa gặp đã yêu)

Nói rõ với chường quầy xong, Nam Cung Mặc quay người chuẩn bị ra ngoài, lại bị Tam công tử kia tiến lên một bước chặn đường đi, "Nam Cung tiểu thư, tiểu sinh, không biết thân phận tiểu... Tiểu thư, nếu có mạo phạm... Kính xin tiểu thư thứ lỗi." Một câu nói lấp bắp không xong, Tam công tử nhìn qua Nam Cung Mặc, tròn mắt đảo một vòng. Nam Cung Mặc thản nhiên nói: "Người không biết không trách, Chu Tam công tử xin nhường đường."

"Cái này, gặp nhau chính là có duyên, Nam Cung cô nương không bằng cùng đi uống chén trà với ta, thế nào?"

Nam Cung Mặc có chút buồn cười, nói: "Hôm nay số người ta gặp trên đường không đến một nghìn cũng đến tám trăm, chẳng lẽ đều là duyên phận?"

"Mấy người đó làm sao có thể giống với ta?" Chu Tam công tử cười nói: "Tại hạ thấy sắc mặt cô nương, đã cảm thấy vui vẻ thoải mái... Tại hạ xuất thân danh môn, cô nương cũng là đích nữ của Sở quốc công, không phải là trời đất tạo nên duyên phận sao? Cô nương hà tất e lệ..."

E lệ muội muội người!

"Chu Tam công tử, xin tránh ra." Gương mặt Nam Cung Mặc không thay đổi nói. Chu Tam công tử cũng có chút mất hứng, hân cũng đã nghe nói về tên tuổi của vị đại tiểu thư phủ Sở quốc công này, bất quá chỉ là một nữ nhi thất sủng, bị bỏ tại nông thôn mà thôi, lại còn làm bộ làm tịch với Chu Tam công tử hân. Nghĩ đến đây, liền thò tay bắt lấy cánh tay của Nam Cung Mặc, "Nam Cung tiểu thư đây là không chịu nể mặt bốn công tử sao?"

"Tam ca! Dừng tay!" Một thanh âm nhẹ nhàng, truyền cảm từ bên ngoài vang lên. Một thiếu nữ áo trắng dung mạo thanh lệ, khí chất u nhã từ bên ngoài bước vào. Chường quầy vội vàng tiến lên chào hỏi, "Đại tiểu thư."

"Dạ nhị, người tới đây làm gì?" Bị quấy rầy, Chu Tam công tử có chút mất hứng nhìn muội muội của mình nói.

Thiếu nữ áo trắng trừng mắt nhìn Chu tam công tử, đi đến trước mặt Nam Cung Mặc nhẹ nhàng thi lễ, nói khẽ: "Tam ca đều là do phụ thân chiều hư, kính xin Nam Cung tiểu thư thứ lỗi."

"Vị này?" Nam Cung Mặc nhướng mày, chường quầy vội vàng nói: "Vị này chính là đại tiểu thư nhà chúng ta."

Thiếu nữ áo trắng nói: "Tiểu nữ Sơ Dụ, bá kiến Nam Cung tiểu thư."

"Nguyên lai là đại tiểu thư Chu gia." Nam Cung Mặc khẽ gật đầu, nhàn nhạt nhìn lướt qua Chu Tam công tử đang đứng bên cạnh ỉu xiu, nói: "Nếu như không có việc gì, ta cáo từ trước."

Đáy mắt Chu Sơ Dụ hiện lên một tia kinh ngạc, thấy Nam Cung Mặc quả nhiên quay người bước ra ngoài, vội vàng nói: "Nam Cung tiểu thư xin dừng bước."

Nam Cung Mặc quay đầu lại nhìn nàng, Chu Sơ Dụ cười yếu ớt nói: "Tuy rằng mới gặp gỡ Nam Cung tiểu thư, nhưng lại cảm thấy thập phần hợp ý, không biết ta có thể kết giao bằng hữu với Nam Cung tiểu thư được hay không?"

Đôi mi thanh tú của Nam Cung Mặc hơi nhú, đáy mắt hiện lên một tia kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Hợp Tác, Giao Lại Sản Nghiệp

"Ta còn có việc, chỉ sợ không thể nói chuyện cùng Chu tiểu thư rồi. Cáo từ trước." Nam Cung Mặc nói khẽ.

Đôi mi thanh tú của Chu Sơ Dụ cau lại, hiển nhiên không ngờ Nam Cung Mặc thật sự lại không nể tình như vậy. Đành phải miễn cưỡng cười nói: "Đã như vậy, sẽ không quấy rầy Nam Cung tiểu thư nữa. Về phần miếng ngọc như ý này, ta sẽ phái người đưa đến phủ Sở quốc công."

"Đa tạ, cáo từ."

Nhìn Nam Cung Mặc bước ra ngoài, Chu Tam công tử hít mắt nhìn muội muội một cái, nói: "Tiểu muội, xem ra ngươi cũng là tự mình đa tình a."

Đôi mắt Chu Sơ Dụ hơi trầm xuống, liếc Tam ca nhà mình cau mày nói: "Tam ca, với bộ dạng công tử phong hoa này của ngươi, người ta tự nhiên nhìn không vừa mắt. Ngươi tuổi cũng không còn nhỏ, bớt nháo đi một chút a, đừng để người khác cho rằng đức hạnh cùng bộ dạng của Chu gia chúng ta đều là như thế này." Bị muội muội răn dạy không chút lưu tình nào như vậy, trên mặt Chu Tam công tử có chút khó coi, thẹn quá hoá giận mà nói: "Ta làm như thế nào không cần ngươi phải quản!"

Chu Sơ Dụ thân nhiên nói: "Ta cũng không muốn quản ngươi, chẳng qua là phụ thân nói ta phải để ý đến Đãi Nguyệt Các, cho nên mong Tam ca không cần tùy tiện đến đây làm chủ thay ta, miễn đắc tội với khách nhân."

Tưởng rằng Chu Tam công tử sẽ cực kì phẫn nộ nhưng ngược lại, hắn chỉ cười nhẹ một tiếng, nói: "Ta nói này, ngươi đâu cần phải tức giận như vậy, chắc không phải là Nam Cung đại tiểu thư không chịu để ý ngươi, con tức giận liền phát lên người ta đấy chứ? Người ta chướng mắt ngươi vì ngươi là nữ nhi của Chu gia, không phải vì xem thường ngươi là Chu Tam muội muội của ta." Nói xong, mặt kệ sắc mặt của Chu Sơ Dụ, trực tiếp vén rèm xe lên, dùng dờn đi.

Trong sảnh, sắc mặt Chu Sơ Dụ trắng bệch, đôi môi khẽ run, hiển nhiên là bị tức giận không nhẹ. Chương quỳ bên cạnh lo lắng không thôi, vội vàng nhỏ giọng khuyên nhủ: "Đại tiểu thư, Tam công tử không phải cố ý, ngươi ngàn vạn đừng để trong lòng." Chu Sơ Dụ nhẫn nhịn chịu đựng, cuối cùng bình tĩnh trở lại nhưng vẫn không nhìn được, rồi nhẹ nói: "Ta là vì ai? Hắn vì sao không thể hiểu chuyện một chút, ta cũng không mong hắn có thể tiến bộ bao nhiêu, chỉ cần hắn yên ổn sinh sống là được. Nhưng hôm nay, nếu hắn thật sự đắc tội với Nam Cung đại tiểu thư, Chu gia chúng ta làm sao chống lại phủ Sở quốc công, Chu gia mất mặt là hắn có thể cao hứng?"

Chương quỳ cũng không nhìn được thờ dài, đại tiểu thư thông minh hiểu chuyện, gặp chuyện gì cũng tỉnh táo quả quyết, chính là so với mấy vị công tử trong nhà cũng không chênh lệch chút nào. Chỉ tiếc lại là một thân nữ nhi, cho dù lão gia có yêu thương tín nhiệm, thì có thể thay đổi được gì? Giống như sự tình hôm nay, nếu thật để Tam công tử đắc tội với phủ Sở quốc công, phiền toái đến Đãi Nguyệt Các chỉ sợ không nhỏ. Đại tiểu thư vất vả khổ cực kinh doanh Đãi Nguyệt Các hơn hai năm mới được như ngày hôm nay, suýt nữa đã bị Tam công tử làm hỏng.

"Đại tiểu thư bớt giận, miếng ngọc như ý này..."

Chu Sơ Dụ thờ dài, nói: "Phải người đưa đến phủ Sở quốc công a. Nói là thay Tam ca bồi tội cho Nam Cung tiểu thư."

Chương quỳ có chút chần chờ, "Cái này chỉ sợ là không thích hợp a. Huống chi..." Miếng ngọc như ý này ít nhất cũng hơn một nghìn lượng, trực tiếp tặng cho người ta thật sự là có chút đáng tiếc. Chu Sơ Dụ lắc đầu nói: "Đi đi."

"Mặc cô nương." Nam Cung Mặc đang đi trên đường, nghe thấy thanh âm có chút quen thuộc từ trên đỉnh đầu truyền tới, ngẩng đầu liền thấy Lận Trường Phong đang ngồi cạnh cửa sổ lầu hai bên đường nhìn mình cười hi hi. Đối với vị đại công tử Lận gia, Lận Trường Phong này nhìn như thân thiện, không bị trời buộc, cả ngày nhàn rỗi đi theo bên người Vệ Quân Mạch, Nam Cung Mặc đứng là có chút hứng thú. Dù sao, nàng cũng có tám phần thân quen vì người này đã từng cùng mình đồng hành.

Ngẩng đầu cười cười với Lận Trường Phong, đôi mi thanh tú của Nam Cung Mặc khẽ nhếch, "Lận công tử, thật là trùng hợp."

"Có lẽ bốn công tử nói trùng hợp mới đúng a." Lận Trường Phong phe phẩy quạt xếp trong tay cười nói: "Không nghĩ tới Mặc cô nương vừa trở về lại có thể nhàn hạ thoải mái đi dạo, không bằng lên đây cùng uống chén trà?"

Nam Cung Mặc cũng không từ chối, trực tiếp quay người tiến vào trà lâu ven đường.

Được tiểu nhị dẫn lên lầu, quả nhiên thấy Lận Trường Phong ngồi gần cửa sổ ở lầu hai, chỉ là Lận Trường Phong cũng không phải là ở một mình, còn có Vệ Quân Mạch. Nam Cung Mặc lập tức đứng lại, chủ ý có chút bất định, nên đến đó hay là quay người đi xuống lầu. Lận Trường Phong chống cằm cười nói: "Mặc cô nương đang thẹn thùng sao?"

Tức giận liếc hắt một cái, Nam Cung Mặc tiến đến, ngồi xuống. Vệ Quân Mạch trầm mặc rót một chén trà đưa tới, Lận Trường Phong tò mò hỏi: "Mặc cô nương dạo phố một mình?"

"Chẳng lẽ người thấy ta dạo phố với ai khác?" Nam Cung Mặc tức giận nói.

Cảm giác người ta không chào đón mình, Lận Trường Phong sờ cái mũi nói: "Ý của ta là, nếu Mặc cô nương cảm thấy nhàm chán hoàn toàn có thể hẹn Quân Mạch cùng đi dạo phố, tiện có người phụ xách đồ cùng thanh toán."

"..." Nàng đã quên, tên gia hỏa Vệ Quân Mạch này đúng là cường hào.

Đem chén trà nhẹ nhàng đặt trước mặt nàng, Vệ Quân Mạch nói: "Hắn có bệnh, không cần để ý, có gì cần giúp đỡ không?"

Nam Cung Mặc nhìn hắn, vẫn là thành thật nói: "Ta muốn mua mấy cửa hàng cùng một chút ruộng đất."

"Mặc cô nương muốn buôn bán? Sở quốc công không cho người tiền tiêu vật sao?" Lận Trường Phong có chút hiếu kỳ. Nam Cung Mặc lắc đầu, nói: "Vừa vặn ta có chút tiền chưa dùng đến."

Vì sao bốn công tử lại cảm thấy Mặc cô nương đang nói: Cô nương ta là người có tiền, được không?

Kỳ thật Nam Cung Mặc tuyệt đối không có ý tứ khoe khoang tiền tài, nàng kiếm tiền rất lợi hại, nhưng mà nàng tiêu tiền lại càng lợi hại hơn. Mặt khác, Nam Cung đại tiểu thư mặc dù bây giờ không phải chịu cực khổ, mà nàng cũng thích hưởng phúc. Cho nên, càng nhiều tiền càng tốt.

Vệ Quân Mạch nhìn về phía Lận Trường Phong, Lận Trường Phong lập tức ngoan ngoãn nói rõ những tin tức mà mình biết, "Trong kinh thành, cửa hàng nhất đẳng đại khái cần ba ngàn lượng, nhị đẳng cần một ngàn lượng, tam đẳng chính là cửa hàng ngoài thành rồi, đại khái cần năm đến sáu trăm lượng. Về phần cửa hàng hạ đẳng chắc rằng Mặc cô nương sẽ thấy chướng mắt a. Ruộng đất phụ cận Kim Lăng khoảng mười tám lượng một mẫu, ruộng trung đẳng mười lượng, ruộng hạ đẳng sáu lượng, còn ruộng hoang là ba lượng."

"Mặc như vậy?" Nam Cung Mặc nhíu mày, ruộng thượng đẳng ở Đan Dương chỉ có mười một đến mười hai lượng, cửa hàng nhất đẳng cũng chỉ khoảng chừng bảy trăm lượng.

Lận Trường Phong cười khổ nói: "Trong thành Kim Lăng, một cục gạch rơi xuống có thể đụng đến ba vị khai quốc công thần. Ngoài thành, những tên quyền quý kia xây dựng phủ đệ hết rồi, người muốn làm gì, ta khuyên người vẫn là đừng nên nghĩ đến, bọn họ sẽ nói người làm hư mất phong cảnh phụ cận phủ đệ của họ."

Nam Cung Mặc nhíu mày, "Hoàng thượng mặc kệ sao?"

"Quản như thế nào? Hoàng thượng nhật lý vạn kỷ*, huống chi người ta là đường đường chính chính bỏ tiền ra. Người có thể quản họ muốn dùng để trồng trọt hay là dùng để làm hoa viên được sao."

(*Nhật lý vạn kỷ: Ngày đi vạn dặm, ý chỉ người vô cùng bận rộn)

Xác thực không thể quản được, Nam Cung Mặc cũng không quan tâm, mơ hồ tính kĩ lại, nói: "Như vậy là được rồi, người giúp ta mua mười gian cửa hàng nhất đẳng, sau đó mua thêm hai nghìn mẫu ruộng tốt cùng một ngọn núi nhỏ. Ruộng đồng cùng rừng núi phải cạnh nhau, xa một chút cũng không sao." Từ trong tay áo lấy ra một chồng ngân phiếu đặt trước mặt Lận Trường Phong.

Lận Trường Phong cầm lấy ngân phiếu, con mắt nhìn sang Nam Cung Mặc đột nhiên lóe sáng. Thấy ánh mắt kia của Lận Trường Phong, theo như kiếp trước của nàng mà nói hắn là: Thô hào, chúng ta làm hảo bằng hữu a?

"Mặc cô nương đang chuẩn bị đồ cưới sao? Phúc khí của Quân Mạch thật sự rất tốt." Cầm lấy ngân phiếu, Lận Trường Phong thờ dãi có chút ai oán, hẳn tại sao lại không có lấy một thể từ tốt như vậy? Hai người mặc kệ Lận Trường Phong đang tự động mở đại não, Vệ Quân Mạch trầm giọng hỏi: "Mua nhiều ruộng như vậy, có tính toán gì sao?"

Nam Cung Mặc khẽ thờ dãi: "Trong thành Kim Lăng khắp nơi đều phải tiêu tiền, cũng không thể há miệng chờ sung mãi a." Nhất là ở trong thành này, người có tiền gần như nắm tất cả. Thế lực xem như nàng cũng đã có rồi, mặc dù chính là Nam Cung gia. Cho nên, nàng cũng không muốn sẽ có một ngày nào đó nàng bị người ta dùng bạc bôi nhọ mình.

Vệ Quân Mạch nhíu mày, đối với lời của nàng từ chối cho ý kiến. Nam Cung Mặc bắt đầu dĩ, "Được rồi, ta định mở mấy trà lâu, nhà trọ, tơ lụa, khách điểm cùng y quán. Những thứ khác, vẫn chưa nghĩ đến." Kiếm được lợi nhiều như mấy ngàn hàng tư nhân gì đó tạm thời nàng chưa thể nhúng tay.

"Người định tự mình kinh doanh?"

"Đương nhiên không phải." Nam Cung Mặc có chút kinh ngạc nói, nhìn Vệ Quân Mạch: "Người đối với việc... Tự mình kinh doanh rất có ý kiến?" Tốt

nhất là không có, nếu không nài sẽ chinh hấn cho bao giờ thành không có mới thôi.

Vệ Quân Mạch lắc đầu nói: "Ngươi cao hứng là tốt rồi. Chẳng qua là đối với thanh danh của ngươi không tốt."

Nam Cung Mặc thoải mái gật đầu nói: "Ngươi yên tâm, ta tuy rằng rất muốn kiếm tiền, nhưng mà ta cũng không có tâm tư mỗi ngày vây quanh những chuyện này." Nàng trầm nghĩ ngẫu nhiên đi y quán làm một thân y bí ẩn là được rồi.

Lận Trường Phong bị ném sang một bên có chút không vui, "Mặc cô nương, thiếu quản sự sao? Vậy ta làm được không?"

"Ngươi?" Nam Cung Mặc lắc đầu, đại công tử Lận gia, thân phận cao vậy, nài đúng là không mới nổi.

"Ngươi xem thường ta?" Lận Trường Phong kinh hãi, hai mắt đầm lệ rung rung nhìn Vệ Quân Mạch, "Quân Mạch, thê tử của ngươi xem thường ta."

"Ân, ánh mắt không tệ." Vệ Quân Mạch thân nhiên nói.

Hai tên khốn kiếp!

Lận Trường Phong chúi chúi mấy giọt nước mắt không tồn tại, nhìn qua Nam Cung Mặc nghiêm túc nói: "Mặc cô nương, ta là nghiêm túc."

"Ta cũng là nghiêm túc cự tuyệt ngươi đấy." Nam Cung Mặc nói.

Lận Trường Phong bắt đầu dĩ thời dài: "Ta biết rõ ngươi bận tâm thân phận của ta, thành thực nói cho ngươi nghe, mặc dù ta là đại công tử Lận gia, nhưng mà ta thật sự không có tiền. Lão đầu tử kia còn chưa có chết, mỗi tháng chỉ phân cho ta có một chút ngân quang."

"Thì ra là thế." Cho nên Lận Trường Phong mới nhận làm mấy hành động hại người ở sau lưng sao?

"..." Cảm giác Mặc cô nương nghĩ đến cái gì không đúng.

Nam Cung Mặc nhướn mày nói: "Lận gia cũng không phải Chu gia, đường đường đại công tử Lận gia tự mình buôn bán thật sự không có vấn đề sao? Ta cũng không muốn khách điểm vừa mới khai trương đã bị Lận gia chủ tới đập phá." Lận Trường Phong đưa cọt, bĩu môi nói: "Ngươi yên tâm, hấn còn muốn tìm cách đuổi ta ra khỏi Lận gia nữa mà. Dù sao cả đời này ta cũng không vào được quan trường, không buôn bán thì còn có thể làm gì?"

Nam Cung Mặc liếc mắt sang nhìn Vệ Quân Mạch: Đã xảy ra chuyện gì?

Vệ Quân Mạch khẽ lắc đầu: Để sau hãy nói.

"Thế nào Mặc cô nương, thuê ta đi, ta rất có thành ý. Ta ăn ít, làm nhiều, rất khỏe lại nghe lời nữa." Gục đầu xuống bàn, Lận Trường Phong ra vẻ tội nghiệp. Nam Cung Mặc nhìn chăm nam tử trước mắt, trầm tư thật lâu, đưa tay đẩy đầu hấn lên nói: "Thuê hay là thôi đi, chúng ta hợp tác thế nào?"

"Ta không có tiền." Lận Trường Phong nói rất thành thật. Đường đường đại công tử Lận gia lại nói ra lời này thật sự khiến người ta không thể tin tưởng.

Nam Cung Mặc cũng không thêm để ý, "Ta không cần tiền của ngươi, ngươi giúp ta kinh doanh, ta cho ngươi một phần lợi nhuận. Nhưng mà, trước tiên ngươi phải khiến ta thừa nhận ngươi có năng lực có thể thay ta kinh doanh những sản nghiệp này." Tuy rằng không biết Lận Trường Phong bị trúng gió gì, nhưng mà điều này đối với Nam Cung Mặc mà nói cũng không phải là xấu, dù sao nài đúng là không có thời gian cũng không có nhiều kiên nhẫn đi quản lý tất cả sản nghiệp như vậy, hơn nữa luận quan hệ, Lận Trường Phong ở trong thành Kim Lăng này đã lẫn lộn vài chục năm, tuyệt đối so với năng lực gấp trăm lần.

Vệ Quân Mạch một lời đáp ứng, "Không có vấn đề, lấy ba tháng làm hạn định, trong ba tháng nếu như bọn ta không thể khiến cho ngươi hài lòng, ta sẽ không lấy tiền công của ngươi."

Nam Cung Mặc suy nghĩ một chút, gật đầu, "Được, ba tháng sau chúng ta sẽ hợp tác chính thức, về sau tất cả lợi nhuận từ sản nghiệp ngươi quản lý đều chia cho ngươi một nửa."

"Mặc cô nương thật là một ông chủ hào phóng." Lận Trường Phong cười sáng khoái.

Vệ Quân Mạch nhìn hai người, nói: "Trên danh nghĩa ta đã có ba gian cửa hàng cùng tám trăm mẫu thôn trang, ta chỉ cần hai phần. Có thể để dưới danh nghĩa của mẫu thân ta."

Nam Cung Mặc cùng Lận Trường Phong liếc nhau, mẫu thân Vệ Quân Mạch chính là công chúa Trường Bình, nữ nhi của hoàng thượng, muội muội của Yến vương điện hạ... Tuy rằng công chúa Trường Bình đã sớm không màng thế sự, nhưng muốn lừa gạt dân chúng bình thường cùng quan viên bình thường cũng không khó. Coi như là chộc tới vị đại nhân vật nào, vẫn còn có Yến Vương điện hạ làm chỗ dựa. Mà hai người sớm đã quên đi còn có một vị Tĩnh Giang Quận Vương.

Nhìn thần sắc Nam Cung Mặc, Lận Trường Phong lập tức nhanh nhẩu nói: "Thật tốt quá, trở về ta liền đến chỗ của ngươi lấy khế đất cùng khế ước mua bán nhà."

Có việc cần làm, Lận Trường Phong rõ ràng hưng phấn lên, ngồi không đầy một khắc liền đứng dậy ly khai, thay Nam Cung Mặc mua cửa hàng cùng ruộng đất, thấy hấn cười vui vẻ bước đi xuống lầu, Nam Cung Mặc có chút kỳ quái mà nói: "Lận Trường Phong đã xảy ra chuyện gì sao? Gia thế giống

như hấn, coi như là bất hòa với mọi người trong nhà cũng không có trở ngại đến con đường làm quan a?"

Vệ Quân Mạch trầm mặc một chút nói: "Tám năm trước hấn bị người khác hãm hại... Hoàng thượng sau hạ lệnh cho cả đời Trường Phong không được nhập sĩ. Lúc ấy Lận gia chủ tuy rằng không tin đó là do Trường Phong gây nên, nhưng mà hấn phải cân nhắc vì Lận gia nên chỉ có thể buông bỏ Trường Phong." Tuy rằng Vệ Quân Mạch không nói, nhưng mà Nam Cung Mặc cũng đoán được đó chắc hấn không phải là chuyện nhỏ gì. Thân là đại gia tộc như Lận gia, nếu đã vô duyên với con đường làm quan, cuộc sống sau này như thế nào không cần nói cũng biết.

Bất quá... Lận Trường Phong đang bí mật làm gì, liệu Vệ Quân Mạch có biết không?

"Mặc nhi muốn biết gì, có thể hỏi ta." Vệ Quân Mạch nói.

"Vô luận là cái gì, ngươi đều nói cho ta biết sao?" Nam Cung Mặc nhủ mảy.

"Chỉ cần ngươi hỏi, ta đều nói cho ngươi biết." Vệ Quân Mạch kiên định nói.

Nam Cung Mặc trầm mặc thật lâu, mới nói: "Ta không có gì muốn hỏi cả."

Trong đôi mắt màu tím xinh đẹp của Vệ Quân Mạch lướt qua một tia âm trầm, rất nhanh lại nói: "Vậy thì chờ ngươi muốn hỏi rồi hỏi sau."

Vệ Quân Mạch tự mình đưa Nam Cung Mặc đến cửa phủ Sở quốc công rồi mới trở về, phủ Tĩnh Giang Quận Vương còn chưa đến cầu hôn nên hấn cũng thế tùy tiện ra vào. Đứng ở cửa lớn nhìn bóng lưng hấn rời đi, Nam Cung Mặc không khỏi cười nhặt một tiếng. Không thể không nói vận khí của nàng quả nhiên là rất tốt, Vệ Quân Mạch đúng là một nam nhân không tệ. Cho dù lời đồn về hấn có không tốt, nhưng mà nàng lại không tìm ra bất cứ một điểm xấu gì đủ để cho Nam Cung Mặc nâng cự tuyệt người này. Như là đại đa số các vị công tử tiểu thư của các thế gia quyền quý đều là người ngoan cố, cổ hủ, tự cho mình rất cao..., hấn đều không có. Chỉ cần không có tính xấu, dù thân thế có không tốt hay ngoại nhân có đồn đại nhiều hơn nữa thì đều không ảnh hưởng tới. Trái lại, nếu bây giờ gia thế hấn rất tốt, thanh danh vang lên, tài hoa lại cao hơn, chỉ sợ hấn sẽ giống như mấy công tử thế gia kia, tật xấu đầy mình mất.

"Đại tiểu thư, công gia cùng phu nhân cho mời." Mới vừa vào cửa, quản sự liền vội vàng bẩm báo. Đôi mi thanh tú khẽ chau lên, Nam Cung Mặc hỏi: "Có người đem đồ của ta tới đây sao?" Quản sự nói: "Đúng là quản sự Chu gia tới đưa đồ, bây giờ vẫn đang đợi ở sảnh. Công gia nói đại tiểu thư nếu trở về liền lập tức tới gặp hấn."

"Chu gia?" Có chút không vui nhủ mảy, từ khi nào mà quản sự Chu gia tự mình đưa đồ vật của Đãi Nguyệt Các tới đây?

Bước nhanh tiến vào đại sảnh, quả nhiên thấy Nam Cung Hoài cùng Trịnh thị ngồi ở chủ vị, đám người Nam Cung Thù, Nam Cung Tự cũng ngồi ở dưới, còn có vị tiểu tử mà Nam Cung Mặc đã từng gặp qua một lần, Lâm thị. Nam Cung Huy nháy mắt với nàng, Nam Cung Mặc làm như không nhìn thấy, tiến lên thân nhiên nói: "Phụ thân, có chuyện gì?"

"Vừa mới trở về liền chạy loạn khắp nơi làm gì?!" Nam Cung Hoài tức giận nói.

Trịnh thị đáng tươi cười ôn hòa, "Đại tiểu thư, đây là quản sự Chu gia, đặc biệt đưa lễ thay Tam công tử Chu gia nhận lỗi với đại tiểu thư đây." Nam tử trung niên đứng ở một bên liền vội vàng tiến lên chào, "Tiểu nhân Chu Lý, bái kiến Nam Cung đại tiểu thư."

Nam Cung Thù che miệng cười nói: "Cũng thật không ngờ, tỷ tỷ mặt mũi thực lớn. Chu gia thế nhưng là đem hấn một miếng ngọc như ý ngàn lượng bạc đến nhận lỗi. Mà tỷ tỷ sao lại gặp được Chu Tam công tử?"

"Thù nhi!" Nam Cung Hoài có chút không vui trầm giọng nói. Nam Cung Thù có chút mệt mỏi mà ngừng lại, từ khi Nam Cung Mặc trở về, phụ thân vẫn luôn thiên vị nàng. Nam Cung Hoài lại nhìn Nam Cung Mặc, trong mắt mang theo một tia không vui, "Một cô nương chạy loạn khắp nơi như thế? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Nam Cung Mặc chậm rì rì mà nói: "Ta cũng muốn biết, đến cùng là xảy ra chuyện gì."

Chu Lý vội vàng nói: "Tam công tử chúng ta vô lễ với Nam Cung tiểu thư, gia chủ đặc biệt cho người mang miếng ngọc như ý này đến đây bồi tội với tiểu thư, kính xin tiểu thư tha thứ cho Tam công tử."

Nam Cung Mặc gật đầu, nói: "Chu gia đúng là rất biết nhận lỗi, rõ ràng là đồ ta đã chọn mua, nhưng bây giờ lại lấy ra làm lễ đưa. Có phải hay không, lần tới quý công tử đắc tội với người nào, Đãi Nguyệt Các cũng muốn cầm đồ tốt trước đó khách nhân dự định đặt mua đem đi tặng người ta để bồi tội? Ta nhớ rõ... Chính mình đã tạm thời đặt cọc tiền, nguyên lai Đãi Nguyệt Các chính là buôn bán như vậy hay sao?"

"Cái này..." Nụ cười trên mặt Chu Lý cứng đờ, vội vàng nói: "Là Tam công tử đường đột, làm sao lại dám thu tiền của tiểu thư."

Nam Cung Mặc thân nhiên nói: "Miễn đi, phiền ngươi trở về bẩm báo với quý gia chủ, buôn bán cần có bộ dạng của buôn bán, Nam Cung Mặc cùng Chu Tam công tử bất quá gặp mặt chỉ có một lần, không coi là đường đột gì cả. Bất quá, sản nghiệp trên danh nghĩa của quý phủ tựa hồ có không ít chuyên môn về nữ quyền, vẫn là nên chú ý thật tốt. Nếu là mỗi lần đều tùy tiện để Tam công tử quý phủ xông vào, chỉ sợ về sau cũng không có bao nhiêu người dám tới cửa."

Nụ cười trên mặt Chu Lý càng ngày không thể duy trì, nhin không được lau mồ hôi cạnh trán, nói: "Đa tạ Nam Cung tiểu thư chỉ điểm, khi trở về tiểu nhân sẽ chuyển cáo lại cho gia chủ."

Nam Cung Mặc gật đầu, "Vây là được rồi, hiện tại chúng ta liền nói về giá tiền của miếng ngọc như ý này a."

"Cái này..." Chồng lại thần sắc lãnh đạm của Nam Cung Mặc, Chu Lý đành phải kiên trì nói: "Một nghìn... Một nghìn năm trăm lượng."

"Ta lúc trước đặt cọc một trăm lượng, Uyển phu nhân, phiền đề phòng thu chi trích tiền ra a." Nam Cung Mặc quay đầu lại nhìn về phía Trịnh thị nói. Dáng tươi cười của Trịnh thị có chút cứng nhắc, nhìn Nam Cung Mặc nói: "Đại tiểu thư, cái này... Thế nhưng là một nghìn năm trăm lượng, người mua cái này..."

"Phủ Sở quốc công không có tiền?"

Có tiền cũng không phải dùng như vậy?! Trịnh thị tức giận phàn nàn trong lòng, trên mặt vẫn là thanh sắc bất động nhìn về phía Nam Cung Hoài, Nam Cung Hoài nhũm mày nói: "Đi phòng thu chi lấy tiền a."

Sự tình không có hoàn thành tốt, Chu Lý cũng không dám ở lâu, liền đặt hộp gấm xuống, vội vàng cáo lui. Trong sảnh nhất thời có chút yên lặng, một hồi lâu Nam Cung Thủ mới có chút bất mãn lâu lâu: "Đại tỷ thật sự là phóng khoáng, vừa về liền tiêu mất một nghìn năm trăm lượng." Tháng trước nàng mua một bộ trang sức năm trăm lượng, phụ thân còn trách nàng xa xỉ.

Nam Cung Hoài hừ nhẹ một tiếng, nhìn về mặt bình tĩnh của Nam Cung Mặc nói: "Phủ Sở quốc công chúng ta là nghiệp lớn của mọi người, cũng không phải loạn như vậy. Một cô nương như người chỉ cần mua chút ít đồ trang sức cùng xiêm y là được, mua miếng ngọc như ý kia là định làm gì? Mới vừa rồi có ngoại nhân ở đó nên vì phụ không muốn giáo huấn người, người cho rằng người đã làm đúng rồi sao?"

Nam Cung Mặc khẽ ngáp một cái, lười biếng nói: "Mấy ngày nữa ta muốn đi bái phỏng Tạ lão phu nhân, không cần tặng lễ sao?"

Nam Cung Hoài ghen khí, tức giận nói: "Muốn tặng lễ chỉ cần đến ngân khố chọn là được, bên ngoài có thể mua được vật gì tốt? Nếu muốn mua thì trước phải thông báo cho phòng thu chi chuẩn bị tiền, rồi cùng bọn họ ra ngoài thanh toán luôn không được sao?"

"Chờ? Sớm thông báo một tiếng? Lại để cho người ta khiêng một rương bạc tới viện của ta, ta lại khiêng từng rương bạc ra ngoài mua đồ sao? Chỗ kia đúng là cần khá nhiều người khiêng. Một nghìn năm trăm lượng cũng phải đầy mấy cái rương a?" Nam Cung Mặc cười lạnh nói.

Nam Cung Hoài nhũm mày, "Người đang nói cái gì?"

Nam Cung Huy ngồi bên cạnh liền nói: "Ta cũng đang muốn hỏi phụ thân, phòng thu chi không biết sao lại để cho người ta khiêng một ngàn lượng bạc vào Ký Sương Viện, nói là sợ thời điểm Mặc nhi muốn dùng không có tiền lẻ." Lúc trước hắn tới thư phòng tìm phụ thân, phụ thân cũng không ở đó.

Nam Cung Hoài ngăn người, ánh mắt nén giận trừng trừng nhìn Trịnh thị. Trịnh thị nhanh trí nói sang chuyện khác: "Đại tiểu thư, nhà chúng ta cùng Tạ gia không có giao tình gì, coi như là người cùng tạ Tam cô nương quen biết cũng không cần phải..."

"Không phải nhà chúng ta cùng Tạ gia không có giao tình, là Uyển phu nhân người cùng Tạ gia không có giao tình. Tạ gia cùng nhà mẹ đẻ của mẫu thân ta đã giao hảo qua nhiều thế hệ, mấy lần là quan hệ thông gia, như vậy nói là không có giao tình thì phải thế nào mới tính là có giao tình?" Nam Cung Mặc không lưu tình chút nào mà nói: "Phụ thân, mặc dù bây giờ không phải là thời điểm giành chính quyền như năm đó, nhưng quan hệ của Nam Cung gia trong thành Kim Lăng còn không định xử lý hay sao? Tiền đồ tương lai của hai vị huynh trưởng còn có muốn quản lý hay không? Một đương gia chủ mẫu liền cửa cung đều không vào được, thật sự có thể gánh được trọng trách của phủ Sở quốc công sao?"

"Nam Cung Mặc?! Người có ý tứ gì?!" Nam Cung Thủ nhìn không được hết âm lên. Nàng sở dĩ có thể được đám người ở trong thành Kim Lăng truy cầu, cũng là bởi vì nàng là tiểu thư phủ Sở quốc công. Hiện tại Nam Cung Mặc đã trở về, không chỉ được hưởng thụ tôn vinh của một đích nữ phủ Sở quốc công, thậm chí còn muốn cướp đi thân phận của nàng sao? Nam Cung Thủ rất rõ ràng, một khi mẫu thân của nàng đã mất đi thân phận chính thất ở phủ Sở quốc công, nàng cũng sẽ biến thành thứ nữ.

Sắc mặt Nam Cung Hoài có chút âm trầm nhìn chằm chằm vào Nam Cung Mặc, Trịnh thị càng là tức giận đến sắc mặt xanh mét, bộ dạng nhìn qua giống như lung lay sắp đổ. Nam Cung Mặc có chút kỳ quái nhìn Nam Cung Hoài, thân phận Trịnh thị căn bản không đủ để đối ngoại, giao tiếp cũng như lo liệu toàn bộ phủ Sở quốc công, một là vì hoàng thượng đối với việc thiết thất phủ chính (từ thiết lên làm vợ) không thích, hai là nhà mẹ đẻ Trịnh thị đơn bạc, không, nhà mẹ đẻ Trịnh thị không phải đơn bạc, nàng căn bản không có nhà mẹ đẻ. Cơ bản cũng coi là không rõ lai lịch. Vì vậy phủ Sở quốc công những năm qua cũng cứ như vậy lúng ta lúng túng trải qua. Rõ ràng là gia thế nhất lưu, nhưng lại chỉ có thể quan hệ với nhân mạch nhị lưu. Nhưng mà Nam Cung Hoài lại tựa hồ như chưa từng nghĩ tới chuyện lấy một thế tử chính thất khác, chẳng lẽ lại là... Thật sự thích?

"Có cái gì không đúng sao?" Nam Cung Mặc hỏi hột hột lại. Trong đôi mắt lộ ra một tia nghi hoặc nhàn nhạt, dường như đang hỏi Nam Cung Hoài nàng nói sai ở đâu.

"Được rồi." Nam Cung Hoài có chút tức giận nói: "Một cô nương như người quản nhiều việc như vậy làm gì? Về sau muốn mua cái gì liền trực tiếp đến phòng thu chi lấy tiền là được." Lời này của Nam Cung Hoài chẳng khác gì là ngầm đồng ý cho Nam Cung Mặc về sau có thể tùy ý lấy tiền trong phòng thu chi, mà liền cả Trịnh thị thậm chí là người thừa kế tương lai như Nam Cung Tự đều không có tư cách. Nhưng là đồng thời, Nam Cung Hoài cũng không có thái độ gì với việc thay thế đương gia phu nhân Nam Cung gia.

Đối với việc này, Nam Cung Mặc cũng không cảm thấy thất vọng, nếu là Nam Cung Hoài đã từng cân nhắc đến những vấn đề này, Trịnh thị cũng sẽ không thể chiếm cứ được vị trí đương gia chủ mẫu nhiều năm như vậy. Huống chi tương lai phủ Sở quốc công cũng không phải do nàng kế thừa, nàng quản nhiều như vậy làm cái gì? Lúc này nói vậy chủ yếu là khiến cho Trịnh thị ngọt ngọt mà thôi.

Nam Cung Mặc không nói thêm gì, người khác cũng đã ngồi không yên. Nam Cung Thủ đứng lên, tức đỏ mặt nói: "Dựa vào cái gì?! Phụ thân, dựa vào

cái gì mà đại tỷ vừa về lại có thể tùy tiện lấy tiền trong phòng thu chi? Tùy tiện mua mấy thứ linh tinh liền xài mất một ngàn lượng bạc mà phụ thân cũng không thèm trách móc một tiếng? Ngân quang của toàn bộ người trong phủ chúng ta trong một tháng cũng không bằng một ngày tiêu hoang của đại tỷ a? Phụ thân bất công như vậy, chẳng lẽ Thù nhi không phải nữ nhi của phụ thân, chẳng lẽ đại ca nhị ca không phải nhi tử của phụ thân? Phụ thân chỉ cần một mình đại tỷ phải không?"

Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy không nói gì thêm, nhưng sắc mặt Lâm thị, thê tử Nam Cung Tự, lại có chút không dễ coi. Đối với vị muội phu Nam Cung Mặc này, nàng cũng không có hiềm khích gì, chẳng qua là lúc trước quan hệ với Nam Cung Thủ coi như không tệ, hôm nay đột nhiên vị muội muội kia quay về nên có chút không quen mà thôi. Dù sao, luận thân nhất định là Nam Cung Mặc cùng nàng thân thuộc hơn một ít, nhưng mà luận giao tình thì nàng với Nam Cung Thủ vẫn là gần gũi hơn. Mà lúc này Lâm thị đối với Nam Cung Mặc đúng là nói không nên lời. Tuy rằng phụ thân sủng ái Nam Cung Mặc không có quan hệ gì với nàng, nhưng mà đãi ngộ khác biệt liên khó tránh khỏi sẽ khiến người khác ghen ghét. Huống chi, lúc trước Trịnh thị vì muốn kìm hãm Nam Cung Tự, cho nên khi chọn lựa thê tử cho hắn chắc chắn sẽ không chọn những người có xuất thân tốt, nguyên bản Lâm thị chỉ là một thứ nữ xuất thân từ gia tộc thư hương. Lâm gia chẳng qua là một tiểu gia tộc trong thành Kim Lăng không được để ý tới, mà chức vị cao nhất trong nhà cũng chỉ là một chức quan tam phẩm. So với dân chúng bình thường đúng là tốt hơn nhiều, nhưng so sánh với Sở quốc công, Nam Cung Hoài thì phải cách biệt một trời một vực.

Lúc trước Trịnh thị chọn thê tử cho Nam Cung Tự cũng phí không ít tâm tư. Nhà mẹ đẻ của vị thiếu phu nhân tương lai kia không thể quá hiển hách vì nếu quá hiển hách thì Trịnh thị căn bản là không chèn ép được. Nhưng cũng không thể quá tệ, Lâm gia tuy rằng không lớn, nhưng gia phong trong nhà cũng không tệ, lão gia tử Lâm gia làm quan cũng coi như có chút danh tiếng. Mà dung mạo, tài hoa cùng tính cách của Lâm thị đều không tìm ra tật xấu gì. Nữ tử như vậy nếu muốn chống đỡ hậu viện của phủ Sở quốc công, trừ phi có người hảo hảo dạy bảo cùng ma ma luyện cho thì chắc chắn sau vài năm có thể thành châu báu. Nhưng mà Lâm thị hiển nhiên không có cơ hội như vậy.

Đừng nói là quản lý gia sản, mấy năm qua Trịnh thị đều không phân cho nàng nửa điểm quyền lợi quản sự. Lâm thị vốn cho là sau khi gả vào phủ Sở quốc công liền có thể nở mày nở mặt, khiến tỷ muội ao ước. Nhưng không ai biết hơn mười lượng bạc ngân quang mỗi tháng của nàng chỉ được trông coi cái sân nhỏ nhỏ của mình. Nếu không có người nào hơn thì cũng thôi, nhưng hôm nay Nam Cung Mặc vừa về đến lại xài tiền như nước, trong nội tâm Lâm thị sao có thể thoải mái?

Người chính thức hồn nhiên không thèm để ý ở đây đại khái là là Nam Cung Huy. Theo Nam Cung Huy thì sản nghiệp của mẫu thân đều là lưu cho Mặc nhi, coi như là Mặc nhi phung phí nhiều hơn nữa thì đó cũng là tự xài tiền của nàng. Đương nhiên vẫn phải nhắc nhở Mặc nhi không nên quá lãng phí, nhưng nếu Mặc nhi thật sự muốn xài tiền thì không tới phiền người khác chen miệng.

Nam Cung Mặc dựa vào ghế, có chút thương cảm mà nhìn Nam Cung Thủ đang nổi giận đùng đùng. Thật sự nàng cũng không muốn khiến Nam Cung Thủ lâm vào tình cảnh này, ai bảo mẫu tử Nam Cung Thủ không thấy rõ tình thế? Nàng Nam Cung Mặc can tâm tình nguyện tiết kiệm hay là tiêu tiền như nước là lựa chọn của nàng, không cần người khác phải nhắc nhở.

Trịnh thị cảm thấy không tốt, vội vàng ngăn cản Nam Cung Thủ, nhưng mà nàng cũng không thể chịu đựng việc này. Ai biết Nam Cung Mặc có thể nhোáng cái tiêu sạch phòng thu chi hay không? Nếu bắt nàng phải chi mấy trăm ngàn lượng thì ai chịu nổi? Do dự lúc này cũng đã chậm. Chỉ thấy Nam Cung Mặc duyên dáng dần ra một nụ cười u lãnh, tự tiểu phi tiểu nhìn Nam Cung Thủ nói: "Nhị muội, ta tiêu mất một phần tiền của phủ Sở quốc công sao?"

"Chẳng lẽ hôm nay ngươi phung phí tiền bạc như vậy không phải là từ phủ Sở quốc công chắc?" Nam Cung Thủ tức giận nói.

"Ngươi sai rồi," Nam Cung Mặc bình tĩnh nói: "Ta tiêu tiền mẫu thân ta lưu lại." Nghiêng đầu nhìn Nam Cung Hoài ngồi trên, nói: "Phụ thân, lúc trước người bảo Uyển phu nhân đem sản nghiệp của mẫu thân giao cho ta, nhưng lại sai người đem một rương bạc đến. Nguyên lai, sản nghiệp mẫu thân lưu lại cho ta chỉ còn lại có một ngàn lượng sao?"

Thần sắc Nam Cung Hoài có chút phức tạp nhìn Nam Cung Mặc, nói: "Ngươi tuổi còn..."

"Phụ thân!" Nam Cung Mặc không chút lưu tình nào cắt đứt lời nói của hắn, trầm giọng: "Tôi đã một năm nữa ta phải thành thân. Ngươi bây giờ nói với ta... Ta tuổi còn quá nhỏ? Có phải định chờ sau khi ta lập gia đình, đồ cưới của ta còn phải nhờ cậy Uyển phu nhân quản lý hay không? Không bằng để cho nàng theo ta gả đến phủ Tĩnh Giang quận vương, thế nào?"

"Đại tiểu thư!" Trịnh phu nhân nhìn không được tức giận nói, lời này của Nam Cung Mặc rõ ràng là đem nàng trở thành bà tử* trong đám của hồi môn.

(*Bà tử: Ở đây có thể hiểu là vú nuôi hay ma ma thiếp thân,...)

"Ý các ngươi thế nào?!" Nam Cung Hoài có chút tức giận nhìn về phía huynh đệ Nam Cung Tự.

Lâm thị ngẩng đầu nhìn Nam Cung Hoài, do dự một chút vẫn là cúi đầu xuống—trong lòng vui mừng. Nam Cung Huy vô tình nói: "Mẫu thân đã nói những sản nghiệp kia đều là lưu cho Mặc nhi làm đồ cưới, tự nhiên là giao cho chính nàng xử lý. Đại ca, ngươi nói có đúng hay không?" Nam Cung Tự trầm mặc một lát, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Hoài: "Nhị đệ nói phải."

"Đại công tử!" Trịnh thị tức giận kêu lên.

"Đại ca!" Nam Cung Thủ cũng gào theo.

Nam Cung Tự không nhìn các nàng, mà ngẩng đầu nhìn Nam Cung Hoài, trầm giọng nói: "Phụ thân, mẫu thân trước khi lâm chung đã sớm nói đồ cưới của nàng đều là lưu cho Mặc nhi, nên bảo ta cùng nhị đệ trông coi cho tốt. Phủ Sở quốc công chúng ta không thiếu tiền, hà tất phải mạnh mẽ lưu lại đồ cưới của mẫu thân để cho người ta lời ong tiếng ve? Huống chi, Mặc nhi cũng nên học quản lý sản nghiệp. Nếu không lúc gả tới phủ Tĩnh Giang quận

vuơng sao có thể làm chủ đương gia?"

Nam Cung Thủ tức giận đến đến sắc mặt xanh mét, cười lạnh nói: "Thân phận Vệ Quân Mạch như thế, nằng cần gì phải làm chủ đương gia?"

"Láo xược!" Nam Cung Tự mảy kiếm trầm xuống, "Tốt nhất ngươi nên thận trọng từ lời nói đến hành động, một tiểu thư Sở quốc công như ngươi có thể tùy tiện nói loại lời này sao?"

Nam Cung Tự rút cuộc vẫn là trưởng tử phủ Sở quốc công, cho nên uy nghiêm vẫn phải có. Huống chi huynh trưởng rắn dạy muội muội cũng hợp lẽ thường.

Nam Cung Hoài lạnh lùng không nói lời nào, phủ Sở quốc công thiếu tiền sao? Ai thiếu tiền thì phủ Sở quốc công cũng sẽ không thiếu tiền. Nếu bàn về vàng bạc, phủ Sở quốc công có lẽ sẽ kém Chu gia một chút, nhưng mà nếu nói là bảo bối, mười Chu gia cũng không bằng được phủ Sở quốc công. Lúc trước thiên hạ đại loạn, Nam Cung Hoài thân là tướng lĩnh đại quân làm sao lại không vơ vét của cải? Huống chi năm đó Nam Cung Hoài công phá Đồ Thành Bắc Nguyên và truy kích hoàng thất Bắc Nguyên còn sót lại, sau lưng đến cùng đã lấy được bao nhiêu bảo tàng ai cũng không biết. Nhưng mà ít nhất, chỉ cần Nam Cung gia không bị xét nhà diệt tộc, hậu nhân Nam Cung gia nếu không lãng phí thì chắc chắn ba bốn thế hệ có thể vinh hoa phú quý suốt đời.

Cho nên, nếu nói là Nam Cung Hoài muốn giữ lại đồ cưới thì từ lưu cho Nam Cung Mặc, hẳn thật sự không có ý nghĩ này. Nhưng mà hẳn chủ động là một chuyện, nữ nhi chủ động muốn lại là một chuyện khác. Lúc này nghe trưởng tử khuyên bảo xong, nguyên bản nộ khí Nam Cung Hoài đang bộc phát ngược lại là nén xuống một chút. Liếc nhìn Nam Cung Mặc thật sâu, trầm giọng nói: "Thôi được, đại ca nhị ca ngươi nói không sai, không bao lâu nữa ngươi cũng phải thành thân rồi, những chuyện này đúng là nên học trước."

Nam Cung Mặc rũ mắt, thản nhiên nói: "Đa tạ phụ thân thương cảm."

"Lão... Lão gia..." Mắt thấy việc này sắp dừng, Trịnh thị nhin không được dón dập kêu lên.

Nam Cung Hoài khẽ hừ một tiếng, có chút không vui mà liếc Trịnh thị. Hẳn chỉ là một thôn phu hương dã nhưng lại có thể tung hoành nửa đời, cho tới bây giờ cũng không phải người ngu, những ngày qua Trịnh thị đã làm gì hẳn đều nhìn ở trong mắt, nếu không phải Trịnh thị luôn sử dụng chút ít thủ đoạn nhỏ, Nam Cung Mặc coi như là đã có thành kiến với người phụ thân như hẳn từ lúc trước, cũng sẽ không bộc lộ vẻ chán ghét rõ ràng như thế. Tự làm tự chịu, Nam Cung Hoài cũng không có ý định nghiêng về phía Trịnh thị. Phất tay nói: "Cho người đem sổ sách tới, giao lại trước mặt Huy nhi cùng Tự nhi, miễn cho tương lai xảy ra vấn đề gì." Lại quay người nhìn về phía Nam Cung Mặc nói: "Ngươi cũng yên tâm, phụ thân ta đối với hai tỷ muội các ngươi tự nhiên là đối xử như nhau. Đồ cưới mẫu thân ngươi để lại vẫn là của ngươi, tương lai thời điểm ngươi thành thân, của hồi môn ta cho ngươi cũng sẽ không thiếu một chút gì."

Nam Cung Mặc cũng không thêm để ý về trào phúng trong lời nói của Nam Cung Hoài, nằng vội vã lấy những sản nghiệp này về thứ nhất là không muốn tiện nghi Trịnh thị, thứ hai là nằng cần phải có chút ít sản nghiệp để che giấu tài sản trong tay nằng, nếu không lúc tiêu tiền đều thấy không thoải mái, nằng cũng lười giải thích lai lịch của đồng tài sản kèch xù trong tay nằng. Về phần đồ cưới thân mẫu Mạnh thị lưu lại, đối với nằng mà nói cũng không phải là quá quan trọng.

Trịnh thị suýt nữa cắn nát môi, những năm qua tuy rằng nằng trông coi toàn bộ phủ Sở quốc công, nhưng mà nằng cũng biết lão gia cũng không có đem tất cả sản nghiệp Nam Cung gia giao cho nằng. Không, thời điểm khai quốc sổ sản nghiệp hoàng thượng ban cho Nam Cung gia cũng không nhiều. Nam Cung Hoài chính là từ trên chiến trường lấy được những tài bảo kèch xù kia. Nhưng mà những tài bảo này đều ở trong tay Nam Cung Hoài, ai cũng không được chạm tới. Rất hiển nhiên, trừ phi tương lai Nam Cung Hoài chết thì sẽ truyền lại cho Nam Cung Tự, nếu không người khác đừng nghĩ đụng đến những vật này. Một khi đồ cưới của Mạnh thị bị Nam Cung Mặc lấy đi, sổ sản nghiệp nằng có thể nắm giữ trong tay sẽ mất đi một nửa. Với thói quen tiêu tiền như nước trong những năm qua, làm sao nằng có thể chịu tổn thất một số tiền lớn như vậy được?

Nam Cung Thủ càng là không cam lòng, đáng tiếc nằng không cam lòng cũng không có biện pháp. Những thứ kia đều là thân mẫu Nam Cung Mặc lưu lại, chắc chắn tiện nghi cũng sẽ không đến trong tay nằng.

Chỉ chốc lát sau, quân sự liền đem sổ sách tới, đồng thời Nam Cung Mặc cũng khẽ lấy tờ giấy trong tay áo ra. Tờ danh sách này liệt kê tất cả tài sản mà năm đó trước khi Mạnh thị lâm chung đã lưu lại cho nằng. Trong đó có một nửa ở phía trên dùng bút màu đỏ gạch đi, đó là phần Mạnh thị lưu lại cho hai nhi tử. Đồ cưới của Mạnh thị chia thành hai phần, hai nhi tử là một nửa, nửa còn lại là đồ cưới của nữ nhi. Bất quá một phần kia của Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy chỉ sợ là không thể ở lại trong tay bọn hắn rồi, dù sao khi đó Nam Cung Tự cũng chưa lập gia đình, mà bây giờ lại ở trong phủ Sở quốc công. Chuyện của Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy nằng sẽ không xen vào, nhưng mà phần còn lại thuộc về Nam Cung Khuynh nằng vẫn phải cảm về.

"Ngươi ngược lại là cẩn thận." Nam Cung Hoài hừ nhẹ.

Nam Cung Mặc nhú mày, nói: "Mẫu thân đã để lại cho ta, chắc chắn ta phải bảo quản cẩn thận."

Nam Cung Hoài nghen lời, không nói gì nữa.

Sản nghiệp Mạnh thị lưu lại đương nhiên sẽ không ít, Mạnh gia vốn là đại gia tộc truyền thế, Mạnh thị lại là hậu nhân cuối cùng của Mạnh gia, cho nên nguyên bản rất nhiều sản nghiệp Mạnh gia cuối cùng cũng là giao lại cho Mạnh thị. Lan ma ma chậm rãi đọc số đồ vật trên giấy, Trịnh thị chỉ thấy sắc mặt càng ngày càng tái nhợt. Gắt gao nhìn chằm chằm Lan ma ma, dường như mỗi một câu đều muốn lấy đi một mạng của nằng.

Số cửa hàng, tại thành Kim Lăng cùng một số thành lớn xung quanh trong sản nghiệp mà Mạnh thị lưu lại tổng cộng là hơn hai mươi, ruộng đồng thôn trang liền khoảng chừng hơn ba nghìn mẫu, còn có thêm vài phủ đệ. Đây là sản nghiệp mà Mạnh thị quản lý, nhưng hiển nhiên Mạnh thị chỉ tính toán lưu

lại cho nữ nhi một phần đồ cưới phù hợp, còn sản nghiệp dư lại toàn bộ đổi thành ngân quang, mười tám vạn lượng ngân phiếu ghi rành mạch trên tờ giấy. Mặt khác còn có đồ vật đáng giá trong Ký Sương Viện, Phủ Văn Đường, Tầng Thư Lâu. Thi họa, đồ cổ bên trong Tầng Thư Lâu phần lớn là do Mạnh gia tích góp từng tí trong các thời kỳ, Mạnh thị cũng nói toàn bộ giao cho nữ nhi làm đồ cưới. Mạnh thị vì nữ nhi này có thể nói là đã hao hết tâm tư ý định, một đám đồ cưới như vậy, cho dù là Nam Cung Hoài không chịu cho nàng lấy một phần tiền, Nam Cung Khuynh cũng có thể gả đi vô cùng phong quang. Chỉ cần Nam Cung Khuynh không phải là quả hồng mềm tùy người nắm bóp, chỉ bằng phần đồ cưới này thì vô luận nàng gả cho ai cũng có thể nở mày nở mặt.

Chỉ tiếc, Mạnh thị hiển nhiên không ngờ rằng, Nam Cung Khuynh căn bản cũng không có thể sống đến tuổi lấy chồng, uổng phí một phen tâm tư của mẫu thân.

Nhìn Trịnh thị thất thần ngồi ở một bên, đáy mắt Nam Cung Mặc lướt qua một tia sáng lạnh. Nàng mới không tin lúc trước Nam Cung Khuynh thiếu chút nữa bị bán vào trại thổ phi chỉ là điều ngoài ý muốn. Nếu như hôm nay nàng đã trở thành đích nữ Nam Cung gia, như vậy... Chuyện năm đó sớm muộn gì cũng sẽ sáng tỏ.

Nam Cung Mặc nhớ rành mạch tờ danh sách trong tay, Nam Cung Hoài Nam Cung Tự Nam Cung Huy đều ở đây nên Trịnh thị cũng sẽ không dám động tay chân, cuộc chuyển giao kế tiếp cũng là thập phần thuận lợi. Mười tám vạn lượng ngân phiếu kia vẫn còn ở trong tay Nam Cung Hoài, Nam Cung Hoài vốn định đợi đến thời điểm Nam Cung Mặc thành thân giao lại cho nàng một lần nữa, nhưng lần này bị Nam Cung Mặc tức giận, cũng trầm mặc sai người tới thư phòng mang đến trước mặt cho Nam Cung Mặc. Thấy con mắt của Trịnh thị đều đỏ, khóe miệng cũng run rẩy theo.

Sắc mặt Nam Cung Thủ trắng bệch, kinh ngạc mà nhìn qua Nam Cung Mặc không nói được gì. Nàng chưa bao giờ cảm thấy mình không cùng một đẳng cấp với Nam Cung Mặc như hiện tại. Đợi đến thời điểm mình xuất giá, dù là mình là gả cho Hoàng trưởng tôn, nhưng phụ thân sẽ cho mình đồ cưới phong phú như vậy sao? Căn bản là không thể. Vừa rồi nàng cũng nghe phụ thân nói, tương lai Nam Cung Mặc xuất giá sẽ cho nàng thêm nữa, hai tỷ muội các nàng đều giống nhau. Thế nhưng... Thật sự giống nhau sao? Nếu như... Nếu như nàng cũng có mẫu thân như Mạnh thị...

Trịnh thị trong lúc vô tình nhìn về phía nữ nhi, nhưng lại chứng kiến ánh mắt Nam Cung Thủ nhìn mình tràn đầy u oán cùng ghét bỏ, không khỏi sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Đến Thăm Tạ Phủ, Ra Mắt Công Chúa

Trở lại Ký Sương Viện, Lan ma ma vui mừng nhìn Nam Cung Mặc nói: "Đại tiểu thư đã trưởng thành, làm việc đúng là so với phu nhân năm đó càng nhiều hơn mấy phần quyết đoán, phu nhân dưới tuổi vàng biết được cũng có thể yên tâm." Lan ma ma cũng không cảm thấy Nam Cung Mặc làm như vậy là không tôn trọng Nam Cung Hoài. Ở trong mắt Lan ma ma, việc Nam Cung Hoài để nữ nhi mới mười một tuổi ở nông thôn năm năm chẳng thêm quan tâm, như vậy hẳn đã không xứng đáng làm phụ thân của đại tiểu thư. Huống chi lại nghe theo Trịnh thị, chỉ hôn đại tiểu thư cho thế tử phủ Tĩnh Giang quận vương, nếu đại tiểu thư không đủ cường ngạnh, chỉ sợ tương lai bị người ta chà đạp liên xương cốt bột phấn đều không còn.

Nam Cung Mặc không quan tâm, nhìn sổ sách trong tay, nói: "Sản nghiệp lúc trước của mẫu thân đều là Lan ma ma quản lý, hôm nay vẫn phải làm phiền Lan ma ma rồi. Toàn bộ đều bình thường như trước là được."

Lan ma ma gật đầu, bà đã quyết định cả đời này sẽ thay phu nhân trông coi đại tiểu thư, hôm nay đại tiểu thư lại nguyện ý tín nhiệm bà, bà tự nhiên cảm thấy cao hứng. Do dự một chút, Lan ma ma nói: "Phu nhân đã đặt mua đầy đủ đồ cưới cho đại tiểu thư, nhiều quá cũng không tốt. Không biết đại tiểu thư có gì muốn làm không?"

Nam Cung Mặc suy nghĩ một chút, nói: "Về sau lợi nhuận mỗi tháng xuất ra ba phần, một phần đưa đến thư viện Tạ gia, mặt khác hai phần còn lại dùng để mở thiện đường* a."

(*Thiện đường: Có thể hiểu theo nghĩa làm từ thiện,...)

"Mở thiện đường... Đúng là rất tốt, bất quá... Nếu đại tiểu thư trực tiếp làm vậy mà nói, chỉ sợ khuê dự của người sẽ có tiếng xấu." Cũng không phải làm việc tốt thì sẽ tốt, một tiểu thư khuê các chưa lấy chồng như đại tiểu thư, xuất đầu lộ diện đi mở thiện đường, chắc chắn sẽ làm cho người ta nghĩ rằng nàng đang mua danh chuộc tiếng.

Nam Cung Mặc phát tay, thân nhiên nói: "Không có gì, việc này không cần đường hoàng, cũng không lấy danh nghĩa của ta đi làm. Lan ma ma chỉ cần chuẩn bị tiền mỗi tháng cho tốt là được. Làm nhiều chuyện xấu cũng không ổn, vẫn là làm chút ít chuyện tốt tích phúc."

Lan ma ma có chút buồn cười, "Đại tiểu thư rất thiện lương, hiếu thuận, sao lại làm chuyện xấu gì được? Bất quá làm nhiều việc thiện cũng tốt, năm đó phu nhân ở quý phủ chúng ta cũng mở ra thiện đường để cứu tế dân chúng, đáng tiếc khi phu nhân không còn, về sau..." Lắc đầu, Lan ma ma nói: "Đại tiểu thư cùng phu nhân quả thật là mẫu tử. Chẳng qua là, đại tiểu thư đưa tiền đến thư viện Tạ gia hình như không được tốt cho lắm. Tạ gia rốt cuộc là vẫn là một gia tộc lớn, chúng ta đưa tiền đến, không khỏi làm cho..."

"Sao vậy? Giáo thư dục nhân tự nhiên là càng nhiều càng tốt. Nhất là chúng ta đưa tiền tới thư viện, chứ không phải là tới Tạ gia. Tạ hầu là người hiểu chuyện, sẽ rõ ý định của chúng ta. Huống chi, mấy năm qua Tạ gia chỉ sợ cũng làm không ít việc tốt, Tạ hầu cao thượng, tạo phúc thiên hạ, chúng ta dù

có cố gắng hết sức thì vẫn chỉ là sức lực non nớt." Nam Cung Mặc nói khẽ. Thời điểm khai quốc, các võ tướng cùng Nam Cung Hoài ăn đủ, no bụng, trái lại thế gia như Tạ gia, Mạnh gia lại tổn thất khá lớn. Một là vì ủng hộ đương kim hoàng thượng tổn thất rất nhiều tiền tài, hai là phân chia lợi ích sau khi khai quốc, bọn hắn đều bị tổn thất không ít. Mạnh gia hôm nay đã không còn ai, gia nghiệp Mạnh gia to như vậy dù chỉ còn lại một phần thì cũng đủ cho Nam Cung Mặc nâng tiêu xài cả đời. Nhưng mà tôn tử Tạ gia vẫn còn, mà bọn họ cũng không phải đều hài lòng, không chút oán hận với việc an bài của hoàng thượng.

Lan ma ma gật đầu, "Lão nô cũng không hiểu nhiều chuyện, đại tiểu thư suy tính chu toàn, lão nô sẽ làm tốt, sáng mai liền phái người đem thu chi tháng này qua."

"Có ma ma xử lý việc này ta rất yên tâm." Nam Cung Mặc cười nói, "Ma ma cứ ngồi xuống nói chuyện."

Lan ma ma tạ ơn, vẫn ngồi xuống ghé đầu bên dưới như cũ khiến Nam Cung Mặc có chút bất đắc dĩ. Lan ma ma nghiêm túc nói: "Hôm nay tiểu thư lấy lại được nhiều sản nghiệp như vậy, vị ở Thái Vu Viện kia chỉ sợ là đồ mất, cũng không biết có thể làm ra chuyện kinh thiên gì hay không. Lão nô nghĩ là Ký Sương Viện chúng ta nên tăng cường thêm mấy thủ vệ tráng kiện tuần tra ban đêm."

Nam Cung Mặc trầm ngâm một lát, phát tay nói: "Không cần, hai ngày nữa ta tới chọn thủ vệ là được. Người ở trong phủ này, chọn lại thì có cái gì khác biệt. Ma ma mấy năm qua sống trong phủ, ta muốn hỏi một chút, vị đại tẩu kia của ta là kiểu người gì?" Lan ma ma thở dài nói: "Thiếu phu nhân... Cũng không phải là lão nô muốn đặt điều về thiếu phu nhân. Nhưng là... Nếu là phu nhân còn sống, cho dù là chọn một cô nương có nhà mẹ đẻ không thông viết văn võ tướng, cũng sẽ không để cho đại công tử lấy một vị thiếu phu nhân như vậy."

"Không tốt?" Nam Cung Mặc nhíu mày.

Lan ma ma lắc đầu nói: "Cũng không phải không tốt, nhà chúng ta nếu là một gia tộc bình thường thì thiếu phu nhân chỉ cần giúp chồng dạy con cùng quản gia là được. Nhưng đại tiểu thư thử nhìn những năm qua, thiếu phu nhân đã vào cửa mấy năm, đừng nói là quản gia, liền cả quyền quân sự cũng không có nửa phần. Ngay cả Lệ Cần Viện, nếu không phải có đại công tử quản lý cùng thì chỉ sợ cũng hờ hững bốn phía. Nghe nói sau lưng thiếu phu nhân luôn oán trách chính mình không giống như là thiếu phu nhân phủ quốc công, nhưng nàng lại không nghĩ rằng chính nàng còn không có lấy nửa điểm bộ dáng của một vị thiếu phu nhân. Những thứ khác thì không nói, nhưng kể cả công chúa đã xuất giá cũng giữ vài phần khí chất, không hề khiến nhà chồng xem thường giống như vậy? Đại công tử... Đại công tử cũng là số khổ a. Mong tương lai nhị công tử sẽ không..."

Nam Cung Mặc cười lạnh nói: "Nếu là tương lai nhị ca cưới một thê tử cường thế, lúc đấy chỉ sợ phủ Sở quốc công mới thật sự náo nhiệt."

Lan ma ma trầm mặc một lát, cũng đành phải lắc đầu thở dài. Nếu là tương lai nhị công tử lấy một nữ nhi nhu nhược yếu ớt giống như đại thiếu phu nhân, chắc chắn hai vị thiếu phu nhân sẽ bị Trịnh thị chèn ép. Nhưng mà nếu nhị công tử lấy một cô nương cường thế khí phách, vị đại thiếu phu nhân kia không chèn ép được nhị thiếu phu nhân, vậy tương lai hai người sẽ tranh chấp ác liệt, thậm chí ngay cả hai vị công tử nguyên bản cảm tình vô cùng tốt chỉ sợ cũng sẽ xảy ra vấn đề. Đến lúc đó vẫn là Trịnh thị ngư ông đắc lợi.

"Chuyện này... Đại tiểu thư, chuyện này nên làm sao cho phải a."

Nam Cung Mặc thân nhiên nói: "Ma ma hà tất lo lắng, chuyện này có quan hệ gì với chúng ta? Ta hỏi một chút bất quá là không muốn mấy ngày tới sống trong phủ giao du nhằm người mà thôi."

Lan ma ma thở dài, trong lòng biết đại tiểu thư vẫn còn khúc mắc với đại công tử cùng nhị công tử. Chẳng qua là chuyện kia không biết nên làm sao, năm đó phu nhân vừa qua đời, chính bà phụng bồi đại tiểu thư cũng đã chảy không biết bao nhiêu nước mắt, thậm chí đại công tử lòng dạ ác độc a.

Nam Cung Mặc nhíu mày, hỏi: "Hôm kia mang quà về từ Đan Dương tới Lệ Cần Viện, đại tẩu có đưa đáp lễ?"

Lan ma ma có chút khó xử nói: "Ngày hôm qua thiếu phu nhân cho người đem một hộp điểm tâm tới đây, nói là đại tiểu thư hồi lâu không trở lại kinh thành, ném thử cho nóng." Chẳng qua là bà sợ đại tiểu thư tức giận nên không có nói. Chuyện đáp lễ này cũng không cần nhiều hay đắt hơn, chỉ cần tận tâm là được. Có tâm hay không chỉ cần nhìn cũng có thể nhận ra được, mà càng quyền quý lại càng đại biểu cho cấp bậc lễ nghĩa cùng tình cảm. Tự như đại tiểu thư chuẩn bị lễ vật cho lão phu nhân Tạ gia, nếu bàn về quý báu thì một vài món đồ cổ trong Tàng Thư Lâu so với kia miếng ngọc như ý đắt hơn rất nhiều, thêm nữa đại tiểu thư tặng đồ thì vẫn là dựa vào sở thích của lão phu nhân, cùng tâm ý của nàng. Tùy tiện chọn một kiện đồ cổ, coi như là giá trị liên thành nhưng không nhìn ra nửa điểm tâm ý. Mà thiếu phu nhân, đối mặt với vị muội phu chưa từng thấy qua trước kia, cho dù chỉ là tiện tay lấy một cây trâm ngân quang từ trên đầu đưa cho đại tiểu thư nhưng cũng là so với một hộp điểm tâm do nha hoàn đi mua lớn hơn nhiều lần.

Nói dễ nghe là không có tâm ý, còn nói khó nghe chính là tùy tiện, tham lam, ích kỉ.

Nam Cung Mặc khẽ nhắm mắt, lại mở ra vẫn là bình thường không gợn sóng, "Mà thôi, về sau nếu có chuyện gì thì trực tiếp tìm đại ca nói chuyện." Nàng không phải đang tức giận thái độ Lâm thị khinh mạn các nàng, cũng không phải là đang e ngại Lâm thị, mà là cảm thấy thật không đáng xứng đáng. Mạnh thị cả đời kiêu ngạo, nếu là biết có một người con dâu như vậy...

Đêm này trong phủ Sở quốc công cũng không có mấy người có thể ngủ ngon giấc. Trịnh thị cùng Nam Cung Thủ phần nộ, không cam lòng cũng không cần nhắc đến, trong Lệ Cần Viện Lâm thị cũng là thần bất thủ xá (*tâm hồn đi đâu mất). Nam Cung Tự nhìn thoáng qua Lâm thị ngồi cạnh bàn nửa ngày cũng không động đậy, mày kiếm cau lại hỏi: "Đang suy nghĩ gì?"

Lâm thị hồi phục tinh thần lại, miễn cưỡng cười nói, "Không... Không có gì." Do dự một chút, Lâm thị có ngẩng đầu lên nhìn về phía Nam Cung Tự: "Phu quân, hôm nay... Chuyện ngày hôm nay..."

Nam Cung Tự nhíu mày, hỏi: "Hôm nay làm sao?"

Lâm thị thấp giọng: "Hôm nay, Đại muội... Có phải có chút quá mức hay không?"

Nam Cung Tự ngừng một lát, thông suốt mờ mắt ra nhìn chăm chăm vào Lâm thị. Lâm thị bị hắn nhìn chăm chăm thấy không được tự nhiên, có chút chật vật quay đầu đi chỗ khác. Thanh âm Nam Cung Tự bình thường, nghe qua không rõ tâm tình gì, "Có gì quá mức?"

Lâm thị quần bách nói: "Thiếp thân mặc dù không được quản gia, nhưng cũng xem qua một ít sổ sách, đại muội lấy đi mất nửa phần sản nghiệp của phủ Sở quốc công. Nàng chỉ là một cô nương trong nhà... Giữ nhiều sản nghiệp như vậy, chỉ sợ cũng không tốt lắm. Ở chỗ phụ thân cùng mẫu thân..."

Nam Cung Tự lại nhìn chăm chăm vào nàng, thản nhiên nói: "Sở sản nghiệp kia đều là khi mẫu thân còn sống lưu lại cho Mặc nhi, nàng giữ là chuyện đương nhiên. Nam Cung gia cũng không thiếu sở sản nghiệp đó, những chuyện này ngại tốt nhất đừng quản nhiều, nếu rảnh thì tốt hơn nên đi tìm Mặc nhi tâm sự, khuyên nhủ Thù nhi không nên hồ đồ."

Lâm thị cắn môi, có chút ủy khuất. Phủ Sở quốc công đúng là không thiếu tiền, nhưng nàng cũng không có được nhiều tiền như vậy, một tháng phu thê nàng được không đến bốn mươi lượng ngân quang, trên quan trường phu quân cũng phải chuẩn bị ít nhiều, lúc nàng về nhà mẹ đẻ cũng muốn đem một số thứ tốt tới, mà bản thân nàng cũng cần chọn một vài bộ trang sức hợp ý. Nhưng Nam Cung Mặc vừa mới trở về mà trong một hồi liền lấy đi một nửa sản nghiệp trong nhà, phụ thân đưa cho nàng mười tám vạn lượng ngân phiếu cũng không chớp mắt một phút, nói thật, đem toàn bộ Lâm gia các nàng bán đi cũng không có nhiều tiền như vậy. Điều này khiến cho nội tâm Lâm thị sao có thể bình tĩnh? Huống chi, đã tiếp xúc mấy ngày nay, Lâm thị cũng phát hiện vị muội muội này đối với mọi người trong nhà vô cùng lãnh đạm, nửa điểm cũng không muốn kết giao.

Từ trong nội tâm, Lâm thị không thể nào cam tâm tình nguyện đi làm quen với vị muội phu chưa từng gặp mặt này. Ở trước mặt Nam Cung Mặc, một tẩu tử như nàng dường như trở nên kém hơn một bậc.

Nam Cung Tự cũng mặc kệ nàng nghĩ cái gì, chẳng qua là nói: "Nhớ kỹ lời của ta."

Lâm thị gạt đầu, dịu dàng nói: "Phu quân, ta nhớ kỹ rồi."

Đại tiểu thư phủ Sở quốc công trở về, đối với đám quyền quý lẫn quần khắp Kim Lăng mà nói đúng là chuyện lớn. Mấy năm qua, đích nữ dưới hai mươi tuổi trong phủ đám khai quốc công thần đi theo hoàng thượng mở biên cương như Ngạc quốc công, Tĩnh Giang quận vương, Trịnh quốc công,... phần lớn cũng đã xuất giá hết rồi, còn lại cũng chỉ là một vài thứ nữ. Mà Nam Cung Mặc xuất hiện, có thể nói chỉ còn có nàng cùng công chúa, quận chúa trong hoàng gia hay một số nữ tử có thân phận cao quý vẫn chưa lập gia đình. Tuy rằng nàng đã bị chi hôn cho Tĩnh Giang quận vương thế tử, nhưng vẫn là một nhân vật hết sức quyền thế nên khiến không ít người coi trọng.

Không tới vài ngày tất cả đám quyền quý trong kinh thành liên nhau chuyển thiệp mời dự tiệc tới cho thiên kim phủ Sở quốc công. Nhiều thiệp mời như vậy, Nam Cung Mặc chắc chắn không có khả năng đi đến từng phủ một, huống chi người nàng quen trong kinh thành cũng không có mấy, đi cũng không có ý nghĩa gì. Vì vậy Nam Cung Hoài liền hạ lệnh tổ chức yến hội, mời các thiên kim cùng phu nhân trong kinh thành tới phủ Sở quốc công. Nhân tiện thông báo cho tất cả mọi người rằng đại tiểu thư Nam Cung gia đã trở về, đồng thời cũng là một việc tốt cho Nam Cung Mặc nhận thức. Dù sao đám người đến Đan Dương tế tổ lúc trước chẳng qua chỉ là một bộ phận quyền quý trong kinh thành mà thôi.

Thiệp mời vừa phát ra, toàn bộ phủ Sở quốc công liền bận rộn. Bởi vì Nam Cung Mặc tổ chức yến hội, đương nhiên phải để Nam Cung Mặc tự định đoạt. Nam Cung Mặc cũng không phải là người hẹp hòi, nhẹ vụ tay, toàn bộ chi phí tổ chức yến hội liền lấy từ Ký Sương Viện, không cần phủ Sở quốc công phải cung cấp. Nam Cung Hoài tự nhiên không thể để như vậy, nếu ngoại nhân biết thì hẳn chắc chắn sẽ bị chế nhạo. Nhưng hắn cũng biết rõ tính tình của Nam Cung Mặc, suy nghĩ một chút liền trực tiếp cho nàng một ngàn lượng ngân phiếu để tự nàng an bài, coi như là để nàng luyện tập một chút, đến khi về làm dâu nhà người ta cũng không thấy lạ lắm. Dù sao, khi còn là một cô nương trong nhà thì không phải làm gì, nhưng một khi gả đi rồi thì nhất định phải chấp chương việc bếp núc, những chuyện này không muốn làm cũng không được. Khẽ nhủ mảy, có chút không yên lòng nói: "Người đối với mấy việc này chưa quen thuộc, nếu là có gì không hiểu, để Trịnh thị giúp người chuẩn bị cũng được."

Đôi môi Nam Cung Mặc kéo lên một tia trào phúng, dường như bản thân hoàn toàn không nhìn thấy Trịnh thị đang vội vàng bày ra điệu bộ tươi cười hiền lành, thản nhiên nói: "Đa tạ phụ thân, ta sẽ xử lý tốt."

Đây là cự tuyệt, Nam Cung Hoài cũng không nói gì, trầm mặc một lúc, nói: "Vậy cũng được." Thái độ bài xích Trịnh thị của trưởng nữ đã biểu hiện rõ ràng như thế, Nam Cung Hoài cũng không phải người ngu, hiểu rõ càng ép thì sẽ càng làm sự tình nghiêm trọng hơn, cuối cùng cũng chỉ là khiến phủ Sở quốc công bị mất mặt.

Quả nhiên, lại nghe Nam Cung Mặc tiếp tục nói: "Có đại tẩu giúp đỡ là được, ngày mai ta sẽ đích thân đến thăm Tả lão phu nhân, đến lúc đó cũng sẽ mời bá mẫu Tả gia tới đây."

Nam Cung Hoài do dự một chút, nói: "Làm phiền Tả Hưu phu nhân như vậy, liệu có ổn không?"

Nam Cung Mặc cười yếu ớt nói: "Lúc mẫu thân của ta cùng Tả Hưu phu nhân còn trẻ có tình cảm rất sâu đậm, chắc hẳn Tả bá mẫu sẽ nể mặt mẫu thân đến chỉ điểm cho vãn bối một chút." Nghe xong ý định của Nam Cung Mặc, Nam Cung Hoài triệt để không phản đối. Tình huống của Nam Cung gia những năm qua hẳn cũng đâu phải là không biết gì, bởi vì đương gia phu nhân có thân phận thấp hèn nên những người tự xưng là thân phận thanh cao kia, hoặc là nữ quyền thân phận cao quý chưa bao giờ đặt chân tới phủ Sở quốc công. Vô luận Nam Cung Hoài hẳn có quyền thế ngập trời thế nào, nhưng thực sự không quản được tất cả hành động của các nữ quyền, huống chi, những nữ quyền hào phú này có lòng tự trọng cùng bối cảnh rất lớn, bên trên cũng có hoàng thượng làm chỗ dựa. Hắn coi như là tức giận cũng không dám đi tìm phiền toái. Nếu như hôm nay bởi vì trưởng nữ trở về mà có thể làm cho Nam Cung gia gia nhập vào vòng quyền quý Kim Lăng mà không phải dựa vào một mình hắn cố gắng cheo chống như trước, hẳn sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

"Mặc nhi suy tính chu đáo, đã như vậy, yến hội lần này liền để ngươi làm chủ." Nam Cung Hoài gật đầu, cuối cùng quyết định. Sắc mặt Trịnh thị trắng nhợt, với tư cách là đương gia chủ mẫu thì chuyện xử lý yến hội trong phủ phải là quyền lợi cùng nghĩa vụ của nàng, lão gia giống như bắt đắc dĩ đem chuyện này giao cho Nam Cung Mặc, nhưng đối với đương gia phu nhân như Trịnh thị chính là đã kích trí mệnh. Nam Cung Hoài vừa vặn nói xong, thân thể Trịnh thị liền nghiêng ngã, dường như bản thân thấy được ánh mắt giễu cợt bọn hạ nhân trong sảnh.

"Phụ thân!" Nam Cung Thủ không chịu được liền kêu lên: "Phụ thân, người quyết định như vậy, mẫu thân biết giấu mặt vào đâu?"

Nam Cung Hoài có chút không kiên nhẫn mà nói: "Bất quá là một việc nhỏ, cũng đâu phải không cho mẫu thân ngươi quản gia. Đã là một cô nương trưởng thành phải hảo hảo học tam tòng tứ đức, đừng cả ngày nghĩ đến tranh quyền đoạt lợi như thế."

Đôi mắt Nam Cung Thủ hồng hồng, đậm chân kêu: "Từ khi Nam Cung Mặc trở về, phụ thân giống như chỉ coi một mình nàng là nữ nhi của người thôi phải không?" Nói xong liền ôm mặt khóc chạy ra ngoài. Lâm thị ngồi một chỗ có chút bất an nhìn theo thân ảnh Nam Cung Thủ, do dự một chút, vẫn là đứng dậy vội vàng đuổi theo.

"Thù nhi!" Trịnh thị đau lòng kêu lên, quay đầu lại nhìn Nam Cung Hoài, cắn răng nói: "Thù nhi nói không sai, lão gia. . . Chẳng lẽ tình cảm bao năm qua giữa chúng ta lại không bằng được đại tiểu thư sao?" Khi nói chuyện, các nàng trực tiếp đem Nam Cung Mặc ra bàn luận nhưng dường như một loạt biến hóa xảy ra trong đại sảnh cũng không có quấy nhiễu đến Nam Cung Mặc. Nam Cung Mặc bình tĩnh ngồi ở một bên uống trà, nhàn nhạt nhìn qua vẻ mặt oán hận của Trịnh thị, thần nhiên nói: "Uyển phu nhân, các ngươi hà tất phải bắt buộc phụ thân như thế? Chuyện này cũng đâu phải phụ thân cố ý không muốn ngươi làm chủ. Huống chi, những năm qua... Phụ thân vì ngươi mà một mực không chịu lấy kế thất, vậy nên liền cả một người chủ trì đại cục trong phủ Sở quốc công cũng không có, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?"

Nam Cung Hoài nguyên bản có mấy phần dao động khi nhìn thấy nữ nhi bảo bối của mình khóc lóc chạy đi cùng ánh mắt u oán của thê tử đã chung sống cùng mình bao nhiêu năm, nhưng nghe xong lời nàng nói ánh mắt khẽ biến, thần sắc ôn nhu lập tức bắt đầu nguội lạnh. Mặc nhi nói không sai, những năm qua hắn đối với Trịnh thị cũng là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Thân phận Trịnh thị không đủ để được cáo mệnh sắc phong, không thể vào cung dự tiệc, không được các phu nhân trong kinh thành vừa mắt, thực sự không phải là lỗi của hắn mà do thân phận Trịnh thị căn bản quá thấp. Trịnh thị còn vì vậy mà oán giận hắn, lòng tham không phải là quá nhiều đi?

Vừa nhìn thần sắc Nam Cung Hoài, Trịnh thị liền biết không thể đùa giỡn nữa. Nhắm mắt lại cường chế phần nộ trong lòng. Trịnh thị cúi đầu nói: "Đại tiểu thư nói rất đúng, thiếp thân biết sai rồi, lão gia thứ lỗi."

Nam Cung Hoài mặc dù vẫn không được vui, nhưng nhìn bộ dáng hèn mọn của thê tử đã chung sống hơn mười năm vẫn là thờ dài, phát tay nói: "Mà thôi, chuyện này liền giao cho Mặc nhi xử lý. Nàng là đích nữ phủ Sở quốc công, học làm những việc này cũng là hợp lý, ngoại nhân cũng không có thể nói gì được. Chênh lệch bao nhiêu cứ cho người tới phòng thu chi lấy tiền là được." Cuối cùng nhìn qua Nam Cung Mặc, Nam Cung Hoài đứng dậy đi ra cửa.

Trong đại sảnh một mảnh yên lặng, Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy ngồi ở một bên trầm mặc không nói. Nam Cung Huy có chút cảnh giác mà nhìn qua Trịnh thị, trong lòng cũng nguội lạnh. Nuôi dưỡng bọn hắn nhiều năm như vậy, quả nhiên là có mục đích!

"Đại tiểu thư thật có bản lĩnh." Vẫn là không nhịn được, bất chấp Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy vẫn còn ở đó, Trịnh thị nói.

Nam Cung Mặc giương mắt, bình tĩnh nói: "Uyển phu nhân chê cười rồi."

"Ngươi!" Trịnh thị nghiêng răng nghiêng lợi.

Nam Cung Mặc đứng dậy, khoan thai nói: "Không có việc gì, ta đi trước."

Nam Cung Huy cũng liền đặt chén trà xuống, đứng lên: "Mặc nhi, ta với ngươi cùng đi. Nhị ca có lời muốn nói với ngươi." Nam Cung Mặc không để ý, khẽ gật đầu, hai người một trước một sau rời khỏi. Nhìn bộ dáng không coi ai ra gì của bọn họ, Trịnh thị tức giận đến tím mặt, không còn có tâm tình ứng phó Nam Cung Tự, vò khăn tay sau cũng đi theo. Trong đại sảnh nhất thời trống rỗng, chỉ còn lại có một mình Nam Cung Tự, có chút xuất thần nhìn bức tranh cổ trên vách tường, Nam Cung Tự khẽ lắc đầu, bắt đắc dĩ thờ dài.

Sáng sớm hôm sau, Nam Cung Mặc yên vị trên xe ngựa phủ Sở quốc công đi tới Tà gia. Nơi Tà gia ở cũng là vị trí danh vọng trong hoàng thành, tuy rằng nhìn qua không rộng lớn, hoa lệ bằng phủ Sở quốc công, nhưng diện tích cũng có thể coi là phủ đệ lớn nhất trong toàn bộ đám quyền quý Kim Lăng. Cho dù là quận vương hay hoàng thân, thậm chí là phủ đệ thái tử cũng không bằng được. Tà phủ vốn là khu nhà cũ do tổ tiên Tà gia để lại, năm đó sau khi Bắc Nguyên xâm chiếm Trung Nguyên, cả gia tộc Tà thị thoái ẩn núi rừng, khu nhà do tổ tiên để lại bị Bắc Nguyên chiếm lấy, cải biến thành vương phủ. Về sau hoàng thượng khai quốc, liền đem phủ đệ trả lại cho Tà gia, tất cả lệnh cấm toàn bộ dỡ bỏ, Tà gia vì có nguyên nhân gì đó nên một mực không chịu tu sửa lại, bởi vậy diện tích Tà gia tuy lớn, nhưng lại không được huy hoàng như trăm năm trước.

Xe ngựa dừng lại trước cửa lớn của Tà gia, sớm đã có một vị thiếu phụ thanh tú mang theo một đoàn quân sự thuộc hạ ra đón. Nam Cung Mặc bước xuống xe, thiếu phụ kia lập tức chạy ra chào, cười xinh đẹp nói: "Vị này chính là đại tiểu thư phủ Sở quốc công?" Nam Cung Mặc gật đầu, cười yếu ớt nói: "Tà thiếu phu nhân."

Nụ cười trên mặt thiếu phụ càng lớn, tiến lên kéo tay Nam Cung Mặc nói: "Đã sớm nghe tam muội nói về ngươi, khiến đại tẩu ta thật tò mò. Tổ mẫu cùng mẫu thân vẫn đang chờ ngươi, chúng ta vào thôi."

"Làm phiền Tà đại tẩu."

Tà thiếu phu nhân gật đầu cười nói: "Không hề là trường nữ phủ Sở quốc công, ta đây cũng không thích những cô nương hay khép nép kia. Tới đây,

chúng ta cùng đi."

Hai người dắt tay nhau đi vào cửa lớn Tạ gia, Tạ Bội Hoàn cũng đã chạy ra, sau lưng còn có một đám thiếu phụ cùng thiếu nữ xinh đẹp đi theo. Tạ Bội Hoàn vui mừng tiến lên, "Mặc nhi."

"Bội Hoàn, đã lâu không gặp."

Tạ Bội Hoàn cười nói: "Người mà vẫn chưa tới tìm ta, ta đây còn định mặt dày đến phủ Sở quốc công tìm người."

Tạ thiếu phụ nhân đi ở phía sau, nhìn lướt qua thần sắc khác nhau của mọi người, che miệng cười nói: "Tam muội, tổ mẫu vẫn đang chờ ở bên kia a. Người cũng đừng quên đón Mặc nhi ở chỗ này."

Tạ Bội Hoàn khó được khi thề lưỡi hải hươc, kéo Nam Cung Mặc nói khẽ: "Chúng ta đi mau."

Thần sắc Nam Cung Mặc bình tĩnh hướng về phía người nhà Tạ gia nhẹ gật đầu, tùy ý để Tạ Bội Hoàn kéo mình đến tiểu viện của lão phu nhân Tạ gia.

"Tổ mẫu, Mặc nhi đến rồi!" Vừa mới tới cửa, âm thanh giòn dã của Tạ Bội Hoàn liền vang lên. Tam tiểu thư Tạ gia đoan trang vẫn nhã trước mặt người ngoài, nhưng ở trong nhà hiển nhiên vẫn chỉ là một nữ nhi ngây thơ, dí dỏm. Tiến vào đại sảnh liền thấy một lão nhân hiền lành tuổi hơn thất tuần, đầu đầy tóc bạc, mặt đầy nếp nhăn ngồi ngay ngắn phía trước. Tạ lão phu nhân ăn mặc không quá hoa lệ, cũng không nam vàng mang ngân quang giống như nhiều lão nhân quyền quý trong phủ. Chẳng qua là mặc một thân xiêm y thêu mây bình thường màu vàng tương, một đầu tóc bạc cẩn thận búi lên, dùng hai cây trâm chi đàn cố định, đôi mắt già nua nhưng vẫn trong trẻo vô cùng, làm cho người ta không khỏi dâng lên một cổ thân cận cùng kính sợ.

"Nam Cung Mặc bái kiến lão phu nhân." Nam Cung Mặc tiến lên, cung kính hành lễ.

Tạ lão phu nhân hí mắt, ti mi đánh giá Nam Cung Mặc một phen, mới cười nói: "Tình tình cùng tướng mạo của nha đầu người rất giống với mẫu thân người khi còn trẻ. Mau tới đây để ta xem."

Nam Cung Mặc đứng dậy, bộ dạng nhã nhặn cười nói: "Lão phu nhân quá khen rồi, vẫn bối làm sao có thể được như tiên mẫu."

Tạ lão phu nhân lắc đầu nói: "Lão thân ta cũng đã coi tướng cho vô số người, ta thấy tương lai người nha đầu người tốt hơn mẫu thân người rất nhiều." Lão nhân gia cả đời trải qua vô số sự tình, dõi theo Tạ gia từ lúc ấu ấu, đến tái nhậm chức, từ mấy ngày chiến hỏa cho tới khi thiên hạ thái bình, từ thoả thuê thoải mái như lúc trước, cho tới thận trọng lời nói việc làm như bây giờ, một đôi mắt mãnh liệt như thế há lại có thể so sánh với đôi mắt tầm thường của thế hệ tự xưng là thông minh kia hay sao?

Tạ lão phu nhân kéo Nam Cung Mặc đến ngồi xuống cạnh mình, Tạ Bội Hoàn ủy khuất nói: "Tổ mẫu, người vừa nhìn thấy Mặc nhi liền không thích tôn nữ nữa rồi."

Tạ lão phu nhân cười hiền nhìn Tạ Bội Hoàn nói: "Cũng không biết là người nào cả ngày Mặc nhi Mặc nhi, tổ mẫu sao lại có thể không thương người nữa?"

Lắng nghe đối thoại tràn đầy thân mật của hai người, Nam Cung Mặc cũng không nhịn được, khóe môi kéo lên một nụ cười nhẹ. Kiếp trước nàng là cô nhi, từ nhỏ đến lớn chỉ có anh cả cùng hai người em gái là thân nhân, kiếp này cũng chỉ có ba người là sư phụ sư thúc cùng sư huynh. Kiếp trước cùng kiếp này đúng là chưa bao giờ trải qua tình cảm tổ tôn thân mật như vậy. Tạ lão phu nhân trêu mếu xoa khuôn mặt nàng, cười nói với Tạ Bội Hoàn: "Nhìn xem, cả Mặc nhi cũng chê cười người rồi. Người còn lớn hơn người ta một chút đấy."

Tạ Bội Hoàn ôm cánh tay Nam Cung Mặc cười nói: "Mặc nhi không phải đang cười lời nói của cháu."

Đám nữ quyến theo sau nhìn thấy khung cảnh hòa nhạc vui vẻ này cũng không khỏi ngẩn người. Tạ lão phu nhân là người có địa vị cao nhất ở Tạ gia, tuy rằng bà không quá nghiêm túc hay lãnh đạm, nhưng trong đám hậu bối của gia tộc cũng chỉ có một mình Tạ Bội Hoàn được sủng ái, cũng không có ai dám không biết lớn nhỏ với bà như nàng. Không nghĩ tới lão phu nhân chỉ mới gặp qua đại tiểu thư Nam Cung gia một lần vậy mà lại hòa ái thân thiết với nàng như thế.

"Xem ra Nam Cung tiểu thư cùng tổ mẫu thật là có duyên a. Lần đầu gặp mặt mà được tổ mẫu yêu thích như vậy, khiến chúng ta thật hâm mộ." Một thiếu nữ bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi che miệng cười nói.

Tạ lão phu nhân nhàn nhạt nhìn nàng một cái, nói: "Mấy tiểu hài tử các ngươi làm sao hiểu được, năm đó khi mà Mặc nha đầu sinh ra, lão thân còn ôm qua đấy." Sau khi Mạnh thị sinh Nam Cung Mặc ra, thân thể ngày càng suy yếu, thời gian dần qua Tạ gia cùng Nam Cung gia mới dần xa cách. Mà sau khi Mạnh thị qua đời, nữ quyến Tạ gia cũng không còn xuất hiện trước cửa lớn của Nam Cung gia nữa.

Tạ thiếu phụ nhân cười nói: "Thường nghe tổ mẫu nhắc đến phong thái của Nam Cung phu nhân, hôm nay nhìn thấy Nam Cung tiểu thư ta mới là thật tin lời của tổ mẫu."

Nam Cung Mặc mỉm cười nói: "Tạ đại tẩu khen trật rồi, phong thái Mặc nhi làm sao giống được thân mẫu."

Tạ thiếu phụ nhân lắc đầu nói: "Đột nhiên cảm thấy một tiếng đại tẩu gọi lên thật già, nhà mẹ ta họ Tô, Mặc nhi cứ gọi ta là Tô tỷ tỷ, tổ mẫu người nói có đúng không?"

Tạ lão phu nhân hiển nhiên thấy cao hứng, cười đến không ngậm miệng được, khoát tay một cái nói: "Chuyện của các ngươi lão thân ta không xen vào."

Tạ thiếu phu nhân nhảy mắt với Nam Cung Mặc cười nói: "Nghe thấy chưa? Mau gọi Tô tỷ tỷ ta nghe một chút."

"Tô tỷ tỷ." Nam Cung Mặc cũng nghiêm túc, thoải mái gọi.

Trước mặt Tạ lão phu nhân, hiển nhiên chỉ có tôn nữ Tạ Bội Hoàn cùng đích trưởng tôn tức Tạ thiếu phu nhân cười nói, những nữ quyến khác mặc dù muốn xen vào nhưng lại không thể nói được gì, đành phải đứng nhìn ba người nói giỡn ở trước mặt Tạ lão phu nhân. Tạ lão phu nhân lớn tuổi cũng không có đủ kiên nhẫn ngồi được lâu, chốc lát sau liền cho mọi người lui xuống, chỉ để lại một mình Tạ Bội Hoàn phụng bồi. Kể cả Tạ thiếu phu nhân cũng bị đuổi đi chuẩn bị cơm trưa.

Đại đường nguyên bản còn ầm ầm lúc này đã yên tĩnh hơn rất nhiều, nụ cười trên mặt Tạ lão phu nhân cũng dần dần nhạt xuống, kéo tay Nam Cung Mặc khẽ thở dài, nói: "Người, hài tử này... Mấy năm qua khổ cho người rồi."

Nam Cung Mặc lắc đầu nói: "Lão phu nhân nói quá lời, Mặc nhi rất tốt."

Tạ lão phu nhân trừng mắt nhìn nàng một cái nói: "Người cho rằng lão thái bà ta đang an ủi người sao? Lão thân ta là đang mắng người! Bị ủy khuất sao lại không viết thư cho chúng ta? Lão thân tuy rằng không có bản lĩnh gì nhưng vẫn có mấy phần mặt mũi, vẫn có thể nói vài lời công đạo thay người. Người lại không hiểu, ùng ùng chạy tới Đan Dương, ngược lại nếu chúng ta tìm tới cửa chính là đang xen vào việc của người khác. Những thế gia như chúng ta, mọi người đều nói đồng khí liên chi(*), cái gì gọi là đồng khí liên chi? Hôm nay các lão nhân đều không có ở đây, chẳng lẽ lão thái bà ta muốn bảo vệ vận bối của mình cũng không được?"

(*)Đồng khí liên chi: Cùng suy nghĩ, cùng hành động.

Tuy rằng bản thân Nam Cung Mặc không liên quan đến những chuyện này, nhưng nghe Tạ lão phu nhân giáo huấn một phen, Nam Cung Mặc vẫn là thấy xấu hổ cúi đầu nhận sai, "Mặc nhi biết sai rồi."

"Biết sai là tốt rồi." Lão nhân gia cũng không hay tức giận văn bối, thở dài nói: "Ta cũng không phải nói người làm sai, các tiểu cô nương đều làm như vậy, mặc dù nói kẻ thức thời mới là tuần kiệt, nhưng mà nếu quá thức thời cũng không khỏi tự đầy đọa khí khái bản thân, nếu phải làm thế hệ khom lưng uốn gối kia, còn không bằng ở lại nông thôn cho thống khoái. Chẳng qua là tuổi người còn nhỏ, trước khi mẹ người đi người nàng không yên lòng nhất chính là người..."

"Lão phu nhân, hiện tại cháu sống rất tốt." Nam Cung Mặc tội nghiệp nhìn Tạ lão phu nhân, ôn tồn nói.

Tạ lão phu nhân gật đầu, vui mừng vỗ lưng của nàng nói: "Hảo hài tử, người đúng là có tiền đồ hơn Tam nha đầu nhà chúng ta. Sự việc lúc trước Uyên nhi đều nói với ta, lão thân thay Tạ gia cảm ơn người." Nam Cung Mặc cũng biết Tạ lão phu nhân đang nói đến việc nàng quyền tiền cho thư viện Tạ gia, khẽ lắc đầu nói: "Lão phu nhân nói quá lời, Tạ hầu một lòng vì dân, nhà mẹ đẻ của mẫu thân đã không còn ai rồi, Mặc nhi cũng chỉ có thể làm chút việc nhỏ cho mẫu thân và ngoại tổ phụ mà thôi."

"Hảo hài tử, làm người mà không mất gốc." Tạ lão phu nhân đương nhiên cũng biết sản nghiệp còn dư lại của Mạnh gia năm đó có nửa phần là để lại cho Nam Cung Mặc. Hôm nay thấy Nam Cung Mặc lấy danh nghĩa Mạnh gia quyền tiền cho thư viện Tạ gia, trong lòng càng là cao hứng. Mạnh gia tuy rằng không có ở đây, nhưng mà tình nghĩa của thế hệ trước vẫn còn. Chỉ cần Tạ lão phu nhân còn thì chắc chắn Tạ gia đối với hậu nhân Mạnh gia vẫn sẽ có vài phần tình nghĩa.

Tạ Bội Hoàn nhìn Nam Cung Mặc, lại nhìn Tạ lão phu nhân một chút, chu mỏ nói: "Cảm thấy hai người đang nói đến đại sự cực kỳ khủng khiếp gì đó mà không cho ta biết."

Tạ lão phu nhân thò tay kéo tôn nữ vào trong ngực, cười nói: "Bất quá là việc ở thư viện, nơi đó có đại sự gì. Hoàn nhi của ta..." Tạ lão phu nhân hiển nhiên là nhớ đến hôn sự của Tạ Bội Hoàn, không khỏi một trận thương cảm. Tôn nữ ưu tú thông minh như vậy, nhưng lại trong nhảy mắt đã bị hủy hoại suốt đời. Cũng may tính tình Tạ Bội Hoàn tốt, nếu là nữ tử bình thường chỉ sợ sớm đã buồn bực không vui thậm chí là tâm như tro tàn rồi. Tạ Bội Hoàn cùng Nam Cung Mặc liếc nhau, vội vàng chuyển chủ đề trò chuyện, dần dần tâm tư Tạ lão phu nhân rồi đi. Nam Cung Mặc cũng thừa cơ nói về việc tổ chức yến hội ở phủ Sở quốc công, Tạ lão phu nhân sáng khoái đáp ứng cho Đại phu nhân Tạ gia qua đi hỗ trợ.

Bên ngoài đột nhiên có nha hoàn vội vã chạy vào bẩm báo nói: "Khởi bẩm lão phu nhân, công chúa Trường Bình đến."

"A?" Tạ lão phu nhân sững sờ, lại nhìn Nam Cung Mặc đang ngồi ở một bên, lập tức hiểu ra vấn đề. Nguyên bản cố kỵ mặt mũi của Nam Cung Mặc cùng với hôn sự không hợp ý này, Tạ lão phu nhân một mực không nhắc đến, nhưng lúc này lại không thể không nói. Nhìn Nam Cung Mặc một chút, nhẹ giọng dặn dò: "Công chúa Trường Bình là một người hiền lành, sẽ không làm khó người, chớ khắt trương." Tuy rằng phủ Tĩnh Giang quận vương không phải là một cái cọc hôn sự tốt, nhưng mà công chúa Trường Bình dù sao cũng là mẹ chồng tương lai của Nam Cung Mặc. Mà vấn đề đã đóng thuyền, nếu như không cải biến được thì phải cố gắng vượt qua. Nếu chỉ vì không hài lòng với hôn sự này mà chậm trễ công chúa Trường Bình, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Nam Cung Mặc tự nhiên hiểu rõ hảo ý của Tạ lão phu nhân, nhu thuận gật đầu nói: "Mặc nhi biết rõ, đa tạ Tạ lão phu nhân nhắc nhở."

"Hảo hài tử." Tạ lão phu nhân thở mẫn gật đầu, lại nhìn tôn nữ ngồi ở bên cạnh cười yếu ớt một chút, trong mắt lại thêm vài phần thương cảm.

Một thoáng sau, công chúa Trường Bình đã tiến vào, Tạ lão phu nhân vội vàng đứng dậy hành lễ, công chúa Trường Bình bước nhanh về phía trước đỡ Tạ lão phu nhân, "Lão phu nhân không cần đa lễ, bản cung quý rầy."

Công chúa Trường Bình lớn lên cực kỳ xinh đẹp, dung mạo Vệ Quân Mạch cũng có vài phần giống với công chúa Trường Bình. Tuy rằng tuổi đã gần bốn mươi, nhưng nhìn qua vẫn trẻ trung như cũ. Sắc mặt lạnh nhạt có chút tái nhợt, hai đầu lông mày mang theo một tia ưu sầu nhân nhậ, cũng không phải là hiện tại công chúa Trường Bình cảm thấy thương tâm mà do ưu thương quanh năm tụ lại.

"Lão thân báỉ kiến công chúa."

"Báỉ kiến công chúa Trường Bình."

"Mau đứng lên." Công chúa Trường Bình phát tay, ánh mắt lướt qua hai người trong sảnh, dừng lại trên người Nam Cung Mặc. Tà lão phu nhân cười nói: "Hôm nay thật sự là trùng hợp, công chúa, vị này chính là trường nữ Nam Cung gia, công chúa thấy nàng lớn lên có phải rất giống với nha đầu Mạnh gia năm đó hay không?"

Công chúa Trường Bình tí mỉ đánh giá Nam Cung Mặc một phen, mỉm cười gật đầu nói: "Xác thực rất giống Nam Cung phu nhân. Đến đây, để bản cung nhìn kỹ một chút."

Nam Cung Mặc tiến lên hai bước, dịu dàng cúi đầu, "Nam Cung Mặc báỉ kiến công chúa."

Công chúa Trường Bình nhìn đôi mắt trong trẻo của nàng một hồi lâu, trên mặt càng nhiều hơn vài phần vui vẻ, tháo ngọc vòng tay trên cổ tay mình rồi đeo lên tay Nam Cung Mặc, cười nói: "Đây là chiếc vòng mẫu hậu ban thưởng cho ta, ta lớn tuổi rồi, cũng không dùng được mấy đồ màu sắc tươi sáng như vậy, ngươi cầm lấy dùng a."

Nam Cung Mặc túng quần, cảnh tượng này tựa hồ rất quen mắt... Hình như là khung cảnh thân mật giữa mẹ chồng và con dâu a. Tuy rằng hiện tại nàng xác thực là con dâu tương lai của công chúa Trường Bình, nhưng là... Ánh mắt liếc qua bộ dáng nhảy mắt vụng trộm của Tà Bội Hoàn, đột nhiên rất muốn đám một cú lên gương mặt không cảm xúc gì của Vệ Quân Mạch.

"Đa tạ công chúa ban thưởng." Nam Cung Mặc "ngượng ngùng" nói.

Đôi mắt của công chúa Trường Bình sáng rực lên, nói khẽ: "Tình tình của tiểu tử Quân Mạch kia rất lãnh đạm, ngươi đừng trách nó." Vừa nói xong, công chúa Trường Bình có vẻ cũng cảm thấy mình nói lời này không ổn cho lắm, đành phải quay đầu mỉm cười với Tà lão phu nhân. Tà lão phu nhân thấy Nam Cung Mặc có chút lúng túng, cũng cười với hai người, nói: "Lão thân trò chuyện với công chúa, tiểu hài tử các ngươi ra ngoài chơi a."

Hai người cùng hành lễ rồi cáo lui.

Sau lưng, công chúa Trường Bình nhìn qua bóng lưng Nam Cung Mặc, cười vui vẻ. Tà lão phu nhân cười nói: "Công chúa, lúc này xem như yên tâm a?"

Công chúa Trường Bình đưa tay lau khóe mắt, gật đầu nói: "Là một hài tử ngoan, để lão phu nhân chê cười rồi."

Tà lão phu nhân lắc đầu nói: "Đáng thương nhất chính là tấm lòng của phụ mẫu, hài tử này tuy rằng thuở nhỏ lớn lên ở hồi hương, nhưng mà gia giáo Mạnh gia không phải chỉ là hư danh. Chắc chắn sẽ không kém hơn mấy cô nương khác, cũng sẽ không ủy khuất thế tử." Tà lão phu nhân chỉ sợ công chúa Trường Bình vì chuyện Nam Cung gia tự tiện đối người mà thấy không vui, giận chó đánh mèo lên Nam Cung Mặc, tuy rằng không ai nói gì, nhưng mà việc Nam Cung gia vội vàng quay về đón Nam Cung Mặc như thế, người thông minh sao lại không hiểu.

Công chúa Trường Bình cười nói: "Lão phu nhân nói phải, bản cung cũng không lo lắng, Chỉ là... Thật sự là có chút nóng vội, liền không nhịn được sang đây gặp trước. Khiến lão phu nhân chê cười." Nhi tử đã hai mươi hai tuổi nhưng vẫn chưa lập gia đình, công tử thế gia bình thường khác ở độ tuổi này đã là phụ thân của mấy hài tử rồi. Công chúa Trường Bình sao có thể không nóng nảy, chỉ cảm thấy bởi vì bản thân nên mới ảnh hưởng đến tính tình nhi tử, làm nó quá mức lạnh lùng, ít nói liền hôn sự đều bị trễ nải. Hôm nay biết được nhi tử đối với cô nương phụ hoàng chỉ hôn rất có hảo cảm, trường công chúa làm sao có thể bình tĩnh? May mắn, đại tiểu thư Nam Cung gia nhìn qua đúng là một cô nương tốt, so với nhị tiểu thư chanh chua kia đúng là tốt hơn nhiều lần. Cho nên mới nói, hài tử do chính thể nuôi dưỡng cùng thiếp thân nuôi dưỡng không thể nào giống nhau được.

Tà lão phu nhân lắc đầu, bà cũng lo lắng cho hôn sự của tam nhi nhà mình không thôi, làm sao có tâm tư chê cười trường công chúa? Ít nhất hôn sự của Vệ thế tử vẫn có thể giải quyết, đáng thương vẫn là tam nhi của bà...

Công chúa Trường Bình cũng biết rõ sự tình của Tà gia, mà đệ đệ mình đã sớm chết non mười chín năm rồi nhưng tam tiểu thư vẫn phải thủ tiết. Đáng tiếc, việc này phụ hoàng cùng Lâm quý phi không chịu mở miệng, ai cũng không giải quyết được. Nếu là Lâm quý phi quyết tâm muốn tam tiểu thư Tà gia thủ tiết vì nhi tử, vị Tà tam tiểu thư kia cả đời này chắc chắn phải cô độc đến già. Nghĩ đến đây, công chúa Trường Bình đành phải ngậm thờ dài trong lòng.

Tà lão phu nhân đương nhiên hiểu rõ đạo lý này, liền thu liễm tâm tình rất nhanh, mỉm cười nói chuyện khác với công chúa Trường Bình.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Quên Uống Thuốc Hay Uống Quá Nhiều?

Diện tích Tạ phủ rất lớn, nơi có thể thưởng ngoạn cũng rất nhiều. Kéo Nam Cung Mặc ra cửa, Tạ Bội Hoàn một mạch đưa nàng đến hoa viên cạnh hồ trong lương đình. Tiết trời còn sớm, từng mảnh lá sen xanh nhạt trên mặt hồ nhẹ nhàng trôi theo gió. Trên bàn đá lẳng lẳng đặt một chậu hoa thủy tiên đang nở rộ. Hai người vừa mới ngồi xuống, nha hoàn liền đưa trà bánh lên, Tạ Bội Hoàn phát tay cho họ lui xuống, chỉ còn lại có hai người.

"Thế nào? Cảm giác trở lại Kim Lăng những ngày qua thế nào?" Một bên thưởng thức điểm tâm, một bên Tạ Bội Hoàn tò mò hỏi.

Nam Cung Mặc lười biếng nói: "Cũng không tệ lắm."

"Cũng không tệ lắm?" Tạ Bội Hoàn nhủ mảy, "Vị Trịnh phu nhân kia còn cả Nam Cung nhị tiểu thư cũng không phải là người lương thiện, chẳng lẽ các nàng thật không làm phiền người?"

Nam Cung Mặc lắc đầu nói: "Chỉ bằng các nàng sao có thể đem đến phiền toái cho ta." Đúng là đẳng cấp quá mức chênh lệch, tối đa cũng chỉ có thể coi là thú tiêu khiển. Nếu như theo ý của nàng mà nói, tùy thời có thể làm cho Trịnh thị cùng Nam Cung Thủ chết một cách vô thanh vô tức. Tạ Bội Hoàn nâng cằm lên suy nghĩ một chút, nói: "Cũng phải, Trịnh thị ở trước mặt người chỉ sợ là không chiếm được tiện nghi gì. Không biết hiện tại Trịnh phu nhân có hối hận vì trước kia đã đem người tới Đan Dương không?" Vì Nam Cung Mặc ở lại Đan Dương được một khoảng thời gian dài nên đã hoàn toàn thoát ly khỏi sự khống chế của Trịnh thị, mới được trở thành bộ dáng như ngày hôm nay, Trịnh thị xem như tự đem đá nén chân mình. Nhưng nàng vẫn không thể hiểu được tất cả hành động mà Trịnh thị đã làm với Nam Cung Mặc. Một nữ hài tử đã mất đi mẫu thân, sớm muộn gì cũng phải gả ra ngoài, có thể khiến nàng e ngại chuyện gì? Dù là Nam Cung Mặc không khó khống chế như bây giờ, nhưng chẳng lẽ hai vị ca ca của nàng chỉ là vật trang trí thôi sao? Chỉ cần hai huynh đệ Nam Cung gia còn có một điểm cảm tình, thì tất cả hành động trước kia Trịnh thị đối với Nam Cung Mặc trong nội tâm bọn hắn làm sao có thể không có nửa điểm khúc mắc? Dù sao Tạ Bội Hoàn cũng tuyệt đối không tin lại có người nào có thể thật sự coi kẻ mẫu thành thân mẫu, phải biết rằng, thời điểm Mạnh thị qua đời Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy cũng đã đầy mười tuổi rồi.

Thân làm đương gia chủ mẫu, cho dù là chính thể lưu lại nữ nhi. Người coi như là không thích cũng phải hảo hảo nuôi dưỡng, tương lai sớm tìm người để gả đi, từ nay về sau nhắm mắt làm ngơ, còn có thể lấy được thanh danh tốt.

Nam Cung Mặc bình thản lắc đầu: "Nàng hối hận hay không cũng chẳng có quan hệ gì với ta."

"Mà thôi, không nhắc đến các nàng nữa." Tạ Bội Hoàn cười nói: "Có gì cần giúp đỡ cứ việc nói."

Nam Cung Mặc cười một tiếng: "Thật đúng là có việc muốn người hỗ trợ. Mấy ngày nữa yến hội sẽ tổ chức, người nhớ phải đi tới đó sớm một chút, lần đầu tiên ta xử lý loại chuyện này, có nhiều điểm cũng không rõ ràng, trong phủ cũng không có ai chỉ điểm."

Tạ Bội Hoàn có chút do dự, nói: "Mẫu thân của ta đến lúc đó sẽ đi, ta... Không thể đi a. Những nơi như vậy, ta đi... Sẽ không được tốt."

Nam Cung Mặc ngưng lỏng mày, nhớ tới một tầng thân phận khác của Tạ Bội Hoàn. Thở dài khe khẽ, đưa tay vỗ mu bàn tay của Tạ Bội Hoàn nói: "Tam tiểu thư Tạ gia, chẳng lẽ lại ngay cả việc xuất hiện trong yến hội của một vị hảo bằng hữu cũng không được? Đây chính là lần đầu tiên ta tổ chức yến hội." Tạ Bội Hoàn cười khổ nói: "Người tới hôm đó phần lớn là cô nương chưa lấy chồng, ta là... Người mang điềm xấu..." Nói đến hai chữ điềm xấu, trong mắt Tạ Bội Hoàn hiện lên một tia đắng chát cùng trào phúng. Thập cửu Hoàng tử từ nhỏ ốm yếu bệnh tật, ngy ừ đã sớm nói khả năng sống không quá mười lăm tuổi, thế nhưng là vậy thì sao? Dù thập cửu Hoàng tử đã chết nhưng Tạ Bội Hoàn vẫn phải gánh lấy thanh danh khác chồng. Trừ phi hoàng thượng tự mình chi hôn, nếu không cả đời này của Tạ Bội Hoàn vẫn phải thủ tiết vì vị thập cửu Hoàng tử đã chết kia...

"Ta không tin mấy điều đó." Nam Cung Mặc nói.

"Người khác đều như người thì thật tốt, Mặc nhi, cảm ơn người." Tạ Bội Hoàn đắng chát mà nói. Kỳ thật cũng chưa hẳn là mỗi người đều tin tưởng, chẳng qua là một nữ tử từ lúc đầu vốn là kim tôn ngọc quý đột nhiên có vận mệnh bi thương giống như Tạ Bội Hoàn, sẽ làm cho rất nhiều người sinh lòng sung sướng. Nhìn qua dung nhan bình tĩnh của Tạ Bội Hoàn một hồi lâu, Nam Cung Mặc im ắng thờ dài. Đã phải trải qua bao nhiêu lời đồn đãi, mới có thể bình tĩnh được như bây giờ? Những chuyện này, Tạ Bội Hoàn cũng không phải là không thêm để ý, cũng không phải là không bị tổn thương, chẳng qua là đã thành thói quen mà thôi. So sánh ra, kỳ thật thời gian nàng ẩn cư nơi hương đã đúng là sung sướng tự tại hơn nhiều. Lời đồn đãi vô cùng đáng sợ, cho dù là Tạ gia có chức cao vọng trọng, cũng không thể bảo vệ một nữ hài tử không bị những lời đồn đãi này ảnh hưởng.

"Bội Hoàn." Nam Cung Mặc nhìn qua nàng, nghiêm mặt nói: "Chúng ta cũng biết, người không có làm gì sai. Sai phải là những người ăn nói bậy bạ, nghe nhầm đồn bậy kia. Nếu như không sai, người tại sao phải trốn tránh bọn họ? Nếu quả thật là vì lý do vớ vẩn như vậy ta sẽ không nguyện kết giao với họ, nếu có kết giao cũng là không đáng." Những năm qua Tạ Bội Hoàn cũng không có rời khỏi cửa lớn hai bước, nữ nhi Tạ gia kiêu ngạo một thời làm cho nàng không muốn lựa chọn lùi bước như vậy, nhưng là nàng cũng không có bất kỳ bằng hữu nào, cho nên Tạ lão phu nhân mới lo lắng cho tôn nữ như vậy.

Tạ Bội Hoàn thở dài, nói: "Mặc nhi, không nên vì ta..."

Nam Cung Mặc cười cười, nói: "Hoàng thượng không phải đã thay ta chi hôn rồi sao? Coi như là thật sự có ảnh hưởng ta cũng không lo không gả ra được. Vệ Quân Mạch so với ta lại càng thâm hơn."

Nghe vậy, Tạ Bội Hoàn ngẩn người, nhin không được bật cười một tiếng. Nam Cung Mặc nhướng mày nói: "Quyết định vậy đi. Đến ngày đó cùng đi với Tạ bá mẫu tới gặp ta được chứ? Tạ tam tiểu thư?"

Tạ Bội Hoàn yên lặng nhìn nàng hồi lâu, rồi cuộc gập đầu cắt cao giọng nói: "Nếu như Mặc nhi không chê, ta tự nhiên gặp nghĩa bất dung từ(*)."

(*) Nghĩa bất dung từ: Không thể từ chối được.

"Muôn phần cảm tạ." Nam Cung Mặc chấp tay bái tạ, thống khổ mà nói: "Người không biết hai ngày này ta có nhiều phiền não thế nào đâu, yến tiệc gì đó, ta thật sự là một chút cũng không hiểu." Nhìn về mặt sầu khổ của nàng, Tạ Bội Hoàn không nỡ khỏi nụ cười thêm lần nữa.

"Có chuyện gì mà tam muội lại cười vui vẻ như vậy?" Một thanh âm lạnh lạnh vang lên. Hai người ngẩng đầu nhìn lại, một nữ tử bạch y gương mặt tràn đầy u oán đứng cạnh hồ cách đó không xa đang oán hận mà nhìn chăm chăm vào các nàng. Tạ Bội Hoàn thu liễm dáng tươi cười, nhìn nữ tử bước chậm tới phía các nàng cau mày nói: "Nhị tỷ, người tại sao lại ra ngoài?" Tạ nhị tiểu thư cắn răng, giọng the thé nói: "Như thế nào? Ta không thể ra ngoài sao? Nghe nói đại tiểu thư Nam Cung gia tới chơi, chẳng lẽ ta lại không ra tiếp kiến?" Lần trước ở Đan Dương Nam Cung Mặc cũng không có nhìn thấy vị nhị tiểu thư Tạ gia này, lúc này mới có chút tò mò mà đánh giá người đã can đảm cầu kết Tiểu Thiên Dạ bán đứng đích nữ Tạ gia, Tạ nhị tiểu thư. Tạ nhị tiểu thư danh tự Bội Mân, do thiếp thất của Tạ hầu sinh ra, lớn lên xinh đẹp, đáng tiếc dung nhan tái nhợt gầy gò cùng cặp mắt vô cùng lẳng lẹ ác liệt kia đã phá hư toàn bộ bộ dáng xinh đẹp ban đầu. Lúc này nhìn qua giống như là một hung vật tùy thời có thể bạo động. Nam Cung Mặc hơi hơi híp mắt, ánh mắt nhìn về phía Tạ nhị tiểu thư nhiều thêm vài phần cảnh giác.

Tạ Bội Hoàn thần nhiên nói: "Mẫu thân cùng tổ mẫu đã phân phó nhị tỷ hảo hảo sao chép sách tĩnh tâm, nhị tỷ đã chép xong sao?"

Sự tình lúc trước tại Đan Dương đã khiến Tạ lão phu nhân cùng chủ mẫu Tạ gia giận giữ lôi đình. Nữ tử như vậy mà ở trong mấy gia tộc bình thường thì chắc chắn sẽ bị đưa vào trong chùa quy y cửa Phật suốt đời rồi, nhưng vẫn là hai di nương cùng huynh đệ Tạ gia đau khổ quỳ cầu, mới cải thành cấm túc chép sách, không nghĩ tới nàng vẫn tự tiện chạy đến đây.

Tạ Bội Mân dường như không nghe thấy lời Tạ Bội Hoàn nói, ngược lại nghiêng mặt dò xét Nam Cung Mặc đang ngồi ở một bên. Một hồi lâu mới nhúm mày nói: "Người chính là nha đầu bị Nam Cung gia đưa đến nông thôn?"

"Tạ Bội Mân!" Sắc mặt Tạ Bội Hoàn biến hóa, trầm giọng nói. Ngày thường Tạ Bội Mân không biết điều còn chưa tính, hôm nay lại vô lễ trước mặt khách nhân như vậy, nếu là truyền ra ngoài, ngoại nhân còn tưởng là gia phong Tạ gia chính là như vậy.

Nam Cung Mặc có chút tò mò quay đầu nhìn bạch y nữ tử trước mắt, gật đầu nói: "Ta là Nam Cung Mặc."

Tạ Bội Mân nhẹ xùy một tiếng, nói: "Quả nhiên là nha đầu hương dã không kiến thức, toàn bộ kinh thành đều biết Tạ Bội Hoàn khắc chồng mà còn dám cùng nàng ở chung một chỗ, chẳng lẽ người cũng muốn khắc chết Vệ Quân Mịch, để bị goá chồng trước khi cưới giống nàng?"

"Àm!" Trên dung nhan thanh tú của Tạ Bội Hoàn lập tức bị bao phủ bởi một tầng băng sương, "Người đâu! Đưa nhị tiểu thư xuống dưới giao cho thiếu phu nhân xử trí!"

Mấy nha hoàn đứng cách đó không xa nghe thấy lời Tạ Bội Hoàn nói, vội vàng chạy tới lời Tạ Bội Mân đi. Tạ Bội Mân đẩy tay nha hoàn ra, cười lạnh nói: "Tạ Bội Hoàn, ngoại trừ việc người cậy bản thân là đích nữ ức hiếp chúng ta thì còn có điểm gì đặc biệt hơn chúng ta hay không? Một nữ nhân mang điểm xấu như người, nếu không phải thân là đích nữ Tạ gia thì sớm đã bị nhét vào lồng heo ngâm nước rồi! Toàn bộ thành Kim Lăng, ngoại trừ nha đầu vừa từ nông thôn trở về này, làm gì có vị tiểu thư khuê các nào dám tiếp xúc với người?"

"Nhị tiểu thư?!" Nha hoàn của Tạ Bội Mân đang chạy tới chợt nghe thấy lời nói của nàng, lập tức bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng tiến lên muốn kéo nàng trở về nhưng lại bị Tạ Bội Mân đẩy ra một lần nữa. Tâm tình Tạ Bội Mân hiển nhiên là không khống chế nổi, trực tiếp vọt vào lương đình nhào tới phía Tạ Bội Hoàn, thò tay định chộp lên mặt nàng.

Một bàn tay nhẹ nhàng bắt lấy cái tay đang định cào vào mặt của Tạ Bội Hoàn, Nam Cung Mặc đứng ở một bên có chút hăng hái mà nhìn nàng hỏi: "Người đây là đã quên uống thuốc hay là đã uống quá nhiều?"

"Người nói cái gì? Cút ngay, đừng xen vào chuyện của bọn ta!" Tạ Bội Mân tức giận nói.

Đáng tiếc, bàn tay Nam Cung Mặc nhìn như nhỏ nhắn, trắng nõn vô lực, nhưng mà vô luận nàng dùng sức ra sao cũng không thể tránh thoát ra. Nam Cung Mặc thần nhiên nói: "Biết rõ mình bị phạt, còn chạy đến nơi này nói hươu nói vượn, người không phải là tới giờ uống thuốc thì là cái gì?"

Tạ Bội Mân khinh thường cười lạnh, "Bị phạt? Còn có thể phạt ta thế nào? Giết ta sao?"

Nam Cung Mặc nhún vai, xem ra lần này Tạ Bội Mân trở về bị phạt không nhẹ, cho nên mới dẫn đến tình trạng vô đã mê lại sút hôm nay. Nhưng mà chỉ sợ nàng đã quá coi thường quy củ thế gia rồi, nếu là thật sự xúc phạm đến điểm mấu chốt, có rất nhiều biện pháp làm cho người ta sống không bằng chết.

"Còn không mau đưa nhị tiểu thư về." Bên cạnh, Tạ Bội Hoàn trầm giọng nói. Mấy nha hoàn lúc này mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng tiến lên chế trụ Tạ Bội Mân chuẩn bị lôi ra khỏi lương đình. Nhìn Tạ Bội Mân đang không ngừng giãy giụa, điên cuồng nống chửi, Tạ Bội Hoàn bình tĩnh nói: "Nhị tỷ, người muốn cái gì đều là chuyện của người. Lúc trước người dám cầu kết với ngoại nhân tính toán ta, coi như đã nhận được kết quả không mong đợi. Huống chi, người lại ngu ngốc tin tưởng hán nhất định sẽ thực hiện hứa hẹn sao? Nếu như tính toán của các người thật sự thành công, người cho rằng... Người còn có thể yên ổn sao?"

Tạ Bội Mân sững sờ, rất nhanh lại thét to: "Không có khả năng! Hắn sẽ không lừa gạt ta! Tạ Bội Hoàn, đều là người... Người vì cái gì mà nhất định phải đối nghịch với ta? Người chính là muốn hại ta bị giam ở tù đường cả đời cũng không được ra ngoài có phải hay không?"

Tạ Bội Hoàn nói: "Mẫu thân nói, tới lúc người lấy chồng sẽ thả."

"Các người mơ tưởng muốn phá hư lương duyên của ta, Tạ Bội Hoàn, người chính là ghen ghét ta! Người thừa nhận a, người chính là ghen ghét. . . Người ghen ghét ta, bởi vì cả đời người cũng không gả ra được!"

"Láo xược!" Tạ Thiếu phu nhân vội vàng chạy tới vừa vặn nghe thấy câu nói này, tức giận đến sắc mặt xanh mét. Bất chấp vẫn còn thờ dốt, lạnh lùng nói: "Đây là đang làm gì? ! Còn không mau kéo nàng xuống cho ta! Quả thực mắt mặt trước khách nhân!"

"Ân, thiếu phu nhân!" Tạ Thiếu phu nhân hiển nhiên là rất có uy vọng trong mắt hạ nhân, nàng mới mở miệng, hiệu suất làm việc của mọi người cũng nhanh hơn rất nhiều. Trong nháy mắt Tạ Bội Mân đã bị khống chế không thể động đậy, Tạ thiếu phu nhân nhíu mày, nhìn Tạ Bội Mân vẫn còn muốn kêu to, có chút chán ghét nói: "Chặn miệng lại, mang về!"

"Là tại ta không để ý, khiến muội muội chê cười." Nhìn Tạ Bội Mân bị người ta kéo xuống, Tạ thiếu phu nhân mới đi vào lương đình, có chút áy náy mà nói.

Nam Cung Mặc lắc đầu, cười nói: "Tô tỷ tỷ nói quá lời, bất quá chỉ là việc nhỏ."

Nụ cười trên mặt Tạ thiếu phu nhân càng sâu, "Đa tạ muội muội. Mẫu thân và phụ thân ra ngoài rồi, đều là ta làm việc không ổn thỏa mới để cho nàng làm kinh sợ muội muội cùng tam muội, muội muội không trách ta thật tốt."

"Bái kiến thiếu phu nhân, tam tiểu thư, Nam Cung tiểu thư." Một nha hoàn vội vàng chạy tới, nhìn thấy mọi người liền cung kính quỳ gối hành lễ. Tạ Thiếu phu nhân nhận ra là nha hoàn bên người Tạ lão phu nhân, liền vội vàng hỏi: "Lão phu nhân có gì phân phó?"

Nha hoàn kia khẽ nhìn Nam Cung Mặc, nói: "Lão phu nhân cho gọi thiếu phu nhân trở về, công chúa Trường Bình cho mời Nam Cung tiểu thư qua."

Tạ thiếu phu nhân cùng Tạ Bội Hoàn nghe vậy, cười thiện ý với Nam Cung Mặc. Tạ thiếu phu nhân còn đẩy nhẹ Nam Cung Mặc một cái, cười nói: "Muội muội nhanh đi, đừng để công chúa Trường Bình đợi lâu." Quanh năm công chúa Trường Bình không bước ra khỏi nhà, hiếm khi hôm nay ra ngoài, lại còn tự mình đến Tạ gia, đương nhiên là vì muốn gặp con dâu tương lai một lần rồi, làm sao lại chỉ đưa mắt nhìn một cái, cả lời nói cũng chỉ có hai câu mà bỏ đi được.

Nam Cung Mặc âm thầm thở dài trong lòng, gật đầu với Tạ Bội Hoàn cùng Tạ thiếu phu nhân rồi rời đi cùng nha hoàn kia.

Vẫn là ở trong sân của Tạ lão phu nhân, bất quá thời điểm Nam Cung Mặc bước vào lại phát hiện bên trong chỉ có một mình công chúa Trường Bình. Người của Tiêu gia, đặc biệt là hoàng tử hay công chúa, đa số tướng mạo đều giống nhau, nhưng mà huynh muội Yến Vương lớn lên lại có nét đẹp hơn người. Không nói Yến Vương cao lớn, khỏe khoắn, dung mạo anh tuấn không giận mà uy. Công chúa Trường Bình lớn lên cũng vô cùng xinh đẹp lạnh lợi, dung mạo tinh xảo, tuyệt mỹ. Nhìn công chúa Trường Bình có vài phần tương tự với Vệ Quân Mạch, Nam Cung Mặc không nhận được liền nghĩ, nếu Vệ Quân Mạch cũng là một nữ nhi nhỏ nhắn xinh đẹp giống như công chúa Trường Bình thì... Khóe miệng giật giật, thần sắc vận vẹo bước vào.

"Nam Cung tiểu thư?"

"Bái kiến công chúa Trường Bình." Nam Cung Mặc khẽ cúi chào, cung kính nói. Công chúa Trường Bình đưa tay nâng nàng lên, nhìn Nam Cung Mặc thật kỹ, cười yếu ớt nói: "Nghe Quân nhi gọi người là Mặc nhi? Ta cũng gọi người là Mặc nhi được chứ?"

Nam Cung Mặc gật đầu cười nói: "Công chúa tùy ý."

"Ngồi xuống nói chuyện." Công chúa Trường Bình nói.

Nam Cung Mặc nhẹ nhàng thở phào, nàng thật sự không thích giao tiếp với hoàng tộc. Tuy rằng ở thời đại này, nàng cũng không đến mức cho là mình trời sinh cao quý hơn những người khác, thả bị gây chứ không chịu cong, nhưng mà nàng cũng không phải là người trời sinh đầu gối mềm yếu, ưa thích quỳ xuống trước mặt bọn họ. May mắn công chúa Trường Bình thoát nhìn không phải là một vị công chúa kiêu ngạo, cũng không bắt nàng quỳ tới quỳ lui, nếu không bà thật sự là muốn mất mạng trong tay nàng rồi. *(Khụ, bà ấy là mẹ chồng tương lai của chị đấy =.=)*

Nhu thuận ngồi xuống cạnh công chúa Trường Bình, Nam Cung Mặc yên tĩnh chờ công chúa Trường Bình nói chuyện. Thật lâu, mới vừa nghe công chúa Trường Bình hỏi: "Mặc nhi cảm thấy Quân nhi như thế nào?" Nam Cung Mặc giật giật khóe miệng, nói khẽ: "Thế từ đương nhiên là rất tốt." Công chúa Trường Bình cười nhạt một tiếng, thân là mẫu thân ai cũng nguyện ý nghe người ta tán dương con mình, dù là biết rõ người ta chỉ muốn lấy lòng.

"Quân nhi là một hài tử hiếu thuận, là ta... Hại hấn..." Công chúa Trường Bình nói khẽ. Rất nhanh ý thức được những lời nói này của mình không thích hợp, công chúa Trường Bình thu liễm đau thương trên mặt, kéo tay Nam Cung Mặc nói: "Nghe người nói như vậy ta thật thoải mái. Người yên tâm, Quân nhi là một hảo hài tử có chừng mực, về sau tuyệt không không phụ người. Nếu là hấn có làm gì không tốt, người nói cho ta, ta thay người dạy hấn."

Ách...

Nam Cung Mặc lặng yên nghe công chúa Trường Bình dặn dò. Trong đó cũng không có nhắc đến Vệ Quân Mạch nhiều cho lắm, tuy rằng trong lời của bà chỉ nói đến Nam Cung Mặc, nhưng cũng đủ thấy sự lo lắng của công chúa Trường Bình với nữ tử này. Nghĩ đến Vệ Quân Mạch đã qua hai mươi tuổi rồi mà vẫn chưa thành hôn, công chúa Trường Bình cũng là sốt ruột. Cho nên bà hoàn toàn không để ý đến thân phận cùng học thức của nàng... Chẳng lẽ bà chỉ cần một cô nương như nàng là được?

Công chúa Trường Bình khéo léo từ chối ở lại Tạ gia dùng bữa trưa, đứng dậy cáo biệt Tạ lão phu nhân, chuẩn bị trở về phủ cùng Nam Cung Mặc. Tạ thiếu phu nhân mang theo nữ quyến Tạ gia tiễn hai người tới cửa mới trở về, vừa ra khỏi cửa liền thấy một thanh y nam tử đứng cạnh xe ngựa của công chúa Trường Bình, khoan thai dựa vào tuấn mã, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt sâu xa, không biết đang nghĩ gì.

Nghe thấy động tĩnh, Vệ Quân Mạch lập tức đứng dậy đi về phía công chúa Trường Bình, "Mẫu thân."

Nhìn dung nhan tuấn mỹ của nhi tử, công chúa Trường Bình cười thoả mãn. Chỉ vào Nam Cung Mặc nói: "Mẫu thân tự trở về là được, người đưa Mặc nhi trở về đi."

Vệ Quân Mạch hiểu rõ ý tứ của mẫu thân là rất hài lòng với người con dâu này, thần sắc cũng hòa hoãn không ít. Nghiêng đầu nhìn về phía Nam Cung Mặc, Nam Cung Mặc vội vàng nói: "Công chúa, không cần. Ta có mang người theo, tự mình về là được rồi." Công chúa Trường Bình liền tưởng nàng thẹn thùng, cười nói: "Vậy sao được, một cô nương trong nhà như người không thể đi một mình, để Quân nhi đưa người trở về đi."

Nam Cung Mặc đầu đầy hắc tuyến, Tạ phủ cách phủ Sở quốc công cũng chỉ là một con đường, sao có thể xảy ra chuyện gì.

"Đi thôi." Vệ Quân Mạch thần nhiên nói, ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Mặc lại mang theo ý không cho nàng cự tuyệt. Nam Cung Mặc nằng nặc trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là vẻ ưu nhã, nhẹ nhàng hành lễ với công chúa Trường Bình, "Như thế, thần nữ xin phép cáo lui trước."

Công chúa Trường Bình gật đầu, mỉm cười nói: "Trên đường cẩn thận chút, rảnh rồi nhớ đến vương phủ trò chuyện với ta."

Trong xe ngựa, Nam Cung Mặc dựa người vào thùng xe nhắm mắt dưỡng thần, không quan tâm đến ánh mắt của người đối diện. Vệ Quân Mạch ngồi ở bên kia, nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, trong đôi mắt từ sắc* hiện lên ý cười, "Mặc nhi, tức giận?"

(*Từ sắc: màu tím)

Nam Cung Mặc mở to mắt, không lưu tình chút nào, liền ban cho hắn một cái liếc mắt. Ý cười trong mắt Vệ Quân Mạch càng đậm, nói khẽ: "Mẫu thân nói, đôi khi yên hỷ của phủ Sở quốc công chấm dứt, liền mang sính lễ đến phủ Sở quốc công."

"Người thật sự muốn lấy ta?" Nam Cung Mặc hỏi.

"Ta cho rằng chúng ta đã bàn bạc xong hết rồi, Mặc nhi muốn đổi ý sao?" Vệ Quân Mạch nhàn nhạt hỏi. Không biết tại sao, Nam Cung Mặc lại cảm thấy một tia nguy hiểm, lập tức mở to hai mắt cảnh giác nhìn chằm chằm nam tử trước mắt. Vệ Quân Mạch không khỏi lắc đầu, nói: "Mặc nhi sợ ta?" Nam Cung Mặc vẫn trừng mắt: "Ta nói sợ người thì sao?"

Vệ Quân Mạch đưa tay vuốt mái tóc của nàng, ôn nhu nói: "Vậy phải ngoan ngoãn, ta sẽ không bắt nạt người." (*phụ*...)

"Bốp!" Nam Cung Mặc không khách khí hất móng vuốt của hắn ra, ai bắt nạt ai còn không nhất định đấy.

Vệ Quân Mạch cũng không tức giận, bình tĩnh mà thu tay về, nhẹ nhàng nói mấy chữ, "Cọp cái."

"Miệng Vệ thể tử độc như vậy, mọi người trong thành Kim Lăng có biết không?" Nam Cung Mặc nghiêng răng nghiêng lợi. Cọp cái?! Bỏn cô nương mặc dù là sát thủ nhưng cũng là sát thủ ôn nhu, thiện lương, vô hại nhất, được chứ?

Vệ Quân Mạch bình tĩnh nói: "Người khác có biết hay không cũng không sao, Mặc nhi biết là được rồi."

Tay ngựa ngựa... Thật muốn đập chết hắn! Nam Cung Mặc hơi nhíu mày, đôi môi anh đào kéo lên một ý cười cực nhạt. Đưa tay nhẹ nhàng vén sợi tóc bên tai, cắn răng nói: "Ta, hiện tại, đã biết."

Vệ Quân Mạch bình tĩnh lấy một quả táo trên bàn đưa tới, nói: "Đừng nóng giận."

Nam Cung Mặc nhẹ nhàng cười cười, thò tay tiếp nhận, nói: "Ta không tức giận!"

Tuyệt đối là tức giận.

Vệ Quân Mạch do dự một chút, trong lúc nhất thời cũng không biết phải an ủi nàng như thế nào. Trên thực tế hắn đã sống hơn hai mươi năm, ngoại trừ mẫu thân, hắn chưa từng an ủi qua bất kỳ nữ nhân nào, ngay cả mẫu thân hắn cũng an ủi không tốt. Cho nên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cùng đôi mắt tràn ngập lửa giận của Nam Cung Mặc, Vệ Quân Mạch thật sự không biết nên làm gì.

"Ồi, cẩn thận!" Xe ngựa đột nhiên chấn động kịch liệt, Nam Cung Mặc suýt chút nữa đập vào cái bàn trước mặt. Vệ Quân Mạch vươn tay ra, đỡ nàng, "Cẩn thận."

Con ngựa hiển nhiên là gặp kinh sợ, xe ngựa vẫn không ngừng lắc lư, ngược lại là lắc lư càng thêm kịch liệt. Vệ Quân Mạch dứt khoát kéo Nam Cung Mặc vào trong lòng ngực của mình, miễn cho nàng bị thương. Cả kiếp trước lẫn kiếp này Nam Cung Mặc chưa từng tiếp xúc thân mật cùng một nam tử xa lạ như vậy. Bất chấp tất cả, không che giấu thực lực của mình nữa, lập tức đưa tay đánh một chưởng về phía Vệ Quân Mạch. Trước đó nàng nhìn, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ chịu đựng.

Vệ Quân Mạch tựa hồ không kinh ngạc chút nào, đưa tay ngăn lại một chưởng kia của Nam Cung Mặc. Đuôi lông mày của Nam Cung Mặc hơi nhướng lên, bàn tay còn lại liền đánh lên cánh tay vừa chặn của hắn, Vệ Quân Mạch liền ôm chặt Nam Cung Mặc vào trong ngực, tay kia cũng đồng thời cầm lấy tay của Nam Cung Mặc, nói khẽ: "Ngao, đừng nháo."

Nam Cung Mặc lập tức tức đỏ mặt, nếu là ở bên ngoài nàng còn có thể huy đi chiêu này của Vệ Quân Mạch, nhưng mà ở trong xe ngựa chật hẹp này căn bản không thi triển được, hoàn toàn là ai có lực mạnh người đó chiến thắng, nếu là hai người thật sự hợp lại phá tan xe ngựa, vậy càng khó coi. Nhưng mà Vệ Quân Mạch lại dễ dàng nàng như một tiểu hài tử bình thường, càng khiến Nam Cung Mặc cảm thấy mất hứng. Cắn răng một cái, Nam Cung Mặc cúi đầu định cắn vào bàn tay đang chế trụ của hắn.

"A, cẩn thận cẩn thận!" Xe ngựa lại rung lên, Vệ Quân Mạch liền ngã về phía sau. Nam Cung Mặc bị hất ôm ở trong ngực, đành phải ngã theo hất. May mắn Vệ Quân Mạch đập vào miếng lót ở phía sau, nói cách khác nếu không có miếng lót đó chỉ sợ sẽ va đập không nhẹ. Vệ Quân Mạch kêu lên một tiếng, cúi đầu nói: "Đau quá." Nam Cung Mặc lập tức ngăn người, quay đầu nhìn hất, "Bị thương rất nặng?"

"Không sao." Vệ Quân Mạch nói, mặc dù trên mặt vẫn bình thường, nhìn không ra vẻ thống khổ gì, nhưng mà Nam Cung Mặc biết rõ độ mạnh yếu của cú va chạm ban nãy, nhất định vết thương không nhẹ. Vội vàng hất tay của hất, nói: "Mau buông ta ra, ai bảo ngươi muốn..." Bất kể thế nào, người ta cũng là vì nàng, Nam Cung Mặc đang muốn nói hất không nên xen vào việc của người khác, xong đành phải ngừng lại.

Bên ngoài xa phu đã chế trụ xe ngựa, lúc này mới nói: "Đại tiểu thư, ngựa bị kinh hách, người có sao không?"

"Không có việc gì. Vậy người bên ngoài có ai bị thương không?" Nam Cung Mặc hỏi. Xa phu lắc đầu nói: "Không có."

"Ai nói không có?!" Một thanh âm đột ngột vang lên: "Bỏ công tử không phải người sao? Bỏ công tử bị thương rồi!" Xa phu cau mày nhìn cảm y nam tử trước mắt, nói: "Vị công tử này, rõ ràng là người đột nhiên chạy đến... Huống chi, con ngựa này căn bản không có đụng vào người." Nếu không phải vị công tử này đột nhiên lao tới, ngựa của hất sao có thể đột nhiên bị kinh sợ?

Nam tử khinh thường nói: "Con đường này là của nhà các ngươi hay sao? Chẳng lẽ bỏ công tử không thể đi? Hiện tại xe ngựa của ngươi đụng vào bồn công tử, ngươi nói, nên làm thế nào?"

Xa phu cũng không muốn gây chuyện, chỉ đành phải hỏi: "Công tử ngươi muốn thế nào?"

"Gọi cái vị đại tiểu thư trong xe kia đi ra, bồi tội với bồn công tử, chuyện này coi như bỏ qua." Nam tử nói.

Trong xe ngựa, Nam Cung Mặc nghe lời nói bên ngoài có chút buồn cười, "Trong thành Kim Lăng còn có người kiêu ngạo... Như vậy? Là công tử nhà ai?" Kỳ thật Nam Cung Mặc muốn nói, trong thành Kim Lăng còn có người như vậy sao. Càng là dưới chân thiên tử, tất cả thế gia lại càng quan hệ sâu sắc. Dù sao, trong thành Kim Lăng này, một viên gạch ném tới cũng có thể đụng vào hai vị hoàng thân quốc thích, ai lại có thể đoán trước được bản thân mình không cẩn thận mà đắc tội với nhân vật không thể chọc đây? Chỉ sợ đến lúc đó mình chết như thế nào cũng không biết.

Sắc mặt Vệ Quân Mạch có chút âm trầm, trầm giọng nói: "Phủ Tĩnh Giang Quận Vương."

Nam Cung Mặc nhíu mày, Vệ Quân Mạch thản nhiên nói: "Vệ Quân Dịch."

Vệ Quân Mạch không khỏi lắc đầu, nói: "Mặc nhi sợ ta?" Nam Cung Mặc vẫn trừng mắt: "Ta nói sợ ngươi thì sao?"

Vệ Quân Mạch đưa tay vuốt mái tóc của nàng, ôn nhu nói: "Vậy phải ngoan ngoãn, ta sẽ không bắt nạt ngươi."

Nam tử kia, đúng là tứ công tử của phủ Tĩnh Giang Quận Vương, Vệ Quân Dịch. Vệ Quân Dịch chỉ kém Vệ Quân Mạch bốn tuổi, năm nay cũng đã mười tám rồi.

"Làm sao bây giờ?"

"Đề ta xử lý." Vệ Quân Mạch nói xong liền đứng dậy, lập tức đi ra ngoài.

Bên ngoài, Vệ Quân Dịch vẫn còn kêu gào, "Đụng vào người ta, còn không mau kêu tiểu thư nhà ngươi ra bồi tội cho bồn công tử, nếu không..."

"Nếu không cái gì?" Một thanh âm lạnh như băng vang lên. Vệ Quân Dịch sửng sốt một chút, lúc này mới nhìn rõ thanh y nam tử từ trong xe ngựa đi ra. Lúc này trên dung nhan tuấn mỹ của Vệ Quân Mạch không có một tia âm, từ trên cao nhìn xuống càng làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác bị áp bách. Vệ Quân Dịch nguyên bản còn kiêu ngạo, thanh âm cười cợt vừa rồi lập tức bị kẹt lại cổ họng. Hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, nói: "Đại... Đại ca, tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Đối với vị đại ca Vệ Quân Mạch này, Vệ Quân Dịch tuy rằng có chút xem thường giống như nhị ca cùng tam ca, nhưng mà bên trong cảm giác xem thường lại càng nhiều hơn vài phần sợ hãi. Cho nên, Vệ Quân Dịch rất ít trêu chọc Vệ Quân Mạch, không biết tại sao, hất chính là trời sinh sợ hãi người đại ca này.

Vệ Quân Mạch lãnh đạm nói: "Tại sao ta lại ở đây không quan trọng, nhưng ngươi ở đây làm cái gì?"

"Ta... Ta, là hất đụng ta!" Vệ Quân Dịch cuối cùng cũng nhớ tới chuyện lúc trước, vội vàng nói.

"Ta không có!" Xa phu vội vàng kêu oan, hất thật không có đụng vị công tử này a.

Phát giác được ánh mắt lạnh lùng của Vệ Quân Mạch, ngừng đầu liền đối mặt với cặp mắt từ sắc kia, Vệ Quân Dịch chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh. Vệ Quân Mạch hỏi: "Có người gọi ngươi tới hay sao?"

Vệ Quân Dịch sửng sốt, có chút lắp bắp mà nói: "Không có... Không có người bảo ta đến."

Ánh mắt Vệ Quân Mạch lạnh lẽo, "Thật sao? Người đâu, đưa tứ công tử về. Trên đường lớn bất chấp lao đến trước xe ngựa, còn có ý đồ lừa bịp tổng tiền, phạt ba mươi đại bản đề răn đe."

Vừa dứt lời, hạ nhân đi theo Vệ Quân Mạch lập tức tiến lên, kéo Vệ Quân Dịch lại, nói: "Tứ gia, chúng ta trở về thôi."

"Cái gì?" Vệ Quân Dịch hất tay hạ nhân ra, kêu lên: "Vệ Quân Mạch, ngươi dựa vào cái gì mà đánh ta?"

Vệ Quân Mạch cũng không muốn nói nhảm cùng hắn, đưa tay điểm nhẹ vào huyệt đạo trên người hắn. Toàn thân Vệ Quân Dịch lập tức cứng ngắc, không thể động đậy, Vệ Quân Mạch nhìn lướt qua mọi người ở đây, thần nhiên nói: "Mang về, đánh! Có người hỏi tới cứ nói là ta phân phó, nếu không làm được, các ngươi liền bị đánh thay hắn." Nói xong, không để ý đến mấy người ở đây nữa, Vệ Quân Mạch trực tiếp quay người tiến vào xe ngựa, "Đi."

Vệ Quân Mạch tuy rằng không được Tĩnh Giang quận vương yêu thích, nhưng lại danh chính ngôn thuận là Tĩnh Giang quận vương thế tử. Toàn bộ phủ Tĩnh Giang quận vương, ngoại trừ Tĩnh Giang quận vương cùng công chúa Trường Bình thì hắn là người có quyền cao nhất, bản thân Vệ Quân Mạch cũng không phải là quả hồng mềm, mà công chúa Trường Bình lại vô cùng yêu thương nhi tử, cho nên nếu Vệ Quân Mạch nói muốn đánh, trừ Tĩnh Giang quận vương ra, quả thực không còn người nào hắn không dám đánh.

Trong xe ngựa, Nam Cung Mặc đang cầm một quyển sách, khẽ ngẩng lên nhìn hắn. Thấy hắn tiến vào mới hỏi: "Như vậy được chứ? Ngươi..."

"Mặc nhi đang lo lắng cho ta?" Vệ Quân Mạch nhíu mày, "Không sao, tôm tép nhai nhép mà thôi."

"Đúng rồi, theo như tính ngươi mà nói, nếu muốn chinh chết hắn quả thực là chuyện dễ dàng." Nam Cung Mặc nói, lập tức cảm giác mình đang xen vào việc của người khác. Về mặt Vệ Quân Mạch vẫn bình thường, "Ta đã làm gì khiến Mặc nhi có thành kiến nặng với ta như vậy?" Hắn đã làm việc gì lộ ra tâm kế khó lường sao?

Nam Cung Mặc trực tiếp cho hắn một cái liếc mắt, mặc kệ, không quan tâm.

Từ Tạ phủ trở về Nam Cung gia cũng không xa, chỉ trong chốc lát, xe ngựa đã ngừng lại trước cửa phủ Sở quốc công. Vệ Quân Mạch xuống xe ngựa trước, Tri Thư cùng Minh Cầm cũng rời khỏi xe ngựa chạy đến đỡ Nam Cung Mặc. Vệ Quân Mạch nhanh chóng đưa tay về phía nàng, đôi mi thanh tú của Nam Cung Mặc khẽ nhíu lại, bàn chân nhẹ điểm một chút liền nhẹ nhàng bay lên rồi chạm đất. Vệ Quân Mạch giương mày kiểm, không nói thêm gì.

Nam Cung Mặc nói: "Ngươi không thấy hiếu kỳ?"

Vệ Quân Mạch nói: "Mặc nhi sẽ nói hết với ta sao?"

"Không." Nam Cung Mặc dứt khoát nói. Vệ Quân Mạch gật đầu: "Ta đây liền không hiếu kỳ. Ngày ấy ở bên hồ, lúc cô nương kia rơi xuống nước là Mặc nhi đã giúp ta?"

Nam Cung Mặc hừ nhẹ một tiếng không trả lời, khóe miệng Vệ Quân Mạch kéo lên, lộ ra một tia vui vẻ cực nhạt, nói: "Ta trở về trước. Mặc nhi cũng vào đi."

Nam Cung Mặc gật đầu nói: "Đi thông thả."

Vệ Quân Mạch suy nghĩ một chút, nói: "Mấy ngày nữa cùng đi núi Từ Vân ngắm hoa, thế nào?"

"Ngắm hoa?" Nam Cung Mặc có chút hoài nghi mà nhìn Vệ Quân Mạch. Vệ Quân Mạch nhìn thế nào cũng không giống một người thích ngắm hoa a.

Trong đôi mắt từ sắc của Vệ Quân Mạch lướt qua một tia bất đắc dĩ, nói: "Mẫu thân nói, qua ít ngày nữa hoa mẫu đơn trên núi Từ Vân nở ra rất đẹp."

Trong đầu Nam Cung Mặc lập tức hiện lên một đạo linh quang, có chút rõ ràng. Sau nửa ngày tung quần, mới gật đầu nói: "Tốt." Vệ Quân Mạch nhẹ nhàng thở ra trong lòng, gật đầu nói: "Đến lúc đó ta tới đón ngươi. Ta đi trước."

Nhìn xe ngựa phủ Tĩnh Giang quận vương vội vàng rời đi, Nam Cung Mặc không biết nghĩ tới điều gì đột nhiên bật cười một tiếng. Minh Cầm đứng ở bên cạnh không nhận được nói: "Đại tiểu thư, Vệ thế tử đối với ngài thật là tốt."

"A?" Nam Cung Mặc nhíu mày, nói: "Rất tốt sao?"

Tri Thư cũng gật đầu nói: "Đương nhiên là rất tốt, Vệ thế tử nhìn qua lạnh lùng, nhưng mà đối với đại tiểu thư lại... Rất ôn nhu, rất săn sóc a." Tuy rằng nhìn qua có chút cứng ngắc, bất quá như vậy mới càng lộ rõ thành ý hơn mấy vị công tử phong độ nhẹ nhàng kia a? Rõ ràng không có thói quen làm những chuyện này, nhưng vẫn cố gắng làm. Hơn nữa, Vệ thế tử lớn lên cũng thập phần tuấn mỹ, hoàn toàn khác với bộ dáng dọa người như trong truyền thuyết kia. Thoạt nhìn đứng chung một chỗ cùng đại tiểu thư càng là trời đất tạo nên một đôi.

Nam Cung Mặc cười nhạt một tiếng, nhớ tới khuôn mặt đậm mạc của người nào đó dù đã cố hết sức che giấu nhưng vẫn bị nàng thấy được một tia quần bách, đột nhiên có chút áy náy. Nàng... Có phải đã làm quá mức hay không? (Khụ, muốn biết Mặc tỷ đã làm gì thì các nàng gắng đợi đến chương 57 nha *cười gian*)

Còn chưa kịp quay người vào cửa, lại có một xe ngựa khác chậm rãi đi tới, dừng lại trước cửa lớn phủ Sở quốc công. Nam Cung Hoài xuống xe, nhìn thấy Nam Cung Mặc cũng là sửng sốt.

"Phụ thân." Nam Cung Mặc rù mắt, nhàn nhạt kêu lên.

Nam Cung hoài gật đầu, hỏi: "Sao lại đứng ở cửa lớn?"

Nam Cung Mặc nói: "Mới từ Tạ phủ trở về, còn chưa kịp đi vào."

Nam Cung Hoài nhìn đường đi sau lưng một chút, hỏi: "Là Vệ thế tử đưa người trở về?" Mặc dù vừa rồi hắn không nhìn thấy Vệ Quân Mạch, nhưng mà gã sai vặt đi theo nói có thấy xe ngựa phủ Tĩnh Giang quận vương. Bây giờ người của phủ Tĩnh Giang Quận Vương xuất hiện ở đây ước chừng cũng chỉ có Vệ Quân Mạch. Nam Cung Mặc suy nghĩ một chút, vẫn là thành thật nói: "Hôm nay ở Tạ phủ, còn gặp phải công chúa Trường Bình."

"A?" Nam Cung Hoài nhướn mày, "Công chúa Trường Bình quanh năm không bước ra khỏi nhà, vừa vặn gặp nhau sao?"

Nam Cung Mặc gật đầu, "Công chúa rất tốt."

Thần sắc Nam Cung Hoài có chút phức tạp nhìn thiếu nữ ngoan ngoãn trước mắt. Nữ nhi này, từ nhỏ đã đăm đăm với hắn, đến năm mười một tuổi ngay cả gặp mặt một lần cũng không có, hôm nay nháo đã mấy năm, không ngờ lại trở thành một đại cô nương duyên dáng yêu kiều. Hơn nữa, nữ nhi này lại lớn lên rất tốt ở nơi không có hắn. Vệ Quân Mạch coi trọng từ nàng thì không cần phải nói, nhưng Yến vương Yến vương phi cùng công chúa Trường Bình thoát nhìn cũng hết sức hài lòng nàng, những năm qua Tạ gia đều trù trừ, đối xử lạnh nhạt với phủ Sở quốc công, nhưng công tử tiểu thư Tạ gia lại đối với nàng thập phần thân thiện, vừa về liền được mời tới Tạ gia làm khách. Cảm giác... Giống như nữ nhi này vô luận tại nơi nào đều có thể sinh hoạt rất tốt, có người phụ thân như hắn hay không cần bản không quan trọng. Nam Cung Hoài thực sự không thấy thích loại cảm giác này.

"Phụ thân?" Thấy Nam Cung Hoài yên lặng nhìn mình chằm chằm, Nam Cung Mặc nhíu mày, "Có gì không đúng sao?"

Nam Cung Hoài lắc đầu nói: "Vào thôi."

Hai cha con nàng cũng không còn gì để nói nữa, tự giác chậm lại nửa bước, hai người một trước một sau đi vào đại môn.

Đi được vài bước, Nam Cung Hoài suy nghĩ một chút, dừng lại hỏi: "Gã người cho Vệ Quân Mạch, người có oán hận ta không?"

Nam Cung Mặc giương mắt, trào phúng nhìn Nam Cung Hoài, cười cười, "Có thì thế nào? Phụ thân định đòi lại rồi gã nhí muội đi sao?"

Nam Cung Hoài nghẹn lại, thật lâu mới thờ dãi nói: "Chuyện này... Phụ thân thực xin lỗi người. Nhưng mà xem ra Vệ Quân Mạch cũng là một phu quân tốt. Người yên tâm, phụ thân sẽ không bạc đãi người."

Nam Cung Mặc rũ mắt, thần nhiên nói: "Đa tạ phụ thân."

Nam Cung Hoài nhìn nàng một chút, vẫn là quay người rời đi.

Nam Cung Mặc nhàn nhã đi sau Nam Cung Hoài, đáy mắt mang theo một tia đùa cợt cùng khinh thường nhàn nhạt. Nói những điều này... Nam Cung Hoài đây là đột nhiên cảm thấy áy náy sao? Vậy thì thế nào? Bọn họ vĩnh viễn sẽ không biết, vô luận là bọn họ áy náy hay là muốn đền bù tổn thất, Nam Cung Khuynh cũng không thể nào biết được, bởi vì từ mấy năm trước, hải tử bị bọn họ bạc đãi, bị bọn họ vứt bỏ cũng đã không còn ở đây nữa. Mà nàng, Nam Cung Mặc, không cần bọn họ đền bù tổn thất.

Vào tới cửa, Trịnh thị đã ra đón, ân cần mà nói: "Lão gia đã trở về..." Lại thấy Nam Cung Mặc chậm rãi theo sau Nam Cung Hoài thì không khỏi ngáy ra một lúc, nỗ lực cười nói: "Đại tiểu thư cũng đã trở về?" Mấy ngày qua tâm tình Trịnh thị quả thực không tốt, từ khi Nam Cung Mặc trở về, nàng luôn gặp bất trắc. Tuy rằng hôm nay vẫn giữ quyền lợi làm chủ mẫu đương gia, nhưng mà tiền tài trong tay lại mất rất nhiều. Những năm qua Trịnh thị quản lý phủ Sở quốc công rất cẩn trọng, nàng đã sớm coi những thứ kia thuộc về bản thân mình rồi. Hôm nay đột nhiên bị người khác lấy đi một nửa, không đau mới là lạ. Mà càng làm cho nàng lo lắng hơn chính là, Nam Cung Mặc có thể đoạt đi quyền lợi làm chủ mẫu đương gia của nàng hay không, tuy rằng Nam Cung Mặc rất nhanh sẽ phải xuất giá, nhưng điều đó cũng không có nghĩa nàng sẽ không thể đẩy ra một người tới tranh giành cùng Trịnh thị. Nói thí dụ như Lâm thị, nói thí dụ như mấy người oanh oanh yến yến trong hậu viện kia. Cho nên, Trịnh thị cần nhắc hồi lâu sau rốt cục cảm thấy mình phải mau chóng gả Nam Cung Mặc ra ngoài.

"Uyển phu nhân tìm phụ thân có việc, ta trở về trước." Nam Cung Mặc thần nhiên nói, mang người rời đi.

Nghe thấy mấy tiếng "Uyển phu nhân", ngực Trịnh thị lại là co thắt dữ dội. Nam Cung Hoài vì chuyện này cũng đã từng nhắc nhở Nam Cung Mặc nhưng Nam Cung Mặc vẫn không sửa lại, vô luận bất cứ lúc nào cũng gọi nàng là Uyển phu nhân. Nam Cung Hoài lại không thể đánh nàng hay mắng nàng, cũng không thể mỗi lần nghe thấy lại nhắc nhở, thời gian dần qua liền làm như không nghe thấy nữa. Nhưng mà cũng bởi vì chuyện này, Trịnh thị liền bị đám nữ nhân trong hậu viện kia rất là cười nhạo một phen.

Nhìn bóng lưng Nam Cung Mặc khoan thai rời đi, Trịnh thị hung hăng xiết chặt khăn thêu trong tay.

Nam, Cung, Mặc!

Bỏ phu nhân cũng không tin đầu không lại người!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Lần Đầu Mở Tiệc Chiêu Đãi

Trong phủ Tĩnh Giang quận vương, Vệ Quân Mạch ngồi cạnh công chúa Trường Bình cung kính nghe bà nói chuyện. Ngày thường công chúa Trường Bình luôn mang theo ba phần ưu thương nhân nhậ nhưng hôm nay con mắt lại xuất hiện vài phần vui vẻ, mỉm cười nhìn nhi tử nói: "Mặc nhi là một tốt cô nương, ta cũng rất thích nàng, ngươi phải đối tốt với người ta, chớ có hồ đồ làm nữ nhi người ta sợ."

Công chúa Trường Bình thân là mẫu thân, nên bà cũng hiểu rõ nhi tử của mình. Vệ Quân Mạch không vô hại giống như những gì hắn biểu hiện ra trước mặt người ngoài, nếu không nhiều năm sống trong phủ Tĩnh Giang quận vương như vậy chỉ sợ sớm đã bị bọn họ khi dễ đến chết rồi. Bà tuy rằng là công chúa, nhưng cũng không thể từng giây từng phút bao bọc nhi tử bên người, phải để hắn ra ngoài phát triển, vậy nên không thể nào tránh được bản thân sẽ bị thương tổn. Đã qua nhiều năm như vậy, nhi tử càng ngày càng trầm mặc, nhưng mà trong phủ Tĩnh Giang quận vương này cũng không có người nào dám vô lễ với hắn. Đối với chuyện này, công chúa Trường Bình vừa thấy vui mừng lại vừa thấy day dứt.

Vệ Quân Mạch gật đầu, nói: "Mẫu thân yên tâm là được. Mặc nhi nàng... Không phải người nhất gan." Đầu chỉ không nhất gan, căn bản chính là gan lớn trùm trời. Cần thận sờ lên chỗ đau phía sau mình, trên dung nhan lạnh lùng của Vệ Quân Mạch xuất hiện vài phần ảm áp. Nụ cười trên mặt công chúa Trường Bình cũng sâu hơn vài phần, rất hiển nhiên, nhi tử cực kỳ ưa thích vị cô nương của Nam Cung gia này. Đưa tay vỗ lưng nhi tử, nói khẽ: "Nếu như nhìn trúng, là tốt rồi. Đợi Mặc nhi vào cửa, mẫu thân cũng có thể yên lòng."

"Mẫu thân..."

Công chúa Trường Bình khoát tay một cái nói: "Mẫu thân biết ngươi muốn nói gì, mẫu thân đây không phải là đang lo lắng thay ngươi sao. Ngươi nhìn xem, toàn bộ thành Kim Lăng này, có bao nhiêu nam nhi đến tuổi ngươi còn chưa lập gia đình?"

Vệ Quân Mạch nhíu mày, giống như có chút bất mãn, "Lận Trường Phong còn chưa lập gia đình." Tuổi của Lận Trường Phong cũng không nhỏ hơn so với hắn là bao. Công chúa Trường Bình thở dài, nói: "Trường Phong cũng là hài tử đáng thương. Thân phận này của mẫu thân cũng không giúp đỡ được gì. Đợi Mặc nhi vào cửa rồi, để nàng giúp Trường Phong tìm một thê tử tốt a." Lận Trường Phong cùng Quân nhi hơn kém nhau hai tuổi, tuy nhiên số phận đều đau khổ giống nhau. Quân nhi là người mà toàn bộ các cô nương trong thành Kim Lăng cũng không muốn gả, Lận Trường Phong lại là do kế mẫu trong nhà quấy phá, phụ thân lại mặc kệ không hỏi, cứng rắn để hôn sự bị chậm trễ.

Vệ Quân Mạch gật đầu, "Nhi tử nhớ rõ." Tìm thê tử cho Lận Trường Phong, để hắn cả ngày sẽ không xen vào việc của người khác nữa.

"Khỏi bẩm công chúa, Vương gia đến." Ngoài cửa, nha hoàn vội vàng bẩm báo nói. Ánh mắt của công chúa Trường Bình hơi trầm xuống, trên dung nhan xinh đẹp xẹt qua một tia giễu cợt, thần nhiên nói: "Hắn tới làm gì?" Vệ Quân Mạch suy nghĩ một chút, nói: "Ta vừa cho người đánh Vệ Quân Dịch một trận."

Công chúa Trường Bình khẽ giật mình, không khỏi bật cười, "Ngươi đứa nhỏ này thực là..." Rất nhanh, sắc mặt lại là biến đổi, đôi mi thanh tú chau lên cười lạnh một tiếng nói: "Đánh thì liền đánh, vậy thì sao?!"

"Công chúa đây là ý gì?!" Những lời này của công chúa Trường Bình hiển nhiên vừa lúc bị Tĩnh Giang quận vương đi từ ngoài vào nghe được, lập tức biến sắc nghiêm nghị hỏi.

Vệ Quân Mạch đứng dậy, bình tĩnh kêu một tiếng phụ vương. Tĩnh Giang quận vương lạnh lùng liếc Vệ Quân Mạch, trong mắt ngoại trừ chán ghét thì không hề có một chút cảm tình nào. Đối mặt với vẻ lạnh lùng của phụ thân, Vệ Quân Mạch cũng không muốn để ý, đứng ở một bên không hề nói chuyện. Công chúa Trường Bình gương mặt, thần sắc đậm mặc mà nhìn nam tử trung niên trước mắt, hỏi: "Vương gia, có chuyện gì sao?" Từ khi Vệ Quân Mạch sinh ra, Tĩnh Giang quận vương rất ít khi bước vào căn phòng này.

Tĩnh Giang quận vương lạnh lùng liếc Vệ Quân Mạch, cười lạnh một tiếng nói: "Bổn vương cũng muốn hỏi công chúa một chút, Dịch nhi phạm vào tội gì mà lại đánh hắn đến cả giường cũng không dời được?"

Vệ Quân Mạch tiến lên một bước, chắn ở giữa công chúa Trường Bình cùng Tĩnh Giang quận vương, thần nhiên nói: "Phụ thân, là ta cho người đánh."

"Ngươi cái đồ... Nghịch tử! Quân Dịch là đệ đệ của ngươi, vậy mà ngươi lại có thể ra tay ác độc như thế! Thật sự là lòng dạ lang sói!" Tĩnh Giang quận vương nói giống như là từ trong kẽ răng nặn ra. Dường như mắng một tiếng nghịch tử đều là sỉ nhục. Thần sắc Vệ Quân Mạch vẫn bình thường như cũ, không tức giận cũng không khó chịu, chẳng qua là nói: "Vệ Quân Dịch ý mình là công tử của phủ Tĩnh Giang quận vương, trên đường lớn xông ra hù dọa xe ngựa của người khác thì không nói, lại còn muốn lừa bịp tổng tiền, nhục nhã nữ quyến người ta. Theo ý phụ thân, chẳng lẽ không nên giáo huấn hắn sao?"

Thần sắc trên mặt Tĩnh Giang quận vương cứng đờ, hiển nhiên là lời đó không giống lời hắn nghe được. Những năm qua Tĩnh Giang quận vương sớm đã thành thói quen, vô luận là chuyện gì thì đều đổ toàn bộ sai lầm lên người Vệ Quân Mạch, coi như là cuối cùng phát hiện mình sai cũng không hề thấy áy náy. Nhưng mà lúc này hắn lại không thể nói rằng Vệ Quân Dịch không đáng bị giáo huấn được. Những năm gần đây này hắn luôn vắng vẻ công chúa Trường Bình, nạp thiếp vô số, hoàng gia cũng không có ý kiến gì. Nhưng mà điều đó cũng không có nghĩa là hoàng thượng liên cao hứng khi thấy nữ nhi của mình bị người ta vắng vẻ, cao hứng chứng kiến ngoại tôn của mình bị một thứ tử áp đầu. Chỉ là sự tình liên quan đến Vệ Quân Mạch đúng là hoàng gia đuối lý, không biết nên làm thế nào mà thôi. Một khi hắn bị hoàng gia nắm chặt khuyết điểm, hoàng thượng chắc chắn sẽ không lưu lại mặt mũi cho hắn.

Khẽ hừ một tiếng, Tĩnh Giang quận vương quay đầu đi, tỏ vẻ chuyện này xem như bỏ qua rồi.

Vệ Quân Mạch đứng sau lưng, bên mỗi công chúa Trường Bình nổi lên một tia giễu cợt cùng thất vọng, lạnh nhạt nói: "Nếu như Vương gia đã tới, bốn cung vừa vận cũng có chuyện muốn thương lượng cùng Vương gia. Quân nhi, người ngồi sang một bên đi."

"Ân, mẫu thân." Vệ Quân Mạch gật đầu, ngồi xuống cạnh công chúa Trường Bình. Nhìn về mặt nội khí của Tĩnh Giang quận vương, trong mắt Vệ Quân Mạch vẫn bình thường không có gợn sóng. Lúc hần còn rất nhỏ, hần đã hiểu bản thân mình tuyệt đối không thể trông mong một tia cảm tình xa vời từ người phụ thân này. Bởi vì mỗi một lần hy vọng như vậy chắc chắn sẽ khiến hần đau xót đầy người. Ngắm lại đôi mắt cùng dung mạo của mình khác hẳn mọi người trong phủ Tĩnh Giang quận vương, có lẽ hần thật không phải là người Vệ gia. Tuy rằng mẫu thân không nói gì cả, nhưng Vệ Quân Mạch cũng không oán hận mẫu thân, nhiều năm trôi qua, hần biết rõ mẫu thân vô luận làm gì cũng là vì hần, vốn chỉ cần vứt bỏ hần bà sẽ có hết thảy nhưng bà đã không làm. Hần vẫn luôn nhớ rõ, khi hần còn rất nhỏ, phụ thân đã từng nói với mẫu thân rằng chỉ cần đưa hần đi, hết thảy có thể trở lại như lúc trước. Mẫu thân lại lạnh lùng liếc nhìn phụ thân, sau đó cho người đưa hần ra ngoài, thẳng thừng từ chối yêu cầu quá đáng của ông.

"Công chúa có chuyện gì muốn nói?" Tĩnh Giang quận vương không kiên nhẫn hỏi thăm.

Công chúa Trường Bình nhíu mày, nói: "Phụ hoàng đã ban hôn cho Quân nhi cùng đại tiểu thư phủ Sở quốc công, cũng nên tìm thời gian phù hợp để hạ sinh lễ."

Tĩnh Giang quận vương sững sờ, dường như lúc này mới nhớ tới chuyện này, không kiên nhẫn mà nói: "Loại chuyện này, công chúa thương lượng cùng biểu muội là được. Nói với bốn vương làm gì?"

Sắc mặt công chúa Trường Bình trầm xuống, chén trà trong tay liền lên bàn bần, phát ra thanh âm thanh thúy, "Thương lượng?! Kết quả thương lượng chính là nâng ta chỉ chuẩn bị sinh lễ có sáu mươi tư thành? Những năm qua bốn cung mặc kệ sự tình, có phải nâng cũng đã quên đi thân phận của mình rồi hay không?"

Nghe lời nói của công chúa Trường Bình, sắc mặt Tĩnh Giang quận vương lập tức khó nhìn, một hồi lâu mới cắn răng nói: "Sáu mươi tư thành sinh lễ cũng không tính là ít, lúc trước Trạch nhi Bác nhi cùng Dịch nhi thành thân cũng là sáu mươi tư thành sinh lễ?" Thiếp thứ nhất của Tĩnh Giang quận vương đứng là biểu muội của hần.

"Vệ Hồng Phi!" Công chúa Trường Bình lạnh lùng nói.

Tĩnh Giang quận vương không nói thêm gì nữa, chẳng qua là trầm mặc nhìn công chúa Trường Bình. Công chúa Trường Bình nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Quân nhi của bốn cung có thể so sánh với mấy thứ từ do thiếp thất sinh sao? Phủ Sở quốc công là nơi nào, đưa sinh lễ như vậy, vương gia định làm xấu mặt hần ở trước mặt Nam Cung Hoài sao?"

Kỳ thật Tĩnh Giang quận vương cũng thấy không ổn, mặc kệ Vệ Quân Mạch là nhi tử của ai đi chăng nữa, nhưng mà bây giờ hần là thế tử của phủ Tĩnh Giang quận vương, người hần lấy chính là nữ nhi của Nam Cung Hoài. Nam Cung Hoài cũng không phải là nhân vật có thể tùy tiện trêu chọc. Đồng thời lại là võ tướng trợ giúp hoàng thượng khai quốc, công lao của Nam Cung Hoài là tự hần làm ra, mà công lao của Tĩnh Giang quận vương chỉ là phụ giúp. Sở dĩ Nam Cung Hoài chỉ là quốc công mà hần lại là quận vương, lý do cũng bởi vì mẫu thân của hần là đường muội của hoàng thượng, mà hần lại là phò mã của công chúa Trường Bình. Nếu không chỉ sợ địa vị hôm nay của hần vẫn còn ở dưới Nam Cung Hoài. Nhưng mà, hần làm sao có thể thừa nhận những điều này ở trước mặt công chúa Trường Bình? Chỉ cần vừa nhìn thấy dung nhan tương tự nhau của công chúa Trường Bình cùng Vệ Quân Mạch và cả đôi mắt quý dị của Vệ Quân Mạch, hần giống như thấy được toàn bộ người trong thiên hạ đang cười nhạo hần rằng đường đường Tĩnh Giang quận vương lại bị thế tử của mình cầm chừng.

Thật lâu, mới nghe Tĩnh Giang quận vương khề hừ một tiếng, nói: "Đã như vậy, công chúa liền tự mình xử lý đi."

Công chúa Trường Bình cũng không thèm để ý đến thái độ phẫn nộ của hần, chẳng qua là bình tĩnh gật đầu nói: "Bốn cung đã biết, những thứ này bốn cung sẽ xử lý tốt, đợi Khâm Thiên Giám tính ra thời gian tốt nhất liền đến Nam Cung gia hạ sinh. Cũng không còn chuyện gì rồi, vương gia liền trở về đi."

Tĩnh Giang quận vương nhìn dung nhan bình tĩnh của công chúa Trường Bình chằm chằm, rốt cục vẫn phải đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, hồi lâu, công chúa Trường Bình mới mở to mắt nhìn Vệ Quân Mạch nói khẽ: "Quân nhi, mẫu thân thực xin lỗi người..."

"Mẫu thân, đây không phải lỗi của người." Vệ Quân Mạch nói khẽ. Công chúa Trường Bình lắc đầu, nói: "Không, người không biết... Người..." Lắc đầu, công chúa Trường Bình vẫn là không thể nói gì, đáy mắt Vệ Quân Mạch xẹt qua một tia âm trầm, duỗi tay nắm chặt tay công chúa Trường Bình trầm giọng nói: "Chỉ cần mẫu thân sống thật tốt, nhi tử cũng không để ý đến những thứ này. Đợi Mặc nhi vào cửa... Mẫu thân, chúng ta chuyển ra ngoài ở a."

Vệ Quân Mạch nói: "Nhi tử không để ý đến vị trí thế tử này, mẫu thân sống trong phủ cũng không tốt, ta không muốn tương lai Mặc nhi..."

Công chúa Trường Bình rung động hồi lâu, rốt cuộc vẫn lắc đầu một cái nói: "Phụ thân người sẽ không đồng ý."

Công chúa Trường Bình sững sờ, "Quân nhi, người sao lại nghĩ đến chuyện này?"

Vệ Quân Mạch không nói, trong đôi mắt từ sắc lại để lộ ra hào quang kiên định. Nếu như phụ thân không coi hần là nhi tử, hần cũng không cần giữ vị trí Tĩnh Giang quận vương thế tử không tha.

Công chúa Trường Bình bỗng nhiên cười xùy một tiếng, có chút trào phúng mà nói: "Quân nhi, người phải ngồi vị trí Tĩnh Giang Quận Vương thế tử này thật ổn định. Người là nhi tử của mẫu thân, mẫu thân sao có thể để tương lai người bị những người kia ức khuất? Người cho rằng, nếu lúc trước Vệ Hồng Phi không phải phò mã, hần vẫn sẽ được phong làm quận vương sao?" Quân nhi của nàng từ nhỏ bị những người kia khi dễ, nàng sao có thể để tương lai

của hần chi vì không có thân phận cùng địa vị mà bị những người kia chà đạp? Vị trí Tĩnh Giang quận vương này, mặc kệ Vệ Hồng Phi muốn cho ai, cuối cùng cũng chỉ có thể là của Quân nhi, trừ phi... Hừ! Ai cũng đừng mơ tưởng! *(Giải thích một chút: Chỗ này ý của công chúa Trường Bình là không ai có thể giành vị trí thế tử của Mạch ca trừ phi Mạch ca chết á, nhưng công chúa sẽ không để chuyện đó xảy ra.)*

Vài ngày sau yến hội của phủ Sở quốc công được tổ chức, tuy rằng đã là cuối xuân, nhưng vườn hoa trong Ký Sương Viện lại vừa vãn nở rộ, Nam Cung Mặc lợi dụng lí do ngắm hoa để tổ chức yến hội này. Người nhận được thiệp mời đều là đích nữ của quan viên ngũ phẩm trở lên hoặc là cáo mệnh phu nhân trong thành Kim Lăng. Bởi vì tuổi Nam Cung Mặc còn nhỏ quá, thiệp mời cũng phần lớn là gửi cho các khuê tú chưa gả hoặc là đám thiếu phu nhân trẻ tuổi. Còn các trưởng bối tự nhiên là phải đợi đến lúc có cơ hội tự nàng đến thăm hoặc là bãi kiến tại nơi khác.

Sáng sớm, toàn bộ phủ Sở quốc công liên náo nhiệt. Kể cả Ký Sương Viện ngày thường u tĩnh yên bình nhưng hôm nay người đến người đi nối liền không dứt. Thủ đoạn dạy dỗ hạ nhân của Lan ma ma thật không tệ, bất quá mới mấy ngày, không chỉ là nha hoàn trong Ký Sương Viện, cả nha hoàn bên ngoài gọi tới giúp cũng dạy dỗ rất quy củ. Hành động lành lợi nhanh nhẹn, lại không hề táo bạo, toàn bộ bọn hạ nhân cùng nha hoàn trong viện bận rộn nhưng không tạo ra tiếng động âm ỉ lớn nào.

Đại phu nhân Tạ gia quả nhiên vừa sáng sớm đã dẫn Tạ thiếu phu nhân cùng Tạ Bội Hoàn tới phủ Sở quốc công. Đối với những người này, cho dù là thân là Sở quốc công nhưng Nam Cung Hoài cũng rất thận trọng, tự mình đến nghênh đón Tạ đại phu nhân.

"Mặc nhi trẻ tuổi không hiểu chuyện, yến hội hôm nay lại phải làm phiền Tạ Hầu phu nhân." Nam Cung Hoài cười nói.

Tạ phu nhân ngồi xuống vị trí của khách quý, giữa lông mày tuy rằng mang theo dáng tươi cười nhưng lại có một cỗ uy nghi, khẽ gật đầu nói: "Tạ gia cùng Mạnh gia có giao tình, trước lúc ra ngoài lão phu nhân cũng đã phân phó, Sở quốc công xin yên tâm."

Trịnh thị ngồi bên cạnh Nam Cung Hoài, cười nói: "Có Tạ phu nhân trợ trợ, chúng ta tự nhiên là thập phần yên tâm."

Tạ phu nhân cúi đầu uống trà, dường như không có nghe thấy lời nói của Trịnh thị. Hành động như vậy thật là vô lễ, nếu như Trịnh thị là quốc công phu nhân, Tạ phu nhân lại chỉ là Hầu phu nhân thì tuyệt sẽ không vô lễ với nàng như vậy, nhưng mà rất đáng tiếc Trịnh thị chỉ là một quốc công phu nhân hữu danh vô thực, căn bản không được hoàng thượng sắc phong, nếu thật đem ra nói đến cả cáo mệnh ngũ phẩm cũng không bằng. Tạ phu nhân coi nàng không tồn tại nàng cũng chỉ có thể nhịn. Dáng tươi cười Trịnh thị lập tức có chút cứng ngắc lại, Tạ thiếu phu nhân cười mỉm mà nói: "Mẫu thân nói đúng, huống chi Mặc nhi rất thông minh, đâu có cần làm phiền gì. Chúng ta tới đây cũng chỉ là ra tay giúp đỡ một chút mà thôi." Nam Cung Mặc thân nhiên cười yếu ớt, "Tô tỷ tỷ quá khen rồi."

Tạ phu nhân đặt chén trà xuống, lúc này mới nhìn mọi người ở đây, cuối cùng đem ánh mắt rơi vào Lâm thị đang ngồi ở một bên, nhíu mày hỏi: "Vị này chính là đại thiếu phu nhân?"

Lâm thị khẽ giật mình, có chút thụ sủng nhược kinh* đứng dậy, "Bái kiến Tạ phu nhân."

*(*Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ)*

Bởi vì quan hệ của Trịnh thị cùng tất cả các cáo mệnh phu nhân trong kinh thành không được tốt, hôm nay Nam Cung Tự cũng vừa mới nhập sĩ, phần lớn yến hội của các thế gia cũng quên gửi thiệp mời cho nữ quyến Nam Cung gia. Lâm thị vào cửa đã hai, ba năm nhưng cũng không được tham gia yến hội nhiều lần, cũng không có nhiều người trong kinh thành có thể nhận thức nàng, Tạ phu nhân thì càng thêm không nhận ra. Thấy bộ dáng câu thúc* của Lâm thị, Tạ phu nhân nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Hoài có chút quái dị.

*(*Câu thúc: Bó buộc, gượng ép, lầy lệ)*

Thê tử của trưởng tử trong gia tộc là trọng yếu đến cỡ nào? Rất có thể tương lai sẽ là tông phụ, người như vậy dù là thân phận có hơi thấp một chút cũng quyết không thể không có thủ đoạn cùng tính cách. Hết lần này tới lần khác, gia thế, thủ đoạn, và cả tính cách của vị thiếu phu nhân này đều không có. Coi như là tương lai đại công tử Nam Cung gia thật sự kế thừa tước vị của Sở quốc công, đại thiếu phu nhân có thể chống đỡ hậu trạch Nam Cung gia sao? Hay vẫn là nói... Tạ phu nhân đưa mắt nhìn Trịnh thị đang ngồi ở một bên, trong mắt càng nhiều hơn vài phần chán ghét.

Nam Cung Hoài đương nhiên cũng biết tính tình của người con dâu này có chút mềm yếu, chẳng qua hần vốn là xuất thân bản hàn, làm sao có thể chú ý nhiều như vậy được? Huống chi Trịnh thị một mực trông coi Nam Cung gia không tệ, hần cũng không cảm thấy tính cách Lâm thị có vấn đề gì. Thấy Tạ phu nhân như thế, chẳng qua là cười nói: "Nàng xuất thân từ thế gia nhỏ, phu nhân chớ trách."

Tạ phu nhân âm thầm lắc đầu trong lòng, đại thiếu phu nhân Tạ gia cũng không xuất thân từ thế gia danh môn gì, lúc trước vì để tránh cho hoàng thượng kiêng kị Tạ gia nên Tạ thiếu phu nhân cũng chỉ là xuất thân từ thư hương môn đệ bình thường, nhưng mà tính cách nàng không đến nỗi tệ, ở trước mặt bà học được hai năm, hôm nay Tạ thiếu phu nhân ra ngoài ai dám chướng mắt nàng?

Tạ phu nhân thờ dãi nói: "Mà thôi, thời gian không còn sớm, chúng ta nên đi chuẩn bị."

Nam Cung Hoài còn chưa kịp mở miệng, Trịnh thị vội vàng nói: "Phu nhân nói phải, Thù nhi, mau đi giúp đỡ đại tỷ cùng đại tẩu một chút." Nam Cung Thù có chút bất mãn mà nhíu mày, cuối cùng vẫn không thể nói thêm gì. Tạ phu nhân nhíu mày cũng không nói gì nữa, đứng dậy kéo Nam Cung Mặc rời đi.

Đoàn người đi vào Ký Sương Viện, Tạ phu nhân ung dung thờ dãi nói: "Lần cuối cùng tới đây, cũng là của mười năm trước. Cảnh trí trong Ký Sương Viện này nhưng là vẫn không thay đổi."

Nam Cung Mặc đi bên cạnh Tạ phu nhân, cười nói: "Hôm nay làm phiền Tạ bá mẫu rồi."

Tạ phu nhân vỗ vỗ mu bàn tay của Nam Cung Mặc, nói khẽ: "Ngươi đưa nhỏ này, khách khí với ta làm gì? Lần trước ở Đan Dương không thể nói chuyện với ngươi, vài ngày trước ngươi tới Tạ phủ, ta lại vừa vịn ra ngoài cùng lão gia. Hôm nay mới gặp, so với tam nha đầu nhà chúng ta còn trưởng thành hơn nhiều."

"Mẫu thân!" Tạ Bội Hoàn không thuận theo, "Mẫu thân ngươi thật giống tổ mẫu, vừa thấy Mặc nhi là lại ghét bỏ nữ nhi."

"Ngươi nha đầu kia. Chính mình không tốt còn không cho người khác nói sao?" Tạ phu nhân búng nhẹ vào trán nữ nhi cười nói. Đối với ý mời Tạ Bội Hoàn tới tham gia yến hội của Nam Cung Mặc, Tạ phu nhân thật là cảm kích đấy. Hôn sự với thập cửu hoàng tử không thể xóa bỏ, quân muốn thần chết thần không thể không chết, bọn hắn thật sự không biết làm thế nào. Nhưng lại không hy vọng nữ nhi của mình từ nay về sau liên trốn tránh, sống lẻ loi trợ trợ. Tuy rằng nữ nhi cũng không có giam chính mình lại, không chịu gặp người khác, nhưng lại không tham gia bất kỳ yến hội nào nhiệt nào, nhưng thật không ngờ Nam Cung cô nương có thể động được nàng.

Tạ Bội Hoàn khanh khách một tiếng, nhìn đám đi tới đi lui trong sân, nói: "Mặc nhi, ngươi chuẩn bị rất tốt a, thoát nhìn ngược lại là không có việc cho chúng ta rồi."

Nam Cung Mặc có chút bất đắc dĩ, "Ta cũng không có kinh nghiệm, nếu là có chỗ gì không ổn vẫn là phải nhờ Tạ bá mẫu chỉ điểm mới được."

Tạ phu nhân nói: "Ta biết ngươi là một hài tử thông minh, nói cho bá mẫu nghe ngươi định tính thế nào?"

Nam Cung Mặc đem kế hoạch của mình nói một lần, ánh mắt Tạ phu nhân lộ ra hào quang tán thưởng, chỉ ra mấy chỗ không ảnh hưởng. Tạ thiếu phu nhân cũng đi theo cười thờ dài: "Mặc nhi quả thực chu đáo hơn nhiều so với thời điểm lần đầu ta chuẩn bị yến hội." Tạ phu nhân cười nói: "Mặc nhi từ nhỏ lớn lên bên người Mạnh gia, nghe thấy nhìn thấy thường xuyên thì sao có thể kém, ngươi cũng rất tốt."

Mặc dù tán thưởng Nam Cung Mặc, nhưng Tạ phu nhân cũng không làm mất mặt của con dâu mình trước mặt người khác. Quả nhiên, nụ cười trên mặt của Tạ thiếu phu nhân lại càng thêm ngọt ngào. Ngược lại là Lâm thị cùng Nam Cung Thủ một mực ngồi ở bên cạnh không nói nên lời. Tạ phu nhân từ đầu tới cuối không có nhìn Nam Cung Thủ một cái, Lâm thị lại do quá mức chất phác, mặc dù Tạ phu nhân cũng có nói chuyện với nàng, hỏi một câu đáp một câu, thỉnh thoảng lại không đề ý nữa, Tạ phu nhân liền chẳng muốn chỉ bảo nàng. Chẳng qua là kéo Nam Cung Mặc thương lượng chuyện mở tiệc chiêu đãi khách, khiến hai người có chút lúng túng không thôi.

Nhìn Lâm thị không thể giấu được u oán bất bình, Nam Cung Mặc âm thầm lắc đầu. Trịnh thị chọn thê tử cho Nam Cung Tự chỉ sợ cũng hao phí không ít công sức. Lâm thị vô luận là dung mạo, nữ công hay là tài tình đều coi như không tệ, nhưng mà cách đối nhân xử thế thật sự là làm cho người ta không vừa mắt. Thiếu phu nhân không dám đương nổi việc nhà, Trịnh thị dĩ nhiên là thuận lý thành chương* một mực trông coi rồi.

(*Thuận lý thành chương: Thuận theo lý thuyết, lời nói mang tính gần như, đương nhiên, mà suông sẽ.)

Gần trưa, khách mời mới bắt đầu tới cửa. Nam Cung Mặc thay một thân y phục màu lam nhạt làm bằng gấm Tứ Xuyên, có thêu một cảnh phù dung giản dị, bởi vì vẫn chưa thành thân nên nàng chỉ búi tóc đơn giản, một vào sợi tóc khẽ rơi xuống vai nàng. Dường như hình hoa mẫu đơn khảm bảo thạch hồng cổ định lại, tơ vàng xuyết ngũ tùy ý rơi phía sau, mi tâm điểm một đóa phù dung màu hồng nhàn nhạt, chân mày là liễu sáng ngời, mỉm cười nhẹ nhàng, xinh đẹp động lòng người.

Tạ phu nhân cùng Tạ thiếu phu nhân tự mình đưa Nam Cung Mặc tới cửa nghênh đón, cũng thuận tiện giới thiệu tất cả nữ quyến trong kinh thành cho nàng. Các nữ quyến được quân sự dẫn tới cửa Ký Sương Viện vừa nhìn thấy Tạ phu nhân cùng Tạ thiếu phu nhân đứng ở cửa ra vào thì khẽ giật mình, lại nhìn vị thiếu nữ áo lam xinh đẹp tuyệt điểm đứng bên cạnh Tạ phu nhân, lập tức liền biết người này chính là vị đại tiểu thư mới trở về của Nam Cung gia. Đã sớm nghe nói quan hệ của Tạ gia cùng phủ Sở quốc công không tốt, không nghĩ tới vẫn có thể mời được Tạ phu nhân tới dạy bảo đại tiểu thư Nam Cung gia. Xem ra Nam Cung Hoài khá quan tâm đến nữ nhi này. Cũng không ít người nghe nói Yên vương phi tự mình mang theo vị Nam Cung tiểu thư này tham gia yến hội của hoàng tử trưởng tôn ở Đan Dương, lúc này thấy Nam Cung Mặc hào phóng đứng ở cửa đón chào, cũng liền nhiều thêm hai phần hảo cảm với vị Nam Cung đại tiểu thư này.

"Không nghĩ tới, yến hội của Nam Cung gia lại có thể mời Tạ phu nhân đại giá." Một phu nhân trung niên mỉm cười nhìn Nam Cung Mặc, rồi khẽ nghiêng đầu cười nói với Tạ phu nhân. Tạ phu nhân cười: "Đều là giao tình nặng, làm sao lại nói là đại giá đây? Mặc nhi, vị này chính là thiếu phu nhân cùng tiểu thư phủ Ngạc quốc công, nhanh tới bái kiến."

Nam Cung Mặc tiến lên một bước, cười yếu ớt nói: "Nguyên thiếu phu nhân, Nguyên tiểu thư, hạnh ngộ."

Thiếu phu nhân Ngạc quốc công đánh giá Nam Cung Mặc một chút, cười nói: "Nam Cung tiểu thư khách khí, hôm nay chúng ta đã quấy rầy rồi."

"Thiếu phu nhân quang lâm, phủ Sở quốc công thật vinh hạnh, hai vị, mời vào trong." Nam Cung Mặc cười nói.

Nguyên tiểu thư im lặng đứng cạnh Nguyên thiếu phu nhân có chút tò mò nhìn Nam Cung Mặc, ngược lại là mỉm cười với Nam Cung Thủ đang đứng ở phía sau. Nam Cung Mặc cũng không thêm đề ý, mặc dù là tiểu thư phủ Ngạc quốc công, nhưng chỉ là thứ nữ, cũng không có quan hệ gì với nàng, huống chi vị này thoát nhìn có quan hệ không tệ với Nam Cung Thủ. Nam Cung Mặc cười yếu ớt nói: "Đại tẩu, mời Nguyên thiếu phu nhân vào thôi. Nhị muội, ngươi mang Nguyên tiểu thư đi nghỉ ngơi."

Nguyên thiếu phu nhân có chút kinh ngạc nhìn Nam Cung Mặc, cười nói: "Đáng tiếc không thể quen biết Nam Cung tiểu thư sớm hơn, hôm nay thật là có chút buồn phiền vì gặp nhau muộn a."

Nam Cung Mặc cười nhạt một tiếng cũng không nghĩ thật.

Đợi đến khi toàn bộ khách nhân đến hết, Nam Cung Mặc liền cảm thấy mệt mỏi. Bởi vì bản thân là chủ nhân của yến hội này, Nam Cung Mặc tự nhiên phải chiêu đãi khách nhân, mà đại đa số khách nhân đều là đích nữ chưa lấy chồng, cùng với một số thiếu phụ nhân, còn lại chính là những thứ nữ như Nguyên tiểu thư. Thứ nữ thì giao cho Nam Cung Thủ tiếp đãi, phu nhân đã kết hôn thì giao cho Lâm thị, nhưng Nam Cung Mặc lại có chút không yên lòng nên liền mời Tạ thiếu phụ nhân hiệp trợ. Mà những thiếu nữ chưa lấy chồng kia nàng sẽ phải tự mình chiêu đãi.

Đám thiếu nữ thấy Nam Cung Mặc chỉ là một tiểu thư mới trở về phủ Sở quốc công mà lại không cần kể mẫu, có thể tự mình xử lý yến hội, thậm chí còn mời được hai vị phu nhân Tạ gia tới giúp đỡ thì rất là hiếu kỳ. Khách nhân được mời tới đều đã chọn lựa cẩn thận, Nam Cung Mặc lại là người đã bị chỉ hôn nên cơ bản không có xung đột lợi ích gì cả, cho nên khi ở chung với nhau thì đều vui vẻ. Mọi người cũng coi như đã quen biết Nam Cung Mặc, dù bản thân lớn lên ở nông thôn, nhưng mà bộ dáng Nam Cung đại tiểu thư tựa hồ không hề tự ti khiếm nhược chút nào, hơn nữa nhìn biểu hiện của Nam Cung Mặc cũng đủ biết Sở quốc công sủng ái vị đích nữ này như thế nào. Những chuyện xảy ra trong mấy năm qua của Nam Cung gia tuy rằng không tính là việc gì đáng cười, nhưng tuyệt đối không thể êm tai. Nam Cung Mặc vừa về đến mà có thể khiến Trịnh thị độc bá hậu trạch Nam Cung gia vài chục năm phải chịu thiệt, tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

Trong hoa viên, các thiếu nữ ngắm hoa, ngâm thơ, vẽ tranh, cười đùa thập phần tận hưởng. Nhiều năm qua, đại đa số khuôn viên của các khuê tú trong kinh thành đều đã được thấy qua, ngược lại là thanh danh Ký Sương Viện Nam Cung gia vang dội nhưng lại vô duyên nhìn thấy, hôm nay có thể đi vào tìm hiểu một phen thật sự thỏa mãn.

"Nam Cung tiểu thư." Nam Cung Mặc cùng Tạ Bội Hoàn đang ngồi trong lương đình, mỉm cười quan sát mấy khuê tú vui đùa trong hoa viên, một thiếu nữ thanh tú mặc y phục thêu hoa đính hương tới gần chỗ Nam Cung Mặc, thần sắc còn có mấy phần ngại ngùng cùng do dự. Nam Cung Mặc lại cười nói: "Tôn tiểu thư, có gì không hài lòng sao?"

Đôi mắt thiếu nữ kia sáng lên, nói: "Nam Cung tiểu thư nhớ ta?"

Nam Cung Mặc cười nói: "Đây là tự nhiên. Tôn tiểu thư mời ngồi, có chuyện gì vậy?" Thiếu nữ này là tôn nữ của Khâm Thiên Giám, khuê tự là Tôn Nghiên. Trước kia Nam Cung Mặc đã từng xem qua tất cả tư liệu về các khuê tú trong kinh thành, mà lúc đón khách ở cửa cũng đã được Tạ phu nhân giới thiệu qua một lần nữa, tự nhiên nhớ kỹ bộ dáng cùng danh tính của mọi người. Có thể coi là đã gặp qua là không quên được.

Tôn tiểu thư do dự một chút, vẫn là mở miệng nói: "Đã sớm nghe nói... Bên trong Tàng Thư Lâu của Ký Sương Viện có để rất nhiều sách cổ, không biết ta có thể..." Nói phân nửa liền ngừng lại, sách cổ trân quý không cần nói cũng biết, mà hôm nay lại là lần đầu tiên hai người gặp mặt, tùy tiện mượn sách của người ta thật sự là có chút thất lễ. Chẳng qua là từ nhỏ Tôn Nghiên đi theo tổ phụ đọc sách, cũng không yêu thích thứ gì khác, duy chỉ coi sách như mạng, đã sớm nghe nói tất cả bút tích thực của Mạnh gia năm đó đều đem đến Nam Cung gia, hôm nay có thể được nhìn thấy liền không nhịn được.

Nam Cung Mặc cười cười, nói: "Ta còn tưởng là chuyện gì lớn lao, ta sẽ dẫn Tôn tiểu thư qua đó. Tôn tiểu thư nếu là ưa thích cũng có thể chọn hai quyển mang về, đọc xong rồi trả lại cũng được." Nàng sẽ không trực tiếp tặng sách cổ cho Tôn Nghiên, đồng sách đó đều thập phần trân quý đây, giao tình giữa nàng và Tôn Nghiên vẫn là xa cách, chưa thể đến mức đó. Giao tình không sâu lại tặng lễ lớn ngược lại sẽ khiến người kia bất an.

Tôn Nghiên vui sướng, "Cảm ơn Nam Cung tiểu thư. Ngươi cứ kêu ta là Nghiên nhi là được."

Nam Cung Mặc gật đầu nói: "Nghiên Nhi, ta đây sẽ mang ngươi qua." Nghiêng đầu nhìn mấy nha hoàn đang bẻ bộn, định tự mình mang Tôn Nghiên đi, Tạ Bội Hoàn đột nhiên cười nói: "Mặc nhi, nếu là Tôn tiểu thư không chê, để ta mang nàng đi cũng được, ngươi còn phải phụng bồi khách nhân a." Tôn Nghiên cũng biết Tạ Bội Hoàn, vội vàng nói: "Không sao, làm phiền Tạ tiểu thư rồi."

Tạ Bội Hoàn cười yếu ớt nói: "Chúng ta đi thôi."

Nam Cung Mặc cũng không ngăn trở, phát tay cười nói: "Vậy làm phiền ngươi, Bội Hoàn."

Tạ Bội Hoàn vẫy tay, tâm tình rất tốt. Nàng phát hiện kỳ thật ra ngoài kết giao cũng không phải là chuyện quá khó khăn. Tuy rằng đúng là có không ít người bởi vì thân phận của nàng mà bài xích nàng, nhưng vẫn có người không thêm để ý. Giống như lời của Mặc nhi, hà tất để những người muốn tôn thương ngươi ở trong lòng?

Nhìn hai người cùng nhau rời đi, Nam Cung Mặc khẽ cười một tiếng. Bên ngoài lương đình, Phong Hà đã đi tới, cung kính hỏi: "Đại tiểu thư, người có gì cần phân phó không?" Nam Cung Mặc lắc đầu nói: "Không có gì, bên phía nhị tiểu thư cùng thiếu phụ nhân thế nào?" Phong Hà nói: "Nhị tiểu thư đang phụng bồi đám người Nguyên tiểu thư vẽ tranh, bên thiếu phụ nhân có Tạ thiếu phụ nhân nên xem như cũng không có chuyện gì."

"Vậy là tốt rồi." Nam Cung Mặc gật đầu, nói: "Các ngươi đã vất vả, đừng để xảy ra chuyện gì."

Phong Hà cười nói: "Tiểu thư cứ việc yên tâm a, vừa rồi nô tài còn nghe thấy các vị tiểu thư khen phong cảnh ở Ký Sương Viện chúng ta rất đẹp, cũng rất thú vị. Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Nam Cung Mặc hỏi. Phong Hà nhú mày nói: "Vừa rồi Trịnh phu nhân muốn tiến vào, nhưng bị Lan ma ma chặn bên ngoài."

Nam Cung Mặc nhú mày, có chút khó hiểu, "Nàng tới làm gì?"

Phong Hà nói: "Tuy rằng hôm nay không có nhiều vị cáo mệnh phu nhân, nhưng ở đây đều là thiếu phụ nhân của các thế gia có quyền lực trong thành Kim Lăng nhất, Trịnh phu nhân ước chừng là muốn đi qua kết giao một phen a?" Nam Cung Mặc cười xùy một tiếng, thần nhiên nói: "Phải người đi nói cho phụ thân một tiếng, để Trịnh phu nhân hảo hảo nghỉ ngơi cho tốt, đừng làm khách nhân mất hào hứng."

"Ân, đại tiểu thư."

"Nam Cung tiểu thư, quấy rầy." Bên ngoài lương đình, một thiếu nữ áo trắng mang người chậm rãi bước vào. Nam Cung Mặc hơi nhíu mày, nhìn nữ tử cười dịu dàng trước mắt, khẽ gật đầu nói: "Chu tiểu thư."

Chu Sơ Dụ lại cười nói: "Ta có quấy rầy Nam Cung tiểu thư hay không?"

Nam Cung Mặc lắc đầu nói: "Chu tiểu thư mời ngồi. Phong Hà, dâng trà cho Chu tiểu thư."

"Ân, đại tiểu thư." Phong Hà khẽ nói, quay người đi.

Chu Sơ Dụ đi vào lương đình ngồi xuống phía sau Nam Cung Mặc, cười nói: "Không hổ là phủ Sở quốc công, cả nha hoàn đều dạy dỗ xuất sắc như thế." Nam Cung Mặc lơ đãng, cười nhạt nói: "Chu tiểu thư quá khen, nha hoàn bên cạnh Chu tiểu thư cũng là bất phẩm." Nam Cung Mặc không phải đang lấy lòng, hai nha hoàn đi theo Chu Sơ Dụ quả thật nổi trội, một người dung mạo xinh đẹp không khác gì danh môn khuê tú, người còn lại tuy rằng tướng mạo bình thường, nhưng thần sắc, cử chỉ lại không phải là một nha hoàn bình thường có thể có. Quan trọng hơn là, trên người nha hoàn mỹ mạo kia hiển nhiên lại có mấy phần công phu, tuy rằng che giấu khá kỹ, nhưng vẫn không thể thoát khỏi con mắt của Nam Cung Mặc.

Chu Sơ Dụ cười nói: "Các nàng làm sao có thể so sánh với nha hoàn bên cạnh Nam Cung tiểu thư."

Nam Cung Mặc từ chối cho ý kiến, thật muốn nói dù có thêm bao nhiêu Phong Hà đi nữa chỉ vẫn không thể hơn được hai nha hoàn bên người Chu Sơ Dụ. Chẳng qua là nàng thật sự là có chút tò mò, Chu Sơ Dụ này muốn tiếp cận nàng là muốn làm cái gì?

"Nam Cung Mặc lần đầu trở về Kim Lăng, nếu có chỗ nào không tốt, kính xin Chu tiểu thư chớ trách." Nam Cung Mặc thần nhiên nói.

Chu Sơ Dụ cười yếu ớt nói: "Nam Cung tiểu thư khách khí, lần trước gia huynh mạo phạm Nam Cung tiểu thư, Sơ Dụ thay hấn kính lỗi một lần nữa, mong tiểu thư thứ lỗi."

Nam Cung Mặc rũ mắt, ánh mắt lạnh lùng, thần nhiên nói: "Việc nhỏ, Chu tiểu thư không cần để ở trong lòng."

Chu Sơ Dụ nói: "Nam Cung tiểu thư khoan hồng độ lượng, ta liền yên tâm. Lần trước cảm thấy Nam Cung tiểu thư thập phần hợp ý, nếu Nam Cung tiểu thư không chê, Sơ Dụ nguyện được làm bằng hữu với tiểu thư, không biết ý tiểu thư như thế nào?" Nam Cung Mặc giương mắt nhìn thiếu nữ áo trắng xinh đẹp trước mắt. Chu Sơ Dụ thật sự là một mỹ nhân, dung mạo uyển chuyển, hàm xúc, dường như không hề nguy hiểm chút nào. Nhưng mà Nam Cung Mặc lại biết rõ Chu Sơ Dụ cũng không phải là một nữ tử nhu nhược vô hại. Ít nhất Chu Sơ Dụ chắc chắn không thể nào vô tư kết giao với nàng giống như Tạ Bội Hoàn cùng Tôn Nghiên. Mím cười, Nam Cung Mặc nói: "Hôm nay gặp nhau chính là hữu duyên, không phải mọi người đều là bằng hữu sao?"

Ánh mắt Chu Sơ Dụ lóe lên, cười nói: "Nam Cung tiểu thư nói phải, tất cả mọi người đều là bằng hữu."

Hai người lại tán hươu tán vượn một chút, Chu Sơ Dụ liền thức thời đứng dậy cáo từ. Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Nam Cung Mặc hiếm khi chống cằm lên tự hỏi. Thật là một nữ tử... Thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Sớm Nghi Ngờ Về Mặt Của Người

Nam Cung Mặc đang nói chuyện với mấy vị tiểu thư, nha hoàn hầu hạ Nam Cung Hoài trong nội viện vội vàng chạy đến, dịu dàng cúi đầu nói: "Đại tiểu thư."

Nam Cung Mặc ngưng lông mày, hỏi: "Phụ thân có gì cần phân phó?"

Nha hoàn kia cung kính nói: "Có khách quý đến tiền viện, công gia mời hai vị tiểu thư qua."

Đôi mi thanh tú của Nam Cung Mặc khẽ cau lại, có chút không vui. Hiện tại Ký Sương Viện có khách, còn sai người báo nàng ra ngoài gặp khách? Nếu họ không đến Ký Sương Viện được, chắc hẳn không phải là khách nữ rồi. Để một cô nương chưa lấy chồng như nàng ra ngoài tiếp đãi khách nam, thật không biết Nam Cung Hoài nghĩ thế nào? Thấy Nam Cung Mặc nhíu mày, mấy vị khuê tú ngược lại là thập phần thông tình đạt lý để Nam Cung Mặc rời đi. Nam Cung Mặc đành phải áy náy cáo tội với mọi người, theo người ra khỏi Ký Sương Viện.

Lúc đi tới cửa vừa vận dụng phải Nam Cung Thủ, sau lưng còn có nha hoàn của Trịnh thị. Từ khi Nam Cung Mặc sống trong Ký Sương Viện, mỗi lần đụng phải Nam Cung Thủ là nàng đều bị bắt bẻ, nhưng lúc này Nam Cung Thủ lại tươi cười rạng rỡ, ánh mắt đặc ý nhìn Nam Cung Mặc, "Đại tỷ không biết a, là hoàng trưởng tôn đến đây."

Nam Cung Mặc hơi nhíu mày, "Nếu là hoàng trưởng tôn vậy sao lại cần ta đi nghênh đón?"

Nam Cung Thủ hừ nhẹ một tiếng nói: "Ai biết phụ thân bảo người cùng đi làm gì?" Nàng không hề muốn hoàng trưởng tôn gặp Nam Cung Mặc dù chỉ một chút.

Nha hoàn đi sau lưng Nam Cung Mặc nhỏ giọng nói: "Đại tiểu thư, nhị tiểu thư,... Không chỉ có mình hoàng trưởng tôn, mà còn cả phủ Tĩnh Giang quận vương... Tĩnh Giang quận vương cùng công chúa Trường Bình." Nghe vậy, trong lòng Nam Cung Mặc lập tức nảy dựng, có chút hiểu rõ, không khỏi nhú mảy. Đến đại sảnh, quả nhiên thấy rất nhiều người đang ngồi trong đó, trên gương mặt nghiêm túc của Nam Cung Hoài cũng đầy kinh hi. Người ngồi trên chủ vị trong đại sảnh quả nhiên là Việt quận vương Tiêu Thiên Dạ cùng công chúa Trường Bình. Nam Cung Hoài cùng Tĩnh Giang quận vương thì ngồi ở bên cạnh. Bởi vì Nam Cung Mặc và Vệ Quân Mạch là do hoàng thượng tự mình tứ hôn, cho nên lễ làm quen cùng ra mắt đều trực tiếp bỏ qua, hôm nay phủ Tĩnh Giang quận vương hiển nhiên là đến hạ sinh lễ. Chẳng qua là không biết Tiêu Thiên Dạ cùng đi theo là muốn làm gì?

"Còn không mau tới bái kiến Tĩnh Giang quận vương cùng công chúa Trường Bình." Nam Cung Hoài thấy hai nữ nhi tiến vào, trầm giọng nói.

"Bái kiến công chúa, bái kiến hai vị quận vương." Hai người cùng tiến lên hành lễ. Công chúa Trường Bình vừa nhìn thấy Nam Cung Mặc lập tức tươi cười rạng rỡ, vươn tay ra cười nói: "Nhanh miễn lễ, người nha đầu kia... Về sau chính là người một nhà, khách khí cái gì? Hôm nay trông thật xinh đẹp, cô nương trẻ tuổi mặc đồ như vậy thì mới lộ ra sinh khí. Lúc bổn cung còn trẻ cũng không thích những bộ y phục nhạt nhẽo a." Nam Cung Thủ một thân áo trắng, vô cùng nhạt nhẽo, âm thầm cắn răng.

Tiêu Thiên Dạ ngồi bên cạnh nhìn Nam Cung Mặc, đáy mắt hiện lên một tia kinh diễm, cười nói: "Xem ra cô cô rất hài lòng với nàng dâu này rồi, đã lâu rồi không thấy cô cô cười vui vẻ như thế." Tĩnh Giang quận vương thấy nét mặt tươi cười của công chúa Trường Bình, cũng không khỏi ngẩn người.

Công chúa Trường Bình kéo Nam Cung Mặc cười nói: "Đã có con dâu xinh đẹp như vậy, bổn cung sao có thể không hài lòng? Thiên Dạ người cũng chớ trêu ghẹo cô cô, Việt quận vương phi cũng rất tốt."

Tiêu Thiên Dạ nói: "Nếu vương phi biết cô cô khen nàng, nhất định sẽ cao hứng."

Công chúa Trường Bình cùng Tiêu Thiên Dạ nói chuyện vui vẻ, ngược lại khiến Tĩnh Giang quận vương ngồi một mình có chút lúng túng. Ho nhẹ một tiếng, Tĩnh Giang quận vương mới mở miệng nói: "Sở quốc công, vị này chính là thiên kim?" Nam Cung Hoài cười nói: "Đúng vậy, đây chính là tiểu nữ." Tĩnh Giang quận vương nhìn Nam Cung Mặc một lượt, lại nhìn Nam Cung Thủ một chút, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng. Không phải là hắn không hài lòng Nam Cung Mặc mà hoàn toàn ngược lại, thiếu nữ trước mắt này, nụ cười dịu dàng như gió xuân nhìn qua vô cùng xuất sắc. Hắn cũng không muốn để Vệ Quân Mạch lấy một thê tử quá mức lợi hại, không nghĩ tới lại bị hoàng thượng đánh bậy đánh bạ chỉ hôn cho một nữ tử như vậy, vừa nhìn liền biết mấy người trong phủ kia chỉ sợ là không chen ép được nàng.

Nam Cung Mặc bị công chúa Trường Bình kéo vào hỏi chuyện, thỉnh thoảng lại nhìn vị trí trống dưới tay bà, nhưng không nhìn thấy Vệ Quân Mạch. Công chúa Trường Bình có chút áy náy mà nói: "Quân nhi không thể tự mình đến đây, mong rằng Sở quốc công thứ lỗi. Thật sự là mấy ngày nay thân thể hắn không khỏe... Bổn cung lại gấp gáp muốn hạ sinh lễ, nhanh chóng rước Mặc nhi vào cửa..." Công chúa Trường Bình nói như thế, đã giải thích lý do vì sao Vệ Quân Mạch không xuất hiện ở đây, đồng thời cũng ám chỉ nàng rất yêu thích Nam Cung Mặc ở trước mặt mọi người. Nam Cung Thủ trầm mặc đứng ở một bên, ánh mắt u oán liếc trộm Tiêu Thiên Dạ phong độ nhẹ nhàng đang ngồi ở một bên.

Nghe công chúa Trường Bình nói thân thể Vệ Quân Mạch không khỏe, Nam Cung Mặc có chút chột dạ cúi đầu. Người bên ngoài thấy thế đều nghĩ rằng Nam Cung đại tiểu thư đang thẹn thùng.

Công chúa Trường Bình tươi cười hòa ái, đưa một mảnh giấy cho Nam Cung Mặc cười nói: "Hào hài tử, người nhìn xem có còn gì không hài lòng không. Nếu là thiếu đi cái gì, bổn cung sẽ cho người bổ sung."

Nam Cung Mặc cúi đầu nhìn xuống, nguyên lai là danh sách sinh lễ của phủ Tĩnh Giang quận vương. Nhìn kỹ, ngược lại là khiến Nam Cung Mặc hoảng sợ, sinh lễ của phủ Tĩnh Giang quận vương vô cùng phong phú. Các loại vải vóc, đồ trang sức, ruộng đất, cửa hàng..., tràn ngập cả một tờ giấy, tính ra phải khoảng chừng một trăm hai mươi tám thành sinh lễ. Hơn nữa tất cả đều là thật, cũng không giống như mấy người kia chỉ vì muốn đẹp mắt mà cứng rắn nhét thêm vài thứ không đáng giá để được một trăm hai mươi tám thành. Nhưng mà nhìn kỹ lại có thể thấy được, trong này có không ít thứ có lẽ đều là công chúa Trường Bình tự mình thêm vào, cũng không phải là đồ của phủ Tĩnh Giang quận vương. Nói thí dụ như một miếng điện trang trong đó, theo nàng biết thì miếng điện trang kia chắc hẳn là hoàng trang, chỉ sợ nó chính là của hồi môn của công chúa Trường Bình lúc xuất giá.

Thấy Nam Cung Mặc cúi đầu nhìn danh sách, Trịnh thị đứng bên cạnh Nam Cung Hoài gấp đến độ thẳng dây cương khăn. Trưởng bối còn chưa có xem, cô nương trong nhà liền tự mình cầm danh sách để xem sao? Thật sự là không biết xấu hổ!

Nam Cung Mặc xem xong rất nhanh, cũng nhớ được đại khái, liền đưa cho Nam Cung Hoài. Ngẩng đầu nhìn công chúa Trường Bình nói khẽ: "Làm phiền công chúa rồi."

Đây là ám chỉ bản thân đã hài lòng? Công chúa Trường Bình cũng thật cao hứng, "Làm phiền gì chứ, đây không phải là việc chúng ta nên làm sao?"

Nhìn bản danh sách, Nam Cung Hoài cũng không nhìn được nữa, liền hít vào một hơi khí lạnh. Vệ Quân Mạch ở phủ Tĩnh Giang quận vương căn bản không được coi trọng, nhưng phủ Tĩnh Giang quận vương lại hạ sinh lễ phong phú như thế, đủ để thấy thành ý. Nhưng là bởi vì vậy, đồ cưới của Thủ nhi sẽ gặp phiền toái. Cũng không phải là Nam Cung Hoài không muốn xuất ra một phần đồ cưới giống sinh lễ, mà là đã định Nam Cung Thủ gả vào phủ Việt quận vương thì tuyệt đối không có khả năng mang theo nhiều đồ cưới như vậy. Lúc trước Việt quận vương phi Nguyên thị gả cho Việt quận vương cũng chỉ mang theo một trăm lẻ tám thành đồ cưới, Nam Cung Thủ vào cửa thì sẽ là một trắc phi, căn bản không có khả năng áp đảo chánh phi. Nhớ tới Trịnh thị cùng Nam Cung Thủ làm âm mưu, Nam Cung Hoài đã cảm thấy đau đầu từng đợt.

"Sở quốc công, có gì không ổn sao?" Công chúa Trường Bình có chút mất hứng, bà chuẩn bị sinh lễ rất cẩn thận, nếu Mặc nhi cảm thấy thiếu cái gì thì không sao, nhưng mà Nam Cung Hoài lại cảm thấy thiếu thì thật không đúng. Bà đây là chuẩn bị sinh lễ theo quy cách của hoàng gia.

Nam Cung Hoài phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói: "Không có gì không ổn, công chúa quan tâm Mặc nhi là phúc phần của nàng."

Công chúa Trường Bình lúc này mới yên lòng lại, hài lòng cười nói: "Vây là tốt rồi, nếu như phủ Sở quốc công đều đã hài lòng, bốn cung liền an tâm. Sau khi trở về bốn cung sẽ mời Khâm Thiên Giám tính ra thời gian phù hợp, chúng ta sớm cử hành hôn sự. Sở quốc công thấy thế nào?" Tuy rằng không nên biểu hiện quá mức vội vàng, nhưng công chúa Trường Bình đã nói bà coi trọng nàng dâu này, cũng là cho phủ Sở quốc công mặt mũi, Nam Cung Hoài tự nhiên phải đáp ứng.

Nhận được đáp án mình muốn, lúc này công chúa Trường Bình mới cao hứng đứng dậy, kéo Nam Cung Mặc nói: "Hào hài tử, hôm nay tiểu tử Quân nhi kia không tới, người chó đẻ trong lòng. Hai ngày nữa bốn cung sẽ bắt hán đến bồi tội với người. Bốn cung nhớ người hôm nay làm yến tiệc thưởng hoa, sẽ không trì hoãn người nữa. Nếu rảnh đừng quên đến quý phủ chơi." Trong lòng Nam Cung Mặc âm áp, vội vàng gật đầu nói: "Ta sẽ tiến công chúa ra ngoài."

Công chúa Trường Bình phải đi, Tĩnh Giang quận vương cùng Tiêu Thiên Dạ cũng đứng lên, Tiêu Thiên Dạ vuốt vuốt quạt xếp trong tay cười nói: "Chúc mừng cô đã có một nàng dâu xuất chúng như thế."

Công chúa Trường Bình cười nói: "Cảm ơn lời chúc của Việt quận vương."

Tiêu Thiên Dạ nhìn về phía Nam Cung Mặc cười nói: "Về sau đều là người một nhà, Nam Cung tiểu thư nếu có thời gian rảnh, không ngại đến phủ Việt quận vương. Vương phi cũng rất hiếu kỳ về Nam Cung tiểu thư, chỉ tiếc hôm nay vương phi trở về phủ Ngạc quốc công, bằng không thì cũng đến tham gia náo nhiệt." Nam Cung Mặc rủ mắt, cung kính nói: "Đa tạ Việt quận vương, nếu vương phi có thể đại giá quang lâm, tất nhiên là vinh dự cho tiểu nữ." Tiêu Thiên Dạ cười cười, không có nói gì nữa liền đi theo công chúa Trường Bình ra ngoài, từ đầu tới cuối không hề nhìn Nam Cung Thủ. Nam Cung Thủ ngồi ở một bên, ủy khuất nhìn bóng lưng Tiêu Thiên Dạ rời đi, trông mắt đỏ hoe.

Tiền đoàn người của công chúa Trường Bình ra cửa, mọi người quay trở về đại sảnh. Trịnh thị có chút tò mò mà hỏi thăm: "Lão gia, sinh lễ của phủ Tĩnh Giang quận vương..." Tuy rằng lúc trước nhìn thấy phủ Tĩnh Giang quận vương hạ sinh lễ không ít. Nhưng mà địa vị của Vệ Quân Mạch ở phủ Tĩnh Giang quận vương là dạng gì thì toàn bộ người trong Kim Lăng đều biết, bởi vậy Trịnh thị cũng không để trong lòng. Nhưng nhìn thấy thần sắc kì lạ của Nam Cung Hoài, càng thêm xác định sinh lễ phủ Tĩnh Giang quận vương đưa tới chỉ sợ là bên ngoài đẹp mắt bên trong trống rỗng. Liếc mắt nhìn Nam Cung Mặc, đáy mắt nhìn có chút có chút hả hê. Lại thấy thần sắc Nam Cung Mặc vẫn thông dong tự nhiên, dường như không bị ảnh hưởng chút nào, Trịnh thị không khỏi bực mình.

"Người xem một chút đi a." Nam Cung Hoài đem danh sách sinh lễ ra. Trịnh thị vừa nhìn, lập tức biến sắc. Không phải nàng mất hứng vì thấy quá nhiều sinh lễ, mà là... Theo quy củ, phu gia* đưa bao nhiêu sinh lễ, nhà mẹ đẻ phải chuẩn bị đồ cưới tương ứng với số lượng cùng giá trị của sinh lễ. Nếu là chênh lệch quá nhiều, như vậy cũng không phải là gả nữ nhi, mà là bán nữ nhi. Trịnh thị đương nhiên hiểu rõ Nam Cung Hoài, Nam Cung Hoài tuyệt đối sẽ không để thanh danh của mình bị như vậy.

(*Phu gia: Nhà chồng)

Phủ Tĩnh Giang quận vương lại vì nha đầu chết tiệt kia mà chuẩn bị sinh lễ phong phú như vậy!

Trịnh thị rủ mắt, nghĩ xem mình nên làm thế nào để lấy được một ít chỗ tốt trong sinh lễ này.

Do dự một chút, Trịnh thị ngẩng đầu lên hỏi: "Lão gia, đồ cưới của... Đại tiểu thư người định tính thế nào?" Trái qua mấy lần giao phong* với Nam Cung Mặc, Trịnh thị đã trầm ổn hơn một chút, không có để tình cảm bộc phát trước chuyện này. Dù sao nàng là chủ mẫu đương gia của phủ Sở quốc công, những chuyện này cuối cùng cũng sẽ phải giao cho nàng quản lý. Nàng không vội.

(*Giao phong: Có thể hiểu là tranh đấu, giao đấu)

Nam Cung Hoài nhìn hai huynh đệ Nam Cung Tự cùng với Nam Cung Mặc đi theo sau, nói: "Cứ theo danh sách sinh lễ mà chuẩn bị, đồ cưới của phủ Sở quốc công chúng ta sẽ không ít hơn so với sinh lễ phủ Tĩnh Giang quận vương! Liền chuẩn bị một trăm ba mươi hai thành đồ cưới a."

Sắc mặt Trịnh thị biến đổi, có chút khó xử mà nói: "Lão gia... Hôn phân nửa sản nghiệp trong phủ chúng ta cũng đã giao lại cho đại tiểu thư, hôm nay lại chuẩn bị một trăm ba mươi hai thành đồ cưới, thật sự là làm thiếp thân khó xử." Việc này nói thật, Trịnh thị cũng biết Nam Cung Mặc không phải đèn đã cạn dầu, nếu nàng dám chuẩn bị một trăm ba mươi hai thành đồ cưới qua loa, Nam Cung Mặc tuyệt đối dám nào đến trước mặt Nam Cung Hoài đấy. Mà hán lại là người mang thể diện, Nam Cung Hoài tuyệt đối sẽ không đứng về bên nàng.

Nam Cung Hoài cũng không thêm để ý, thản nhiên nói: "Người xem rồi chuẩn bị đồ dùng trong nhà, vài vốc cùng y phục là được, còn lại ta sẽ chuẩn bị."

Lời này của Nam Cung Hoài tương đương thừa nhận hán còn có tài sản độc lập với phủ Sở quốc công. Hoặc là nói, bản thân Nam Cung Hoài mới thật sự nắm giữ lấy tất cả kim khố của phủ Sở quốc công, những thứ trong tay Trịnh thị, giúp phủ Sở quốc công duy trì hàng ngày bắt quả là Nam Cung Hoài nguyện ý cho nàng mà thôi. Trịnh thị âm thầm cắn răng, cúi đầu nói: "Thiếp thân đã biết. Chẳng qua là lão gia, trong tay đại tiểu thư còn có đồ cưới tý tý lưu lại, nếu trong phủ lại chuẩn bị thêm một trăm ba mươi hai thành, chỉ sợ là..." Bây giờ dù là hoàng tử phi hay vương phi cũng chỉ có một trăm sáu mươi thành đồ cưới, nếu như vượt qua con số này, không phải là phủ Sở quốc công khó coi, mà là tất cả đám hoàng tử, vương gia, vương phi sẽ không dễ coi.

Nam Cung Hoài ngưng lòng mày, suy nghĩ một chút nói: "Vây đem đồ cưới đổi thành ngân quang, Nam Cung Hoài ta không chiếm tiện nghi của phủ Tĩnh Giang quận vương!"

Trịnh thị tức giận muốn hét lên, nhưng nhìn mọi người ở đây cũng biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện. Đành phải tươi cười cứng nhắc nói: "Không phải đại tiểu thư còn có chuyện cần xử lý ở Ký Sương Viện sao, mau đi trước đi, những chuyện này giao cho thiếp thân xử trí là được." Nam Cung Mặc nhàn nhạt nhìn Trịnh thị, hành lễ với Nam Cung Hoài rồi quay người rời đi.

Ở một nơi u tĩnh trong Ký Sương Viện, Chu Sơ Dụ ngồi dưới bóng cây, trên dung nhan xinh đẹp là một mảnh bình tĩnh. Không hề vui vẻ giống như đám khuê tú đang vui đùa cách đó không xa. Nàng không nghĩ tới một nữ tử lớn lên ở hương dã như Nam Cung Mặc vậy mà lại khó tiếp cận như thế, hai lần liên tiếp đều đụng phải cái đinh mềm, làm cho nàng bắt đầu phải cân nhắc cải biến kế hoạch. Giương mắt nhìn hoa viên Ký Sương Viện u nhã lịch sự như rừng núi Giang Nam, còn có đám khuê tú xa xa dường như vô ưu vô lự, Chu Sơ Dụ chậm rãi thở ra một hơi.

"Tiểu thư bớt giận, là vị Nam Cung tiểu thư kia không biết điều, không đáng tức giận vì nàng." Nha hoàn bên người thấp giọng khuyên nhủ.

Chu Sơ Dụ lắc đầu nói: "Ta không có tức giận, chẳng qua là không nghĩ tới... Nam Cung Mặc thoát nhìn không hề dễ dãi như trong tưởng tượng của chúng ta. Nhất là... Lòng cảnh giác vô cùng mãnh liệt." Nha hoàn thanh tú kia suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: "Nam Cung tiểu thư từ nhỏ bị phụ thân và huynh trưởng vứt bỏ, trong lòng chỉ sợ cũng có chút bất bình, vì vậy nên sẽ không dễ tin nhiệm người như những khuê tú được nuông chiều bình thường."

Chu Sơ Dụ gật đầu, nói: "Nói cũng phải, lúc trước là ta nghĩ đơn giản."

"Tiểu thư." Một nha hoàn mỹ mạo khác bưng một bàn điểm tâm tới, vội vàng đi đến bên người Chu Sơ Dụ cúi đầu nói khẽ: "Vừa rồi phủ Tĩnh Giang quận vương đến hạ sinh lễ rồi."

"Cái gì?!" Đôi mắt của Chu Sơ Dụ trầm xuống, nắm chặt ống tay áo, "Tại sao lại nhanh như vậy?" Nam Cung Mặc vừa mới về được bao lâu?

Nha hoàn kia thấp giọng nói: "Nghe nói công chúa Trường Bình vô cùng hài lòng Nam Cung đại tiểu thư, tự mình cùng Tĩnh Giang quận vương đến Nam Cung gia hạ sinh lễ đây. Sinh lễ khoảng chừng một trăm hai mươi tám thành. Công chúa còn nói, muốn sớm cưới Nam Cung đại tiểu thư vào cửa." Chu Sơ Dụ nhắm mắt lại, rất nhanh đã bình tĩnh hơn, thản nhiên nói: "Hôm nay là cuối tháng tư, thành thân vào tháng năm khẳng định không kịp, tháng sáu tháng bảy lại không phải là thời gian phù hợp để thành thân, như vậy... Hôn kỳ nhanh nhất cũng chỉ có thể là ở tháng tám thôi. Không sao, còn kịp."

Hai nha hoàn liếc nhau một cái, trong mắt đều mang thêm vài phần sầu lo. Các nàng cũng không hiểu vì sao đại tiểu thư lại cố chấp với Tĩnh Giang quận vương thế tử như vậy, tuy rằng Tĩnh Giang quận vương thế tử lấy vợ rất khó khăn, nhưng mà công chúa Trường Bình chỉ sợ sẽ thấy chướng mắt Chu gia các nàng. Lúc trước công chúa Trường Bình cũng đã từng cầu thân thay Vệ thế tử, chẳng qua là đều bị từ chối nhã nhặn a. Nếu là công chúa Trường Bình thật có lòng kết thân cùng Chu gia, hai năm qua cũng đã sớm đến thăm rồi, nhưng mà mắt thấy Vệ thế tử đã qua hai mươi tuổi, phủ Tĩnh Giang quận vương cũng chưa từng đến cửa Chu gia. Hôm nay thấy ý tứ của tiểu thư, đúng là muốn...

"Đại tiểu thư, cái này chỉ sợ là..."

Đôi mắt của Chu Sơ Dụ lạnh lẽo, nhàn nhạt liếc nhìn, lập tức khiến lời nha hoàn kia định nói mắc ở trong cổ họng. Chu Sơ Dụ kiên định mà nói: "Chu gia muốn đi lên, chỉ có thể dựa vào Vệ thế tử. Nếu không vô luận đầu phục người nào thì đều dẫm vào vết xe đổ của tổ phụ mà thôi." Nàng quyết không thể gả vào hoàng gia làm trắc phi, một khi làm thiếp, coi như là tương lai Chu gia ủng hộ thành công, kẻ thắng lợi cuối cùng cũng sẽ không thuộc về Chu gia. Chu gia đầu sẽ trở thành túi tiền bị lợi dụng bị ném bỏ mà thôi. Thế đạo này đã là như thế, sĩ nông công thương, thương nhân chót nhất. Ai đều mơ tưởng tiền, nhưng mà ai cũng xem thường bọn hắn.

"Ân, tiểu thư." Khích lệ tiểu thư không được, hai nha hoàn đành phải nhẹ giọng đáp.

Ngẩng đầu, nhìn thấy Nam Cung Mặc đang đi về phía đám khuê tú, Chu Sơ Dụ cũng đứng dậy cười nhạt nhạt nói: "Đi thôi, chúng ta đi chúc mừng Nam Cung tiểu thư."

Tin tức truyền đi có phần nhanh, lúc Nam Cung Mặc trở lại vườn, đám khuê tú đều đã biết tin tức, nhao nhao chúc mừng Nam Cung Mặc. Tuy rằng Vệ Quân Mạch không phải là một người lý tưởng để chọn lựa thành thân, nhưng mà phủ Tĩnh Giang quận vương vẫn biểu hiện như cũ khiến người ta cảm thấy bọn họ vô cùng coi trọng Nam Cung Mặc. Chính là phần coi trọng này, cũng đủ làm cho người ta hâm mộ. Đầu là thiên kim tiểu thư, trong lòng ít nhiều đã từng suy đoán cùng tương tượng về phu gia tương lai. Phu gia rất khác so với nhà mẹ đẻ, có thể được phu gia coi trọng cùng yêu thích, đối với các cô nương mà nói chính là một chuyện vô cùng quan trọng.

Nam Cung Mặc mỉm cười đáp lại, cảm ơn lời chúc của bọn họ. Đám thiếu nữ thấy nàng tuy rằng hai gò má đỏ ửng nhưng lại không ra vẻ ngượng ngùng, nhao nhao nở nụ cười, hảo cảm đối với nàng cũng nhiều hơn hai phần.

Đợi đến xế chiều tiễn khách nhân về hết, Nam Cung Mặc cũng đã để lại ấn tượng thật tốt trong lòng mọi người. Lúc cáo từ, trên mặt các tân khách đều là dáng tươi cười, hiển nhiên là cảm thấy rất thoải mái đối với buổi ngắm hoa hôm nay. Loại yến hội này, kỳ thật phần thưởng tiệc không phải là trọng yếu, quan trọng nhất vẫn là cho mọi người một không gian trao đổi du ngoạn, cũng khiến cho những khách nhân cảm thấy thư thái như ở nhà. Về điều này thì hiển nhiên Ký Sương Viện làm không tồi.

"Hôm nay thật sự là vất vả Tạ bá mẫu cùng Tô tỷ tỷ rồi." Tiễn khách nhân về, Nam Cung Mặc mỉm cười tạ ơn Tạ phu nhân cùng Tạ thiếu phu nhân. Tạ Bội Hoàn đứng ở một bên tâm tình cũng không tệ, hôm nay nàng không thể giúp đỡ được gì, ngược lại là ở một chỗ hàn huyên với Tôn Nghiên đến trưa, coi như là đã kết giao được một bằng hữu mới. Khi còn bé nàng cũng có không ít bằng hữu, đáng tiếc từ khi thập cửu hoàng tử qua đời, bằng hữu của nàng cũng không hề lui tới nữa. Hôm nay lại có thêm một bằng hữu tốt, trong nội tâm nàng rất là cao hứng.

Tạ phu nhân cười nói: "Sao lại khổ cực, ngươi làm rất tốt. Lão phu nhân cũng thấy yên tâm." Cũng không phải bà đang an ủi Nam Cung Mặc, yến hội hôm nay đúng là đã được an bài rất chu đáo, bọn họ cũng chỉ giúp nàng giới thiệu khách mời cùng tiếp đãi khách mời mà thôi. So sánh ra, thật sự là vị đại

thiếu phu nhân Nam Cung gia kia liền kém xa. Nghĩ đến đây, Tạ phu nhân cũng không khỏi phải nhủ mảy. Nam Cung Mặc thấy thế liền vội vàng hỏi: "Tạ bá mẫu còn có gì cần chỉ giáo?"

Tạ phu nhân lắc đầu, khẽ thờ dài nói: "Ta cũng không phải lo lắng ngươi, chẳng qua là vì... Đại tẩu kia của ngươi, nếu ngươi có tâm liền tìm thời gian nói chuyện với đại công tử, đại thiếu phu nhân cũng nên hảo hảo học một vài việc bếp núc."

"Thế nhưng... Đã xảy ra chuyện gì?" Nam Cung Mặc hỏi.

Tạ phu nhân cùng Tạ thiếu phu nhân liếc nhau một cái, Tạ thiếu phu nhân cười yếu ớt nói: "Ngược lại là không có xảy ra chuyện gì, Chi là... Đại thiếu phu nhân không khỏi quá ít nói đi."

Đâu chỉ là ít nói? Vị đại thiếu phu nhân của Nam Cung gia này trước mặt người khác quả thực tựa như một mảnh gỗ. Vô luận là chào hỏi khách khứa hay là nói chuyện với mọi người đều là vẻ mặt cứng ngắt, biểu lộ qua loa, ngẫu nhiên nói vài lời thì nói còn khiến người ta cảm thấy lúng túng, ngại ngùng. Hôm nay nếu không phải Tạ thiếu phu nhân ở đây giúp đỡ, chỉ sợ những vị thiếu phu nhân kia đều sẽ cảm thấy Nam Cung gia lạnh nhạt. Lâm thị quả thực so với khách nhân còn giống khách nhân hơn, quả thực là khiến Tạ thiếu phu nhân mệt mỏi không nhẹ.

Nhớ tới bộ dáng ngày thường của Lâm thị, Nam Cung Mặc cũng có thể tưởng tượng được tình hình lúc đó. Áy náy nhìn Tạ thiếu phu nhân nói: "Tô tỷ tỷ, làm phiền ngươi rồi."

Tạ thiếu phu nhân phát tay cười nói: "Cô nương ngốc, ngươi đã kêu ta một tiếng tỷ tỷ, gì mà làm phiền chứ. Bất quá mẫu thân nói đúng, nếu vị tẩu tử kia của ngươi không hảo hảo học một ít, về sau chỉ sợ không chống đỡ nổi môn hộ Nam Cung gia."

Nam Cung Mặc khẽ cười khổ, nói: "Nam Cung gia hôm nay cũng không cần nàng chèo chống."

Đối ngoại xã giao hiện giờ đều là do Trịnh thị nắm giữ tất cả, dù cho thân phận nàng không được nhiều người tiếp nhận nhưng vẫn không chịu buông tay. Một vị đại thiếu phu nhân của Nam Cung gia như Lâm thị ngoại trừ quản lý sự tình trong nội viện của mình, đại đa số thời gian còn lại thật sự là trang trí.

Nhớ tới sự tình của Nam Cung gia, Tạ phu nhân cùng Tạ thiếu phu nhân cũng chỉ có thể thờ dài một hồi. Các nàng rút cuộc vẫn chỉ là ngoại nhân, coi như là lo lắng cũng chỉ có thể nhắc một, hai câu thôi. Huống chi, ngay cả một vị đại công tử phủ Sở quốc công như Nam Cung Tự, làm sao có thể nhờ một đại cô nương vừa về nhà như Nam Cung Mặc tới quản? Tạ phu nhân cười nói: "Mà thôi, mặc kệ những chuyện này, nghe nói hôm nay công chúa Trường Bình cùng Tĩnh Giang quận vương tự mình đến tạ sinh lễ rồi?"

Trên dung nhan xinh đẹp của Nam Cung Mặc hiện lên một vòng màu đỏ, hơi hơi cúi đầu.

Tạ phu nhân cười nói: "Sao lại xấu hổ a? Đây là chuyện tốt, chứng tỏ công chúa Trường Bình thích ngươi a. Đã là một cô nương trưởng thành, ở nhà mẹ đẻ còn dễ nói, một khi lấy chồng rồi, cả đời chuyện gấp gáp nhất chính là muốn có một bà bà tốt." Đời này của nàng may mắn nhất chính là đã gặp được một bà bà tốt, coi như là quyền thế Tạ phủ không được như quốc công hay vương gia, nhưng mà cuộc sống lại thoải mái hơn đám vương phi tôn quý kia gấp trăm lần. Bởi vậy chính nàng cũng không muốn làm một bà bà ác độc, thích gây khó dễ cho con dâu, cũng có chút rộng lượng với bọn vẫn bối.

Nam Cung Mặc cười yếu ớt nói: "Bá mẫu nói phải."

Tạ phu nhân vỗ vỗ tay của nàng nói: "Rất tốt, mẫu thân của ngươi dưới tuổi vàng nếu biết cũng có thể yên tâm."

Tự mình tiễn đoàn người Tạ phu nhân ra về, lại đến dọn dẹp Ký Sương Viện một lần nữa thì đã đến khuya. Một ngày mệt mỏi kết thúc, Nam Cung Mặc cũng chưa kịp đi quản sinh lễ, trực tiếp nghỉ ngơi.

Cho đám người Tri Thư lui xuống, Nam Cung Mặc xoa mái tóc ngồi trên giường, đọc sách được một chút liền chuẩn bị đi ngủ. Vừa mới đứng dậy, một bóng đen xẹt qua ngoài cửa, "Ài?!" Không chút lưu tình, dưới ánh nến yếu ớt, mấy cái ngân châm bắn tới phía cửa. Đồng thời, cảm nhận được một luồng gió nhẹ lướt qua sau lưng, Nam Cung Mặc quay người xuất chương cực nhanh, một thanh đoản kiếm từ tay áo trượt xuống lòng bàn tay, chuẩn bị đâm người kia một kiếm.

"Mặc nhi, thật giỏi." Thanh âm trầm thấp vang lên, một tay cầm lấy cổ tay của nàng, Nam Cung Mặc khẽ giật mình muốn thu tay trở về. Nhưng vừa nhìn thấy người trước mắt không khỏi lại phải giật mình lần nữa, không nhận được "phốc" một tiếng.

Trong phòng, Vệ Quân Mạch một thân thanh y tuần mỹ bất phàm đứng dưới ánh đèn. Chẳng qua là trên dung nhan tuần mỹ kia lúc này lấm tấm điểm đỏ, thậm chí còn lan xuống cả cổ, bị y phục che kín. Nếu là khuôn mặt người bình thường xuất hiện chấm đỏ kia có lẽ sẽ không khiến nàng buồn cười như vậy, nhưng mà một khuôn mặt tuần mỹ không tì vết của Vệ Quân Mạch lại tràn ngập chấm đỏ thực sự là vô cùng thú vị. Khó trách hôm nay Vệ Quân Mạch không đến hạ sinh lễ, bộ dạng này mà ra ngoài chỉ sợ sẽ dọa không ít người a?

"Ha ha... Vệ thế tử đây là thế nào?" Nam Cung Mặc che miệng cười nói.

Vệ Quân Mạch có chút bất đắc dĩ nhìn đôi mắt xinh đẹp của thiếu nữ sáng rực dưới ánh đèn. Tóc dài xõa trên vai, chỉ mặc một thân áo trắng, càng khiến cho người ta cảm thấy non nớt cùng thanh lệ. Nếu là một cô nương bình thường bị nam tử khác nhìn thấy bộ dạng này chỉ sợ đã xấu hổ không biết trốn vào đâu, nhưng mà đối với Nam Cung Mặc mà nói lại hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác xấu hổ nào. Coi như... Nàng chỉ mặc một mình áo trắng nhưng cũng đã che kín toàn thân rồi, nữ tử cổ đại có phải là quá bảo thủ rồi không?

"Cười đã?" Vệ Quân Mạch hỏi.

"Không có... Không có." Nam Cung Mặc liền vội vàng lắc đầu, vô tội mở to hai mắt, đáng tiếc đáy mắt vui vẻ lại hoàn toàn bán rẻ năng.

"Giải được." Vệ Quân Mạch vươn tay, Nam Cung Mặc vội vàng tránh né, ra vẻ không biết, "Ta không biết người đang nói cái gì."

Vệ Quân Mạch thân nhiên nói: "Mấy ngày nay trừ người ra, ta chưa hề tiếp xúc qua bất kì một ai hiểu độc thuật cả, cũng không có cơ hội nào để người khác hạ độc trên người ta." Nếu hần thật sự bị người hạ độc dễ dàng như vậy, chỉ sợ sớm đã đã chết đã không biết bao nhiêu lần.

Nam Cung Mặc trong nháy mắt, vô tội nói: "Ta là đại phu."

"Y độc không phân biệt." Vệ Quân Mạch nói, hiển nhiên cho rằng nàng chính là đầu sỏ.

"Tiểu thư." Ngoài cửa, Phong Hà nhẹ giọng kêu. Hiển nhiên là động tĩnh vừa rồi đã kinh sợ đến nha hoàn gác đêm. Nam Cung Mặc bình tĩnh nói: "Chuyện gì?"

Phong Hà có chút chần chờ: "Vừa rồi nô tài nghe được thanh âm gì đó, người có chuyện gì không?" Nam Cung Mặc nói: "Không có việc gì, ta không cần thận đánh rơi quyền sách."

"Không có việc gì là tốt rồi, vậy nô tài lui xuống trước."

"Đi đi."

Nghe thanh âm Phong Hà rồi đi, Nam Cung Mặc mới nhẹ nhàng thở ra. Nàng thực sự không thích có người hầu hạ quá cận thân, cho nên buổi tối cũng không có nha hoàn gác đêm trong phòng. Phong Hà cùng mấy nha hoàn khác đều thay phiên canh chừng ở bên ngoài phòng ngủ của nàng, tuy rằng đứng hơi xa, nhưng mà động tĩnh quá lớn thì các nàng vẫn có thể nghe thấy. Kiểm tra cửa xong, vừa quay người lại Vệ Quân Mạch đã đứng ngay trước mặt, "Mặc nhi..."

"Ách. . . Người có thể... Đừng dựa vào gần như vậy hay không?" Nam Cung Mặc có chút khó khăn mà nói, tuy rằng nàng thấy buồn cười trước khuôn mặt tuần tú tràn đầy chấm đỏ, nhưng mà trong tình cảnh này thì nàng thực sự không cười được nữa, hơi thở của Vệ Quân Mạch đều phun hết lên cổ của nàng. Đặc biệt là cặp mắt từ sắc kia, không hề chớp mắt lấy một cái mà cứ nhìn nàng chăm chăm, cảm giác vô cùng khó chịu.

"Tại sao phải hạ độc ta?" Vệ Quân Mạch thấp giọng hỏi.

"Cái này... Ta không hiểu người đang nói cái gì." Nam Cung Mặc gượng cười, nàng cũng không thể nói bởi vì miệng lưỡi nàng không nhanh được như hần nên mới hạ độc hần cho hả giận à?

Vệ Quân Mạch hơi nhíu mày, lại càng sát vào một ít, "Thật sự không nói sao?"

Mất thấy hai người áp gần nhau hơn, toàn thân Nam Cung Mặc lập tức căng thẳng. Cảnh giác mà nhìn chăm chăm vào Vệ Quân Mạch nói: "Người... Người đừng đi tới nữa a. Nam nữ thụ thụ bất thân!" Rốt cuộc là ai đã nói người cổ đại luôn luôn chú ý khuê phòng nam nữ? Tên hỗn đản trước mắt này đêm hôm khuya khoắt không những lên vào trong phòng của một cô nương mà lại còn làm ra động tác mập mờ như thế là tại sao?

Vệ Quân Mạch hiếm khi cười một phát, "Bây giờ người nhắc nhở ta nam nữ thụ thụ bất thân, chẳng lẽ Mặc nhi muốn ta làm chuyện thụ thụ bất thân gì đó sao?"

"Vệ, Quân, Mạch, người đừng quá đáng." Nam Cung Mặc cảnh cáo nói.

"Vậy thì như thế nào?" Vệ Quân Mạch thấp giọng hỏi.

Một nam tử tuần mỹ phi phạm dựa vào gần mình, lời nói lại mập mờ như vậy, dù cho khuôn mặt mỹ nam tử lúc này tràn đầy điểm đỏ nhưng vẫn khiến cho trong lòng khuê nữ cô nương nổi lên một ý niệm. Nam Cung Mặc si ngốc nhìn lên đôi mắt từ sắc trước mặt, nói khẽ: "Nếu như vậy, Ta đây... liền không khách khí."

Vệ Quân Mạch nhíu mày.

Bốp! Một cú đấm đánh lên khuôn mặt tuần tú của Vệ Quân Mạch không chút do dự. Vệ Quân Mạch bị đánh liền ngã người ra sau, chỉ cảm thấy nửa bên mặt bây giờ thực không còn là của mình. Nam Cung Mặc cũng thừa cơ thoát khỏi sự kiểm chế của hần, thối lui sang một bên vể, mặt thỏa mãn mà nhìn qua hần, "Đã sớm nghĩ ngờ về mặt của người, nói cho người biết đừng ép ta."

Vệ Quân Mạch đưa tay, sờ lên đôi má nóng rất đau đớn, bất đắc dĩ nói: "Mặc nhi, ta chưa bao giờ biết người lại không văn minh như vậy." Không chút lưu tình đánh hần, có phải nàng đã sớm đoán được mấy ngày sắp tới hần sẽ không ra khỏi cửa hay không. Nam Cung Mặc không hề áy náy, lắc lắc tay nói: "Thật có lỗi a, ta thực không nhịn được khi có người thân cận ta quá mức nên mới động thủ."

"Thói quen này thật không tốt." Vệ Quân Mạch chân thành mà nói, "Đợi đến khi chúng ta thành thân phải sống chung một chỗ, người định mỗi ngày đánh ta sao?"

"Đề nghị này không tồi." Nam Cung Mặc mắt sáng rực lên. Vệ Quân Mạch đành phải nhận thua lắc đầu, "Người cũng đã đánh rồi, cũng nên cho ta giải được a?"

Không tức giận sao? Kiểm chế cũng không tệ a. Nam Cung Mặc nhún nhún vai, nói: "Ta thấy chắc do ngươi ăn phải thứ gì bị hư, trở về đi, hai ngày nữa sẽ khỏi."

"Ngươi xác định sao?" Vệ Quân Mạch hỏi.

Nam Cung Mặc liên tục gật đầu, "Xác định, nếu là hai ngày sau chưa khỏi, ngươi có thể tới tìm ta." Nhịn không được liếc mắt, nàng thoạt nhìn thích gạt người như vậy sao?

Vệ Quân Mạch ôn hòa mà nói: "Ta tin tưởng Mặc nhi sẽ không gạt ta đấy. Bất quá..."

Bất quá gì? Cảnh giác mà theo dõi hắn, "Ngươi còn muốn làm gì?"

Vệ Quân Mạch nói: "Ta hào tâm tới thăm Mặc nhi, ngươi lại đánh ta một quyền. Mặc nhi không thấy đau đứt một chút nào sao?"

Dê* cùng giận giống nhau, đều là sinh vật cần phải dùng toàn lực tiêu diệt, tại sao ta phải áy náy?

(*Khu, ý Mặc tỷ là Mạch ca “dê” =))

"Ta biết ngay Mặc nhi nhất định là thấy áy náy đấy, như vậy..."

Như vậy...

Thân ảnh Vệ Quân Mạch lóe lên, Nam Cung Mặc phục hồi tinh thần lại, vội vươn tay chống đỡ, nhưng vẫn không chiếm được tiện nghi, bất quá qua mấy hiệp giao thủ, Nam Cung Mặc đã nằm trong một lồng ngực vững chắc. Trước mắt tối sầm lại, đôi môi như bị một thứ gì đó âm áp nhẹ nhàng chạm vào, Nam Cung Mặc chỉ cảm thấy một tiếng nổ tung oanh địa đang vang lên từng đợt trong đầu.

Đầu ngón tay lóe lên, không chút do dự đâm một châm về phía Vệ Quân Mạch. Vệ Quân Mạch hiển nhiên cảm thấy nguy hiểm, lập tức thả Nam Cung Mặc ra rồi rút về phía cửa sổ. Nhưng ngân châm lại vẫn bắn qua như cũ, Vệ Quân Mạch vội vàng nghiêng đầu, đưa tay muốn bắt ngân châm. Đột nhiên giật mình một cái, Vệ Quân Mạch nhanh chóng thu tay về, giờ tay áo lên, ba cái ngân châm đều nằm trong ống tay áo, hào quang u lam ở dưới ánh đèn làm cho người ta cảm thấy sờn hết gai ốc.

"Vệ Quân Mạch!" Khuôn mặt Nam Cung Mặc ửng đỏ, trong mắt đầy lửa giận. Tuy rằng hai đời đã trải qua nhiều thử, nhưng mà tại phương diện tình cảm thì Nam Cung đại tiểu thư còn là một chú chim non hàng thật giá thật, đừng nói là hôn, ngay cả nắm tay nam nhân cũng chưa từng thử qua.

Vệ Quân Mạch cười nhạt một tiếng, nói: "Mặc nhi, ngươi thật là ác độc a. Trời tối rồi, ta trở về trước, ngươi nghỉ ngơi sớm đi a." Nói xong trực tiếp nhảy xuống từ cửa sổ, biến mất trong bóng đêm rất nhanh, chỉ để lại một mình Nam Cung Mặc oán hận nhìn trời.

Hơn nửa ngày, mới giờ tay sờ lên đôi môi của mình, dường như cảm thấy độ ẩm ban nãy vẫn còn tồn tại. Tức giận nhìn ra bên ngoài, nghiêng răng nghiêng lợi, "Vệ Quân Mạch, đừng để cho bản cô nương gặp được ngươi, nếu không ngươi nhất định phải sống không bằng chết!" Nặng nề đóng cửa sổ lại, Nam Cung Mặc quay về nằm ở trên giường. Nhắm mắt lại vẫn còn vang lên lời nói của người nào đó, không khỏi tức giận: Tên đàn nào không có mắt nói cái tên hỗn đản kia nói chuyện lạnh lùng, vô tình?! Bất quá võ công của tên hỗn đản này cũng coi như không tệ, có cơ hội nhất định phải đánh thử một trận!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Đồ Cưới, Lễ Vật Của Nam Cung Huy

Vệ Quân Mạch trở về tiểu viện của mình trong phủ Tĩnh Giang quận vương, mới vừa vào cửa đã bị một chương kinh phong tập kích. Ánh mắt hơi trầm xuống, Vệ Quân Mạch rút kiếm ra không chút do dự, liền đâm thẳng vào một góc tối.

"Chết tiệt! Ngươi muốn giết ta a?!" Một giọng nói không cam lòng vang lên. Ánh mắt Vệ Quân Mạch lạnh lùng, nói với người nấp trong bóng tối kia: "Lận Trường Phong, ngươi chán sống rồi phải không?" Ánh lửa lóe lên, Lận Trường Phong đốt cháy một ngọn nến cạnh đó, gian phòng tối om lập tức sáng chung. Lận Trường Phong vừa nhìn thấy mặt của hắn, lời đang định nói lập tức bị nghẹn lại trong cổ họng, chỉ vào Vệ Quân Mạch nửa ngày trời không nói được gì. Lâu sau mới thở dài nói: "Vệ Quân Mạch, ngươi rốt cuộc cũng bị báo ứng rồi?"

Tên gia hỏa này nô dịch hắn nhiều năm như vậy, nhưng hắn lại chưa từng thấy Vệ Quân Mạch gặp xui xẻo. Cho nên mỗi lần hắn bị Tĩnh Giang quận vương đánh gậy, Lận Trường Phong cũng không nhịn được mà há hê một phát. Hôm nay rốt cuộc báo ứng tới rồi sao? Không biết hắn đã chọc phải tên sát tinh nào rồi a?

Vệ Quân Mạch đi vào phòng tiện tay đóng cửa lại, nói: "Muộn như vậy ngươi đến đây làm gì?"

Lận Trường Phong liếc mắt nói: "Ngươi nghĩ muộn như vậy ta đến đây làm gì? Hai ngày nay lão đầu tử phái người bắt ta khắp nơi."

"Người sợ bọn họ?" Vệ Quân Mạch nhíu mày, hiển nhiên là không tin lời hắn nói. Lận Trường Phong là người như thế nào hắn đương nhiên hiểu rõ, người mà Lận lão gia phải tới bắt Lận Trường Phong chắc chắn không thể thành công, trừ phi là chính bản thân hắn nguyện ý bị bắt. Lận Trường Phong bắt đầu đi, "Ta không muốn bị bại lộ thực lực. Lại nói, đã trễ như vậy người còn vác gương mặt đầy chấm đỏ đi đâu? Sẽ không phải là đi thu hương thiết ngọc* à? Không sợ hù đến cô nương nhà người ta à?"

(Thu hương thiết ngọc: "thu" là trộm, "thiết" cũng là trộm. Do đó, nghĩa đen là "trộm ngọc, cướp hương" => hiểu nôm na là chỉ sự dấn dấn vụng trộm giữa nam nữ.)

"Lấy giải được." Vệ Quân Mạch thản nhiên nói.

"Bị hạ độc?" Lận Trường Phong sờ cằm suy tư một hồi mới nhíu mày nói: "Mặc cô nương?" Vệ Quân Mạch hiểu rõ Lận Trường Phong, Lận Trường Phong sao lại không hiểu Vệ Quân Mạch? Trên đời này người có thể thân cận Vệ Quân Mạch mà khiến hắn không đề phòng ngoại trừ công chúa Trường Bình và Nam Cung Mặc thì có lẽ bên ngoài đại khái không còn ai rồi. Công chúa Trường Bình đương nhiên không có khả năng hạ độc Vệ Quân Mạch, huống chi công chúa Trường Bình cũng không hiểu những thứ này. Nhưng... Mặc cô nương lại khác. Nàng có thể tiếp cận được Vệ Quân Mạch, hơn nữa nàng còn hiểu y thuật, "Hắc hắc, sao người lại đắc tội Mặc cô nương rồi? Không phải hôm nay công chúa đến hạ sinh lễ sao?"

Vệ Quân Mạch lạnh nhạt liếc nhìn Lận Trường Phong, không đáp.

Lận Trường Phong cũng biết nếu Vệ Quân Mạch không muốn nói, thì dù là ai cũng đừng mơ hỏi được gì. đành phải phát tay nói: "Ta đến là muốn nói cho người biết, ngày mai ta phải đi xa một chuyến, nếu Mặc cô nương có chuyện tìm ta, người nhớ phải thay ta xử lý." Vệ Quân Mạch cau mày nói: "Lại có chuyện gì khó giải quyết mà cần người phải tự mình động thủ?" Lận Trường Phong thở dài nói: "Cũng không tính là chuyện khó khăn, chỉ là có chút phiền toái mà thôi. Nếu có nhân vật khó giải quyết ta sẽ mời người xuất thủ, hắc hắc..."

Vệ Quân Mạch nhàn nhạt gật đầu, "Chính mình cẩn thận."

Lận Trường Phong không thêm đề ý phát tay một cái, "Không sao. Ta đi trước, đi nhanh về nhanh, sẽ không làm trễ nải rượu mừng của người với Mặc cô nương a." Nói xong, thân ảnh lóe lên, nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Vệ Quân Mạch ngồi trên ghế trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi lấy một cái khăn tay giấu trong ống tay áo ra. Khăn tay bọc mấy cái ngón chân thật nhỏ, dưới ánh nến đầu châm mờ hồ lóe ra hào quang u lam, Vệ Quân Mạch không khỏi nhớ tới người hắn chưa kịp giết chết ở Đan Dương thì đã bị người khác nhanh chân đến trước rồi, "Mặc nhi... Là nàng sao?" Trong phòng, thanh âm Vệ Quân Mạch lảng lạng vang lên.

Sáng sớm, Nam Cung Mặc mở to mắt nhìn Hồi Tuyết bùng nước đến. Thấy nàng thức dậy, Hồi Tuyết cười nói: "Đại tiểu thư, người đã tỉnh?"

Ngồi dậy nhẹ gạt đầu, lật chăn bằng gấm trên người ra, chuẩn bị bước xuống giường. Hồi Tuyết đặt chậu nước xuống, đi lên trước kéo màn treo cửa sổ lên, cười nói: "Đại tiểu thư, tối qua nghe nói bên Thái Vu Viện náo hơn nửa đêm đấy." Một bên mặc y phục, một bên Nam Cung Mặc nhíu mày tò mò hỏi: "Náo cái gì?" Hồi Tuyết nói: "Nghe nói là vì đồ cưới của đại tiểu thư."

Bên ngoài, Lan ma ma mang theo mấy người Tri Thư, Chấp Kỳ bùng đồ ăn sáng của Nam Cung Mặc đi vào, hiển nhiên cũng đã nghe được lời Hồi Tuyết nói. Lan ma ma nói: "Những người kia một ngày không gây khó dễ cho chúng ta trong nội tâm liền khó chịu, vừa mới sáng sớm nói chuyện này cho đại tiểu thư làm gì? Sẽ làm hư khẩu vị của người." Cách bình phong, Nam Cung Mặc cười yếu ớt nói: "Ma ma, người đừng trách cứ nha đầu kia, ta sao có thể dễ dàng bị mất khẩu vị vì người khác như vậy được?" Khẩu vị của nàng rất tốt, nhất là lại nghe thấy những người kia khó chịu nàng còn có thể ăn nhiều hơn một chén.

Đặt đồ ăn sáng xuống, Lan ma ma mang người tiến vào, Nam Cung Mặc cũng đã mặc xong xiêm y, bắt đầu rửa mặt. Rửa mặt hoàn tất, ngồi trước gương trang điểm, Minh Cầm tiến lên, búi tóc cho nàng thập phần thành thạo, kiểu dáng đơn giản nhưng không mất đi vẻ lịch sự, tao nhã. Sau đó lựa chọn trang phục phù hợp, nhẹ nhàng ghim lên. Nhìn bản thân mình trong gương, Nam Cung Mặc cũng không nhận được mà cảm thấy, "Minh Cầm, người đúng là khéo léo, ma ma dạy thật tốt."

Minh Cầm cười nói: "Đại tiểu thư quá khen. Nô tỳ cũng chỉ có món nghề này mà thôi."

Từ nhỏ Minh Cầm và Tri Thư đều đi theo Lan ma ma, Minh Cầm có một đôi tay khéo léo, vô luận là chải đầu hay là phối hợp xiêm y, đều khiến Nam Cung Mặc cảm thấy hợp khẩu vị. Tri Thư lại thập phần thông minh, lúc đầu vốn là cô nương nhà thư hương, chẳng qua là trong nhà gặp sự cố nên mới phải bán mình làm nô. Lúc trước cũng đã đọc qua không ít sách, mấy năm này lại được Lan ma ma dạy cách quản sổ sách trong nhà. Bây giờ chi phí tiêu dùng hằng ngày của Nam Cung Mặc đều do nàng trông coi, hai nha đầu này nghiêm nhiên đã trở thành người đắc dụng bên cạnh Nam Cung Mặc. Mà Hồi Tuyết, Phong Hà còn có Nhập Họa, Chấp Kỳ vẫn còn kém hơn một chút. Mặc dù các nàng rất trung thành, nhưng từ nhỏ là tiểu nha hoàn làm việc ở biệt viện của Nam Cung gia, còn phải nhờ Lan ma ma hảo hảo dạy dỗ một thời gian.

Cuối cùng lấy một cây trâm bạch ngọc hình hoa lan thanh lịch cài lên tóc, hai hạt trân châu nhẹ nhàng chạm chôn bên tai, càng lộ ra dung nhan thanh lệ, uyển chuyển, hàm xúc, động lòng người của Nam Cung Mặc. Minh Cầm thỏa mãn gật đầu, cười nói: "Tiểu thư thấy thế nào?" Nam Cung Mặc gật đầu, "Rất tốt." Minh Cầm rất thông minh, mới vài ngày ngắn ngủn đã hiểu rõ sở thích của nàng. Biết nàng không thích rườm rà vướng víu, ngày bình thường nếu không có đại sự đều tạo kiểu tóc đơn giản. Kiếp trước Nam Cung Mặc không hề hao tâm tốn sức vì những chuyện này, rất nhiều lúc trực tiếp vơ gọn tóc rồi buộc lại. Cho nên mới nói... Sinh hoạt xa xỉ dễ ăn mòn nhân tâm, việc gì cũng có người làm giúp lại càng dễ làm cho lòng người sinh ra biếng nhác.

Trang điểm hoàn tất, chỉ để lại Hồi Tuyết, Phong Hà dọn dẹp gian phòng, Nam Cung Mặc liền đi ra ngoài dùng đồ ăn sáng. Ngồi cạnh bàn, lúc này Nam Cung Mặc mới nhớ tới, có chút tò mò mà hỏi: "Tối hôm qua Thái Vu Viện có những ai?"

Lan ma ma nói: "Đại công tử, đại thiếu phu nhân còn có nhị công tử, nhị tiểu thư, công gia cùng Trịnh phu nhân."

Toàn gia đông đủ, mà những người này lại đều có ý định ném nhân vật chính như nàng sang một bên. Nam Cung Mặc cũng lơ đãng, chỉ là nghĩ đến tên nam nhân đáng chết tới qua, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

Lan ma ma đứng bên cạnh, nhìn sắc mặt đại tiểu thư biến hóa, còn tưởng là đại tiểu thư tức giận, nhưng lại thấy nàng nhú mày, rồi cắn răng, khuôn mặt ửng đỏ nhưng không giống như đang tức giận, "Đại tiểu thư? Làm sao vậy?"

"Không có gì." Nam Cung Mặc cúi đầu dùng bữa, suy nghĩ một chút lại nói: "Phái người đem thuốc bên trong hộp giấu trên thư án của ta tới phủ Tĩnh Giang quận vương cho Vệ thể tử."

"Vâng." Tuy rằng khó hiểu nhưng Lan ma ma vẫn đáp ứng, "Chốc lát để Tri Thư cho người đưa qua là được."

Tri Thư hơi cúi người, "Nô tỳ lĩnh mệnh."

"Khởi bẩm tiểu thư, đại thiếu phu nhân đến." Nhập Họa tiến vào bẩm báo nói.

Nam Cung Mặc nhú mày: "Đại tẩu? Sớm như vậy nàng tới đây làm gì?" Không phải nàng không muốn gặp, mà là vị đại tẩu này của nàng lúc nào cũng là một bộ dạng kính nhi viễn chi*. Dường như nàng không phải là muội phu của nàng (Lâm thị) mà là một con độc xà cắn người, đương nhiên, từ góc độ nào mà nói thì cảm giác này của Lâm thị ước chừng cũng không sai. Cho nên, Nam Cung Mặc lại càng thêm hiếu kỳ lý do Lâm thị tới đây.

*(*Kính nhi viễn chi: Tôn kính, nhưng chỉ có thể nhìn từ xa, không thể gần hoặc không muốn gần.)*

"Mời thiếu phu nhân vào."

"Vâng."

Chỉ chốc lát sau, Lâm thị theo sau Nhập Họa tiến vào. Nhìn đồ đạc được bày biện u nhã trong Minh Hi Các nhưng không mất đi quý khí, lại nhìn Nam Cung Mặc đang ngồi cạnh bàn, xung quanh là bốn, năm nha hoàn dung mạo xuất chúng hầu hạ, khí chất vô cùng tôn quý. Đáy mắt Lâm thị hiện lên một tia hâm mộ cùng ghen ghét, có chút câu nệ mà nói: "Muội muội, hiện tại mới dùng đồ ăn sáng sao?"

"Đúng vậy, đại tẩu vẫn chưa dùng qua sao?" Nam Cung Mặc làm như không hiểu ám chỉ trong lời nói của nàng, ngậm cười hỏi, "Đại tẩu có muốn dùng bữa với muội không?"

Lâm thị vội vàng cự tuyệt, nói: "Không cần, ta đã dùng bữa ở Thái Vu Viện rồi." Tựa hồ cảm thấy mình vừa lỡ lời, Lâm thị có chút ách nã cúi đầu, vội vàng nói: "Ta... Chẳng qua là đến thăm muội muội, muốn trò chuyện với muội muội, nếu muội muội không rảnh ta sẽ đến sau."

Người đã nói như vậy, ta còn có thể không rảnh sao? Nam Cung Mặc bình tĩnh mắng trong lòng, trên mặt vẫn là nụ cười dịu dàng, "Ta đâu có chuyện gì bề bộn? Đại tẩu, chúng ta ra ngoài nói chuyện a." Lập tức bỏ qua bữa sáng, dẫn Lâm thị ra khách sảnh nói chuyện.

Hai người ngồi trong khách sảnh, Nam Cung Mặc khoan thai dựa vào ghế đánh giá Lâm thị. Thấy Lâm thị tựa hồ rất khàn trương, Nam Cung Mặc có chút kỳ quái, mặc dù nàng không khách khí với Nam Cung Thủ cùng Trịnh thị, nhưng mà vẫn rất ôn hòa với vị đại tẩu Lâm thị này a. Dù sao, nếu không phải do sự tình Nam Cung gia rối loạn thì chắc chắn cũng không có cửa cho Lâm thị gả vào Nam Cung gia làm đại thiếu phu nhân. Nhưng mà bộ dạng của Lâm thị lúc này lại giống như nàng đang tùy thời thương tổn bản thân của nàng ta. Nếu đã như vậy, nàng ta cần gì phải chạy đến nơi này?

"Đại tẩu có lời gì muốn nói?" Nam Cung Mặc ngậm cười hỏi.

Lâm thị hiển nhiên không có gì muốn nói, chỉ nói về mấy vấn đề không trọng điểm như chuyện giữa nàng và Nam Cung Tự, chuyện nàng gả vào Nam Cung gia vô cùng khó khăn, ủy khuất. Sau đó lại nói hoan nghênh Nam Cung Mặc trở về, còn có quan hệ tỷ muội giữa Nam Cung Mặc và Nam Cung Thủ..., Nam Cung Mặc nghe xong, đầu não hoàn toàn bị choáng váng, không tìm thấy trọng điểm. Lâm thị hiển nhiên cũng không phải là một người biết nói chuyện, Nam Cung Mặc nhẫn nại nghe nàng nói xong, trong khách sảnh liền có chút lạnh. Nam Cung Mặc cũng đã hiểu rõ lời nói của Tạ thiếu phu nhân ngày hôm qua về Lâm thị hơn. Lâm thị không phải ít nói, mà là nàng luôn nói ra những điều không liên quan. Có lẽ đúng là bởi vậy, tính cách Lâm thị cũng càng ngày càng tự ti hướng nội, đến bây giờ, thậm chí rất nhiều người trong thành Kim Lăng cũng không biết đến đại thiếu phu nhân của Nam Cung gia. Mà tính cách Lâm thị như vậy, chắc hẳn công lao của Trịnh thị cũng là không thể bỏ qua.

Vuốt vuốt mi tâm, Nam Cung Mặc cau mày nói: "Đại tẩu... Còn chuyện gì không?"

Lâm thị giật mình, có chút u oán mà nhìn Nam Cung Mặc. Giật giật bờ môi rốt cục vẫn phải mở miệng, lúc này bắt đầu nói về nhà mẹ nàng khó khăn như thế nào, tiền tiêu hàng tháng của phu thê nàng ít như thế nào, mỗi tháng Nam Cung Tự còn muốn xuất ra tiền đến phụ cấp cho Nam Cung Mặc..., Hơn nửa ngày, cuối cùng Nam Cung Mặc cũng nghe được trọng điểm nàng muốn nói là gì rồi. Bất quá chỉ có một câu mà thôi, nàng muốn vay tiền. Hoặc là nói vẫn về hơn chính là nàng muốn mượn tiền, nguyên bản nàng cho là mình chỉ cần nói hai câu Nam Cung Mặc sẽ chủ động xuất ra tiền, nhưng ai biết được Nam Cung Mặc đúng là khác hẳn với thường nhân ngu ngốc, rơi vào đường cùng nên đành phải nói thêm vài lời biện bạch, ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Mặc cũng càng thêm u oán.

Ở trong mắt Lâm thị, vị đại tiểu thư Nam Cung gia này quả thực xa xỉ đến quá phận. Ngân quang một tháng của nàng chỉ có mười lăm lượng, tăng thêm của Nam Cung Tự cũng chưa đến bốn mươi lượng. Mà Nam Cung Mặc vừa mới trở về không chỉ chiếm lấy biệt viện lớn nhất của phủ Sở quốc công, mà Nam Cung Hoài còn cho thêm mười vạn lượng ngân phiếu, tiền tiêu vật cũng phải đến đến mấy trăm nghìn. Chênh lệch như vậy, coi như Lâm thị vốn chỉ là một con thỏ ăn cỏ nhu nhược, lúc này chỉ sợ cũng muốn nhảy dựng lên cắn Nam Cung Mặc một phát. Huống chi, Nam Cung Tự và Nam Cung

Huy còn muốn lấy ngân quang mỗi tháng của bọn hán phụ cấp cho Nam Cung Mặc, điều này làm cho Lâm thị đau lòng đến độ muốn học máu. Nhưng mà nàng lại không dám nói với Nam Cung Tự, cho nên chỉ có thể chạy đến tìm Nam Cung Mặc.

Nam Cung Mặc hoàn toàn không thích cái tính tình quanh co lòng vòng này của Lâm thị, dù là nàng ta trực tiếp nói không muốn để Nam Cung Tự phụ cấp bạc cho nàng, hoặc là nói thẳng rằng đang thiếu tiền nên muốn hỏi mượn nàng một ít, Nam Cung Mặc đều cảm thấy thoải mái. Huống chi... Nàng trở về vẫn chưa tới một tháng, theo như lời sẽ phụ cấp bạc của Nam Cung Tự, ngay cả một hạt bụi nàng cũng không có nhìn thấy a. Coi như là hán thật sự muốn phụ cấp cho nàng, nhưng tới ba bốn tháng nữa nàng cũng đã phải lấy chồng rồi, chỉ còn có mấy tháng mà Lâm thị cũng không nhận được phải chạy đến chỗ nàng ủy khuất?

Nam Cung Mặc không thiếu tiền, cho nên nàng cũng không thích vì tiền mà tranh chấp.

"Tri Thư, lấy mười lượng bạc giao cho đại tẩu." Nam Cung Mặc quay đầu nói với Tri Thư. Tri Thư im lặng quay người đi vào trong phòng.

"Đừng..." Lâm thị vội vàng nói, nhìn Nam Cung Mặc một chút, nói: "Muội muội, tẩu tử... Tẩu tử không có ý muốn lấy lại bạc của người, Chỉ là... Gia phụ của ta mừng thọ trong tháng này, mà tiền trong tay ta không đủ, nên mới đến mượn muội muội một ít. Đợi sau khi có đủ, tẩu tử lập tức trả lại cho người." Nam Cung Mặc cười nhạt nói: "Tẩu tử muốn mượn bao nhiêu?"

"Một... Một ngàn lượng."

Nam Cung Mặc nhủ mảy, thọ lễ mất một ngàn lượng? Cũng không phải nói một ngàn lượng là quá nhiều, đồ cổ của đa số quyền quý đều là vật quý giá, giá trị trên mấy vạn lượng cũng có đấy, nhưng mà Lâm gia là thân gia của phủ Sở quốc công, lão gia tử Lâm gia mừng thọ theo lý thuyết thì trong phủ cũng phải trích bạc tặng lễ. Lâm thị còn muốn mượn một ngàn lượng làm gì? Về phần lời nói sẽ trả lại của Lâm thị, Nam Cung Mặc làm như không nghe thấy. Quá tin tưởng người khác thì người bị thương là chính người.

Thấy Nam Cung Mặc không nói lời nào, Lâm thị hơi khấn trương, lại cảm thấy không được cao hứng, "Muội muội... Muội không chịu sao?" Lâm thị đương nhiên biết rõ Nam Cung Mặc không thiếu bạc, chẳng qua nàng chỉ mượn có một ngàn lượng mà cũng không chịu, không khỏi quá mức keo kiệt đi.

Nam Cung Mặc quay đầu lại, nói với Tri Thư: "Đi lấy một ngàn lượng ngân phiếu tới đây."

Tri Thư do dự một chút, vẫn gật đầu bước nhanh rời đi.

"Muội muội... Cảm ơn người. Ta, ta nhất định sẽ trả lại cho người." Lâm thị cao hứng nói. Nam Cung Mặc cười nhạt, "Nếu như tẩu tử cần dùng gấp, cứ cầm lấy mà dùng trước a."

Chỉ chốc lát sau Tri Thư liền cầm ngân phiếu tới, Lâm thị thu ngân phiếu, rồi đứng dậy cáo từ Nam Cung Mặc. Nam Cung Mặc gật đầu để Hối Tuyết tiễn nàng ra ngoài.

"Đại tiểu thư, tại sao người cho nàng mượn nhiều tiền như vậy?" Lan ma ma nhủ mảy, có chút không vui mà nói: "Đại tiểu thư, lúc này người cho nàng mượn tiền, chỉ sợ không tới vài ngày nàng sẽ lại tới. Lúc nàng trả tiền cũng không biết phải đợi đến khi nào đi." Kỳ thật đều là người một nhà nên dù nàng có trả hay không thì đại tiểu thư cũng không nói gì, nhưng mà trong mắt thiếu phu nhân căn bản không có chút nào cảm kích, hoàn toàn là một bộ dáng đương nhiên. Đại tiểu thư có hơi trầm mặc một chút, trong mắt thiếu phu nhân liền hiện lên vài phần oán hận. Giống như là nếu đại tiểu thư không cho nàng mượn tiền, đó hoàn toàn là sự tình thiên lý bất dung*. Người như vậy, căn bản chính là bạch nhãn lang*. Trịnh thị đúng là đã tuyển được một thê tử thật tốt cho đại công tử!

(*Thiên lý bất dung: Chỉ việc làm mà đạo trời không thể bao dung, tha thứ cho được. | *Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.)

Nam Cung Mặc dựa vào ghế, thần nhiên nói: "Không có gì, chỉ là một ngàn lượng mà thôi. Gia cảnh Lâm gia thế nào?"

Lan ma ma suy nghĩ một chút nói: "Nghe nói là không tốt lắm, Lâm gia là thư hương môn đệ, nhưng mà cả một đại gia tử cũng chỉ sống nhờ vào bổng lộc của Lâm lão gia, nghe nói vị phu nhân của Lâm gia kia cũng không phải là người biết kinh doanh. Thịnh vượng Lâm gia cũng đến tổng tiền quý phủ chúng ta, chẳng qua là Trịnh thị là loại người gì thì đại tiểu thư cũng biết, nhiều lần đến đều bị đuổi trở về, ước chừng là đại thiếu phu nhân lặt vặt cầm tiền của mình đi phụ cấp cho nhà mẹ đẻ a."

Nam Cung Mặc nhếch môi cười yếu ớt nói: "Ta cảm thấy... Chuyện này vẫn chưa xong." Mới sáng sớm Lâm thị chạy đến viện của nàng, chỉ vì hỏi mượn nàng một ngàn lượng bạc thôi sao?

"Mong rằng đại thiếu phu nhân biết chừng mực." Đại tiểu thư đúng là có rất nhiều tiền, nhưng mà đó đều là đồ cưới phu nhân lưu lại cho đại tiểu thư, không tới phiên người khác nghĩ cách dùng hộ. Nếu phu nhân không để lại cho đại công tử và nhị công tử thì cũng thôi, nhưng mà trước khi phu nhân lâm chung đã chia một phần đồ cưới của mình cho hai vị công tử, còn dư lại đều là của đại tiểu thư. Đại thiếu phu nhân lại đến lấy một phần sản nghiệp không thuộc về đại công tử, nàng không đầu lại Trịnh thị, liền chạy sang đây chèn ép đại tiểu thư, đây gọi là đạo lý gì?

Khâm Thiên Giám nhanh chóng tính ra hôn kỳ, hôn kỳ được xác định vào đầu tháng chín năm nay, cũng có thể coi như là khoảng thời gian tốt nhất trong năm. Tính ra xong, vậy cũng chỉ còn có hơn bốn tháng là sẽ đến hôn kỳ, toàn bộ phủ Sở quốc công lập tức bận rộn. Đặt mua đồ cưới không phải là một chuyện dễ dàng, các cửa hàng tơ lụa trong kinh thành không ngừng chuyển đồ vào trong phủ, tất cả lão bản của các cửa hàng đồ trang sức cũng tập trung tinh thần nghĩ cách chui vào phủ Sở quốc công, chỉ cần đồ cưới của Nam Cung đại tiểu thư tùy tiện có thêm vài món đồ trong tiệm của mình, chắc bọn hán sẽ không phải lo ăn uống trong vòng một năm. Mặt khác còn phải làm mới đồ dùng trong nhà một lần nữa. Khi Mạnh thị còn sống cùng

đã chuẩn bị toàn bộ vật liệu gỗ cần dùng, Nam Cung gia chỉ cần tìm công tượng tốt nhất chế tạo đồ dùng trong nhà là được.

Trong Ký Sương Viện lại càng thêm bận rộn, bởi vì Nam Cung Mặc không thích Trịnh thị, nên Nam Cung Hoài đành phải mời phu nhân của đường đệ Nam Cung Thâm, Triệu thị đến giúp đỡ quản lý đồ cưới. Triệu thị còn mang theo thiếu phu nhân cùng nữ nhi Nam Cung Kiều, vừa vào Ký Sương Viện liền thấy các loại đồ vật đã chồng chất khắp nơi. Các mảnh tơ lụa hoa mỹ sáng loáng cẩn thận bày ở trên kệ, còn có một rương trân châu, bảo thạch, các loại đồ cổ cùng trân bảo, làm người nhìn cảm thấy choáng váng. Triệu thị là thê tử của Nam Cung Thâm, tuy rằng xuất thân là dân quê áo vải nhưng vẫn có vài phần thủ đoạn, hôm nay lại là phu nhân của quan ngũ phẩm, nàng cũng phải ra dáng cho đúng, nhưng chưa từng thấy qua một nơi giàu có như vậy? Nam Cung Kiều càng là xem trọng, con mắt đăm đăm.

"Đường tỷ, đây là gấm Vũ Hương của phường Cẩm Tú sao? Thật xinh đẹp a, nghe nói một trăm lượng một thối* đấy. Còn có mấy món trang sức này... Đây đều là đồ mới ra sao, thật xinh đẹp, đại bá thật tốt với đường tỷ." Nam Cung Kiều hâm mộ mà nói, "Ngay cả Thủ nhi tỷ tỷ cũng chỉ có hai bộ xiêm y làm bằng gấm Vũ Hương thôi a." Vậy mà đại đường tỷ lại có nhiều gấm Vũ Hương như vậy, chỗ này có thể làm ra bảy, tám bộ xiêm y đấy. Có màu đỏ, màu tím, cũng có màu trắng, xanh nhạt, tất cả đều là những màu sắc thanh đậm. Chỉ cần tưởng tượng nếu mặc những bộ đồ xinh đẹp như vậy lên người, Nam Cung Kiều không nhịn được liền say mê. Nàng nhất định sẽ trở thành đối tượng được đám khuê tú trong thành Kim Lăng hâm mộ.

(*Một thối: Bốn trượng, tương đương 13,32 m)

"Đại đường tỷ..." Thấy Nam Cung Kiều đang mong chờ nhìn mình, Nam Cung Mặc không khỏi cười ra tiếng. Vẫn là Triệu thị xin lỗi rồi kéo Nam Cung Kiều sang một bên, nhẹ giọng quát: "Người nha đầu kia, chúng ta tới đây là để giúp đại đường tỷ của người quản lý đồ cưới, người không được làm loạn như vậy?!"

Nam Cung Kiều bĩu môi không nói chuyện, tương lai nàng lấy chồng chỉ sợ đồ cưới còn không bằng được một phần mười của đại đường tỷ. Ai bảo nhà bọn họ không bằng nhà đại bá a.

Nam Cung Mặc đặt sổ sách trong tay xuống, cười nhạt nói: "Nếu đường muội thích, ta sẽ sai người mang một thối qua đó cho người cũng được."

Triệu thị vội vàng nói: "Làm sao lại không biết xấu hổ như vậy được."

Nam Cung Mặc cười nói: "Đều là người một nhà, Nhị thẩm đừng làm như người xa lạ. Lúc ta trở về nhị thúc cũng đã cho ta lễ gặp mặt."

Nam Cung Kiều hoan hô một tiếng, ôm cánh tay Nam Cung Mặc, làm nũng, "Đại đường tỷ thật tốt. Ta biết ngay là đại đường tỷ chiều chuộng Kiều nhi nhất mà."

Nam Cung Mặc khéo léo rút cánh tay về, không hề quan tâm đến lời nói của Nam Cung Kiều. Nàng cũng đã sớm hiểu rõ tính tình của Nam Cung Kiều, ai tốt với nàng ta, ai cho nàng ta thứ gì tốt, nàng ta sẽ thân thiết với người đó. Loại người này ở chung bình thường là được, nếu như quá thân không chừng sẽ có một lúc nào đó nàng ta sẽ bán người đi. Lấy được chỗ tốt từ Nam Cung Mặc, đương nhiên Triệu thị không thể ngồi chơi rồi. Thiếu phu nhân Nam Cung gia đi theo bà bà hỗ trợ, khiến Lan ma ma không khỏi cảm thán, ngay cả một vị thiếu phu nhân trong nhà quan ngũ phẩm cũng có bộ dạng hơn cả thiếu phu nhân nhà các nàng a.

"Mặc nhi?"

Trong phòng bỗng thành một mảnh, Nam Cung Huy đứng ở cửa ra vào, bộ dáng giống như không biết đặt chân vào đâu. Nam Cung Mặc cười nhạt một tiếng, phân phó mấy người Lan ma ma và Tri Thụ rồi đi ra ngoài, "Nhị ca, có việc gì thế?"

Nam Cung Huy gật đầu nói: "Ký Sương Viện đang chuẩn bị đồ cưới, ta sang đây xem một chút. Đứng rồi, ta đã tìm được người đóng đồ dùng trong nhà cho muội rồi, là công tượng* nổi danh nhất trong thành Kim Lăng, muội nhất định sẽ thích."

(*Công tượng: Thợ thủ công)

"Làm phiền nhị ca rồi." Nam Cung Mặc nói.

Nam Cung Huy lắc đầu nói: "Dù sao ta cũng không có việc gì, thấy muội bận rộn như vậy, còn đại tẩu đâu?"

Nam Cung Mặc nói: "Hình như... Nhà mẹ đẻ của đại tẩu có chuyện nên đã trở về rồi. Nhị thẩm cùng đường tẩu tới giúp ta, thời gian vẫn còn sớm, nhị ca cứ yên tâm."

Nam Cung Huy gật đầu, nhẹ thở dài một cái nói: "Ta biết muội không thích Trịnh phu nhân, vậy mời nhị thẩm hỗ trợ cũng được. Chẳng qua là chính người sẽ vất vả hơn. Đứng rồi..." Nam Cung Huy lấy một cái hộp ở trong ngực ra, nhét vào tay Nam Cung Mặc nói: "Cái này cho người." Nam Cung Mặc mở ra nhìn, bên trong là khế ước mua bán của hai gian cửa hàng, còn có một vạn lượng ngân phiếu cùng với một ít châu báu. Nam Cung Mặc sững sờ, liền tranh thủ đóng hộp lại, nhét trở lại tay Nam Cung Huy, nói: "Nhị ca, người làm cái gì vậy, ta đâu có thiếu những thứ này, ngược lại là người..."

Nam Cung Huy nói: "Ta biết muội không thiếu những thứ này, bất quá đây là lễ vật ca ca cho muội, sao có thể giống những thứ kia?"

"Sao người... Lại có nhiều đồ như vậy?" Nam Cung Mặc có chút tò mò mà hỏi, nhìn Nam Cung Huy không giống người có thể tự mình kinh doanh, sản nghiệp mẫu thân để lại cũng rơi vào tay Trịnh thị, vậy hẳn lấy những đồ vật này ở đâu?

Nam Cung Huy cười nói: "Ta bảo Trịnh phu nhân giao ra một số thứ. Muội muội lấy chồng, người làm ca ca như ta đây cũng nên có chút ít lễ vật. Mặc nhi, những năm qua đã ủy khuất người rồi."

Nam Cung Mặc trùng mắt, trầm ngâm một lát, lại mở hộp ra lấy khế ước của hai gian cửa hàng cùng năm ngàn lượng ngân phiếu nhét vào tay Nam Cung Huy, nói: "Đồ còn lại ta sẽ nhận, vì vậy nhị ca giữ lại những thứ này đi. Hai gian cửa hàng này của nhị ca, ta sẽ tìm người kinh doanh, đến lúc đó sẽ đưa lợi nhuận qua cho ngươi."

"Chuyện này..." Nam Cung Huy có chút dở khóc dở cười, "Mặc nhi, đây là đồ ta cho ngươi."

Nam Cung Mặc nói: "Mẫu thân đã để lại hơn hai mươi gian cửa hàng cho ta, phụ thân khẳng định sẽ lại cho thêm một vài gian nữa, nhiều quá cũng không tốt. Nhị ca... Tuổi ngươi cũng không còn nhỏ, nên giữ lại chút ít tài sản, cũng tránh bị giật gấu vá vai, nghèo rớt mồng tơi." Nam Cung Huy cầm lấy khế ước cùng ngân phiếu, thần sắc trên mặt vừa giống như cười, lại vừa giống như khóc, thay đổi không ngừng. Một hồi lâu mới kích động nói: "Mặc nhi, Mặc nhi... Ngươi đang quan tâm nhị ca phải không? Thực xin lỗi, những năm qua nhị ca không thể chiều cô cho ngươi, làm ngươi phải chịu khổ. Ngươi tha thứ cho nhị ca được không?"

Nam Cung Mặc khẽ thở dài, nói: "Nhị ca, ta rất tốt. Ngươi đem những thứ này về đi, nghe ta."

"Được, nghe lời ngươi." Nam Cung Huy liên tục gật đầu nói, đưa tay đem khế ước mua bán nhà cùng ngân phiếu nhét vào tay áo, nhìn Nam Cung Mặc có chút co quắp: "Ta nghe nói... Mấy người trong phủ Tĩnh Giang quận vương kia loạn lắm, ngươi nên chuẩn bị nhiều ngân lượng phòng thân hơn. Về phần phụ thân... Phụ thân vẫn luôn thương ngươi, nhưng là..." Phụ thân có thể vứt bỏ Mặc nhi ở nông thôn năm sáu năm chẳng thèm quan tâm, Nam Cung Huy cũng không xác định, nếu Mặc nhi thật sự bị ủy khuất gì, phụ thân có thể xuất đầu thay nàng hay không. Mà bản thân hẳn... Hôm nay đã mười chín tuổi rồi nhưng vẫn là kẻ vô tích sự, dù hẳn muốn xuất đầu thay nàng thì cũng không thể làm gì được.

"Nhị ca, ta hiểu rồi, ngươi yên tâm." Nam Cung Mặc nói.

"Được, được." Nam Cung Huy liên tục gật đầu.

"Nhị ca, tại sao ngươi lại ở đây?" Sau lưng, thanh âm Nam Cung Thủ vang lên. Nam Cung Mặc đương nhiên đã sớm nhìn thấy Nam Cung Thủ đi tới, tiện tay đưa cái hộp cho Phong Hà. Nhìn Nam Cung Thủ được nha hoàn dẫn vào, ánh mắt Nam Cung Mặc hơi trầm xuống. Nam Cung Thủ tiến vào viện nhưng lại không có người lên thông báo, xem ra trong viện của nàng vẫn còn kẻ hai lòng. Trước ánh mắt của Nam Cung Mặc, mọi người chỉ cảm thấy nội tâm phát lạnh, mấy nha hoàn chợt dạ lập tức cúi đầu.

"Thù nhi, sao ngươi lại tới đây?" Nam Cung Huy quay đầu lại, nhìn Nam Cung Thủ nói: "Không phải là thân thể ngươi... Không thoải mái sao?"

Khuôn mặt Nam Cung Thủ vận vẹo một chút, nói: "Hiện tại ta đã khỏe hơn rồi, toàn bộ người trong phủ đều bận rộn vì đại tỷ, ta đến để xem mình có thể giúp đỡ được chuyện gì hay không." Nhớ tới hôm qua Tiêu Thiên Dạ đến phủ Sở quốc công, nhưng từ đầu tới cuối lại không có nhìn mình, Nam Cung Thủ không nhịn được mà thấy chán nản. Không được, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp xuất phủ đi gặp Tiêu lang một lần, từ khi trở lại Kim Lăng, hai người cũng không có cơ hội nói chuyện với nhau, nếu cứ tiếp tục như vậy, Nam Cung Thủ lo Tiêu Thiên Dạ sẽ quên nàng mất.

Nam Cung Huy không nhìn thấy sắc mặt của nàng, chẳng qua là cười nói: "Vậy là tốt rồi, bất quá ngươi cũng không cần phải giúp chuyện gì cả, đã có đường thăm ở đây rồi."

Nam Cung Thủ liếc mắt nhìn Nam Cung Mặc, khẽ vuốt sợi tóc bên tai, nhỏ giọng nói: "Cũng không biết là đại tỷ nghĩ gì, lại đi tìm ngoại nhân đến giúp quản lý đồ cưới... Nếu mấy người đó có sai lầm gì, chẳng phải người khác sẽ nói mẫu thân làm không tốt sao?"

Nam Cung Mặc thân nhiên nói: "Không phải là nhị muội cũng sắp xuất giá rồi sao? Ta sợ đến lúc đó Uyển phu nhân bận quá không chuẩn bị được?"

Nam Cung Thủ hừ nhẹ một tiếng, phụ thân nói nhất định phải đợi sau khi Nam Cung Mặc thành thân xong thì chuyện của nàng và Hoàng trưởng tôn mới có thể xử lý. Nhưng hôm nay cả bóng dáng của Tiêu lang mà nàng cũng không nhìn thấy, cũng không biết tại sao hôm qua Hoàng trưởng tôn lại không thêm để ý đến nàng... Nghĩ đến đây, khuôn mặt Nam Cung Thủ không khỏi sầu não.

"Nhị muội còn có chuyện gì sao?" Nam Cung Mặc hỏi.

Nam Cung Thủ chớp mắt, dịu dàng nói: "Đại tỷ, mấy ngày nay hoa mẫu đơn trên núi Từ Vân nở rộ rất xinh đẹp, đại tỷ cũng nên ra cửa ngắm một chút? Chúng ta cũng vừa vặn có thể đi tới Đại Quang Minh Tự thấp hương, đại tỷ ngươi thấy thế nào?" Nam Cung Mặc kinh ngạc nhìn Nam Cung Thủ, là thứ gì đã khiến Nam Cung Thủ nghĩ rằng quan hệ giữa hai người bọn họ đã tốt tới mức có thể dắt tay nhau đi ngắm hoa khấn phật rồi hả?

Nam Cung Thủ bị nàng nhìn chằm chằm, có chút không được tự nhiên, không kiên nhẫn mà hỏi: "Đại tỷ, đến cùng ngươi có đi không?"

Nam Cung Mặc nói: "Minh ngươi đi đi, ta có việc bận."

Nếu có thể tự mình đi thì nàng còn tới tìm Nam Cung Mặc sao?! Nam Cung Thủ bực mình, từ khi trở về từ Đan Dương, phụ thân không cho phép nàng xuất môn một mình. Cho nên nàng mới đi tìm Nam Cung Mặc, bởi vì phụ thân chưa từng cản trở Nam Cung Mặc ra ngoài, đợi sau khi xuất môn xong, lấy cớ cắt đuôi Nam Cung Mặc là được, "Đại tỷ... Qua mấy tháng nữa ngươi đã phải thành thân rồi, đến lúc đó gả vào phủ Tĩnh Giang quận vương chắc chắn sẽ không được tự tại như vậy. Chúng ta ra ngoài đi dạo một chút không phải rất tốt sao!?"

"Ta lại nghĩ, sau khi mình thành thân xong sẽ càng thêm tự tại hơn." Tuy rằng thời đại này không cấm khuê nữ xuất môn, nhưng vẫn còn nhiều hủ tục lạc hậu gây hạn chế. Nàng nghĩ, đợi sau khi nàng xuất giá về nhà chồng, chắc hẳn sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Nam Cung Huy đứng nghe một bên, đột nhiên cảm thấy không đúng, tại sao Thủ nhi lại không ngừng lôi kéo Mặc nhi xuất môn? Vuốt vuốt lông mày,

Nam Cung Huy nói: "Thù nhi, ngươi muốn ngắm hoa thì tự mình đi là được. Ngươi cũng biết Mặc nhi còn phải chuẩn bị đồ cưới mà."

Nam Cung Thủ hừ nhẹ, "Ta rù đại tỷ ra ngoài cũng không được sao? Từ khi đại tỷ trở về, nhị ca ngươi cũng không còn thích người muội muội như ta nữa rồi! Ngươi không nhớ từ nhỏ chúng ta đã lớn lên cùng nhau sao..." Nam Cung Huy chỉ cảm thấy đau đầu từng đợt, nhìn Nam Cung Mặc đang đứng bên cạnh, Mặc nhi chưa bao giờ tùy hứng hồ đồ giống như Thù nhi, "Ta biết là phụ thân không cho ngươi ra ngoài, nên ngươi mới tới đây kéo Mặc nhi cùng đi ra phải không? Ngươi cảm thấy như vậy có ích sao? Đừng quên phụ thân vẫn còn căm tức ngươi ở trong phủ đây, cứ coi như là hôm nay ngươi xuất môn được, nhưng ngươi nghĩ sau khi phụ thân trở về sẽ không phạt ngươi sao?"

Nam Cung Thủ lơ đãng, chỉ cần nàng ra ngoài rồi nhanh chóng trở về, phụ thân chắc chắn không kịp phạt nàng? Cùng lắm chỉ giáo huấn nàng vài câu mà thôi.

Nhìn Nam Cung Mặc bất động không nói, Nam Cung Thủ thở phì phì, quay đầu bỏ đi, Nam Cung Huy thấy không còn việc gì nữa nên cũng đi theo.

Nam Cung Mặc bình tĩnh nhìn lướt qua mấy nha hoàn ở trước mắt, thần sắc đạm mạc mà nói: "Mỗi người đi xuống dưới lĩnh mười đại bản, ta biết ban đầu các ngươi đều hầu hạ bên phía Uyển phu nhân, nhưng nếu lần sau còn để chuyện này xảy ra nữa thì trực tiếp thu dọn đồ đạc cút ra ngoài cho ta!"

Mấy nha hoàn bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, một người trong đó không nhịn được liền đứng ra nói: "Đại tiểu thư, không biết chúng ta đã làm sai điều gì?"

Mắt phượng của Nam Cung Mặc hơi híp lại, thấy nha hoàn kia có vài phần quen mắt. Sau lưng, Phong Hà thấp giọng nhắc nhở: "Đại tiểu thư, nàng là nha hoàn mà lúc trước Trịnh phu nhân chuẩn bị cho người." Chỉ tiếc cuối cùng bị Lan ma ma đá xuống làm nha hoàn thô sử. Tuy rằng công việc trong Ký Sương Viện cũng không nhiều, nhưng mà đãi ngộ giữa đại a hoàn tùy thân với nha hoàn thô sử vẫn là khác nhau một trời một vực a. Chỉ chưa đến một tháng, nguyên bản là một nha hoàn khá kiêu diễm, mềm mại xinh tươi, còn có phần có vài phần thanh cao, bây giờ nhiều thêm vài phần thô ráp cùng gầy gò, nhưng ngạo khí giữa hai đầu lông mày lại không hề giảm đi chút nào. Chắc là nàng cho rằng Trịnh phu nhân vẫn còn là chỗ dựa vững chắc. Phong Hà cũng âm thầm nhắc nhở bản thân không nên phạm phải sai lầm như vậy, một tiểu nha hoàn không được chú ý, luôn phải làm việc nặng nhọc trong biệt viện như nàng mà có thể trở thành nhất đẳng nha hoàn bên người đại tiểu thư đã là thiên đại tạo hóa*, nếu nàng còn tìm đường chết như nha hoàn này, đó mới thật sự là uổng phí vận khí của mình.

(**Thiên đại tạo hóa: Trời tạo may mắn lớn*)

"Nguyên lai là người a. Ngươi hỏi các ngươi đã làm sai điều gì?" Nam Cung Mặc nhíu mày, thần nhiên nói: "Phong Hà, nói cho các nàng biết, các nàng đã làm sai điều gì."

Phong Hà cung kính cúi người, nhìn mọi người ở đây, khẽ nói: "Nhị tiểu thư vào viện, vì sao không có người nào đến bẩm báo?"

Nha hoàn kia sững sờ, cái chày cái cối nói: "Nơi này là phủ Sở quốc công, nhị tiểu thư là thiên kim tiểu thư của phủ Sở quốc công, cũng không phải ngoại nhân..."

"Không phải ngoại nhân?" Phong Hà cười lạnh nói: "Không phải ngoại nhân vậy chẳng lẽ nàng là nội nhân? Hay các ngươi cho rằng bản thân mình cũng không cần bẩm báo mà trực tiếp tiến vào tiểu viện của Trịnh phu nhân cùng lão gia? Nói nhiều như vậy, bắt quả là bởi vì đám người các ngươi không hề coi đại tiểu thư là chủ tử của mình. Chỉ muốn đi theo nịnh nọt nhị tiểu thư."

Lời này xác thực đã nói trúng tâm tư của rất nhiều người, không ít người chột dạ cúi đầu.

Nha hoàn kia cắn răng nói: "Coi như là... Coi như là như vậy, đại tiểu thư cũng không thể đánh người!"

"Vì sao?" Nam Cung Mặc nhàn nhạt hỏi.

"Bởi vì... Bởi vì..." Nha hoàn kia lắp bắp, hơn nửa ngày mới miễn cưỡng nói ra một câu: "Bởi vì, ta là người của phu nhân!"

Nam Cung Mặc tức giận, khẽ nở nụ cười, đánh giá nha hoàn mạnh miệng trước mắt, mỉm cười nói: "A? Ai bảo ngươi là ta không dám đánh người của phu nhân? Ngươi đã là người của phu nhân, vậy cút ngay về chỗ của phu nhân ngươi đi." Nghiêng đầu phân phó với Phong Hà: "Đánh xong, đưa nàng về chỗ của Uyển phu nhân đi, Ký Sương Viện của ta không chứa nổi một nha hoàn hầu hạ giỏi như vậy."

Sắc mặt nha hoàn kia lập tức trắng nhợt, nàng là tai mắt được phu nhân xếp vào Ký Sương Viện, những ngày qua nàng lại không nghe ngóng được tin tức gì, nếu như bị đại tiểu thư đuổi ra ngoài...

"Đại, đại tiểu thư, nô tỳ sai rồi. Cầu người đừng đuổi nô tỳ đi!" Chân mềm nhũn, nha hoàn kia lập tức té quỵ trên đất, thanh âm run rẩy cầu xin.

Nam Cung Mặc nhíu mày nói: "Không phải ngươi là nha hoàn của phu nhân sao?"

"Không, nô tỳ lỡ miệng, nô tỳ là nha hoàn của đại tiểu thư, cầu đại tiểu thư đừng đuổi nô tỳ đi."

Nam Cung Mặc hỏi: "Đã như vậy, phạt ngươi đại bản ngươi có phục không?"

"Phục... Phục..." Nha hoàn nhỏ giọng nói, nhưng từ trong ánh mắt nàng có thể thấy rõ vẻ khầu phục tâm không phục, bắt quả Nam Cung Mặc cũng lười để ý. Phất tay nói với người bên cạnh: "Đ dẫn đi, mỗi người đánh mười gậy, riêng nha hoàn này... Hai mươi gậy."

"Đại tiểu thư?!" Nha hoàn kia không nhận được mà kêu rên, mấy bà tử thô sử đứng bên cạnh cũng mặc kệ, lập tức kéo các nàng ra ngoài, chỉ để lại từng đọt thanh âm gào khóc đau đớn.

"Đại tiểu thư, làm như vậy... Có phải sẽ khiến thanh danh của người không được tốt hay không?" Minh Cầm đi từ bên trong ra, hơi do dự một chút, vẫn là không nhận được thấp giọng hỏi.

Nam Cung Mặc cười nhạt một tiếng nói: "Thanh danh ư, đều chỉ là lời nói mà thôi. Tuy rằng muốn hủy đi thanh danh của một người rất dễ dàng, nhưng nếu muốn đảo ngược cũng không khó. Ta hà tất phải vì một phần thanh danh mà phải nhường nhịn mấy nha hoàn không có giáo dưỡng như vậy?" Minh Cầm chăm chú suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Nô tỳ quá lo lắng." Nam Cung Mặc lắc đầu nói: "Ta biết người lo lắng cho ta, không sao. Vị kia ở Thái Vu Viện chỉ sợ đang trăm phương ngàn kế nghĩ cách phá hư thanh danh của ta, đã như vậy, ta sẽ tung cho nàng từng cái thang một, chỉ cần... Nàng không sợ té xuống."

Nhớ tới vị Uyển phu nhân kia, Minh Cầm không nhận được liền che miệng cười nói: "Vị phu nhân kia chỉ sợ là biết rõ bản thân sẽ bị té xuống nhưng vẫn không nhận được mà muốn bò trở lên a." Những ngày qua chắc chắn Trịnh phu nhân vô cùng uất ức, có lẽ chỉ cần bắt được một sợi tóc nhỏ của đại tiểu thư, nàng sẽ nghĩ cách làm cho chuyện bé xé ra to ngay lập tức. Chi tiết... Đại tiểu thư hiển nhiên đã tính đến điều này. Không biết đến lúc đó... Uyển phu nhân sẽ có bộ dạng như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chủ Ý Của Lâm Thị

Việc mấy nha hoàn trong Ký Sương Viện bị đánh đương nhiên không thể gạt được Trịnh thị, tuy rằng nàng không thể tìm hiểu được tin tức về Nam Cung Mặc, nhưng mà việc gì xảy ra trong Ký Sương Viện này, nàng thân là đương gia chủ mẫu của Nam Cung gia hơn mười năm chắc chắn biết rõ đây. Chẳng qua là nha đầu Nam Cung Mặc này chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng lại là một đối thủ khó có thể ra tay. Từ sau khi Nam Cung Mặc trở về, Ký Sương Viện đã bị chinh đốn cực kỳ chặt chẽ, nếu không phải là người mà Nam Cung Mặc tin tưởng thì đừng mơ được đến gần nàng chứ đừng nói đến việc muốn làm thêm chuyện gì khác. Thậm chí, Nam Cung Mặc chỉ dùng bữa trong phòng bếp nhỏ của Ký Sương Viện. Năm đó, Mạnh thị đóng cửa, giam mình trong viện này không tiếp xúc với ai, cho nên nàng cũng không hề dùng bữa cùng với người trong phủ, sau khi Nam Cung Mặc trở về, lại sử dụng phòng bếp nhỏ để ăn riêng, đối với chuyện này Nam Cung Hoài cũng là mắt nhắm mắt mở cho qua. Trịnh thị mới nói hai câu, Nam Cung Hoài đã biện minh rằng Nam Cung Mặc cũng không phải đang tiêu tiền trong phủ, nàng nguyện ý ăn như thế nào, đó là chuyện của nàng.

Nhớ tới núi trân bảo cùng ngân phiếu trong Ký Sương Viện kia, Trịnh thị không nhận được mà nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng vất vả khổ cực quản gia mấy chục năm, Nam Cung Hoài cũng chỉ cho nàng một vài đồ vật, nhưng Nam Cung Mặc vừa về đến, Nam Cung Hoài liền trực tiếp đem mười mấy vạn lượng ngân phiếu giao cho Nam Cung Mặc. Đó cũng không phải là tám mươi lượng mà là tám mươi vạn lượng a.

"Phu nhân, đại tiểu thư cũng thật quá đáng. Biết rõ mấy nha hoàn này là người của phu nhân, lại còn dám..." Một phụ nhân đứng bên cạnh Trịnh thị, lòng đầy căm phẫn mà nói. Lúc trước bà cũng bị đại tiểu thư làm mất mặt, hôm nay bắt được cơ hội đương nhiên muốn hảo hảo khuyển khích phu nhân một phen. Trịnh thị cười lạnh một tiếng, nói: "Bỏn phu nhân ngược lại muốn xem nàng có thể kiêu ngạo đến bao lâu. Người tới đây."

Ánh mắt phụ nhân kia sáng lên, vội vàng tiến đến. Trịnh thị nói nhỏ vào tai nàng mấy câu, nghe xong, gương mặt tràn đầy nếp nhăn của phụ nhân kia dường như căng nện lại, "Phu nhân sáng suốt!"

Trịnh thị cười lạnh, "Nha đầu kia ý trong tay nàng có chút tiền liền kiêu ngạo đắc ý, không biết thu liễm. Không dạy cho nàng một bài học thì nàng sẽ cho rằng Nam Cung gia là thiên hạ của nàng! Mặt khác, mấy ngày nay đại thiếu phu nhân có đến Ký Sương Viện không?" Phụ nhân kia vội vàng nói: "Mấy hôm trước thiếu phu nhân có đến đó. Nghe nha hoàn hầu hạ bên người thiếu phu nhân nói, nàng đã lấy không ít tiền từ chỗ của đại tiểu thư a."

"Nam Cung Mặc cũng thật hào phóng." Trịnh thị nhướn mày nói: "Tính tình kia của Lâm thị không thể lên được mặt bàn, chỉ biết được voi đòi tiên, lòng tham chưa đủ. Chút nữa lại tìm chút chuyện cho Lâm gia, khiến Lâm thị tiếp tục đến hỏi tiền Nam Cung Mặc."

"Chỉ sợ... Đại tiểu thư sẽ không cho a?" Số tiền đại thiếu phu nhân đã mượn cũng không ít, lần đầu, có lẽ sẽ nể tình nàng là tẩu tử nhà mình, nhưng mà nếu như lại đến mượn thêm, tiền của đại tiểu thư cũng không phải làm bằng giấy lộn đấy.

Trịnh thị khoan thai nhấp một ngụm trà nói: "Không mượn được thì càng tốt a, người nói... Với tính tình kia của Lâm thị, nàng có thể hận Nam Cung Mặc hay không?"

Phụ nhân kia lắc đầu, nói: "Tính tình của thiếu phu nhân, coi như là hận đại tiểu thư, chỉ sợ cũng không làm được cái gì." Ngay cả mấy lần phu nhân giao thủ với đại tiểu thư cũng bị thua thiệt, huống chi là thiếu phu nhân. Trịnh thị cắn răng, thanh âm lạnh lùng nói: "Bỏn phu nhân bị thua thiệt là do thân phận, nếu không..." Nếu như lúc trước nàng không phải là thiếp của Nam Cung Hoài, mà là kẻ thất được hán quang minh chính đại cưới vào cửa, làm sao có phần cho Nam Cung Mặc kiêu ngạo? ! Nhưng mà hết lần này tới lần khác, hoàng thượng không hề ưa thích thiếp thất, vì vậy, dù cho Nam Cung Mặc không coi nàng là mẫu thân, cũng không có ai dám chỉ trích Nam Cung Mặc. Nhưng mà Lâm thị lại không giống, Lâm thị là tẩu tử của Nam Cung Mặc. Từ xưa có câu: Trưởng tẩu như mẹ. Nam Cung Mặc có thể bất kính với kẻ mẫu, nhưng mà, nếu như nàng dám bất kính với thê tử của huynh trưởng mà nói...

Nghe xong lời của Trịnh thị, phụ nhân kia cũng tươi cười rạng rỡ, "Nếu thiếu phụ nhân làm lớn chuyện, chỉ sợ đại tiểu thư sẽ cảm thấy vô cùng đau đầu."

Trịnh thị cười nói: "Nếu Lâm thị không đầu lại nàng, chắc chắn sẽ kể lể với Nam Cung Tự, ngược lại ta muốn nhìn, thê tử cùng muội muội, hẳn sẽ chọn ai?"

"Phụ nhân... Không tin đại công tử?"

Dáng tươi cười của Trịnh thị có chút cứng nhắc, "Đến cùng hẳn cũng không phải do ta sinh trưởng..." Chỉ tiếc, đã nhiều năm như vậy nàng cũng không thể sinh ra bé trai, đầu tiên còn ôm ít hy vọng, nhưng bây giờ tuổi nàng cũng đã lớn cho nên dần dần quên đi tâm tư này. Vì vậy, nàng nhất định phải nắm Nam Cung Tự ở trong lòng bàn tay!

Ký Sương Viện bận rộn nhiều ngày, đồ cưới cần mua cũng đã chuẩn bị khá ổn thỏa. Mấy ngày trước Nam Cung gia cũng đã mời công tượng đến chế tạo đồ dùng trong nhà và chỉnh lý tầng thư cùng đồ cổ bên trong Tầng Thư lâu, còn tơ lụa, được liệu hay da lông... Trong bốn tháng còn lại có thể chậm rãi sắp xếp, cho nên Ký Sương Viện cũng dần yên tĩnh trở lại. Nhưng Nam Cung Mặc lại phải bắt đầu làm một công việc mà nàng chưa bao giờ làm —— thuê hi phục.

Bình thường, những cô nương đã đính hôn sẽ bắt đầu thuê hi phục từ sớm. Nhưng mà Nam Cung Mặc lại được hoàng thượng ban hôn cho, giữa chừng lại có tranh chấp với Nam Cung gia ở Đan Dương, cho nên đến hôm nay mới bắt đầu chuẩn bị hi phục. Thuê hoa cũng không làm khó Nam Cung Mặc được, dù sao nàng cũng sử dụng châm vô cùng nhuần nhuyễn đấy. Tuy rằng đại đa số châm của nàng đều dùng vào công việc khác, mà không phải dùng để thuê thùa may vá a. Nhưng mà nội tình về Nam Cung Khuynh vẫn còn, tuy rằng sư phó không biết nhưng mà sư thúc lại biết Nam Cung Mặc không thể học được mấy thứ như nữ công gia chánh. Nhất là nàng lại chưa từng làm qua xiêm y, chứ đừng nói đến việc làm hi phục.

Thấy Nam Cung Mặc chán nản ngồi nhìn các loại tơ lụa đỏ chót trên bàn, Lan ma ma không nhịn được liền bật cười.

"Ma ma..." Nam Cung Mặc bắt đầu nhìn qua Lan ma ma nói: "Ta thật sự không am hiểu mấy thứ đồ này a."

Lan ma ma cười nói: "Đại tiểu thư đừng gấp, chuyện thuê hi phục này cũng không bắt buộc phải tự mình làm. Người chỉ cần chọn vài vóc cùng hoa văn là được. Chỉ là hầu bao cùng mấy thứ đồ lặt vặt khác thì đại tiểu thư vẫn phải tự mình làm."

"Không có vấn đề." Đôi mi thanh tú của Nam Cung Mặc lập tức nhếch lên, so với việc làm một bộ hi phục đồ sộ thì việc thuê hầu bao hay khăn hi gì gì đó quả thực rất đơn giản.

Lan ma ma bắt đầu lật đật, nhìn bộ dạng của đại tiểu thư, thở dài một hơi nói: "Lão nô đã chọn người thuê cho đại tiểu thư. Chỉ có bốn tháng, nên bộ hi phục này cần phải hoàn thành nhanh chóng. Tay nghề của nha đầu Minh Cẩm kia vô cùng tốt, hai ngày qua lão nô cũng đã xem xét, mà tay nghề của hai nha đầu Phong Hà cùng Nhập Họa cũng không kém. Trong khuê phòng của chúng ta cũng có mấy vị tú nữ rất tốt, sáu người cùng làm thì chỉ trong bốn tháng cũng có thể hoàn thành xong. Đại tiểu thư mau tới chọn chất vải người thích nhất?"

Tuy rằng chỉ mặc hi phục trong vòng một ngày, nhưng mà từ kiếp trước đến kiếp này, đây là lần đầu tiên nàng lập gia đình, Nam Cung Mặc cũng có chút chờ mong. Cảm giác này, giống như các thiếu nữ ở kiếp trước, dù biết chỉ được mặc áo cưới một lần, nhưng vẫn hy vọng chính mình có thể mua được một bộ áo cưới hợp ý.

Các loại tơ lụa đỏ chót dùng làm hi phục đã sớm được bày biện trên mặt bàn, đó đều là những loại tơ lụa tốt nhất có trong hoàng thành Kim Lăng, thậm chí trong đó cũng có cả tơ lụa thuộc về cống phẩm. Lan ma ma lấy một mảnh tơ lụa màu đỏ ẩn hiện vàng sáng nhàn nhạt ra, cười nói: "Đại tiểu thư, đây là Nguyệt Quang cẩm được phủ Tĩnh Giang quận vương đưa tới, chính là loại gấm Tứ Xuyên cực phẩm trong thiên hạ. Hàng năm cũng chỉ có mười cuộn tiến cung. Lão nô nghĩ, mảnh gấm này ước chừng chính là đồ cưới hoàng thượng ban cho công chúa Trường Bình đấy, nếu như đại tiểu thư dùng gấm này làm hi phục, công chúa chắc hẳn sẽ thấy rất cao hứng."

Nam Cung Mặc đưa tay chạm vào mảnh tơ lụa đỏ thắm kia, bóng loáng như tơ, dưới ánh mặt trời toàn bộ mảnh tơ lụa giống như hiện lên một vầng ánh sáng mềm mại ấm áp. Lại nhìn kỹ, có thể thấy mặt trên của mảnh Nguyệt Quang cẩm này được thêu bằng kim tuyến đan xen là họa tiết hoa phù dung cùng mây cát tường xinh đẹp, làm cho người nhìn càng muốn cẩn thận thưởng thức. Nam Cung Mặc gật đầu nói: "Rất tốt, vậy cứ dùng cái này a." Kiểu dáng như vậy chắc chắn sẽ không làm cho hoa văn ban đầu trên mảnh gấm bị hoa văn thêu thùa che khuất, còn có thể hỗ trợ, làm nổi bật lẫn nhau, sẽ càng thêm đẹp mắt.

Mấy người Minh Cẩm cũng có chút kích động, có thể tự mình làm hi phục cho đại tiểu thư chính là một việc vô cùng ý nghĩa, "Tiểu thư thích hoa văn nào a?" Sau lưng, Phong Hà Nhập Họa đã đem một đồng hoa văn thích hợp đến. Nam Cung Mặc nhận lấy nhìn kỹ một chút, cuối cùng cũng lấy một bản vẽ loan phượng cùng kêu có chút khác biệt ra, tò mò hỏi: "Bản vẽ này, hình như ta chưa từng gặp qua?"

Tuy rằng hoa văn của hi phục cũng chỉ có vài loại như long phượng trình tường, loan phượng cùng kêu, uyên ương nghịch nước, nhưng mà vô luận là tư thái hay là bộ dáng loan phượng đều rất đặc biệt, lại càng lộ ra linh khí bức người. Nam Cung Mặc cũng đã có thể tưởng tượng ra bộ dạng loan phượng dạo chơi giữa vườn hoa phù dung được thêu trên hi phục là cảnh đẹp ý vui đến bậc nào rồi.

Nhập Họa có chút ngượng ngùng mà nói: "Là... Là tranh nô tỳ vẽ lúc rảnh rỗi. Ngày thường nô tỳ cũng không yêu thích gì, chỉ ưa thích vẽ tranh để thuê thùa thôi."

"Vẽ rất khá, dùng cái này đi." Nam Cung Mặc nói.

Nhập Họa kinh hi: "Thật sự sao? Tiểu thư thật sự... Không chê nô tỳ..."

Nam Cung Mặc cười yếu ớt nói: "Sao vậy? Người vẽ rất khá. Lan ma ma, chút nữa thưởng cho Nhập Họa hai mươi lượng bạc."

"Tiểu thư không chê hoa văn nô tỳ vẽ đã là phúc phận của nô tỳ rồi, nô tỳ không dám lĩnh thưởng." Nhập Họa vừa mừng vừa sợ, vội vàng nói từ chối. Nam Cung Mặc lắc đầu, kéo nàng đến gần mình nói: "Đây là thứ người đáng được nhận, đợi đến lúc hi phục hoàn thành, mọi người đều sẽ có phần thưởng. Những người ở bên cạnh ta, chỉ cần tất cả mọi người biết làm chuyện mình nên làm, đương nhiên ta sẽ không bạc đãi các người đâu."

Mọi người đại hi, cùng lên tiếng cảm tạ đại tiểu thư. Đối với việc Nhập Họa được thưởng hai mươi lượng bạc cũng không có ai cảm thấy ganh tỵ. Đại tiểu thư nói rất rõ ràng, chỉ cần các nàng hảo hảo làm việc, nếu có bản lĩnh đương nhiên tiểu thư sẽ không bạc đãi các nàng đâu, chuyện ban thưởng này, khẳng định về sau vẫn còn nữa. Thay vì luyện công phu ghen ghét người khác, còn không bằng cố gắng học tập xem chính mình có thể có tài năng gì khiến tiểu thư ưa thích hay không.

Nhìn thấy thần sắc vui mừng của mọi người, Lan ma ma cũng mãn ý gật đầu. Nàng luôn lo rằng đại tiểu thư còn quá trẻ sẽ khó có thể không chế người bên cạnh mình, xem ra hôm nay cũng không cần lo lắng cho đại tiểu thư nữa rồi.

"Khỏi bẩm đại tiểu thư, thiếu phu nhân tới." Ngoài cửa, nha hoàn cung kính bẩm báo. Từ lần Nam Cung Mặc hung hăng trừng trị mấy nha hoàn hồ nháo, những người còn lại trong viện cũng trung thực hơn rất nhiều, trừ phi là Nam Cung Hoài đến nếu không bất luận là ai các nàng cũng không dám cho vào. Mà Nam Cung Hoài lại giống như đang tránh né Ký Sương Viện, đã lâu rồi cũng không đến đây dù chỉ một lần. Vô luận là có chuyện gì đều trực tiếp cho người mời Nam Cung Mặc đến tiền viện thương lượng.

Nam Cung Mặc ngẩng đầu, đặt Nguyệt Quang lên trên bàn, nhú mày nói: "Đại tẩu, nàng tới đây làm gì? Đúng rồi, ta nhớ lần trước đại tẩu có nhắc đến thọ thần của lão gia tử Lâm gia..."

Lan ma ma nói: "Thọ thần của Lâm lão gia tử đã qua rồi, chỉ có đại công tử đi cùng đại thiếu phu nhân, còn công gia và Trịnh phu nhân đều không đi." Bởi vậy có thể thấy được, Lâm gia hiển nhiên là không được Nam Cung Hoài coi trọng, nhạc phụ của trường tử mừng thọ, làm thân gia như Nam Cung Hoài đã không đi thì cũng thôi nhưng thậm chí cả Trịnh thị cũng không đi. Nam Cung Mặc thờ dài, nói: "Mời thiếu phu nhân vào đi."

Nha hoàn cung kính vâng lời, chỉ chốc lát sau Lâm thị liền đi vào, chẳng qua là còn có thêm một tiểu cô nương khoảng mười bốn mười lăm tuổi, dung mạo tú lệ xinh đẹp đi theo sau lưng Lâm thị. Tuy rằng tiểu cô nương kia lớn lên không phải cực kỳ đẹp, nhưng lại có ba phần tương tự với Lâm thị, đôi mắt kia ngược lại là cực kỳ linh hoạt, nhanh chóng đảo một vòng xung quanh.

"Đại tẩu." Nam Cung Mặc đứng dậy, cười nhạt nói, "Đại tẩu đến giúp ta quản lý đồ cưới sao?"

Lâm thị có chút gật mình, nàng cũng biết việc mình làm là không đúng, muội phu bận rộn chuẩn bị đồ cưới, đại tẩu như nàng lại chạy về nhà mẹ đẻ, không thêm lộ diện. Vì việc này cho nên Nam Cung Tự cũng mắng nàng một trận, nhưng Lâm thị lại không nghĩ việc mình làm là hoàn toàn sai. Chỉ cần vừa nhìn thấy đồ đồ cưới cứ ra ra vào vào Ký Sương Viện, nàng liền cảm thấy phiền lòng, làm sao còn tâm tư giúp đỡ Nam Cung Mặc quản lý đồ cưới? Nhớ tới thời điểm bản thân nàng gả vào đây, phủ Sở quốc công chỉ cấp cho nàng sáu mươi bốn thành sinh lễ. Bề ngoài là như vậy, nhưng thực ra bên trong sinh lễ còn có rất nhiều chỗ trống. Lâm thị chỉ lo phàn nàn Nam Cung gia bất công với mình, nhưng nàng lại không hề nghĩ qua, nếu Nam Cung gia thật sự cho nàng sinh lễ phong phú, vậy chỉ với gia thế của Lâm gia, làm cách nào để chuẩn bị đồ cưới đây? Đương nhiên với tính tình của mẫu thân nàng chỉ sợ cũng không dám dùng sinh lễ đổi thành đồ cưới cho nàng. Kể từ đó, danh tiếng của nàng chắc chắn càng thêm khó coi. Trong mắt người ngoài, Lâm gia cũng không phải đang gả nữ nhi mà chính là bán nữ nhi.

Nắm chặt khăn tay, Lâm thị nói: "Những ngày qua ta có một số việc cần giải quyết nên không đến giúp đỡ muội muội được, muội muội đừng trách mót ta."

Nam Cung Mặc cười nói: "Làm sao có thể như vậy chứ? Đồ cưới cũng đã giải quyết gần xong. Bây giờ cũng chỉ cần chờ sửa lại đồ dùng trong nhà và làm hi phục là được."

"A? Muội muội đang chuẩn bị làm hi phục sao? Mảnh vải này thật đẹp." Lâm thị tiến lên, nhẹ nhàng vuốt ve mặt trên của mảnh tơ lụa, đáy mắt lộ ra vẻ hâm mộ. Lan ma ma không thể chịu được bộ dạng giống như chưa từng thấy qua việc đời của nàng, khẽ cau mày nói: "Thiếu phu nhân, mảnh tơ lụa này chính là Nguyệt Quang cầm do công chúa Trường Bình đưa tới. Chúng ta chuẩn bị làm hi phục cho đại tiểu thư."

Lâm thị nghiêng đầu thờ dài nói: "Phúc khí của đại tiểu thư thật tốt, lúc ta gả cho phu quân lại chỉ được mặc một bộ hoa xa tanh* màu trắng."

(**Hoa xa tanh*: Tên gốc là *hoa satin*, có nguồn gốc từ Trung Quốc.)

Lan ma ma không nhịn được liền đen mặt, đại thiếu phu nhân có ý gì? Nói lúc trước Nam Cung gia bạc đãi nàng sao? Tuy rằng Trịnh thị đúng thật là không có tâm tư chuẩn bị hôn lễ, nhưng mà nàng còn muốn lôi kéo Nam Cung Tự, còn muốn giả bộ hiền lành, cho nên hôn lễ của Nam Cung Tự cũng không tới nổi nào. Về phần hi phục, cho tới bây giờ đều là do các cô nương tự mình chuẩn bị, công chúa Trường Bình đưa mảnh tơ lụa này đến là do công chúa cao hứng, cũng không có nghe nói tân nương còn muốn phu gia phải đưa tơ lụa đến làm hi phục đâu.

Nam Cung Mặc cười nhạt một tiếng, làm như không biết Lâm thị đang ám chỉ điều gì, chẳng qua là quay sang nhìn tiểu cô nương đang đứng ở một bên, hỏi: "Vị cô nương này là?"

Đáy mắt Lâm thị hiện lên một tia không vui, miễn cưỡng cười nói: "Đây là tiểu muội ở nhà mẹ đẻ của ta, Nguyệt Lan. Lan nhi, đây là muội muội của tỷ phu người, Mặc nhi."

Lâm Nguyệt Lan hiển nhiên nhạy bén hơn Lâm thị, hơi cúi người hành lễ với Nam Cung Mặc, cười yếu ớt nói: "Bái kiến Mặc nhi tỷ tỷ."

Nam Cung Mặc cười nói tự nhiên: "Thì ra là muội muội của đại tẩu, Lâm cô nương, mời ngồi."

Lâm Nguyệt Lan gọi Nam Cung Mặc là tỷ tỷ, nhưng Nam Cung Mặc lại gọi Lâm Nguyệt Lan là Lâm cô nương, hiển nhiên là Lâm thị đã nghe hiểu về xa cách trong đó. Sắc mặt lúc đầu vốn là có chút cứng ngắc bây giờ lại càng thêm khó coi rồi. Vẫn là Lâm Nguyệt Lan cảm thấy không ổn, mới kéo nàng ngồi xuống ghế. Liếc mắt nhìn Nam Cung Mặc một chút, nàng thầm nghĩ, thực ra bản thân nàng cũng không ghét người có tâm kế hay có tư tâm, trên đời này làm gì có ai lại không có tư tâm? Quá mức đơn giản, ngu xuẩn ngược lại khó có thể sống lâu. Nhưng mà loại tư này của Lâm thị thật khiến người khác khó có thể tiếp nhận. Đã là người thông minh, dù là trong lòng có phải nghĩ nhiều hơn nữa, ít nhất biểu hiện ra cũng sẽ che giấu một chút, nhưng mà tiêu tâm tư này của Lâm thị lại đường đường chính chính ghi lên trên mặt, giống như sợ người khác không biết, thậm chí người biết còn lười vạch trần nàng.

Hai người vừa mới ngồi xuống, Tri Thư đã bung nước trà tới, đưa lên cho hai người rồi lui ra. Nam Cung Mặc mỉm cười nhàn nhạt nói: "Thọ thân của Lâm lão gia, ta lại không thể đến được, kính xin đại tẩu thứ lỗi."

Lâm thị có chút ngượng ngừng cười nói: "Làm sao lại như vậy được? Ta biết rõ muội muội bề bộn nhiều việc." Sự thật là nàng cũng chưa từng đưa thiệp mời cho Nam Cung Mặc, từ sâu trong lòng nàng cũng không hy vọng vị muội phu này đến Lâm gia.

Nam Cung Mặc gật đầu, nhìn Lâm Nguyệt Lan ngồi ở bên cạnh, hiếu kỳ nói: "Lâm cô nương tới thăm đại tẩu sao? Bình thường đại tẩu cũng ít khi ra ngoài, Lâm cô nương thường xuyên đến trò chuyện với đại tẩu cũng là chuyện tốt." Lâm thị cùng Lâm Nguyệt Lan hơi liếc nhìn nhau, trên mặt chột lóc lên tia lúng túng. Nam Cung Mặc thu thần sắc của hai người vào trong mắt, sắc mặt hơi trầm xuống, cúi đầu uống một ngụm trà xanh. Phất tay cho người mang to lụa trên bàn vào trong.

Lâm thị vẫn nhìn đông tư lự chằm chằm, mãi sau mới chậm rãi di chuyển tầm mắt nhìn Nam Cung Mặc, nói: "Muội muội, chuyện là vậy... Ta nghĩ... Người mới trở về từ Đan Dương, cho nên còn rất nhiều chuyện trong thành Kim Lăng mà người không thể hiểu được, bây giờ lại phải gả đến phủ Tỉnh Giang quận vương một mình, chắc hẳn sẽ cảm thấy rất cô đơn. Không bằng... Không bằng đưa Nguyệt Lan theo đi." Lâm Nguyệt Lan ngồi bên cạnh có chút ngượng ngừng mà cúi đầu.

Ánh mắt Nam Cung Mặc hơi trầm xuống, bình tĩnh nói: "Đại tẩu có ý gì? Ta có chút không rõ."

Lâm thị nhú mày, nói: "Chúng ta là đều là người của phủ Sở quốc công, mà muội muội lại sắp gả đến phủ Tỉnh Giang quận vương làm thê tử phi, vì vậy muội muội cũng nên tạo danh tiếng một chút. Muội muội chỉ cần mang nàng nạp vào phủ làm thiếp là được, đây cũng là vì thanh danh của muội muội, tương lai ở trong phủ quận vương, cũng có người trợ giúp cho muội muội."

Nam Cung Mặc thiếu chút nữa cười phá lên, Lâm thị lại có thể hao tâm tổn trí vì nàng. Nếu nàng có thể dùng mấy tâm tư này đầu cùng Trịnh thị, chi sợ bây giờ Trịnh thị cũng không thể độc chiếm phủ Sở quốc công.

Nam Cung Mặc không nói lời nào, Lâm thị có chút bất an, ngẩng đầu lên nói: "Muội muội thấy thế nào?"

Nam Cung Mặc đẩy nắp lại, đặt chén trà lên bàn, lạnh nhạt nói: "Đại tẩu, bây giờ trong thành Kim Lăng cũng không còn ai chịu để tỷ muội ruột thịt của mình làm của hồi môn rồi cùng gả đi đâu. Huống chi... Lại còn là tỷ muội của đại tẩu nữa." Ánh mắt chậm rãi lướt qua gương mặt của Lâm Nguyệt Lan, Lâm Nguyệt Lan đã sớm nắm cỡ đồ bưng cả mặt, cúi đầu xuống không dám nói tiếp nữa. Mặc dù vẫn có khuê môn nữ tử mang theo thứ xuất tỷ muội hoặc là đường biểu tỷ muội làm của hồi môn xuất giá với tư cách thê thiếp, nhưng mà đó cũng là tục lệ bị phế từ nghìn năm trước rồi. Chẳng lẽ Lâm thị đọc sách đến choáng váng, thật sự cho là chỉ tùy tiện đọc vài cuốn sách là có thể đến gây vạ người khác? Đừng nói nàng không có ý định chuẩn bị thiếp gì cho Vệ Quân Mạch, coi như là đầu óc nàng có bị hư mất, cũng sẽ không để cho họ hàng của mình vào phủ làm thiếp thân.

Lâm thị vội vàng nói: "Làm sao các nàng có thể vượt qua muội muội được, muội muội, đại tẩu chỉ vì muốn tốt cho người..."

Nam Cung Mặc bình tĩnh cắt ngang lời của nàng, nói: "Vậy tại sao lúc trước đại tẩu xuất giá lại không mang theo hai tỷ muội của người đến làm thê thiếp cho đại ca ta? Ta thấy... Trong viện của đại ca còn thiếu hai người, vừa vặn giúp đỡ đại tẩu quản lý sự tình của Lệ Căn Viện."

"Muội muội!" Sắc mặt Lâm thị lập tức khó nhìn, cắn răng nói: "Muội muội, một cô nương như người lại đi quản chuyện trong nội viện của huynh trưởng, còn ra thể thống gì nữa?"

"Trong lòng không muốn thì đừng đẩy cho người, đại tẩu, người cũng nên hiểu rõ a." Nam Cung Mặc ung dung nói.

Lâm thị nghiêng đầu nhìn Lâm Nguyệt Lan, đáy mắt có chút oán hận. Kỳ thật, nàng đúng là không có nguyện ý cho Lâm Nguyệt Lan đi theo Nam Cung Mặc gả vào phủ Tỉnh Giang quận vương. Chủ ý này là do mẫu thân của nàng nghĩ ra đấy, nàng không chống lại được nên chỉ có thể mang theo Lâm Nguyệt Lan đến tìm Nam Cung Mặc rồi nói chuyện một chút. Lâm gia có nàng trở thành con dâu của phủ Sở quốc công cũng đã khiến cho bọn họ nở mày nở mặt. Nếu như Lâm Nguyệt Lan lại được vào phủ Tỉnh Giang quận vương nữa, mà nhất là còn được Vệ thế tử sủng ái... Nhưng chuyện này lại không khiến Lâm thị cảm thấy cao hứng, nàng biết rõ Lâm Nguyệt Lan không giống mình, từ nhỏ mọi người đều ưa thích Lâm Nguyệt Lan. Nếu Lâm Nguyệt Lan lại được Vệ thế tử sủng ái thật, đến lúc đó phụ thân cùng mẫu thân nhất định sẽ quên nàng đi, càng thêm coi trọng Lâm Nguyệt Lan hơn.

Tuy rằng nàng không muốn, nhưng lại bị Nam Cung Mặc thẳng thừng cự tuyệt như vậy, Lâm thị đúng là cảm thấy có chút mất hứng. Nhớ tới mấy lời Trịnh thị nói lúc trước, trên mặt Lâm thị lại càng thêm tức giận, cắn răng nói: "Muội muội, mẫu thân qua đời sớm, ta là đại tẩu của người, đương nhiên phải chuẩn bị thay người. Người còn trẻ, không hiểu chuyện là phải, lời đại tẩu nói không hề sai đâu."

Muốn dùng thân phận tẩu tử để lên mặt với nàng? Nam Cung Mặc có chút kinh ngạc nâng mắt nhìn Lâm thị. Là do lúc đầu nàng quá khách khí nên Lâm thị nghĩ nàng là quả hồng mềm thích nắm thì nắm, thích bóp thì bóp sao? Ngay cả Nam Cung Tự còn không thể quản được chuyện của nàng, Lâm thị lấy tư cách gì để quản chuyện của nàng a?

Lan ma ma không nghe thêm được nữa, tiến lên một bước, nói: "Đại thiếu phu nhân, mang theo tỳ muội làm của hồi môn chính là tập tục xưa, đã bị loại bỏ từ nghìn năm trước rồi. Dù vẫn xảy ra thì chủ yếu là người trong nhà có chung huyết mạch như thứ nữ, nhưng mọi người đều biết các nàng vẫn có thể gả cho một gia tộc môn đăng hộ làm chính thất. Vậy, nếu đã yêu quý nữ nhi nhà mình, làm gì còn gia tộc nào chịu để cho nữ nhi của mình đi làm thị thiếp hồi môn cho người ta?" Nói dễ nghe thì bọn họ chính là thị thiếp hồi môn, còn nói khó nghe thì bọn họ không khác gì một món đồ cưới của các tiểu thư lúc xuất giá, chỉ khác là món đồ cưới này có thể cử động được mà thôi. Nếu trên đời này đã có cô nương thứ xuất thì cũng sẽ có công tử thứ xuất, đã là một cô nương chí khí thì làm gì có ai lại thích đi làm thiếp cho người ta? Nếu đã có chí khí thì làm gì có ai cam tâm tình nguyện dâng cô nương nhà mình lên làm thiếp? Cho dù là thứ nữ!

Nghe vậy, Lâm thị biến sắc, thanh âm lạnh lùng nói: "Láo xược! Ta đang nói chuyện cùng đại tiểu thư, một nô tài thấp kém như ngươi chen miệng vào làm gì?!"

Sắc mặt Lan ma ma cũng bắt đầu khó coi, từ nhỏ bà lớn lên cùng Mạnh thị, hầu hạ nàng cho đến khi Mạnh thị mất, mặc dù là chủ tớ nhưng hai người lại có tình cảm như tỳ muội. Bởi vì Mạnh thị đối đãi với mọi người rất tốt, ba người con của Mạnh thị cũng rất hữu lễ với bà, nhiều năm qua, cũng không còn ai dám vô lễ với bà như thế. Đặc biệt người này lại là thể tử của đại công tử, người khác thì cũng thôi đi, nhưng Lâm thị lại là con dâu của Mạnh thị, theo lẽ thường thì nàng cũng nên vì mặt mũi của bà bà* đã qua đời mà đối xử khách khí vài phần với Lan ma ma, nhưng nàng lại không như vậy, vì thế có thể thấy được trong lòng Lâm thị chỉ sợ cũng không coi Mạnh thị là bà bà.

(*Bà bà: Mẹ chồng)

"Rầm!" Nam Cung Mặc tức giận vỗ một chưởng lên mặt bàn, thần sắc lạnh nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào Lâm thị trầm giọng nói: "Đại tẩu! Lan ma ma là nha hoàn bên người của mẫu thân."

Lâm thị nghẹn lời, có chút oán hận trừng mắt nhìn Lan ma ma một cái, nói: "Muội muội, đại tẩu là vì muốn tốt cho ngươi. Lão nô này... Ngươi đừng nghe lão nô này châm ngòi..."

Nam Cung Mặc nói: "Ý của đại tẩu, ta cũng đã hiểu rồi, nếu như không còn việc gì nữa, đại tẩu hãy trở về trước đi."

"Vậy còn... Chuyện của Nguyệt Lan?" Lâm thị hỏi.

Nam Cung Mặc cau mày nói: "Ta đã nói rồi, vô luận là Nam Cung gia hay là Mạnh gia, đều không có quy củ này. Nếu vị Lâm cô nương này đến bồi đại tẩu thì có thể ở lại vài ngày, còn nếu như là vì chuyện khác, vẫn là sớm đưa trở về a."

Nam Cung Mặc càng cự tuyệt thẳng thừng như vậy, trong lòng Lâm thị lại càng thấy khó chịu, nàng hoàn toàn đã quên, lúc ban đầu chính mình cũng không tình nguyện để Lâm Nguyệt Lan đi làm thị thiếp hồi môn. Lại ngẩng đầu nhìn Nam Cung Mặc, Lâm thị nói: "Muội muội, ta là đại tẩu của ngươi. Trưởng tẩu như mẹ, nói theo lý thì đồ cưới của ngươi cũng nên để ta quản lý. Hôm nay ta chỉ muốn thêm một người vào đồ cưới của ngươi mà thôi, ngươi cũng nên nể mặt đại tẩu mới phải?"

Nam Cung Mặc không kiên nhẫn liền vung tay áo, đưa mắt nhìn Tri Thư đang đứng ở cửa, ra hiệu một cái, Tri Thư gật đầu, bình tĩnh lui xuống.

Bầu không khí trong đại sảnh bắt đầu ngưng trọng, Lâm Nguyệt Lan có chút lúng túng ngồi ở bên cạnh, không biết nên nói cái gì. Tuy rằng nàng hâm mộ phú quý của phủ Tĩnh Giang quận vương, cho dù là đi theo làm thị thiếp hồi môn thì cũng tốt hơn là gả cho nhà bình thường hay thư sinh bản hàn, nhưng mà nàng vẫn là một khuê nữ, da mặt cũng không có dày như vậy, đành phải tùy ý mẫu thân cùng tỳ tỳ lo liệu. Vốn cho là mọi chuyện sẽ cực kỳ đơn giản, không nghĩ tới Nam Cung Mặc lại cự tuyệt thẳng thừng như vậy, trong lòng Lâm Nguyệt Lan cũng nóng nảy theo.

"Mặc nhi tỳ tỳ." Chịu đựng được một lát, Lâm Nguyệt Lan rốt cuộc cũng không nhịn nổi nữa, đành phải mở miệng nói: "Ta... Ta không cầu được làm thiếp thất cho Vệ thể tử, cho dù chỉ làm một nha hoàn hồi môn thì ta cũng cam lòng. Hôm nay ta đi theo đại tỷ tới đây, nếu phải trở về... Ta... Ta cũng không thể sống được nữa, cầu Mặc nhi tỳ tỳ thương cảm."

Nhìn bộ dạng hai mắt đầm lệ, tỏ vẻ đáng thương của thiếu nữ trước mắt, đáy lòng Nam Cung Mặc âm thầm cười lạnh, muốn dùng mạng để áp chế nàng sao? Có chút hăng hái mà chớp chớp đôi mi thanh tú, Nam Cung Mặc hỏi: "Ngươi thật sự nguyện ý đi theo làm nha hoàn hồi môn?"

Lâm Nguyệt Lan cho rằng sự tình đã được cứu vãn, liền vội vàng gật đầu. Nam Cung Mặc cười lạnh nói: "Quy củ ở nơi này của ta, chắc ngươi cũng không biết rõ lắm, tương lai ta cũng muốn mang mấy nha hoàn bên cạnh mình đến phủ Tĩnh Giang quận vương. Vì vậy, trước đó ta cũng đã nói rõ cho các nàng, chỉ cần các nàng yên phận làm việc, ta chắc chắn sẽ chọn cho các nàng một mối hôn sự tốt, đồng thời sẽ chủ động xuất đồ cưới. Nhưng mà, nếu như các nàng lại dám sinh ra tâm tư muốn bò lên giường chủ mà nói... Minh Cầm, ta đã nói như thế nào?"

Minh Cầm tiến lên một bước, nhìn chằm chằm vào Lâm Nguyệt Lan, chậm rãi nói ra từng chữ: "Loạn côn đánh chết!"

Lâm Nguyệt Lan hoảng sợ nhìn Nam Cung Mặc. Nam Cung Mặc dựa lưng vào ghế, nhàn nhả nói: "Không sai, dù các nàng có làm gì thì ta cũng mặc kệ, không xen vào. Nhưng mà nếu ta đã cho các nàng một cơ hội, mà còn muốn tiếp tục bò lên giường chủ, vậy chỉ còn một con đường chết." Bây giờ cũng không phải là thời đại nghiêm trị sát nhân, đánh chết nô tài dám bò lên giường chủ là điều thường xuyên xuất hiện. Huống chi Nam Cung Mặc cũng đã quen với việc giết người, nếu nàng động tâm tha thứ cho những người đã phản bội mình, còn không bằng sớm đi đào hố chôn mình cho dứt khoát.

"Thế nào, ngươi còn muốn đi theo làm nha hoàn hồi môn cho ta không?" Nam Cung Mặc ngậm cười hỏi.

Đương nhiên là không! Nếu thật là như vậy thì đời này của nàng còn trông chờ được vào thứ gì?

Rút cuộc vẫn chỉ là một tiểu cô nương, mới nghe mấy lời kia xong, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, không dám nhìn Nam Cung Mặc thêm nữa.

"Đây là chuyện gì?" Thanh âm của Nam Cung Tự truyền từ bên ngoài vào, Lâm thị biến sắc, thiếu chút nữa đứng lên. Mãi sau mới miễn cưỡng trấn định lại, ngẩng đầu nhìn cửa ra vào. Nam Cung Tự hiển nhiên là mới trở về từ bên ngoài, sắc mặt lãnh đạm, mày kiếm cau lại, nhìn lướt qua Lâm thị cùng gương mặt trắng bệch của Lâm Nguyệt Lan, lông mày càng nhíu chặt.

"Người đến chỗ của Mặc nhi làm gì?" Nam Cung Tự lạnh nhạt hỏi. Mấy ngày trước, Ký Sương Viện có nhiều việc bận rộn thì Lâm thị lại muốn về nhà mẹ đẻ. Hôm nay không có việc gì thì nàng lại mang theo người nhà tới. Nam Cung Tự cũng không có cảm tình gì với người vợ này, cũng biết nàng không có thủ đoạn cùng năng lực, cho nên yêu cầu duy nhất chính là nàng đừng khiến cho mình cảm thấy ngột ngạt là được. Nhưng nếu nàng còn không làm được chuyện này nữa thì...

Lâm thị xiết chặt khăn thêu trong tay, hiển nhiên là có chút khản trương, "Phu quân, người đã trở về? Ta... Ta và Nguyệt Lan đến trò chuyện cùng muội."

Ánh mắt Nam Cung Tự lạnh lẽo, "Nói thật! Nếu các người chỉ nói chuyện bình thường thì sao lại thành cái dạng này?" Nói xong hơi liếc nhìn Lâm Nguyệt Lan, sắc mặt nàng trắng bệch, chỉ kém là chưa phát run.

Trong lòng Lâm thị nhảy dựng, cười khan nói: "Không có... Không có gì..." Đối mặt với các nhìn sắc lạnh của Nam Cung Tự, rốt cuộc nàng cũng phải kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra, nhỏ giọng nói về ý định của mẫu thân, càng về sau, thanh âm càng nhỏ lại. Nam Cung Tự nghe xong, cũng không có có phản ứng gì. Mà chỉ nhìn về phía Nam Cung Mặc, nhẹ giọng nói: "Mặc nhi, chuyện ngày hôm nay là đại tẩu của người làm không đúng, ta sẽ lập tức cho người đưa Lâm Nguyệt Lan về Lâm gia."

"Phu quân?!"

"Tỷ phu?!"

Tỷ muội Lâm thị cùng kêu lên, Nam Cung Tự căn bản không để ý tới bọn họ, chẳng qua là nói: "Người cứ an tâm chuẩn bị đồ cưới, muốn đem theo ai thì tự mình quyết định, xác định xong liền giao danh sách lại cho nhị ca người, đại ca sẽ nói chuyện với phụ thân."

Nam Cung Mặc trừng mắt, thần nhiên nói: "Làm phiền đại ca."

Thấy muội muội trầm mặc, Nam Cung Tự khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt hơi tối, nói khẽ: "Người nghỉ ngơi thật tốt, đại ca trở về trước."

Lại liếc nhìn tỷ muội Lâm thị, Lâm thị cũng không dám nói thêm gì nữa, vội vàng đứng dậy đi theo.

Rời khỏi Ký Sương Viện, ba người cùng trở về Lệ Cẩn Viện, Lâm thị đi bên cạnh Nam Cung Tự, thấy Nam Cung Tự cũng không có trách mình, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Những vẫn không nhịn được, thấp giọng nói: "Phu quân, ta... Ta cũng chỉ có lòng suy nghĩ cho muội muội. So với Mặc nhi thì Nguyệt Lan quen thuộc Kim Lăng hơn nhiều, từ nhỏ nàng lại đi theo mẫu thân học quản gia, có nàng đi cùng đến phủ Tỉnh Giang quận vương, người cũng sẽ thấy yên tâm, không phải sao? Thế nhưng muội muội... Muội muội lại hiểu lầm ta, khiến nội tâm của ta... Thật sự là..."

"Bốp!" Lâm thị bị tát một bạt tai, mấy lời còn chưa ra khỏi miệng cũng đã bị đánh cho nuốt ngược trở về. Lâm thị sợ hãi ngẩng đầu, liền thấy sắc mặt vô cùng ngoan lệ của Nam Cung Tự, Lâm Nguyệt Lan đi ở phía sau cũng bị dọa không nhẹ, thiếu chút nữa là ngã nhào trên mặt đất.

"Phu quân?" Lâm thị bụm mặt, khiếp sợ nhìn qua Nam Cung Tự, kể từ khi thành thân đến nay, đây là lần đầu tiên Nam Cung Tự động thủ đánh nàng.

Nam Cung Tự cúi đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng, nói: "Ta sớm nhắc nhở người nên tự biết an phận một chút. Ta mặc kệ Trịnh phu nhân có nói gì với người, nếu người đã không muốn giúp Mặc nhi quản lý đồ cưới, vậy cứ ngoan ngoãn ngồi đợi cho ta, nếu lại để cho ta biết người còn đi gây phiền phức cho nàng, người lập tức thu dọn đồ đạc rồi rút về nhà mẹ đẻ cho ta." Lâm thị ngán người, không ngờ Nam Cung Tự lại có thể nói ra lời tuyệt tình như thế, không nhịn được liền che miệng khóc nức nở, "Phu quân... Ta đã làm sai điều gì? Ta làm như vậy cũng chỉ vì nhà chúng ta mà thôi... Ô ô..."

"Câm miệng!" Nam Cung Tự không kiên nhẫn mà nói, "Nhớ kỹ lời của ta, nếu lại để cho ta biết người còn đi gây phiền toái cho Mặc nhi, liền xéo ngay cho ta!"

"Dựa vào cái gì?!" Lâm thị rốt cuộc không nhịn được nữa, phẫn nộ kêu la. Dựa vào cái gì mà tất cả mọi người đều đối tốt với Nam Cung Mặc? Tất cả những thứ tốt đều thuộc về nàng ta, hiện giờ ngay cả phu quân cũng vì Nam Cung Mặc mà động thủ đánh nàng, thậm chí còn muốn hù dọa nàng?

Nam Cung Tự thần nhiên nói: "Bởi vì nàng là muội muội của ta, đã hiểu chưa?"

Nhàn nhạt nhìn đám hạ nhân vây ở xung quanh, thanh âm lạnh lùng nói: "Chuyện ngày hôm nay, nếu có ai dám truyền ra ngoài thì toàn bộ những người ở đây đều bị phạt nặng. Thủ đoạn của bốn công tử, các người đã biết rồi đấy." Mọi người ở đây không khỏi giật mình một cái, thủ đoạn của đại công tử, đương nhiên bọn họ biết rõ, thậm chí đã từng lĩnh giáo qua. Vợ vàng nói: "Vâng, đại công tử."

Khẽ hừ một tiếng, Nam Cung Tự cúi đầu nhìn Lâm thị vẫn đang ngồi dưới đất, đáy mắt hiện lên một tia chán ghét, nói: "Trở về phòng tự ngẫm nghĩ lại, cũng đưa luôn cả muội muội người về đi. Hai ngày nay, người cũng đừng ra ngoài."

Nhìn bóng lưng Nam Cung Tự rời đi, Lâm thị ngồi dưới đất, khẽ chạm lên đôi má nóng rát của mình, không nhịn đau được liền khóc nức lên.

"Đại tỷ..." Lâm Nguyệt Lan tiến lên, muốn đỡ nàng dậy. Lâm thị đẩy Lâm Nguyệt Lan ra, cá giận nói: "Cút! Cút đi! Đều là vì người, đều là vì người cho

nên phu quân mới đối xử với ta như vậy..."

"Ta..." Lâm Nguyệt Lan khó chịu cúi đầu, trầm mặc một hồi mới nói: "Đại tỷ, người nghỉ ngơi thật tốt, ta đi về trước."

"Cút!" Lâm thị bặm mắt mắng. Con mắt của Lâm Nguyệt Lan hồng hồng, quay người chạy ra ngoài. Lâm thị kinh ngạc nhìn tiểu viện trống rỗng cùng thần sắc khác nhau của bọn hạ nhân, lên tiếng khóc rống lên. Dựa vào cái gì... Vì cái gì mà mọi người đều đối với nàng như vậy? Những năm qua, nàng sống trong phủ Sở quốc công này, vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí, nom nớp lo sợ mà nịnh nọt Trịnh thị cùng Nam Cung Thù, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Phu quân vẫn cảm thấy nàng làm không tốt, thậm chí còn vì Nam Cung Mặc mà muốn hưu nàng? Vì cái gì?!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Ý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chỉ Có Mẫu Đơn Mới Thực Là Loài Hoa Quốc Sắc

Editor + Betaer: Agehakun

Thái Vu viện

"Người nói, Lâm thị mang theo muội muội của nàng tới Ký Sương viện?" Trịnh thị bình tĩnh uống một ngụm trà ngon, nhìn nha hoàn quỳ dưới mặt đất, ung dung hỏi, "Bốn phu nhân đã biết, người lui xuống lĩnh thưởng a."

"Vâng, đa tạ phu nhân." Nha hoàn kia liên tục tạ ơn, cúi đầu lui ra ngoài.

"Người nói xem, Lâm thị có ý định gì?" Trịnh thị có chút buồn cười mà hỏi, "Muội muội ở nhà mẹ đẻ sao? Ngay cả người thân trong Nam Cung gia mà Nam Cung Mặc cũng lãnh đạm, vậy Lâm thị nghĩ Nam Cung Mặc có thể đối xử tốt với muội từ nhà nàng được bao nhiêu?" Ma ma đứng hầu bên người Trịnh thị cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: "Thiếu phu nhân cũng không thân với đại tiểu thư, cho nên chỉ sợ nàng không nghĩ như vậy."

Trịnh thị nhíu mày, "Vậy người nói một chút, Lâm thị suy nghĩ gì?" Trịnh thị chưa từng đặt Lâm thị vào trong mắt, Lâm thị là người con dâu mà nàng tự mình chọn lựa, hai năm qua lại liên tục bị chèn ép, cũng đã không thể tạo nên được sóng gió gì rồi. Mà nàng cũng cần phải có một người con dâu biết nghe lời như vậy. Chỉ cần Lâm thị không phạm phải sai lầm gì lớn, dù là Nam Cung Tự muốn hưu thê cũng sẽ không dễ dàng.

Ma ma nhìn chung quanh, thấp giọng nói: "Lão nô thấy, có lẽ thiếu phu nhân muốn đánh chủ ý vào phủ Tĩnh Giang quận vương."

Nụ cười trên mặt Trịnh thị cứng lại, trầm giọng nói: "Ngu xuẩn!"

"Cũng thật lạ a?" Ma ma kia cười nói: "Tính tình của vị đại tiểu thư kia đâu thể nào nhịn được cơn tức này, chỉ sợ không đuổi người đi cũng đã không tệ rồi."

Trịnh thị nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lâm thị là đồ ngu xuẩn!" Nàng đúng thật là muốn Lâm thị làm cho Nam Cung Mặc cảm thấy ngọt ngào, nhưng không hề hy vọng chuyện nàng làm liên quá khó nhìn. Nếu như thật sự chọc giận Nam Cung Mặc thậm chí là Nam Cung Hoài, quân cờ Lâm thị này có thể sẽ bị phế đi. So với việc làm cho Nam Cung Mặc thấy ngọt ngào, thì tác dụng lớn nhất của Lâm thị chính là cản trở Nam Cung Tự. Quân cờ giống như vậy, không phải là lần nào cũng có thể may mắn tìm được đấy.

Thấy nàng giận dữ, ma ma cẩn thận nhìn nàng một cái, thấp giọng nói: "Phu nhân bớt giận, tuy rằng thiếu phu nhân xử lý không thỏa đáng, bắt quá đại tiểu thư cũng sẽ vì nề mặt cho đại công tử, có lẽ nàng sẽ không so đo quá mức." Trịnh thị nhắm mắt lại, suy nghĩ một chút nói: "Chỉ sợ chuyện này sẽ không gạt được đại công tử, phải xem đại công tử xử trí như thế nào rồi." Nàng đương nhiên biết rõ Nam Cung Tự không hề hài lòng về Lâm thị, nếu như Nam Cung Tự mượn chuyện lần này để hưu Lâm thị mà nói, như vậy nàng sẽ phải càng thêm cẩn thận đề phòng Nam Cung Tự rồi.

"Lão nô sẽ cho người chú ý đến tiểu viện của đại công tử."

Trịnh thị có chút bức bối mà vỗ khăn thấm trong tay, thấp giọng nói: "Thật sự là đáng tiếc, còn hơn mấy tháng nữa thì nha đầu kia mới có thể gả ra ngoài." So với Nam Cung Mặc, Nam Cung Tự hiển nhiên trọng yếu hơn nhiều. Chỉ cần vừa nghĩ tới việc Nam Cung Tự có thể sẽ thoát khỏi khỏi sự khống chế của mình giống như Nam Cung Huy, Trịnh thị liền sốt ruột, hận không thể bắt Nam Cung Mặc phải gả ra ngoài ngay lập tức. Kỳ thật, ngay từ đầu nàng cũng không có ý định chèn ép Nam Cung Mặc, bắt quá chỉ vì muốn làm Nam Cung Mặc bị mất mặt ở trước mặt lão gia, để lão gia không coi trọng nàng, sau đó trở thành một vị tiểu thư bị thất sủng, không ai quan tâm. Ai biết, nha đầu Nam Cung Mặc này lại không hề bị nàng khống chế, giao thủ với nhau mấy lần nhưng nàng đều phải chịu thiệt.

"Mẫu thân, người đang nói gì đấy?" Nam Cung Thù mang theo nha hoàn tiến vào, giọng dịu dàng hỏi.

Trịnh thị ngược mắt lên nhìn nữ nhi mảnh mai xinh đẹp của mình, trong mắt lập tức tràn đầy yêu thương, lại cười nói: "Sao Thù nhi lại tới đây a?"

Nam Cung Thù nói: "Mẫu thân, chúng ta hồi phủ đã lâu, nữ nhi muốn được ra ngoài dạo chơi, cũng nhân tiện gặp mặt các tỷ muội trong thành rồi tán gẫu một chút."

"Chuyện này..." Trịnh thị có chút chần chờ, nói: "Phụ thân ngươi nói, trong khoảng thời gian này, ngươi phải hảo hảo ở lại nhà tu tâm dưỡng tính."

"Mẫu thân..." Nam Cung Thủ không thuận theo liền làm nũng. Khẽ nhìn ma ma cùng nha hoàn đang đứng ở một bên, phát tay nói: "Các ngươi lui xuống trước đi, ta có chuyện cần thương lượng với mẫu thân."

"Vâng, tiểu thư." Mọi người cùng đồng thanh, cung kính lui xuống. Trong đại sảnh chỉ còn lại hai mẫu tử các nàng, lúc này Nam Cung Thủ mới ngồi cạnh Trịnh thị, nói: "Mẫu thân, người hãy để nữ nhi ra ngoài đi a, nữ nhi thật sự có việc gấp." Trịnh thị ngưng lỏng mày, nhìn nữ nhi, nói: "Ngươi còn có thể có chuyện gì gấp? Mau thành thực nói cho mẫu thân, có phải ngươi lại đi gặp hoàng trưởng tôn hay không? Ngươi đã quên lời phụ thân ngươi từng nói rồi sao? Tạm thời ngươi không nên đi gặp hắn."

"Mẫu thân!" Nam Cung Thủ dậm chân, nói: "Lâu rồi nữ nhi chưa đến bái kiến hoàng trưởng tôn, vạn nhất... Hoàng trưởng tôn quên mất ta thì làm sao bây giờ?"

Trịnh thị không nhịn được liền thở dài, tính tình của nữ nhi này của nàng, là mẫu thân đương nhiên nàng biết rõ. Có thể được một nam nhân quyền cao, chức trọng ưa thích, sao Thủ nhi lại quý trọng được? Tuy rằng lão gia nghiêm khắc, nhưng mà nói đi nói lại cũng là vì muốn tốt cho nữ nhi. Với quyền thế hiện giờ của phủ Sở quốc công, chỉ cần hoàng trưởng tôn còn muốn phủ Sở quốc công ủng hộ, đừng nói là mấy tháng không gặp mặt, dù là Thủ nhi có xấu như heo, hoàng trưởng tôn cũng sẽ không quên nàng.

"Thủ nhi, ngươi nên nghe lời của phụ thân ngươi, hảo hảo ở trong nhà a. Đợi nha đầu Nam Cung Mặc kia gả đi rồi, mẫu thân sẽ lập tức xử lý sự tình cho ngươi và hoàng trưởng tôn." Trịnh thị nhẹ giọng khuyên nhủ. Đối với việc mẫu thân khuyên bảo mình, Nam Cung Thủ không hề thấy cảm kích, đẩy Trịnh thị ra, lau nước mắt nói: "Hiện tại phụ thân nào còn nhớ rõ nữ nhi này a? Từ khi Nam Cung Mặc trở về, thứ gì phụ thân cũng đem cho nàng, chuyện gì cũng bênh vực nàng. Còn ta, ngay cả đại môn cũng không được ra, dù Nam Cung Mặc có đi đâu mà không báo lại, phụ thân cũng không thêm trách nàng. Lại nói, đồ cưới của Nam Cung Mặc nhiều như vậy... Tương lai ta gả vào phủ hoàng trưởng tôn, chắc chắn sẽ bị người ta chế giễu..."

"Nói vậy, ngươi là đích nữ phủ Sở quốc công, ai dám cười ngươi!" Trịnh thị tàn khốc nói.

Nam Cung Thủ hừ nhẹ một tiếng, nói: "Đích nữ? Vậy đồ cưới của đích nữ ta đây liệu có thể bằng ba phần của Nam Cung Mặc không?"

Nụ cười của Trịnh thị lập tức cứng lại, trong nội tâm nàng vô cùng rõ ràng, dù Nam Cung Hoài có yêu thương Thủ nhi đến thế nào đi nữa thì hắn cũng sẽ không chuẩn bị nhiều đồ cưới cho Thủ nhi như vậy. Huống chi, tương lai Thủ nhi gả vào phủ hoàng trưởng tôn cũng chỉ có thể làm trắc phi, đồ cưới lại càng không thể vượt qua Việt quận vương phi. Có thể phong phú như những tiểu thư khuê các khác cũng đã không tệ rồi, nhưng mà nàng thực sự không cam tâm nhìn Nam Cung Mặc mang theo nửa phần tài sản của Mạnh gia xuất giá!

Nghĩ đến chuyện này, Trịnh thị liền hận mình không thể đến đó cướp về, đây chính là một nửa sản nghiệp của gia tộc truyền thế a. Mặc dù ngày trước cũng đã tiêu hao không ít, nhưng mà sản nghiệp Mạnh gia lưu lại cũng đủ để khiến cho đám quyền quý thêm cháy nước miếng. Chỉ sợ đợi đến ngày nha đầu kia xuất giá, toàn bộ gia tộc quyền quý trong thành Kim Lăng đều sẽ hối hận đến xanh ruột. Sớm biết Nam Cung Mặc có đồ cưới phong phú như vậy, mọi người đã đập nát cửa lớn của phủ Sở quốc công để đến cầu hôn rồi.

Nếu Nam Cung Mặc càng thoải mái, nhàn hạ thì lại càng khiến đương gia phu nhân như nàng không thể chịu nổi. Khó trách người trẻ khí thịnh như Nam Cung Thủ lại không chịu được, đến cả Trịnh thị nàng cũng hận phải tính lại mấy lần từ trong mộng.

"Thủ nhi, đừng gấp, dù đồ cưới của nha đầu kia có nhiều hơn nữa thì gả đi cũng chỉ là một quận vương thế tử phi mà thôi. Còn cả việc Vệ Quân Mạch có thể giữ được vị trí thế tử kia hay không thì không ai biết trước. Tương lai ngươi có tiền đồ sáng lạn hơn nàng nhiều, cho nên đừng quá nóng vội..." Trịnh thị nhẹ giọng an ủi nữ nhi, Nam Cung Thủ được Trịnh thị an ủi, cuối cùng cũng bình tĩnh hơn một chút, rúc đầu vào trong ngực mẫu thân, thấp giọng cầu khẩn: "Mẫu thân, xin người hãy để nữ nhi ra ngoài đi. Đã lâu rồi hoàng trưởng tôn cũng không đến thăm ta. Lúc phủ Tĩnh Giang quận vương đến hạ sớ, ngay cả nhìn hắn cũng không thêm nhìn Thủ nhi, ta sợ... Ta sợ Tiêu lang hắn..."

"Đưa nhỏ ngốc, vì mặt mũi của phụ thân ngươi, hoàng trưởng tôn cũng sẽ không dám mặc kệ ngươi đấy." Trịnh thị nói khẽ.

Nam Cung Thủ lắc đầu liên tục nói: "Không... Mẫu thân, ngươi không biết đâu, Thủ nhi thích hoàng trưởng tôn, Thủ nhi không thể mất hoàng trưởng tôn. Nếu Tiêu lang không thích ta, coi như... Coi như hắn nể mặt phụ thân mà lấy ta vào cửa, vậy còn ý nghĩa gì... Mẫu thân, van người..." Trịnh thị chỉ có duy nhất một nữ nhi này thì, những năm qua nàng luôn yêu thương, sủng ái, coi Nam Cung Thủ giống như trân bảo, làm sao có thể nhìn nữ nhi cầu khẩn mình như thế. Rốt cục vẫn phải thở dài, vỗ vỗ lưng của nữ nhi nói: "Được rồi, mẫu thân đã biết. Đợi phụ thân ngươi trở về mẫu thân sẽ nói giúp ngươi, không phải ngươi muốn đi Đại Quang Minh tự thắp hương sao?"

Đôi mắt của Nam Cung Thủ sáng lên, "Cảm ơn mẫu thân!"

"Ngươi nha đầu kia!" Trịnh thị bất đắc dĩ đưa tay búng nhẹ vào trán của nàng, nói, "Ra ngoài rồi phải ngoan ngoãn nghe lời, ngàn vạn lần đừng gây chuyện cho mẫu thân, nói cách khác, ở chỗ phụ thân ngươi, mẫu thân cũng không có biện pháp nói chuyện."

"Thủ nhi đã biết, mẫu thân là tốt nhất."

Trong phòng, hai mẫu tử ôm nhau nhau thủ thì tâm tình, vui vẻ, hòa nhã.

Bên ngoài phủ Sở quốc công, Nam Cung Mặc một thân y phục màu tím nhạt, mái tóc đen tùy ý được búi lên, dùng một cây trâm hoa tử sắc cố định lại, dây lụa màu bạc buộc vào sợi tóc sau lưng. Khuôn mặt xinh đẹp chỉ được điểm qua một chút phấn hồng, nhìn qua càng nhiều thêm mấy phần tuyết trần, mỹ lệ.

Vệ Quân Mạch ra khỏi xe ngựa, liền thấy Nam Cung Mặc đang bước chậm đến đây. Đây mắt hiện lên một tia ấm áp, nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa. Châm đo trên mặt bây giờ đã biến mất hoàn toàn, không còn thấy gì nữa, trên dung nhan tuần mỹ không có chút dấu vết nào, mặc cho ai nhìn cũng không thể đoán ra được, chỉ mới hai ngày trước thôi, Vệ thể tử ngọc thụ lâm phong còn phải mang khuôn mặt tràn đầy chấm đỏ, không có cách nào ra ngoài gặp người.

"Mặc nhi." Vệ Quân Mạch tiến lên, đưa tay nắm lấy bàn tay trắng nõn của Nam Cung Mặc. Nam Cung Mặc giãy giụa một cái nhưng cũng không ngăn cản, tùy ý chiều theo hắn. Chỉ là đôi mi thanh tú hơi nhíu lên, hỏi: "Làm gì vậy?"

"Ta muốn đa tạ Mặc nhi." Vệ Quân Mạch nói.

"Cảm ơn ta?" Tại sao nàng không biết mình đã làm gì mà Vệ Quân Mạch phải nói lời cảm tạ?

Vệ Quân Mạch cười nhạt nói: "Nếu không phải Mặc nhi đưa thuốc thì hôm nay ta đã không thể ra ngoài được rồi. Không nên cảm ơn Mặc nhi đã hạ thủ lưu tình sao?"

Nam Cung Mặc hừ nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: "Người biết là được." Kỳ thật nàng cũng có chút buồn bực, hôm đó nàng nhất thời tức giận hạ độc Vệ Quân Mạch, kết quả là người nào đó lại không thêm đề ý, khiến người hạ độc như nàng lại bị thiệt hại nghiêm trọng. Vệ Quân Mạch nói: "Lên xe a, khi còn nhỏ Mặc nhi đã từng đến núi Tử Vân hay chưa? Cảnh sắc trên núi sẽ khiến người phải ưa thích."

Nam Cung Mặc lắc đầu, từ nhỏ Nam Cung Khuynh luôn ở Ký Sương viện với Mạnh thị, hầu như không ra khỏi cửa. Đương nhiên là chưa từng đến núi Tử Vân gì đó rồi.

Vệ Quân Mạch đỡ nàng lên xe xong, cũng vào trong xe ngựa ngồi. Xe ngựa lập tức chuyển bánh, đi về phía ngoại thành. Để lại sau lưng là mấy nha hoàn hai mặt nhìn nhau, đành phải yên lặng dùng xe ngựa của Nam Cung gia đuổi theo.

Núi Tử Vân cách thành Kim Lăng hơn mười dặm, cũng là ngọn núi phụ cận cao nhất của Kim Lăng. Núi Tử Vân thuộc về sơn mạch Hoành Vân, từ sườn núi đến chân núi đều trồng đủ loại hoa mẫu đơn, trên đỉnh núi có Đại Báo Ân tự cùng Đại Quang Minh tự nổi danh. Hàng năm, mỗi lần đến mùa hoa mẫu đơn nở rộ, khách thăm đến núi Tử Vân đông như kiến, đây là một trong những nơi mà đám tài tử giai nhân trong Kim Lăng thích đi đến nhất.

Xe ngựa dừng lại trước cửa vườn hoa mẫu đơn, Vệ Quân Mạch vừa xuống xe liền dẫn đến vô số ánh nhìn chăm chú. Nói đến dung mạo tuần mỹ, không tỷ vết của thể tử phủ Tĩnh Giang quận vương, xưng một tiếng mỹ nam đệ nhất Kim Lăng cũng không đủ. Nhưng mà dù có một thân phận tôn quý, dung mạo tuần tú, công tử văn nhã, nhưng hôn sự lại là một vấn đề nan giải. Đơn giản là vì một đôi mắt tím quý dị kia, năm đó tin tức truyền đi khắp nơi nên mọi người đều biết đến thân thế của hắn, toàn bộ tiểu thư khuê các trong thành Kim Lăng cũng không ai dám đến gần hắn nữa. Mà công chúa Trường Bình hiển nhiên cũng không muốn con mình phải lấy mấy vị tiểu thư không vừa mắt đó. Cuối cùng hoàng thượng cũng đồng ý tứ hôn cho đích nữ phủ Sở quốc công, cũng coi như là một cộc hôn sự tương xứng.

Chỉ là người đã từng bái kiến qua Nam Cung đại tiểu thư cũng không nhiều, tất cả đều cho rằng Nam Cung gia chỉ có một vị tiểu thư, sau khi truyền ra tin tức hoàng thượng tứ hôn mọi người mới nhớ lại, thì ra Nam Cung tiểu thư trong mắt của bọn họ cũng không phải là đích nữ, Nam Cung gia còn có một vị trưởng nữ khác. Chỉ là... Lại không biết dung mạo cùng tài tình của vị đích nữ này như thế nào? Nếu chỉ là một vị tiểu thư bình thường, không có tài sắc thì làm sao có thể xứng với bề ngoài giống như thiên nhân tuần mỹ của Vệ thể tử a?

Về mặt của Vệ Quân Mạch vẫn lạnh lùng như thường ngày, nhưng chỉ trong nháy mắt quay người đưa tay về phía xe ngựa lại trở lên ôn hòa hơn nhiều. Lại thấy một bàn tay trắng nõn như ngọc, mềm mại không xương vươn ra ngoài. Đặt lên tay của Vệ Quân Mạch, Nam Cung Mặc bước xuống xe ngựa. Tuy rằng vẫn chưa tiến vào vườn hoa mẫu đơn, nhưng mà chỉ mới đứng ngoài cũng đã thấy được các loại hoa mẫu đơn đầy khắp núi đồi. Triệu phấn, điều hoàng, ngụy tử, mặc ngọc, lục ngọc, lạc dương hồng*,... Các loại màu sắc mọc chen chúc nhau. Những đóa hoa này không hề được nuôi dưỡng, chiều chuộng, cẩn thận từng li từng tí như những bông hoa trong phủ đệ của quyền quý Kim Lăng, ngược lại phát triển càng thêm tùy ý, càng thêm dã tính, cũng nhiều hơn mấy phần tuyệt diệu cùng ung dung. So với những bông hoa được nuôi dưỡng ở trong hoa viên, Nam Cung Mặc lại càng ưa thích những đóa hoa mẫu đơn mọc khắp núi đồi này.

(**Triệu phấn, điều hoàng, ngụy tử, mặc ngọc, lục ngọc, lạc dương hồng*: Nói chung là các màu sắc gồm có: Hồng phấn, vàng, tím, xanh ngọc, xanh lục, màu đỏ.)

Thấy thần sắc của Nam Cung Mặc lộ vẻ ưa thích, khóe môi Vệ Quân Mạch cũng kéo lên một nụ cười ấm áp, nói khẽ: "Nếu như ngươi thích, về sau chúng ta sẽ làm một tòa biệt viện ở đây."

Nam Cung Mặc kinh ngạc nhìn hắn, đám quyền quý Kim Lăng xưa nay đều yêu thích tu kiến biệt viện, nhưng mà phụ cận núi Tử Vân đặc biệt tú lệ này, lại không hề xây dựng biệt viện nào. Chỉ vì ngọn núi Tử Vân này được chia làm hai phần, đỉnh núi thuộc về sản nghiệp của Đại Quang Minh tự, mà chân núi lại thuộc về sản nghiệp của tư nhân, chẳng qua là không ai biết người đó rốt cuộc là ai mà thôi.

Một đôi bích nhân đứng ở trước cửa liền hấp dẫn rất nhiều ánh nhìn chăm chú của mọi người. Trong đôi mắt nhìn hai người của bọn họ, không chỉ đơn thuần là vẻ hâm mộ mà còn có cả vẻ ghen ghét. Các thiếu nữ nhìn thấy dung nhan tuần mỹ của Vệ Quân Mạch thì thẹn thùng không thôi, mà nam tử lại nhìn chăm chăm thiếu nữ thanh lệ đứng bên cạnh Vệ Quân Mạch, khẽ bóp cổ tay thờ dài. Sớm biết phủ Sở quốc công còn có một vị đại tiểu thư xinh đẹp động lòng người như vậy, sao không đi cầu hôn sớm? Bây giờ lại tiện nghi cho Tĩnh Giang quận vương thế tử?

Đây mắt Vệ Quân Mạch xẹt qua một tia sáng lạnh, nắm tay Nam Cung Mặc quay người đi vào vườn hoa mẫu đơn. (*Khư, có mùi dấm chua* =))

Tiến vào vườn hoa mẫu đơn, so với bên ngoài thì trong này lại càng thêm kiều diễm. Nếu như nói vườn hoa mẫu đơn bên ngoài tràn đầy dã tính, ung

dung, thì vườn hoa bên trong lại chính là quốc sắc thiên hương, tràn đầy cao ngạo cùng tuyệt diệu.

Hai người bước đi chậm chậm, Vệ Quân Mạch nhẹ giọng hỏi: "Thế nào?"

Nam Cung Mặc bình thần thờ dài nói: "Chỉ có hoa mẫu đơn mới thực là quốc sắc, cổ nhân quả thật đã không lừa ta." Dù cho hoa mẫu đơn không phải là loài hoa mà nàng thích nhất, nhưng nhìn cảnh tượng tráng lệ, tuyệt diệu này cũng không nhịn được liên cảm thán. Từ đó có thể thấy, chủ nhân ngọn núi Từ Vân này đã vì vườn hoa mẫu đơn mà hao tổn biết bao tâm tư.

Vệ Quân Mạch nói: "Ta biết nàng không thích hoa mẫu đơn, nhưng chỉ cần nàng cao hứng là được. Nàng thích hoa gì, về sau chúng ta cũng có thể tìm một nơi để trồng."

Nam Cung Mặc cười nói: "Những loài hoa đẹp ta đều thích hết." Suy nghĩ một chút, lại nghiêm túc nói: "Ta thích hoa cúc nhất."

Vệ Quân Mạch gật gù đầu, cũng là bộ dạng nghiêm túc: "Ta nhớ kỹ rồi."

Nam Cung Mặc cười nhạt một tiếng, không có nói gì nữa, Vệ Quân Mạch cúi đầu nhìn nàng, nói khẽ: "Vô luận là Mặc nhi thích gì, ta đều đưa đến trước mặt nàng đấy."

"Vì sao?" Nam Cung Mặc có chút mê man ngược nhìn nam tử trước mắt. Tuy rằng bọn họ đã quyết định thành hôn, nhưng mà tình cảm giữa hai người lại không hề sâu đậm. Vì sao... Ánh mắt Vệ Quân Mạch nhìn nàng lại ấm áp, ôn nhu, giống như hán đang nhìn một người quan trọng nhất trên đời này vậy? Chông lại đôi mắt từ sắc kia, sâu trong lòng Nam Cung Mặc đột nhiên chấn động kịch liệt, có chút không biết phải làm sao.

Vệ Quân Mạch bình tĩnh mà nói: "Về sau, nàng chính là thê tử của ta, không phải sao?"

Thực là... Một nam nhân tốt a. Nam Cung Mặc cảm thấy vận khí của mình quả thực không tồi, hoàng thượng tùy tiện chỉ hôn lại có thể tìm được một cực phẩm nam nhân như thế.

"Đây không phải là biểu đệ Quân Mạch cùng Nam Cung tiểu thư sao?" Một thanh âm có chút quen thuộc truyền đến từ phía sau, hai người cùng quay đầu liền thấy mấy người đang đi về phía này. Đi đầu chính là vị hoàng trưởng tôn vừa mới gặp mặt mấy ngày trước, Tiêu Thiên Dạ. Nữ tử trẻ tuổi đi bên cạnh Tiêu Thiên Dạ mặc dù có tướng mạo bình thường nhưng lại thêm mấy phần khí thế, sau lưng còn có mấy thanh niên nam nữ đi theo, đều là cầm y hoa phục, khí chất bất phàm, trong đó còn có một người mà Nam Cung Mặc đã từng gặp mặt một lần, quận chúa Vĩnh Xương.

Vệ Quân Mạch quay người, nhìn Tiêu Thiên Dạ, khẽ gật đầu nói: "Việt quận vương."

Tiêu Thiên Dạ có chút bất đắc dĩ, vị biểu đệ này thực sự rất lãnh đạm với các hoàng tôn như hắn. Tuy rằng khi còn bé bọn hắn có thể đã làm một vài chuyện không tốt, nhưng mà đó không phải là do trẻ con không hiểu chuyện sao? Nhớ tới phụ vương còn cần Yến vương cùng Tề vương ủng hộ, nụ cười trên mặt Tiêu Thiên Dạ càng thêm vài phần thân thiết, "Mấy ngày trước còn tới phụng bồi cô cô đến phủ Sở quốc công hạ sinh, hôm nay liền thấy biểu đệ cùng Nam Cung tiểu thư dạo chơi ở đây, thật sự là đúng dịp. Vương phi, vị này chính là đại tiểu thư của phủ Sở quốc công."

Việt quận vương phi, đích nữ phủ Ngạc quốc công, Nguyên thị khẽ gật đầu với Nam Cung Mặc, mỉm cười nói: "Thường nghe vương gia tán thưởng Nam Cung tiểu thư, hôm nay vừa thấy quả thật là phong thái bất phàm."

Nam Cung Mặc đối với hành động Tiêu Thiên Dạ thông đồng với Nam Cung Thủ nhưng vẫn không quên quấy rối Tạ Bội Hoàn thì thập phần không thích, lại cười nói: "Tiểu nữ không duyên nên chỉ mới gặp mặt Việt quận vương có mấy lần, lời khen của Việt quận vương chỉ sợ không phải là dành cho tiểu nữ a. Bất quá, vẫn muốn đa tạ vương phi đã tán thưởng."

Nguyên thị khẽ gạt mình, nhìn Tiêu Thiên Dạ như có điều suy nghĩ. Nụ cười trên mặt Tiêu Thiên Dạ cứng đờ, có chút lúng túng ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác: "Đã có duyên gặp được, không bằng chúng ta cùng đi dạo a? Biểu đệ, người thấy thế nào?"

Vệ Quân Mạch lắc đầu, nói: "Chút nữa ta và Mặc nhi còn muốn lên núi."

Sau lưng, quận chúa Vĩnh Xương nói: "Chúng ta cũng muốn lên Đại Quang Minh tự a, Nhị tẩu muốn đi dâng hương tạ thần. Biểu ca cùng đi với chúng ta cũng được a." Vị quận chúa Vĩnh Xương này nghiêm nhiên đã quên chuyện Vệ Quân Mạch lạnh lùng nhìn nàng ở Đan Dương, thập phần nóng bỏng mà nói.

"Vương phi?" Vệ Quân Mạch ngưng lỏng mày, Tiêu Thiên Dạ cười nói: "Vương phi có thai, đang muốn lên Đại Quang Minh tự làm lễ tạ thần." Nguyên lai là Nguyên thị mang thai, có thể nói cái thai này của Nguyên thị có ý nghĩa cực kỳ trọng đại đối với hoàng thất đấy, khó trách nét vui mừng lại lộ rõ trên mặt Tiêu Thiên Dạ như thế. Tiêu Thiên Dạ là trưởng tử của thái tử, hôm nay vương phi lại có thai, nếu sinh ra một bé trai thì đó chính là đích trưởng chất nhi của hoàng thượng. Tuy rằng hiện tại hoàng gia đã có mấy vị hoàng tôn, nhưng mà ý nghĩa của đích trưởng chất nhi lại hoàn toàn khác đấy.

Mấy nam tử đi theo sau Tiêu Thiên Dạ cũng ồn ồn ào ào, muốn Vệ Quân Mạch và Nam Cung Mặc đi cùng. Vệ Quân Mạch khẽ ngẩng đầu nhìn Nam Cung Mặc, thấy nàng gật đầu mới trầm mặc đáp ứng.

Vườn hoa mẫu đơn chiếm một mảng diện tích khá lớn trên sườn núi, hôm nay đúng là thời hạn hoa mẫu đơn nở rộ, có thể nói là ngày náo nhiệt nhất của vườn hoa mẫu đơn. Thời điểm như vậy, một đám người đi cùng nhau đương nhiên muốn làm mấy chuyện phong nhã như ngâm thơ làm phú, học đòi văn vẻ. Chỉ tiếc, những người ở đây hôm nay cũng không ai có tài văn chương xuất chúng, tuy rằng bọn họ đều lớn lên trong phú quý, nhưng là tổ phụ của bọn họ đã từng sống trong khoảng thời gian thiếu thốn, thời còn trẻ bậc phụ bối của bọn họ cũng đã phải qua không ít lần khổ sở đấy. Đến lượt bọn hắn, mặc dù là hoàng tộc nhưng cũng chưa được bồi dưỡng ra tài hoa gì. Tuy rằng Nam Cung Mặc không biết làm thơ, nhưng mà ít nhất vẫn có thể thưởng

thức được, đại đa số bài thơ được đọc ra hiện giờ cũng chỉ có thể đạt đến tiêu chuẩn về mặt thời. Cũng khó trách mấy vị văn nhân thanh cao trên triều đình đều thấy chướng mắt những thể gia quyền quý này, thậm chí là cả hoàng tộc. Trong mắt mấy vị văn nhân ở đẳng kia, nếu những người này không phải là có chức vị cao thì chỉ sợ sẽ bị đánh giá thành hai chữ mẫn phu mất rồi.

"Nam Cung tiểu thư không phải là đại tiểu thư của phủ Sở quốc công sao? Nhị tiểu thư Nam Cung Thủ văn chương xuất chúng, không bằng đại tiểu thư cũng biểu diễn cho chúng ta xem một phen, thế nào?" Quận chúa Vĩnh Xương vừa mới ngâm xong một bài thơ, liền liếc nhìn Nam Cung Mặc, cao giọng nói. Mọi người lập tức hướng ánh mắt về phía Nam Cung Mặc, Nam Cung Mặc đành phải bất đắc dĩ nhún vai trước tai họa bất ngờ này, bình tĩnh nói: "Ta không biết làm thơ."

"Không biết làm thơ?!" Quận chúa Vĩnh Xương thét lên, giống như Nam Cung Mặc không phải đang nói mình không biết làm thơ mà không biết ăn cơm, khiến cho nàng khiếp sợ.

Nam Cung Mặc ung dung nói: "Quận chúa Vĩnh Xương cũng biết ta lớn lên ở hương dã, không biết làm thơ thì có gì kỳ quái đâu?" Đương nhiên, nếu bắt nàng ngâm ra thể loại về này thì cũng không khó. Nhưng mà Nam Cung Mặc xét thấy mình có một vị sư thúc và một vị sư huynh đều là người yêu thích phong nhã tài tình, chắc chắn nàng sẽ không chịu lưu lại điểm xấu trong lịch sử, để cho người ta cười nhạo. Mấy năm qua đi theo sư thúc học tập, Nam Cung Mặc đã hiểu ra một đạo lý, muốn ghi tên mình vào sử sách thì nhân thì cũng cần có thiên phú, mà Nam Cung Mặc nàng, trùng hợp thiếu mất loại thiên phú này.

Quận chúa Vĩnh Xương khinh thường, hừ nhẹ nói: "Đường đường là tiểu thư của Sở quốc công, Ngay cả việc làm một bài thơ cũng không biết, người còn xứng gì vào phủ Tĩnh Giang quận vương sao?"

Nam Cung Mặc có chút buồn cười, ta có xứng gì vào phủ Tĩnh Giang quận vương hay không thì có liên quan gì đến người?

"Có công phu bày ra mấy thứ tài nghệ tam lưu, còn không bằng hảo hảo trở về học một chút tam tông tứ đức với thái tử phi. Mặc nhi có thể làm thơ hay không đều không liên quan đến người, nếu cả ngày cứ phải học người làm thể loại chưa thơ kia, thà rằng không biết còn hơn." Mặc dù Vệ Quân Mạch rất ít khi nói một hơi dài ở trước mặt người khác, nhưng lời nói ra lại vô cùng sắc bén, không chút lưu tình nào. Vừa nói xong, mặt quận chúa Vĩnh Xương liền đỏ ửng, quận chúa Vĩnh Xương bất mãn nói: "Biểu ca, ta là vì tốt cho người. Người sao phải..."

"Xen vào việc của người khác." Vệ Quân Mạch không hề khách khí mà nói. Đưa tay kéo Nam Cung Mặc đến bên cạnh mình, thần sắc lạnh lùng nhìn quận chúa Vĩnh Xương, nói: "Người đã không biết xấu hổ như vậy thì tại sao lại không cảm mấy thứ người gọi là thi từ đến cho tiên sinh cùng thái học trong thư viện đọc? Xem bọn họ có ném thơ của người ra ngoài hay không? Tùy tiện lừa gạt hai câu liền cho mình là tài nữ rồi sao?"

"Quân Mạch!" Nam Cung Mặc thở dài, nhìn con mắt của tiểu cô nương đứng đối diện đã đỏ lên, liền có chút đồng tình. Tuy rằng nàng thực sự rất chán ghét quận chúa Vĩnh Xương, nhưng mà một cô nương bị Vệ Quân Mạch nói ở trước mặt nhiều người như vậy, cảm giác này... Quả thực vô cùng đau xót a.

"Chẳng lẽ Mặc nhi cũng muốn làm thơ? Ta không thích nghe người khác đọc thơ." Vệ Quân Mạch nhíu mày nói.

Nam Cung Mặc lập tức co rụt lại, chân thành mà nói: "Không, người cứ tiếp tục đi."

"..."

"Hắc hắc, Vĩnh Xương chỉ đùa chút thôi, biểu đệ đừng vội vã bảo vệ giai nhân giống như vậy chứ, khó trách cô cô gấp gấp muốn biểu đệ nhanh chóng lấy Nam Cung tiểu thư về nhà a." Tiểu Thiên Dạ vội vàng lên tiếng giải hòa, cười nói: "Mọi người chỉ là nhân rồi vui đùa mà thôi, ai lại coi chuyện này thành đại sự? Biểu đệ cũng đừng để ý, Nam Cung tiểu thư, mong người hãy tha lỗi cho Vĩnh Xương." Nam Cung Mặc cười tủm tỉm nói: "Việt quận vương nói quá lời, ta cũng không để ở trong lòng đâu a." Nàng thật sự không thêm để ý, nhìn một đám long tử phượng tôn tự cho là cao minh học đòi văn vẻ, nàng chỉ coi như là đang xem cuộc vui. Thi thoảng cũng có người muốn nghe hai người bọn họ thổi phồng mình vài câu như điện hạ thật tài hoa hay gì gì đó. Đáng tiếc Nam Cung Mặc và Vệ Quân Mạch lại là một người phúc hắc, luôn chờ để xem người khác bị xấu mặt và một người lạnh lùng, biểu hiện đều là vẻ khinh thường, vì vậy đám người kia đành phải tự mình thổi phồng nhau. Mà Nam Cung Mặc cùng Vệ Quân Mạch cũng thừa dịp bọn họ thổi phồng lẫn nhau đứng bên xem kịch vui.

Ra khỏi cửa sau của vườn hoa mẫu đơn, chính là đường lên đỉnh núi Từ Vân. Con đường đến Đại Quang Minh tự cũng không gập ghềnh vì đã được lát thêm đá. Nghe nói từ đây lên Đại Quang Minh tự tổng cộng có một nghìn chín trăm chín mươi chín bậc thang, đều đi đường này thì cũng chỉ còn cách tự mình leo lên. Nhưng mà đại đa số nữ quyền muốn tới đây dâng hương cầu phúc đều không chọn con đường này đây, cho nên trên con đường này hầu như không có người nào đi. Mà một con đường khác thì lại ở núi bên kia, vì đường lớn nên có thể ngồi xe ngựa hoặc là nhuyễn kiệu trực tiếp đến cửa đại điện.

Vệ Quân Mạch nghiêng đầu nhìn Nam Cung Mặc, Nam Cung Mặc vẫn cười nói tự nhiên bước lên đỉnh núi.

Cả hai đều có võ công không tầm thường, đi đường này tự nhiên không cảm thấy mỏi mệt. Con đường này lại vô cùng u tĩnh an bình, đi đến nửa đường liền quay đầu lại nhìn biển hoa màu sắc hoa mỹ phía dưới cùng đám người đi đi về về như thủy triều, trong lòng liền dâng lên một loại cảm xúc yên tĩnh, khoan thai lạ thường.

"Lúc trước ta lại không biết, công phu của Mặc nhi vô cùng tốt." Vệ Quân Mạch quay đầu nhìn Nam Cung Mặc đang ngắm cảnh sắc dưới chân núi, nói. Đi lâu như vậy mà khí tức của Nam Cung Mặc vẫn vững vàng như cũ, thần thái nhàn nhã, hiển nhiên là nội lực bất phàm. Nam Cung Mặc quay đầu lại nhìn hán một cái, cười nhạt nói: "Người không hiểu kỳ là ta đã học võ công từ ai sao?" Vệ Quân Mạch ngưng lòng mày suy nghĩ một chút nói: "Có lẽ là do vị sư phó kia dạy... Không, võ công của vị sư phó kia tựa hồ còn không bằng Mặc nhi, Mặc nhi còn có sư phó khác sao?"

Nam Cung Mặc cười nói: "Sư phó khác thì không có, ngược lại là có một vị sư thúc. Ta cũng không ngờ, thì ra công phu của Vệ thể tử cũng giỏi như vậy." Chỉ bằng việc Vệ Quân Mạch có thể ra vào phủ Sở quốc công mà không bị ai phát hiện, cũng đủ để chứng minh võ công của Vệ Quân Mạch chỉ sợ khác xa so với tưởng tượng của nàng. Đồng thời, cũng làm cho nàng càng thêm hiếu kỳ, võ công của nàng và Vệ Quân Mạch, đến cùng thì ai cao hơn?

"Đầu một trận?" Nam Cung Mặc nhướn mày nói.

Vệ Quân Mạch nhíu mày, hẳn đưa Mặc nhi ra ngoài không phải là muốn đánh nhau với nàng. Bất quá... Với tình hình này, tựa như không muốn đánh cũng không được đấy. Nếu ngay cả Mặc nhi mà hẳn cũng đánh không lại, vậy làm sao có mặt mũi lấy nàng làm vợ đây? Đó đều là do Yên vương cứu cứu dạy. Đương nhiên, lời nói lúc đầu của Yên vương điện hạ là: Thân là nam nhi, nếu như ngay cả nữ nhân mà cũng không bằng thì không xứng làm nam nhân! Vệ thể tử lý giải thành: Nếu như võ công của ta mà không cao hơn Mặc nhi, Mặc nhi khẳng định chưởng mắt ta.

Vậy... Đánh đi!

Hai người lập tức dừng lại, tỷ thí ở ngay trên thềm đá.

Nam Cung Mặc nhíu mày lại, tiện tay rút thanh kiếm mà sư thúc tặng nàng ra. Sư tử vô thỏ cũng dùng toàn lực, vì vậy cho tới bây giờ nàng chưa từng dám khinh thường địch nhân.

Vệ Quân Mạch có chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nâng tay, một thanh trường kiếm nhẹ nhàng trượt xuống lòng bàn tay.

"Mời Mặc nhi." Một câu vừa kết thúc, Nam Cung Mặc không khách khí chút nào liền trực tiếp xông về phía Vệ Quân Mạch, Vệ Quân Mạch cũng nhanh chóng nhắc kiếm trong tay lên. Nam Cung Mặc nhướn mày cười cười, nhẹ nhàng nhảy lên, chỉ thấy trước thanh kiếm Vệ Quân Mạch có một điểm sáng vụt qua, Nam Cung Mặc liền xuất hiện ở phía sau rồi ám sát hẳn. Vệ Quân Mạch nghiêng người tránh đi, ông tay áo gió lên, đẩy mũi kiếm của Nam Cung Mặc sang một bên, lạnh nhạt nói: "Mặc nhi, lấy đoàn kiếm của nàng, tấn công trường kiếm của ta, như vậy nàng sẽ không thắng được ta."

Nam Cung Mặc mỉm cười, "Vậy ta đây liền không khách khí."

Thân ảnh mảnh khảnh xê dịch, Nam Cung Mặc nhanh chóng tiến đến gần Vệ Quân Mạch, đoàn kiếm trong tay cũng hình thành vài tia sáng lẳng lẽ, ác liệt, lao thẳng đến trước mặt Vệ Quân Mạch. Vệ Quân Mạch liên tiếp lui về phía sau, đồng thời ném trường kiếm sang một bên, dùng tay không tiếp chiêu. Bề ngoài Nam Cung Mặc giống như am hiểu viễn chiến cùng khinh công, nhưng kỳ thật thứ nàng am hiểu nhất vẫn là cận chiến. Dù sao đó đều là thành quả mà nàng tổng kết ra từ kiếp trước lẫn kiếp này. Nhưng mà nàng lại phát hiện, Vệ Quân Mạch cũng rất am hiểu cận chiến. Nam Cung Mặc thay đổi chiêu thức liên tục, mỗi một chiêu đều rất chuẩn xác, mà Vệ Quân Mạch vẫn bình tĩnh đỡ đòn, và lại nội lực cùng lực đạo của hắn vô cùng xảo diệu, hiển nhiên là được huấn luyện rất tốt. Về phần kinh nghiệm thì hai người quả thật ngang bằng nhau, trong lúc nhất thời không phân biệt được ai thắng ai thua.

Vừa đánh, trong lòng Nam Cung Mặc cũng vừa buồn bực không thôi. Võ công của Vệ Quân Mạch cao hơn nhiều so với trong tưởng tượng nàng, trừ phi nàng dùng độc thuật, nếu không thực sự rất khó để nàng quật ngã hắn bằng vũ lực. Hơn nữa, thể lực nam nữ vốn khác nhau một trời một vực, thời gian càng kéo dài thì người thua vẫn sẽ là nàng. Loại cảm giác này... Thật đúng là làm cho người ta thấy khó chịu.

Nam Cung Mặc phiền muộn, Vệ Quân Mạch cũng khiếp sợ. Hắn đã sớm nhận ra là Mặc nhi biết võ công, nhưng mà võ công của Mặc nhi lại vượt qua dự liệu của hắn, hai người có thể nói là ngang bằng nhau. Hơn nữa hắn biết rõ, đòn sát thủ chính thức của Mặc nhi là độc thuật cùng ám khí, nếu bọn họ thật sự liều chết đánh cược một lần, chỉ sợ là đồng quy vu tận*. Nói cách khác, nếu như Lận Trường Phong giao thủ với Mặc nhi, chỉ sợ thắng không thấy mà bại có thừa.

(*Đồng quy vu tận: Cùng nhau chết chung.)

Trong nháy mắt, hai người đã đấu được hơn một ngàn chiêu nhưng vẫn bất phân thắng bại như cũ, Vệ Quân Mạch đột nhiên cảm nhận thấy khí tức của Nam Cung Mặc có chút rối loạn. Ánh mắt trầm xuống, cánh tay vốn đang đỡ chưởng từ Nam Cung Mặc bỗng nhiên biến chiêu, căn bản không để ý đến bàn tay nàng đang đánh tới, vẫn kiên quyết lao thẳng nắm lấy đoàn kiếm của Nam Cung Mặc. Làm sao Nam Cung Mặc lại chịu cho hắn cơ hội này, liền trở tay đâm hẳn một kiếm, Vệ Quân Mạch nghiêng đầu, tay kia đã bắt được tay trái của Nam Cung Mặc, thừa dịp nàng vẫn còn kinh ngạc, nhanh chóng di chuyển ra phía sau nàng, đưa tay giữ eo của Nam Cung Mặc. Nam Cung Mặc giận dữ, lại đâm một kiếm qua, Vệ Quân Mạch thò tay bắt được, thấp giọng cười nói: "Mặc nhi, ta thắng."

Nam Cung Mặc cười lạnh, "Người thắng sao?" Vừa nhắc chân định đá vào chỗ hiểm của Vệ Quân Mạch, Vệ Quân Mạch vội vàng nghiêng người tránh đi, Nam Cung Mặc thừa cơ thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, sau đó thuận thế đặt đoàn kiếm lên trên cổ Vệ Quân Mạch, Nam Cung Mặc mỉm cười rực rỡ, "Ai thắng?" Vệ Quân Mạch cúi đầu nhìn bàn tay mình vẫn đặt ở bên eo giai nhân như trước, nghiêm túc thừa nhận nói: "Nàng thắng." (*phụt* Khụ khụ khụ...)

Mẫu thân nói, phải biết nhường nữ tử.

Nam Cung Mặc thu hồi đoàn kiếm, tâm tình rất tốt. Từ khi sư thúc cùng sư huynh du sơn ngoạn thủy, nàng cũng không còn tìm được một đối thủ thích hợp để vui kiếm thoải mái như vậy, sau khi trở về Kim Lăng thì ngay cả cơ hội động thủ cũng không có. Vừa mới đầu một trận với Vệ Quân Mạch, sự tức giận mà mình tích lũy những ngày qua cũng đã biến mất ngay lập tức. Lại cúi đầu, thấy bàn tay người nào đó vẫn còn đặt bên eo mình, khóe miệng không nhịn được liền giật giật, "Bỏ ra."

Vệ Quân Mạch lặng yên buông tay, gương mặt vẫn không có bất kì cảm xúc nào, chỉ là không biết vì sao mà Nam Cung Mặc lại cảm thấy trên khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ kia, bắt đầu hiện lên vài phần ủy khuất.

Nhất định là do cảm giác của nàng sai a!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Nhìn Cảnh Xuân Cùng... Hòa Thượng A

Editor + Betaer: Agehakun

Nghiêng người sang bên cạnh, khẽ liếc nam nhân trước mặt một cái, Nam Cung Mặc thu hồi đoàn kiểm, quay người tiếp tục leo lên núi.

Đại Quang Minh tự cùng Đại Báo Ân tự là hai cổ tháp lớn của Kim Lăng được đặt song song với nhau, không chỉ là bởi vì chúng có lịch sử lâu đời, cao tầng đặc đạo xuất hiện lớp lớp, mà còn là vì hai ngôi chùa này được xây dựng ở trên đỉnh núi Từ Vân, khí thế rộng rãi, phong cảnh đặc biệt, từ xưa đến nay luôn có vô số danh nhân nhà sĩ về lại cảnh đẹp nơi này. Đây không chỉ là thánh địa Phật giáo, đồng thời cũng là nơi mà đám văn nhân trên khắp thiên hạ đến du xuân hoài niệm. Mục đích đến đây hôm nay chính là ngắm hoa mẫu đơn, sau khi thưởng hoa dưới núi xong, mọi người cũng có thể thuận đường lên núi dâng hương lễ Phật. Từ khi hoa mẫu đơn được trồng khắp nơi dưới chân núi, bên trong thánh địa Phật môn Đại Quang Minh tự cũng có không ít hoa mẫu đơn, vì vậy mà phong cách cổ xưa trang nghiêm ban đầu đã có thêm vài phần cảnh trí.

Chậm rãi lên hết bậc thang cuối cùng, đập vào mắt chính là quảng trường rộng lớn của Đại Quang Minh tự. Toàn bộ quảng trường được lát bằng đá cẩm thạch, trước cửa tự đặt một lư hương thật lớn, du khách đi qua đều không quên cắm một nén hương vào đó, vì vậy mà trên quảng trường cũng tràn ngập một mùi đàn hương nhàn nhạt. Chung quanh quảng trường còn dựng không ít tượng Bồ Tát cùng La Hán, trước những bức tượng là một hàng hoa mẫu đơn tươi đẹp chói mắt. Quảng trường này vốn là nơi mà các vũ tăng trong chùa tập võ, nhưng hiện tại lại không có ai đến đây luyện võ, lúc này chỉ có không ít khách hành hương đi qua đi lại.

"Không hổ là thánh địa Phật môn, quả thật là hương khói cường thịnh." Nam Cung Mặc khẽ thở dài.

Vệ Quân Mạch nói: "Đại Quang Minh tự khá gần thành Kim Lăng, lại được xây dựng ở trên núi Từ Vân nên du khách đến đây hành hương cũng rất nhiều. Mặc dù Đại Báo Ân tự cũng nổi danh giống như Đại Quang Minh tự nhưng lại không có nhiều người như vậy. Mặc nhi muốn vào tháp hương cầu phúc?"

Nam Cung Mặc lắc đầu nói: "Ta không có việc gì muốn cầu."

"A?" Vệ Quân Mạch hiếm khi cảm thấy tò mò, "Trong lòng Mặc nhi thật sự không có việc gì muốn cầu sao?"

Nam Cung Mặc cười nói: "Mặc dù ta có chuyện muốn cầu, nhưng mà nếu đó đã là việc mà ngay cả chính ta cũng không làm được, vậy thì mấy vị thần phật trên trời kia có thể làm được sao?" Vệ Quân Mạch trầm mặc nửa ngày, mới gật đầu nói: "Mặc nhi nói không sai, vậy chúng ta ra sau núi a." Cũng lười nhìn bảo điện hương khói cường thịnh kia, Vệ Quân Mạch nắm lấy tay Nam Cung Mặc rẽ vào một bên của đại điện.

"Hồi trước mẫu thân ta rất thích đến Đại Quang Minh tự thắp hương cầu phật, cũng thường xuyên muốn ta cùng đi với bà. Đáng tiếc là ta không hề thấy thích mấy nơi hương khói như vậy, cho nên mấy năm trước bà cũng không đến thắp hương nữa." Vệ Quân Mạch khẽ thở dài. Nam Cung Mặc nghiêng đầu, mỉm cười nhìn hắn nói: "Người đang định nói, may là ta cũng không thích bái Phật sao?"

Vệ Quân Mạch nói: "Nếu Mặc nhi thích, đương nhiên về sau ta sẽ đi cùng với nàng. Bất quá... Không thích vẫn là tốt nhất."

Nam Cung Mặc không nhịn được mà nở nụ cười, xem ra Vệ Quân Mạch đúng là không thích các loại chùa miếu Bồ Tát. Thấy nàng cười đến vui vẻ, trên dung nhan lạnh lùng của Vệ Quân Mạch cũng nhiều thêm vài phần ấm áp, lắc đầu nói: "Trụ trì trong chùa nói ta không có tuệ căn*."

(**Tuệ căn: chỉ sự linh ngộ được chân lý nhà Phật*)

"Ta cũng không có." Nam Cung Mặc cười nói.

"Ân, ta biết rồi."

"..." Người không thể an ủi ta một câu được sao?

Phong cảnh sau núi của Đại Quang Minh tự vô cùng u nhã. Không hề tràn ngập hương khói trần thế giống như phía trước, cũng không rực rỡ sắc màu như dưới chân núi. Chỉ đơn giản là trồng một hàng khô trúc thanh tòng, kỳ đá hàn đàm*. Lọt vào tầm mắt đều là một màu xanh yên tĩnh an bình, quả thật là có vài phần thế ngoại tiên cảnh.

(**Hàn đàm: Đàm nước lạnh.*)

Bên trong đầm nước có vài nụ hoa sen đã bắt đầu chớm nở. Đầm nước thanh tịnh, trong xanh, dưới lá sen có mấy con cá nhàn nhã du động. Những con

cá chép này không hề được nuôi dưỡng cẩn thận để cho người ta ngắm, mà chỉ là một loài cá bình thường tự sống trong hồ, tùy thời đều có thể ngắm. Cạnh bờ đầm nước có một tảng đá lớn, trên mặt tảng đá là một mảnh bóng loáng, hiển nhiên là có người thường xuyên ngồi lên đó.

Phía trên đầm nước có một dòng suối tinh tế chảy từ trên núi xuống, suối nước thanh tịnh đập vào tảng đá trên bờ đầm, phát ra những âm thanh leng keng thanh thúy. Mà lại càng làm cho người nghe cảm thấy yên tĩnh trong trẻo.

"Thật sự là một nơi tốt." Nam Cung Mặc thờ dài nói.

Vệ Quân Mạch cười nói: "Đương nhiên là nơi tốt, nơi này chính là địa phương ta thích nhất trong Đại Quang Minh tự."

Nam Cung Mặc quay đầu tò mò dò xét hẳn, "Người ưa thích địa phương thanh tĩnh?" Sẽ không phải là đang có ý niệm đen tối gì trong đầu a?

Vệ Quân Mạch khẽ giật mình, lắc đầu nói: "Không, ta thích náo nhiệt."

Trong nháy mắt, Nam Cung Mặc hiển nhiên không rõ ý của hẳn.

Vệ Quân Mạch nói: "Ta thích náo nhiệt thì đó sẽ là địa phương náo nhiệt, ta thích an bình thì đó sẽ là địa phương an bình." Phật môn, hiển nhiên là một nơi yên lặng khoan thai. Hai người nhìn nhau, lại hiểu được ý tứ của đối phương, khẽ cười. Bọn họ cũng không phải là người ưa thích an tĩnh, có lẽ chính là vì vậy... Cho nên hai người nói chuyện mới có thể hợp nhau. Nếu tính tình của bọn họ khác nhau, quả thật không cần phải tán ngẫu làm gì nữa, chứ đừng nói đến chuyện yêu đương.

Tiếng đàn lan canh vang lên, đột ngột phá vỡ không gian yên lặng. Nhưng mà tiếng đàn này lại giống như hòa làm một thể với khung cảnh sơn thủy rừng trúc xung quanh, làm cho người nghe không nhận được mà say mê. Đây mắt Nam Cung Mặc hiện lên một tia cảnh giác, đột nhiên quay đầu nhìn về nơi tiếng đàn phát ra, ngăn chằm ở trong lòng bàn tay tùy thời đều có thể phi vào đối phương. Nơi Phật môn thanh tịnh này, lại có một cao thủ giấu mặt đánh đàn, mà nàng lại không hề biết đối phương đã đến từ lúc nào, càng khiến cho Nam Cung Mặc dâng lên vài phần đề phòng với người kia.

"Mặc nhi, không sao." Vệ Quân Mạch nắm chặt lấy tay của Nam Cung Mặc, nói khẽ.

Nam Cung Mặc nhú mày, "Biết?" Vệ Quân Mạch có chút bất đắc dĩ thờ dài, nhìn về phía tiếng đàn, cất cao giọng nói: "Đại sư, nếu đã đến vậy tại sao không ra gặp mặt?"

Người đánh đàn kia là hòa thượng? Nam Cung Mặc nhanh chóng thấy được người đi tới, đúng là một tên hòa thượng, hơn nữa còn rất trẻ tuổi. Người tới một thân trắng thuần, mang giày tăng y, trong tay ôm một tổ cầm, khẽ mỉm cười nhìn hai người bọn họ. Người này nhìn qua chỉ lớn hơn Vệ Quân Mạch bốn đến năm tuổi, mặc dù trên đầu không còn tóc nữa, nhưng vẫn không lẫn át được dung mạo tuấn nhã xuất trần kia. Chỉ là vẻ tuấn nhã của hẳn lại hoàn toàn khác so với dung nhan tuyệt mỹ, khiến cho người nhìn phải sợ hãi thần phục của Vệ Quân Mạch, toàn thân hẳn đều toát ra một loại khí chất tao nhã, siêu phẩm. Nếu như hẳn không mặc một thân trang phục của đệ tử Phật môn, chỉ sợ người khác sẽ cho rằng hẳn là một công tử danh môn văn nhã hoặc là một vị tiên nhân thoát tục, không nhiễm bụi trần.

"Tiểu tăng Niệm Viễn, quý nhiều cô nương rồi." Tăng nhân kia khẽ gật đầu, lại cười nói.

"Niệm Viễn?" Nam Cung Mặc có chút tò mò, nói: "Chính là... Núi sông trước mắt không niệm viễn* sao?"

(*Niệm Viễn: Dịch ra là ý niệm xa/ý niệm sâu xa)

Ý cười trên dung nhan tuấn nhã của Niệm Viễn không khỏi cứng ngắc lại. Tuy rằng hẳn còn trẻ, nhưng mà bối phận ở Đại Quang Minh tự lại cực kỳ cao, không có người nào dám lấy tên của hẳn để đùa giỡn đây. Kỳ thật, Nam Cung Mặc không hề có suy nghĩ đùa đùa vị đại sư này, chẳng qua là vừa nghe thấy tên Niệm Viễn, không biết vì sao mà trong đầu nàng liên loe lên một câu nói: Núi sông trước mắt không niệm viễn, hoa rơi mưa gió càng tổn thương xuân, vậy không bằng hãy thương lấy người trước mắt. Một tên hòa thượng, lại có thể lấy một cái tên gió trăng kiều diễm như thế? Đương nhiên, cái tên này cũng không thể trách Niệm Viễn đại sư được, tám phần là bị trường bối lừa rồi. Nói thí dụ như khi trước tên nàng là Nam Cung Khuynh Thành.

Vệ Quân Mạch im ắng thờ dài, nắm tay Nam Cung Mặc nói: "Vị này chính là Niệm Tự Bối* đại sư của Đại Quang Minh tự." Thấy Nam Cung Mặc lộ ra thần sắc không hiểu, Vệ Quân Mạch giải thích: "Vị trụ trì hiện giờ của Đại Quang Minh tự là Không Tự Bối*, Không Như đại sư, là sư chất của Niệm Viễn đại sư."

(*Niệm Tự Bối; Không Tự Bối: Cái này ta cũng không hiểu lắm, nói chung là chức vị của các đại sư trong chùa, được đặt theo tên hiệu.)

Bối phận quả nhiên là cao a, người có thể lên làm đại sư trụ trì của Đại Quang Minh tự khẳng định không thể nào là vị đại sư trẻ tuổi tuần tứ trước mắt này, chỉ sợ ít nhất cũng phải là một vị cao tăng bốn mươi năm mươi tuổi. Mà vị trước mắt này rõ ràng vẫn chưa tới ba mươi tuổi đây.

"Tại hạ vô lễ, kính xin đại sư thứ lỗi." Nam Cung Mặc là người biết cách tôn trọng người khác, đương nhiên cũng nhận thấy lời nói vừa rồi của bản thân có phần bất kính với vị đại sư này, vội vàng chấp tay trước ngực nghiêm túc xin lỗi. Niệm Viễn ôm đàn, khôi phục lại vẻ thong dong bình tĩnh như lúc mới gặp, cười nói: "Thí chủ nói quá lời, tên chẳng qua chỉ là một cách xưng hô mà thôi, thí chủ tùy ý là được."

Nam Cung Mặc cười nói: "Đa tạ đại sư rộng lòng tha thứ."

Niệm Viễn đi đến gần đầm nước, ngồi lên một tảng đá lớn ở bên cạnh, đặt tổ cầm nằm ngang trên gối, mỉm cười nhìn Vệ Quân Mạch, nói: "Đã lâu rồi thế tử không đến Đại Quang Minh tự, trước đó vài ngày tiểu tăng có nghe nói hoàng thượng đã chỉ hôn cho thế tử, chắc hẳn vị này chính là thiên kim của Sở quốc công?"

Vệ Quân Mạch gật đầu, kéo Nam Cung Mặc ngồi xuống một chỗ, nói: "Đúng vậy, hôm nay ta đưa Mặc nhi tới đây ngắm cảnh một chút. Vừa vặn có thể nghe Niệm Viễn đại sư đánh đàn."

Niệm Viễn cũng không nói thêm cái gì, chẳng qua là cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng cúi đầu gảy đàn. Tiếng đàn du dương cổ xưa vang vọng trên khắp núi rừng. Tuy rằng Nam Cung Mặc không tinh thông cảm nghệ, nhưng mấy năm qua nằng theo chân sư thúc học cảm kỳ thư họa cũng coi như là hiểu sơ. Mà cảm kỳ của sư huynh lại có thể xưng một tiếng thiên hạ vô song, vì vậy đánh giá của nằng đối với tiếng đàn tự nhiên có vài phần cao thâm. Cảm kỳ của vị Niệm Viễn đại sư này quả nhiên đáng để Vệ Quân Mạch cố ý mang nằng đến nghe qua, kỹ thuật giỏi hay tệ thì tạm thời không nói đến, chỉ cần nhắc đến ý cảnh u tình thoát tục, dường như siêu tuyệt trần thế kia cũng đã đủ để khiến vô số đại sư không theo kịp. Đại Quang Minh tự này quả không hổ là một trong hai cổ tháp lớn nhất Kim Lăng, đúng là ngọa hổ tàng long*. Chẳng qua là, tiếng đàn của Niệm Viễn đối với Nam Cung Mặc mà nói không khỏi quá mức xuất trần, cũng quá mức vô tình. Nằng quả thật không có duyên với Phật môn a.

(*Ngọa hổ tàng long: Nói đến khả năng lớn đang tiềm tàng, sẵn sàng bộc lộ ra bất cứ khi nào, như con hổ nằm trong bụi rậm, con rồng đang ẩn mình chờ thời cơ, ý chung chỉ nhân tài ẩn dật.)

Đánh xong một khúc, Niệm Viễn lại cười nói: "Chút tài mọn, hai vị chê cười."

Nam Cung Mặc mỉm cười nói: "Âm thanh của tự nhiên, có thể nghe đại sư đàn một khúc, đúng là tam sinh hữu hạnh*."

(*Tam sinh hữu hạnh: Nôm na là phúc đức ba kiếp.)

Niệm Viễn lắc đầu cười nói: "Lời nói của Nam Cung cô nương không đúng rồi, cô nương không thích tiếng đàn của Niệm Viễn."

Bị người khác nhìn thấu tâm tư, nhưng Nam Cung Mặc lại không hề thấy xấu hổ, chỉ thản nhiên nói: "Không phải là do tiếng đàn của đại sư không hay, chẳng qua là Nam Cung Mặc thân không tuệ căn, không thể lĩnh ngộ được chân lý nhà Phật."

Niệm Viễn phát phát tay, hiển nhiên là lười để ý đến việc tiếng đàn của mình không được người thưởng thức, cười nói: "Lí do thoái thác của cô nương và Vệ thế tử đúng là độc nhất vô nhị, nhưng nhìn thần sắc của cô nương, có phải cô nương đã được nghe qua tiếng đàn hay hơn của Niệm Viễn a?"

Nam Cung Mặc cũng không giấu giếm, gật đầu nói: "Không dám nói hay hơn, chỉ là hợp ý mà thôi."

"Chính là người được xưng thiên hạ đệ nhất tiên y, công tử Huyền Ca?" Niệm Viễn hỏi.

Nam Cung Mặc có chút kinh ngạc, nhưng cũng không quá mức kinh ngạc. Khắp thiên hạ này ai ai cũng biết đến thanh danh của sư huynh, không chỉ là vì y thuật mà cũng là vì cảm nghệ của hần, trên giang hồ còn được xưng tụng là là cảm y song tuyệt. Nam Cung Mặc cười yếu ớt nói: "Không ngờ đại sư cũng biết đến danh tiếng của công tử Huyền Ca." Niệm Viễn cười nói: "Tiêu tăng ngẫu nhiên ra ngoài bãi phóng danh sơn cổ tháp, có qua gặp mặt công tử Huyền Ca một lần, huống chi đại danh của công tử Huyền Ca làm sao có ai lại không biết?"

Công tử Huyền Ca đúng là danh chấn thiên hạ, nhưng mà cũng có một số người lại không biết rõ cho lắm. Dù sao, từ khi Đại Hạ lập quốc, công tử Huyền Ca cũng đã thành danh, nhưng hần lại chưa từng xuất hiện ở hoàng thành Kim Lăng. Tới đa cũng chỉ có một chút thuyết thư về công tử Huyền Ca làm đề tài bàn tán khi ở trà lâu, rất nhiều người nghe xong đều cho rằng đó chỉ là mấy câu chuyện xưa hư giả được đồn bậy mà thôi.

Tuy rằng nằng không hề muốn khoa trương bản thân, nhưng mà Nam Cung Mặc vẫn cảm thấy thập phần cao hứng, cũng nhiều thêm vài phần hào cảm với vị tăng nhân áo trắng trước mắt này.

Mặc dù Niệm Viễn là tăng nhân, nhưng lại không phải là một tăng nhân một lòng tụng kinh lễ Phật. Hần có kiến thức rộng rãi bác học, thấy nhiều biết rộng, ăn nói ưu nhã không bị trời buộc, mơ hồ mang theo vài phần phong thái của văn nhân nhà sĩ. Người như vậy, nếu không làm hòa thượng, không biết đã trở thành người trong mộng của biết bao thiên kim khuê tú. Ba người cũng không bình phẩm cảm nghệ nữa, ngồi cạnh đầm nước khoan thai nói chuyện cũng là một thú vui khác. Nam Cung Mặc nhàn nhã ngồi một bên nghe hai người kia tán ngẫu, phát hiện không chỉ là Niệm Viễn mà Vệ Quân Mạch cũng có một thân học thức phi phàm. Vô luận là đàm luận Phật Đạo, hay là phong tục dân tình, thậm chí là thế cục triều đình, hần vẫn luôn bình tĩnh đáp lại, ngoại trừ một gương mặt đậm mạc như cũ, thì không còn thấy được vẻ trầm mặc ít nói ngày thường. Hiển nhiên, quan hệ giữa Vệ Quân Mạch và Niệm Viễn không tệ, tuy rằng không thân bằng Lận Trường Phong, nhưng lại tốt hơn mấy người trong thành Kim Lăng kia nhiều.

"Tiêu lang." Một thanh âm mềm mại, quen thuộc truyền đến, ba người ở đây khẽ giật mình, Vệ Quân Mạch nhanh chóng kéo Nam Cung Mặc nấp vào chỗ tối ở trên đầm nước. Mà Niệm Viễn mặc dù không có tốc độ chớp nhoáng như Vệ Quân Mạch, nhưng lại vô cùng am hiểu địa hình xung quanh. Cho nên lúc hần đứng dậy còn bình thản phỉ phỉ vạt áo, sau đó mới ôm lấy tổ cầm quay người rời đi. Chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ở bên cạnh hai người Nam Cung Mặc. Lúc này hần mới quay đầu nhìn về phía đôi nam nữ đang đứng dưới chân núi kia.

Nữ tử dĩ nhiên là Nam Cung Thủ rồi. Hôm nay trang phục của Nam Cung Thủ vô cùng nghiêm chỉnh. Nằng mặc một bộ váy dài thêu hoa màu đỏ nhạt, trên vai choàng một dải tơ lụa màu tím. Cuốn một búi tóc phi tiên xinh đẹp, trâm cài tử điệp tinh xảo khẽ rung lại càng khiến nằng trở nên uyển chuyển động lòng người. Gương mặt cũng đã được trang điểm tỉ mỉ, vì hôm nay đi ngắm hoa mẫu đơn cho nên Nam Cung Thủ không trang điểm u nhã nhu nhược như mọi ngày mà lựa chọn màu phấn có chút tươi tắn, mi tâm được vẽ một đoá hoa mẫu đơn hồng nhạt, đôi môi anh đào phấn nộn cũng đã được tô son đỏ chót, càng lộ vẻ kiều mị quyến rũ. Cho dù Nam Cung Mặc không muốn thừa nhận cũng không được, có lẽ Nam Cung Thủ không phải là nữ nhân xinh đẹp nhất, nhưng tuyệt đối là một nữ nhân biết cách ăn mặc, nữ tử như vậy luôn có khả năng khiến nam nhân khác chú ý, khi nằng điếm điếm đáng yêu nhìn người, trong đôi mắt của nằng dường như chỉ có một mình người vậy. Đi ở phía trước, nguyên bản sắc mặt của Tiêu Thiên Dạ còn có chút âm trầm, nhưng sau khi đối mặt với Nam Cung Thủ thì thần sắc cũng bắt đầu hòa hoãn hơn rất nhiều.

"Thủ nhi, không phải là Sở quốc công nói chúng ta tạm thời không nên gặp mặt nhau sao?" Tiêu Thiên Dạ nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, có chút bất

đắc dĩ nói. Thế gian nam tử đều yêu thích cái đẹp, đương nhiên Tiêu Thiên Dạ cũng không ngoại lệ. Chẳng qua là khi nam tử hoàng tộc lập gia đình, đặc biệt là đối với việc lựa chọn chính thê lại không thể dựa vào dung mạo. Dù dung mạo có phương hoa tuyệt đại đi nữa thì vẫn không bằng một người có gia thế tốt, cho nên Tiêu Thiên Dạ thà lấy đích nữ phủ Ngạc quốc công chỉ có tướng mạo bình thường làm chính phi mà không phải là thứ nữ xinh đẹp động lòng người của phủ Sở quốc công, Nam Cung Thủ. Chỉ cần nam nhân có quyền có thế, muốn tìm dạng mỹ nhân gì trong thiên hạ này mà chẳng được? Mặc dù dung mạo của Nam Cung Thủ rất hợp ý hắn, nhưng nếu như Nam Cung Thủ không phải là nữ nhi của Nam Cung Hoài, chưa chắc hắn sẽ để tâm đến nàng. Nhớ tới Nam Cung Hoài, trong đầu Tiêu Thiên Dạ lập tức hiện lên một dung nhan thanh lệ khác. Nhìn qua vô cùng ôn nhã uyển chuyển, hàm xúc trầm tĩnh hợp lòng người, nhưng trong đôi mắt linh động lại toát ra hào quang thông tuệ. Đáy lòng xẹt qua một tia tiếc nuối, Tiêu Thiên Dạ lập tức lắc đầu ném ý nghĩ này ra khỏi não bộ, mặc dù mỹ nhân rất quan trọng, nhưng mà hắn không muốn chỉ vì một nữ nhân mà bản thân phải đắc tội với Yến vương cùng Tề vương còn có cả công chúa Trường Bình.

Nam Cung Thủ có chút ỳ khuất roi lệ, "Tiêu lang, chàng không hề nhớ tới Thủ nhi dù chỉ một chút sao?"

Tiêu Thiên Dạ khẽ thở dài, ôm nàng vào trong ngực, ôn nhu nói: "Cô nương ngọc, ta không nhớ thương nàng thì còn có thể nhớ thương ai? Ngoan ngoãn ở lại nhà, chờ đại tỷ nàng xuất giá xong, ta sẽ đón nàng vào phủ ngay lập tức."

Nam Cung Thủ rúc vào trong ngực Tiêu Thiên Dạ, không chịu nói gì, Tiêu Thiên Dạ vỗ vỗ lưng của nàng, mỉm cười nói: "Làm sao vậy? Có ai làm nàng phải chịu ỳ khuất sao?"

Nam Cung Thủ ôm hận nói: "Từ khi đại tỷ trở về, phụ thân không thêm quan tâm đến ta nữa. Chỉ sợ đồ cưới của ta sẽ không bằng được hai phần của đại tỷ, Thủ nhi... Thủ nhi sợ làm mất thể diện của điện hạ. Nếu thật là như vậy... Thủ nhi không còn mặt mũi gì để tái giá cho điện hạ nữa..."

Ngu xuẩn! Nam Cung Mặc nhìn chăm chăm vào Nam Cung Thủ mà thầm nghĩ.

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Thiên Dạ koe lên, nói: "A? Thật không ngờ Sở quốc công lại yêu thương đại tiểu thư nhiều như vậy? Coi như là thế, Thủ nhi vẫn là ái nữ của Sở quốc công, sao Sở quốc công có thể bạc đãi nàng được? Huống chi, ta cưới Thủ nhi cũng không phải là vì đồ cưới của nàng a." Trong lòng Nam Cung Thủ vô cùng cảm động, lập tức kể hết toàn bộ sự tình liên quan đến đồ cưới của Nam Cung Mặc cho Tiêu Thiên Dạ nghe. Một tay Tiêu Thiên Dạ vẫn ôm chặt lấy Nam Cung Thủ, nhưng trong mắt lại là biến ảo bất định. Nếu nhìn kỹ, còn có thể thấy được một tia ảo não sâu trong đáy mắt.

Tiêu Thiên Dạ vẫn luôn biết rõ, so với mấy vị hoàng tử hoàng tôn như bọn họ thì những danh tướng khai quốc như Nam Cung Hoài mới thật sự là cường hào. Ngoại trừ đồng bào vật hoàng thượng ban thưởng khi khai quốc, ai cũng không thể xác định được số tài bảo mà bọn họ thu liễm trên chiến trường đến cùng là bao nhiêu. Ban đầu Tiêu Thiên Dạ cũng không quá lưu tâm, dù Nam Cung Hoài có tiền nhưng đến cuối cùng thì số tài sản kia khẳng định đều sẽ lưu lại cho nhi tử mà không phải là cho nữ nhi. Tựa như khi hắn cưới nữ nhi của Ngạc quốc công, đồ cưới của vương phi lúc xuất giá cũng chẳng nhiều hơn số đồ cưới dành cho Hoàng tôn phi được bao nhiêu. Là vì Ngạc quốc công không bằng Sở quốc công sao? Đương nhiên không phải, đó là bởi vì Ngạc quốc công muốn để lại tài sản cho con của mình. Nhưng mà hắn đã quên, chính thê của Nam Cung Hoài họ Mạnh, là hậu nhân duy nhất của Mạnh gia. Mà vị Mạnh phu nhân này, lại có thể đem hơn phân nửa sản nghiệp còn dư lại của Mạnh gia cho nữ nhi làm đồ cưới. Chỉ cần một mình Nam Cung Mặc, cũng có thể chống đỡ được bảy, tám gia tộc nhĩ lưu.

Biết sớm như vậy, lúc trước hắn đừng nên quá nóng vội! Tiêu Thiên Dạ âm thầm ảo não.

Nam Cung Thủ hừ nhẹ, "Bây giờ ở trong mắt của phụ thân, chỉ sợ Nam Cung Mặc mới chính là nữ nhi của ông. Tiêu lang... Chàng có thể sẽ giống phụ thân hay không?..."

"Nghĩ lung tung cái gì?" Tiêu Thiên Dạ mỉm cười vỗ vỗ nàng, ôn nhu an ủi: "Trong lòng ta, Thủ nhi vĩnh viễn là người đặc biệt nhất."

"Thế nhưng... Hôm nay chàng lại đưa Nguyên thị đến đây ngắm hoa." Nghĩ đến chuyện này, trong lòng Nam Cung Thủ vô cùng khó chịu, giống như nàng vừa mới nuốt phải một con ruồi. Nguyên thị thì có cái gì? Lớn lên không xinh đẹp như nàng, tính cách không ôn nhu giống nàng, ngay cả tài hoa cũng không xuất chúng bằng nàng, dựa vào cái gì mà có thể trở thành hoàng trưởng tôn phi, đứng ở bên cạnh Tiêu lang mặc mọi người hâm mộ tôn trọng? Nữ nhân kia, so với Nam Cung Mặc thì lại càng làm cho nàng cảm thấy chán ghét!

Tiêu Thiên Dạ thở dài, "Thủ nhi, Nguyên thị là thê tử của ta, ta không thể không tôn trọng nàng. Nếu không ở chỗ Hoàng tử phụ..."

Nam Cung Thủ đương nhiên là biết cách nhìn của hoàng thượng đối với đích thứ, nếu không phải vì vậy thì cả đời mẫu thân nàng cũng sẽ không phải chịu cảnh danh không chính ngôn không thuận. Dù vậy thì nàng cũng không có lá gan đi khiêu chiến ý chí của hoàng thượng. Chẳng qua là vừa nghĩ tới Nguyên thị, nữ nhân có tướng mạo tầm thường kia lại có thể quang minh chính đại đứng ở bên cạnh điện hạ, mà nàng lại chỉ có thể lén lút quan sát người, cảm giác này giống như là bị hàng ngàn hàng vạn con kiến bò qua, vô cùng khó chịu.

"Ta đã biết, Tiêu lang, vì chàng... Ta nguyện ý làm tất cả." Nam Cung Thủ thấp giọng nói.

Tiêu Thiên Dạ cúi đầu, nâng cái cằm nhỏ nhắn xinh xắn của nàng lên, quả nhiên thấy được một khuôn mặt dính đầy nước mắt. Lại nâng tay kia lên, lau long mà lau đi vệt nước mắt đọng trên mặt nàng, Tiêu Thiên Dạ cúi đầu hôn xuống bên môi nàng.

"Tiêu lang..."

Nam Cung Thủ khẽ ngậm một tiếng, đưa tay ôm cổ Tiêu Thiên Dạ. Ánh mắt Tiêu Thiên Dạ tối sầm lại, một nữ tử mảnh mai xinh đẹp, điềm đạm đáng yêu như vậy đang đứng trước mặt người, đủ để câu dẫn ra toàn bộ dục niệm bị ứ ù ở trong người nam nhân trên đời này. Tiêu Thiên Dạ cúi đầu, hôn thiếu nữ nhu nhược trong lòng thật sâu, lông mi của Nam Cung Thủ khẽ run rẩy, thấp giọng thì non Tiêu lang, Tiêu lang... Chăm chú ôm lấy nam nhân ở trước mắt.

Chỗ tối, Nam Cung Mặc khiếp sợ nhìn đôi nam nữ đang ôm hôn nhau cách đó không xa. Là ai nói người cổ đại luôn tuân thủ lễ nghi, cứng đầu ngoan cố không chịu thay đổi, nếu nàng gặp được hán nàng cam đoan không đánh chết hán nàng không phải là Nam Cung Mặc! Khó trách cái tên mặt gỗ Vệ Quân Mạch kia lại thỉnh thoảng động thủ với nàng, thì ra đã từng trình diễn mười tám cộng với mấy cô nương khác ở bên ngoài giống như Tiêu Thiên Dạ, Vệ Quân Mạch thật sự là rất quân tử!

Lại quét mắt nhìn hai nam nhân đứng ở bên cạnh một lượt, mày kiếm trên dung nhan tuấn mỹ của Vệ thể từ khẽ nhăn lại, hiển nhiên là vô cùng ghét bỏ một màn trước mắt này. Mà một vị khác lại bình tĩnh hơn nhiều, Niệm Viễn đại sư giống như chưa từng nhìn thấy chuyện gì, đứng ở một bên mỉm cười không nói. Quả không hổ là cao tăng Phật môn, đã sớm lĩnh ngộ được chân lý gọi là không tức là sắc, sắc tức là không.

Nam Cung Mặc sờ cằm, đáy mắt đột nhiên lóe sáng. Quay đầu nói nhỏ vài câu bên tai Vệ Quân Mạch, Vệ Quân Mạch có chút kinh ngạc nhìn về phía Nam Cung Mặc. Nam Cung Mặc vô tội mở trừng hai mắt, Vệ Quân Mạch khẽ gật đầu, thân ảnh lóe lên một cái, yên lặng không một tiếng động mà biến mất ở phía sau rừng cây.

Mẹ nó! Lại bị hỗn đản này lừa! Khinh công rõ ràng không hề chênh lệch so với nàng!

Nam Cung Mặc tổn hơi thừa lời. Bên cạnh, Niệm Viễn có chút hăng hái mà nhìn cô nương đang nghiêng răng nghiêng lợi trước mặt. Nam Cung Mặc cười hí mắt nhìn hán, nói nhỏ: "Đại sư, phi lễ* chớ nghe."

(*Phi lễ: Vô lễ, không lễ phép, bất lịch sự, khiếm nhã.)

Niệm Viễn mỉm cười, nhẹ nhàng lướt qua hai người đứng cách đó không xa, "Cô nương, phi lễ chớ nhìn."

Có cảnh xuân miễn phí tại sao lại không nhìn? Bề ngoài Nam Cung Mặc thuần khiết trong sáng là như thế nhưng bên trong lại đen tối, phúc hắc không ai bằng.

Cắm địa Phật môn hiển nhiên là một nơi hẹn hò rất tốt, bằng không thì từ xưa đến nay cũng sẽ không có nhiều chuyện xưa về mấy màn gió gió trăng trăng của các tài tử giai nhân phát sinh như vậy. Phật môn gió êm, trăng dịu vốn là hai từ không có quan hệ với nhau, nhưng khi hợp lại đủ để khiến cho người ta sinh ra một loại cảm xúc cảm kỳ. Ít nhất... Đối với Tiêu Thiên Dạ mà nói thì nhất định là như thế. Nguyên bản hai người còn đang đứng ở bên cạnh thủy đàm, bây giờ đã lăn lóc trên mặt đất, mắt thấy bọn họ đã bắt đầu cời y phục, ngay cả Niệm Viễn đại sư cũng không được tự nhiên mà quay đầu đi chỗ khác, lại có chút kinh ngạc quan sát thiếu nữ như đang nhìn đồ ngon ở bên cạnh. Hoàng thượng đến cùng đã chỉ cho Tĩnh Giang quận vương thế tử một cô nương như thế nào đây a? Lúc trước còn tưởng cô nương này chỉ cậy mạnh nói giỡn, bây giờ mới biết được, cô nương này thật sự là cảm thấy một màn trước mắt rất thú vị, trên gương mặt xinh đẹp không hề tìm thấy được nửa điểm bộ dạng xấu hổ.

Kỳ thật trong nội tâm Nam Cung Mặc vẫn có vài phần không được tự nhiên, mặc dù nàng không có chướng ngại tâm lý gì khi nhìn cảnh xuân sống động, nhưng mà bắt nàng phải mang theo một vị cao tăng Phật môn cùng nhìn cảnh xuân thì đúng là đụng đến giới hạn rồi. Nhưng mà Niệm Viễn đại sư lại không biết vô công, nếu bây giờ rời đi thì nhất định sẽ kinh động đến Tiêu Thiên Dạ, cho nên dù không muốn nhìn thì cũng phải nhìn. Quay đầu quan sát Niệm Viễn, Nam Cung Mặc dựng lên một động tác che mắt. Niệm Viễn cười một tiếng, lắc đầu nhắm mắt lại yên lặng tụng kinh.

Được rồi, kỳ thật cùng nhìn cảnh xuân với một tên hòa thượng cũng có cảm giác mới mẻ đấy. Nam Cung Mặc đúng là không hề có lễ độ như vậy.

Đột nhiên có một bàn tay che đi ánh mắt của nàng, Nam Cung Mặc đang định phản kích lại, nhưng cuối cùng vẫn hạ tay xuống. Giao thủ với Vệ Quân Mạch mấy lần, nàng đã có thể xác định được chủ nhân cái tay này là ai, cũng miễn cưỡng nhìn lại để bản thân không ra tay công kích hán.

Khẽ kéo tay của Vệ Quân Mạch xuống, nghiêng đầu nhìn qua đôi mắt từ sắc đang cố nén giận của hán, bình tĩnh hỏi thăm: "Làm gì vậy?"

Không cho phép nhìn. Vệ Quân Mạch không khách khí chút nào mà để lộ ra oán khí. Nam Cung Mặc nháy mắt mấy cái, nhìn hai người đang mây mưa ở thủy đàm một cái, nhún nhún vai nhẹ gật đầu. Được rồi, đáng người Tiêu Thiên Dạ thật sự không có gì đáng xem, còn Nam Cung Thủ... Kỳ thật mặc y phục vào còn đẹp mắt hơn là cời y phục ra.

"Các người đang làm gì đó?!" Một tiếng hét phá vỡ khung cảnh rừng cây yên tĩnh. Nam Cung Mặc nhíu mày, cảm thấy nước trong đầm đều bị chấn động.

Có mấy người xuất hiện ở góc cua, quận chúa Vĩnh Xương đi ở phía trước không nhìn được liền hét rầm lên. Đi theo sau lưng quận chúa Vĩnh Xương chính là Việt quận vương phi Nguyên thị, Nguyên thị nhìn qua một màn trước mắt, sắc mặt trắng nhợt, thân thể lão đạo suýt nữa ngã xuống đất, nha hoàn bên người vội vàng đỡ lấy nàng, "Vương phi... Vương phi..."

Tiêu Thiên Dạ lập tức tỉnh táo lại, biến sắc đầy Nam Cung Thủ ra. Nam Cung Thủ cũng sợ tới mức hét lên một tiếng, vội rời ngồi dậy kéo xiêm y che kín thân thể của mình.

Quận chúa Vĩnh Xương xông lên, nhìn thấy người ngồi dưới đất là Nam Cung Thủ, khuôn mặt trở nên vô cùng khó coi, "Nam Cung Thủ, tại sao là người?!"

Sắc mặt Tiêu Thiên Dạ âm trầm, bình tĩnh ngồi dậy, vừa sửa sang lại y phục trên người, vừa nói: "Tại sao các người cũng tới?"

Một nam tử đứng sau lưng Nguyên thị cười nói: "Nhị ca, chúng ta đương nhiên là tới tìm người đấy. Không nghĩ tới... Nhị ca lại có giai nhân làm bạn, chẳng qua là thật tiếc cho nhị tẩu..." Nam nhân này đúng là thứ tử của đương kim thái tử, xếp thứ ba, gọi là Tiêu Thiên Lạc. Sắc mặt Tiêu Thiên Dạ tối tăm phiền muộn, lời này của Tiêu Thiên Lạc vô cùng có thâm ý, người ít tuổi nghe rồi sẽ biết hán ở thời điểm vương phi có thai đi tìm niềm vui mới, cùng lắm sẽ bị nói một câu thiếu niên phong lưu mà thôi. Nhưng nếu để người lớn tuổi nghe được, lại biết hán hẹn hò cùng nữ tử ở sau núi trong thời điểm dâng

huong với vương phi, sẽ nghĩ không tôn trọng cảm địa Phật môn. Thân là hoàng trưởng tôn, nếu chuyện như vậy mà bị truyền đi thì danh dự của hân sẽ bị tổn thương thật lớn. Sao hân lại có thể... Đáy mắt Tiêu Thiên Dạ hiện lên một tia ảo não, tiến lên một bước nói: "Vương phi..."

Nguyên thị không nhận được liền lui về phía sau một bước, khẽ cắn khóe môi không nói lời nào, cũng không nhìn Tiêu Thiên Dạ.

Trượng phu không thích mình, Nguyên thị đã sớm biết từ trước, bản thân nàng cũng không thấy ghen tị. Ngày thường vương gia muốn nhét bao nhiêu nữ tử vào trong phủ, nàng cũng không hề oán trách nửa câu, chỉ cần vương gia cho nàng đủ tôn nghiêm ở bên ngoài là được rồi. Nhưng mà lại không nghĩ rằng, lần đầu tiên vương gia đưa nàng ra ngoài thấp hương cầu Phật lại có thể làm ra loại chuyện như thế. Muốn hẹn hò với nữ tử, hay là muốn nhét thêm người vào trong phủ, nàng đều đã cho phép rồi không phải hay sao? Tại sao phải lấy chuyện nàng chưa có hài nhi để làm cớ?!

Bị Nguyên thị né tránh, thần sắc trên mặt Tiêu Thiên Dạ lập tức cứng đờ. Sau lưng, Tiêu Thiên Lạc ôm lấy thê tử của mình, mỉm cười nhìn một màn này. Hân thật sự muốn biết lúc này vị hoàng trưởng tôn luôn trường tu thiện vũ* sẽ tự bảo chữa như thế nào.

(*Trường tu thiện vũ: Mạnh vì gạo, bạo vì tiền tức là phải có điều kiện thuận lợi thì mới chịu hành động.)

"Vương huynh, sao ngươi có thể làm như vậy với tẩu tử?!" Quận chúa Vĩnh Xương tức giận nói, hung hăng trừng mắt nhìn Nam Cung Thủ. Quan hệ giữa nàng và Nam Cung Thủ không tệ, nhưng mà quan hệ giữa nàng và tẩu tử Nguyên thị lại rất tốt. Dù sao Nguyên thị cũng là trưởng tử* của thái tử điện hạ, bình thường cũng rất chiều cô thứ muội như nàng, huống chi dung mạo của hai người đều không xuất sắc, quận chúa Vĩnh Xương cũng bỏ đi một phần tâm tư đố kỵ mỹ mạo với Nguyên thị. Lúc này nhìn thấy Nam Cung Thủ lại lần cùng một chỗ với vương huynh nhà mình, quận chúa Vĩnh Xương càng thêm tức giận. Nàng cho rằng Nam Cung Thủ là người tốt, không nghĩ tới lại là một tiện nhân ưa thích câu dẫn nam tử!

(*Trưởng tử: Con dâu trưởng.)

"Tiện nhân! Ai cho ngươi lá gan câu dẫn vương huynh của ta?!" Quận chúa Vĩnh Xương tiến lên định đánh Nam Cung Thủ một bạt tai.

"Vĩnh Xương! Dừng tay!" Tiêu Thiên Dạ trầm giọng nói, đáng tiếc động tác của quận chúa Vĩnh Xương quá nhanh, một cái tát thanh thúy vẫn rơi lên mặt Nam Cung Thủ. Nam Cung Thủ bị đánh mạnh đến mức phải quay đầu đi nơi khác, rung rung nhìn quận chúa Vĩnh Xương, "Quận chúa..."

"Đừng gọi tên bản quận chúa! Uổng công bản quận chúa còn thích ngươi... Ta lại ngu ngốc dẫn sói vào nhà, đúng là một tiện nhân dơ bẩn!" Quận chúa Vĩnh Xương mắng.

Nam Cung Thủ thống khổ che mặt, đôi mắt bị che ở dưới lòng bàn tay lại tràn đầy hận ý. Đúng là nàng lợi dụng quận chúa Vĩnh Xương đây, vậy thì sao? Ai bảo nàng ta ngu xuẩn. Lớn lên đã xấu lại còn thích tác quái! Nàng ta lại dám đánh nàng?!.. Nam Cung Thủ tức giận đến toàn thân phát run.

"Vĩnh Xương! Ai cho ngươi nói những câu ô ngôn uế ngữ này, còn không im ngay cho ta!" Tiêu Thiên Dạ lạnh lùng nói. Quận chúa Vĩnh Xương vẫn có chút kính sợ với vị vương huynh này, bị hân một quát một câu, khí thế liền giảm đi ba phần, trong lòng lại càng chán ghét Nam Cung Thủ không thôi. Cẩn môi ủy khuất nói: "Ta có nói sai gì đâu, rõ ràng là vương huynh ngươi có lỗi với tẩu tử, vì cái gì còn muốn quát ta?"

Tiêu Thiên Dạ nhìn về phía Nguyên thị, hiển nhiên là hy vọng Nguyên thị hạ cho hân một cái bậc thang. Nhưng mà Nguyên thị quả thật đã bị một màn này làm tổn thương tâm can, cắn môi quay đầu đi, làm như không nhìn thấy biểu hiện của Tiêu Thiên Dạ. Phần bụng có chút đau đớn làm cho nàng phải nhíu mày.

Thê tử của Tiêu Thiên Lạc tiếp thu ánh mắt của trượng phu, vội vàng đứng ra cười nói: "Nhị ca, nhị tẩu, nơi đây vẫn là Phật môn thanh tịnh, không thích hợp để xử lý những chuyện này, hay là chúng ta cứ trở về trước rồi hãy nói a. Còn có vị cô nương này... Nhị ca, có phải ngươi cũng nên cho người ta một cái công đạo hay không?" Nếu chỉ là một nữ tử son đã bình thường, làm ra loại chuyện này chỉ sợ là sống không được rồi. Nhưng mà Nam Cung Thủ lại không giống như vậy, nàng là nữ nhi của Nam Cung Hoài, ai cũng biết lý do mà Tiêu Thiên Dạ tìm tới nàng, sao lại có thể để cho nàng đi tìm chết đây?

Nhưng mà coi như là vậy, bọn hân vẫn muốn Tiêu Thiên Dạ nạp Nam Cung Thủ vào phủ, để chuyện tốt của hai người này sẽ truyền đi khắp nơi!

"Tiêu lang... Ta..." Nam Cung Thủ đứng dậy, nhút nhát e lệ nhìn thoáng qua Tiêu Thiên Dạ, lại nhìn về phía Nguyên thị đang đứng ở một bên, đột nhiên cắn răng, tiến lên quỳ xuống trước mặt Nguyên thị nói: "Vương phi, ta... Ta và điện hạ thật tâm yêu nhau, cầu vương phi thành toàn cho chúng ta."

"Tiện nhân!" Quận chúa Vĩnh Xương không nhận được nữa lại giờ tay lên, "Dừng tay!" Nguyên thị rút cuộc cũng mở miệng ngăn cản quận chúa Vĩnh Xương. Đờ tay nha hoàn, sắc mặt Nguyên thị tái nhợt, khẽ cúi đầu nhìn thiếu nữ xinh đẹp quỳ ở dưới chân. Rõ ràng là trượng phu của nàng, nhưng hiện tại nữ nhân này lại quỳ rạp xuống trước mặt nàng, cầu nàng thành toàn cho hai người bọn họ, đây là đạo lý gì?

Nhìn Nam Cung Thủ một lúc lâu, Nguyên thị mới chậm rãi nói: "Không thể tưởng tượng được... Sở quốc công một đời anh dũng, vậy mà lại có một nữ nhi như vậy."

Sắc mặt Nam Cung Thủ trắng nhợt, giống như vừa nghĩ ra chuyện gì đó không tốt.

Nguyên thị thân nhiên nói: "Ngươi đứng lên đi, không cần phải cầu ta."

"Vương phi..." Nam Cung Thủ âm thầm cắn răng, thần sắc trên mặt lại càng thêm nhu nhược, vô hại. Nếu như đã quyết định làm, tuyệt không thể bỏ dở nửa chừng. Nhớ tới tin tức nàng mới thu được mấy ngày hôm trước... Hoàng trưởng tôn đã bắt đầu nảy sinh ý niệm với Tả tam tiểu thư, nếu như phụ thân biết chuyện... Không, nàng nhất định phải gả cho Tiêu lang!

"Vương phi, cầu người thành toàn cho Thù nhi a."

Nguyên thị hồ hững nói: "Người không cần cầu xin, đã xảy ra chuyện như vậy, bản phi có đồng ý hay không thì có gì khác biệt? Trở về bản phi sẽ bẩm báo cho thái tử phi, thay vương gia làm chủ nạp người vào phủ."

Thần sắc của Nam Cung Thù có chút khó chịu, ngữ khí của Nguyên thị phảng phất coi nàng như những thị thiếp tiện tì khác. Tiêu Thiên Dạ cũng nhẹ nhàng thờ ra, hẳn đúng là có chút lo sợ Nguyên thị sẽ nháo lên. Tuy rằng mấy năm qua Nguyên thị đều thập phần hiền lành, nhưng mà nàng vẫn là nữ nhi của Ngạc quốc công, tính khí Ngạc quốc công nóng nảy ai ai cũng biết. Vạn nhất Nguyên thị nháo lên, chỉ sợ Ngạc quốc công sẽ đến gây phiền phức cho hắn.

"Vương phi, lần này là bản vương làm sai." Tiêu Thiên Dạ tiến lên một bước, chân thành mà nói.

Nguyên thị trừng mắt, thần sắc bình tĩnh. Sau lưng, Tiêu Thiên Lạc khinh thường hừ một tiếng, khiến sắc mặt Tiêu Thiên Dạ càng trầm hơn.

Nguyên thị lui về sau một bước, thần nhiên nói: "Vương gia, thiếp thân có chút không thoải mái, cáo lui trước."

"Ta đưa vương phi trở về."

"Không cần, vương gia vẫn nên tiễn Nam Cung cô nương trở về đi." Nguyên thị thần nhiên nói, nghiêng đầu nhìn những người đứng bên cạnh: "Vĩnh Xương, đệ muội, chúng ta trở về thôi."

Quận chúa Vĩnh Xương gật đầu, tiến lên đỡ tay Nguyên thị nói: "Tẩu tử, chúng ta trở về."

Đi ngang qua bên người Nam Cung Thù vẫn đang quỳ trên mặt đất, Nguyên thị ngừng lại, thần nhiên nói: "Nam Cung Hoài một đời anh dũng, không nghĩ tới lại có thể sinh ra một nữ nhi cam chịu làm thiếp, cũng không biết khi ông biết chuyện, trong lòng của ông sẽ có cảm tưởng gì?"

Nói xong, không thèm nhìn sắc mặt đột biến của Nam Cung Thù thêm lần nào nữa, phẩy tay áo bỏ đi. Nam Cung Thù ngẩng đầu nhìn thân ảnh Nguyên thị xa dần, ngón tay trắng nõn hoàn mỹ đâm thật sâu vào trong bùn đất.

Nàng không sai! Một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ giẫm tận chân mày ở dưới chân!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Một Trò Khô Hài

Editor + Betaer: Agehakun

Một đoàn người đột nhiên chạy đến rồi lại vội vã rời đi, chỉ còn lại hai người Nam Cung Thù và Tiêu Thiên Dạ ở đó, chẳng qua là không còn tình cảm lưu luyến quân quýt như vừa rồi nữa. Nam Cung Thù quỳ ở dưới đất, điềm đạm đáng yêu mà nhìn Tiêu Thiên Dạ, "Tiêu lang..." Tiêu Thiên Dạ thờ dài, đưa tay nâng Nam Cung Thù dậy, nói: "Để ta tiễn nàng trở về trước."

Nam Cung Thù vui đầu vào trong ngực Tiêu Thiên Dạ, hơi run lên, "Tiêu lang, ta sợ..."

Khi làm chuyện này thì không có cảm giác gì, đợi đến lúc sự tình vỡ lở thì mới biết sợ. Vốn dĩ hai người bọn họ không hề nghĩ chuyện ngày hôm nay lại bị nhiều người nhìn thấy như vậy, nếu phụ thân mà biết thì Nam Cung Thù quả thực không dám tưởng tượng khi nàng trở về phủ thì sẽ bị phạt như thế nào. Nam Cung Thù rất rõ ràng, phụ thân là người cực kỳ coi trọng mặt mũi, nếu như là... Rùng mình một cái, Nam Cung Thù run rẩy nắm chặt vạt áo của Tiêu Thiên Dạ.

"Đừng sợ, đừng sợ, chuyện ngày hôm nay là do ta không tốt, ta sẽ giải thích với Sở quốc công." Tiêu Thiên Dạ ôn nhu nói. Thực ra Tiêu Thiên Dạ cũng vô cùng ảo não, sao hắn lại có thể làm ra chuyện như vậy với Nam Cung Thù ngay tại lúc này? Nếu như không xử lý tốt, đừng nói là muốn Nam Cung Hoài trợ lực, chỉ sợ Nam Cung Hoài và Ngạc quốc công đều sẽ đi tìm hắn gây phiền phức.

"Đừng sợ, ta đưa nàng trở về trước. Nàng yên tâm, ngày mai ta sẽ lập tức đến phủ Sở quốc công cầu hôn."

Nghe vậy, Nam Cung Thù lập tức nín khóc, nở nụ cười, "Thật sao?"

"Ta đã lừa gạt nàng bao giờ chưa? Chúng ta đi thôi."

Nam Cung Thù gật đầu, dựa vào Tiêu Thiên Dạ, trong lòng tràn đầy vui mừng, nhẹ bước đi.

Phía sau tảng đá cạnh đầm nước, chỉ còn lại ba người ba mặt nhìn nhau nửa ngày cũng không nói gì. Một hồi lâu, Niệm Viễn mới niệm một tiếng Phật hiệu*, hỏi: "Thế tử, vị Việt quận vương kia đắc tội người khi nào vậy?" Vệ Quân Mạch nhủ mảy, "Không có, chỉ là nhìn hắn không vừa mắt."

(*Phật hiệu: Chính là câu “A di đà Phật” đó mọi người.)

"Thế tử hảo tâm cảnh*." Niệm Viễn khen.

(*Tâm cảnh: “Tâm” nội tâm, tinh thần, lý tưởng, ý tưởng; còn “cảnh” là cảnh quan, ngoại cảnh; nói chung là chỉ tư tưởng hay đại loại là gì đó, nó liên quan đến Phật pháp nên ta cũng không rõ cho lắm.)

"..." Hoàn toàn không rõ tên hòa thượng này đang tán thưởng cái gì.

Niệm Viễn nhìn sang Nam Cung Mặc, lại cười nói: "Tiêu tăng còn phải trở về Tổ Công Khóa, cáo từ trước."

Nam Cung Mặc cười yếu ớt, gật đầu nói: "Đại sư đi thông thả."

Niệm Viễn ôm cảm nhanh nhẹn đi xa, vẫn siêu phàm thoát tục như lúc đến, không hề nhìn ra nửa khắc đồng hồ trước hắn vừa mới chứng kiến một bức xuân cung đồ sống động.

"Vị Niệm Viễn đại sư này, rất có ý tứ a." Nhìn bóng lưng hắn xa dần, Nam Cung Mặc quay đầu cười nói với Vệ Quân Mạch. Vệ Quân Mạch thân nhiên nói: "Niệm Viễn là thiên tài Phật môn hiếm có, mười một tuổi biện bác lại chín vị cao tăng Phật môn, từ đó một lần thành danh. Hơn nữa cảm kỳ thư họa, thi từ khúc phú không gì không giỏi, không gì không biết, mười lăm tuổi danh dương thiên hạ, ba năm trước đây lại trở về chùa tiềm tu. Trong kinh thành có vô số quyền quý mời hắn đến giảng kinh mà không được, hắn cũng là huynh đệ kết nghĩa của Cửu Cửu."

"Lợi hại như vậy?" Lúc trước Nam Cung Mặc sống ở Đan Dương khá lâu, quả thật không hề biết trên thiên hạ lại xuất hiện một hòa thượng nổi danh như vậy. Mỗi lần sư huynh trở về cũng sẽ không giảng những thứ này cho nàng.

Vệ Quân Mạch gật đầu nói: "Thứ Niệm Viễn lợi hại nhất không phải là Phật pháp (giáo lý Phật giáo), cũng không phải là cảm kỳ thư họa."

"Vậy là cái gì?" Nam Cung Mặc hiếu kỳ,

Vệ Quân Mạch nhìn nàng một cái, thân nhiên nói: "Sách lược mắng người."

Nam Cung Mặc không khỏi giật mình, một tên hòa thượng... Học những thứ này thực sự ổn chứ?

Vệ Quân Mạch bình tĩnh nói: "Ta quen biết Niệm Viễn là vào sáu năm trước, khi phải phụng mệnh dẫn binh xuất chinh Nam Cương, tiêu diệt phản loạn. Cửu Cửu lo lắng nên mới âm thầm mời hắn tương trợ."

"..." Về sau tốt nhất là nên cách xa tên hòa thượng kia một chút...

Khi đoàn người trở lại kinh thành thì đã là xế chiều, Vệ Quân Mạch đưa Nam Cung Mặc đến cửa phủ Sở quốc công, xuống xe ngựa rồi nàng mới để ý thấy nhóm người Minh Cẩm Tri Thư đang ôm theo mấy chậu hoa mẫu đơn đi vào. Không khỏi nhíu mày nói: "Làm cái gì vậy?" Minh Cẩm bế một chậu hoa mẫu đơn tiến lên, cười nói: "Tiểu thư, đây là thế tử bảo bọn nô tỳ mang về trồng trong Ký Sương viện đấy. Gốc mẫu đơn xanh lục này người thấy có được không a?"

Đúng là nhìn rất đẹp, chỉ là so với hoa mẫu đơn xinh đẹp, thì cảm giác lần đầu tiên được tặng hoa này tựa hồ rất tốt.

Cười nhạt một tiếng, Nam Cung Mặc khua tay nói: "Đem vào đi, cẩn thận một chút."

Vệ Quân Mạch tỉ mỉ quan sát thần sắc Nam Cung Mặc, phát hiện nàng tựa hồ rất thích, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Lại nghĩ tới Mặc nhi nói nàng cũng không quá ưa thích hoa mẫu đơn, như vậy là nàng ưa thích hành động tặng hoa này của hắn sao? Vệ thế tử quyết định, sau này phải thường xuyên tặng hoa cho nàng a.

Cho nên, mặc dù Vệ thế tử là cổ nhân chính cống, tuy rằng trời sinh tính tình lạnh lùng gương mặt tẻ liệt, nhưng lại rất biết cách lấy lòng thế tử tương lai.

"Có muốn vào nhà ngồi một chút hay không?" Nam Cung Mặc hỏi.

Vệ Quân Mạch suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu. Lúc trước hắn không tìm thấy lý do thích hợp gì để tùy tiện đến thăm, nhưng hôm nay hôn kỳ của bọn họ đều đã được định đoạt rồi, đến bãi phóng nhạc phụ đại nhân một chút cũng là điều hợp tình hợp lý. Chỉ cần không gặp mặt một tháng trước lễ thành hôn theo đúng quy củ là được. Chỉ là hai người đều đã quên mất một chuyện, hôm nay Nam Cung gia "khả năng" sẽ xảy ra một vài chuyện xấu.

Thực ra cũng có thể coi là bọn họ không biết...

Sau khi vào phủ nàng mới phát hiện Nam Cung Thủ vẫn chưa về. Nam Cung Mặc cúi đầu suy nghĩ một chút, càng thêm xác định não của Nam Cung Thủ chắc chắn đã bị heo gặm mất rồi. Chắc là vừa nghe thấy lời hứa hẹn của Tiêu Thiên Dạ xong liền cảm thấy an toàn thoải mái, lại không hề nghĩ mình phải sớm về phủ bố trí một chút, ít nhất là phải thông báo cho Trịnh thị trước. Bất quá cũng có thể là Nam Cung Thủ không có ý định nói chuyện này cho Trịnh thị, dù sao sự tình một cô nương chưa xuất giá lần cùng một chỗ với nam nhân khác ở bên ngoài, đúng lúc bị chính thế tử vừa vặn bắt được, thật sự rất khó nói.

Mặc dù là tiểu tử tương lai, nhưng mà Vệ Quân Mạch vẫn là thế tử phủ Tĩnh Giang quận vương, nhi tử của công chúa Trường Bình, cho nên Nam Cung

Hoài bất buộc phải bảo Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy tự mình ra cửa nghênh đón, còn bản thân thì ngồi chờ ở trong đại sảnh.

Tuy rằng huynh đệ Nam Cung Tự đều đã gặp qua Vệ Quân Mạch, nhưng chính thức nói chuyện cùng muội phu tương lai này lại là lần đầu tiên. Nam Cung Tự còn có thể bình tĩnh, nhưng Nam Cung Huy thì không ngừng trừng mắt quan sát Vệ Quân Mạch trong suốt đường đi. Chỉ thấy Nam Cung Mặc cười cười nói nói với Vệ Quân Mạch, bộ dạng tự nhiên, vui vẻ cũng đủ biết hai người bọn họ có quan hệ vô cùng tốt. Lại nghĩ tới bộ dạng khách khí của muội muội khi nói chuyện với mình, trong lòng Nam Cung Huy càng thêm âm trầm, tinh thần phấn khởi ngày thường cũng ỉu xiu đi vài phần.

"Bái kiến Sở quốc công." Tiễn vào đại sảnh, Vệ Quân Mạch cung kính chấp tay hành lễ với Nam Cung Hoài, ngược lại là coi Trịnh thị ngồi ở bên cạnh trở thành không khí.

Nam Cung Hoài nhìn Vệ Quân Mạch thật lâu, gật đầu nói: "Thế tử đa lễ, ngồi đi."

Gả nữ nhi cho Vệ Quân Mạch, Nam Cung Hoài thực sự cảm thấy vô cùng áy náy. Chẳng qua là phần áy náy này lại không thể nào sánh bằng thanh danh của phủ Sở quốc công, thậm chí chỉ được Trịnh thị cùng Nam Cung Thủ coi là gió thoảng bên tai mà thôi. Lúc này lại nhìn Vệ Quân Mạch ngồi ở một bên, dung mạo tuấn mỹ xuất chúng, khí độ bất phàm, ngoại trừ thân thế ra thì quả nhiên là không gì có thể bắt bẻ được, áy náy trong lòng Nam Cung Hoài cũng bớt đi vài phần, ánh mắt nhìn Vệ Quân Mạch lại càng thêm ôn hòa, rộng lượng.

Trịnh thị nhìn đôi bích nhân đang ngồi trên ghế, trong lòng vô cùng khó chịu. Cứ mỗi lần nhìn thấy Nam Cung Mặc vui vẻ, Trịnh thị lại cảm thấy không được thoải mái. Mỗi khi trông thấy bộ dạng Nam Cung Mặc có bảy phần giống với Mạnh thị, Trịnh thị lại một thân không được tự nhiên. Mỗi lần đối diện với con mắt lãnh đạm trào phúng kia thì đều khiến cho nàng nhớ lại bộ dạng mười mấy năm trước của mình khi được gặp Mạnh thị lần đầu. Vì trong bụng nàng có cốt nhục của Nam Cung Hoài nên được hân mang về phủ, Mạnh thị vẫn im lặng ngồi ở vị trí chủ vị, nhìn nàng quý rập dưới đất, sau đó chậm rãi quay đầu đi chỗ khác. Dường như nàng chỉ là một hạt bụi nhỏ nhoi trên mặt đất, ngay cả việc liếc mắt nhìn cũng sợ con mắt bị ô uế. Quả nhiên, từ đó về sau Mạnh thị cũng không còn triệu kiến nàng nữa, mãi cho đến khi Mạnh thị chết ở Ký Sương viện.

"Hôm nay đại tiểu thư ra ngoài cùng Vệ thế tử sao? Tình cảm của đại tiểu thư và thế tử thật tốt, lão gia cũng có thể yên tâm rồi, người thấy có đúng không lão gia?" Trịnh thị cười nói.

Nam Cung Hoài gật đầu nói: "Mấy năm qua Mặc nhi phải chịu không ít khổ cực, thế tử phải đối xử tốt với nàng. Nếu ta biết Mặc nhi phải chịu ủy khuất gì, một người phụ thân như ta chắc chắn sẽ không để yên." Trịnh thị thiếu chút nữa tức giận đến lệch mặt, ý của nàng là muốn nhắc nhở Nam Cung Hoài, Nam Cung Mặc không biết tuân thủ quy củ trước hôn nhân, sớm tối gặp mặt nam tử ở bên ngoài, sao biết được Nam Cung Hoài lại lý giải thành như vậy.

Vệ Quân Mạch gật đầu nói: "Văn bồi ghi nhớ, nhất định sẽ không bạc đãi Vô Hà."

Nghe thấy hân gọi tên chữ của Nam Cung Mặc, Nam Cung Hoài khẽ giật mình, phục hồi tinh thần lại mới nhẹ gật đầu. Tên hân đặt thì bị nữ nhi cưỡng ép sửa lại, thời điểm nữ nhi cập kê hân cũng không được đặt tên chữ cho nàng, Nam Cung Hoài cảm thấy có vài phần thất lạc. Người khác thì lại không thể nào hiểu được cảm giác mất mát này của hân, Nam Cung Huy có chút tò mò mà hỏi thăm: "Mặc nhi, các người đến núi Tử Vân sao? Vừa rồi ta nhìn thấy mấy người Minh Cầm Trì Thụ ôm khá nhiều hoa mẫu đơn vào phủ?"

Nam Cung Mặc gật đầu, cười yếu ớt nói: "Đúng vậy, ta mới lên núi Tử Vân lần đầu, quả thật là một nơi tốt."

Trên mặt Trịnh thị có chút không được tự nhiên, nàng nhớ là hôm nay Thủ nhi cũng đi lên núi Tử Vân, chỉ là không biết bọn họ có chạm mặt nhau không a? Lại thấy thần sắc của Nam Cung Mặc và Vệ Quân Mạch vẫn như cũ, Trịnh thị mới hơi yên lòng một chút, chắc là không gặp được.

Vệ Quân Mạch nói: "Mặc nhi thập phần ưa thích cảnh trí trên núi Tử Vân, khi trở về ta sẽ bảo mẫu thân tu kiến một tòa biệt viện ở sau núi Tử Vân."

Nam Cung Huy có chút kinh hi mà nói: "Mặc nhi ưa thích núi Tử Vân sao? Cũng không biết núi Tử Vân này là của ai nữa, để nhị ca mua giúp người."

Nam Cung Mặc có chút bất đắc dĩ, nâng trán nói: "Nhị ca, chính người cũng không có bao nhiêu tiền cho nên đừng quan tâm tới những chuyện này. Chúng ta chỉ nói chơi như vậy thôi."

Nam Cung Huy mở trừng hai mắt nhìn nàng: Nhị ca có tiền. Tiền hân cảm về từ chỗ Trịnh thị Mặc nhi chỉ lấy một phần rất nhỏ, còn dư hân cũng không trả lại, vẫn có thể xây một tòa biệt viện cho Mặc nhi a.

Vệ Quân Mạch nhàn nhạt liếc qua chỗ Nam Cung Huy, ánh mắt có chút tối tăm phiền muộn. Chỉ là Nam Cung Huy còn đang cao hứng nên không hề phát giác được, vẫn cúi đầu tính xem mình có bao nhiêu ngân lượng dùng được. Nam Cung Mặc cũng lười đi quản, sản nghiệp trong tay Nam Cung Huy đều là của hàng, trừ phi bán toàn bộ cửa hàng kia đi, nếu không thì không thể xây dựng biệt viện được. Mà nàng chắc chắn sẽ không cho hân cơ hội bán đi cửa hàng đấy.

"Thế tử đối xử với đại tiểu thư thật tốt, đại tiểu thư thật có phúc." Trịnh thị căn vặn nói. Nam Cung Mặc cũng nhàn nhạt trả lời một câu, "Đa tạ Uyển phu nhân khen tặng."

Nam Cung Hoài hỏi một vài chuyện liên hoan đến việc chuẩn bị hôn sự trong phủ Tĩnh Giang quận vương, dường như bản thân vô cùng quan tâm đến nữ nhi. Vệ Quân Mạch đương nhiên biết rõ quan hệ phụ tử giữa Nam Cung Mặc và Nam Cung Hoài, chẳng qua Nam Cung Hoài vẫn là thân phụ của Nam Cung Mặc, quan hệ giữa phụ tử hai người không có phần cho phủ Tĩnh Giang quận vương quản, cho nên Vệ Quân Mạch cũng nghiêm túc trả lời câu hỏi của Nam Cung Hoài. Mặc dù phủ Tĩnh Giang quận vương vô cùng thờ ơ trước hôn sự của Vệ Quân Mạch, nhưng công chúa Trường Bình lại muốn phần cẩn thận chuẩn bị hôn sự cho nhi tử. Huống chi Vệ Quân Mạch và Nam Cung Mặc đều do hoàng thượng chỉ hôn, coi như là Tĩnh Giang quận vương có cảm thấy ghen ghét đi chăng nữa thì cũng không dám tùy tiện làm qua loa cho xong.

Mặc dù thần sắc của Vệ Quân Mạch vô cùng đậm đặc, nhưng mà khi nói chuyện lại hết sức thận trọng, trong lòng Nam Cung Hoài cũng nhiều thêm vài phần hảo cảm. Hắn xuất thân từ nông thôn, đi ra từ chiến trường. Đối với thân thể của Vệ Quân Mạch, hắn cũng không quá bận tâm, dù sao Vệ Quân Mạch cũng không phải là nhi tử của hắn. Nhưng mà đối với việc làm một người con rể thì Vệ Quân Mạch hiển nhiên là hơn hẳn Tiêu Thiên Dạ. Ngoài mặt Tiêu Thiên Dạ luôn luôn đồ ngon đồ ngọt Nam Cung Thủ, khiến nàng trầm mê đến đầu óc choáng váng, nhưng làm sao có thể lừa gạt được một vị khai quốc danh tướng, đa mưu trí như Nam Cung Hoài? Tiêu Thiên Dạ quả thật muốn kết hôn với Nam Cung Thủ, nhưng mà có tám phần trong đó là do coi trọng gia thế của Nam Cung gia, nếu hai phần còn lại là chân tình thì Nam Cung Thủ đúng là nên hạnh phúc cười trộm rồi.

Trái lại Vệ Quân Mạch, tuy rằng không am hiểu đồ ngon đồ ngọt lấy lòng người khác, nhưng mà những chuyện nên làm đều đã làm toàn bộ. Vô luận chuyện nhờ Yến Vương phi đưa Nam Cung Mặc đến dự yến hội ở Đan Dương, hay là sau khi trở về Kim Lăng lập tức đến hạ sinh lễ, lại đến chuyện phủ Tỉnh Giang quận vương chuẩn bị toàn bộ hôn sự, tất cả đều nói rõ Vệ Quân Mạch vô cùng đề ý đến vị thế tử sắp đại hôn này.

Nam Cung Hoài cùng Vệ Quân Mạch nói chuyện thập phần cao hứng, Trịnh thị ngồi một bên nghe xong lại âm thầm mắng tởn hơi thừa lời. Dựa vào cái gì mà Nam Cung Mặc còn chưa về nhà chồng lại có thể được công chúa Trường Bình và Vệ Quân Mạch coi trọng như thế? Nhưng vừa nghĩ tới ái nữ nhà mình, tâm tình Trịnh thị lại khá hơn một chút, coi như là coi trọng hơn nữa thì đã sao? Bất quá cũng chỉ là một quận vương thế tử không được sủng ái, thân phận mơ hồ mà thôi, đợi đến lúc Thủ nhi gả vào phủ hoàng trường tôn...

"Khởi bẩm lão gia, Ngạc quốc công đến." Ngoài cửa, quản gia vội chạy đến bẩm báo. Ngồi dưới, Nam Cung Mặc cùng Vệ Quân Mạch liếc nhìn nhau, sắc mặt vẫn bình thản như chưa từng có chuyện gì phát sinh.

Nam Cung Hoài khẽ giật mình, không khỏi có chút chột dạ mà đứng lên. Ngạc quốc công Nguyên Xuân cũng là một trong những mãnh tướng đặc lực nhất dưới trướng hoàng thượng giống như hắn, nhưng tuổi của Ngạc quốc công lại lớn hơn hắn một chút. Tuy rằng giữa hai người không tính là sinh tử chi giao, nhưng mà quan hệ coi là khá tốt. Chỉ là từ khi Nam Cung Thủ phát sinh quan hệ với Hoàng trường tôn, mỗi lần Nam Cung Hoài gặp mặt Ngạc quốc công thì đều cảm thấy chột dạ. Bất kể một ai trong bọn họ cũng sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu khi biết nữ nhi của mình phải hầu chung một chồng với nữ nhi đối phương đấy. Chuyện này không chỉ liên quan đến thanh danh, mà còn liên quan đến lợi ích phân chia cuối cùng. Nhưng mà Nam Cung Thủ lại tiền trạm hậu tẩu (chém trước tẩu sau), cho dù Nam Cung Hoài có tức chết đi chăng nữa thì cũng không thể làm gì được. Hôm nay nghe thấy Ngạc quốc công đột nhiên đến thăm, trong lòng đầu tiên là nhảy dựng, ai cũng biết tính cách của Nguyên Xuân không hề dễ chịu giống như tên của hắn.

Còn chưa kịp đứng dậy đón người, Ngạc quốc công đã hùng hổ bước đến. Đi đầu là Ngạc quốc công đã gần sáu mươi tuổi, sau lưng còn có Ngạc quốc công thế tử đi theo, gương mặt hai người đều vô cùng bất mãn quan sát mọi người. Thấy thế, trong lòng Nam Cung Hoài lập tức lộp bộp mấy cái.

Ngạc quốc công nhìn lướt qua mọi người ở đây, ánh mắt dừng lại trên người Vệ Quân Mạch cùng Nam Cung Mặc một chút, sắc mặt tri hoãn, "Vệ thế tử cũng ở đây?"

Vệ Quân Mạch nhàn nhạt gật đầu, nói: "Bái kiến Ngạc quốc công."

Ngạc quốc công nói: "Thế tử đa lễ, lão phu tùy tiện đến đây, quấy rầy đến thế tử?" Ngạc quốc công cũng biết phủ Tỉnh Giang quận vương sắp kết thông gia với phủ Sở quốc công, chẳng qua là không nghĩ tới lúc này lại gặp được Vệ Quân Mạch ở phủ Sở quốc công. Vì vậy chuyện này lại có chút phiền phức, nếu là phủ Tỉnh Giang quận vương theo phe của phủ Sở quốc công... Nghĩ đến đây, ánh mắt Ngạc quốc công nhìn Vệ Quân Mạch cũng có chút bất thiện rồi.

"Ngạc quốc công đại giá quang lâm, về vang cho Nam Cung gia chúng ta, sao có thể nói quấy rầy được." Thấy Vệ Quân Mạch không nói gì, Nam Cung Mặc lập tức mở miệng nói trước. Thanh âm của Nam Cung Mặc vừa vang lên, đám người Nam Cung Hoài cũng phục hồi tinh thần lại, Nam Cung Hoài cười nói: "Mặc nhi nói đúng, mời Ngạc quốc công ngồi."

Ngạc quốc công liếc nhìn Nam Cung Mặc, nghiêng đầu hỏi: "Đây là vị đại cô nương kia của nhà các người?"

Nam Cung Hoài gật đầu nói: "Đúng vậy, Mặc nhi, còn không mau thỉnh an Ngạc quốc công."

Nam Cung Mặc đứng dậy, thông dong chấp tay hành lễ, cười nói: "Vãn bối bái kiến Ngạc quốc công."

Ngạc quốc công có chút kinh ngạc mà đánh giá Nam Cung Mặc, cười nói: "Nha đầu người có chút ý tứ." Dừng một chút, quay đầu nói với Nam Cung Hoài: "Thật sự còn tốt hơn nhi nha đầu nhà ngươi nhiều!" Gương mặt Nam Cung Hoài lập tức trầm xuống, quả nhiên là bởi vì Thủ nhi. Lạnh lùng liếc Trịnh thị một cái, Trịnh thị chỉ biết cúi đầu không dám nhiều lời.

Khách và chủ cùng ngồi xuống, Nam Cung Hoài cẩn thận đánh giá thần sắc của Ngạc quốc công một chút, không đổi sắc mặt, mở miệng nói: "Ngạc quốc công rảnh rồi đến phủ ta là có chuyện gì sao?"

Sắc mặt Ngạc quốc công trầm xuống, hừ nhẹ một tiếng nói: "Người còn không biết xấu hổ mà hỏi ta sao?! Đều là nhờ chuyện tốt của vị nhị tiểu thư nhà ngươi!" Tuổi của Ngạc quốc công lớn hơn Nam Cung Hoài một chút, hai người lại có địa vị tương đối, cho nên khi bọn họ nói chuyện cũng khá là khách khí với nhau. Nhưng hiện giờ Ngạc quốc công lại quở trách hắn một hồi ở trước mặt Vệ Quân Mạch, hiển nhiên là không hề có ý muốn giữ lại thể diện cho Nam Cung Hoài.

Sắc mặt Nam Cung Hoài có chút cứng ngắc, hít sâu một hơi nói: "Có chuyện gì thì từ từ nói. Không biết tiểu nữ đã chọn quốc công khi nào?"

Ngạc quốc công hừ lạnh một tiếng, nói: "Lão phu không muốn nhắc đến mấy chuyện này! Lão đại, ngươi nói!"

Ngạc quốc công thế từ đứng ở sau lưng phụ thân đứng là có chút ít bất đắc dĩ, nhưng mà nghĩ đến muội tử nhà mình vừa bị ủy khuất, đáy mắt cũng không khỏi dâng lên tia lửa giận. Lập tức kể lại toàn bộ chuyện đã xảy ra ở Đại Quang Minh tự, cuối cùng còn cười lạnh nói: "Làm ra loại chuyện dơ bẩn như vậy ở nơi Phật môn thanh tịnh, hay cho một tiếng danh môn thực nữ!"

"Đùng!" Gương mặt Nam Cung Hoài xanh mét, "Nghịch nữ! Tự nhi, đi mang nghịch nữ kia về đây cho ta!"

Sắc mặt Nam Cung Tự ngưng trọng, trầm mặc đứng lên, nói: "Vâng, phụ thân." Nam Cung Huy nhìn đại ca một chút, lại nhìn phụ thân tức giận đến không thở nổi, quyết định rời đi, nháy mắt với Nam Cung Mặc một cái, nói: "Phụ thân, ta cùng đi với đại ca."

Hai huynh đệ không dám trì hoãn, vội vàng ra cửa.

Trong đại sảnh Ngạc quốc công khinh thường quan sát gương mặt tràn đầy nộ khí của Nam Cung Hoài, người chính thức nên tức giận là hắn, có được hay không? Vừa mới nghe tin nữ nhi ra ngoài thấp hươu nhưng cuối cùng lại bị đuổi về phủ Việt quận vương, Ngạc quốc công thiếu chút nữa là đốt sạch toàn bộ phủ đệ. Nam Cung Hoài đây là ý gì? Để nữ nhi của mình đi thông đồng với Việt quận vương trong thời điểm đó, là muốn tức chết nữ nhi của hắn rồi treo lên vị trí chính thất sao? Khá lắm!

Trong đại sảnh có chút yên lặng, Vệ Quân Mạch ngồi ở một bên uống trà, dường như không hề cảm nhận được sự lúng túng và phẫn nộ của Nam Cung Hoài. Nam Cung Mặc cũng trầm mặc ngồi ở một bên, thần sắc bình tĩnh làm cho người ta không thể nhìn ra nàng đang suy nghĩ chuyện gì. Sau khi Ngạc quốc công phát tác xong một luồng lửa giận, lúc này lại có vài phần hào hứng, có chút hăng hái mà đánh giá Nam Cung Mặc nói: "Nam Cung nha đầu, trước đây ngươi sống ở Đan Dương?"

Nam Cung Mặc đặt chén trà xuống, khẽ gật đầu nói: "Hồi quốc công, đúng vậy."

Ngạc quốc công gật gù đầu, "Cử chỉ hào phóng trang nhã, vừa nhìn đã biết ngươi được dạy dỗ rất tốt. Có thể thấy được, giáo dưỡng là một chuyện trọng yếu cỡ nào. Mấy tên tiểu tử cùng nha đầu trong phủ lão phu đều giao cho phu nhân dạy bảo, tuy rằng không thể thành tài, nhưng ngược lại đều có quy củ." Trên đời này, có người sùng thiếp diệt thê, nhưng cũng có người tình thâm ý trọng, sinh tử không rời đây. Ngạc quốc công và phu nhân thành hôn từ rất sớm, tuy rằng không được coi là kiếm hiệp tình thâm, nhưng Ngạc quốc công là người quang minh lỗi lạc. Cho dù đã được phát đạt thành tài nhưng vẫn đặc biệt tôn trọng chính thê. Tuy rằng trong phủ cũng có hai phòng tiểu thiếp, nhưng mà những tiểu thiếp xinh đẹp vẫn vô cùng cung kính với một người xuất thân hương dã như Ngạc quốc công phu nhân đây.

Nam Cung Mặc cười nhạt, "Quốc công quá khen, văn bối may mắn được bá kiến Nguyên vương phi một lần, vương phi đoan trang ung dung, làm sao văn bối có thể vượt qua nàng được."

Lời tăng bốc không nhẹ không nặng này khiến Ngạc quốc công hết sức thoải mái, hắn đương nhiên biết dung mạo nữ nhi nhà mình không phải tuyệt sắc, nhưng mà đã làm cha thì ai cũng thích được nghe người khác khích lệ nữ nhi của mình. Vô luận là nha đầu trước mắt này thật tâm hay giả ý, nhưng mà nàng có thể làm cho một lão nhân như hắn không thể nhìn ra thật giả thì đã đủ rồi. Mắt nhìn sang Nam Cung Hoài đang ngồi bên cạnh, có một nữ nhi tốt như vậy, hết lần này tới lần khác lại đi sùng ái một nữ nhi không biết xấu hổ do tiểu thiếp sinh trưởng, liệu có phải do năm đó đầu óc của Nam Cung Hoài bị man nhân Bắc Nguyên dùng Đại Thiết Chùy đập vào rồi à?

Lúc này cũng đã chạng vạng tối, Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy ra ngoài tìm người hiển nhiên là thập phần thuận lợi, mọi người mới vừa mới đòi trà một lần, Nam Cung Thủ cũng đã trở về. Bất quá, cùng Nam Cung Thủ trở về còn có Hoàng trưởng tôn Tiêu Thiên Dạ. Vừa nhìn thấy Tiêu Thiên Dạ xuất hiện, trong lòng Nam Cung Hoài thầm kêu một tiếng không tốt. Quả nhiên, Nam Cung Hoài còn chưa kịp phản ứng, Ngạc quốc công đã nhảy dựng lên, nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên Dạ, nhàn nhạt hỏi: "Việt quận vương, tại sao ngươi lại ở đây?"

Sắc mặt Tiêu Thiên Dạ cũng lập tức biến đổi, nghiêng đầu nhìn Nam Cung Tự. Nam Cung Tự trừng mắt, dường như không hề phát hiện ánh mắt của hắn, ngược lại là Nam Cung Huy sờ sờ lên mũi, giải thích nói: "Chuyện này... Tình thế nhất thời cấp bách nên đã quên nói, Ngạc quốc công cũng thế tử cũng ở đây."

Tình thế cấp bách cái rắm! Hoàng trưởng tôn ngày thường tao nhã là thế nhưng trong lòng cũng không nhịn được mà thầm mắng. Quả thực hắn đã bị hai huynh đệ Nam Cung Tự cùng Nam Cung Huy ném vào hố thăm rồi, nhưng mà Tiêu Thiên Dạ cũng không hoàn toàn cho rằng tất cả đều do huynh đệ Nam Cung Tự lập bày, ngược lại là cho rằng đây là ý tứ của Nam Cung Hoài, vì muốn ép buộc hắn phải tỏ rõ thái độ ở trước mặt Ngạc quốc công. Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Thiên Dạ cũng có chút ghen khuất. Lại nhìn... Nam Cung Mặc cùng Vệ Quân Mạch mặc dù bận bịu nhưng vẫn ung dung ngồi ở một bên, sắc mặt Tiêu Thiên Dạ lại càng thêm khó coi.

"Nhạc phụ đại nhân." Tiêu Thiên Dạ vẫn phải thành thành thật thật tiến lên chào hỏi. Mặc dù hắn là Hoàng trưởng tôn, là Việt quận vương. Nhưng mà luận quyền cao chức trọng ở trước mặt Hoàng tổ phụ, thì dù hắn có thúc ngựa cũng không đuổi kịp Ngạc quốc công. Sờ lên cánh mũi, chịu đựng lúng túng, Tiêu Thiên Dạ chỉ đành phải nói: "Ta đưa Nam Cung tiểu thư trở về."

Ngạc quốc công cười lạnh một tiếng nói: "Nam Cung tiểu thư có thân phận gì? Cần ngươi phải đưa về?"

Rốt cuộc thì Tiêu Thiên Dạ vẫn là hoàng tử hoàng tôn, nhưng lại bị Ngạc quốc công chất vấn không chút khách khí như thế, trong lòng cũng có vài phần không vui đấy. Phần không vui đó đều đã chuyển hết lên người Việt quận vương phi Nguyên thị. Bình thường nàng là một người hiểu chuyện, không nghĩ tới vừa trở về lại nói chuyện này cho Ngạc quốc công.

"Cũng thông báo cho nhạc phụ đại nhân một chút, tiểu tể cùng vương phi đã bàn bạc xong rồi, đợi Nam Cung đại tiểu thư thành hôn xong, sẽ lấy nhị tiểu thư vào phủ làm trắc phi." Bị nhạc phụ đại nhân không nể mặt, ngữ khí của Tiêu Thiên Dạ cũng có chút cứng ngắc.

Nhưng Ngạc quốc công lại không có ý định nể tình, khinh thường mà cười nhạo, nói: "Nạp thiếp thì cứ nói là nạp thiếp, còn nói cái gì mà lấy vào phủ?"

Quận vương thật sự đã thương lượng với vương phi sao? Chẳng lẽ không phải là bởi vì các người cầu thả một chỗ, bị nàng bắt gặp, vương phi không thể không đáp ứng?"

"Ngạc quốc công!" Nam Cung Hoài đen mặt.

Ngạc quốc công cười lạnh nói: "Nữ nhi của Sở quốc công nguyên ý đến hầu hạ nữ nhi của ta, lão phu sao lại không vui được? Bất quá... Trắc phi sao? Các người mơ tưởng!"

Tiêu Thiên Dạ có chút đau đầu, vuốt vuốt mi tâm nói: "Ý của nhạc phụ đại nhân là?"

Ngạc quốc công nói: "Một nữ nhân không biết xấu hổ như vậy mà cũng xứng đáng làm trắc phi sao? Trắc phi mặc dù là thiếp, nhưng cũng được coi là quý thiếp. Muốn làm thì phải xem có xứng hay không! Lão phu vừa nhìn đã biết Nam Cung Thù này chỉ xứng với một chữ tiện." Lời này vô cùng ác độc, ý của Ngạc quốc công chính là muốn Nam Cung Thù phải làm tiểu thiếp. Mặc dù, thân phận cùng gia thế của Nam Cung Thù không kém Nguyên thị là bao, dung mạo lại càng xinh đẹp hơn Nguyên thị. Nếu là cho là nàng làm trắc phi, chắc chắn sẽ uy hiếp đến địa vị của Nguyên thị. Nhưng mà nếu như là thị thiếp mà nói, sẽ không thể tạo ra uy hiếp gì rồi, người ngoài nhìn vào cũng chỉ biết nói nữ nhi của Nam Cung gia đắm mình, đắm đuối vô si.

"Người nói vậy!" Trịnh thị rốt cuộc không nhịn được mà thét to: "Làm sao Thù nhi có thể làm thiếp? Thù nhi là thiên kim tiểu thư của phủ Sở quốc công, coi như là làm trắc phi... Cũng đã ủy khuất nàng."

Ngạc quốc công liếc mắt, khinh thường nói: "Vậy người muốn thế nào? Muốn nữ nhi của ta đem vị trí vương phi tặng cho nàng? Nàng xứng sao? Bằng không thì, chúng ta đến trước mặt hoàng thượng đi, háo hão nói chuyện?"

"Nhạc phụ." Tiêu Thiên Dạ vội vàng trấn an Ngạc quốc công, nói, "Nhạc phụ bớt giận, chuyện này là do tiểu tể giải quyết không được chu toàn, chúng ta cứ ngồi xuống rồi từ từ nói." Nếu chuyện này mà giải quyết không tốt, hẳn cưới Nam Cung Thù về, chẳng những không có phần lợi, chỉ sợ phủ Sở quốc công cùng phủ Ngạc quốc công sẽ lập tức trở mặt.

Ngạc quốc công nhíu mày lên, nhân nhạ liếc nhìn Nam Cung Thù đang đứng ở bên người Tiêu Thiên Dạ, quay người lại ngồi xuống ghế.

"Nghịch nữ! Người quỳ xuống cho ta!" Nam Cung Hoài trừng mắt với Nam Cung Thù, nghiêm nghị quát.

Nam Cung Thù sợ tới mức trong lòng run lên, bịch một tiếng liền quỳ rạp xuống đất.

Nam Cung Hoài nhìn chằm chằm vào nàng, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Là ai dạy người làm ra loại chuyện không biết xấu hổ này?"

Nam Cung Thù roi lệ, nức nở nghẹn ngào mà nói: "Phụ thân, nữ nhi biết sai rồi. Nữ nhi và Hoàng trưởng tôn là tình đầu ý hợp, cầu phụ thân thành toàn."

"Nghịch nữ! Nghịch nữ!"

Nam Cung Thù liền quay sang phía Ngạc quốc công, nói: "Ngạc quốc công, cầu người thành toàn cho ta và Hoàng trưởng tôn a. Thù nhi nhất định sẽ cảm động và nhớ nhung đại ân đại đức của Ngạc quốc công, sau khi vào phủ nhất định sẽ hảo hảo chung sống với Nguyên tỷ tỷ."

"Người đừng quỳ trước mặt lão phu." Âm thanh của Ngạc quốc công vô cùng lạnh lùng, nói: "Có vào được phủ hay không thì cũng là chuyện của Hoàng trưởng tôn, không có quan hệ với lão phu, lão phu ta chỉ muốn lấy lại công bằng cho nữ nhi mà thôi!"

Nam Cung Hoài thở dài, nói: "Ngạc quốc công, chuyện này đều là do nghiệt nữ nhà ta không đúng. Phủ Ngạc quốc công muốn bồi thường thứ gì, Nam Cung Hoài nhất định sẽ không chối từ." Đứng sau lưng của Ngạc quốc công, Ngạc quốc công thể từ lạnh lùng cười nói: "Sở quốc công, Nguyên gia chúng ta vẫn đủ ăn đủ mặc, không bán nữ nhi." Trong lòng Nam Cung Hoài vô cùng khó chịu, cố gắng chịu đựng tức giận, về mặt ôn hòa nói: "Quốc công cùng thể từ hiểu lầm rồi, Nam Cung Hoài không hề có ý này."

Ngạc quốc công nói: "Không có thì tốt. Lão phu chỉ nói một câu, nếu Nam Cung Thù muốn vào phủ Việt quận vương, cũng được. Chỉ cần lấy thân phận là tiểu thiếp vào cửa, chúng ta sẽ không ngăn cản nàng."

"Không có khả năng!" Nam Cung Hoài lập tức cự tuyệt, dù hắn có phải nuôi dưỡng Nam Cung Thù cả đời thì cũng không bao giờ để nàng đi làm thị thiếp cho Tiêu Thiên Dạ.

"Vậy cũng không cần phải nói thêm gì nữa rồi!" Ngạc quốc công không khách khí chút nào liền đặt chén trà lên bàn.

Nam Cung Thù quỳ trên mặt đất, trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi, cho nên cũng không dám mở miệng nói chuyện. Nàng biết rõ trắc phi cùng thị thiếp có bao nhiêu phần khác biệt, mặc dù đều là thiếp, nhưng mà tiện thiếp cùng quý thiếp cũng có khác biệt giống như tiểu thiếp cùng nha đầu thông phòng trong nhà bình thường. Đến lúc đó đừng nói là nàng không thể nuôi dưỡng hài tử, ngay cả đồ cưới của mình cũng không được nắm giữ. Tiện thiếp chẳng khác nào nói là hạ nhân của phủ Việt quận vương, ngoại trừ nữ tử thanh lâu thì cho dù là nữ nhân bình thường, chỉ cần có gia thế trong sạch thì đều sẽ được thân phận lương thiếp. Một khi đã thành tiện thiếp, tương lai vô luận nàng có bò lên cao, thì đó cũng sẽ mãi là vết nhơ cả đời nàng cũng không rửa sạch.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí lại càng ngắc thêm lần nữa. Trịnh thị nhìn mọi người một chút, mạnh mẽ đối diện với áp lực, mở miệng nói: "Ngạc quốc công, trong chuyện này coi như là Thù nhi có sai, nhưng nàng rốt cuộc vẫn là thiên kim tiểu thư của phủ Sở quốc công. Người làm như thế, mặt mũi của phủ Sở quốc công biết đặt ở đâu?"

"Người là ai? Cũng dám nói chuyện ở trước mặt lão phu?" Ngạc quốc công căn bản không thêm cho Trịnh thị mặt mũi, hừ nhẹ một tiếng chỉ vào Nam Cung Mặc nói: "Mặt mũi của phủ Sở quốc công chỉ cần nha đầu này chống đỡ là đủ rồi, một thứ nữ như nàng thì cần gì mặt mũi? Huống chi, nếu nàng có sĩ diện thì đã không thông đồng nam nhân ở một nơi phật môn thanh tịnh như vậy!" Nam Cung Mặc ngẩng đầu, có chút vô tội nhìn qua Ngạc quốc công: Chuyện này đâu có liên quan tới ta a?

Trịnh thị ôm hận trừng mắt nhìn Nam Cung Mặc, cắn răng nói: "Không được, Thù nhi không thể làm tiểu thiếp." Ngẩng đầu nhìn Tiêu Thiên Dạ, hiển nhiên là muốn hắn nói chuyện. Tiêu Thiên Dạ bị kẹp ở giữa Ngạc quốc công cùng Sở quốc công, cảm thấy vô cùng khó xử, nhưng mà việc đã đến mức này, dù không muốn nói lời nào thì cũng không thể được. Hừ nhẹ một tiếng, Tiêu Thiên Dạ nói: "Nhạc phụ, việc này đều là do tiểu tể không đúng, hay là chúng ta hãy bàn bạc kỹ hơn a."

"Làm như vậy có cái gì không đúng?" Ngạc quốc công chưa từng cảm thấy người con rể này lại chướng mắt như bây giờ. Hắn cho là mọi người đều không biết hắn có chủ ý gì hay sao? Ngạc quốc công cũng không phải là trái hồng mềm mại người tùy tiện nấn bóp!

Nam Cung Hoài cũng có chút đau đầu, nếu Ngạc quốc công vẫn sống chết không chịu buông tha, thì Sở quốc công hẳn cũng đừng mơ có thể đưa nữ nhi vào phủ Việt quận vương làm trắc phi. Lại nhìn bộ dạng do dự của Tiêu Thiên Dạ, trong lòng càng thêm phiền muộn, cắn răng nói: "Tóm lại, Nam Cung Thù tuyệt đối không thể làm thiếp, cùng lắm thì phủ Sở quốc công ta sẽ nuôi dưỡng nàng cả đời! Tự nhi, mang muội muội của ngươi xuống dưới!"

"Phụ thân..." Nam Cung Thù ủy khuất kêu lên một tiếng, dường như điều Nam Cung Hoài vừa nói sẽ lấy mất mạng của nàng vậy.

Nam Cung Tự trầm mặt tiến lên, kéo Nam Cung Thù đi, nói: "Trở về."

Nam Cung Thù sao có thể nghe theo, đưa tay giữ lấy ống tay áo của Tiêu Thiên Dạ không chịu buông, "Tiêu lang... Tiêu lang ta sợ, Tiêu lang... Cứu cứu ta."

Mặt của Nam Cung Hoài cùng Ngạc quốc công đều đen kịt lại.

Chẳng lẽ người phụ thân như hắn sẽ lấy mất mạng của nàng sao? Hay là phủ Sở quốc công là nơi đầm rồng hang hổ gì?

Ở trước mặt nhiều người như vậy lại dám cầu cứu Tiêu Thiên Dạ, thật sự là không biết thẹn!

Làm sao Nam Cung Tự có thể bình tĩnh để nàng gây rối vô cớ, gờ tay lên, không chút do dự mà đập vào gáy của Nam Cung Thù một cái, khiến nàng hôn mê bất tỉnh, tiện tay giao cho Nam Cung Huy đang đứng sau lưng, "Mang đi." Nam Cung Huy gật đầu, nâng Nam Cung Thù dậy, liền đi ra ngoài.

"Nam Cung Tự!" Trịnh thị thét lên, "Người làm gì Thù nhi thế hả?"

Sắc mặt của Nam Cung Tự vẫn bình tĩnh không có gợn sóng, thản nhiên nói: "Mẫu thân yên tâm, Thù nhi chỉ là ngã xỉu tạm thời mà thôi."

Nam Cung Hoài bất mãn liếc Trịnh thị, hẳn hết sức hài lòng với hành động này của Nam Cung Tự.

Giải quyết xong Nam Cung Thù, lúc này Nam Cung Hoài mới nhìn về phía Tiêu Thiên Dạ cùng đám người Ngạc quốc công, nghiêm mặt nói: "Là phủ Sở quốc công ta không biết cách dạy nữ nhi, Ngạc quốc công cùng Việt quận vương cũng không cần phải khó xử. Ngày mai ta sẽ đem nghiệt nữ này vào chùa cắt tóc xuất gia!" Trong lòng Tiêu Thiên Dạ cả kinh, hẳn phi biết bao tâm tư mới lôi kéo được Nam Cung gia, nếu thật là để Nam Cung Thù bị đưa đi cắt tóc xuất gia, như vậy đã triệt để đắc tội với Nam Cung Hoài.

Ngạc quốc công khinh thường, "Tốt nhất nữ nhi kia của ngươi đừng có không biết tôn trọng Phật Tổ giống như hôm nay. Chỉ sợ đến lúc đó sẽ..." Ngạc quốc công thế từ lập tức kéo ông một cái, có chút lúng túng cười cười với Nam Cung Mặc. Phụ hắn cái gì cũng tốt, chỉ là một khi đã tức giận thì không thể che miệng, chỉ là tốt xấu gì thì vẫn còn có một cô nương ở đây. Ngạc quốc công bất mãn trừng mắt nhìn nhi tử, nhưng cũng không nói thêm cái gì nữa.

Tiêu Thiên Dạ thở dài, đột nhiên vén vạt áo quỳ xuống trước mặt Nam Cung Hoài cùng Ngạc quốc công. Tất cả mọi người lập tức giật mình, Nam Cung Hoài cùng Ngạc quốc công vội vàng đứng dậy tránh ra. Bọn hắn ép buộc Tiêu Thiên Dạ, răn dạy vài câu còn dễ nói, xem như trưởng bối dạy bảo văn bối. Nhưng mà nếu để cho Tiêu Thiên Dạ quỳ xuống trước mặt bọn hắn, bọn hắn quả thật không thể chịu nổi. Dù sao, vị này chính là Hoàng trưởng tôn danh chính ngôn thuận. Nếu để cho hoàng thượng biết được... Hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

"Hoàng trưởng tôn làm cái gì vậy? Còn không mau đứng lên." Nam Cung Hoài nói.

Nam Cung Tự cùng Ngạc quốc công thế từ vội vàng chạy đến đỡ Tiêu Thiên Dạ đứng lên. Tiêu Thiên Dạ trầm giọng nói: "Chuyện ngày hôm nay, hết thấy đều là Thiên Dạ không đúng. Thiên Dạ phụ vương phi, lại làm xấu thanh danh của Thù nhi. Cầu nhạc phụ đại nhân cùng Sở quốc công thứ lỗi."

Ngạc quốc công cắn răng, hẳn đương nhiên biết Tiêu Thiên Dạ đang muốn tạo áp lực cho mình. Một vị Hoàng trưởng tôn như hắn cũng đã phải quỳ xuống cầu xin tha thứ, nếu là mình lại cứng đầu không chịu bỏ qua thì không khỏi lộ ra lòng dạ hẹp hòi rồi. Nhưng mà, nếu là cứ buông tha như vậy thì phủ Ngạc quốc công làm sao có thể nuốt trôi phần tức này. Trong nháy mắt, Ngạc quốc công nghiêng mặt thản nhiên nói: "Việt quận vương nói quá lời, lão thần không dám đương nổi."

Nam Cung Hoài trừng mắt, nói: "Chuyện này đều là do phủ Sở quốc công quản giáo không nghiêm, mời Việt quận vương về cho."

Tiêu Thiên Dạ là người thông minh, nhưng mà Nam Cung Hoài cùng Ngạc quốc công cũng không phải người ngốc. Bất quá chỉ trong nháy mắt, người khó xử nhất vẫn là Tiêu Thiên Dạ.

Tiêu Thiên Dạ âm thầm cắn răng, ngẩng đầu nhìn Vệ Quân Mạch cùng Nam Cung Mặc đang ngồi ở một bên. Nam Cung Mặc cúi đầu xuống, bình tĩnh mà uống trà. Đường như bản thân chưa từng nhìn thấy chuyện gì xảy ra. Vệ Quân Mạch thân nhiên nói: "Việt quận vương, vô luận là nạp thiếp hay là nạp trắc phi, không phải đều cần thương lượng một chút với thái tử điện hạ cùng thái tử phi sao?"

Nghe vậy, ánh mắt của Tiêu Thiên Dạ sáng lên, trong lòng lập tức có chủ ý.

"Chuyện ngày hôm nay xảy ra quá đường đột, kính xin nhạc phụ đại nhân cùng Sở quốc công thứ lỗi. Thiên Dạ nhất định sẽ cho hai vị một lời giải thích rõ ràng."

Ngạc quốc công hừ nhẹ một tiếng, không nói thêm gì nữa, chẳng qua là hơi liếc mắt nhìn sang chỗ Vệ Quân Mạch. Ngược lại là trong mắt Nam Cung Hoài lại nhiều thêm vài phần vui mừng, có thái tử điện hạ cùng thái tử phi ra mặt nói chuyện, Ngạc quốc công cũng sẽ phải cho hắn vài phần mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Gia Pháp Hầu Hạ, Phong Nguyệt Diễm Văn*

(*Diễm văn: Lời đồn hoa mỹ.)

Editor + Betaer: Agehakun

Cuối cùng Ngạc quốc công và Nam Cung Hoài cũng bình tĩnh trở lại, Tiêu Thiên Dạ âm thầm lau mồ hôi, quyết định cáo từ Nam Cung Hoài, "Trong phủ còn có chuyện quan trọng, không dám quấy rầy phủ Sở quốc công nữa. Bốn vương cáo từ." Nam Cung Hoài cũng không rảnh giữ hấn lại, gật đầu nói: "Không tiễn."

Tuy rằng con giận của Ngạc quốc công vẫn còn chưa tiêu hết, nhưng mà Tiêu Thiên Dạ cũng đã rời đi, nên cho dù bọn họ có ở lại đây thì cũng không thể làm được gì. Vì với tính cách của Nam Cung Hoài thì đừng nghĩ tới việc khiến hấn nhà ra mấy lời hứa hẹn gì đó, còn không bằng nhanh chóng trở về thương lượng chuyện sau này với nữ nhi. Nghĩ đến đây, Ngạc quốc công lập tức nộ khí đằng đằng, phất áo rời đi cùng nhi tử.

Thấy khách nhân đều đã trở về, Vệ Quân Mạch hơi gật đầu với Nam Cung Mặc, cũng thập phần thức thời mà cáo từ. Nam Cung Hoài vừa bị Vệ Quân Mạch thấy được chuyện xấu của nhà mình, trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn. Mặc dù biết Vệ Quân Mạch không làm sai chuyện gì, nhưng đến cùng vẫn có chút không hài lòng, cũng không muốn giữ hấn lại nên liền bảo Nam Cung Mặc tự mình tiễn hấn ra cửa.

Nam Cung Mặc tiễn Vệ Quân Mạch ra ngoài, vừa mới tới cửa, có chút tò mò hỏi: "Tại sao người lại đột nhiên hảo tâm giúp đỡ Tiêu Thiên Dạ?" Đương nhiên nàng vẫn nhớ rõ, lúc chiều người nào đó còn tỏ vẻ nhìn Tiêu Thiên Dạ không vừa mắt. Mấy kiếm của Vệ Quân Mạch khề nhếch, trái lại gương mặt vẫn bình tĩnh như cũ, "Ta giúp hấn lúc nào?"

Nam Cung Mặc cúi đầu cẩn thận suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng phải thừa nhận, "Người không có giúp hấn."

Nếu cẩn thận suy nghĩ, Vệ Quân Mạch đâu có giúp đỡ Tiêu Thiên Dạ? Bị hấn nhắc nhở như vậy, nguyên bản chuyện này còn có thể tự mình lên lút giải quyết thì bây giờ đã lập tức chọc đến thái tử điện hạ rồi. Đây rõ ràng là không ngại ngồi xem náo nhiệt. Thái tử điện hạ là thân phụ của Tiêu Thiên Dạ, tất nhiên là sẽ đứng về phía hấn ta. Nhưng mà đừng quên, thái tử điện hạ cũng không chỉ có một mình Tiêu Thiên Dạ là nhi tử, một khi thái tử đã biết chuyện, vậy những người khác làm sao có thể không biết? Dù sao, vô luận có thể nào thì đến cuối cùng Nam Cung Thủ cũng sẽ phải vào phủ Việt quận vương, chỉ khác là thanh danh trước khi vào phủ có lẽ sẽ xấu hơn một chút thôi a?

Nguyên bản Vệ Quân Mạch cũng không định đối phó Nam Cung Thủ như vậy, một khi Nam Cung Mặc vẫn còn là đại tiểu thư của phủ Sở quốc công thì thanh danh của Nam Cung Thủ vẫn sẽ có ảnh hưởng tới nàng. Chỉ là hôm nay ở Đại Quang Minh tự, Nam Cung Mặc đã nói cho hấn biết, nàng không hề để ý đến mấy thứ hư danh này. Đã như vậy, đương nhiên Vệ Quân Mạch cũng không cần phải hạ thủ lưu tình với Nam Cung Thủ.

"Tiêu Thiên Dạ lại trêu chọc người lúc nào rồi a?" Nam Cung Mặc hỏi. Đúng là nàng không hề nghĩ ra Tiêu Thiên Dạ đã trêu chọc Vệ Quân Mạch khi nào mà có thể khiến Vệ Quân Mạch ghét bỏ hấn như vậy. Là vì Tiêu Thiên Dạ hay qua lại với Vệ Quân Trạch? Hay là bởi vì khi còn bé Tiêu Thiên Dạ đã từng đắc tội với Vệ Quân Mạch? Tóm lại là bất kể vì lý do gì, trêu chọc một tên bề ngoài lạnh lùng vô tình nhưng trên thực tế lại phức tạp thù dai này thì con đường phía trước Tiêu Thiên Dạ nhấp nhô chính là điều đương nhiên.

Vệ Quân Mạch nhìn thiếu nữ trước mắt thật sâu, đột nhiên đưa tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen mượt của nàng, nói khẽ: "Hấn không có đắc tội ta, là ta nhìn hấn không vừa mắt."

"..." Nam Cung Mặc chỉ cảm thấy một đầu mồ hôi lạnh, nhìn không vừa mắt, đây đúng là một lý do tốt a.

Tiễn Vệ Quân Mạch xong, Nam Cung Mặc lại quay về đại sảnh, mới vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng mắng mỏ giận dữ của Nam Cung Hoài, "Nghiệt

nữ! Còn không quỳ xuống cho ta!"

Như vậy, bước vào đại sảnh, quả nhiên thấy Nam Cung Thủ đang quỳ rạp xuống đất. Cũng không biết là do Nam Cung Hoài vừa mới sai người mang nạng tới đây, hay là do Nam Cung Huy vẫn chưa hề đưa nạng đi xa. Nhìn thấy Nam Cung Mặc tiến vào, nộ khí trên mặt của Nam Cung Hoài mới hơi trỗi hoãn lại, hỏi: "Vệ thể từ trở về rồi?"

Nam Cung Mặc gật đầu, Nam Cung Hoài khẽ thở dài, liếc nhìn trưởng nữ của mình một cái, lại quay sang nhìn thứ nữ đang quỳ trên mặt đất khóc sụt sùi, trong lòng cảm thấy vô cùng thất bại cùng bất đắc dĩ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Từ nhỏ Mặc nhi mất mẹ, không có người dạy bảo nhưng hôm nay lại có thể trở nên xinh đẹp đoan trang, cử chỉ có độ. Ngược lại là thứ nữ từ nhỏ được hấn nắn niu trong lòng bàn tay này, tại sao khi trưởng thành lại có đức hạnh như vậy? Chẳng lẽ đều là do mẫu thân giáo dục sao?

Nhìn Trịnh thị lau nước mắt ngồi ở một bên, đôi mắt của Nam Cung Hoài liền trầm xuống.

"Phụ thân... Thủ nhi van người, người hãy giúp Thủ nhi a." Nam Cung Thủ buồn bã cầu xin.

"Giúp người?" Nam Cung Hoài cười lạnh, "Ta phải giúp người thế nào đây? Giúp người vào phủ Việt quận vương làm thị thiếp? Lúc trước ta đã phân phó người thế nào? Người lại phải vâng như vậy? Mẫu thân người chưa từng dạy người biết thế nào là liêm sỉ sao?! Hôm nay Nguyên Xuân đến đây, chỉ vào mặt ta mà chửi ầm lên, giẫm toàn bộ thể diện của phủ Sở quốc công xuống dưới lòng bàn chân, người bảo ta phải giúp người thế nào hả?"

"Lão gia?" Thân thể Trịnh thị lung lay, ai oán mà nhìn qua Nam Cung Hoài. Nam Cung Hoài hừ lạnh một tiếng, nói: "Đều là người dạy nữ nhi tốt! Thật sự rất tốt!"

Trịnh thị nuốt con đau đớn trong lòng xuống, nói: "Lão gia, chuyện cũng đã xảy ra rồi... Chẳng lẽ chúng ta thật sự phải để Thủ nhi đi làm thị thiếp như lời Ngạc quốc công nói sao?"

"Hắn tính rất giỏi!" Nam Cung Hoài nói: "Ta đã nói rồi, cùng lắm thì phủ Sở quốc công sẽ nuôi nấng cả đời!"

"Lão gia?!"

"Phụ thân?!"

Giờ phút này Nam Cung Hoài không còn lấy nửa điểm yêu thương đối với nữ nhi đã làm mình mất hết mặt mũi này, lạnh lùng phân phó, nói: "Cắm tước ở nhà, không cho phép xuất phủ, chỉ là lúc trước người dám coi lời ta nói là gió thổi bên tai, lại còn làm ra chuyện hữu nhục môn phong* như vậy, vì thế nếu không phạt người thì người sẽ lại nghĩ lời của ta là vui đùa. Người tới, mang gia pháp."

(*Hữu nhục môn phong: Làm nhục thanh danh gia tộc.)

"Lão gia tha mạng a!" Trịnh thị lập tức thay đổi sắc mặt, Nam Cung Hoài xuất thân võ tướng, gia pháp đương nhiên sẽ không có lấy nửa điểm ôn nhu. Bình thường nam tử cũng chưa chắc có thể chịu được, huống chi Thủ nhi lại chỉ là một cô nương gia. Hai huynh đệ Nam Cung Tự đứng ở bên cạnh cũng có chút biến sắc, chẳng qua là thần sắc của Nam Cung Tự vẫn giữ được bình tĩnh, nhưng còn Nam Cung Huy thì lại không thể nào nhịn được, lập tức nhích người lại gần Nam Cung Mặc. Nam Cung Mặc có chút kỳ quái nhìn hắn.

"Phụ thân... Đừng... Đừng, Thủ nhi sai rồi!" Nam Cung Thủ cũng bị dọa không nhẹ, cả người co rúm lại, nấp vào trong ngực Trịnh thị. Thấy Nam Cung Hoài vẫn bất vi sở động (không có động tĩnh), Trịnh thị bối rối nhìn mấy người đang đứng trong đại sảnh, "Đại công tử... Nhị công tử, van các người hãy cầu tình thay Thủ nhi. Nàng chỉ là một cô nương gia, làm sao có thể chịu đựng được?"

Ánh mắt của Nam Cung Huy hơi chớp lên, không biết vừa nghĩ tới điều gì, lại lập tức cúi đầu xuống. Nam Cung Tự nhìn Nam Cung Hoài, trầm giọng nói: "Mẫu thân yên tâm, phụ thân sẽ tự biết có chừng mực."

Trịnh thị đang chăm chú nắm lấy bàn tay của Nam Cung Thủ, nghe xong lời nói của Nam Cung Tự, trong lòng liền phát lạnh. Nam Cung Tự vẫn cung kính gọi nàng là mẫu thân như trước, nhưng mà bình sinh lần đầu tiên, Trịnh thị bắt đầu hoài nghi đến cùng thì tiếng mẫu thân này có ý nghĩa gì với Nam Cung Tự? Ngay cả Nam Cung Huy, nàng vẫn có thể thấy được sự thương cảm cùng dao động chợt loé lên trong mắt của hắn, nhưng mà Nam Cung Tự...

"Thủ nhi phạm phải tội như vậy, bị đánh là xứng đáng, nếu không thì phải phạt làm sao mới không đi ngược với gia phong*? Truyền đi, cũng sẽ chỉ khiến người đời chế nhạo phủ Sở quốc công ta." Nam Cung Tự chậm rãi nói.

(*Gia phong: Thói quen, nề nếp trong gia tộc.)

Nam Cung Hoài gật đầu, trầm giọng nói: "Tự nhi nói không sai, kể từ bây giờ ai cũng không được cầu tình cho nàng."

"Không..." Nhìn hạ nhân cầm một cây côn không biết làm bằng vật liệu gì, to bằng hai đầu ngón tay, dài chừng ba xích* đi đến, mặt mày Nam Cung Thủ càng trở nên tái nhợt, khẩn cầu mà nhìn Nam Cung Mặc đang ngồi ở bên cạnh, "Đại tỷ, cứu mạng a... Đại tỷ, van cầu tỷ, cứu cứu ta. Ô ô... Ta sẽ bị phụ thân đánh chết mất."

(*Ba xích: Dài khoảng 1m)

Đôi mắt của Nam Cung Mặc hơi cụp xuống, bình tĩnh kéo tay của Nam Cung Thủ ra, thần nhiên nói: "Nhị muội, lần này là người làm sai. Người yên tâm,

hồ phụ còn không ăn thịt con, huống chi là phụ thân, người nhất định sẽ không dả thương người đâu a."

"Đừng... Ta biết lúc trước là ta không đúng, ta sai rồi. Van cầu tỷ xin tha giúp ta, ô ô." Nam Cung Thủ khấn cầu nói.

Nam Cung Mặc mãnh liệt ngẩng đầu, chỉ là khuôn mặt lại tràn đầy nộ khí, cắn răng nói: "Người làm ra loại chuyện này còn muốn ta xin tha thay người? Vậy lúc người quyết định làm nó thì đã từng nghĩ tới vị đại tỷ này cùng các tỷ muội còn chưa xuất giá trong gia tộc chúng ta hay chưa? Chuyện ngày hôm nay, người cho rằng bên ngoài sẽ không biết gì hay sao? Chỉ sợ... Chỉ sợ Việt quận vương vì bức phụ thân, chẳng những sẽ không che lấp được gì mà còn có thể càng đổ thêm dầu vào lửa. Đến lúc đó... Thanh danh của biết bao nhiêu tỷ muội trong gia tộc chúng ta đều sẽ bị người hủy hoại? Ta... Còn ta nữa, có phải là người thấy ta gả vào phủ Tĩnh Giang quận vương còn chưa đủ thảm, cho nên mới muốn hại ta như vậy phải không?"

Hơi liếc mắt, lại thấy thần sắc trên mặt của Nam Cung Hoài biến đổi liên tục, trong lòng Nam Cung Mặc cười lạnh. Mặc dù Nam Cung Mặc không thích diễn trò trước mặt mọi người, nhưng cũng không có nghĩa là nàng sẽ không diễn kịch. Nam Cung đại tiểu thư chẳng những tinh thông dạng dạng xướng, niệm, tổ, đá*, tiện tay trở thành thanh y hoa đán*, mà ngay cả thủy tự cũng có thể múa đến mây trôi nước chảy.

(*Xướng, niệm, tổ, đá: Hình thức nghệ thuật biểu diễn Kinh Kịch – Hí kịch Trung Quốc, gồm: Xướng: hát; Niệm: nói; Tổ: điều bộ và Đả: võ thuật. | *Thanh y hoa đán: Thanh y là tên gọi chung cho các nhân vật chính trong loại hình dân (thuộc Kinh kịch), các nhân vật thường có tính cách yếu đuối, trang nhã như tiểu thư hay quý phu nhân. Khi biểu diễn thường sẽ mặc áo xanh (thanh y), vai diễn thiên về hát, lời thoại theo văn điệu, còn Hoa đán là các vai nữ trẻ trung, độ tuổi thanh niên có tính cách hoạt bát, xởi lởi hoặc phóng khoáng. – Nguồn sưu tầm.)

Nam Cung Huy đột nhiên nhớ tới chuyện muội tử nhà mình còn có mấy tháng nữa đã phải xuất giá rồi, hôm nay lại xuất hiện loại chuyện này, ai biết công chúa Trường Bình có thể có ý kiến gì với muội muội hay không? Trong lòng lập tức ném vài phần đồng tình trước đó với Nam Cung Thủ lên tận tận chín tầng mây.

"Mặc nhi, người đừng đau lòng, hôm nay Vệ thể tử cũng ở đây, chắc hẳn phải biết rõ những chuyện này đều không liên quan đến người, công chúa Trường Bình cùng phủ Tĩnh Giang quận vương sẽ không làm khó người đâu."

Nam Cung Mặc có chút thất lạc, khẽ lắc đầu, "Loại chuyện này... Làm sao có thể nói là không liên quan thì sẽ không liên quan được. Ta thì còn tốt... Mặc kệ tương lai thế nào, hoàng thượng cũng đã chỉ hôn rồi, chẳng qua là mấy vị đường muội trong gia tộc..." Nếu nàng lo lắng cho thanh danh của mình thì hôm nay đã không tính toán phơi bày ra một màn xấu hổ này của Nam Cung Thủ rồi.

Nam Cung Hoài âm trầm nói: "Đánh hai mươi gậy thật mạnh cho ta!"

"Vâng, lão gia..." Một vị ma ma già cường tráng đứng chờ dụng hình ở bên cạnh lập tức tiến lên, một trái một phải ghì Nam Cung Thủ xuống đất. Nam Cung Hoài đã tức giận rồi thì ai cũng không thể ngăn cản được. Một ma ma khác nhanh chóng giơ côn lên, đánh vào thắt lưng Nam Cung Thủ.

"A?!" Nam Cung Thủ đau đến mức phải hét ầm lên, nước mắt nước mũi lập tức bay tứ tung, "Phụ thân! Thủ nhi sai rồi... Van người tha cho Thủ nhi a."

Bốp! Bốp!

"Đừng, lão gia, đừng đánh Thủ nhi mà. Đầu là thiếp thân sai!" Trịnh thị rút cuộc cũng không nhịn được nữa, lập tức nhào tới chắn ở trước mặt Nam Cung Thủ. Ma ma dụng hình có chút khó xử nhìn qua Nam Cung Hoài, Nam Cung Hoài không kiên nhẫn, nói: "Kéo ra, nếu không chịu đi, cứ vậy mà đánh!"

Mấy nha hoàn vội vàng tiến lên, ba chân bốn cẳng mà lôi Trịnh thị ra, đại sảnh lại lập tức vang lên tiếng đánh gậy cùng tiếng kêu rên của Nam Cung Thủ.

Hai mươi gậy nói nặng cũng không nặng, mà nói nhẹ cũng không nhẹ. Nếu đánh liên tục, tuy rằng phải chịu đau đớn nhất thời nhưng về sau lại đỡ hơn rất nhiều. Nhưng mà gia pháp kỷ thực lại thiên về phân tra tấn tinh thần của con người, mỗi lần đánh xuống một gậy thì lại ngừng lại, nhưng chỉ trì hoãn có một chút thì đã đánh tiếp rồi. Như vậy, sẽ chỉ làm người đó cảm thấy càng ngày càng đau nhức, hơn nữa trước khi mỗi một bản tử rơi xuống thì đều sẽ sinh ra sự sợ hãi, khiến đau đớn phóng đại lên gấp mấy lần.

"Ô ô... Phụ thân, cầu người tha cho ta..." Qua vài chục bản tử, Nam Cung Thủ cũng đã sớm đau đến không bò dậy nổi. Trong cơn đau đớn, hoàng hốt chứng kiến Nam Cung Mặc mỉm cười trào phúng nhìn mình, Nam Cung Thủ mãnh liệt mở to hai mắt, lại thấy Nam Cung Mặc đã bình tĩnh nhìn mình.

"Người... Tiện nhân!" Nam Cung Thủ không nhịn được liền thét to: "Nam Cung Mặc, người là đồ tiện nhân... Đầu là người..."

"Láo xược!" Nam Cung Hoài giận tím mặt, âm thanh lạnh lùng, nói: "Đánh thêm mười gậy nữa! Dạy nàng biết thế nào là tôn kính trưởng tỷ!"

"Lão gia..." Nhìn bộ dạng nữ nhi đau đến phát run, Trịnh thị khổ sở khóc than trên mặt đất.

"Ô ô... Lão gia, đầu là thiếp thân dạy bảo vô phương, cầu lão gia phạt thiếp thân a." Trịnh thị thút thít ní non nói.

Nam Cung Hoài vẫn không nói gì, Nam Cung Mặc lại hơi chau mày, thần nhiên nói: "Phụ thân, như vậy đủ rồi."

Nam Cung Hoài nhìn về phía nàng, nhướng mày nói: "Người xin tha cho nàng?"

"Trong thiên hạ này, đáng thương nhất vẫn là tấm lòng của phụ mẫu, mẫu thân của ta tuy rằng đã mất sớm, nhưng mà nếu như người phải quỳ ở chỗ này ngày hôm nay chính là ta, mẫu thân nhất định cũng sẽ tình nguyện chịu phạt thay ta. Bây giờ có lẽ nhị muội cũng đã biết sai rồi." Nếu đánh tiếp thì nàng ta nhất định sẽ ngất xỉu, mà Nam Cung Thủ đã ngất rồi thì Nam Cung Hoài chắc chắn cũng sẽ không đến mức đi cứu tình nàng dậy rồi lại đánh tiếp. Cầu tình một chút cũng đâu có thiệt thòi gì a?

Nam Cung Hoài trầm mặc một chút, đáy mắt hiện lên một tia áy náy. Phất tay bảo ma ma dựng hình dừng tay, Nam Cung Thủ ai oán một tiếng, mí mắt khẽ đảo lên ngất đi. Nhìn Nam Cung Thủ đang hôn mê trên mặt đất, đáy lòng Nam Cung Mặc gọi lên một tia sung sướng. Nha, bị đánh hơn chục cái cũng coi như là không phụ lòng nàng diễn một vở "Tỷ muội" tình thâm rồi à? Một nụ cười chợt lóe mà có thể đoán thêm mười gây cho Nam Cung Thủ, nụ cười của nàng quả thật là rất đáng tiền.

"Đ dẫn đi, mời đại phu đến xem. Sau khi tỉnh lại mang nàng đến từ đường sám hối."

Từ đường âm lãnh, Thủ nhi còn bị thương nặng như vậy... Trịnh thị muốn nói thêm, nhưng cuối cùng lại không dám trêu chọc Nam Cung Hoài, đành phải rung rung đưa Nam Cung Thủ trở về phòng. Sau lưng, chỉ nghe Nam Cung Hoài nói: "Tạm thời giao sự vụ trong phủ cho Lâm thị xử lý, Mặc nhi hiệp trợ." Chân Trịnh thị mềm nhũn, suýt nữa lao đảo một cái. Quay đầu nhìn gương mặt không biểu tình của Nam Cung Hoài, trầm mặc rồi đi.

"Vệ Quân Mạch là người thông hiểu đạo lý, ngươi cũng đừng lo lắng." Nam Cung Hoài nhìn Nam Cung Mặc nói.

Nam Cung Mặc trầm mặc gật đầu, "Ta đã biết."

Nam Cung Hoài phất tay, có chút mệt mỏi, nói: "Các người cũng về nghỉ ngơi đi a, Tự nhi đến thư phòng với ta."

Trong thư phòng, hai cha con trầm mặc xa cách đứng đó, nhìn qua quả thực không giống như là cha con. Nam Cung Tự không khỏi nhớ tới Ngạc quốc công cùng Ngạc quốc công thế tử, tuy rằng bọn họ dường như không có chút khách khí nào, nhưng mà toàn bộ vui cười tức giận đều chứng tỏ sự thân cận giữa nhì tử với phụ thân.

"Việc ngày hôm nay, ngươi thấy thế nào?" Nam Cung Hoài hỏi.

Nam Cung Tự thần nhiên nói: "Thủ nhi quá mức nóng lòng."

Nam Cung Hoài thờ dài nói: "Đều là Trịnh thị dạy hư nàng! Ngươi nói xem... Chuyện này hôm nay liệu có ai động tay động chân hay không? Tại sao lại có thể trùng hợp bị Việt vương phi bắt gặp như vậy?"

Nam Cung Tự ngẩng đầu, nhìn Nam Cung Hoài, bình tĩnh nói: "Nghe nói tam công tử của thái tử điện hạ cũng ở đó. Thái tử tựa hồ có ý định xin phong tước cho đại công tử cùng tam công tử." Một khi nhì tử của thái tử điện hạ được phong tước thì ít nhất cũng phải đến chức vị quận vương, đến lúc đó tước vị của hai nhì tử đều giống nhau, Tiêu Thiên Dạ cũng sẽ chỉ có ưu thế là trưởng tử. Tuy rằng trưởng tử tôn quý, nhưng mà, một vị là trưởng, một vị có sủng, cuối cùng ai thắng ai thua cũng chưa thể biết được.

Nam Cung Hoài lại thờ dài một hơi, nói: "Đúng vậy, hiện tại chọn phe không khỏi quá sớm." Nếu không phải là do Nam Cung Thủ có quan hệ với Tiêu Thiên Dạ, hẳn cũng chưa chắc sẽ chọn Tiêu Thiên Dạ. Ngay cả thái tử cũng không biết có thể đăng cơ hay không, hiện tại chọn về phe của hoàng trưởng tôn, còn không bằng trực tiếp đứng ở giữa thái tử cùng các hoàng tử.

Nam Cung Tự do dự một chút, gương mặt hỏi: "Chuyện của Thủ nhi, phụ thân định xử trí như thế nào?"

Nam Cung Hoài suy nghĩ một chút, nói: "Quan sát mấy hôm."

Nam Cung Tự đã hiểu, phụ thân đây là muốn quan sát biểu hiện của Việt quận vương. Chuyện đã vỡ lở, nếu Tiêu Thiên Dạ có đủ thành ý, cho dù Nam Cung gia nói không muốn gả thì cũng không thể không gả. Nhưng mà chỉ là, nếu Tiêu Thiên Dạ không có thành ý, Nam Cung Tự nghĩ phụ thân chắc chắn cũng sẽ không nỡ đưa Nam Cung Thủ vào chùa thờ Phật suốt đời.

"Trở về đi, nhắc nhở Lâm thị trông coi sự vụ trong phủ mấy ngày này." Nam Cung Hoài nói.

Nam Cung Tự gật đầu, "Nhì tử cáo lui."

Rời khỏi thư phòng, thần sắc của Nam Cung Tự vẫn bình tĩnh, chậm rãi đi về phía Lệ Càn viện. Lúc đến trước cửa tiểu viện mới dừng bước lại, thấp giọng nói với người đứng phía sau: "Ngươi tự mình đi điều tra thêm, lúc nhị tiểu thư gặp chuyện thì đại tiểu thư ở đâu?"

Nam tử theo sau khẽ giật mình, nói: "Công tử, chỉ sợ chỗ công gia..." Tuy rằng Nam Cung Hoài không tỏ vẻ gì cả, nhưng mà bệnh đa nghi của công gia cũng không hề nhẹ, chỉ sợ hẳn sẽ âm thầm phái người đi điều tra.

Đôi mắt của Nam Cung Tự trầm xuống, lạnh lùng nói: "Nên làm như thế nào? Cần ta dạy người? Phải nhớ kỹ, không được để đại tiểu thư có bất kì liên quan nào!"

"Thuộc hạ đã hiểu." Nam tử vội vàng gật đầu nói, nhanh chóng quay người rời đi.

Quyền hành quân gia đột nhiên rơi vào tay Lâm thị, đối với Lâm thị mà nói thì đó chính là một đại kinh hi. Tuy rằng Nam Cung Hoài còn nói muốn để Nam Cung Mặc hiệp trợ, nhưng mà Lâm thị nhớ kỹ, Nam Cung Hoài nói là giao quyền quân gia cho nàng, mà Nam Cung Mặc chỉ là hiệp trợ mà thôi. Nếu như nàng không cần hiệp trợ, Nam Cung Mặc tự nhiên cũng sẽ không có gì để làm.

Nhưng vì ngại Nam Cung Tự, sáng sớm hôm sau Lâm thị vẫn phải ôm lấy đồng sở sách đến Ký Sương viện một chuyến, tỏ vẻ mình muốn thương lượng sự vụ trong phủ cùng với muội muội. Nam Cung Mặc cũng chỉ nhàn nhạt ứng phó hai câu, khách khí giao lại toàn bộ công việc cho nàng. Sau khi rời khỏi Ký Sương viện, Lâm thị càng thêm đắc chí, liền cho rằng mình đã trở thành đương gia chủ mẫu của phủ Sở quốc công rồi.

Bên Ngưng Sương các của Nam Cung Thủ lại là một mảnh thảm đạm, từ lúc Nam Cung Thủ bị đuổi về Ngưng Sương các thì vẫn một mực hôn mê, thẳng đến sáng nay mới tỉnh lại. Nhưng mà tỉnh lại còn không bằng bất tỉnh, vô luận là thay thuốc hay là chỉ cần hơi chút nhích một chút, đều có thể khiến Nam Cung Thủ kêu rên không thôi. Hạ nhân ở trong Ngưng Sương các cũng nom nớp lo sợ mà kẹp chặt cái đuôi, đầu còn nửa điểm kiều ngạo đắc ý ngày xưa.

"Thù nhi, chớ sợ chớ sợ, không đau. Rất nhanh sẽ khỏi lại thôi." Trịnh thị ngồi ở bên giường, đau lòng nhìn nữ nhi đang phải nằm lỳ ở trên giường không thể động đậy mà an ủi.

Nam Cung Thủ hung hăng nắm lấy cổ tay của Trịnh thị, kêu lên: "Mẫu thân, đều là do tiện nhân Nam Cung Mặc kia! Đều là nàng hãm hại ta, người nhất định phải báo thù cho nữ nhi a."

Trịnh thị cả kinh, ngưng mảy, nói: "Người nói là... Chuyện ngày hôm qua đều do Nam Cung Mặc... Thế nhưng, sao nàng lại biết người đến Đại Quang Minh tự?"

Nam Cung Thủ cắn môi, cũng không dám nói lung tung, chỉ kể lại chuyện lúc nàng bị đánh đã nhìn thấy Nam Cung Mặc cười nhạo mình, cho nên mới nhất thời phẫn nộ chọc giận phụ thân, kết quả lại bị phạt thêm mấy gậy nữa. Đối với chuyện này, Trịnh thị cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nếu Nam Cung Mặc thật sự muốn xin tha cho Thủ nhi, nàng mới thấy giật mình. Nhưng mà Nam Cung Mặc lại dám bỏ đá xuống giếng như vậy, nàng cũng sẽ không bỏ qua!

Đưa tay vỗ nhẹ lên vai nữ nhi, ôn nhu nói: "Tình duyên thật tốt, người yên tâm, mẫu thân nhất định sẽ báo thù cho người."

"Mẫu thân... Còn hoàng trưởng tôn..."

Ánh mắt của Trịnh thị hơi chớp lên, cắn răng nói: "Người yên tâm, người đã vì Hoàng trưởng tôn mà phải chịu nhiều khổ sở như vậy, chẳng lẽ hấn lại có thể mặc kệ người sao? Mẫu thân nhất định sẽ giúp người nỗ lực nỗ lực tiến vào phủ Việt quận vương."

Lúc này Nam Cung Thủ mới yên lòng, trong lòng nàng, mẫu thân vẫn luôn là người lợi hại nhất, không có chuyện gì là không làm được, "Cảm ơn mẫu thân, ta biết mẫu thân đối tốt với ta nhất."

"Nha đầu người thật là..." Trịnh thị thở dài nói.

"Phu nhân."

Trịnh thị quay đầu lại, hỏi nha hoàn canh cửa: "Chuyện gì?"

Nha hoàn nói: "Buổi sáng thiếu phu nhân cho người đến lấy sổ sách mang về Lệ Cần viện. Vừa mới phái người mời phu nhân giao lại chìa khoá của kho phủ."

Trịnh thị biến sắc, cười lạnh một tiếng nói: "Nàng ta đúng là rất nóng vội? Nam Cung Mặc đâu?"

"Buổi sáng thiếu phu nhân cũng ghé qua Ký Sương viện, không đầy một khắc liền đi ra. Thoạt nhìn tâm tình của đại thiếu phu nhân rất tốt, đại tiểu thư... Tựa hồ không có hứng thú tiếp nhận sự vụ trong phủ." Nha hoàn kia cũng không dám ngừng đầu lên, cung kính nói.

Ma ma đứng ở bên cạnh cũng thấp giọng nói: "Không nghĩ tới đại tiểu thư lại có thể nhượng bộ thiếu phu nhân."

Trịnh thị không cho là đúng, "Nhượng bộ? Ta lại thấy nha đầu Nam Cung Mặc kia giống như đang có âm mưu quỷ kế gì mới đúng. Nếu nàng muốn giành lấy quyền quản gia, à Lâm thị ngu xuẩn kia dù có tám cái đầu cũng không thể tranh với nàng." Ma ma thở dài nói: "Hiện tại không phải lúc thích hợp để ngồi đoán xem đại tiểu thư đang có âm mưu quỷ kế gì, phu nhân vẫn nên suy nghĩ một chút, nhanh chóng đoạt lại quyền quản gia mới phải."

Trịnh thị lắc đầu, "Bây giờ lão gia vẫn đang rất tức giận, cứ để nàng ta quản lý sự vụ mấy ngày nay đi. Cũng cho nàng ta biết rõ... Quản gia, không phải là ai cũng có thể làm được!" Nàng đã quản lý hậu viện vài chục năm rồi, sao có thể bị một nữ nhân vừa mới vào cửa như Lâm thị dao động được? Với đầu óc của Lâm thị, sợ là cũng chỉ biết dùng sức mạnh dọa nạt hạ nhân, như vậy lại càng khiến cho người người oán trách.

"Hiện tại... Ta chỉ muốn chiếu cố Thủ nhi thật tốt." Đợi đến lúc Thủ nhi gả vào phủ Việt quận vương làm trắc phi, may mắn còn có thể tiến thêm một bước, trong phủ còn có ai dám chống lại nàng đây?

"Phu nhân nói phải."

Chỉ là chuyện ở phủ Việt quận vương lại không hề được giải quyết tốt giống như Trịnh thị đã tưởng tượng, Tiêu Thiên Dạ quả thật có đi mời thái tử ra mặt hỗ trợ, nhưng sau khi thái tử nghe xong đầu đuôi sự việc thì đã nổi giận đùng đùng, hung hăng đánh mà hấn một trận, mãi sau mới chịu đi mời Ngạc quốc công đến phủ thương lượng. Đồng thời thái tử phi cũng mời Ngạc quốc công phu nhân đến phủ khuyên bảo Ngạc quốc công. Đáng tiếc, Ngạc quốc công là người thô hào, Ngạc quốc công phu nhân cũng không phải người mảnh mai yếu đuối, mặc dù không dám náo loạn ở trước mặt thái tử cùng thái tử phi, nhưng mà sau khi Ngạc quốc công trở về thì liền phái người đi đón Việt quận vương phi về nhà mẹ đẻ. Ngoài mặt nói là muốn điều dưỡng thân thể cho Việt quận vương phi.

Mà đồng thời, tin tức Tiêu Thiên Dạ yêu đương vụng trộm với nhị tiểu thư của phủ Sở quốc công ở Đại Quang Minh tự, còn đúng lúc bị chính thê bắt gặp, khiến Nguyên phi tức giận đến suýt nữa là sanh non cũng đã bị truyền đi toàn bộ kinh thành, mọi người ai ai cũng biết, thậm chí còn thêm mắm thêm muối, khiến sự tình càng thêm gió trăng kiều diễm, làm cho lòng người miên man bất định, tràn đầy điểm sắc.

Nghe được tin tức này, Nam Cung Hoài tức giận ném vỡ nghiên mực, chạy tới Thái Vu viện mắng Trịnh thị đến cầu huyết ngáp đầu, cũng không thèm để ý đến vết thương của Nam Cung Thủ, trực tiếp ném nàng vào từ đường sám hối.

Trong lúc này, kinh thành lại xuất hiện thêm một lời đồn khác, nói đại tiểu thư của Nam Cung gia lớn lên khác mẹ, từ nhỏ sống ở hương dã, thô lỗ không văn, không kính kẻ mẫu, không thương thứ muội, bất kính trưởng tẩu, tiêu xài lãng phí,... Lời đồn này, thậm chí còn chưa đến hai ngày mà đã áp đảo cả chuyện tình hương diễm của Tiêu Thiên Dạ và Nam Cung Thủ, nhưng bất kể là thế nào thì phủ Sở quốc công là cũng là nơi bị thiệt hại nhiều nhất trong thành Kim Lăng.

Nam Cung Mặc đeo khăn che mặt, khoan thai bước đi trên đường, dường như không hề bị mấy lời đồn kia ảnh hưởng đến. Hai nha hoàn Minh Cẩm, Tri Thư theo sau càng là bội phục không thôi. Ngoại trừ đại tiểu thư thì làm gì còn ai có thể bình thản đối diện với chuyện này như thế? Đối với những lời đồn vô căn cứ kia, đương nhiên các nàng đều đã biết rõ chân tướng, chẳng qua là đại tiểu thư giống như không có ý muốn thanh minh, ngược lại là kệ mặc lời đồn bùng phát.

"Đại tiểu thư..." Tri Thư có chút bận tâm mà nói, tuy rằng không ai nhận ra các nàng, nhưng mà đi trên đường vẫn nghe thấy không ít người nghị luận chuyện này. Đúng là không thể hiểu nổi, đức hạnh của một cô nương gia lại có thể hấp dẫn hơn cả diễm văn của hoàng trưởng tôn sao? Đây rõ ràng là có người âm thầm kích động, về phần ai là người đã thả ra lời đồn này, các nàng cũng đã đoán ra, "Đại tiểu thư, người đã biết ai tung ra tin đồn này rồi?"

Nam Cung Mặc cười nói: "Người cảm thấy nên là ai?"

"Trịnh phu nhân?" Tri Thư nói. Ngoại trừ Trịnh phu nhân ra thì không còn ai lại có thể công khai làm vậy với đại tiểu thư. Huống chi, hiện tại lại xuất hiện mấy lời đồn như vậy, coi như là không thể hoàn toàn ngăn chặn tin đồn về nhị tiểu thư nhưng ít nhất cũng có thể chuyển lực chú ý đi một chút. Ngoại trừ Trịnh phu nhân, còn có ai rảnh rỗi đi làm loại chuyện này.

Nam Cung Mặc mỉm cười nói: "Đúng là có bút tích của nàng, bất quá, có lẽ không chỉ mình nàng." Trịnh thị không có năng lực lớn như vậy, chỉ mới ngăn ngừa hai ngày mà đã có thể khiến tin đồn lan truyền khắp nơi, ngay cả chuyện phong nguyệt của Tiêu Thiên Dạ cùng Nam Cung Thủ mà cũng có thể ép xuống. Đáng tiếc, coi như là thế đi chăng nữa thì sự tình về Nam Cung Thủ cũng không thể nào dễ dàng phai nhạt như vậy. So với chuyện nàng khác mẹ, hay bất kính trưởng bối, thì mọi người lại càng thấy hứng thú đến chuyện phong nguyệt diễm văn kia hơn. Cho nên mặc dù là có đại lực thúc đẩy, nhưng sự tình về Tiêu Thiên Dạ cùng Nam Cung Thủ vẫn là câu chuyện được mọi người trong trà lâu tán ngẫu. Ngược lại là Nam Cung Hoài lại tương đối xui xẻo, hôm nay vừa lên triều đã bị vạch tội giáo nữ vô phùng, lúc trở về phủ còn nghe thấy hạ nhân bàn tán về mấy tin đồn gì đó.

"Loại chuyện này, nếu truyền ra ngoài thì sẽ bất lợi với thanh danh tiểu thư." Minh Cẩm có chút bận tâm nói.

Nam Cung Mặc nói: "Hiện tại càng bị bôi đen thì tương lai mọi người mới càng có thể thấy ta là người vô tội. Mặc dù thật sự thì mấy lời đó cũng có phần đúng, nhưng mà mọi người vẫn có thể biết là đã có người âm thầm tung tin. Đi thôi, đến trà lâu phía trước nghe ngóng một chút." Xem mấy người trong thành tán dương chuyện tình gió trăng của Hoàng trưởng tôn như thế nào a.

Trà lâu này tên là Thiên Dật lâu, là nơi mà đám văn nhân nhã sĩ trong kinh thành ưa thích. Đại Hạ nhiều văn nhân nhã sĩ, nhưng phần lớn đều xuất thân từ thế gia bản hàn. Cho nên tuy rằng trà lâu này được xây dựng ở con đường phồn hoa nhất trong hoàng thành, nhưng mà trong lâu lại được bày biện vô cùng thanh lịch, giản lược. Trà bánh trong lâu, đúng là cũng có loại trà mười lượng bạc cực phẩm, nhưng cũng có loại nước trà bình thường chỉ có mấy đồng tiền một bình. Cho nên trong thành Kim Lăng này, vô luận là quý nhân công tử hay là thư sinh bản hàn xấu hổ vì trong túi rỗng tuếch đều ưa thích đến đây uống chút trà, nghe người ta đàm luận chuyện trò. Nếu may mắn nói không chừng còn có thể được một vị quan lớn quyền quý thậm chí là hoàng tử hoàng tôn ngẫu nhiên coi trọng.

Đoàn người Nam Cung Mặc được tiểu nhị dẫn tới một góc trong đại sảnh, gọi xong một bình trà xanh cùng hai đĩa điểm tâm, liền khoan thai ngồi một chỗ nghe người ta kể chuyện. Hôm nay thuyết thư cũng có chút đặc sắc, nghe nói là về chuyện tình của một vị hoàng tôn tiền triều cùng một vị thứ nữ quan gia. Kể rằng vị tiểu thư xuất thân thứ nữ này, vừa gặp đã yêu vị hoàng tôn kia, hai người tương tư nhau, cuối cùng vì không nhận được tình cảnh tương tư, nên nhân lúc đi thấp hương khấn Phật ở một đạo quán nào đó đã làm ra một vài chuyện. Sau đó thiên kim quan gia có thai, hoàng tôn đã vượt qua muôn vàn khó khăn để cưới vị tiểu thư kia vào cửa làm trắc phi, từ đó về sau hai người trở thành một đôi thên tiên quyền lữ.

Về phần vị hoàng tử tiền triều này là ai, thứ nữ quan gia là ai, đạo quán là nơi nào? Chỉ cần quan sát biểu lộ cổ quái trên mặt của những người ở đây thì sẽ hiểu, nhưng chỉ có thể ngầm hiểu, không thể nói ra.

"Chuyện này... Vị tiểu thư quan gia kia thật sự đã mang thai sao?" Minh Cẩm có chút lo lắng nói.

Nam Cung Mặc cúi đầu uống trà, cười nhạt nói: "Chỉ là một câu chuyện xưa thôi a, nghe hiểu một chút là được. Lễ giáo tiền triều còn thâm nghiêm hơn hiện tại gấp trăm lần, nếu vị tiểu thư quan gia kia thật sự có thai, sớm đã bị trầm ao rồi, sao còn có thể gả vào phủ hoàng tôn làm trắc phi?" Huống chi, ngày đó hai người kia căn bản còn chưa có làm xong việc, muốn mang thai cũng không thể được. Đương nhiên, nếu như lúc trước bọn họ đã sớm thực hiện rồi thì quả thật là khó nói.

Minh Cẩm khẽ gạt mình, không khỏi nở nụ cười, "Tiểu thư nói đúng, mấy câu chuyện xưa kia thật sự là không đáng tin."

Nam Cung Mặc nói: "Chỉ là rảnh rỗi giải buồn cho người đời mà thôi."

"Lại nói tiếp, phủ Sở quốc công này quả nhiên là giáo nữ vô phùng, đã có một vị nhị tiểu thư chẳng biết xấu hổ rồi, lại còn thêm một vị đại tiểu thư thô lỗ không văn, bất kính trưởng bối, cũng không biết kiếp trước Sở quốc công đã tạo ra nghiệp gì rồi a?" Ở bên cạnh, mấy thư sinh trẻ tuổi thấp giọng đàm luận.

Minh Cầm biến sắc, định đứng dậy sang đó lý luận, lại bị Nam Cung Mặc giữ lại, không thể động dậy, "Đừng quân bọn hán làm gì."

Minh Cầm âm thầm trừng mắt nhìn mấy người kia, mấy người đó hiển nhiên là đang thảo luận vô cùng hăng say, không hề cảm nhận thấy ánh mắt của Minh Cầm, chỉ nghe có một người nói: "Còn không phải sao? Lần này Sở quốc công đúng là đã gặp đại nạn."

Không phải là tạo nghiệt sao? Nam Cung Mặc bình tĩnh uống trà, nói thầm trong lòng.

Một nam tử còn trẻ tuổi khác nói: "Chuyện phong nguyệt của vị nhị tiểu thư cùng Hoàng trưởng tôn này có không ít người chứng kiến, ngay cả Việt quận vương phi nghe nói cũng bị chọc tức đến mức huyết nữa là sinh non, hôm nay đã được Ngạc quốc công đưa về nhà mẹ đẻ rồi. Nhưng mà vị đại tiểu thư này..."

"A? Lý huynh thấy thế nào?" Có người tò mò hỏi.

Vị Lý huynh kia nói: "Ta cảm thấy mấy lời đồn thổi về vị đại tiểu thư này thật trùng hợp, chỉ sợ là có người muốn đối phó Sở quốc công a? Nghe nói vị Nam Cung đại tiểu thư này cũng đã cập kê rồi, mà Nam Cung phu nhân chỉ mới mất vài năm trước đó? Đây sao có thể gọi là khắc mẹ?" Những người khác cũng suy ngẫm lại: "Nói cũng phải, chỉ là có người nói năng không kính trọng bồi đều thật a, có người tận mắt chứng kiến đấy."

"Tận mắt nhìn đến còn chưa hẳn là đúng, huống chi là lỗ tai nghe được. Bất quá, chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta, dù sao, xui xẻo nhất vẫn là Sở quốc công."

"Nói phải, hắc hắc. Những người như chúng ta cũng chỉ là khách nghe náo nhiệt mà thôi." Nói xong, lại quay người thảo luận về Tiêu Thiên Dạ, thậm chí còn có mấy người nhân phẩm thấp kém tỏ vẻ cũng muốn ra sau núi Đại Quang Minh tự tham quan, vân vân...

"Vị cô nương này, lão hủ có thể ngồi ở đây?" Một lão giả áo vải đi vào, chỉ nhìn thoáng qua toàn bộ đại sảnh đã trực tiếp đi đến bàn của Nam Cung Mặc cười hỏi.

Nam Cung Mặc giương mắt nhìn qua, thì ra trong này đã đầy bàn hết rồi. Có thể thấy được Thiên Dật lâu này kinh doanh không tệ, lại nhìn thoáng qua lão giả trước mắt, Nam Cung Mặc gật đầu nói: "Mời lão nhân gia ngồi."

Tri Thư cũng đứng dậy chuyển qua ngồi cạnh Minh Cầm, tặng ghế không cho nam tử trung niên theo sau lão giả. Nam tử trung niên kia cũng không có ngồi xuống, trầm mặc đứng cạnh lão giả, vẫn là lão giả kia chỉ chỉ ghế nói: "Cô nương người ta cũng đã nhường lại rồi, ngồi xuống đi."

"Tạ lão gia." Nam tử trung niên cúi đầu nói, lúc này mới ngồi xuống.

Nam Cung Mặc trừng mắt, nhìn lướt qua nam tử trung niên đang ngồi ngay ngắn ở một bên, trầm mặc không nói, lại nhìn sang phía lão giả một bộ tự nhiên tự tại ngồi ở đối diện. Lão giả nhìn qua khoảng sáu mươi tuổi, chỉ là đôi mắt lại toát lên vẻ cơ trí sắc xảo. Cho dù trên mặt vẫn là bộ dạng vui vẻ, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy một loại áp bách vô hình. Minh Cầm cùng Tri Thư cũng không dám nói lời nào, chỉ dám cúi đầu uống trà.

Lão giả có chút hăng hái ngồi nghe mấy người chung quanh thảo luận, thỉnh thoảng còn chuyện phiếm đôi câu với Nam Cung Mặc. Nam Cung Mặc vẫn giữ vẻ mặt bình thường, nếu lão giả im lặng không nói thì nàng sẽ không mở miệng, nhưng nếu lão giả đã mở miệng nói chuyện thì nàng sẽ tiếp lại một hoặc hai câu. Thấy nàng như thế, lão giả lại càng cảm thấy hứng thú, cũng không thêm nghe người bên ngoài nghị luận, chuyên tâm nói chuyện cùng nàng.

"Bây giờ có rất ít cô nương gia ưa thích uống trà ở loại địa phương này."

Nam Cung Mặc cười nhạt nói: "Nếu như đã ra đây uống trà, đương nhiên là muốn cầu cái náo nhiệt. Nếu không, an vị trong nhà thưởng thức trà không phải là tốt hơn sao?"

Lão giả liên tục gật đầu cười nói: "Cô nương nói không sai. Náo nhiệt... Mấy ngày qua trong thành Kim Lăng quả thực rất náo nhiệt. Ngay cả lão nhân như ta cũng không nhịn được mà phải chạy ra xem."

"Đi lại nhiều rất có ích với thân thể."

Lão giả thờ dãi, có chút bất đắc dĩ nói: "Già rồi, thân thể cũng yếu dần. Nếu được quay lại ba mươi mấy năm trước, dù cho mấy ngày mấy đêm không được chớp mắt thì lão hủ cũng không hề gì."

Nam Cung Mặc cười nhạt, nói: "Lão gia từ càng già càng dẻo dai."

Lão giả cười híp mắt nhìn Nam Cung Mặc, nói: "Nha đầu ngươi thật thú vị, chỉ là ngươi cũng đã ngồi được một lúc rồi... Vậy nói thử cho ta nghe một chút, chuyện xưa này là thế nào đây?"

Nam Cung Mặc suy nghĩ một chút nói: "Tài tử giai nhân, trai tài gái sắc, ông trời tác hợp, tất nhiên là tất cả đều vui vẻ. Chỉ là... Có ai hiểu được cảm giác của chính thể?"

Lão giả hồ hững, một hồi lâu mới thờ dãi nói: "Nói không sai, chuyện xưa gì đó của đám tài tử giai nhân kia, tiểu cô nương vẫn nên nghe ít một chút, miễn cho ảnh hưởng tới tính tình. Mà tính tình của cô nương người cũng không tệ, còn có thể nghĩ được như vậy, rất tốt. Cuộc đời này của lão hủ, phiền nhất chính là những tình cảm yêu ghét kia. Lấy một vị hiền thể, còn thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng hết lần này tới lần khác, người đời đã có nhiều mà lại không biết đủ."

"Không chiếm được mới là tốt nhất. Nhưng quả thật thế nhân cũng không có được mấy người cơ trí như lão gia tử." Nam Cung Mặc nói.

"Không chiếm được... Mới là tốt nhất sao?" Lão gia cúi đầu như có điều suy nghĩ.

"Mặc nhi." Vệ Quân Mạch một thân thanh y, phong độ nhẹ nhàng xuất hiện ở cửa ra vào. Bình tĩnh đi về phía của Nam Cung Mặc, lại nhìn thấy lão gia ngồi đối diện với nàng, bước chân hơi dừng một chút, chỉ là sắc mặt vẫn bình thường như trước.

"Làm sao ngươi biết ta ở chỗ này?" Nam Cung Mặc giương mắt cười nói.

"Ta vừa đến phủ Sở quốc công." Vệ Quân Mạch nói, lại liếc nhìn lão gia kia: "Lão gia tử cũng ở đây?"

Lão gia mỉm cười nhìn hai người, hỏi: "Cô nương này? Chính là thê tử vẫn chưa vào cửa của ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Y Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.